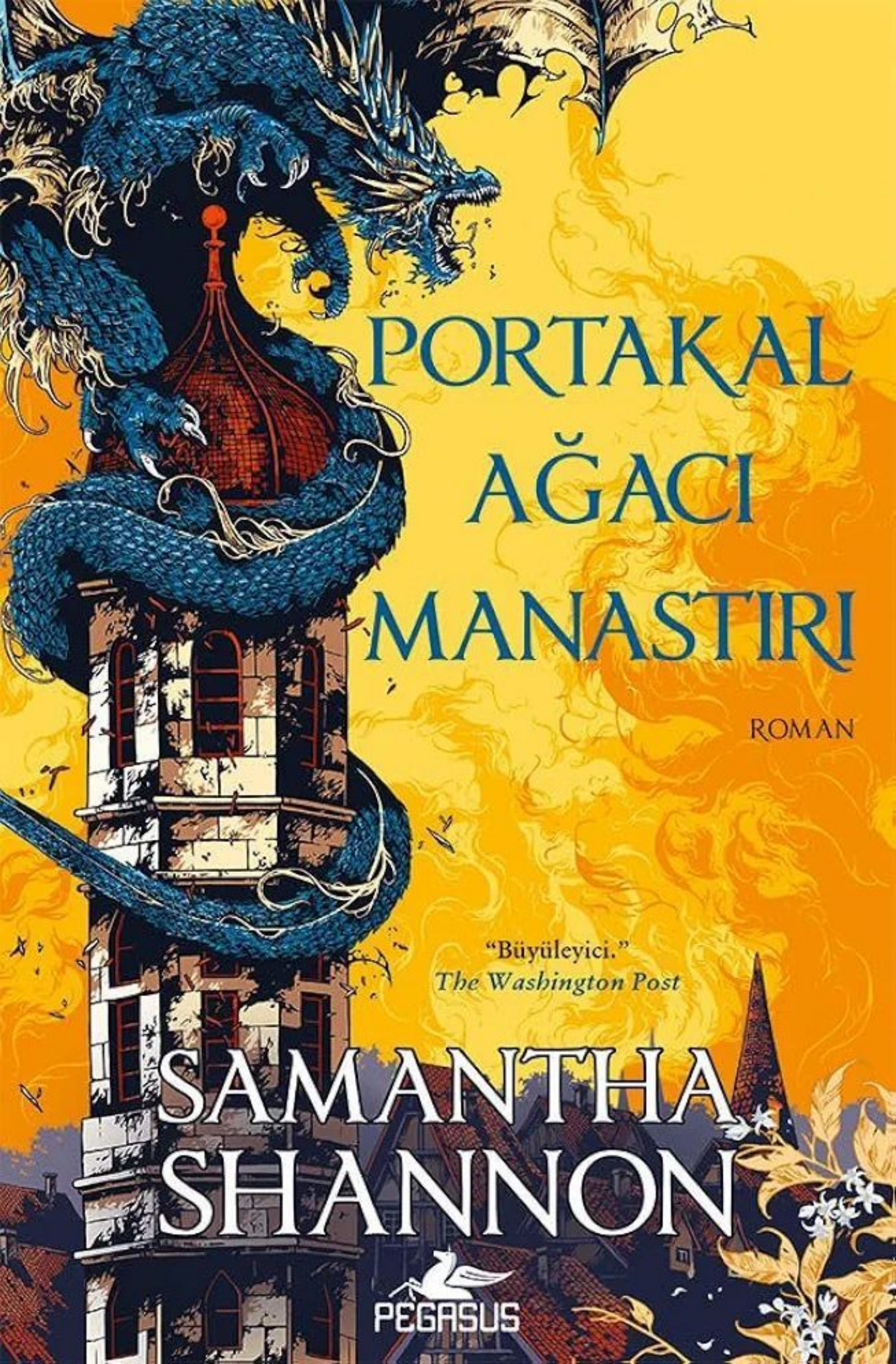

PORTAKAL
AĞACI
MANASTIRI
ROMAN
"Büyüleyici."
The Washington Post
SAMANTHA
SHANNON
PEGASUS

PARÇALANMIŞ BİR DÜNYA.
VÂRİSİ OLMAYAN BİR KRALİÇELİK.
UYKUSUNDAN UYANAN EZELÎ BİR DÜŞMAN.

Inys'in yönetimi binlerce yıldır Berethnet Hanesi'ndedir. Hâlâ evlenmemiş olan Dokuzuncu Kraliçe Sabran kraliçeliğini korumak için bir kız çocuğu dünyaya getirmelidir fakat suikastçılar artık kapısına dayanmıştır.

Ead Duryan saray hayatına sonradan dâhil olmuştur. Kraliçe nedimeliği mevkisine yükselse de büyücülerin gizli toplumuna olan sadakati devam etmektedir. Ead gözünü Sabran'ın üzerinden ayırmıyor, ülkede yasak olsa da onu büyüyle gizlice koruyordur.

Karanlık denizin öteki tarafındaki Tané ömrü boyunca bir ejderha binicisi olmak üzere eğitilmiştir fakat hayatını altüst edecek bir seçim yapmaya zorlanır.

Tüm bunlar olup biterken Doğu ve Batı müzakere etmeyi reddediyor ve kaos yaratacak güçler uykularından uyanıyordur.

"Dâhiyane, cüretkâr ve etkileyici bir hazine… Engin ve tehlikelerle dolu olağanüstü bir evren, birlikte dünyanın öbür ucuna gitmeyi göze alacağım karakterler. Shannon'ın yeteneği karşısında saygıyla eğiliyorum."
Çoksatan *Kızıl Kraliçe* serisinin yazarı Victoria Aveyard

Ayışığı Kitaplığı

PORTAKAL AĞACI MANASTIRI

SAMANTHA SHANNON

PORTAKAL AĞACI MANASTIRI

İngilizceden çeviren:
İdil Berfin Akın

PEGASUS YAYINLARI

Yazarın Notu

Portakal Ağacı Manastırı'ndaki kurgusal mekânlar, dünyanın farklı yerlerindeki olaylar ve efsanelerden esinlenilmiştir. Bu mekânların hiçbiri, tarihin herhangi bir noktasındaki bir ülke ya da kültürü sadakatle temsil etmeyi amaçlamamıştır.

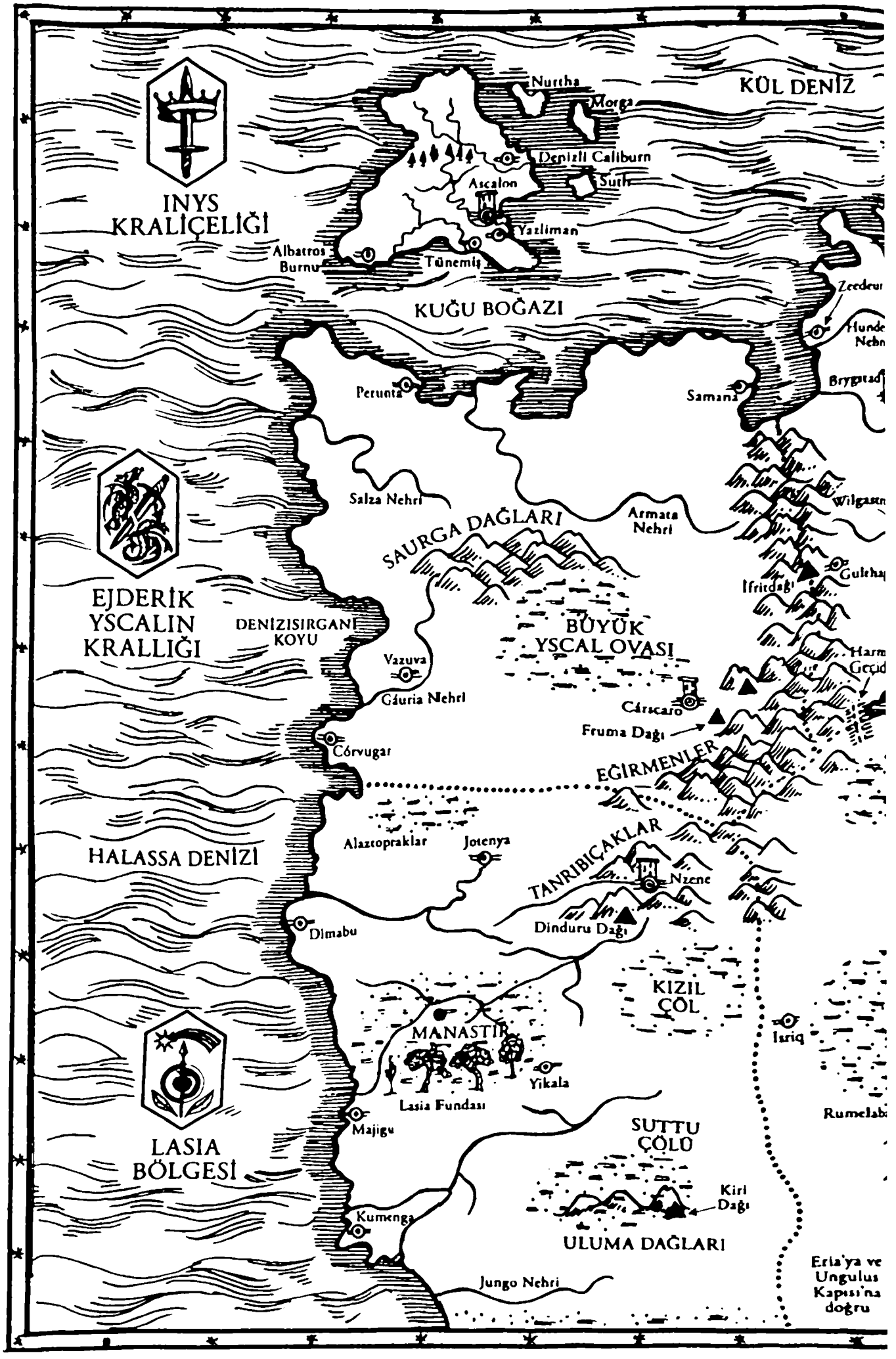
Ayışığı Kitaplığı

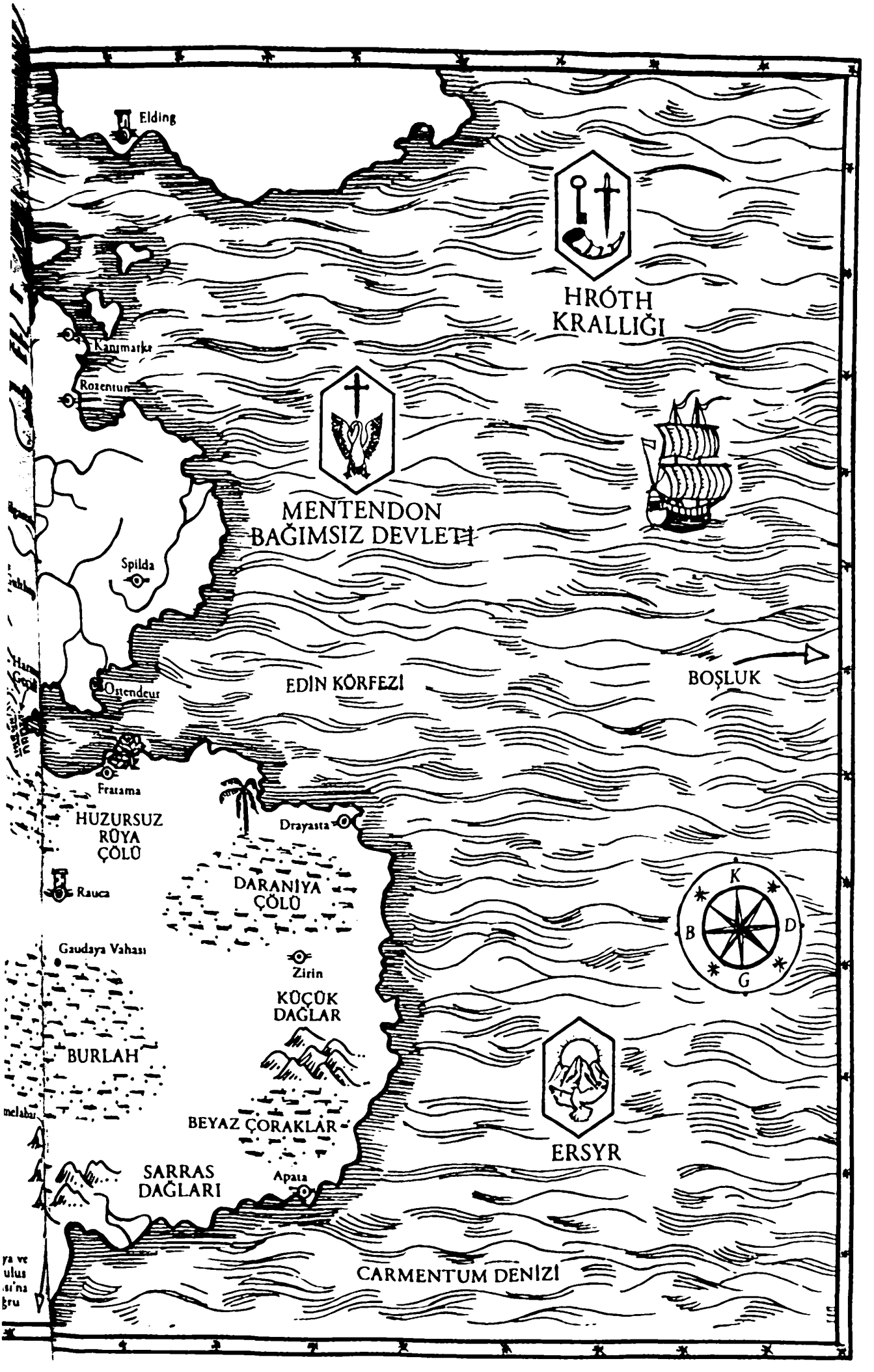
İçindekiler

Haritalar 6-8

I Geçmişin Hikâyeleri 11
II Cesaretsizliğin Beyanı 303
III Yaşayan Bir Cadı 481
IV Kraliçelik Senindir 599
V Burada Ejderhalar var 733
VI Boşluk'un Anahtarları 843

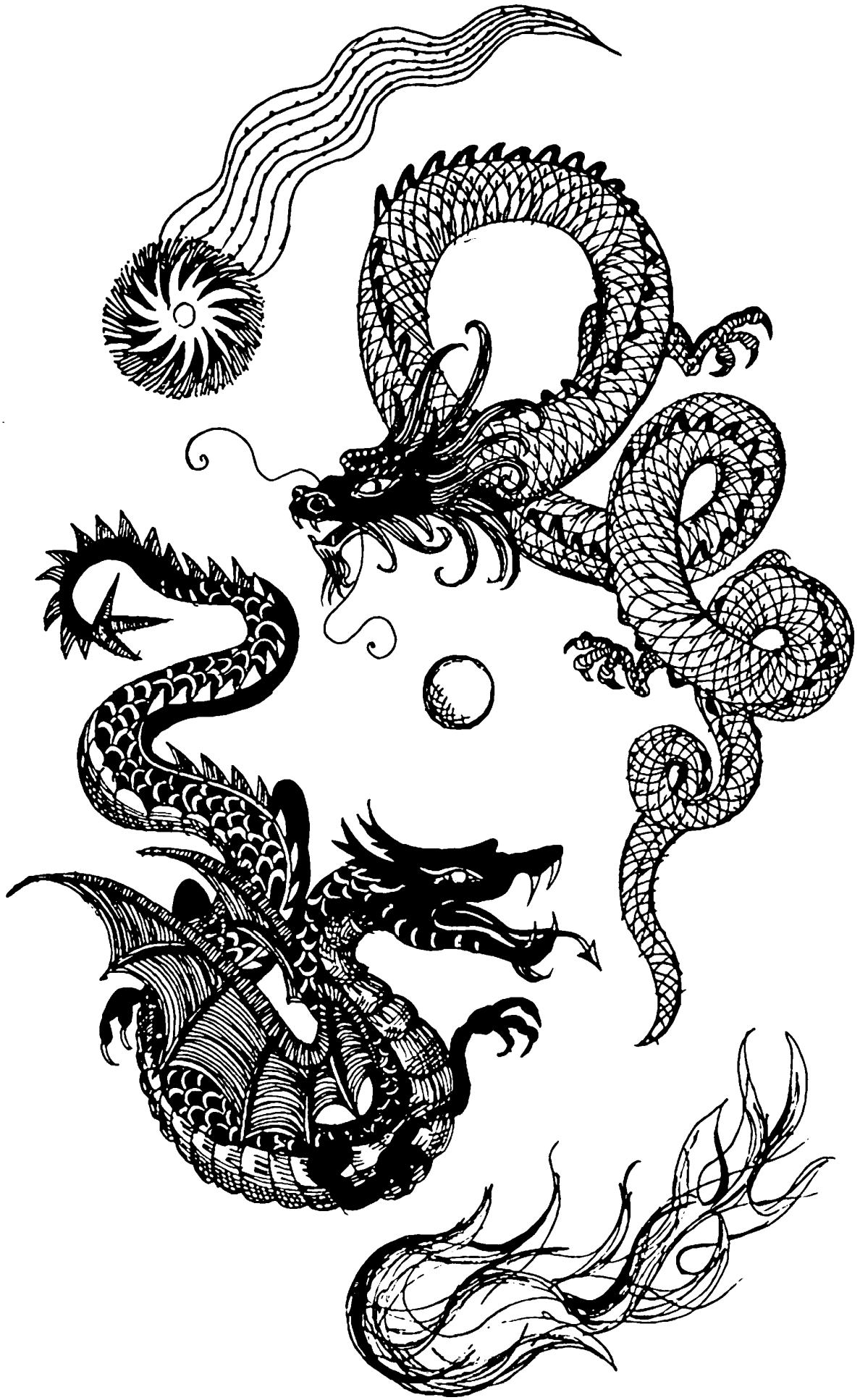
Hikâyedeki Kişiler 948
Sözlük 963
Kronoloji 968
Teşekkür 970

KÜL DENİZ
Nurtha
Morga
Denizli Caliburn
Ascalon
Suth
Yazliman
Albatros Burnu
Tünemiş
INYS KRALİÇELİĞİ
KUĞU BOĞAZI
Zeederu
Perunta
Samana
Salza Nehri
SAURGA DAĞLARI
Armata Nehri
Wilgastr
Gulrha
İfritdağı
EJDERİK YSCALIN KRALLIĞI
DENİZISIRGANI KOYU
BÜYÜK YSCAL OVASI
Vazuva
Gáuria Nehri
Cárscaro
Fruma Dağı
Córvugar
EĞİRMENLER
HALASSA DENİZİ
Alaztopraklar
Jotenya
TANRIBIÇAKLAR
Nzene
Dimabu
Dinduru Dağı
KIZIL ÇÖL
MANASTIR
Yikala
Lasia Fundası
Majigu
Isriq
Rumelab
SUTTU ÇÖLÜ
LASIA BÖLGESİ
Kiri Dağı
Kumenga
ULUMA DAĞLARI
Jungo Nehri
Erla'ya ve Ungulus Kapısı'na doğru

Elding
HRÓTH KRALLIĞI
Kanımarka
Rozentum
MENTENDON BAĞIMSIZ DEVLETİ
Spilda
EDİN KÖRFEZİ
BOŞLUK
Ostendeur
Fratama
HUZURSUZ RÜYA ÇÖLÜ
Drayasta
DARANİYA ÇÖLÜ
Rauca
K
B
D
G
Gaudaya Vahası
Zirin
KÜÇÜK DAĞLAR
BURLAH
BEYAZ ÇORAKLAR
ERSYR
SARRAS DAĞLARI
Apata
CARMENTUM DENİZİ

KÜL DENİZ
Nurtha
Morga
Elding
INYS KRALİÇELİĞİ
Demirli Caliburn
Ascalon
Sutli
Yazliman
Albatros Burnu
Tünemiş
KUĞU BOĞAZI
HRÓTH KRALLIĞI
Zanka
Kanamarba
Hanedan Nehri
Rosemtun
Perunta
Samana
Brygus
MENTENDON BAĞIMSIZ DEVLETİ
Salza Nehri
SAURGA DAĞLARI
Armata Nehri
Wilgana
Spilda
İfritdağı
Gukbag
EJDERİK YSCALIN KRALLIĞI
DENİZISIRGANI KOYU
BÜYÜK YSCAL OVASI
BOŞLUK
Vazuva
Harma Geçidi
Ottendeur
EDİN KÖRFEZİ
Gauria Nehri
Carscaro
Fruma Dağı
Córvugar
EĞİRMENLER
Fratama
HUZURSUZ RÜYA ÇÖLÜ
Drayasta
Alastopraklar
Jotenya
HALASSA DENİZİ
TANRIBIÇAKLAR
Nzene
Rauca
DARANİYA ÇÖLÜ
K
B
D
G
Dimabu
Dinduru Dağı
Gaudaya Vahası
Zirin
KIZIL ÇÖL
KÜÇÜK DAĞLAR
MANASTIR
Işriq
BURLAH
Yikala
Lasia Fundası
BEYAZ ÇORAKLAR
ERSYR
Majigu
Rumelabu
LASIA BÖLGESİ
SUTTU ÇÖLÜ
SARRAS DAĞLARI
Apasa
Kiri Dağı
Kumenga
ULUMA DAĞLARI
CARMENTUM DENİZİ
Erla'ya ve Unguhus Kapısı'na doğru
Jungo Nehri

ON İKİ GÖL İMPARATORLUĞU
Whin Dağı
Daprang Nehri
WHINSPAN DAĞLARI
Soğuk Şafaklar Gölü
Xothu
UYKUSUZ DENİZ
Bin Çiçek Şehri
Büyük İmparatorluk Vadisi
Kawontay
Shim Nehri
Uzun Günler Gölü
SEPUL YARIMADASI
Kanxang
NHANGTO DAĞLARI
LAKRA DAĞLARI
Kenglim
Akşam Ağaçları Gölü
GÜNEŞDANSI DENİZİ
Uyuyan Güneş Gölü
Gölgeler Nehri
Ginura
Hisan Burnu
Tego Dağı
Orlsima
Ginura Koyu
Sayısız Kelebek Gölü
Kapara
Brakwa
Sidupi
Tikara Nehri
Güney Denizi Gölü
İsunka Koyu
Nanta
Tukup Nehri
BOŞLUK
Basai
Apampi
Ampiki
BİTMEZ DENİZ
Telek Burnu
TÜY ADASI

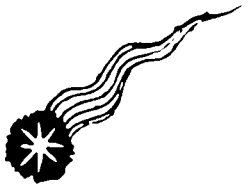
I

Geçmişin Hikâyeleri

Ve cennetten inen bir melek gördüm, elinde
Boşluk'un anahtarı ve devasa bir zincir vardı.
Ejderhayı yakaladı, şeytan ya da İblis denilen o
kadim yılanı ve onu bin yıl için bağladı.

Melek onu Boşluk'a attı, Boşluk'u üzerine kapatıp
girişi mühürledi, İblis ulusları kandırmasın artık
diye bin yıl sona erene dek.

– Vahiy 20.1-3

I

Doğu

Yabancı, bir su hayaleti gibi denizden çıktı, ayakları çıplaktı ve seyahatinden kalma izler taşıyordu. Seiiki'ye örümcek ipeği gibi tutunan sisin arasında sarhoşmuş gibi yürüyordu.

Geçmişin hikâyelerinde, su hayaletlerinin sessizlik içinde yaşamakla lanetlendiği anlatılırdı. Tıpkı derileri gibi dillerinin de buruştuğu ve kemiklerini saran tek şeyin deniz yosunu olduğu söylenirdi. Sığ sularda pusu kurdukları ve dikkatsiz olanları Boşluk'un kalbine sürükledikleri de.

Tané çocukluğundan beri o hikâyelerden korkmamıştı. Şimdiyse hançeri önünde ışıldıyordu, silahın kavisli kısmı bir tebessümü andırıyordu. Tané bakışlarını karanlığın içindeki figüre dikti.

Figür ona seslendiğinde irkildi.

Bulutlar sakladıkları ay ışığını serbest bıraktı. Figürün gerçekte ne olduğunu görmesi için yeterliydi. Figürün de onu görmesi için.

Hayalet değildi. Bir yabancıydı. Tané onu görmüştü ve artık görmemiş gibi yapamazdı.

Yabancı güneşten yanmıştı, samanı andıran saçları vardı ve sakalı sırılsıklamdı. Kaçakçılar onu suya bırakmış ve kalan yolu yüzerek geçmesini söylemiş olmalılardı. Tané'nin diline dair hiçbir şey bilmediği açıktı ancak Tané onun dilini, yabancının yardım istediğini anlayacak kadar biliyordu. Seiiki Savaş Beyi'ni görmek istediğini anlayacak kadar.

Tané'nin kalbi gümbürtüyle çarpıyordu. Konuşmaya cesaret edemedi zira onun dilini bildiğini göstermek, aralarında bir bağ oluşturmak ve kendine ihanet etmek anlamına geliyordu. Birbirlerinin suçlarına tanıklık ettikleri gerçeğini kabullenmek demekti.

Tané inzivada olmalıydı. Hayatının en önemli günü için Güney Evi'nin duvarları arkasında güvende, yükselmeye hazır, arınmış şekilde. Şimdi lekelenmişti. Kurtarılamayacak kadar kirlenmişti. Hepsi, Seçim Günü'nden önce bir kez daha kendini denizde kaybetmek istediği içindi. Yüce Kwiriki'nin inziva esnasında kaçıp dalgaları arama cesareti olanlardan yana olduğuna dair söylentiler vardı. Bunun yerine ona bu kâbusu göndermişti.

Tané tüm yaşamı boyunca fazlasıyla şanslı olmuştu.

Bu onun cezasıydı.

Hançerini ona çevirerek yabancıyı kendinden uzak tuttu. Ölümle burun buruna olan yabancı titremeye başladı.

Tané'nin zihni olasılıklardan oluşan bir girdaba dönüştü, her olasılık bir öncekinden daha korkunçtu. Bu yabancıyı yetkililere teslim ederse inzivayı bozduğunu açık etmek zorunda kalacaktı.

Seçim Günü devam etmeyebilirdi. Saygıdeğer Hisan Burnu Valisi –Hisan Burnu Seiiki'nin bir iliydi– kızıl hastalıkla kirlenmiş olabilecek bir yere tanrıların girmesine asla izin vermezdi. Şehir tekrar güvenli ilan edilene dek haftalar geçebilirdi, o zaman da yabancının gelmesinin uğursuzluk olduğuna ve Tané'ninkine değil, bir sonraki çırak nesline sürücü olma şansının verilmesi gerektiğine karar verilebilirdi. Bu onun her şeyine mal olurdu.

Tané yabancıyı rapor edemezdi. Onu terk de edemezdi. Eğer yabancıda *gerçekten de* kızıl hastalık varsa başıboş halde dolaşmasına izin vermek tüm adayı tehlikeye atardı.

Sadece tek bir seçenek vardı.

Nefesiyle hastalığı yaymasını önlemek için Tané yabancının suratına bir parça kumaş sardı. Elleri titriyordu. Sarma işini

bitirince yabancıyı sahilin siyah kumlarından yürüterek şehre doğru götürdü, ona cesaret edebildiği kadar yakın duruyordu, bıçağının ucuysa yabancının sırtındaydı.

Hisan Burnu asla uyumayan bir limandı. Yabancıyı ilin gece pazarlarının içinden, denizden kıyıya vuran, yalos denilen dallardan yontularak yapılan tapınakların yanından, Seçim Günü için asılmış mavi ve beyaz fenerlerin sicimlerinin altından geçirdi. Tutsağı hepsini sükûnet içinde izledi. Karanlık, yüzünün hatlarını gizliyordu ancak Tané bıçağının düz kısmıyla onun alnına dokundu ve yabancıyı başını eğmesi için zorladı. Bir yandan da onu diğerlerinden olabildiğince uzak tutuyordu.

Tané'nin aklına onu nasıl diğerlerinden ayrı tutacağına dair bir fikir gelmişti.

Burna tutunan yapay bir ada vardı. Adanın adı Orisima'ydı ve yerlilerin tuhaf buldukları bir şeydi. Ticaret merkezi, Mentendon Bağımsız Devleti'nden gelen bir avuç tüccar ve âlime ev sahipliği yapmak için inşa edilmişti. Ada dünyaya kapandıktan sonra Seiiki'de ticaret yapmaya devam etme izni burnun diğer tarafındaki Göllülere ve onlar dışında sadece Mentler'e verilmişti.

Orisima.

Yabancıyı oraya götürecekti.

Ticaret merkezine giden ve meşalelerle aydınlanan yolda silahlı muhafızlar nöbet tutuyordu. Çok az Seiikili'nin oraya girme izni vardı ve Tané onlardan biri değildi. Çitleri geçmenin diğer tek yolu karaya çıkarma yapılan iskelenin kapısıydı, o kapı da yılda bir kez Mentendon'dan gelen gemilerdeki yükleri almak için açılırdı.

Tané yabancıyı kanala doğru yönlendirdi. Onu Orisima'ya kendisi sokamazdı ancak sokabilecek bir kadın tanıyordu. Ticaret merkezinde onu nereye saklayacağını tam olarak bilecek birini.

Niclays Roos'a son misafir geldiğinden beri çok uzun zaman geçmişti.

Cüzi miktardaki maaşının bir damlasıyla aldığı şarabından kendine ufak bir miktar dolduruyordu ki kapı çaldı. Şarap, şu dünyada kalan nadir zevklerinden biriydi ve Niclays kendini şarabın aromasını koklarken, ilk yudumu almadan önceki o altın anın tadını çıkarırken kaybetmişti.

Şimdiyse biri onu bölmüştü. Tabii ki. İç çekerek yerinden kalktı ve ayak bileğindeki ani zonklama yüzünden homurdandı. Gut hastalığı yeniden ortaya çıkıp canını sıkmaya başlamıştı.

Kapı tekrar çaldı.

"Ah, kapa çeneni," diye mırıldandı Niclays.

O zar zor bastonuna uzanırken yağmur çatıda tıkırdıyordu. Seiikililer yılın bu zamanı yağan yağmura erik yağmuru derlerdi, hava bir bulut kadar yoğun ve nemli olur, meyveler ağaçlarda büyürdü. Topallayarak minderlerin diğer tarafına yürüdü, kendi kendine küfrediyordu, sonra da kapıyı ufacık araladı.

Dışarıda, karanlığın içinde bir kadın dikiliyordu. Koyu renk saçları beline geliyordu ve tuz çiçekleri desenli bir cübbe giymişti. Onu şu an olduğu kadar ıslatmış olan sadece yağmur olamazdı.

"İyi akşamlar bilge Hekim Roos," dedi.

Niclays kaşlarını kaldırdı. "Bu saatte gelen misafirlerden hoşlanmam. Hiçbir saatte gelen misafirlerden hoşlanmam." Eğilmesi gerekiyordu ancak bu yabancıyı etkilemek için bir sebebi yoktu. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Bana söylediler." Daha detaylı bir açıklama yapılmayacaktı. "Yanımda sizin yurttaşlarınızdan biri var. Bu gece sizinle kalacak ve yarın gün batımında gelip onu alacağım."

"Yurttaşlarımdan biri."

Ziyaretçisi başını hafifçe çevirdi. Yakınlardaki bir ağaçtan bir silüet ayrıldı.

"Kaçakçılar onu Seiiki'ye getirmişler," dedi kadın. "Yarın onu saygıdeğer valiye götüreceğim."

Figür onun evinin ışığının altına geldiğinde Niclays buz kesti.

En az kadın kadar sırılsıklam ve altın rengi saçları olan bir adam kapı eşiğinde dikiliyordu. Orisima'da hiç görmediği bir adam.

Ticaret merkezinde yirmi kişi yaşıyordu. Niclays hepsinin yüzlerini ve isimlerini biliyordu. Adaya gelecek yeni kişileri taşıyan Mentendon gemilerinin varmasına daha vardı.

Bir şekilde bu ikisi buraya görünmeden girmeyi başarmışlardı.

"Hayır." Niclays kadına dik dik baktı. "Aziz aşkına kadın, sen beni bir kaçakçılık operasyonuna dâhil etmeye mi çalışıyorsun?" Bakışlarını ondan ayırmadan kapıya uzandı. "Adaya izinsiz giren birini saklayamam. Eğer biri öğrenirse..."

"Bir geceliğine."

"Bir gece, bir yıl fark etmez, her şekilde kafalarımız omuzlarımızdan ayrılır. İyi akşamlar."

Kapıyı kapatmak için davrandığında kadın dirseğini aradaki boşluğa soktu.

"Eğer bunu yaparsan," dedi kadın, şimdi o kadar yakındı ki Niclays onun nefesini hissedebiliyordu, "seni gümüşle ödüllendiririm. Taşıyabildiğin kadar çok gümüşle."

Niclays Roos duraksadı.

Gümüş onu *cidden* cezbediyordu. Sarhoşken nöbetçilerle çok kez iskambil oyunu oynamıştı ve onlara, ömrü boyunca kazanabileceğinden daha çok para borçluydu. Şimdiye kadar ettikleri tehditleri bir sonraki Mentendon sevkiyatından gelecek mücevher sözleriyle geciktirmeyi başarmıştı ancak şunu çok iyi biliyordu ki gemi geldiğinde güvertede tek bir mücevher bile olmayacaktı. Onun gibiler için olmazdı.

Daha genç yanı, onu bu anlaşmayı kabul etmesi için dürttü, sırf heyecan için olsa dahi. Daha yaşlı, bilge yanı müdahale edemeden kadın uzaklaştı.

"Yarın gece geleceğim," dedi. "Onu kimsenin görmesine izin verme."

"Bekle," diye tısladı Niclays kadının ardından. "Kimsin sen?"

Kadın çoktan gitmişti. Sokağa bir bakış atıp hüsran dolu bir şekilde homurdandıktan sonra Niclays, korkmuş gibi görünen adamı tutup evine sürükledi.

Bu delilikti. Eğer komşuları, izni olmayan birini barındırdığını fark ederlerse çok kızgın bir Savaş Beyi'nin önüne atılırdı ve o da merhametiyle tanınan biri olmazdı.

Buna rağmen Niclays'in içinde bulunduğu durum buydu.

Kapıyı kilitledi. Yeni gelen adam, sıcağa rağmen minderlerin üzerinde titriyordu. Buğday tenliydi, yanakları al al olmuş ve mavi gözleri tuz yüzünden kızarmıştı. Sırf kendini sakinleştirmek için bile olsa Niclays Mentendon'dan getirdiği bir battaniyeyi buldu ve adama uzattı, adam tek kelime etmeden battaniyeyi aldı. Korkmuş görünmekte haklıydı.

"Nereden geldin?" diye sordu Niclays ters bir şekilde.

"Özür dilerim," diye fısıldadı misafiri. "Anlamıyorum. Seiikice mi konuşuyorsunuz?"

Inysce. Bu, Niclays'in uzun zamandır duymadığı bir dildi. "Hayır," diye yanıtladı Niclays, "Seiikice değildi o. Mentçeydi. Senin de Ment olduğunu varsaymıştım."

"Değilim efendim. Ascalon'dan geliyorum," dedi adam uysal bir tavırla. "Size beni sakladığınız için teşekkür etmem gerektiğinden adınızı sorabilir miyim?"

Tipik bir Inysliydi. Her şeyden önce nezaket gelirdi. "Roos," dedi Niclays sinirli bir tavırla. "Hekim Niclays Roos. Başcerrah. Şu an varlığınla hayatını tehlikeye attığın kişi."

Genç adam gözlerini dikip ona baktı.

"Hekim..." Yutkundu. "Hekim Niclays Roos?"

"Tebrikler evlat. Deniz suyu kulaklarına zarar vermemiş."

Misafiri titrek bir nefes aldı. "Hekim Roos," dedi, "bu ilahi takdir. Dostluk Şövalyesi'nin herkes dururken beni size getirmesi..."

"Bana mı?" Niclays kaşlarını çattı. "Tanışıyor muyuz?"

Inys'de geçirdiği vakti hatırlamak için hafızasını zorladı ancak karşısındaki kişiyi hiç gözü ısırmıyordu. Tabii onu sarhoş olduğu bir zaman da görmüş olabilirdi. Inys'de vaktinin çoğunu sarhoş geçirmişti.

"Hayır, efendim ama bir arkadaşım bana sizin isminizi söylemişti." Adam kıyafetinin koluyla yüzünü kuruladı. "Denizde ölüp gideceğimden emindim ama sizi görmek beni tekrar hayata döndürdü. Aziz'e şükürler olsun."

"Azizinin burada bir gücü yok," diye mırıldandı Niclays. "Adın ne?"

"Sulyard. Efendi Triam Sulyard, efendim, hizmetinizdedir. Inys Kraliçesi Majesteleri Sabran Berethnet'in hanesinde şövalye yaveriydim."

Niclays dişlerini gıcırdattı. O isim içinde kızgın bir aleve benzeyen bir öfke uyandırıyordu.

"Şövalye yaveri demek." Oturdu. "Sabran tüm tebaasından sıkıldığı gibi senden de mi sıkıldı?"

Sulyard olduğu yerde dikleşti. "Kraliçeme hakaret ederseniz..."

"Ne yaparsın?" Niclays gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Belki de sana Budala Triam demeliyim. Burada yabancılara ne yapıyorlar hiçbir fikrin var mı? Sabran seni buraya özellikle sürünerek öl diye mi gönderdi?"

"Majestelerinin burada olduğumdan haberi yok."

İlginç. Niclays ona bir kupa şarap doldurdu. "Al iç," dedi istemeye istemeye. "Hepsini."

Sulyard şarabı içti.

"Şimdi, Efendi Sulyard, bu önemli," diye devam etti Niclays. "Kaç kişi seni gördü?"

"Bana kıyıya kadar yüzmemi söylediler. Önce bir koya denk geldim. Kumlar siyahtı." Sulyard titriyordu. "Beni bir kadın buldu, sonra da bıçağını sırtıma dayayıp beni bu şehre getirdi. Beni bir ahırda tek başıma bıraktı. Sonra başka bir kadın geldi ve onu

takip etmemi söyledi. Beni denize götürdü, iskeleye gelene kadar beraber yüzdük. İskelenin sonunda bir kapı vardı."

"Kapı açık mıydı?"

"Evet."

Kadın, nöbetçilerden birini tanıyor olmalıydı. Muhtemelen iskelenin kapısını açık bırakmalarını istemişti.

Sulyard gözlerini ovuşturdu. Denizde geçirdiği vakit onu yıpratmıştı ancak Niclays şimdi adamın genç olduğunu görebiliyordu, belki daha yirmi yaşında bile değildi. "Hekim Roos," dedi Sulyard, "buraya çok önemli bir görev için geldim. Konuşmam gereken..."

"Orada dur bakalım biraz Efendi Sulyard," diye araya girdi Niclays. "Neden burada olduğun beni ilgilendirmiyor."

"Ama..."

"Sebebin ne olursa olsun buraya hiçbir yetkiliden izin almadan geldin, bu da tam bir aptallık. Eğer Polis Şefi seni bulur da sorgulamak için götürürse neden Seiiki'de hoş karşılanacağını düşünerek gecenin bir yarısı kapımda belirdiğine dair hiçbir fikrim olmadığını tüm içtenliğimle söyleyebilmek istiyorum."

Sulyard gözlerini kırpıştırdı. "Polis Şefi mi?"

"Suda yüzen bu hurdalığın başındaki Seiikili yetkili, gerçi küçük dağları o yaratmış sanıyor. En azından buranın ne olduğunu biliyor musun bari?"

"Orisima, Doğu'da kalan son Batılı ticaret merkezi. Savaş Beyi'nin benimle görüşeceğine dair bana umut veren de buranın var olmasıydı."

"Seni temin ederim ki," dedi Niclays, "Pitosu Nadama hiçbir şekilde adaya izinsiz giren biriyle görüşmez. Senin burada olduğunu öğrenirse yapacağı tek şey seni idam ettirmek olur."

Sulyard hiçbir şey demedi.

Niclays kısa bir an misafirine, kurtarıcısının onun için geri gelmeyi, belki de yetkilileri Sulyard'a karşı uyarmayı planladığını

söylemeyi düşündü. Sonra vazgeçti. Sulyard panikleyip kaçmaya kalkabilirdi ve kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Yarın. Yarın gitmiş olacaktı.

Tam da o anda Niclays dışarıda sesler duydu. Diğer evlerin ahşap merdivenlerinden ayak sesleri geliyordu. Niclays karnında bir titreme hissetti.

"Saklan," dedi ve bastonunu kaptı.

Sulyard bir paravanın arkasına saklanıp eğildi. Niclays titreyen ellerle kapıyı açtı.

Yüzyıllar önce Seiiki'nin İlk Savaş Beyi, Büyük Ferman'ı imzalamış ve halkını Ejderik vebaya karşı korumak için adayı Göllüler ve Mentler dışında herkese karşı kapatmıştı. Veba geçmiş olsa da bu ayrılık devam etmişti. Adaya izinsiz gelen her yabancı öldürülüyordu. Onlara yardım edenler de.

Sokakta nöbetçilerden iz yoktu ancak komşularından birçoğu toplanmıştı. Niclays onlara katıldı.

"Galian adına, neler oluyor burada?" diye sordu aşçıya, aşçı başlarının üzerindeki bir noktaya gözlerini dikmiş bakıyordu ve ağzını sinek girebilecek kadar açmıştı. "Gelecekte bu yüz ifadesini kullanmanı pek önermem Harolt. İnsanlar seni salak zannedebilir."

"Baksana Roos," dedi aşçı derin bir nefes alarak. "Bak!"

"Umarım..."

Aşçının baktığı şeyi gördüğünde sesi azalarak yitiverdi.

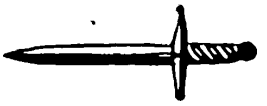
Orisima'nın çitlerinin üzerinde devasa bir kafa vardı. Cevherlerden ve denizden doğmuş bir yaratığa ait bir kafa.

Yaratığın pullarından bulutlar çıkıyordu, ay taşından pullar öylesine parlaktı ki içten parlıyormuş gibiydi. Her bir pulun üstünde değerli taşı andıran, damlacık şeklinde pullar parıldıyordu. Her bir göz alev alev yanan bir yıldız, her boynuz solgun ayın altında ışıldayan cıvaydı. Yaratık, bir kurdelenin zarafetiyle akarcasına köprüyü geçti ve göğe yükseldi, kâğıttan bir uçurtma kadar hafif ve sessizdi.

Bir ejderha. Yaratık Hisan Burnu'nun üzerinde yükselirken başkaları sudan çıkıyor, uyanırken arkalarında serin bir pus bırakıyorlardı. Niclays bir elini göğsünde gümbürdeyen kalbine götürdü.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, "ne arıyorlar burada?"

Ayışığı Kitaplığı

2

Batı

Maskeliydi, pek tabii. Hep öylelerdi. Sadece bir aptal, Kraliçe Kulesi'ne kimliğini gizlemeden izinsizce girerdi ve eğer Mahrem Oda'ya erişim sağlayabilmişse bu katilin bir aptal olmadığı kesindi.

Arkadaki Büyük Yatak Odası'nda Sabran derin bir uykudaydı. Saçları açık ve kirpikleri yanağına gölge düşürürken Inys Kraliçesi huzurun resmi olabilirdi. Bu gece yanında uyuyan kişi Roslain Crest'ti.

İkisi de cinayet işlemeye kararlı bir gölgenin her an onlara biraz daha yaklaştığından habersizdi.

Sabran uyumaya gittiğinde en mahrem odasının anahtarı Taht Nedimeleri'nden birine bırakılırdı. Şimdi anahtar Katryen Withy'deydi ve o da Boynuz Salonu'ndaydı. Kraliyet odalarının dışında Zümre Şövalyeleri nöbet tutuyordu ancak Büyük Yatak Odası'na açılan kapı her zaman gözetim altında değildi. Sonuçta sadece tek bir anahtar vardı.

İçeri izinsiz girilme riski yoktu.

Kraliyet yatağı ve dış dünya arasındaki son sur olan Mahrem Oda'daki katil omzunun üstünden arkasına baktı. Sör Gules Heath dışarıdaki nöbet yerine dönmüştü, o başka yerdeyken içeri süzülmüş olan tehlikeden bihaberdi. Çatı kirişlerinin arasında gizlenmiş, onu kraliçeye götürecek olan kapıya dokunan katili

izleyen Ead'dan haberi yoktu. Davetsiz misafir sessizlik içinde pelerininden bir anahtar çıkardı ve kilide soktu.

Anahtar kilitte döndü.

Uzunca bir süre kıpırdamadan bekledi. Şans kolluyordu.

Bu katil, diğerlerinden daha dikkatliydi. Heath her zamanki öksürük krizlerinden birine girdiğinde davetsiz misafir, Büyük Yatak Odası'na açılan kapıyı hafifçe araladı. Diğer eliyle bir bıçak çıkardı. Diğerlerinin kullandığıyla aynı bıçaktı.

O hareket ettiğinde Ead da etti. Katilin üzerindeki kirişten sessizce atladı.

Çıplak ayakları, mermerin üzerine kondu. Katil, Büyük Yatak Odası'na adım atarken Ead hançerini kaldırdı, katilin ağzını eliyle kapattı ve bıçağını kaburgalarının arasından sokuverdi.

Katil sıçradı. Ead olduğu yerde kıpırdamadan durdu, üzerine dek bir damla dahi kan bulaşmaması için dikkatli davranıyordu. Beden hareketsizleşince onu yere bıraktı ve katilin ipek astarlı siyah kadife maskesini kaldırdı, diğerlerinin taktığı maskeyle aynıydı.

Maskenin altındaki yüz fazlasıyla gençti, hâlâ delikanlılık çağındaydı.

Bir göleti andıran gözleri tavana bakıyordu.

Tanıdığı biri değildi. Ead, katilin kaşından öptü ve onu mermer zeminde bıraktı.

Tam gölgelerin içine geri dönecekti ki bir yardım çığlığı duydu.

Şafak onu saray alanında yakalamıştı. Saçları, altın ipliklerden örülmüş, zümrütlerle süslenmiş bir ağın içindeydi.

Her sabah aynı rutini izliyordu. Tahmin edilebilir olmak, güvende olmak demekti. Önce Posta Şefi'ne gidiyordu, şef de ona mektup gelmediğini tasdik ediyordu. Ardından kapılara gidiyor ve Ascalon şehrini izliyor, bir gün şehirde yürüyebileceğini ve yürüyerek en sonunda bir limana ulaşıp onu eve, Lasia'ya

götürecek bir gemiye bindiğini hayal ediyordu. Bazen dışarıda tanıdığı birini görürdü, birbirlerine başlarıyla belli belirsiz selam verirlerdi. Nihayet Margret'la kahvaltı yapmak için Ziyafet Evi'ne giderdi ve sonra da sekizde görevleri başlardı.

Bugünkü ilk görevi Kraliyet Çamaşırcısı'nın izini sürmekti. Ead kısa bir süre içinde kadını Büyük Mutfak'ın arkasında, sarmaşıklarla kaplanmış bir girintide bulmuştu.

Seyislerden biri, kadının boynundaki çilleri diliyle sayıyor gibi duruyordu.

"İkinize de günaydın," dedi Ead.

Çift birbirinden sıçrayarak ayrıldı, nefes nefeselerdi. Çıldırmış gibi bakan seyis, atlarından farksız bir şekilde fırlayıp kaçtı.

"Bayan Duryan!" Çamaşırcı eteklerini düzeltti ve aceleyle reverans yaptı, saçlarının dibine kadar kızarmıştı. "Lütfen kimseye söylemeyin hanımım, yoksa mahvolurum."

"Reverans yapmana gerek yok. Ben bir leydi değilim." Ead gülümsedi. "İhtiyatlı davranman ve majesteleriyle *her gün* ilgilenmen gerektiğini sana hatırlatmak istedim. Son zamanlarda fazla rahat davranıyorsun."

"Ah, Bayan Duryan, aklım başka yerde evet, itiraf ediyorum ama bu aralar çok gerginim." Çamaşırcı kadın nasır tutmuş ellerini ovuşturdu üzgün bir tavırla. "Hizmetkârlar fısıldaşıyor hanımım. Daha iki gün önce bir *wyvern*[1] yavrusu, Göller'den çiftlik hayvanı kapmış. *Wyvern* yavrusu! İsimsiz Olan'ın hizmetkârları uyanıyor, çok korkutucu değil mi?"

"İşte, bu yüzden işinde ihtiyatlı davranmalısın. İsimsiz Olan'ın hizmetkârları, majestelerinin ölmesini istiyor çünkü onun ölümü, efendilerini bu dünyaya geri getirir," dedi Ead. "Bu yüzden senin rolün *hayati* önem taşıyor. Her gün majestelerinin çarşaflarını zehre karşı kontrol etmelisin, nevresimler yeni ve güzel olmalı."

---

1 Dikenli bir kuyruğu olan, iki ayaklı ve kanatlı ejderha. (ç. n.)

"Tabii ki, evet. Görevlerime daha çok özen göstereceğim, söz veriyorum."

"Ah, bana söz verme. Aziz'e söz ver." Ead başını Kraliyet Mabedi'ne doğru eğdi. "Ona git şimdi. Belki bu... patavatsızlığın için af dileyebilirsin. Sevgilinle git ve merhamet için dua et. Acele et!"

Çamaşırcı kadın aceleyle uzaklaşırken Ead gülümsemesini bastırdı. Inyslileri telaşlandırmak çok kolaydı.

Gülümsemesi çok geçmeden soldu. Bir *wyvern* yavrusu insanlardan çiftlik hayvanı çalmaya *cüret edebilmişti.* Ejderik yaratıklar senelerdir uzun uykularından uyanmaya başlamış olsa da onları görmek hâlâ ender bir olaydı, buna rağmen son birkaç ayda çok kez görülmüşlerdi. Bu canavarların, yerleşim yerlerinde avlanacak kadar cesaretlenmiş olması iyiye işaret değildi.

Ead gölgelerden ayrılmadı ve kraliyet konutlarına giden uzun yolu tercih etti. Kraliyet Kütüphanesi'nin yanından geçti, etrafta gezinen beyaz tavus kuşlarından birinin etrafından dolaştı ve revaklı avluya girdi.

Soluk renkli kireç taşından yapılma, muzaffer bir edayla yükselen Ascalon Sarayı, Inys Kraliçeliği'ne hükmeden Berethnet Hanesi'nin en büyük ve en eski ikamet yerlerinden biriydi. Keder Çağı'nda Ejderik Ordu insanlığa karşı bir yıl süren bir savaş başlattığı zaman aldığı hasar çoktan ortadan giderilmişti. Her pencerede gökkuşağının her rengini taşıyan mozaik camlar vardı. Sarayın toprakları bir Erdemler Mabedi'ne, gölgeli çimenliklerin olduğu bahçelere ve mermer yüzlü saat kulesiyle muazzam Kraliyet Kütüphanesi'ne ev sahipliği yapıyordu. Yazları Sabran'ın maiyetini topladığı tek yer burasıydı.

Avlunun ortasında bir elma ağacı vardı. Ead ağacı görünce göğsünde bir acıyla durdu.

Loth, Lord Kitston Glade'le beraber gecenin bir yarısı saraydan kaybolalı beş gün olmuştu. Kimse nereye gittiklerini veya neden izin almadan saraydan ayrıldıklarını bilmiyordu. Sabran

bir pelerine bürünür gibi huzursuzluğunu ortaya sermişti ancak Ead endişesini içinde tutmuş, sessizce yaşamıştı.

İlk Dostluk Şöleni'ndeki odun dumanının kokusunu hatırladı, Lord Arteloth Beck'le orada tanışmıştı. Maiyet, birbirlerine hediye vermek ve beraber Erdemlik'in zevkine varmak için her sonbaharda buluşurdu. Birbirlerini yüz yüze gördükleri ilk sefer olmasına rağmen Loth sonradan yeni Onur Nedimesi'ni çoktandır merak ettiğini söylemişti. On sekiz yaşında ve ne soylu ne köylü olan, Şövalyeliğin Erdemleri'ne henüz yeni inanmaya başlamış bir Güneyli hakkında söylentiler duymuştu. Saray mensuplarının birçoğu, Inys'in Ersyr elçisinin onu kraliçeye takdim ettiğini görmüştü.

Yeni Yıl'ı kutlamak için mücevher ya da altın getirmedim majesteleri. Bunun yerine Soylular Kamarası için size bir leydi getirdim, demişti Chassar. *En büyük hediye sadakattir.*

Kraliçe henüz yirmi yaşındaydı. Soylu kandan gelmeyen veya unvanı olmayan bir nedime ilginç bir hediyeydi ancak nezaketi, onu bu hediyeyi kabul etmeye zorlamıştı.

Dostluk Şöleni denmesine rağmen kardeşliğin de sınırı bir yere kadardı. O gece kimse Ead'a dans etmeyi teklif etmemişti, Loth haricinde kimse. Loth geniş omuzluydu, Ead'dan bir kafa daha uzundu, siyah tenliydi ve kuzeye özgü, sıcak, yükselip alçalan bir ses tonu vardı. Maiyetteki herkes onun adını biliyordu. Aziz'in doğum yeri olan Altınhuş'un vârisi ve Kraliçe Sabran'ın yakın arkadaşıydı.

Bayan Duryan, demişti eğilerek, *bana bir dans bahşederseniz de sayenizde Maliye Şansölyesi'nin sıkıcı sohbetinden kaçabilirsem size borçlanırım. Ascalon'daki en iyi şaraptan bir sürahi ayarlarım, yarısı sizin olur. Ne diyorsunuz?*

Ead'ın bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Bir de güçlü bir içkiye. Karşısındaki adam Lord Arteloth Beck ve onun için tamamen yabancı biri de olsa üç pavan boyunca dans etmişler, ardından gecenin geri kalanını elma ağacının yanında geçirmişlerdi, içki

içip yıldızların altında konuşmuşlardı. Ead farkına bile varmadan bir arkadaşlık filizlenmişti.

Şimdi Loth ortadan kaybolmuştu ve bunun sadece tek bir açıklaması vardı. Loth maiyeti asla kendi arzusuyla bırakıp gitmezdi, hele kız kardeşine söylemeden ya da Sabran'dan izin istemeden asla. Tek açıklama, buna zorlanmış olmasıydı.

Hem o hem de Margret onu uyarmaya çalışmışlardı. Sabran'la arkadaşlığının –çocukluklarında kurulan bir arkadaşlıktı bu– eninde sonunda Sabran'la evlenmeyi düşünenler için bir tehdit oluşturacağını söylemişlerdi. Şimdi büyüdüklerine göre onunla daha az samimi olmalıydı.

Loth hiçbir zaman laf dinlememişti.

Ead silkindi ve daldığı hayallerden sıyrıldı. Revaklı avludan çıkarken kenara çekildi ve Adalet Düşesi Leydi Igrain Crest'in hizmetindeki uşaklara yol verdi. Adalet Düşesi'nin uşakları olduklarını gösteren arma cübbelerine işlenmişti.

Güneş Saati Bahçesi sabah ışığını yudumluyordu. Patikalar güneşin altında altın rengine bürünmüştü ve çimenlikleri çerçeveleyen güller hafifçe kızarmıştı. Berethnet Hanesi'nin beş Yüce Kraliçe'sinin heykelleri, Yalnız Kule'nin yakınlarındaki girişin üzerindeki lentoda duruyor ve bahçeye bakıyordu. Sabran böylesi günlerde yürüyüş yapmaktan hoşlanır, nedimelerinden biriyle kol kola gezerdi ancak bugün patikalar bomboştu. Yatağının o kadar yakınında bir ceset bulunmuşken kraliçe yürüyüş havasında değildi.

Ead, Kraliçe Kulesi'ne yaklaştı. Kuleye dolanan ağaç sarmaşıkları mor çiçeklerle doluydu. İçeri girip sayısız merdiveni çıktı ve kraliyet konutlarına doğru ilerledi.

Altın kaplama zırhları ve yaz için giydikleri yeşil pelerinleriyle On İki Zümre Şövalyesi, Mahrem Oda'ya açılan kapıların iki yanında nöbet tutuyorlardı. Ön kolları çiçek desenleriyle bezeliydi, Berethnet armasıysa zırhlarının göğüslüklerinde en yüksek konumu almıştı. Ead yaklaşırken keskin bir ifadeyle baktılar.

"Günaydın," dedi Ead.

O ihtiyat anı geçti ve bir Mahrem Oda Nedimesi'nin geçmesi için kenara çekildiler.

Ead çok geçmeden Dostluk Dükü'nün yeğeni olan Leydi Katryen Withy'yi buldu. Yirmi dört yaşındaki leydi, üç Taht Nedimesi arasında en genci ve en uzunuydu; pürüzsüz kahverengi bir teni, dolgun dudakları ve neredeyse siyah görünecek kadar koyu kızıl, sıkı bukleli saçları vardı.

"Bayan Duryan," dedi. Saraydaki herkes gibi o da yaz için yeşil ve sarı giyinmişti. "Majesteleri hâlâ uyuyor. Çamaşırcıyı buldunuz mu?"

"Evet, leydim." Ead reverans yaptı. "Anlaşılan... ailesine olan görevleri biraz dikkatini dağıtmış."

"Hiçbir görev tahta hizmet etmekten daha önemli değildir." Katryen kapılara bir bakış attı. "Yine bir saraya zorla girme olayı yaşandı. Hilekâr bu defa çok daha becerikliymiş. Büyük Yatak Odası'na ulaşmakla kalmamış, anahtarı da varmış."

"Büyük Yatak Odası." Ead şaşkın göründüğünü umdu. "Yani Soylular Kamarası'ndan biri majestelerine ihanet etti."

Katryen başıyla onayladı. "Saklı Merdiven'den geldiğini düşünüyoruz. Bu sayede çoğu Zümre Şövalyesi'nden uzak durmuş ve doğrudan Mahrem Oda'ya girebilmiştir. Saklı Merdiven'in de şeyden beri mühürlü olduğu düşünülürse..." İç çekti. "Çavuş Porter ihmalkârlığı sebebiyle görevden alındı. Şu andan itibaren Büyük Yatak Odası'nın kapısından *asla* gözümüzü ayırmamalıyız."

Ead başını salladı. "Bugün ne yapacağız?"

"Sizin için bir görevim var. Inys'in Ment elçisi Oscarde utt Zeedeur bugün geliyor, biliyorsunuz. Kızı son zamanlarda kıyafetlerini biraz savsaklıyor," dedi Katryen dudaklarını bükerek. "Leydi Truyde saraya ilk geldiği zaman hep tertipliydi ama şimdi... Dün duadayken saçında bir *yaprak* vardı ve ondan önceki gün de kuşağını unutmuştu." Ead'a uzun uzun baktı. "Görünüşe göre,

konumunuza uygun giyinmeyi biliyorsunuz. Leydi Truyde'un hazır olduğundan emin olun."

"Başüstüne leydim."

"Bir de Ead, bu içeri zorla girme olayından bahsetmeyin. Majesteleri sarayda huzursuzluk yaymak istemiyor."

"Elbette."

Muhafızların yanından ikinci kez geçerken Ead bakışlarını, yüzlerindeki boş ifadelerde gezdirdi.

Saray maiyetinden birinin katilleri içeri aldığını uzun zamandır biliyordu. O kişi şimdi de katillere Inys Kraliçesi'ne uyurken ulaşmalarını sağlayacak bir anahtar vermişti.

Ead bu kişinin kim olduğunu bulmayı planlıyordu.

Birçok soylu hane gibi Berethnet Hanesi de yeterince erken ölüm görmüştü. Birinci Glorian bir kadeh zehirli şarap içmişti. Üçüncü Jillian kendi hizmetkârlarından biri tarafından kalbinden bıçaklanmadan önce sadece bir yıl hüküm sürebilmişti. Sabran'ın annesi Dördüncü Rosarian, basilisk zehriyle işlenmiş bir elbise yüzünden ölmüştü. Elbise Mahrem Giysi Odası'na nasıl girmişti kimse bilmiyordu ancak ihanetten şüpheleniliyordu.

Şimdi katiller, Berethnet Hanesi'nin son evladı için geri dönmüşlerdi. Kraliçenin hayatına her kastettiklerinde ona bir adım daha yaklaşıyorlardı. İçlerinden biri, bir büstü devirdiğinde kendini ele vermişti. Bir diğeri Boynuz Salonu'na girerken görülmüş, bir başkası da muhafızlar ona ulaşana dek Kraliçe Kulesi'nin kapılarında bağırarak nefret dolu şeyler söylemişti. Bu sözde katiller arasında hiç ilişki bulunamamıştı ancak Ead, aynı efendiyi paylaştıklarından emindi. Sarayı iyi bilen biri. Bir gün içinde anahtarı çalıp bir kopyasını yapabilecek ve sonra da anahtarı tekrar yerine koyabilecek biri. Kraliçe Rosarian'ın ölümünden beri kilitli olan Saklı Merdiven'i açmayı bilen biri.

Ead, Taht Nedimeleri'nden biri, güvenilen bir dost olsaydı Sabran'ı korumak çok daha kolay olurdu. Inys'e geldiğinden beri bu konum için fırsat kovalıyordu ancak bunun asla gerçekleşmeyeceğini kabul etmeye başlamıştı. Unvanı olmayan, inancından dönmüş biri uygun bir aday değildi.

Ead, Truyde'u Onur Nedimeleri'nin uyuduğu Hazine Odası'nda buldu. On iki yatak dip dibeydi. Kaldıkları yer, diğer saraylardakinden çok daha ferah olsa da soylu ailelerde doğan kızlar için rahatsızlık vericiydi.

Onur Nedimeleri'nden en gençleri yastıklarla maskaralık edip gülüşüyorlardı ancak Ead içeri girince bir anda durdular. Ead'ın aradığı nedime hâlâ yataktaydı.

Zeedeur Markizi Leydi Truyde ciddi bir genç kadındı, süt beyazı bir teni ve çilleri, kömür gözleri vardı. Zeedeur Düklüğü'nü babasından devralana dek saray adabını öğrenmesi için iki yıl önce, on beş yaşındayken Inys'e gönderilmişti. Ead'da bir serçe tedirginliği yaratan uyanık bir yapısı vardı. Truyde genellikle Okuma Odası'nda olurdu, kütüphanenin merdivenlerine çıkıp raflara bakınır veya sayfaları dağılan kitaplara göz gezdirirdi.

"Leydi Truyde," dedi Ead ve reverans yaptı.

"Ne oldu?" diye cevap verdi kız sıkkınca. Aksanı hâlâ fazla belirgindi.

"Leydi Katryen giyinmenize yardım etmemi söyledi," dedi Ead. "İzniniz olursa."

"Ben on yedi yaşındayım Bayan Duryan ve kendim giyinecek kadar aklım var."

Diğer nedimeler derin bir nefes aldılar.

"Leydi Katryen aksini düşünüyor korkarım ki," dedi Ead sakin bir şekilde.

"Leydi Katryen yanılıyor."

Nedimeler yine şaşkınca nefes aldılar. Ead odada hiç hava kalıp kalmadığını merak etti.

"Hanımlar," dedi kızlara, "bir hizmetkâr bulun ve el yıkama leğeninin doldurulmasını söyleyin lütfen."

Gittiler. Reverans yapmamışlardı. Maiyette Ead'ın rütbesi onlardan üstte de olsa nedimeler soylu kandan geliyorlardı.

Truyde bir an vitraylı pencereyi izledi, ardından ayağa kalktı.

El yıkama leğeninin yanındaki tabureye oturdu. "Bağışlayın Bayan Duryan," dedi. "Bugün aksiyim. Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum." Ellerini kucağında birleştirdi. "Leydi Katryen öyle istiyorsa giyinmeme yardım edebilirsiniz."

Gerçekten de yorgun görünüyordu. Ead ateşin yanında birkaç bez ısıtmaya gitti. Hizmetkâr suyu getirince Truyde'un arkasına geçti ve kızın gür buklelerini topladı. Beline inen saçları gerçekten kök boyası kızılıydı. Bu saç rengi, Kuğu Boğazı boyunca uzanan Mentendon Bağımsız Devleti'nde yaygın olabilirdi ancak Inys için alışılmadıktı. Truyde yüzünü yıkadı. Ead onun saçlarını kremle ovdu, yıkadı, ardından duruladı ve dolaşık bukleleri çözerek taradı. O bunları yaparken kız tek kelime etmemişti.

"İyi misiniz leydim?"

"Gayet iyiyim." Truyde başparmağındaki yüzüğü çevirdi, yüzüğün altındaki yeşil leke ortaya çıkmıştı. "Sadece... diğer nedimeler ve dedikoduları sinirimi bozuyor. Söyleyin bana Bayan Duryan, Efendi Triam Sulyard hakkında bir şey duydunuz mu hiç? Sör Marke Birchen'in yaverlerinden biri?"

Ead, şöminenin ısıttığı bezle Truyde'un saçını sıvazladı. "Pek bir şey duymadım," dedi. "Kışın izin almadan sarayı terk ettiğini ve kumar borcu olduğunu duydum sadece. Neden?"

"Öbür kızlar onun yokluğuyla ilgili durmaksızın konuşuyor, delice hikâyeler uyduruyorlar. Onları susturmayı ummuştum."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Truyde kestane rengi kirpiklerinin altından yukarı doğru Ead'a baktı. "Bir zamanlar siz de Onur Nedimesi'ydiniz."

"Evet." Ead kumaşı bükerek suyunu sıktı. "Elçi uq-Ispad beni saraya getirdikten sonra dört yıl boyunca Onur Nedimesi'ydim."

"Sonra terfi aldınız. Belki Kraliçe Sabran bir gün beni de Mahrem Oda Nedimesi yapar," dedi Truyde düşünceli bir tavırla. "O zaman bu kafeste uyumak zorunda kalmam."

"Bir genç kızın gözlerinde tüm dünya bir kafestir." Ead elini onun omzuna koydu. "Elbisenizi getireyim."

Truyde ateşin yanına oturmaya gitti, parmaklarıyla saçlarını tarıyordu. Ead onu kuruması için kendi haline bıraktı.

Odanın dışında onur nedimeleri mürebbiyesi Leydi Oliva Marchyn borazandan farksız sesiyle nedimeleri canlandırmaya çalışıyordu. Ead'i gördüğünde, "Bayan Duryan," dedi sertçe.

Ead'in ismini bir hastalıkmış gibi söylemişti. Ead bunu saray mensuplarından bazılarından beklerdi. Sonuçta o bir Güneyli'ydi, Erdemlik'in dışında doğmuştu ve bu da Inyslilerde kuşku uyandırıyordu.

"Leydi Oliva," dedi sakince. "Leydi Katryen beni Leydi Truyde'un giyinmesine yardımcı olmam için gönderdi. Elbisesini alabilir miyim?"

"Hımm. Beni takip edin." Oliva onu başka bir koridora yönlendirdi. Gri bir saç tutamı bonesinden kaçmıştı. "Kız yemek yese keşke. Kışın açan bir tomurcuk misali solup gidecek."

"Ne zamandır iştahı yok?"

"Erken Bahar Şöleni'nden beri." Oliva ona küçümseyen bir bakış attı. "İyi görünmesini sağlayın. Eğer kızının yeterince yemek yemediğini düşünürse babası sinirlenir."

"Leydi Truyde hasta değil mi?"

"Hastalığın belirtilerini bilirim Bayan Duryan."

Ead hafifçe gülümsedi. "Aşk hastalığıdır belki de?"

Oliva dudaklarını büktü. "Leydi Truyde bir Onur Nedimesi. Hazine Odası'nda dedikodu yapılmasına izin veremem."

"Bağışlayın leydim. Şaka yapıyordum."

"Kraliçe Sabran'ın nedimesisiniz, soytarısı değil."

Oliva burnunu kıvırarak elbiseyi dolaptan aldı ve uzattı. Ead reverans yaptı ve geri çekildi.

Kadından ta ruhuna dek tiksiniyordu. Onur Nedimesi olarak geçirdiği dört yıl hayatının en sefil yılları olmuştu. İnsanların önünde Altı Erdem dinine geçmiş olsa bile Berethnet Hanesi'ne olan sadakati hâlâ sorgulanıyordu.

Hazine Odası'ndaki sert yatakta uzandığını, ayaklarının ağrıdığını, diğer kızların onun Güneyli aksanına kıkır kıkır güldüklerini ve Ersyr'de nasıl din dışı, sapkınca şeyler yaptığına dair tahminler yürüttüklerini hatırlıyordu. Ead kalbinin derinliklerinde bunların geçeceğini bilse de dalga geçilmek gururuna dokunmuştu. Mahrem Oda'da bir boş yer açıldığında Onur Nedimeleri mürebbiyesi ondan kurtulduğuna çok memnun olmuştu. Ead kraliçe için dans etmekten onun el yıkama leğenlerini boşaltmaya ve kraliyet konutlarını düzenleyip toparlamaya geçmişti. Şimdi kendine ait bir odası ve daha iyi bir maaşı vardı.

Truyde, Hazine Odası'nda üstüne temiz bir iç gömlek giymişti. Ead onun korsesini ve yazlık iç eteğini takmasına, ardından kabarık kolları ve dantel göğüslüğü olan siyah elbiseyi giymesine yardım etti. Koruyucusu Cesaret Şövalyesi'nin kalkanını gösteren broş, kalbinin üzerinde ışıldıyordu. Erdemlik'in tüm evlatları on iki yaşına girdiklerinde koruyucu şövalyelerini seçerlerdi.

Ead'ın da bir broşu vardı. Cömertliği temsil eden bir demet buğday. Broşu din değiştirirken almıştı.

"Bayan Duryan," dedi Truyde, "diğer Onur Nedimeleri sizin kâfir olduğunuzu söylüyor."

"Ben tapınakta dua ediyorum," dedi Ead. "Bazı Onur Nedimeleri'nin aksine."

Truyde, Ead'ın yüzüne dikkatle baktı. "Gerçekten adınız Ead Duryan mı?" diye sordu aniden. "Kulağıma hiç Ersyrce gelmiyor."

Ead altın rengi bir kurdele aldı. "Ersyrce konuşabiliyorsunuz öyleyse leydim?"

"Hayır, ama ülke tarihiyle ilgili kitaplar okudum."

"Kitap okumak," dedi Ead ciddiye almayan bir havayla. "Tehlikeli bir hobi."

Truyde başını kaldırıp keskin bir ifadeyle baktı. "Benimle dalga geçiyorsunuz."

"Hiç de değil. Hikâyelerde büyük güç vardır."

"Tüm hikâyelerin tohumunda doğruluk vardır," dedi Truyde. "Hikâyeler biçim verilmiş bilgilerdir."

"O zaman bilginizi iyilik için kullanacağınıza güveniyorum." Ead tırnaklarını kızıl buklelerin arasından geçirdi. "Madem soruyorsunuz, hayır. Gerçek adım değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Peki gerçek adınız *ne*?"

Ead iki tutam saçı yavaşça geriye doğru çekti ve kurdeleyle ördü. "Buradaki kimse gerçek adımı duymadı."

Truyde kaşlarını kaldırdı. "Majesteleri bile mi?"

"Evet, majesteleri bile." Ead, kızın yüzüne bakmak için onu çevirdi. "Onur Nedimeleri mürebbiyesi sağlığınız için endişe ediyor. İyi olduğunuzdan tamamen emin misiniz?" Truyde duraksadı. Ead bir kız kardeşi andıran tavırla elini kızın koluna koydu. "Benim bir sırrımı biliyorsunuz. Sessizlik yeminiyle bağlıyız. Hamile misiniz?"

Truyde kaskatı kesildi. "Değilim."

"Öyleyse sorun nedir?"

"Sizi ilgilendirmez. Midem biraz hassas hepsi bu, şeyden beri..."

"Efendi Sulyard gittiğinden beri."

Truyde, Ead onu tokatlamış gibi baktı.

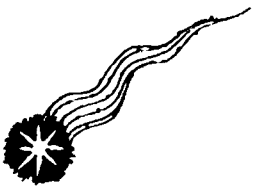
"Baharda gitti," dedi Ead. "Leydi Oliva o zamandan beri iştahsız olduğunuzu söylüyor."

"Haddinizi aşıyorsunuz Bayan Duryan. Fazlasıyla." Truyde ondan uzaklaştı, burun delikleri genişlemişti. "Ben Truyde utt Zeedeur'um, Vatten soyu, Zeedeur Markizi. Alt tabaka bir şövalye yaveriyle yatmak gibi bir seviyeye düşeceğim fikri bile..." Sırtını döndü. "Çekilin gözümün önünden, yoksa Leydi Oliva'ya bir Onur Nedimesi hakkında yalanlar yaydığınızı söylerim."

Ead hafifçe gülümsedi ve geri çekildi. Bir çocuğun onu kızdıramayacağı kadar uzun süredir saraydaydı.

Oliva, Ead'ın koridordan çıkmasını izledi. Ead gün ışığına adımı atarken yeni biçilmiş çimlerin kokunu içine çekti.

Bir şey kesindi. Truyde utt Zeedeur gizlice Triam Sulyard'la yakınlaşmıştı ve Ead, bu sarayın sırlarını öğrenmeyi kendine iş edinmişti. Eğer Ana izin verirse bu sırrı da öğrenecekti.

3

Doğu

Seiiki'de şafak sökmüştü. Solgun gün ışığı odaya süzülüyordu. Panjurlar sekiz gündür ilk kez açıldı.

Tané sızlayan gözlerle tavana baktı. Tüm gece huzursuz olmuş, bir terlemiş bir üşümüştü.

Bir daha asla bu odada uyanmayacaktı. Seçim Günü gelip çatmıştı. Çocukluğundan beri beklediği ve bir aptal gibi inzivayı bozmaya karar vererek tehlikeye attığı gündü bu. Susa'dan yabancıyı Orisima'ya saklamasını isteyerek ikisinin hayatını da tehlikeye atmıştı.

Midesi bir yel değirmeni misali dönüp duruyordu. Üniformasını ve makyaj çantasını aldı, uyumakta olan Ishari'nin yanından geçti ve odadan dışarı sıvıştı. Hisan Burnu'nun üstünde yükselen sıradağın adı Ayı Ağzı'ydı ve Güney Evi de dağın eteklerindeydi. Diğer üç Öğrenme Evi'yle beraber Güney Evi de Açık Deniz Muhafızları çıraklarını eğitmek için kullanılıyordu. Tané üç yaşından beri bu duvarların içinde yaşıyordu.

Dışarı çıkmak, bir fırının içine adım atmak gibiydi. Sıcak derisini yaktı, Tané saçları daha gürmüş gibi hissediyordu.

Seiiki'nin kendine özgü bir kokusu vardı. Yağmur, ağaçlardaki öz odun kokusunu ve her yaprağın üzerindeki yeşilin kokusunu ortaya çıkarıyordu. Tané bu kokuyu genelde sakinleştirici bulurdu ancak bugün hiçbir şey onu sakinleştiremezdi.

Kaplıcalar sabahın pusunda buhar saçıyordu. Tané sabahlığını çıkardı, en yakındaki havuza girdi ve bir avuç kepekle kendini ovaladı. Ardından erik ağaçlarının gölgesinde üniformasını giydi ve uzun saçını boynunun bir tarafına doğru taradı, böylece tuniğindeki mavi ejderha görülebilecekti. O tekrar içeri girene dek odalar hareketlenmeye başlamıştı bile.

Çay ve et suyuyla azıcık kahvaltı yaptı. Birkaç çırak yanından geçerken ona şans dilediler.

Zaman geldiğinde ilk giden Tané oldu.

Dışarıda hizmetkârlar atlarla beraber bekliyorlardı. Aynı anda eğildiler. Tané atına binerken Ishari telaşlı bir tavırla evden fırladı ve eyerine tırmandı.

Onu izlerken Tané'nin boğazında ani bir düğüm belirdi. O ve Ishari altı senedir bir odayı paylaşıyorlardı. Törenden sonra birbirlerini bir daha hiç göremeyebilirlerdi.

Öğrenme Evleri'ni Hisan Burnu'nun geri kalanından ayıran kapıya doğru atlarını sürdüler, köprünün üzerinden ve dağdan gelen kaynağın yanından geçip bölgenin başka yerlerindeki çıraklara katıldılar. Tané bir an için rakibi Turosa'nın kendi sırasından ona alayla gülümsediğini gördü. Bakışlarını Turosa'nınkilerden ayırmadı, ta ki Turosa atını mahmuzlayıp gölge gibi onu takip eden arkadaşlarıyla şehre dörtnala koşturana dek.

Tané son bir kez omzunun üstünden arkasına baktı, gür bitkilerle yemyeşil olan tepeleri ve soluk mavi göğün önündeki karaçam silüetlerini inceledi. Ardından bakışlarını ufka sabitledi.

Hisan Burnu'nun içindeki geçit töreni yavaş ilerliyordu. Halkın çoğu, çırakların tapınağa gidişini izlemek için erkenden kalkmıştı. Sokaklara tuz çiçekleri fırlatıyorlar ve yakında seçilmiş kişi olabilecek çırakları kısa bir an da olsa görebilmek için her ara sokağı dolduruyorlardı. Tané atının sıcaklığına, nallarının

sesine odaklanmaya çalıştı. Yabancıyı düşünmesini engelleyecek herhangi bir şeye.

Susa, Inysli adamı Orisima'ya götürmeyi kabul etmişti. Tabii ki ederdi. Tané için her şeyi yapardı, tıpkı Tané'nin onun için her şeyi yapacağı gibi.

Aslında Susa bir zamanlar ticaret merkezindeki nöbetçilerden biriyle gizli bir ilişki yaşamıştı ve nöbetçi onun gönlünü tekrar kazanmak için fazlasıyla hevesliydi. İskele kapısı açılınca Susa yabancıyla beraber kapıya kadar yüzmeyi ve onu Orisima'nın başcerrahına teslim etmeyi, iş birliği yaparsa karşılığında gümüş vereceğine dair boş bir söz vermeyi planlamıştı. Anlaşılan adamın kumar borçları vardı.

Eğer Seiiki'ye izinsiz girmiş olan bu yabancıda kızıl hastalık varsa veba Orisima'yla sınırlı kalmış olacaktı. Tören bittiğinde Susa kimliğini belli etmeden yabancıyı Hisan Burnu Valisi'ne rapor edecekti. Cerrah, adamı onun evinde buldukları zaman kırbaçlanacaktı ancak Tané onu öldüreceklerini zannetmiyordu; bunu yapmak, Mentendon Bağımsız Devleti'yle olan ittifakı zora sokardı. İşkence yüzünden dili çözülürse yabancı, yetkililere, geldiği gece ona müdahale eden iki kadından bahsedebilirdi ancak kendini savunacak pek vakti olmayacaktı. Kızıl hastalık riskini taşıyor olabileceğinden çabucak öldürülecekti.

Tané bu düşünceyle beraber ellerine baktı, kaşınma belirtisi ilk kez ellerde görünürdü. Yabancının tenine dokunmamıştı ancak ona yaklaşmak bile büyük bir riskti. Tam bir delilikti. Susa kızıl hastalığa yakalanmışsa Tané kendini asla affetmezdi.

Susa, bugünün Tané'nin hep hayal ettiği gibi olması için her şeyi riske atmıştı. Arkadaşı, Tané'nin tereddütlerini ya da akıl sağlığını sorgulamamıştı. Sadece yardım etmeyi kabul etmişti.

Hisan Burnu'ndaki Büyük Tapınak'ın kapıları on yıldır ilk kez açılmıştı. Kapının iki yanında ebediyen kükreyen iki devasa ejderha heykeli vardı. Aralarından kırk at geçiyordu. Bir zamanlar tahtadan yapılmış olan tapınak Büyük Matem esnasında yanıp

kül olmuş, ardından taştan tekrar inşa edilmişti. Saçaklardan sarkan mavi camlı yüzlerce fener soğuk bir ışık yayıyordu. Olta mantarına benziyorlardı.

Tané atından indi ve Ishari'nin yanında yalosdan yapılma kapıya doğru ilerledi. Turosa da onların yanlarında yürümeye başladı.

"Yüce Kwiriki bugün sana gülümsesin Tané," dedi. "Senin konumundaki bir çırak Tüy Adası'na gönderilirse çok yazık olur."

"O da saygın bir yaşam olur," dedi Tané atının yularını bir seyise verirken.

"Öyle yaşarken kendine de bunu söylersin, eminim."

"Belki sen de öyle yaşarsın onurlu Turosa."

Turosa'nın dudağının kenarı seğirdi, ardından Kuzey Evi'nden arkadaşlarına katılmak için onları geride bırakıp ilerledi.

"Seninle daha saygılı bir şekilde konuşmalı," diye mırıldandı Ishari. "Dumu çoğu dövüşte ondan yüksek puan aldığını söylüyor."

Tane hiçbir şey demedi. Kolları karıncalanıyordu. O kendi evinin en iyisiydi evet ama aynısı Turosa için de geçerliydi.

Tapınağın dış avlusunda yüce Kwiriki –bir insan binici alan ilk ejderha– şeklinde oyulmuş bir çeşme vardı. Kwiriki'nin ağzından tuzlu su dökülüyordu. Tané çeşmede ellerini yıkadı ve dudaklarına bir damla su sürdü.

Su temizdi.

"Tané," dedi Ishari, "umarım her şey dilediğin gibi olur."

"Ben de aynısını senin için umut ediyorum." Hepsi aynı sonucu almak istiyordu. "Evden son çıkan sendin."

"Geç uyandım." Ishari de onun yaptıklarını yaparak tören için yıkandı. "Dün gece odamızdaki perdelerin açıldığını duydum zannettim. Huzursuz oldum, bir süre uyuyamadım. Odadan hiç çıktın mı?"

"Hayır. Belki bilge öğretmenimizdir."

"Evet, olabilir."

Geniş iç avluya geçtiler, güneş çatılarda ışıldıyordu.

Uzun bıyıklı bir adam, kolunun altında bir miğferle merdivenlerin başında durdu. Yüzü yıpranmış ve güneşten yanmıştı. Kıyafetinin kolları ve eldivenleri zırhlıydı, koyu lacivert ceketin üzerine hafif bir göğüs zırhı ve siyah kadifeyle altın sırmalı ipekten yapılma, yüksek yakalı bir cübbe giymişti. Hem yüksek rütbeli biri hem de bir asker olduğu barizdi.

Tané bir anlığına korkusunu unutuverdi. Tekrar ejderhaları düşleyen bir çocuğa dönüşmüştü.

Bu adam, onurlu Seiiki Deniz Generali'ydi. Ejderha binicileri hanedanı olan Miduchi Klanı'nın başıydı; kanla değil, ortak bir amaçla bağlanmış bir hanedandı Miduchiler. Tané o soyadını almayı planlıyordu.

Merdivenlere ulaştıklarında çıraklar iki sıra oluşturdu ve diz çöküp alınlarını yere dayadılar. Tané, Ishari'nin nefeslerini duyabiliyordu. Kimse yerinden kalkmadı. Kimse hareket etmedi.

Pullar, taşa sürtündü. Tané'nin vücudundaki her bir kas gerilmiş gibiydi.

Başını kaldırıp yukarı baktı.

Sekiz taneydiler. Tané'nin yılları ejderha heykelleri önünde dua ederek, onları inceleyip uzaktan gözlemleyerek geçmişti ancak ejderhaları hiç bu kadar yakından görmemişti.

Boyutları nefes kesiciydi. Birçoğu Seiiki ejderhalarıydı, gümüş renginde derileri ve kıvrak, kırbacı andıran bir şekilleri vardı. İnanılmaz derece uzun bedenleri, muhteşem başlarını destekliyordu ve hepsinin dört kaslı bacağı, bacaklarının ucunda da üç pençeli ayakları vardı. Yüzlerinden uzun bıyıklar uzanıyordu ve uçurtmaların ipleri gibi kıvrılıyordu. Çoğu gençti, muhtemelen dört yüz yaşlarındalardı ancak birçoğu da Büyük Matem'den kalma yara izleri taşıyordu. Hepsi pullarla kaplıydı ve üzerlerinde dev mürekkep balığıyla olan dövüşlerinden kalma, daire şeklinde emme izleri vardı.

İki tanesinde dördüncü bir ayak parmağı bulunuyordu. Bunlar On İki Göl İmparatorluğu'ndan gelen ejderhalardı. İçlerinden

birinin –bir erkeğin– kanatları vardı. Ejderhaların çoğu kanatsızdı ve başlarında bulunan, âlimlerin *taç* adı verdiği bir organ sayesinde uçarlardı. Kanat çıkaran ejderhalar fazlasıyla nadirdi ve ancak iki bin yıl yaşadıktan sonra bunu yapabilirlerdi.

Kanatlı ejderha, aralarından en büyüğüydü. Tané dimdik dursa bile ejderhanın burnuyla gözlerinin arasındaki hizaya yetişemeyebilirdi. Ejderhanın kanatları örümcek ipeği kadar hassas görünse de aslında bir tayfun oluşturabilecek kadar güçlüydü. Tané, ejderhanın çenesinin altındaki keseye bir bakış attı. Tıpkı istiridyeler gibi ejderhalar da inci oluşturabilirlerdi, ömürlerinde sadece bir kez. İnci asla keseden dışarı çıkmazdı.

Erkeğin yanındaki ejderha da Göllü'ydü ve onun boyutuna yakındı. Dişi ejderhanın pulları süt yeşimi gibi soluk, dumanlı bir yeşildi; yelesiyse nehirotu misali altınımsı kahverengiydi.

"Hoş geldiniz," dedi Deniz Generali.

Sesi, savaşta çaldıkları deniz kabukları misali çınladı.

"Kalkın," dedi ve çıraklar da itaat ettiler. "Bugün iki yaşamdan birine yemin etmek üzere buradasınız: Seiiki'yi hastalık ve işgalden koruyan Açık Deniz Muhafızları'nın yaşamı ya da Tüy Adası'nda öğrenme ve duayla geçecek bir yaşam. Deniz Muhafızları'na seçilenleriniz arasından on ikiniz, ejderha binicisi olma şerefine erişecek."

Yalnızca on iki. Genelde daha fazla olurdu.

"Öğreneceğiniz üzere," dedi Deniz Generali, "son iki asırdır hiç ejderha yumurtası çatlamadı. Ayrıca birçok ejderha Kaplan Göz Filosu tarafından ele geçirildi, sözde Altın İmparatoriçe'nin tiranlığı altında ejderha eti ticareti denen iğrenç işi yapmaya devam ediyorlar."

Çıraklar başlarını eğdiler.

"Rütbelerimizi desteklemek amacıyla On İki Göl İmparatorluğu'ndan gelen bu iki büyük kahramanı misafir etmekten şeref duyuyoruz. Bu durumun kuzeydeki müttefiklerimizle daha yakın bir dostluk oluşturacağına eminim."

Deniz Generali başını iki Göllü ejderhaya doğru eğdi. Denize Seiiki ejderhaları kadar alışık olamazlardı zira nehirlerde ve diğer tatlı sularda yaşamayı tercih ediyorlardı ancak iki ülkenin ejderhaları da Büyük Matem'de yan yana savaşmışlardı ve ortak ataları vardı.

Tané, Turosa'nın ona baktığını hissedebiliyordu. Turosa eğer bir binici olacaksa kendi ejderhasının en yüce olan olacağını söylerdi.

"Bugün kaderlerinizi öğreneceksiniz." Deniz Generali cübbesinden bir parşömen tomarı çıkarıp açtı. "Başlayalım."

Tané kendini hazırladı.

Öne çıkması söylenen ilk çırak, soylu Açık Deniz Muhafızları'na katıldı. Deniz Generali ona yaz göğü renginde bir tunik verdi. Kız tuniği aldığında siyah bir Seiiki ejderhası burnundan duman üfleyerek kızın irkilmesine neden oldu. Ejderha hırıldayarak soludu.

Güney Evi'nden Dumusa da bir deniz muhafızı oldu. İki binicinin torunuydu ve Seiikili olduğu kadar Güneyli kanı da taşıyordu. Dumusa yeni üniformasını alıp Deniz Generali'ne eğilerek selam verirken ve onun sağına geçerken Tané onu izledi.

Bir sonraki çırak, âlimler arasına katılan ilk kişiydi. İpek kıyafetleri dut kırmızısıydı ve eğilerek selam verirken titriyordu. Tané, bir yarık akıntısı kadar ani bir şekilde diğer çıraklara yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

Turosa tabii ki Açık Deniz Muhafızları'na katıldı. Tané kendi ismini duyana dek bir ömür geçmiş gibiydi.

"Güney Evi'nden onurlu Tané."

Tané öne çıktı.

Ejderhalar onu izliyordu. Bir ruhun en derinliklerindeki sırları görebildikleri söylenirdi zira insanlar sudan yaratılmışlardı ve tüm sular ejderhalara aitti.

Ne yaptığını görebiliyorlarsa ne olacaktı?

Ayaklarını yerde nereye koyacağına odaklandı. Deniz Generali'nin önüne geldiğinde adam ona yıllar gibi hissettiren bir süre boyunca baktı. Ayakta durmak tüm gücünü alıyordu.

Nihayet Deniz Generali mavi üniformaya uzandı. Tané nefesini verdi. Rahatlamış, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Kabiliyetin ve adanmışlığın sebebiyle," dedi Deniz Generali, "soylu Açık Deniz Muhafızları'nın arasına katılmaya hak kazandın. Son nefesini alana dek ejderhanın yolunu izleyeceğine yemin etmelisin." Öne doğru değildi. "Öğretmenlerin senden övgüyle söz ediyorlar. Muhafızlarım arasında olman büyük ayrıcalık."

Tané yere kadar eğildi. "Beni onurlandırıyorsunuz yüce lord."

Deniz Generali gülümsedi.

Tané, mutluluktan gelen bir sersemlikle generalin sağındaki dört çırağa katıldı, su taşların üzerinden nasıl akarsa kanı o kadar coşkulu akıyordu. Bir sonraki aday öne çıkarken Turosa onun kulağına eğilip fısıldadı. "Yani su sınavlarında birbirimize karşı olacağız." Nefesi süt kokuyordu. "Güzel."

"Senin gibi yetenekli bir savaşçıya karşı olmak bir zevk olacak onurlu Turosa," dedi Tané sakince.

"Maskenin ardını görebiliyorum ben, saman kafa. Kalbinde olanı görebiliyorum. Benim kalbimde olanla aynı. Hırs." Erkeklerden biri diğer tarafa katılmaya gönderilirken birkaç saniye duraksadı. "Fark, benim olduğumla senin olduğun şey arasında."

Tané ona bir bakış attı. "Ben neredeysem sen de o seviyedesin onurlu Turosa."

Turosa'nın gülüşü, Tané'nin ensesini karıncalandırdı.

"Güney Evi'nden onurlu Ishari," diye seslendi Deniz Generali.

Ishari yavaş yavaş merdivenleri çıktı. Deniz Generali'ne ulaştığında general ona kırmızı ipek üniformayı uzattı.

"Kabiliyet ve adanmışlığın sebebiyle," dedi, "soylu âlimlerin arasına katılmaya hak kazandın. Son nefesini verene dek kendini bilginin ilerlemesini sağlamaya adayacağına yemin etmelisin."

Bu sözcüklerle irkilse de Ishari üniformayı aldı ve eğildi. "Teşekkür ederim yüce lord," diye mırıldandı.

Tané, Ishari'nin sola geçmesini izledi.

Ishari perişan olmalıydı. Yine de Tüy Adası'nda iyi iş çıkarabilir ve nihayetinde Seiiki'ye usta öğretmen olarak dönebilirdi.

"Yazık," dedi Turosa. "Arkadaşın değil miydi o?"

Tané cevap vermemek için dilini ısırdı.

Ardından, Doğu Evi'nden gelen önemli bir çırak onlara katıldı. Onren kısa ve kaslıydı, güneşten bronzlaşmış yüzünde çiller vardı. Omuzlarına dökülen gür saçları tuzlu su yüzünden kurumuş, saçlarının uçları kırılmıştı. Dudakları kabukkanı yüzünden koyu renkti.

"Tané," dedi onun yanına geçerken. "Tebrik ederim."

"Ben de seni Onren."

İstisnasız her şafakta yüzmek için kalkan çıraklar sadece ikisiydi ve bu temelden bir çeşit arkadaşlık doğmuştu. Tané, Onren'in de söylentilere kulak verdiğine ve kendini törenden önce bir kez daha denizde kaybetmek için evden sıvıştığına emindi. Bu düşünce Tané'yi rahatsız etti. Hisan Burnu ufak koylarla doluydu ama kader ona, yabancının geldiği koyu seçtirmişti.

Onren üstündeki mavi ipeğe baktı. Tané gibi o da yoksul bir evden geliyordu.

"Muhteşemler," diye fısıldadı başıyla ejderhaları işaret ederek. "On ikiliden biri olmayı umuyorsun galiba."

"Sen ejderhaya binmek için fazla ufak tefek değil misin minik Onren?" dedi Turosa sözcükleri uzatarak. "Gerçi birinin kuyruğuna oturabilirsin."

Onren omzunun üstünden Turosa'ya baktı. "Seni konuşurken duydum sandım. Tanışmış mıydık?" Turosa ağzını açtığında, "Söyleme," dedi. "Bir aptal olduğun belli, ben de aptallarla arkadaş olmakla ilgilenmiyorum."

Tané gülümsemesini saçının ardına sakladı. Bir kereye mahsus Turosa çenesini kapatmıştı.

Son çırak da üniformasını kabul ettiğinde iki grup da dönüp Deniz Generali'ne baktı. Yanakları yaşlarla ıslanmış olan Ishari, başını kollarındaki kumaştan kaldırmadı.

"Artık çocuk değilsiniz. Kaderleriniz önünüzde." Deniz Generali sağına bir bakış attı. "Deniz Muhafızları'ndan dördü beklentilerin üstünde performans gösterdi. Kuzey Evi'nden Turosa, Doğu Evi'nden Onren, Güney Evi'nden Tané ve Batı Evi'nden Dumusa, şimdi atalarımıza bakın ki adlarınızı ve yüzlerinizi öğrensinler."

Baktılar. Tané diğerleriyle beraber öne bir adım attı ve alnını tekrar yere yasladı.

"Kalkın," dedi ejderhalardan biri.

Ses yerin titremesine neden oldu. Öylesine derin ve öylesine alçak bir sesti ki Tané başta denileni zar zor anladı.

Dördü söyleneni yaptı ve duruşlarını dikleştirdiler. En büyük Seiiki ejderhası, onların göz hizasına gelene dek başını indirdi. Dişlerinin arasından uzun bir dil görünüyordu.

Bacaklarıyla kendini inanılmaz bir güçle havaya itti ve aniden uçmaya başladı. Çırakların hepsi kendini yere attı, sadece Deniz Generali ayakta kalmıştı. O da gürlercesine bir kahkaha attı.

Dumanlı yeşil Göllü ejderha sırıtarak dişlerini sergiledi.

Tané kendini girdabı andıran o vahşi gözlerde kaybetti.

Ejderha diğerleriyle beraber şehrin çatılarının üzerinde uçmaya başladı. Biçim verilmiş su gibilerdi. Pullarından ilahi bir yağmur çiseler ve alttaki insanları ıslatırken bir Seiiki erkeği şaha kalktı, nefesini topladı ve ani, kudretli bir rüzgârla nefesini verdi.

Tapınaktaki her çan, ona cevap verircesine çaldı.

Niclays, daha önce binlerce kez olduğu gibi kuru bir ağız ve korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Bir iki kez göz kırptı, sonra gözünü ovuşturdu.

Çanlar.

Onu uyandıran çanlardı. Yıllardır bu adadaydı ancak bir kez bile çan sesi duymamıştı. Niclays bastonunu kaptı ve ayağa kalktı, harcadığı güç yüzünden kolu titriyordu.

Çan sesi bir alarm olmalıydı. Sulyard için geliyorlardı, ikisini de tutuklayacaklardı.

Niclays olduğu yerde döndü, çaresizlik içindeydi. Tek şansı, adam onun evine ondan habersiz saklanmış gibi davranmaktı.

Paravanın arkasına bir bakış attı. Sulyard yüzünü duvara dönmüştü, derin bir uykudaydı. Eh, en azından huzurlu bir şekilde ölecekti.

Güneş çok fazla ışık saçıyordu. Niclays'in yaşadığı küçük evin yakınlarında yardımcısı Muste bir erik ağacının altında oturuyordu, yanında da Seiikili arkadaşı Panaya vardı.

"Muste," diye bağırdı Niclays. "Bu ses de ne?"

Muste elini sallamakla yetindi. Niclays küfürler savurarak sandaletlerini ayağına geçirdi, Muste ve Panaya'ya doğru ilerlemeye başladı; ölümüne yürüyormuş gibi hissettiğini göz ardı etmeye çalışıyordu.

"İyi günler dilerim onurlu Panaya," dedi Seiikice ve eğilerek selam verdi.

"Bilge Niclays." Panaya'nın gözlerinin kenarları kırıştı. Açık renk, mavi üzerine beyaz çiçeklerle bezenmiş, kol yenleri ve yakası gümüşle işlenmiş bir cübbe giyiyordu. "Sizi çanlar mı uyandırdı?"

"Evet. Ne anlama geliyorlar, sorabilir miyim?"

"Çanlar Seçim Günü için çalıyor," dedi Panaya. "Öğrenme Evleri'nin yaşça en büyük çırakları öğrenimlerini tamamladılar ve âlimler ya da Açık Deniz Muhafızları arasına yerleştirildiler."

Davetsiz misafirlerle ilgili bir şey yoktu öyleyse. Niclays mendilini çıkardı ve yüzünü sildi.

"İyi misin Roos?" diye sordu Muste elini gözlerine siper ederek.

"Buranın yazından nasıl nefret ediyorum biliyorsun." Niclays mendili yeleğinin cebine tıkıştırdı. "Seçim Günü yılda bir

oluyor, değil mi?" diye sordu Panaya'ya. "Daha önce hiç çan sesi duymadım."

Çan sesi duymasa da davulları duymuştu. Neşenin ve şenlik havasının mest edici sesleri.

"Ah," dedi Panaya gülümsemesi iyice büyümüştü, "ama bu çok özel bir Seçim Günü."

"Öyle mi?"

"Haberin yok mu Roos?" dedi Muste kıkırdayarak. "Benden daha uzun süredir burada yaşıyorsun."

"Bunu kimse Niclays'e anlatmaz," dedi Panaya kibarca. "Şöyle ki Niclays, Büyük Matem'den sonra her elli yılda bir birkaç Seiiki ejderhasının insan binici kabul etmesi kararlaştırılmıştı, böylece yeniden beraber savaşmaya her an hazır olabilecektik. Bu sabah Açık Deniz Muhafızları'na seçilenlere de bu şans tanındı ve şimdi hangilerinin ejderha binicisi olacağına karar verilmesi için su sınavlarına girecekler."

"Anladım," dedi Niclays, bu konu ilgisini öyle çekmişti ki bir anlığına Sulyard konusundaki dehşetini unutmuştu. "Sonra bineklerine atlayıp korsanlar ve kaçakçılarla savaşmaya gidiyorlar sanırım."

"*Bineklerine* değil Niclays. Ejderhalar at değildir."

"Affedin onurlu leydim. Yanlış bir sözcük seçtim."

Panaya başını salladı. Eli boynundan sarkan kolyeye uzandı, kolye ucu bir ejderha biçimde oyulmuştu.

Böylesi bir kolye Altı Erdem'in dinini kabul eden yerlerde kesinlikle yok edilirdi zira Erdemlik âleminde, Doğu'nun kadim ejderhalarıyla bir zamanlar dünyaya dehşet saçan, ateş püsküren *wyrm*'lar[2] arasında artık bir fark yoktu. İkisi de kötücül kabul ediliyordu. Doğu'ya açılan kapı o kadar uzun zamandır kapalıydı ki Doğu'nun gelenekleriyle ilgili yanlış anlaşılmalar doğmuştu.

---

2 Uzuvları ve kanatları olmayan, yılan benzeri ejderha türü. (ç. n.)

Niclays, Orisima'ya gelmeden önce bu yanlış anlaşılmalara inanıyordu. Mentendon'dan ayrılmadan önceki son gecesinde, İsimsiz Olan kadar lanetli varlıkların esareti altında yaşayan insanların olduğu bir yere sürgün edildiğine inanmış sayılırdı.

O gün öylesine korkmuştu ki. Bütün Ment çocukları, dili kavrayabildikleri andan itibaren İsimsiz Olan'ın hikâyesini öğrenirlerdi. Kendi biricik annesi bile ateş püskürten yaratıkların babası ve kralı olan ejderhayı anlatarak onu korkudan ağlatır ve bundan zevk alırdı. İsimsiz Olan kaos ve yıkım getirmeye ant içmiş bir şekilde İfritdağı'ndan çıkmış, ardından o, insanlığı hükmü altına alamadan Sör Galian Berethnet onu ölümcül şekilde yaralamıştı. Binlerce yıl sonra bile İsimsiz Olan'ın hayaleti hâlâ tüm kâbuslardaydı.

Tam da o anda Orisima'ya açılan köprünün üzerinde toynak sesleri yankılandı ve Niclays daldığı derin düşüncelerden uyandı.

Askerler.

İç organları suya dönmüştü sanki. Askerler onun için geliyorlardı. Şimdi o anın eli kulağındayken Niclays korkmuş değil, sersem gibi hissediyordu. Eğer o gün bugünse öyle olsundu. Sonu ya böyle gelecekti ya da kumar borçları yüzünden nöbetçilerin ellerinde ölecekti.

Aziz, diye dua etti, *ne olur ölürken altıma işemeyeyim.*

Askerler ceketlerinin altına yeşil tunik giymişlerdi. Başlarında tabii ki Polis Şefi vardı. Yakışıklı, her zaman iyi huylu, Orisima'dakilere adını söylemeyi reddeden Polis Şefi. Niclays'den otuz santim kadar uzundu ve her zaman tam zırhlı gezerdi.

Polis Şefi atından indi ve Niclays'in yaşadığı eve doğru yürümeye başladı. Çevresi nöbetçilerle doluydu ve bir eli kılıcının kabzasındaydı.

"Roos!" Zırhlı eliyle kapıya vurdu. "Roos, aç yoksa kapıyı kırarım!"

"Bir şeyi kırmanıza gerek yok onurlu Polis Şefi," diye seslendi Muste. "Bilge Hekim Roos burada."

Polis Şefi topuklarının üzerinde döndü. Koyu renk gözleri parladı, onlara doğru yürümeye başladı.

"Roos."

Niclays, daha önce kimse ona böylesi bir aşağılamayla seslenmemiş gibi davranmak isterdi ancak bunu daha önce yaşamadığını söylemek yalan olurdu. "Bana Niclays diyebilirsiniz onurlu Polis Şefi," dedi toplayabildiği tüm sahte neşeyle. "Birbirimizi yeterince uzun zamandır tanı..."

"Sessiz *ol*," diye çıkıştı Polis Şefi. Niclays çenesini kapattı. "Nöbetçilerim dün gece iskele kapısını açık buldu. Yakınlarda bir korsan gemisi görüldü. Bu yüzden aranızdan biri izinsiz giren birilerini saklıyorsa ya da mal kaçırmışsa hemen söyleyin, o zaman ejderha belki merhamet gösterir."

Panaya ve Muste hiçbir şey söylemediler. Bu arada Niclays kendiyle kısa, şiddetli bir savaş yaşadı. Sulyard'ın saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Ne yaptığını söylemek daha mı iyiydi?

O karar veremeden Polis Şefi nöbetçilerine harekete geçmelerini işaret etti. "Evleri arayın."

Niclays nefesini tuttu.

Seiiki'de ağlamaya başlayan bir bebek gibi öten bir kuş vardı. Niclays için bu kuş Orisima'daki yaşamının acı verici bir sembolü olmuştu. Ağlama sesi asla çığlıklara dönmüyordu. Asla inmeyen bir darbeyi bekliyordunuz. Nöbetçiler onun evini ararken o lanet kuş tekrar ötmeye başlamıştı ve Niclays'in tek duyabildiği oydu.

Nöbetçiler döndüklerinde elleri boştu. "Kimse yok," diye seslendi içlerinden biri.

Niclays'in tek yapabildiği, dizlerinin boşalmasına engel olmaktı. Polis Şefi ifadesiz bir yüzle ona uzunca bir süre baktı, ardından bir sonraki sokağa girdi.

Kuş ötmeye devam etti. *Cik cik cik.*

4

Batı

Ascalon Sarayı'nda bir yerlerde, süt beyaz camlı bir saatin siyah kolları öğle vaktine doğru yavaşça ilerliyordu.

Kabul Salonu Ment ziyaretçiler için hazırlanmıştı ve hiç eksik yoktu, yabancı elçiler Inys'e geldiğinde hep böyle olurdu. Hanımeli kokulu meltemin esebilmesi için pencereler sonuna kadar açılmıştı. Bunun sıcağa pek faydası yoktu. Herkesin alnı terle parıldıyordu ve insanlar tüy yelpazelerini sallıyorlardı, bu yüzden oda kanat çırpan kuşlarla doluymuş gibi görünüyordu.

Ead, diğer Mahrem Oda Nedimeleri'yle beraber kalabalığın içinde duruyordu, Margret Beck de hemen sağındaydı. Onur Nedimeleri halının öteki ucundaydı. Truyde utt Zeedeur kıymetli taşlarla süslenmiş kolyesini düzeltti. Batılılar neden yazın birkaç kat daha az kıyafet giymiyorlardı, Ead asla öğrenemeyecekti.

Devasa salonda mırıltılar yankılanıyordu. Tebaasından çok daha yukarıda, Dokuzuncu Sabran mermer tahtından salonu izliyordu.

Inys Kraliçesi annesinin tıpatıp aynısıydı, büyükannesinin de ve ondan nesiller önce gelen kraliçelerin de. Benzerlikleri insanı ürpertiyordu. Tıpkı ataları gibi siyah saçları ve gün ışığında çatlar gibi görünen parlak yeşil gözleri vardı. Inys kraliçelerinin soyu sürdükçe İsimsiz Olan'ın asla uykusundan uyanamayacağı söylenirdi. Sabran mesafeli bakışlarını tebaasının üzerinde gezdirdi,

bakışları kimsenin üzerinde durmadı. Yirmi sekiz yaşındaydı ancak gözlerinden çok daha yaşlı bir kadının bilgeliği okunurdu.

Bugün Inys Kraliçeliği'nin servetinin biçim bulmuş haliydi. Ment modasına atfen siyah saten bir elbise giymişti; elbise belden kesilip açılmıştı, böylece kraliçenin teni kadar soluk renkteki, gümüşle ve küçük incilerle ışıldayan korsaj görülebiliyordu. Elmas tacı, soylu kanının kanıtıydı.

Trompetler çalındı ve Ment tarafının geldiği ilan edildi. Sabran, Suth Vikontesi Leydi Arbella'ya bir şeyler fısıldadı, kadın gülümseyerek yaşlılık lekeleriyle dolu elini onunkinin üstüne koydu.

İçeri önce sancaktar girdi. Sancak, siyah bir alan üzerinde Mentendon'un Gümüş Kuğu'sunu gösteriyordu, kuğunun kanatları arasında da ucu aşağıya bakan Gerçek Kılıç vardı.

Ardından hizmetkârlar ve muhafızlar, sonra tercümanlar ve yetkililer geldi. Nihayet Zeedeur Dükü Lord Oscarde canlı bir tavırla Kabul Salonu'na girdi, ona Mentendon'daki Mukim Elçi eşlik ediyordu. Zeedeur boylu boslu ve iri yapılıydı; sakalı ve saçı kızıldı, burnunun ucu da aynı renkteydi. Kızının aksine onda Vattenların gri gözleri vardı.

"Majesteleri." Abartılı bir tavırla eğildi. "Sarayınızda tekrar ağırlanmak büyük şeref."

"Hoş geldiniz ekselansları," dedi Sabran. Alçak, hâkimiyet dolu bir tonda konuşuyordu. Bir elini Zeedeur'a uzattı, adam da merdivenleri çıkıp kraliçenin taç giyme yüzüğünü öptü. "Sizi tekrar Inys'de görmek bize mutluluk veriyor. Seyahatiniz rahat geçti mi?"

Kraliçenin *biz* diye konuşması hâlâ Ead'ın kulağını tırmalıyordu. Toplum içindeyken Sabran hem kendi adına hem de atası Aziz adına konuşuyordu.

"Ne yazık ki madam," dedi Zeedeur asık suratla, "Aşağılar'da erişkin bir *wyvern* bize saldırdı. Okçularım onu düşürdü ancak ejderha daha dikkatli olsaydı bir katliam yaşanabilirdi."

Mırıltılar yükseldi. Ead salondaki şaşkınlık dolu bakışları gözlemledi.

"Yine," diye mırıldandı Margret, Ead'a. "İki günde iki *wyvern*."

"Bunu duymak bizi çok kaygılandırdı," dedi Sabran elçiye. "En iyi gezgin şövalyelerimiz size Tünemiş'e dönüşünüzde eşlik edecek. Eve dönüş seyahatiniz daha güvenli olacak."

"Minnettarım majesteleri."

"Pekâlâ, kızınızı görmek istiyor olmalısınız." Sabran bakışlarını söz konusu Onur Nedimesi'ne çevirdi. "Öne çık çocuğum."

Truyde halıya basıp eğilerek selam verdi. Doğrulduğunda babası ona sarıldı.

"Kızım." Ellerini tuttu, yüzü ortadan ayrılacakmışçasına gülümsüyordu. "Göz alıcısın. Üstelik çok büyümüşsün. Söyle bakalım, Inys sana iyi davranıyor mu?"

"Hak ettiğimden daha iyi davranıyor baba," dedi Truyde.

"Neden böyle söyledin?"

"Saray muazzam," dedi kız kubbeli tavanı işaret ederek. "Bazen çok ufak hissediyorum, bir de çok sönük; sanki tavanlar bile benim olup olabileceğimden daha muhteşemmiş gibi."

Gürültülü kahkahalar salonu doldurdu. "Ne kadar da nüktedan," diye fısıldadı Linora, Ead'a. "Değil mi?"

Ead gözlerini kapadı. Bu insanlara inanamıyordu bazen.

"Hiç ilgisi yok," dedi Sabran, Zeedeur'a. "Kızınız sarayda çok seviliyor. Gönlü kimi isterse o kişi için değerli bir hayat yoldaşı olacaktır."

Truyde gülümseyerek başını eğdi. Onun yanındaki Zeedeur'sa kendi kendine güldü. "Majesteleri, korkarım ki Truyde henüz evlenemeyecek kadar özgür ruhlu, her ne kadar ben torun istesem de. Kızıma bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmenize hiç gerek yok." Sabran tahtının kollarını kavradı. "Erdemlik'teki dostlarımızı sarayımızda ağırlamaktan her zaman memnuniyet duyarız. Ne var ki sizi Mentendon'dan buraya getiren nedir, merak ediyoruz."

"Zeedeur Lordum size bir teklif getirdi majesteleri." Konuşan, Mentendon'daki Mukim Elçi'ydi. "Bu teklifin ilginizi çekeceğini düşünüyoruz."

"Kesinlikle." Zeedeur boğazını temizledi. "Mentendon Bağımsız Devleti'nin Yüce Prensi İkinci Aubrecht uzun zamandır majestelerine hayranlık beslemekte. Cesaretinizin, güzelliğinizin ve Altı Erdem'e sadık adanmışlığınızın hikâyelerini duydu. Şimdi büyük amcası defnedildiğinden ülkelerimiz arasında daha sağlam bir ittifak kurmayı arzu ediyor."

"Peki Prens Hazretleri böyle bir ittifakı nasıl kurmayı hedefliyor?" diye sordu Sabran.

"Evlilikle, majesteleri."

Odadaki herkes başını tahta çevirdi.

Hükümdar olan bir Berethnet hamile kalmadan önce hep bir kırılganlık dönemi yaşanırdı. Berethnet Hanesi kız çocuklarından oluşan bir aileydi, her kraliçeye bir kız evlat. Kraliçenin tebaası bunu azizliğin kanıtı sayardı.

Her Inys Kraliçesi'nden en kısa zamanda evlenip hamile kalması beklenirdi, ardında gerçek bir vâris bırakmadan ölmemesi için bu gerekirdi. Böylesi bir durum her ülke için tehlike oluştururdu zira o diyar iç savaşa sürüklenirdi ancak Inyslilerin inancına göre, Berethnet Hanesi'nin çöküşü İsimsiz Olan'ın tekrar uyanmasına ve dünyayı yakıp yıkmasına da sebep olacaktı.

Yine de Sabran bu zamana dek gelen her evlilik teklifini geri çevirmişti.

Sabran sırtını tahtına yasladı, Zeedeur'u inceledi. Her zamanki gibi duygularını belli etmiyordu.

"Değerli Oscarde," dedi. "Bu teklif gururumuzu okşadı fakat senin evli olduğunu hatırlar gibiyiz."

Salondakiler katıla katıla gülüyorlardı. Zeedeur az önce gergin görünse de şimdi sırıtıyordu.

"Yüce leydim!" dedi kendi kendine gülerek. "Sizinle evlenmek isteyen kişi ben değilim, benim efendim."

"Lütfen anlatmaya devam edin," dedi Sabran, dudaklarında bir tebessümün gölgesi geziniyordu.

Wyvern çoktan unutulmuştu. Cesaret bulduğu belli olan Zeedeur öne bir adım daha attı.

"Madam," dedi, "sizin de bildiğiniz üzere atanız Kraliçe Yedinci Sabran benim uzak bir akrabamla, Haynrick Vatten'la evliydi; o da Mentendon dış ülkelerin egemenliği altındayken Mentendon Refakatçi Delegesi'ydi. Bununla beraber, Lievelyn Hanesi Vattenlar'ı koltuğundan devirdiğinden beri ülkelerimiz arasında ortak dinimiz haricinde resmî bir bağ bulunmamakta."

Sabran aldırışsız bir ifadeyle onu dinledi, ifadesi ne sıkılmış ne de küçümser gibiydi.

"Prens Aubrecht, ölen büyük amcasının evlenme teklifini siz majestelerinin reddettiğinin... Ah, bir de annenizin de bu teklifi reddettiğinin farkında," Zeedeur tekrar boğazını temizledi, "ancak efendim daha farklı türden bir yoldaşlık teklif ettiğine inanıyor. Ayrıca Inys ve Mentendon arasında yeniden yapılacak bir ittifakın da birçok yarar sağlayacağını düşünüyor. Doğu'da ticaret yapabilen tek ülke biziz ve Yscalin yolundan sapıp günah işlemeye başladığından, inancımızı destekleyen bir ittifakın hayati önem taşıdığına dair inancı tam."

Bu yorumla beraber mırıltılar yükseldi. Kısa bir süre önceye dek güneydeki Yscalin Krallığı da Erdemlik'in bir parçasıydı. Ardından İsimsiz Olan'ı yeni tanrıları olarak kabul etmişlerdi.

"Yüce Prens size samimiyetinin bir sembolünü sunuyor, majesteleri bu sembolü alma nezaketinde bulunurlarsa," dedi Zeedeur. "Güneşdansı Denizi'nden çıkarılan incileri ne kadar sevdiğiniz kulağına gitmiş."

Zeedeur parmaklarını şaklattı. Bir Ment hizmetkâr elinde kadife bir yastıkla tahta yaklaşıp diz çöktü. Yastığın üzerinde bir istiridye vardı, istiridyenin ağzı açılmıştı ve içinde bir kiraz kadar büyük, çok hafif yeşilli, ışıltılı siyah bir inci vardı. Güneşin altındaki katlanmış çelik misali parlıyordu.

"Bu, Prens'in elinde bulunan en iyi dans eden inci. Seiiki kıyısında bulundu," dedi Zeedeur. "Kendisini Boşluk'tan geçiren gemiden daha çok para ediyor."

Sabran öne eğildi. Hizmetkâr yastığı daha da yukarı kaldırdı.

"Dans eden incileri ve bu kadar nadir olmalarını sevdiğimiz doğru," dedi kraliçe. "Bu hediyeyi memnuniyetle kabul ediyoruz fakat hediyeyi kabul etmemiz, evlilik teklifini kabul ettiğimiz anlamına gelmiyor."

"Elbette majesteleri. Dans eden inci, Erdemlik'teki bir dostunuzdan gelen bir hediyeden ibaret."

"Pekâlâ."

Sabran'ın bakışları Leydi Roslain Crest'e kaydı; Mahrem Oda'nın Başhanım'ı zümrüt renginde ipek bir elbise giymiş, üzerine ince dantelden bir göğüslük geçirmişti. Broşunda bir çift kadeh işlemesi vardı; bu, Adalet Şövalyesi'ni koruyucu şövalyeleri olarak seçenlerin broşuydu fakat Roslain'in broşu yaldızlıydı ve kadının, o şövalyenin soyundan geldiğini gösteriyordu. Roslain Onur Nedimeleri'nden birine başıyla belli belirsiz bir işaret verdi, kız da yastığı almak için ileri atıldı.

"Bu hediye bizi çok etkilemiş olsa da efendiniz, Seiikililerin kâfir eylemlerinden nasıl tiksindiğimizi biliyordur," dedi Sabran. "Doğu'yla münasebetimiz olsun istemiyoruz."

"Tabii ki," dedi Zeedeur. "Buna rağmen efendimiz incinin ana vatanının, güzelliğini sönükleştirmeyeceğine inanıyor."

"Belki de efendiniz haklıdır." Sabran tekrar tahtına yaslandı. "Mentendon Yüce Prensi olmadan önce Prens Hazretleri'nin mürit olmak için eğitim aldığını duymuştuk. Bize onun... diğer özelliklerinden bahsedin."

Salondakiler kıkırdadı.

"Prens Aubrecht çok zeki ve kibardır madam, müthiş bir siyasi zekâsı vardır," dedi Zeedeur. "Otuz dört yaşında, saçları benimkinden daha yumuşak tonda bir kızıl. Çok iyi lavta çalar ve coşkuyla dans eder."

"Kiminle dans eder merak ettik."

"Genellikle soylu kız kardeşleriyle dans eder majesteleri. Üç kız kardeşi var: Prenses Ermuna, Prenses Bedona ve Prenses Betriese. Hepsi de sizinle tanışmak için çok hevesli."

"Prens Aubrecht sık sık dua eder mi?"

"Günde üç kez dua eder. Koruyucu şövalyesi olan Cömertlik Şövalyesi'ne en bağlı kişilerden biridir."

"Prensinizin hiç *kusuru* var mı Oscarde?"

"Majesteleri, bütün fânilerin kusurları vardır... Sizin haricinizde tabii. Efendimin tek kusuru halkı için endişelenerek kendini yormasıdır."

Sabran tekrar ciddileşti.

"Bu konuda," dedi, "bizimle aynı."

Fısıltılar bir yangın misali salonda hızla yayıldı.

"Kesinlikle çok etkilendik. Efendinizin teklifini göz önünde bulunduracağız." Salonda belli belirsiz bir alkış sesi yayıldı. "Erdemler Konseyi'miz bu konuyu müzakere etmek için gerekli düzenlemeleri yapacaktır. Fakat bundan önce siz ve iştirakçileriniz bir şölen için bize katılırsanız şeref duyarız."

Zeedeur tekrar eğilip selam verdi. "Bu şeref bize ait majesteleri."

Tebaa, eğilmeler ve reveranslarla bir deniz misali dalgalandı. Sabran merdivenlerden indi, arkasından Taht Nedimeleri geliyordu. Onur Nedimeleri de onları takip etti.

Ead, Sabran'ın asla Kızıl Prens'le evlenmeyeceğini biliyordu. Sabran'ın âdeti buydu. Taliplerini kancadaki balıklar gibi sıra sıra dizer, hediyelerini ve övgülerini kabul eder fakat asla onlarla evlenmeyi kabul etmezdi.

Saray mensupları dağılırken Ead da diğer Mahrem Oda Nedimeleri'yle beraber başka bir kapıdan çıktı. Sarı saçlı, al yanaklı Leydi Linora Payling, Payling Tepesi Kontu ve Kontesi'nin on dört çocuğundan biriydi. Vaktini dedikodu yaparak geçirmeyi seviyordu. Ead onu tamamıyla can sıkıcı buluyordu.

Leydi Margret Beck ise uzun zamandır çok yakın arkadaşıydı. Margret Soylular Kamarası'na üç yıl önce katılmış ve Ead'la çabucak arkadaş olarak ondan altı yaş büyük ağabeyi Loth'un izinden gitmişti. Ead kısa zaman içinde Margret'la mizah anlayışlarının aynı olduğunu fark etmişti, bir bakışlarından bile birbirlerinin ne düşündüğünü anlarlardı ve saraydaki çoğu kişiye dair düşünceleri aynıydı.

"Bugün hızlı çalışmamız lazım," dedi Margret. "Sabran şölende görünmemizi bekleyecektir."

Margret ağabeyine çok benziyordu, teni Loth'unki gibi abanoz rengiydi, yüz hatları da onunki gibi keskindi. Loth kaybolalı bir hafta geçmesine rağmen göz kapakları hâlâ şişti.

"Bir evlilik teklifi ha," dedi Linora koridorlarda yürürlerken, tebaanın kalanının duyamayacağı kadar uzaklaşınca. "Hem de Prens Aubrecht'ten! Onu hiç evlenmeyecek kadar dindar sanıyordum."

"Hiçbir prens Inys Kraliçesi'yle evlenmeyecek kadar dindar değildir," dedi Ead. "Evlenmeyecek kadar dindar olan, kraliçenin kendisi."

"Ama bu diyarların bir prensesi olmak *zorunda*."

"Linora," dedi Margret ciddiyetle, "biraz ölçülü davranmanı rica ediyorum."

"E ama olmak zorunda."

"Kraliçe Sabran otuz yaşında bile değil. Daha çok vakti var."

Ead onların katilden haberi olmadığını anlayabiliyordu, yoksa Linora çok daha ciddi davranırdı. Öte yandan Linora hiçbir zaman ciddi davranmazdı. Ona göre trajedi sadece dedikodu malzemesiydi.

"Yüce Prens'in son derece zengin olduğunu duydum," diye devam etti, onu geçiştirmelerine izin vermeyecekti. Margret iç çekti. "Üstelik Doğu'daki ticaret merkezlerinden faydalanabilirdik. Hayal etsenize. Güneşdansı Denizi'ndeki tüm o inciler, tüm o gümüşler, baharatlar ve mücevherler..."

"Kraliçe Sabran Doğu'dan nefret ediyor ve biz de öyle yapmalıyız," dedi Ead. "Doğulular *wyrm*'lara tapıyor."

"Inys'in orada ticaret yapması gerekmez ki şaşkın. Alacağımızı Mentler'den alabiliriz."

Bu ticaret yine de lekelenmiş olurdu. Mentler Doğu'yla ticaret yapıyorlardı, Doğu da *wyrm*'ları ilahlaştırıyordu.

"Beni endişelendiren Prens'in kime yakınlık duyduğu," dedi Margret. "Yüce Prens bir süre Donmata[3] Marosa'yla nişanlıydı. O da şimdi bir Ejderik diyarın veliaht prensesi."

"Ah, *o* nişanlılık biteli çok oldu. Üstelik," dedi Linora saçını geriye atarak, "Yüce Prens'in Donmata Marosa'yı o kadar sevdiğini hiç sanmıyorum. Kadının kalbinde kötülük olduğunu görmüştür."

Mahrem Oda'nın kapılarına geldiklerinde Ead onlara döndü.

"Hanımlar," dedi, "bugünkü görevlerimizi ben hallederim. Siz şölene gidin."

Margret somurttu. "Sensiz mi?"

"Bir nedime eksik olsa fark edilmez." Ead gülümsedi. "Hadi gidin, ikiniz de. Ziyafetin tadını çıkarın."

"Cömertlik Şövalyesi seni kutsasın Ead." Linora çoktan koridoru yarılamıştı. "Çok iyi birisin!"

Margret onu takip etmeye yeltendiğinde Ead onu dirseğinden yakaladı. "Loth'tan haber aldın mı hiç?" diye mırıldandı.

"Henüz almadım." Margret onun koluna dokundu. "Ama bir şeyler dönüyor. Gece Şahini bu gece beni çağırıyor."

Lord Seyton Combe. İstihbarat şefi. Neredeyse herkes ona Gece Şahini derdi zira lord avını gecenin karanlığında avlardı. Konumundan memnun olmayanlar, güçlenmek isteyen lordlar, kraliçeye fazla sık kur yapanlar... Gece Şahini her sorunu ortadan kaldırabilirdi.

"Sence bir şeyler biliyor mu?" diye sordu Ead alçak sesle.

---

3 Bir çeşit unvan. (ç. n.)

"Göreceğiz." Margret, Ead'ın elini hafifçe sıkıp Linora'nın peşinden gitti.

Margret Beck acı çektiği zaman tek başına çekerdi. Başkalarına yük olmaktan nefret ederdi. En yakın arkadaşlarına bile.

Ead o arkadaşlardan biri olmayı hiçbir zaman istememişti. Inys'e ilk geldiğinde insanlardan olabildiğince uzak durmaya karar vermişti, böylece sırrını daha iyi saklayabilecekti. Ne var ki Ead birbirine bağlı bir toplumda büyümüştü ve kısa zaman sonra arkadaş arar, sohbet etmek ister olmuştu. Kanları haricinde her açıdan kardeşi gibi olan Jondu, Ead doğduğundan beri neredeyse hep onun yanında olmuştu; bir anda onsuz kalmak, Ead'ın terk edilmiş gibi hissetmesine sebebiyet vermişti. Bu yüzden Beck kardeşler ona arkadaş olmayı teklif ettiklerinde pes etmişti ve bundan pişmanlık duyamıyordu.

Nihayet eve çağrıldığı zaman Jondu'yu tekrar görecekti fakat Loth'la Margret'ı yitirmiş olacaktı. Ne var ki Manastır'ın sessizliğinden bir anlam çıkarmak gerekirse o gün pek yakında gelmeyecek gibiydi.

Ascalon Sarayı'nın Büyük Yatak Odası yüksek tavanlı bir odaydı; soluk renkte duvarları, mermer zemini vardı, merkezinde de cibinlikli, geniş bir yatak duruyordu. Yastıklar ve yatak örtüsü sırmalı, fildişi ipektendi, çarşaflar en iyi Ment kumaşındandı ve Sabran'ın ne kadar ışık istediğine göre kullanılan biri hafif biri ağır iki perde takımı vardı.

Yatağın ayak ucunda hasır bir sepet duruyordu ve lazımlık dolabında değildi. Anlaşılan Kraliyet Çamaşırcısı işine geri dönmüştü.

Saray çalışanları Ment ziyaretçiler için hazırlık yapmakla o kadar meşguldü ki yatağın nevresimlerini değiştirme işi ertelenmişti. Ead bunaltıcı sıcağın dışarı çıkması için balkon kapılarını açtı, ardından çarşafları çıkarıp yatak örtüsünü kaldırdı ve ellerini kuş tüyü yatakta gezdirerek içine dikilmiş bıçak ya da zehir şişesi olup olmadığını kontrol etti.

Margret ve Linora ona yardım etmek için burada olmasalar da hızlı bir şekilde çalışıyordu. Onur Nedimeleri şölendeyken Hazine Odası boş olacaktı. Truyde utt Zeedeur'la kayıp şövalye yaveri Triam Sulyard arasında bir yakınlık olduğundan şüpheleniyordu ve bu şüpheyi araştırmanın tam vaktiydi. Mutfaktan taht odasına, bu saraydaki tüm ilişkilerini bilmek işine yarıyordu. Sadece bilgisi eksiksiz olursa kraliçeyi koruyabilirdi.

Truyde soylu kandan geliyordu, bir servetin vârisiydi. Unvanı olmayan bir savaş beyiyle bu kadar ilgilenmesinin mantıklı bir sebebi yoktu. Buna rağmen Ead üstü kapalı bir şekilde onunla Sulyard arasında bir yakınlık olduğunu söylediğinde Truyde, palamutla yakalanmış bir meşe faresi kadar ürkmüştü.

Ead bir sırrın kokusunu iyi tanırdı. O kokuyu kendisi de bir parfüm gibi taşıyordu.

Büyük Yatak Odası'nın güvenli olduğundan emin olduktan sonra havalanması için yatağı öylece bırakıp Hazine Odası'na doğru ilerlemeye başladı. Oliva Marchyn, Ziyafet Evi'nde olacaktı ama geride bir casus bırakmıştı. Ead sessizce merdivenleri çıkıp eşikten geçti.

"Ne oluyor?" dedi kurbağa vıraklamasını andıran bir ses. "Gelen kim?"

Ead hareket etmeyi bıraktı. Normalde onu kimse duyamazdı ama casusun kulakları keskindi.

"İzinsiz gelen. Kimsin sen?"

"Lanet kuş," diye fısıldadı Ead.

Omurgasından aşağı bir ter damlası aktı. Eteklerini toplayıp baldırındaki kılıftan bir bıçak çıkardı.

Casus, kapının dışında yükseğe tünemişti. Ead ona yaklaşırken başını yana eğdi.

"İzinsiz gelen," diye tekrarladı tekinsiz bir ses tonuyla. "Habis kız. Sarayımdan defol."

"İyi dinle pislik." Ead ona bıçağı gösterdi, casusun tüylerini kabartmasına neden oldu. "Burada güç sende sanıyor olabilirsin

ancak eninde sonunda majestelerinin canı güvercin turtası çekecek. Bir gün hamura *seni* sarsam fark edeceğini hiç zannetmiyorum."

İşin aslı casus güzel bir kuştu. Gökkuşağı taklitçisi türündendi. Tüyleri mavi, yeşil ve yalancı safran renklerindeydi; kafası da çiğ bir pembeydi. Onu pişirip yemek yazık olurdu.

"Ödeme," dedi casus bir pençesini yere vurarak.

Ead Onur Nedimesi'yken kuş birçok kişinin yasak buluşmalar ayarlamasına olanak tanımıştı. Ead dudaklarını birbirine bastırıp bıçağını kaldırdı ve elini kuşağındaki ipek keseye soktu.

"Al." Kuş kabına üç bonbon koydu. "Uslu davranırsan gerisini de veririm."

Kuş bonbonları gagalamakla meşgul olduğundan cevap veremedi.

Hazine Odası asla kilitli olmazdı. Genç leydilerin saklayacak hiçbir şeyleri olmaması gerekiyordu. İçeri girdiğinde perdelerin kapalı, şöminedeki ateşin sönmüş ve yatakların yapılmış olduğunu gördü.

Zeki bir Onur Nedimesi'nin gizli hazinelerini saklayabileceği tek bir yer vardı.

Ead halıyı kaldırdı ve bıçağını kullanarak gevşek döşeme tahtasını kaldırdı. Döşeme tahtasının altında, tozun içinde cilalı bir meşe kutu vardı. Ead kutuyu kaldırıp dizine koydu.

Kutunun içinde Oliva'nın memnuniyetle el koyacağı eşyalar bulunuyordu. Kapağına simyadaki altın sembolünün oyulmuş olduğu kalın bir kitap. Bir tüy kalem ve bir kavanoz mürekkep. Parşömen parçaları. Tahtadan oyulmuş bir kolye. Bir kurdeleyle sarılmış mektup tomarı.

Ead mektuplardan birini açtı. Tarihin mürekkebi dağılmıştı fakat geçen yaz olduğu okunabiliyordu.

Şifrelemeyi çözmesi birkaç saniyesini aldı. Saraydaki aşk mektuplarında kullanılan şifrelemeden biraz daha karmaşıktı ancak Ead çocukluğundan beri kodları çözmek için eğitilmişti.

Senin için, denmişti mektupta düzensiz bir yazıyla. *Albatros Burnu'ndan aldım. Ara sıra taktığında beni hatırlarsın. Yakında tekrar mektup yollayacağım.* Ead başka bir mektubu eline aldı, bu seferki daha kalın bir kâğıda yazılmıştı. Bir yıldan daha önceye tarihlendirilmişti. *Fazla cüretkâr davranıyorsam beni bağışlayın leydim ancak sizden başka hiçbir şey düşünemiyorum.* Bir mektup daha. *Aşkım. Dualardan sonra benimle saat kulesinin altında buluş.*

Ead'ın çok düşünmesine gerek yoktu, Truyde'la Sulyard'ın gönül ilişkisi yaşadıkları ve arzularını tamamen gerçekleştirdikleri ortadaydı. Romantik bir ilişkiydi. Ne var ki Ead bazı sözcükleri okuduğunda duraksadı.

Girişimimiz dünyayı sarsacak. Bu görev bizim ilahi çağrımız. Birbirine âşık iki genç böylesi arzu dolu bir ilişkiye bir "görev" demezdi (tabii şiirde, yatakta olduklarından daha becerikli değillerse). *Plan yapmaya başlamalıyız aşkım.*

Ead yastık muhabbetlerini ve imalı konuşmaları atladı, nihayetinde baharın başından –Sulyard'ın ortadan kaybolduğu zamandan– kalma bir mektup buldu. Mektuptaki yazılar dağılmıştı.

Beni affet. Gitmem gerekiyordu. Tünemiş'te bir denizciyle konuştum, o da bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. Beraber gitmeyi planlamıştık biliyorum, belki benden hayatının sonuna dek nefret edeceksin ama böyle olması daha iyi hayatım. Sen de sarayda yardımcı olabilirsin. Başarılı olduğuma dair haber gönderdiğim zaman Kraliçe Sabran'ı, bu girişimimize merhametle yaklaşması için ikna et. Tehlikenin farkına varmasını sağla.

Bu mektubu yak. Yapacağımız şeyi halledene kadar kimsenin ne yaptığımızı öğrenmesine izin verme. Bir gün destanlarda adımız yazılacak Truyde.

Tünemiş. Inys'deki en büyük liman ve kraliçeliğin ana karaya açılan asıl kapısı. Bu, Sulyard'ın gemiyle kaçtığı anlamına geliyordu.

Döşeme tahtasının altında başka bir şey daha vardı. Deri ciltli, ince bir kitap. Ead bir parmağını kitabın başlığında gezdirdi, başlığın Doğu yazısıyla yazıldığı sugötürmezdi.

Truyde'un bu kitabı bir Inys kütüphanesinde bulması mümkün değildi. Doğu'ya ait bilgileri araştırmak sapkınlık olarak kabul ediliyordu. Biri bu kitabı bulursa Truyde'un başına azar yemekten daha kötü şeyler gelirdi.

"Biri geliyor," diye gakladı taklitçi.

Aşağıda bir kapı kapandı. Ead kitabı ve mektupları pelerininin altına saklayıp kutuyu tekrar yerine koydu.

Kalasların üzerinde ayak sesleri yankılandı. Ead döşeme tahtasını tekrar yerine oturttu. Taklitçinin tünediği yerin yanından geçerken bonbonlarının geri kalanını da onun kabına boşalttı.

"Kimseye tek kelime etme," diye fısıldadı casusa, "yoksa o güzelim tüylerinden kalem yaparım."

Ead pencereden dışarı atlarken taklitçi gizemli bir tavırla güldü.

Avludaki elma ağacının altında yan yana yatıyorlardı, yaz ortasında bunu sık sık yaparlardı. Yanlarında Büyük Mutfak'tan aldıkları bir şarap sürahisi, bir de baharatlı peynir ve taze ekmekle dolu bir tabak vardı. Ead ona Onur Nedimeleri'nin Leydi Oliva Marchyn'e yaptıkları şakayı anlatıyordu, onun da gülmekten karnına ağrılar girmişti. İş hikâye anlatmaya gelince Ead yarı şair yarı soytarı gibiydi.

Güneş Ead'ın burnundaki çilleri açığa çıkarmıştı. Siyah saçları çimlere yayılmıştı. Güneşin ışıltısının ardında, tepelerindeki saat kulesini, revaklı bahçedeki vitrayları ve ağaçlardaki elmaları görebiliyordu. Her şey yolundaydı.

"Lordum."

Anısı darmadağın oldu. Loth başını kaldırdığında dişsiz bir adamla yüz yüze geldi.

Hanın salonu taşralılarla doluydu. Bir yerlerde bir lavtacı balat çalıyordu, balat Kraliçe Sabran'ın güzelliğiyle ilgiliydi. Daha birkaç gün önce Loth onunla beraber ava gitmişti. Şimdi ondan fersahlarca uzakta, ondan bir efsaneymiş gibi bahseden bir şarkıyı dinliyordu. Tek bildiği Yscalin'de neredeyse kesin ölümle karşılaşacağı bir yolculukta olduğu ve Tanrısal Dükler'in, onu bu yola sokacak kadar ondan nefret ettiğiydi.

Bir hayat ne çabuk darmadağın olabiliyordu.

Hancı önüne ahşap bir tepsi koydu. Tepsinin üstünde iki kâse çorba, özensizce kesilmiş bir parça peynir ve yuvarlak bir arpa ekmeği vardı.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı lordlarım?"

"Hayır," dedi Loth. "Teşekkür ederiz."

Hancı yerlere kadar eğilerek selam verdi. Loth, hancının her gün Vilayet Kontları'ndan iki soyluyu ağırladığından şüpheliydi.

Karşısındaki bankta yakın arkadaşı Lord Kitston Glade oturuyordu ve ekmeği dişleriyle parçalamakla meşguldü.

"Yok artık." Ekmeği tükürdü. "Bu ekmek dua kitapları kadar eski galiba, tamamen bayatlamış. Peyniri denemeye cesaret etmeli miyim?"

Loth bal liköründen bir yudum aldı, içkinin soğuk olmasını diledi.

"Topraklarınızdaki yiyecekler bu kadar berbatsa," dedi, "belki de bu konuyu lord babanla konuşman lazım."

Kit nefesini burnundan vererek güldü. "Evet, böyle bir ahmaklık onun hoşuna gider."

"Bu yemeğe şükretmelisin. Gemide daha iyi bir yemek olacağını hiç sanmıyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Kuş tüyünde uyuyan, bir sürü nedimeye âşık olan, tıka basa tatlı yiyen, rahatına düşkün bir soylu-

yum ben. Saray beni mahvetti. Şair olduğumda babam da öyle söylemişti." Kit temkinli bir tavırla peyniri didikledi. "Şiirden bahsetmişken, buradayken bir şiir yazmam lazım. Bir pastoral şiir yazabilirim belki. Halkım büyüleyici değil mi sence de?"

"Çok," dedi Loth.

Bugün kaygısızmış gibi davranamıyordu. Kit masanın üzerinden uzanıp omzunu kavradı.

"Benimle kal Arteloth," dedi. Loth homurdandı. "Sürücü sana kaptanımızın adını söyledi mi?"

"Harman galiba."

"Harlowe olmasın?" Loth omuz silkti. "Ah, Loth, Gian Harlowe'u *kesin* duymuşsundur. Korsan olan! Ascalon'daki herkes..."

"Benim Ascalon'daki herkes olmadığım aşikâr." Loth burun kemerini ovuşturdu. "Bizi Yscalin'e nasıl bir düzenbaz götürecek lütfen beni aydınlat."

"Efsanevi bir düzenbaz," dedi Kit alçak sesle. "Harlowe, Inys'e çocukken gelmiş, uzak kıyılardan birinden. Dokuz yaşında donanmaya katılmış, on sekizine geldiğinde çoktan bir geminin kaptanıymış... Ama ümit vadeden birçok denizci gibi korsanlığın oltasına takılmış." Maşrapalarına daha çok likör doldurdu. "Adam dünyadaki her denize yelken açmış, hiçbir haritacının isim vermediği denizlere bile. Otuzuna geldiğinde gemileri yağmalayarak elde ettiği servetle Tanrısal Dükler'e rakip olacak kadar zenginmiş."

Loth içkisini tekrar yudumladı. Buradan kalkmadan önce bir maşrapa daha içmeye ihtiyacı olacağını hissediyordu.

"O zaman merak ettiğim şu Kit," dedi, "bu adı çıkmış kanun kaçağı neden bizi Yscalin'e götürüyor?"

"O geçişi yapabilecek kadar cesur tek kaptan olabilir. Harlowe korkusuz bir adam," diye yanıtladı Kit. "Kraliçe Rosarian ona ayrıcalıklı davranıyordu."

Sabran'ın annesi. Loth başını kaldırdı, nihayet bir şey ilgisini çekmişti. "Öyle mi?"

"Evet. Harlowe'un ona âşık olduğunu söylüyorlar."

"Umarım Kraliçe Rosarian'ın Prens Wilstan'a sadık kalmadığını ima etmiyorsundur."

"Arteloth, asık suratlı, Güneyli arkadaşım... Kraliçe Rosarian'ın bu aşka karşılık verdiğini hiç söylemedim," dedi Kit yumuşak bir tavırla, "ama filosundaki en büyük zırhlı gemiyi ona verecek kadar ondan hoşlanıyordu. Harlowe bu gemiye *Ölümsüz Gül* adını verdi, şimdi de kendini dokunulmazlığı olan, *yasal bir korsan* olarak adlandırıyor."

"Hah. Yasal korsan." Loth hafifçe gülmeyi başardı. "Dünyada en çok gereken unvan."

"Mürettebatı son iki yılda birçok Yscal gemisi ele geçirdi. Yscaller'in bizim gelişimizi hoş karşılayacaklarını sanmıyorum."

"Yscaller'in bugünlerde pek çok şeyi hoş karşıladıklarını sanmıyorum."

Bir süre sessizce oturdular. Kit yemek yerken Loth da pencereden dışarıyı izliyordu.

Her şey gecenin bir yarısı yaşanmıştı. Lord Seyton Combe'un kanatlı kitabının işaretini taşıyan uşaklar Loth'un odasına girip onlarla gelmesini emretmişlerdi. Loth neler olduğunu anlayamadan bir at arabasına bindirilmişti, yanında gecenin karanlığında evinden buraya kadar yürütülmüş olan Kit de vardı. İkisine de durumlarını açıklayan bir not gösterilmişti.

Lord Arteloth Beck,

Siz ve Lord Kitston artık Ejderik Yscalin Krallığı'ndaki Inys mukim elçilerisiniz. Oraya gideceğiniz, Yscaller'e haber verildi.

Son elçimiz İtidal Dükü hakkında sorular sorup bilgi edinin. Vetalda maiyetini gözlemleyin. En önemlisi de ne

planladıklarını ve Inys'i istila etme niyetleri olup olmadığını öğrenin.

Kraliçemiz ve ülkemiz için.

Not saniyeler içinde elinden alınmıştı, muhtemelen yakılmaya götürülmüştü.

Loth'un anlayamadığı şey bunun *nedeniydi.* Neden o kadar insan içinden onun Yscalin'e gönderildiğini anlayamıyordu. Inys'in Cárscaro'da neler olduğunu bilmesi gerekiyordu evet ancak Loth casus değildi.

Umutsuzluğun yükü tekrar omuzlarına binmişti ancak bu yükün onun belini bükmesine izin veremezdi. Yalnız değildi.

"Kit," dedi, "beni affet. Sürgünümde bana katılmaya zorlandın, ben de hiç iyi bir yoldaş gibi davranmıyorum."

"Sakın özür dileme. Hep bir maceraya çıkmak istemiştim." Kit iki eliyle sarı, ipeksi buklelerini geriye doğru itti. "Sonunda sohbet etmeye başladığına göre... Durumumuz hakkında konuşmamız lazım."

"Hayır. Şimdi olmaz Kit. Olan oldu."

"Sürgün edilmeni Kraliçe Sabran'ın emrettiğine inanma," dedi Kit net bir tavırla. "Diyorum sana, bunu kesin onun bilgisi olmadan ayarladılar. Combe ona sarayı kendi isteğinle terk ettiğini söyleyecek, Sabran da istihbarat şefinden şüphe edecektir. Ona gerçeği söylemelisin," diye ısrar etti. "Mektup yaz. Neler yaptıklarını ifşa et ve..."

"Combe, Sabran'ın eline geçmeden her mektubu okuyor."

"Şifre falan kullanamaz mısın?"

"Hiçbir şifre Gece Şahini'nden kaçmaz. Sabran onu bu yüzden istihbarat şefi yaptı."

"O zaman ailene mektup yaz. Yardımlarını iste."

"Combe'la görüşmeden Sabran'ın huzuruna kabul edilmezler. Edilseler bile," dedi Loth, "o zamana kadar bizim için çok geç olur. Çoktan Cárscaro'ya varmış oluruz."

"Yine de nerede olduğunu öğrenmeleri lazım." Kit başını iki yana salladı. "Aziz aşkına, gitmek *istediğini* düşünmeye başlıyorum."

"Eğer Tanrısal Dükler Yscalin'de olanları öğrenmek için en iyi kişinin ben olduğumu düşünüyorlarsa belki de öyleyimdir."

"Hadi ama Loth. Bu neden yaşanıyor biliyorsun. Herkes seni uyarmaya çalıştı."

Loth kaşlarını çatıp cevap vermeden bekledi. Kit iç çekti, maşrapasını kafasına dikti ve öne eğildi.

"Kraliçe Sabran henüz evli değil," diye mırıldandı. Loth gerildi. "Eğer Tanrısal Dükler onun bir yabancıyla evlenmesini istiyorlarsa onun yanında olman... Şey, işleri karıştırır."

"Sen de biliyorsun, Sab'la ben *asla*..."

"Benim ne bildiğim, dünyanın ne gördüğü kadar önemli değil," dedi Kit. "Ufak bir benzetme yapayım. Sanat. Sanat devasa bir yaratma eylemi değildir, birçok küçük yaratma eyleminden oluşur. Şiirlerimden birini okuduğunda o şiirin yazılmasını sağlayan, ince iş dolu haftaları görmezsin. Düşünme süreci, üstü karalanmış sözcükler, tiksinerek yaktığım sayfalar... En sonunda senin gördüğün, benim görmeni istediğim şeydir. Siyaset de böyledir."

Loth kaşlarını çattı.

"Bir veliaht doğacağını güvence altına almak için Tanrısal Dükler Inys maiyeti ve bekâr kraliçenin belirli bir tablosunu çizmek zorundalar," dedi Kit. "Kraliçe Sabran'la yakınlığınızın bu tabloyu bozacağına –yabancı talipleri caydıracağına– inanmışlarsa bu, neden bu diplomatik görev için özellikle seni seçtiklerini açıklar. Ortadan kaybolmana ihtiyaçları vardı, onlar da... seni tablodan çıkardılar."

Yine bir sessizlik oluştu. Loth yüzük dolu parmaklarını birbirine geçirdi ve alnını ellerine yasladı.

Tam bir aptaldı.

"Eğer hislerim doğruysa iyi haber şu ki Kraliçe Sabran evlendiğinde sessizce saraya dönmemize izin verebilirler," dedi Kit. "Bence şu birkaç haftayı atlatalım ve yapabilirsek zavallı, yaşlı Prens Wilstan'ı bulalım, sonra da nasıl dönmemiz gerekiyorsa Inys'e öyle dönelim. Combe bizi durdurmayacaktır. İstediği şeyi elde ettikten sonra durdurmaz."

"Eğer Inys'e dönersek Combe'un planlarını Sabran'a ifşa edebileceğimizi unutuyorsun. Combe bunu düşünmüştür. Saray kapılarının yanına yaklaşamayız bile."

"Ekselanslarına önceden mektup yazarız. Ona bir teklifte bulunuruz. Bizi rahat bırakmasına karşılık sessiz kalacağımızı söyleriz."

"Ben bu konuda sessiz kalamam," dedi Loth sertçe. "Erdemler Konseyi arkasından iş çeviriyorsa Sab bunu öğrenmeli. Combe benim ona söyleyeceğimi biliyor. İnan bana Kit, Combe'un planı bizim Cárscaro'dan asla geri dönmememiz. Batı'daki en tehlikeli saraydaki gözleri olacağız."

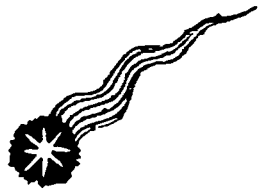
"Siktir et onu. Eve dönmek için bir yol bulacağız," dedi Kit. "Aziz hepimizin eve döneceğine söz vermiyor mu?"

Loth maşrapasını kafasına dikip içkisini bitirdi.

"Çok bilge olabiliyorsun dostum." İç çekerek ekledi, "Margret şu anda nasıl hissediyordur, anca hayal edebilirim. Altınhuş vârisi olması gerekebilir."

"Meg o muhteşem aklını yormasın. Altınhuş vârisi olması gerekmeyecek çünkü sen farkına bile varmadan Inys'e dönmüş olacağız. Bu görevden sağ çıkamayacakmışız gibi *görünebilir*," dedi Kit, tekrar şakacı haline dönmüştü, "ama hiç belli olmaz. Dünyanın prensleri olarak dönebiliriz."

"Benden inançlı olacağını düşünmezdim hiç." Loth burnundan derin bir nefes aldı. "Gidip sürücüyü uyandıralım. Burada yeterince oyalandık."

5

Doğu

Açık Deniz Muhafızları'nın yeni askerlerine Hisan Burnu'ndaki son saatlerini istedikleri şekilde geçirme izni verilmişti. Birçoğu arkadaşlarına veda etmeye gitmişlerdi. Gecenin dokuzuncu saatinde başkente gitmek için tahtırevanlarla yola çıkacaklardı.

Âlimler çoktan gemiyle Tüy Adası'na doğru yola çıkmışlardı. Diğerlerinin aksine Ishari, Seiiki'nin gözden kayboluşunu izlemek için güverteye çıkmamıştı.

Ishari ve Tané yıllardır yakınlardı. Ishari az kalsın onu öldürecek olan ateşle boğuşurken Tané onunla ilgilenmişti. Tané ilk kez âdet gördüğünde Ishari ona bir kardeş gibi davranmış, kâğıttan nasıl tampon yapılacağını göstermişti. Şimdi birbirlerini bir daha hiç göremeyebilirlerdi. Eğer Ishari daha çok çalışmış olsaydı –kendini eğitimlerine daha çok verseydi– beraber binici olabilirlerdi.

Şimdilik Tané'nin düşüncelerini başka bir arkadaşına odaklaması gerekiyordu. Hisan Burnu'nun gürültülü sokaklarında zikzaklar çizerek ilerliyordu, dansçılar ve davulcular Seçim Günü'nü kutlamak için sokaklara dökülmüşlerdi. Çocuklar gülerek hoplaya zıplaya yürüyor, boyalı uçurtmaları da tepelerinde uçuyordu.

Sokaklar kalabalıktı. Yüzlerini düz dokuma bezlerle siliyorlardı. Tané ıvır zıvırlar satan tüccarları atlatırken burnuna tütsü baharatının kokusu doldu: Tendeki terin üzerine yağan yağmurun,

denizden yeni çıkmış balığın kokusuydu bu. Sokaktan geçenlere seslenen kalaycılarla tacirleri, küçük sarı bir kuş şakırken keyifle mırıldanan insanları dinledi.

Hisan Burnu'nda, bildiği tek şehirde son kez yürüyor olabilirdi.

Buraya gelmek hep risk arz etmişti. Şehir tehlikeli bir yerdi ve çıraklar şehrin cazibesine kapılıp yozlaşacak şekillerde davranabilirdi. Genelevler ve tavernalar, iskambil oyunları ve horoz dövüşleri, onları korsanlara dâhil etmek için gönderilmiş kişiler vardı. Tané çoğu zaman Öğrenme Evleri'nin tüm bunlara yakın inşa edilmiş olmasının bir irade sınavı olup olmadığını merak ederdi.

Hana ulaştığında derin bir nefes verdi. Etrafta nöbetçi yoktu.

"Affedersiniz," diye seslendi parmaklıkların arasından.

Kapıya küçük bir kız geldi. Tané'yi ve giydiği mavi renkli Açık Deniz Muhafızı tuniğini gördüğünde diz çöküp alnını ellerinin arasından yere yasladı.

"Onurlu Susa'yı arıyorum," dedi Tané nazikçe. "Benim için onu çağırabilir misin?"

Kız tekrar hana koşuşturdu.

Daha önce kimse Tané'nin önünde öyle diz çökmemişti. Seiiki'nin güney ucunda bulunan yoksul Ampiki köyünde büyümüştü, ailesi balıkçıydı. Kuru ve soğuk bir kış günü yakınlardaki bir ormanda bir yangın başlamış, neredeyse her evi yutmuştu.

Tané ebeveynlerini hatırlamıyordu. Onlarla aynı kaderi paylaşmamasının tek sebebi bir kelebeği evden dışarı, denize kadar kovalamış olmasıydı. Sokak çocuklarıyla öksüzlerin çoğu kara ordusuna dâhil edilirdi ancak bir ermiş kadın, kelebeği tanrıların müdahalesi olarak yorumlamıştı ve Tané'nin bir binici olarak eğitilmesine karar verilmişti.

Susa kapıya geldi, baştan aşağı işlemelerle dolu, beyaz ipekten bir cübbe giymişti. Saçlarını omuzlarının üstüne salmıştı.

"Tané." Kapıyı yana kaydırarak açtı. "Konuşmamız lazım."

Tané, kaşındaki çiziği fark etti. Evin arkasındaki dar sokağa süzüldüklerinde Susa şemsiyesini açıp ikisinin tepesine tuttu.

"Gitmiş."

Tané dudaklarını ıslattı. "Yabancı mı?"

"Evet." Susa gergin görünüyordu. O asla gergin olmazdı. "Bir süre önce pazarda bir dedikodu duydum. Hisan Burnu açıklarında bir korsan gemisi görülmüş. Gözcüler kaçak eşyalar için tüm şehri aramış ama hiçbir şey bulamadan şehirden ayrılmışlar."

"Orisima'yı aradılar," dedi Tané olayların farkına vararak, Susa başıyla onayladı. "Yabancıyı bulmuşlar mı?"

"Hayır. Fakat orada saklanacak hiçbir yer yok." Susa sokağa doğru bir bakış attı, fenerlerin ışıkları gözlerinden yansıyordu. "Gözcülerin dikkati dağıldığında kaçmış olmalı."

"Kimse gözcüler fark etmeden köprüden geçemez. Hâlâ orada olmak *zorunda*."

"Kendini o kadar iyi gizleyebiliyorsa adam yarı hayalet demektir." Susa şemsiyesini daha da sıkı kavradı. "Tané, sence hâlâ onurlu Vali'ye yabancıdan bahsetmeli miyiz?"

Tané törenden beri kendine aynı soruyu sorup duruyordu.

"Roos'a onu alacağımızı söyledim ama... Orisima'da gizlenmeye devam ederse askerlerden uzak durup Mentendon'a giden bir sonraki gemiye sızabilir," diye devam etti Susa. "Onu yasal bir göçmen zannedebilirler. Bizden büyük değildi Tané, belki buraya kendi kararıyla gelmemiştir. Onu ölüme mahkûm etmek istemiyorum."

"O zaman etmeyelim. Kendi yolunu çizmesine izin verelim."

"Peki ya kızıl hastalık?"

"Hiçbir hastalık belirtisi yoktu. Eğer *gerçekten* hâlâ Orisima'daysa –aksini düşünemiyorum– hastalık çok da uzaklara yayılamaz." Tané alçak sesle konuşuyordu. "Ona daha çok bulaşmak fazla tehlikeli Susa. Onu güvenli bir yere götürdün. Şimdi neler olacağı ona kalmış."

"Ama onu bulurlarsa gözcülere bizden bahsetmez mi?" diye fısıldadı Susa.

"Ona kim inanır ki?"

Susa derin bir nefes aldı, ardından omuzları düştü. Tané'yi baştan aşağı süzdü.

"Aldığımız tüm riske değermiş anlaşılan." Gülümsediğinde gözleri ışıldadı. "Seçim Günü hayal ettiğin gibi miydi?"

Tané'nin konuşma ihtiyacı saatlerdir dolup taşıyordu. "Çok daha fazlasıydı. Ejderhalar çok güzeldi," dedi Tané. "Onları gördün mü?"

"Hayır. Uyuyordum," diye itiraf etti Susa. Muhtemelen tüm gece uyanıktı. "Bu yıl kaç binici olacak?"

"On iki. Onurlu Ebedî Hükümdar, sayımız artsın diye iki büyük savaşçı yollamış."

"Hiç Göllü ejderha görmedim. Bizimkilerden çok mu farklılar?"

"Vücutları daha kalın ve fazladan bir ayak parmakları var. Onlara binicilik yapmak büyük ayrıcalık olur." Tané, şemsiyenin altında Susa'ya daha da yaklaştı. "Bir binici olmak *zorundayım* Susa. Zaten bu kadar lütfa layık görülmüşken bunu bu kadar istediğim için suçluluk hissediyorum ama..."

"Bu senin çocukluktan beri hayalin. Hırslısın Tané. Bunun için asla özür dileme." Susa duraksadı. "Korkuyor musun?"

"Tabii ki."

"Güzel. Korku, savaşmanı sağlar. Turosa gibi küçük bir puştun seni alt etmesine izin verme, annesi kim olursa olsun." Tané ona azarlayan bir bakış attı ancak gülümsedi. "Şimdi acele et. Unutma, Hisan Burnu'ndan ne kadar uzağa uçarsan uç ben hep senin arkadaşın olacağım."

"Ben de senin."

Han kapısı açıldığında ikisi de irkildi. "Susa," dedi kız. "İçeri gelmen gerekiyor."

Susa eve doğru bir bakış attı. "Gitmem lazım." Tekrar Tané'ye bakıp duraksadı. "Sana mektup yazmama izin verecekler mi?"

"Vermek zorundalar." Tané halk tabakasından kimsenin bir deniz muhafızıyla arkadaşlık sürdürdüğünü duymamıştı fakat bunun istisnası olmaları için dua ediyordu. "Lütfen Susa, dikkatli ol."

"Her zaman." Susa'nın gülümsemesi titriyordu. "Beni fazla özlemezsin. Bulutların üzerinden süzülürken hepimiz burada çok ufak görüneceğiz."

"Nerede olursam olayım," dedi Tané, "seninleyim."

Susa, ona ait olmayan bir hayal için her şeyi tehlikeye atmıştı. Böylesi bir arkadaşlık ömür boyu tekrar bulunamazdı. Bazıları bu arkadaşlığı hiç bulamayabilirdi bile.

Aralarındaki mesafe anılarla yüklüydü ve yüzlerinden süzülen yaşların tek sebebi artık yağmur değildi. Belki Tané doğu kıyısını korumak için Hisan Burnu'na döner, belki Susa onu ziyaret ederdi ancak Tané'nin hayatında ilk kez hiçbir şey belli değildi. Yolları ayrılmak üzereydi ve ejderha dilemezse bir daha asla görüşemeyebilirlerdi.

"Eğer bir şey olursa –biri senin yabancıyla alakan olduğunu söylerse– hızla Ginura'ya gel," dedi Tané yumuşak bir tavırla. "Gel ve beni bul Susa. Seni her zaman koruyacağım."

Orisima'daki sıkış tepiş çalışma odasında bir fener mumu eriyordu, Niclays Roos ise fenerin ışığına ufak bir şişe tutuyordu. Şişenin üstündeki lekeli etikette BÖBREK CEVHERİ yazıyordu. Sulyard'ı aklından uzaklaştırmak için tek yapabildiği buydu fakat büyük çalışmasında kendini kaybetmek, aklını ondan almanın en iyi yoluydu.

Gerçi büyük ya da değil, pek iş yapabildiği söylenemezdi. Malzemeleri tehlikeli ölçüde azalmıştı, simya araç gereçleri de onun kadar yaşlıydı ancak tekrar malzeme istemeden önce bunu tekrar denemek istiyordu. Hisan Burnu Valisi anlayışlı bir adam

olsa da ne kadar cömert davrandığını Savaş Beyi sık sık kontrol ediyordu, o da Seiiki'de yaşanan her şeyi bilirdi.

Savaş Beyi neredeyse efsanevi biriydi. İmparatorluk soyunun ilerlediği Noziken Hanesi Büyük Matem'de yok edildikten sonra onun ailesi güç elde etmişti. Niclays'in onunla ilgili bildiği tek şey, adamın Ginura'da bir kalede yaşadığıydı. Orisima Naibi her yıl ona hürmet etmek, Mentendon'dan gelmiş hediyeler sunmak ve karşılığında hediyeler almak için kilitli bir tahtırevanla o kaleye götürülürdü.

Ona bu seyahatte eşlik etmesi için davet almamış tek kişi Niclays'di. Diğer Mentler Niclays'in yüzüne karşı iyi davransalar da diğerlerinin aksine o, sürgünde olduğu için buradaydı. Hiçbirinin bu sürgünün sebebini bilmiyor olması Niclays'i sevmelerini sağlamıyordu.

Niclays bazen maskesini indirmek istiyordu, sırf yüz ifadelerini görmek için. Genç Inys Kraliçesi'ni bir yaşam iksiri yapabileceğine inandıran simyacının *kendisi* olduğunu söylemek istiyordu, bu iksir sayesinde evliliğe ya da vârise ihtiyaç duyulmaz olacaktı. Berethnet parasını yıllar yılı süren varsayımlar, deneyler ve çapkınlıklara harcayan işe yaramaz adamın kendisi olduğunu söylemek istiyordu.

Ne kadar da dehşete düşerlerdi. Niclays'in erdemlerden nasibini almadığını fark edince ne kadar utanırlardı. Acı ve öfkeyle dolu, her an yanmaya hazır bir çıra misali haliyle on yıl önce Inys'e geldiğinde bile kalbinin gizli bir odasında, simyanın öğretilerine sadık kaldığını asla bilemezlerdi. Damıtma, Mumlaştırma ve Arıtma: Yalvaracağı tek tanrılar bunlardı. Bir bedeni gençliğinin en mükemmel döneminde tutabileceğine tamamen emin bir şekilde krozenin üstünde ter dökerken, bir yandan da yanına saplanmış keder bıçağını eritmeye çalıştığını bilemezlerdi. O bıçak nihayetinde onu krozeden uzaklaştırmış, şarabın rahatlık ve kayıtsızlığına çekmişti.

İkisinde de başarısız olmuştu. Bu nedenle Sabran Berethnet ona bunun bedelini ödetmişti.

Hayatıyla değil. Leovart ona, yüce nefretlerinden gelen bu sözde iyiliğe minnettar olmasını söylemişti. Hayır, Sabran onun kellesini almamıştı ancak geri kalan her şeyi almıştı. Şimdi dünyanın bir köşesinde, ondan nefret eden insanlarla sarılıydı.

Fısıldaşmalarını önemsemiyordu. Bu deney işe yaradığı takdirde hepsi iksir için kapısına dizilirdi. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve böbrek cevherini krozeye boşalttı.

Boşalttığı şey böbrek cevheri değil de barut olsa da fark etmezdi. Niclays neler olduğunu anlamadan sıvı kaynamaya başlamıştı. Köpükler dışarı taşıp masaya yayıldı ve sıvıdan korkunç kokulu bir duman yükseldi.

Niclays umutsuz bir ifadeyle krozenin içine bir bakış attı. Geri kalan tek şey zift karası bir tortuydu. İç çekerek gözlüklerindeki isi sildi. Ortaya çıkardığı şey yaşam iksirinden çok insan dışkısına benziyordu.

Aradığı yanıt böbrek cevheri değildi. Gerçi o toz zaten böbrek cevheri olmayabilirdi de. Panaya tozu Niclays adına bir tüccardan almıştı, tüccarlar da dürüstlükleriyle tanınmazlardı.

İsimsiz Olan alsın bunların hepsini. Kahrolası iksiri yapma konusunda pes ederdi, tabii bu adadan kaçabileceği başka bir yol olsaydı. Niclays iksiri kullanarak Batı'ya dönüş biletini almayı planlıyordu. Tabii iksiri Sabran Berethnet'e vermeyi hiç ama hiç düşünmüyordu.

Sabran onu idam ettirebilirdi. Ancak diğer hükümdarlara elinde yaşam iksiri olduğu haberini sızdırırsa onu Mentendon'a geri götürürler, ömrünün geri kalanını da lüks ve zenginlik içinde geçirmesine izin verirlerdi. *Niclays* de Sabran'a neler yapabileceğini duyururdu, Sabran sonsuzluğun tadına bakmak için yalvararak ona geldiğinde de onu reddetmekten daha tatlı bir şey olamazdı.

Ne var ki o mutlu günden çok uzaktı. Çok uzun yıllardır ölü olan Göllü hükümdarların yaşamlarını uzatmak için aradıkları

pahalı malzemelere ihtiyacı vardı: altın, arsenik, ender bitkiler. Bu hükümdarların birçoğu sonsuza dek yaşamaya uğraşırken kendilerini zehirlemiş olsalar da iksir tarifleri Niclays'e yeni ilham verebilirdi.

Leovart'a yeniden yazıp güzel bir mektupla Savaş Beyi'ne övgüler düzmesini istemenin vakti gelmişti. Niclays'in altın eritmesi gerekiyordu ve yalnızca bir prens, Savaş Beyi'ni bu uğurda altınlarını vermeye ikna edebilirdi.

Niclays soğuk çayını bitirdi, içtiğinin daha sert bir şey olmasını isterdi. Orisima Naibi onun birahaneye girmesini yasaklamış ve haftada sadece iki kadeh şarap içebileceğini söylemişti. Niclays'in aylarca elleri titremişti.

Şimdi de elleri titriyordu fakat bunun sebebi şarabın verdiği kaygısızlığa ihtiyaç duyması değildi. Triam Sulyard'dan hâlâ bir iz yoktu.

Şehirdeki çanlar tekrar çaldı. Deniz muhafızları başkente doğru yola çıkmış olmalılardı. Diğer çıraklar Tüy Adası'na gönderileceklerdi, Tüy Adası, Güneşdansı Denizi'ndeki volkanik bir adaydı ve ejderha soyları hakkında bilinen her şey orada muhafaza ediliyordu. Niclays, Hisan Burnu Valisi'ne onlarca kez mektup yazarak oraya seyahat etme izni istemiş fakat her defasında terslenmişti. Tüy Adası yabancılara kapalıydı.

Niclays'in yaptığı çalışmanın anahtarı ejderhalar olabilirdi. Binlerce yıl yaşayabiliyorlardı. Vücutlarındaki bir şey kendilerini yenilemelerine imkân sağlıyor olmalıydı.

Bir zamanlar oldukları gibi değillerdi. Doğu efsanelerinde ejderhaların şekil değiştirme ve rüya yaratma gibi efsanevi kabiliyetleri olurdu. Bu güçleri en son Büyük Matem'den sonraki yıllarda sergilemişlerdi. Büyük Matem'in sona erdiği gece gökte bir yıldız kaymış, dünyanın her yerindeki *wyrm*'lar çok derin bir uykuya dalarken Doğu ejderhaları yüzyıllardır olduklarından kat kat fazla güçlenmişlerdi.

Şimdi güçleri tekrar azalmıştı. Yine de yaşamaya devam ediyorlardı.

İksirin beden bulmuş haliydiler.

Gerçi bu teorinin Niclays'e pek faydası dokunmazdı. Hatta aksine, bunu fark etmek çalışmasını çıkmaza sokmuştu. Adalılar ejderhalarını kutsal görüyorlardı. Haliyle de ejderhaların bedenlerinden alınan herhangi bir maddenin ticaretini yapmak yasa dışıydı ve uzun, iğrenç bir ölümle cezalandırılıyordu. Sadece korsanlar bunu göze alıyordu.

Niclays dişlerini sıkıp başında zonklayan ağrıyla beraber topallayarak çalışma odasından çıktı. Mindere bastığı anda ağzı açık bakakaldı.

Triam Sulyard şöminenin yanında oturuyordu. İliklerine kadar sırılsıklam olmuştu.

"Aziz'in kasıklığı aşkına..." Niclays adama öylece bakıyordu. "Sulyard!"

Delikanlı incinmiş görünüyordu. "Aziz'in mahrem yerlerini boş yere ağzınıza almamalısınız."

"Diline hâkim ol," diye tersledi onu Niclays, kalbi küt küt atıyordu. "Amma da şanslısın. Bu yerden çıkmanın bir yolunu bulduysan söyle hemen."

"Kaçmaya çalıştım," dedi Sulyard. "Muhafızlardan kaçıp evden çıkmayı başardım ama kapının yanında daha çok muhafız vardı. Suya girip köprünün altında saklandım, şu Doğulu şövalye gidene kadar."

"Polis Şefi şövalye değil, budala." Niclays hayal kırıklığıyla homurdandı. "Aziz adına, *neden* geri gelmek zorundaydın ki? Varlığımdan geriye şu kadarcık şey kalmışken neden bir de sen belirip tehdit yaratmak zorundaydın?" Duraksadı. "Aslında buna cevap vermesen daha iyi."

Sulyard sessizdi. Niclays öfkeyle yanından geçti ve bir ateş yakmaya başladı.

"Hekim Roos," dedi Sulyard bir an tereddüt ettikten sonra. "Neden Orisima bu kadar sıkı gözetleniyor?"

"Çünkü ölüm cezası almak istemiyorlarsa yabancılar Seiiki'ye adım bile atamazlar. Buna karşılık da Seiikililer buradan ayrılamazlar." Niclays çaydanlığı şöminenin üstüne taktı. "Burada kalmamıza izin veriyorlar ki bizimle ticaret yapabilsinler ve Ment bilgisinden ufak tefek şeyler öğrenebilsinler, biz de Savaş Beyi'ne Boşluk'un diğer tarafına dair bulanık bir resim çizelim. Ne var ki Orisima'dan çıkamıyoruz ve Seiikililere sapkın inançlardan bahsedemiyoruz."

"Altı Erdem gibi sapkın inançlar mı?"

"Aynen öyle. Ayrıca, haliyle, yabancıların Ejderik veba taşıdığından şüpheleniyorlar, onların deyimiyle kızıl hastalık. Eğer buraya gelmeden önce *araştırma* yapma zahmetine girmiş olsaydın..."

"Fakat yardım istersek bizi kesin dinlerler," dedi Sulyard inançla. "Doğrusu saklanırken aklıma beni bulmalarına izin verme fikri geldi, böylece beni doğrudan başkente götürebilirlerdi." Niclays'in ona attığı dehşet dolu bakışı görmedi. "Savaş Beyi'yle konuşmak *zorundayım* Hekim Roos. Neden buraya geldiğimi bir dinleseniz..."

"Dediğim gibi," dedi Niclays sertçe, "görevinizle ilgilenmiyorum Efendi Sulyard."

"Ama Erdemlik tehlikede. Tüm dünya *tehlikede*," diye ısrar etti Sulyard. "Kraliçe Sabran'ın yardımımıza ihtiyacı var."

"Kraliçe Sabran büyük tehlikede, öyle mi?" Niclays çok umutlu konuşmamaya çalıştı. "Hayati bir tehlike mi?"

"Evet, Hekim Roos. Ben de kraliçeyi kurtaracak bir yol biliyorum."

"Batı'daki en zengin kadının, üç ülkenin kutsal saydığı kraliçenin onu kurtarması için bir şövalye yaverine ihtiyacı var. Muhteşem." Niclays iç geçirdi. "Pekâlâ Sulyard. Sana izin veriyorum. Kraliçe Sabran'ı bu belirsiz tehlikeden nasıl korumayı planlıyorsun, aydınlat beni."

"Doğu'yla Kraliçe arasında aracılık ederek." Sulyard kararlı görünüyordu. "Seiiki Savaş Beyi, majestelerine yardım etmek için ejderha göndermek zorunda. Onu buna ikna etmeyi amaçlıyorum. Ejderik canavarlar tam anlamıyla uyanmadan onları öldürmek için Erdemlik'e yardım etmeli. Şeyden önce..."

"Dur," diyerek araya girdi Niclays. "Yani sen... Inys'le Seiiki arasında bir *ittifak* istediğini mi söylüyorsun?"

"Sadece Inys'le Seiiki arasında değil, Hekim Roos. Erdemlik ve Doğu arasında da."

Niclays bu sözcüklerin iyice berraklaşmasına izin verdi. Dudağının kenarı seğirdi. Sulyard bir mürit kadar ciddi görünmeye devam ederken Niclays başını geriye atıp gülmeye başladı.

"Ah, bu harika. Muazzam," diye ilan etti düşüncelerini. Sulyard ona dik dik baktı. "Ah Sulyard. Burada beni eğlendiren çok az şey olmuştu. Teşekkür ederim."

"Bu bir *şaka* değil Hekim Roos," dedi Sulyard içerlemiş bir tavırla.

"Aa, öyle evladım. Tek başına Büyük Ferman'ı, *beş asırdır* devam eden bir yasayı bozabileceğini düşünüyorsun, hem de kibarca sorarak. Gerçekten de toysun." Niclays bir kez daha güldü. "Bu muhteşem girişimindeki ortağın kim peki?"

Sulyard ofladı. "Benimle dalga geçiyorsunuz biliyorum efendim," dedi, "ama leydimle dalga geçemezsiniz. Adını söyleyemem ancak onun için binlerce kez ölürüm. O hayatımdaki ışık, göğsümdeki nefes, ayımın güneşi..."

"Tamam, pekâlâ, bu kadarı yeterli. O seninle Seiiki'ye gelmek istemedi mi?"

"Beraber gelmeyi planlamıştık ancak kışın Tünemiş'te annemi ziyaret ettiğimde tesadüfen bir denizciyle tanıştım. Seiiki'ye gidecek bir gemide yer teklif etti bana." Omuzları öne doğru büküldü. "Saraydaki sevgilime mektup gönderdim. Beni anlaması, affetmesi için dua ediyorum."

Niclays bir saray dedikodusu duymayalı uzun zaman olmuştu. Dedikoduyu dinlemek için ağzının sulanması, ne kadar sıkıldığının göstergesiydi. İki bardağa söğüt çayı doldurup mindere oturduktan sonra ağrıyan bacağını öne doğru uzattı. "Bu hanımefendi senin nişanlın anladığım kadarıyla."

"Eşim." Sulyard'ın çatlamış dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yeminlerimizi ettik."

"Herhalde Sabran bu evliliğe onay vermiştir."

Sulyard kızardı. "Biz... majestelerinden izin istemedik. Evlendiğimizi kimse bilmiyor."

Sulyard göründüğünden daha cesurdu. Sabran gizlice evlenenlere sert cezalar verirdi. Eski Ana Kraliçe'den farkı buydu zira annesi iyi bir aşk hikâyesinden keyif alırdı.

"*Sen* onunla gizlice evlenmek zorunda kalmışsan leydin düşük statülü olmalı," dedi Niclays düşünceli bir tavırla.

"Hayır! Leydim soylu kan taşıyor. En güzel bal kadar tatlıdır, sonbahar zamanı bir orman kadar güze..."

"Aziz aşkına, yeter. Başımı ağrıtıyorsun." Sabran nasıl onu etrafında tutup da dilini kopartmamayı başarabilmişti, merak ediyordu. "Tam olarak kaç yaşındasın Sulyard?"

"On sekiz."

"Yetişkin bir adamsın yani. Tüm hayallerin peşinde koşulmaması gerektiğini bilecek kadar büyüksün, özellikle aşk yatağında kurulan hayallerin. Polis Şefi seni bulmuş olsaydı Hisan Burnu Valisi'ne götürülürdün. Savaş Beyi'ne değil." Niclays çayını yudumladı. "Sana yine ayak uyduracağım Sulyard. Madem Sabran'ın tehlikede olduğunu biliyorsun –hem de öyle büyük bir tehlike içinde ki Seiiki'den yardım alması gerekiyor, oysa hiç sanmıyorum– o zaman neden ona söylemiyorsun?"

Sulyard duraksadı.

"Majesteleri Doğu'ya güvenmiyor, bu da onun kendi zararına," dedi en sonunda, "çünkü bize sadece Doğulular yardım edebilir. Nasıl bir tehlikeyle burun buruna olduğunun farkına

vardığı zaman bile –bunun yakın zamanda olacağı kesin– gururu yüzünden asla Doğu'dan yardım istemez. Onun adına Savaş Beyi'yle bir konuşabilsem, Truyde dedi ki o zaman majesteleri..."

"Truyde."

Elindeki çay bardağı titredi.

"Truyde," diye fısıldadı. "Truyde... Truyde utt Zeedeur değil herhalde. Lord Oscarde'ın kızı."

Sulyard donakalmıştı.

Kekeledikten sonra, "Hekim Roos," diye konuşmaya başladı, "bu bir sır olarak kalmalı."

Niclays kendini durduramadan tekrar güldü. Bu seferki gülüşünde deliliğin izleri vardı.

"Aziz aşkına," diye bağırdı, "*mükemmel* bir eşsin Efendi Sulyard! Önce izin bile almadan Zeedeur Markizi'yle evleniyorsun, onun itibarını yerle bir edebilecek bir hareket bu. Sonra onu terk ediyorsun, en nihayetinde de onun büyükbabasını gayet iyi tanıyan bir adamla konuşurken adını ağzından kaçırıveriyorsun." Kol yenleriyle gözlerindeki yaşları sildi. Sulyard her an bayılabilirmiş gibi görünüyordu. "Ah, onun aşkına ne kadar da layıksın. Bana şimdi ne anlatacaksın peki? Onu hamile haliyle geride bıraktığını mı?"

"Hayır, hayır..." Sulyard ona doğru emekledi. "Size yalvarıyorum Hekim Roos, bu günahımızı başkalarına ifşa etmeyin. Onun aşkına layık *değilim*, biliyorum ama... Onu seviyorum. O kadar çok seviyorum ki ruhum acıyor."

Niclays iğrenen bir ifadeyle onu tekmeleyerek uzaklaştırdı. Truyde'un eş olarak Inysli bir süt kovasını seçmiş olması *onun* ruhunu acıtıyordu.

"*Onu* ifşa etmeyeceğim, seni temin ederim," dedi alayla gülümseyerek, Sulyard daha çok ağlamaya başladı. "O, Zeedeur Düklüğü'nün vârisi, Vatten ailesinin soyundan. Dua edelim de bir gün omurgasız olmayan biriyle evlensin." Arkasına yaslandı. "Üstelik Prens Leovart'a mektup yazar da Leydi Truyde'un gizlice

onun konumundan aşağıdaki biriyle evlendiğini söylesem bile gemilerin Boşluk'u aşması haftalar alır. O zamana kadar senin varlığını bile unutmuş olur zaten."

Sulyard burnunu çekti ve konuşmayı başardı. "Prens Leovart öldü."

Mentendon Yüce Prensi. Niclays, Orisima'dayken ona yardım etmeye çalışmış olan tek kişi.

"Bu neden mektuplarımı görmezden geldiğini açıklar." Niclays bardağını dudaklarına götürdü. "Ne zaman?"

"Daha bir yıl olmadı Hekim Roos. Bir *wyvern*, prensin av köşkünü kül etti."

Niclays'in göğsünde ani bir acı belirdi, Leovart'ın kaybının acısıydı bu. Orisima Naibi'nin bunu bildiği kesindi ancak söylememeyi tercih etmişti.

"Anladım," dedi. "Şimdi Mentendon'da kim hüküm sürüyor?"

"Prens Aubrecht."

Aubrecht. Niclays'in hatırladığına göre içine kapanık bir genç adamdı, dua kitapları dışında pek bir şeyi umursamazdı. Tahtın yükü amcası Edvart'ın canını aldığında tahta geçecek yaşta olmasına rağmen Leovart'ın –Edvart'ın amcasının– ondan önce tahta geçmesine karar verilmişti, böylece yumuşak kalpli Aubrecht'e nasıl hükmedileceğini gösterebilecekti. Elbette Leovart tahta çıktıktan sonra tahttan inmemek için bahaneler bulmuştu.

Şimdi Aubrecht hakkı olan yeri geri almıştı. Mentendon'a hükmetmek istiyorsa çelik gibi bir iradeye ihtiyacı olacaktı.

Niclays, kendini bu düşünceler içinde iyice kaybetmeden önce aklını yurdundan uzaklaştırdı. Sulyard pembe lekeli bir yüzle hâlâ ona bakıyordu.

"Sulyard," dedi Niclays, "evine git. Ment sevkiyatı geldiğinde gemiye saklan. Truyde'a geri dön ve Süt Lagünü'ne kaç ya da... Sevgililer bugünlerde nereye gidiyorsa işte." Sulyard ağzını açtığında konuşmaya devam etti. "İnan bana. Burada ölmek dışında yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ama görevim..."

"Herkes önemli görevlerini tamamlayamaz."

Sulyard sessizleşti. Niclays gözlüklerini çıkarıp tuniğinin yeniyle sildi.

"Kraliçene sevgi beslemiyorum. Daha doğrusu ondan tamamen nefret ediyorum," dedi, bu da Sulyard'ın irkilmesine neden oldu, "ama Sabran'ın on sekiz yaşındaki bir şövalye yaverinin onun için ölmesini isteyeceğini hiç zannetmiyorum." O kendine engel olamadan sesi titremişti. "Gitmeni istiyorum Triam. Bir de Truyde'a benden bir mesaj iletmeni istiyorum, ölümüne sebep olabilecek konulara dâhil olmayı bıraksın."

Sulyard bakışlarını yere indirdi.

"Beni bağışlayın Hekim Roos ama bunu yapamam," dedi. "Burada kalmak zorundayım."

Niclays bitkin bir tavırla ona baktı. "Kalıp ne yapacaksın?"

"Bu düşüncemi Savaş Beyi'ne söylemenin bir yolunu bulmak zorundayım ama... Sizi buna daha fazla bulaştırmayacağım."

"Evimde olman bile bu işe kellem gidecek kadar bulaştım demek."

Sulyard bir şey demese de çenesini sıkmıştı. Niclays dudağını büktü.

"Kendini bu işe adamış gibi görünüyorsun Efendi Sulyard," dedi. "Dua etmeni öneririm. Ment sevkiyatı gelene kadar gözcülerin benim evimden uzak durması için dua et, böylece bu konuda aklın başına gelecek kadar vaktin olur. Bu birkaç günü atlatırsak ben bile dua edebilirim."

6

Batı

Ziyafet Evi'nden uzak durmayı tercih ettiği zamanlarda ki bu sık sık olurdu, Inys Kraliçesi Mahrem Oda'da akşam yemeği yerdi. Bu gece Ead ve Linora yemeğe davet edilmişlerdi, bu onur çoğu zaman kraliçenin üç yatak arkadaşına özel olurdu.

Margret'in yine başı ağrıyordu. Bu ağrılara *kafatası ezen* lakabını takmıştı. Genellikle ağrıların onu görevlerinden alıkoymasına izin vermezdi ancak Loth için endişelenmekten hastalanmış olmalıydı.

Yazın sıcağına rağmen Mahrem Oda'nın şöminesinde ateş çıtırdıyordu.

Şimdiye kadar kimse Ead'la konuşmamıştı.

Bazen başkaları onun sırlarının kokusunu alabiliyormuş gibi hissederdi. Sanki Ead'ın bu saraya bir nedime olmak için gelmediğini hissedebiliyorlarmış gibi.

Sanki Manastır'dan haberleri varmış gibi.

"Sence gözleri nasıl Ros?"

Sabran elindeki minyatürü inceliyordu. Kadınlar çoktan minyatürü elden ele gezdirip her açıdan detaylıca incelemişlerdi. Şimdi Roslain Crest minyatürü eline alıp tekrar dikkatle baktı.

Mahrem Oda'nın Başhanım'ı, Adalet Düklüğü'nün veliahdı, Sabran'dan yalnızca altı gün önce doğmuştu. Saçları pekmez kadar yoğun ve koyu renkliydi. Teni solgun, gözleri koyu maviydi, her zaman modaya uygun giyinirdi ve neredeyse tüm yaşamını

kraliçesiyle beraber geçirmişti. Annesi de Kraliçe Rosarian'ın Başhanım'ıydı.

"Hoş, majesteleri," diye karar verdi Roslain. "Nazik bakıyor."

"Bence birbirlerine biraz fazla yakınlar," dedi Sabran düşünceli bir tavırla. "Bana fındık faresini anımsattı."

Linora her zaman yaptığı gibi kibar bir şekilde kıkırdadı.

"Fare olması, daha gürültülü bir canavar olmasından iyidir," dedi Roslain kraliçesine. "Sizinle evlenirse kendi konumunu hatırlaması iyi olur. Aziz'in soyundan gelen o değil."

Sabran onun eline hafifçe vurdu. "Nasıl hep bu kadar bilge olabiliyorsun?"

"Sizi dinliyorum majesteleri."

"Ama büyükanneni dinlemiyorsun bu sefer." Sabran başını kaldırıp ona baktı. "Leydi Igrain, Mentendon'un Inys'e yük olacağını düşünüyor. Bir de Lievelyn'in Seiiki'yle ticaret yapmaması gerektiğini. Bir sonraki Erdemler Konseyi'nde bunu dile getireceğini söyledi."

"Büyükannem sizin için endişe ediyor. Bu da fazla ihtiyatlı davranmasına neden oluyor." Roslain onun yanına oturdu. "Askrdal Reisi'ni tercih ediyor, biliyorum. O zengin ve dindar biri. Daha güvenli bir talip. Lievelyn'le ilgili kaygılarını da anlayabiliyorum."

"Ama?"

Roslain hafifçe gülümsedi. "Bana kalırsa yeni Kızıl Prens'e bir şans vermemiz yakışık alır."

"Katılıyorum." Katryen bir ahşap kanepenin üzerine uzanıp bir şiir kitabını karıştırmaya başladı. "Erdemler Konseyi sizi uyarmak için var ancak nedimeleriniz de böyle konularda sizi cesaretlendirmek için varlar."

Ead'ın yanında oturan Linora sessizdi, konuşmayı aç bir ifadeyle dinliyordu.

"Bayan Duryan," dedi Sabran aniden, "Prens Aubrecht'in siması hakkında siz ne düşünüyorsunuz?"

Bütün bakışlar Ead'a döndü. Ead yavaşça bıçağını masaya bıraktı. "*Benim* fikrimi mi soruyorsunuz majesteleri?"

"Odada başka bir Bayan Duryan yoksa evet."

Kimse gülmedi. Roslain minyatürü Ead'a uzatırken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Ead, Kızıl Prens'i inceledi. Çıkık elmacık kemikleri. Pırıl pırıl kızıl saçlar. Koyu renk gözlerinin üstündeki kalın kaşları, teninin solgunluğuyla zıtlık oluşturuyordu. Dudaklarında ciddi bir ifade vardı ancak yüzü hoştu.

Ne var ki minyatürler yalan söyleyebilirdi ve sık sık söylerdi de. Sanatçılar muhtemelen onu olduğundan iyi göstermişlerdi.

"Yeterince alımlı," diye sonuçlandırdı düşüncelerini.

"İsteksiz bir övgü." Sabran kadehinden bir yudum aldı. "Diğer nedimelerimden daha sert hüküm verdiniz Bayan Duryan. Ersyr erkekleri bir prensten daha mı çekicidir?"

"Farklılar, majesteleri." Ead duraksadı, ardından ekledi. "Fındık faresine daha az benzerler."

Kraliçe ifadesiz bir yüzle onu izledi. Bir anlığına Ead fazla cesur davranıp davranmadığını merak etti. Katryen'ın ona üzgün bir bakış atması da bu korkusunu güçlendiriyordu.

"Eliniz çabuk olduğu kadar laf yetiştirmekte de hızlısınız." Inys Kraliçesi sandalyesine yaslandı. "Saraya geldiğinizden beri pek sık konuşmadık. Uzun zaman geçti. Altı yıl sanırım."

"Sekiz, majesteleri."

Roslain ona uyaran bir bakış attı. Kimse, Aziz'in soyundan gelen kişiyi düzeltemezdi.

"Elbette. Sekiz," dedi Sabran yalnızca. "Söylesenize, Elçi uq-Ispad size hiç mektup yolluyor mu?"

"Pek sık değil madam. Ekselansları başka konularla meşgul."

"Sapkınlık gibi."

Ead bakışlarını aşağı çevirdi. "Elçi, Şafakokuyan'ın sadık kuludur majesteleri."

"Tabii siz artık öyle değilsiniz," dedi Sabran, Ead başını öne eğdi. "Leydi Arbella bana sık sık mabette dua ettiğinizi söyledi."

Arbella Glenn'in bunları Sabran'a nasıl söylediği Ead için bir gizemdi zira Ead onu hiç konuşurken görmemişti.

"Altı Erdem çok güzel bir inanç majesteleri," dedi, "inanmamak mümkün değil, üstelik Aziz'in gerçek halefi aramızda yürürken."

Bu bir yalandı elbette. Ead'ın gerçek inancı –o, Ana'ya inanıyordu– her zamanki kadar kuvvetliydi.

"Ersyr'de atalarımın hikâyelerini anlatıyorlardır," dedi Sabran. "Özellikle de Küçük Hanım'ın."

"Evet, madam. Güney'de zamanının en erdemli ve özverili kadını olarak bilinir."

Cleolind Onjenyu, Güney'de ayrıca zamanının en iyi savaşçısı olarak da biliniyordu ancak Inysliler bunu asla kabul etmezlerdi. Onlar, onun kurtarılmaya ihtiyaç duyduğuna inanırlardı.

Ead'a göre Cleolind, Küçük Hanım değildi. Ana'ydı.

"Leydi Oliva bana Bayan Duryan'ın doğuştan öykücü olduğunu söylemişti," dedi Roslain, Ead'a soğuk bir bakış atarak. "Size Güney'de nasıl öğretildiyse bize Aziz'le Küçük Hanım'ın hikâyesini o şekilde anlatır mısınız Bayan Duryan?"

Ead, bunun bir tuzak olduğunu hissedebiliyordu. Inysliler en kutsal hikâyeleri şöyle dursun, hiçbir şeyi yeni bir açıdan duymaktan hoşlanmazlardı. Roslain, Ead'in hata yapmasını bekliyordu.

"Leydim," dedi Ead, "hikâyeyi Başmürit kadar iyi anlatamam. Her halükârda yarın dinleyece..."

"Şimdi dinleyeceğiz," dedi Sabran. "Bugünlerde daha çok *wyrm* uykusundan uyanırken bu hikâye nedimelerime huzur verecek."

Ateş çıtırdadı. Ead, Sabran'a bakarken tuhaf bir gerginlik hissetti, sanki aralarında bir bağ vardı. Nihayet ayağa kalktı ve şöminenin yanındaki sandalyeye yerleşti. Burası hikâyecinin yeriydi.

"Nasıl arzu ederseniz." Eteğini sıvazlayarak düzeltti. "Nereden başlayayım?"

"İsimsiz Olan'ın doğumundan," dedi Sabran. "Bu devasa canavarın İfritdağı'ndan çıkışıyla başlayın."

Katryen kraliçenin elini tuttu. Ead derin bir nefes alarak öfkesini dizginledi. Gerçek hikâyeyi anlatırsa yakılarak öldürüleceği kesindi.

Her gün mabette dinlediği hikâyeyi anlatması gerekecekti.

Paramparça edilmiş hikâye.

Yarım hikâye.

"Bu dünyanın altında çalkalanıp duran bir Ateş Rahmi vardır," diye başladı. "Bin yıl önce, Ateş Rahmi'nin içindeki lavlar bir anda birleşip kelimelerle anlatılamayacak kadar büyük bir canavar oluşturmuş, aynı anda ateş ocağında da bir kılıç belirmiş. Yaratığın emdiği süt Rahim'deki ateşmiş ve duyduğu susuzluk asla dindirilemezmiş. Yaratık, yüreği bile bir ateş ocağına dönene kadar ateşten içip durmuş."

Katryen titredi.

"Kısa süre sonra bu yaratık Rahim'e sığmayacak kadar büyümüş. Ona verilen kanatları kullanmayı arzuluyormuş. Yukarı çıkacak yolu açıp Mentendon'daki İfritdağı adlı dağın tepesini parçalayarak çıkmış ve beraberinde erimiş ateşten bir sel getirmiş. Dağın zirvesinde kızıl şimşekler çakıyormuş. Gulthaga şehrine karanlık çökmüş ve orada yaşayan herkes, kötücül duman yüzünden boğulmuş.

"Bu *wyrm*'un içinde, gördüğü her şeyi fethetme arzusu varmış. Güneye, Onjenyu Hanesi'nin hüküm sürdüğü büyük krallık Lasia'ya uçmuş ve Yikala'daki tahta yakın bir yerlere kurulmuş." Ead boğazını yumuşatmak için birasından bir yudum aldı. "Bu isimsiz yaratık beraberinde korkunç bir veba getirmiş, öyle ki insanlık daha önce hiç böyle bir salgınla karşılaşmamış. Hastalığa yakalananların kanları yanıyor, onları delirtiyormuş. *Wyrm*'u uzak tutmak için Yikala halkı ona koyun ve öküz gönderse bile İsimsiz

Olan asla doymuyormuş. Daha tatlı bir et istiyormuş canı: insan eti. Böylece insanlar her gün kura çekmeye başlamışlar, her gün bir kişi kurban seçilmiş."

Odada çıt çıkmıyordu.

"Lasia'ya o zamanlar Selinu hükmedermiş, Selinu, Onjenyu Hanesi'nin Yüce Hükümdarı'ymış. Bir gün kızı Prenses Cleolind kurban olarak seçilmiş." Ead, prensesin adını yumuşak bir tavırla ve saygıyla söyledi. "Babası vatandaşlarına mücevherler ve altınlar teklif etmiş, onlara başka birini seçmeleri için yalvarmış fakat kimse geri adım atmamış. Cleolind de bunu ağırbaşlılıkla kabul etmiş çünkü bu kararın adil olduğunu biliyormuş."

"Tam da o sabah, Inysca Adaları'ndan gelen bir şövalye Yikala'ya at sürmekteymiş. O zamanlar bu adalar savaş ve batıl inançlarla parçalanmış durumdaymış, bir sürü kral hüküm sürüyormuş ve halk da bir cadıdan korkuyormuş. Bunlara rağmen orada birçok iyi adam da varmış, Şövalyeliğin Erdemleri'ne bağlılarmış. *Bu* şövalye," dedi Ead, "Sör Galian Berethnet'miş."

Düzenbaz.

Lasia'nın birçok bölgesinde Sör Galian'ın adı artık buydu ancak Sabran bunu bilmiyordu.

"Sör Galian, Lasia'da yaşanan dehşeti duymuş ve Selinu'ya hizmet etmek istiyormuş. İnanılmaz güzellikte bir kılıç taşıyormuş, kılıcın adı Ascalon'muş. Yikala'nın eteklerine yaklaştığında ağaçların gölgesinde ağlayan küçük hanımı görmüş ve ona, neden bu kadar korktuğunu sormuş. *Asil şövalye*, diye cevap vermiş Cleolind, *yüreğinizde nezaket vardır ancak kendi iyiliğiniz için beni kendi halime bırakınız zira bir* wyrm *canımı almaya gelecek.*"

Sanki Ana ayılıp bayılan, sahipsiz bir çocukmuş gibi onun hakkında böyle konuşmak Ead'ı hasta ediyordu.

"Şövalye," diye anlatmaya devam etti, "onun gözyaşlarından çok etkilenmiş. *Güzel leydi*, demiş, *sizin kanınızın dünyayı sulamasını izlemektense kılıcımı kendi kalbime saplamayı yeğlerim. Halkınız ruhlarını Şövalyeliğin Erdemleri'ne teslim eder, siz de*

benimle evlenmeyi kabul ederseniz bu merhametsiz canavarı bu topraklardan kovarım. Sör Galian ona böyle söz vermiş."

Ead nefesini toplamak için duraksadı. Sonra bir anda, ağzına beklenmedik bir tat yerleşti.

Gerçeğin tadı.

"Cleolind şövalyeye gitmesini söylemiş zira bu koşullar ona hakaret gibiymiş," derken buldu kendini, "fakat Sör Galian vazgeçmeyecekmiş. Bu şöhreti kazanmaya kararlıymış ve..."

"Hayır," diye araya girdi Sabran. "Cleolind onun koşullarını *kabul etmiş* ve teklifine minnettarmış."

"Ben Güney'de böyle duydum." Kalbi teklemesine rağmen Ead kaşlarını kaldırdı. "Leydi Roslain bana dedi ki..."

"Şimdi de kraliçen sana aksini emrediyor. Hikâyenin kalanını Başmürit'in anlattığı gibi anlat."

"Elbette madam."

Sabran başını sallayarak devam etmesini işaret etti.

"Sör Galian, İsimsiz Olan'la savaşırken," dedi Ead, "ölümcül şekilde yaralanmış. Her şeye rağmen, bir adamın gösterebileceği en büyük cesaretle kılıcını canavara saplayacak gücü bulmuş. İsimsiz Olan sürünerek uzaklaşmış, kan kaybediyormuş ve güçsüzmüş, Ateş Rahmi'ne geri dönmüş. Bugün bile hâlâ orada."

Sabran'ın onu gözlemlediğinin fazlasıyla farkındaydı.

"Sör Galian prensesle beraber Inysca Adaları'na dönmüş, dönerken de şövalyelerden oluşan bir Kutsal Maiyet toplamış. Orada Inys Kralı olarak taç giymiş –krallık, yeni bir çağda yeni bir isim almış– ve ilk buyruğu da Şövalyeliğin Erdemleri'ni esas ve tek din yapmak olmuş. Ascalon şehrini inşa etmiş, şehir adını İsimsiz Olan'ı yaralayan kılıçtan alıyormuş. O ve Kraliçe Cleolind de bu şehirde sevinçle evlenmişler. Bir yıla kalmadan kraliçe bir kız doğurmuş. Kral Galian, yani Aziz, halkına yemin etmiş: Onun soyu Inys'e hükmettikçe İsimsiz Olan asla geri dönemeyecekmiş."

Düzgün bir hikâye. Inyslilerin tekrar tekrar anlattığı bir hikâye. Ama eksik bir hikâyeydi.

Inyslilerin bilmediği şey şuydu: İsimsiz Olan'ı sürgün eden Galian değil, Cleolind'di.

Portakal ağacına dair hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Beş asır sonra," dedi Ead, ses tonu daha yumuşaktı, "İfritdağı'ndaki yarık yeniden genişlemiş ve dışarı başka wyrmlar çıkmış. Önce Ulu Batılılar gelmiş, bunlar Ejderik varlıkların en büyükleri ve en zalimleriymiş, başlarında da İsimsiz Olan'ın en sadık takipçisi Fýredel varmış. Ardından onların hizmetkârları *wyvern*'lar da gelmişler, hepsi Ulu Batılılar'dan birinden aldıkları ateşle parlıyorlarmış. *Wyvern*'lar dağlara ve mağaralara yuva yapmışlar ve kuşlarla çiftleşerek horozbaşları, yılanlarla çiftleşerek basiliskleri ve kanatlı yılanları, öküzlerle çiftleşerek yılanboğaları[4] ve kurtlarla çiftleşerek kurtyılanları[5] doğurmuşlar. Bunların sonucunda da Ejderik Ordu ortaya çıkmış.

"Fýredel, İsimsiz Olan'ın yapamadığı şeyi yapmak ve insanlığı fethetmek istiyormuş. Bir yıldan uzun bir süre boyunca Ejderik Ordu'nun tüm kudretini dünyaya yöneltmiş. Bu süreçte birçok yüce diyar yok olmuş, biz bu zamana Keder Çağı deriz. Buna rağmen Üçüncü Glorian'ın liderlik ettiği Inys hâlâ ayaktaymış ve nihayet gökten bir kuyruklu yıldız geçtiğinde tüm *wyrm*'lar bir anda asırlık uykularına dalmışlar, böylece korku ve katliamlar sona ermiş. O günden bugüne İsimsiz Olan hâlâ dünyanın altındaki mezarında uyur ve Berethnetlerin kutsal kanıyla zincirlenmiştir."

Sessizlik.

Ead ellerini kucağında birleştirip direkt Sabran'a baktı.

Sabran'ın soğuk yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Leydi Oliva haklıymış," dedi kraliçe nihayet. "Gerçekten bir hikâyecinin dili var sizde ancak çok fazla hikâye dinleyip yeterince gerçek dinlemediğinizi düşünüyorum. Mabette hikâyeleri

---

4 Yarı boğa, yarı yılan olan mitolojik yaratık, *ophitaur*. (ç. n.)

5 Ön bacakları olan, daha küçük bir ejderha türü, *jaculus*. (ç. n.)

dinlerken kulağınızı dört açmanızı öneririm." Kadehini masaya bıraktı. "Yorgunum. İyi geceler hanımlar."

Ead ve Linora ayağa kalktılar. Reverans yapıp odadan çıktılar.

"Majesteleri hoşnut kalmadı," dedi Linora sinirli bir şekilde, diğerleri onları duyamayacak kadar uzaklaştıklarında. "Hikâyeyi başta çok güzel anlatıyordun. Neden Küçük Hanım'ın Aziz'i reddettiğini söyledin ki? Hiçbir mürit bunu *asla* söylemez. Delice bir fikir bu!"

"Majesteleri hoşnut olmadıysa buna üzülürüm."

"Bizi bir daha onunla akşam yemeği yemeye davet etmeyebilir." Linora ofladı. "En azından *özür dileseydin.* Belki de Nezaket Şövalyesi'ne daha çok dua etmelisin."

Neyse ki Linora bunu dedikten sonra konuşmayı reddetti. Ead odasına vardığında birbirlerinden ayrıldılar.

Ead içeri girdikten sonra birkaç ince mum yaktı. Oda küçük olabilirdi ancak sadece ona aitti.

Kol yenlerinin bağcıklarını çözüp elbisesinden korsajını çıkardı. Ardından iç eteğiyle jüponunu bir kenara attı, en son da korsesinden kurtuldu.

Gecenin daha erken saatleriydi. Ead yazı masasının önündeki sandalyeye yerleşti. Yazı masasının içinde Truyde utt Zeedeur'dan ödünç aldığı kitap duruyordu. Ead Doğulu alfabesini okuyamıyordu ancak kitapta bir Ment matbaacının işareti vardı. Kitap Keder Çağı'ndan önce basılmış olmalıydı zira o dönemde Erdemlik'te Doğu metinleri henüz yasaklanmamıştı. Öyleyse Truyde, onlara tapan insanlardan zevk alan *wyrm*'larla dolu bu topraklara hayranlık duymuş ve bir kâfire dönüşmeye başlamıştı.

Kitabın sonundaki boş sayfada taze mürekkeple, kıvrımlı bir yazıyla karalanmış bir isim vardı.

Niclays.

Ead saçlarını örerken düşünmeye başladı. Niclays ismi Mentendon'da yaygındı ancak buraya ilk geldiğinde sarayda bir Niclays Roos olduğunu hatırlıyordu. Brygstad Üniversitesi'nde anatomi

konusunda uzmanlaşmıştı ve simyayla uğraştığı söyleniyordu. Ead onun koca göbekli, neşeli ve başkaları Ead'ı görmezden gelirken ona selam verecek kadar kibar olduğunu hatırlıyordu. Inys'den ayrılmasına neden olan sorunlar yaşanmıştı ancak bu olayın içyüzü dikkatle gizlenen bir sırdı.

Odanın sessizliğinde kendi bedenini dinledi. Geçen defa katil az kalsın Büyük Yatak Odası'na ondan önce varıyordu. Kalkanlarının titreştiğini neredeyse çok geç olana dek fark etmemişti.

Sideni zayıftı. Sidenle yaptığı kalkan Sabran'ı senelerce güvende tutmuştu fakat fitilinin sonuna gelmiş bir mum gibi sonunda ölmeye başlamıştı. Siden portakal ağacının armağanıydı; ateş, orman ve dünya büyüsüydü. Aptal Inysliler buna *efsunculuk* derdi. Büyüye dair fikirleri, anlamadıkları şeye dair korkularından doğmuştu.

Margret ona Inyslilerin neden büyüden bu kadar korktuklarını anlatmıştı. Bu adalarda kadim bir efsane vardı; kuzeyde çocuklara hâlâ anlatılan bu efsane, Ormanın Hanımı isimli bir figürden bahsederdi. Zaman içinde ismi unutulmuş olsa da Ormanın Hanımı'nın efsunlarına ve şerrine duydukları korku Inyslilerin iliklerine işlemiş ve nesilden nesle aktarılmıştı. Çoğu şeyde akılcı davranan Margret bile efsaneyi anlatırken isteksiz davranmıştı.

Ead elini kaldırdı. Gücünü topladığında parmak uçlarında altın rengi bir ışık titreşti. Lasia'da portakal ağacına yakınken siden, damarlarında sıvı cam misali parıldardı.

Sonra Başrahibe onu buraya Sabran'ı korumak için göndermişti. Yıllar süren bu uzaklık gücünü kalıcı olarak söndürdüyse o zaman kraliçe hep savunmasız olacaktı. Onun yanında uyumak kraliçeyi korumanın tek yolu haline gelecekti ve bunu da sadece Taht Nedimeleri yapardı. Ead'ın, kraliçenin gözdesi olmak için daha kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

Kendine olan hâkimiyeti akşam yemeğinde o hikâyeyi anlatırken çatlamıştı. Yıllar geçtikçe bir oyun oynamayı, Inyslilerin yalanlarını anlatıp dualarını okumayı öğrenmişti fakat o mah-

volmuş hikâyeyi kendisinin anlatması zor gelmişti. Bu başkaldırı sarayda yükselme şansına zarar vermiş olabilirdi ancak Ead pişman olamıyordu.

Kitabı ve mektupları tek kolunun altına sıkıştırıp sandalyesinin sırtına tırmandı ve tavandaki bezemeye bastırdı, yerinden çıkan gevşek levhayı kenara kaydırdı. Elindekileri oradaki girintiye sakladı, uzun yayı da oradaydı. Onur Nedimesi'yken yayını, maiyetin olduğu sarayın topraklarına gömmüştü ancak yayı burada Gece Şahini'nin bile bulamayacağına emindi.

Yatağa girmeye hazır olduğunda masanın başına oturup Chassar'a bir mektup yazdı. Şifreli bir biçimde, Sabran'a tekrar saldırı düzenlendiğini ancak saldırıyı durdurduğunu anlattı.

Chassar mektuplarına cevap vereceğine söz vermiş fakat bir kere bile bu sözünü yerine getirmemişti. Ead'ın burada geçirdiği sekiz yıl boyunca bir kez bile ona mektup yazmamıştı.

Ead mektubu katladı. Posta Şefi, Gece Şahini'nin yerine mektubu okuyacak ancak kibar sözler dışında hiçbir şey göremeyecekti. Chassar ise gerçeği bilecekti.

Biri kapısını tıklattı.

"Bayan Duryan?"

Ead üstüne geceliğini geçirip kapı sürgüsünü açtı. Kanatlı bir kitap şeklinde bir arma takan bir kadın vardı dışarıda, bu onun Seyton Combe'un uşağı olduğunu gösteriyordu.

"Evet?"

"Bayan Duryan, iyi akşamlar. Başmüsteşar'ın yarın sizi dokuz buçukta görmek istediğini iletmek için geldim," dedi kız. "Kaymaktaşı Kule'ye gidişinizde size eşlik edeceğim."

"Sadece beni mi görmek istiyor?"

"Leydi Katryen ve Leydi Margret bugün sorguya çekildiler."

Ead kapı kolunu daha sıkı kavradı. "Yani bu bir sorgu."

"Öyle olduğunu düşünüyorum."

Ead diğer eliyle geceliğinin önünü iyice kapadı. "Pekâlâ," dedi. "Hepsi bu mu?"

"Evet. İyi geceler hanımefendi."
"İyi geceler."
Uşak uzaklaştığında koridoru tekrar karanlık bürüdü.
Ead kapıyı kapatıp alnını tahtaya yasladı.
Bu gece uykusuz kalacaktı.

Ölümsüz Gül suyun üzerinde sallanıyor, doğu rüzgârıyla eğiliyordu. Onları denizin öbür kıyısına, Yscalin'e taşıyacak gemi buydu.

"Bu," dedi Kit gemiye doğru yürürlerken, "güzel bir gemi. Bu gemiyle evlenirdim, kendim de bir gemi olsaydım tabii."

Loth ona katılıyordu. *Gül* savaş yaralarına rağmen etkileyici ve devasaydı. Sabran'la donanmayı görmeye gittiğinde bile Loth hiç bu zırhlı savaş gemisi kadar heybetli bir gemi görmemişti. Geminin övünç kaynağı yüz on sekiz silahı, korkutucu mahmuzu ve on sekiz yelkeniydi; yelkenlerin her biri Gerçek Kılıç'la, yani Erdemlik'in amblemiyle süslenmişti. Bu sancak geminin bir Inysli gemisi olduğunu ve gemi mürettebatının eylemlerinin –ahlaki açıdan ne kadar şüpheli olursa olsun– monarşi tarafından desteklendiğini beyan ediyordu.

Dördüncü Rosarian şeklindeki gemi başı süsü özenle cilalanmıştı ve pruvadan aşağı bakıyordu. Siyah saçlar, beyaz ten. Deniz camı kadar yeşil gözler. Bedeni, yaldızlı bir kuyrukla birleştirilmişti.

Loth'un Kraliçe Rosarian'a dair anıları hoştu. Şimdi bilindiği adıyla Ana Kraliçe onu sık sık meyve bahçesinde Sabran ve Roslain'le oynarken izlerdi. Sabran'dan daha yumuşak bir kadındı, çabuk gülerdi ve Sabran'ın hiç olmadığı bir şekilde neşeliydi.

"Bayağı güzel, doğruya doğru," dedi Gautfred Plume. Serdümen oydu, Lasialı bir cüceydi. "Ama onu kaptana hediye eden hanımefendinin yarısı kadar bile güzel değil gerçi."

"Ah, tabii." Kit, gemi başı süsüne tüylü şapkasını çıkardı. "Sonsuza dek Aziz'in kollarında uyusun."

Plume cıkladı. "Kraliçe Rosarian'da bir deniz perisinin ruhu vardı. Denizin kollarında uyumalıydı."

"Ah, Aziz aşkına, ne güzel söylediniz. Aklıma gelmişken, deniz insanları gerçekten var mı? Boşluk'u geçtiğinizde hiç gördünüz mü?"

"Hayır. Karabalık, dev mürekkep balığı ve balina gördüm ama bir deniz kızının başını bile görmedim."

Kit'in yüzü soldu.

Martılar bulutlarla bezeli gökyüzünde daireler çiziyorlardı. Tünemiş limanı her zamanki gibi en kötüye hazırdı. İskeleler, uzun menzilli tüfekler kuşanmış askerlerin ağırlığı altında sallanıyordu. Zincirli güllelerle dolu sıra sıra mangonel ve toplarla, aralarına yerleştirilmiş taş kalkanlarla dolu sahil zalim bir tablo çiziyordu. Gözcü kuleleri, bir kanat sesi duyduklarında veya düşman gemisi gördüklerinde işaret ateşini yakmaya hazır bekleyen okçularla doluydu.

Gözcü kulelerinin arkasında ufak bir şehir yükseliyordu. Tünemiş, uçurumun tam ortasında bulunan iki büyük kayalığın üstüne tünediği için bu ismi almıştı, döne dolaşa çıkılan uzun merdivenler sayesinde kayalıklardan uçurumun tepesine ve sahile ulaşılıyordu. Binalar kayalıkların üstüne bir dala tüneyen kuşlar misali toplaşmıştı. Bu tehlikeli durum Kit'i çok eğlendirmişti ("Aziz aşkına, mimarın kafası iyiydi herhalde") fakat Loth'un gerilmesine neden olmuştu. Tünemiş ani bir fırtınayla her an denize uçabilirmiş gibi görünüyordu.

Yine de şehri uzun uzun izleyip hafızasına kazıdı. Bu, Inys'e, bildiği tek ülkeye baktığı son sefer olabilirdi.

Gian Harlowe'u kaptan kamarasında buldular, kendini mektup yazmaya kaptırmıştı. Ana Kraliçe'nin üzerine düştüğü bu adam pek de Loth'un hayal ettiği gibi değildi. Sinekkaydı tıraş olmuştu ve gömleğinin manşetleri kolalanmıştı ancak sert bir yanı da vardı. Çenesi kurulmuş bir tuzak misali gerilmişti ve ısırmaya hazırdı.

İçeri girdiklerinde bakışlarını yukarı kaldırdı. Bronz teninde çiçek hastalığından kalma çukurlar vardı.

"Gautfred." Gümüş yelesi gün ışığında parıldadı. "Anladığım kadarıyla bunlar... misafirlerimiz."

Aksanı net bir şekilde Inysli olsa da Kit, Harlowe'un uzak kıyılardan geldiğini söylemişti. Söylentiye göre Harlowe'un soyu Carmentum insanlarına dayanıyordu, bir zamanlar güneyde refah dolu bir cumhuriyet olan bu ülke Keder Çağı'na yenik düşmüştü. Sağ kalanlar da uzaklara dağılmışlardı.

"Evet," dedi Plume bezgin bir tavırla. "Lord Arteloth Beck ve Lord Kitston Glade."

"Kit," diye bir düzeltme geldi çabucak.

Harlowe tüy kalemini masaya bıraktı. "Lordlarım," dedi sakin bir tavırla. "*Ölümsüz Gül*'e hoş geldiniz."

"Bize bu kadar sürede kamara bulduğunuz için teşekkür ederiz Kaptan Harlowe," dedi Loth. "Görevimiz azami önem taşıyor."

"Azami gizlilik de taşıdığı söylendi bana. Altınhuş vârisi dışında kimsenin bu görevi halledemeyecek olması ilginç." Harlowe, Loth'u inceledi. "Gün batımında Yscal liman şehri Perunta'ya doğru yelken açacağız. Mürettebatım ayaklarının altında soyluların dolaşmasına alışkın değil, o yüzden bizimleyken kamaralarınızda kalırsanız hepimiz için daha rahat olur."

"Elbette," dedi Kit. "İyi fikir."

"Ben iyi fikirlerle doluyumdur," dedi kaptan. "Daha önce Yscalin'e gittiniz mi?" İkisi de başlarını olumsuz anlamda salladıklarında ekledi. "Hanginiz Başmüsteşar'ı kızdırdı?"

Loth, Kit'in başparmağıyla onu işaret ettiğini göremese de hissetti.

"Lord Arteloth." Harlowe kaba bir kahkaha attı. "Hem de böylesine saygıdeğer birisiniz. Ekselanslarını o kadar sinirlendirmişsiniz ki sizi bir daha canlı görmek istemiyor, bu açık." Kaptan sandalyesine yaslandı. "Vetalda Hanesi şimdi resmen

Ejderik müttefiki olduklarını ilan ediyor, ikiniz de bunu biliyorsunuzdur eminim."

Loth ürperdi. Bir ülkenin birkaç yıl içinde Aziz'in kulları olmaktan onun düşmanına tapmaya döndüğü bilgisi Erdemlik'in bütünlüğünü sarsmıştı.

"Herkes buna itaat ediyor mu?" dedi.

"Halk krallarının söylediğini yapıyor ancak ızdırap içindeler. Liman işçileri vebanın tüm Yscalin'e yayıldığını söylüyor." Harlowe tüy kalemini tekrar eline aldı. "Hazır bundan bahsetmişken, mürettebatım size kıyıya kadar eşlik etmeyecek. Perunta'ya varmak için bir sandala bineceksiniz."

Kit yutkundu. "Ya sonra?"

"Bir temsilci sizi karşılayıp Cárscaro'ya götürecek. Saray maiyetinin hasta olmadığı kesin, sonuçta böyle bir şey ortaya çıktığında soyluların kendilerini kalelerine kapama lüksü var," dedi Harlowe, "ama insanlara dokunmaktan kaçının. En bariz belirti deriden deriye geçerek ortaya çıkıyor."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Loth ona. "Yüzyıllardır Ejderik vebaya rastlanmadı."

"Hayatta kalmakla ilgileniyorum Lord Arteloth. Sizin de ilgilenmenizi tavsiye ederim." Kaptan ayağa kalktı. "Gemi Süvarisi Plume, gemiyi hazırlayın. Lordların kıyıya tek parça halinde ulaşacağından emin olalım, oraya vardıklarında ölecek olsalar bile."

Ayışığı Kitaplığı

7

Batı

Kaymaktaşı Kule, Ascalon Sarayı'ndaki en yüksek kulelerden biriydi. Döne döne çıkılan merdivenlerin en üstünde Konsey Odası vardı; oda yuvarlak ve havadardı, pencerelerse ince, saydam kumaştan perdelerle çerçevelenmişti.

Saat kulesi dokuz buçuğu vururken Ead eşlikçisiyle beraber kapıdan içeri girdi. Daha kaliteli elbiselerinden birini giymiş, fırfırlı bir yaka ve yegâne gerdanlığını takmıştı.

Aziz'in portresi bir duvarda asılıydı, aşağıya bakıyordu. Sör Galian Berethnet, Sabran'ın doğrudan atasıydı. Havaya kaldırdığı elinde Gerçek Kılıç, yani başkente de adını veren Ascalon vardı.

Ead, Aziz'in düpedüz ahmak gibi göründüğünü düşünüyordu.

Erdemler Konseyi'nde üç heyet bulunuyordu. En güçlüsü Tanrısal Dükler heyetiydi: Dükler, Kutsal Maiyet üyelerinin – Galian Berethnet'in altı şövalyesinin– soyundan gelen ailelerden seçilirdi ve her biri Şövalyeliğin Erdemleri'nden birinin muhafızıydı. Tanrısal Dükler'den sonra Vilayet Kontları gelirdi, bunlar Inys'in altı vilayetini yöneten soylu ailelerin liderleriydi. En altta da halk tabakasından olan Nefer Şövalyeler bulunuyordu.

Odaya hükmeden masada bugün sadece dört konsey üyesi oturuyordu.

Mübaşir Hanım asasını yere vurdu.

"Bayan Ead Duryan," dedi. "Majestelerinin Mahrem Odası'nın Sıradan Hizmetkârı."

Masanın başında Inys Kraliçesi oturuyordu. Dudakları kan kırmızısı renge boyanmıştı.

"Bayan Duryan," dedi.

"Majesteleri." Ead reverans yaparak hürmetini gösterdi. "Ekselanslar."

"Oturun."

Ead otururken Zümre Şövalyeleri Yüzbaşısı Sör Tharian Lintley'yle göz göze geldi, adam ona kapının yanındaki nöbet yerinden güven veren bir ifadeyle gülümsedi. Kraliyet Muhafızları'nın birçoğu gibi Lintley de uzun boylu ve kuvvetliydi, sarayda da pek çok hayranı vardı. Margret geldiğinden beri Lintley ona âşıktı ve Ead, Margret'ın da aynı şekilde hissettiğini biliyordu fakat konumlarının farklı olması onları birbirinden uzak tutmuştu.

"Bayan Duryan," dedi Lord Seyton Combe kaşlarını kaldırarak. Nezaket Şövalyesi kraliçenin hemen solunda oturuyordu. "Hasta mısınız?"

"Af buyurun lordum?"

"Gözlerinizin altı morarmış."

"İyiyim ekselansları. Sadece Ment ziyaretinin heyecanı yüzünden biraz yorgunum."

Combe dudaklarına götürdüğü bardağının üzerinden Ead'i inceledi. Altmışına yaklaşmış, fırtına gözlü, soluk benizli ve ince dudaklı Başmüsteşar heybetli fakat tüyler ürpertici biriydi. Söylentiye göre Kraliçe Sabran'a karşı bir kumpas sabah kurulsa, öğle olduğunda yardakçılarını çoktan o kumpası bozmaya göndermiş olurdu. Katillerin efendisinin hâlâ bu işten yakasını sıyırabilmesi çok yazıktı.

"Elbette. Beklenmedik bir ziyaretti fakat hoşnutluk vericiydi," dedi Combe ve dudaklarında tekrar hafif bir gülümseme belirdi. Tüm ifadeleri hafif ve belli belirsizdi, sulandırılmış şarap gibi. "Saray halkının çoğunu sorguladık ama majestelerinin nedime-

lerini sona bırakmak akıllıca olur diye düşündük, sonuçta Ment ziyareti esnasında çok meşguldünüz."

Ead gözlerini onunkilerden ayırmadı. Combe sırların dilini konuşuyor olabilirdi ancak onun sırlarını bilmiyordu.

Adalet Düşesi Leydi Igrain Crest de kraliçenin öbür yanında oturuyordu. Kraliçe Rosarian'ın ölümünden sonra Sabran'ın reşit olmadığı dönemde onu asıl etkileyen Crest olmuştu ve anlaşılan Sabran'ı bir erdem örneğine dönüştürmekte de parmağı vardı.

"Bayan Duryan geldiğine göre," dedi Ead'a gülümseyerek, "sanırım başlayabiliriz."

Crest de torunu Roslain'le aynı güzel kemik yapısı ve gök mavisi gözlere sahipti fakat şakaklarında bukleler olan saçları gümüş renge döneli çok olmuştu. Dudaklarının etrafına işlemiş ufak çizgiler neredeyse yüzünün geri kalanı kadar soluk renkliydi.

"Tabii," dedi Leydi Nelda Stillwater. Cesaret Düşesi balıketindeydi, teni koyu kahverengiydi ve koyu renk, kıvırcık saçları vardı. Boynunda yakut bir kolye ışıldıyordu. "Bayan Duryan, evvelsi gece Büyük Yatak Odası'nın girişinde ölü bir adam bulundu. Yscal yapımı bir hançer taşıyordu."

Net olmak gerekirse bir savuşturma hançeri taşıyordu. Düellolarda bu hançerler o kişiyi korumak ve savunmak için kalkan yerine geçerdi ancak öldürmek için de kullanılabilirdi. Şimdiye dek her katilin yanında bir hançer bulunmuştu.

"Majestelerini öldürmek istemiş," dedi Stillwater, "fakat kendisi öldürülmüş."

"Korkunç," diye mırıldandı Cömertlik Dükü. Lord Ritshard Eller en az doksan yaşındaydı ve yazın bile kalın kürkler giyerdi. Ayrıca Ead'ın gözlemlediği kadarıyla dindarlık taslayan budalanın tekiydi.

Ead ifadesini kontrol altına aldı. "Bir katil daha mı?"

"Evet," dedi Stillwater kaşlarını çatarak. "Geçen sene bu olay birden fazla kez yaşandı, bunu eminim duymuşsunuzdur.

Bu katillerin sadece dokuz tanesi Ascalon Sarayı'na girebilmişti, beşi tutuklanamadan öldürüldü."

"Her şey çok tuhaf," dedi Combe düşüncelere dalmış bir tavırla, "ama Soylular Kamarası'ndan birinin bu katili öldürdüğü sonucuna varmak mantıklı geliyor."

"Asil bir eylem," dedi Ead.

Crest homurdandı. "Pek sayılmaz tatlım," dedi. "Artık gerçekte her kimse, bu *koruyucu* da bir katil ve kimliğinin açığa çıkarılması gerekiyor." Sesi hüsranla incelmişti. "Tıpkı katil gibi bu kişi de kraliyet konutlarına kimse onu görmeden girdi, bir şekilde Zümre Muhafızları'nı atlatmayı başardı. Sonra bir cinayet işleyip cesedi de majesteleri bulsun diye ortada bıraktı. Kraliçemizi korkudan öldürmeyi mi amaçlıyordu?"

"Bana kalırsa kraliçemizin *bıçaklanıp* öldürülmesine engel olmayı amaçlıyordu ekselansları."

Sabran tek kaşını kaldırdı.

"Adalet Şövalyesi dökülen hiçbir kanı hoş görmez Bayan Duryan," dedi Crest. "Katilleri öldüren kişi bize gelmiş olsaydı onu affedebilirdik ama kimliğini açık etmeyi reddetmesi kötü niyetli olduğunu gösteriyor. Kim olduğunu *bulacağız*."

"Bize yardım etmeleri için şahitlere güveniyoruz hanımefendi. Bu olay evvelsi gece, gece yarısı sularında yaşandı," dedi Combe. "Söyleyin, şüpheli bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor ekselansları."

Sabran, Ead'dan gözlerini ayırmamıştı. Böyle dikkatli incelenmek Ead'ın boynuna hafiften sıcak basmasına neden oluyordu.

"Bayan Duryan," dedi Combe, "sarayda hep sadık bir hizmetkâr oldunuz. Elçi uq-Ispad'ın, majestelerine kusursuz bir kişiliği olmayan bir leydiyi takdim edeceğini gerçekten hiç zannetmiyorum. Ne var ki şu anda sessiz kalmak vatan hainliği demektir, sizi uyarayım. Bu katil hakkında *herhangi bir şey* biliyor musunuz? Majestelerini sevmediğini ya da Ejderik Yscalin Krallığı'na yakınlık duyduğunu söyleyen birini duydunuz mu hiç?"

"Hayır, ekselansları," dedi Ead, "ama fısıltılar duyarsam size iletirim."

Combe'la Sabran bakıştılar.

"İyi günler Bayan Duryan," dedi kraliçe. "Görevlerinize dönün."

Ead reverans yapıp odadan çıktı. Lintley arkasından kapıları kapattı.

Burada muhafız yoktu, kulenin en altında bekliyorlardı. Ead merdivene doğru yürürken ayak seslerinin yeterince gürültülü olmasına dikkat etti fakat birkaç adım sonra durdu.

Kulakları birçok kişiden daha keskindi. Kanında akan büyünün avantajlarından biriydi.

"...doğruyu söylüyor gibi," diyordu Crest, "ama bazı Ersyrlilerin yasaklı sanatlarla uğraştığını duydum."

"Ah, zırva," diye araya girdi Combe. "Simya ve efsunculuk muhabbetlerine gerçekten inanıyor olamazsın."

"Adalet Düşesi olarak *her* ihtimali göz önünde bulundurmalıyım Seyton. Katillerin Yscalin bağlantılı olduklarını biliyoruz elbette, majestelerini öldürmek için Yscaller'den daha güçlü bir sebebi olan kimse yok sonuçta. Yine de bu *koruyucuyu* da araştırıp bulmalıyız, cinayet işlemekte uzman olduğu apaçık. Bu... zanaatı nereden öğrendikleri konusunda onunla konuşmayı çok isterim."

"Bayan Duryan hep işine düşkün bir nedimeydi Igrain," dedi Sabran. "Onun bu olaya dâhil olduğuna dair kanıtın yoksa sorgulara devam etsek iyi olabilir."

"Nasıl emrederseniz majesteleri."

Ead uzun dakikalardır tuttuğu nefesini verdi.

Sırrı güvendeydi. Kimse o akşam kraliyet konutlarına girdiğine şahit olmamıştı. Görülmeden hareket etmek de yeteneklerinden biriydi zira ateşin yanında gölgenin gizliliği de gelirdi.

Aşağıdan bir ses geliyordu. Merdivende yankılanan zırhlı ayak sesleri. Zümre Muhafızları devriye geziyorlardı.

İçerideki konuşmalara kulak kabartmak için daha gizli bir yer gerekiyordu. Hızla alt kata inip bir balkona süzüldü.

"...sizinle yaşıt ve herkesin dediğine göre çok hoş ve zeki biri, üstelik bir Erdemlik hükümdarı." Combe. "Bildiğiniz üzere majesteleri, son beş Berethnet kraliçesi Inysli eşler seçtiler. İki asırdan beridir yabancılarla evlilik yapılmadı."

"Endişeli duruyorsunuz ekselansları," dedi Sabran. "Inysli erkeklerin cazibesine hiç mi güvenmiyorsunuz da atalarımın onları eş olarak seçtiğine şaşırdınız?"

Gülüşmeler.

"Bir Inysli erkeği olarak bu değerlendirmeye itiraz etmeliyim," dedi Combe neşeyle, "ama devir değişti. Yabancı bir evlilik yapmak mühim. En eski müttefikimiz doğru dine ihanet ettiğinden Aziz'e bağlılık yemini eden kalan üç ülke olarak ne olursa olsun bir arada duracağımızı dünyaya göstermek *zorundayız.* Kimsenin Yscalin'i İsimsiz Olan'ın geri döneceğine dair asılsız inançlarında desteklemeyeceğini de belli etmeliyiz."

"Bu iddia tehlike oluşturuyor," dedi Crest. "Doğulular *wyrm*'ları kutsal sayıyorlar. Ejderik bölgeyle ittifak yapma fikri onları cezbedebilir."

"Bana kalırsa bu tehlikeyi yanlış hesaplıyorsun Igrain," dedi Stillwater. "Son duyduğumda Doğulular hâlâ Ejderik vebadan korkuyorlardı."

"Bir zamanlar Yscalin de korkuyordu."

"Net olan şu ki," diye araya girdi Combe, "*hiç* zayıflık belirtisi gösteremeyiz. Lievelyn'le evlenirseniz majesteleri, tüm dünya Erdemlik Zinciri'nin her zamankinden daha güçlü olduğunu görür."

"Kızıl Prens *wyrm*'lara tapanlarla ticaret yapıyor," dedi Sabran. "Böylesi bir harekete açık bir şekilde onay vermemiz akıllıca bir hareket olmaz. Özellikle de şimdi. Öyle değil mi Igrain?"

Ead onu dinlerken gülümsedi. Kraliçe çoktan talibiyle ilgili bir kusur bulmuştu.

"Olabildiğince çabuk bir vâris doğurmak bir Berethnet'in zorunlu görevi olsa da size katılıyorum majesteleri. Bilgece bir gözlem," dedi Crest anaç bir tonda. "Lievelyn, Aziz'in torununa layık değil. Seiiki'yle ticaret yapması tüm Erdemlik için utanç kaynağı. Eğer bu sapkınlığı hoş gördüğümüzü ima edersek İsimsiz Olan'ı sevenleri cesaretlendirebiliriz. Ayrıca unutmayalım ki Lievelyn, Donmata Marosa'yla nişanlıydı, Donmata da şimdi bir Ejderik bölgenin vârisi. Kızıl Prens ona karşı hâlâ yakınlık hissediyor olabilir."

Bir Zümre Şövalyesi balkonun yanından geçti. Ead kendini duvara yapıştırdı.

"Yscalin inancımıza ihanet eder etmez nişan bozulmuştu," dedi Combe tükürür gibi konuşarak. "Doğu'yla ticaret konusuna gelince, Lievelyn Hanesi gerçekten çok gerekli olmasaydı Seiiki'yle ticaret yapmazdı. Vattenlar Mentendon'un din değiştirmesini sağlamış olabilir ancak ülkeyi yoksullaştırdılar da. Mentlere ittifak konusunda memnun olacakları koşullar sunarsak ve ufukta da bir kraliyet evliliği olursa bu ticaretten vazgeçebilirler."

"Değerli Seyton, Mentleri bunu yapmaya iten gereklilik değil, açgözlülük. Doğu'yla ticaretin onların tekelinde olması *hoşlarına gidiyor.* Üstelik onları sonsuza kadar desteklememizi de kimse bekleyemez," dedi Crest. "Hayır, Lievelyn'i konuşmaya gerek yok. Daha güçlü bir evlilik –size de *uzun süredir* tavsiye ediyorum majesteleri– Askrdal Yüce Reisi'yle olur. Hróth'la bağlarımızı güçlü tutmalıyız."

"Yüce Reis yetmiş yaşında," dedi Stillwater korku dolu bir şekilde.

"Kalkanyürek Glorian yetmiş dört yaşındaki Guma Vetalda'yla evlenmemiş miydi?" diye söze girdi Eller.

"Aynen öyle, Guma Vetalda da ona sağlıklı bir evlat vermişti." Crest'in sesi mutlu geliyordu. "Askrdal bize genç bir ülkenin prensi olan Lievelyn'in getiremeyeceği deneyim ve bilgeliği getirir."

Kısa bir duraksamadan sonra Sabran konuştu. "Başka talip yok mu?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Lord Arteloth'la yakınlığınıza dair dedikodular yayıldı majesteleri," dedi Eller sesi titreyerek. "Bazıları gizlice *evlendiğinizi...*"

"Bana asılsız dedikodulardan bahsetmeyin ekselansları. Lord Arteloth'tan da bahsetmeyin," dedi Sabran. "Bir sebebi olmadan ve haber vermeden sarayı terk etti. Onun adını duymak istemiyorum."

Gerginlikle dolu bir sessizlik daha oldu.

"Majesteleri," dedi Combe, "muhbirlerim bana Lord Arteloth'un Yscalin'e giden bir gemiye bindiğini, Lord Kitston Glade'in de ona eşlik ettiğini söylediler. Anlaşılan, lord babanızı bulmak için bir casus gönderme niyetinde olduğumu keşfetmiş... Ne var ki majestelerine böyle yakın temas eden bir görev için uygun tek kişinin kendisi olduğunu düşünmüş."

Yscalin.

Dehşet dolu bir an boyunca Ead ne nefes alabildi ne de kıpırdayabilirdi.

Loth.

"Böylesi daha iyi," dedi Combe, çıt çıkmayan odada konuşmaya devam ederek. "Lord Arteloth'un burada olmaması ikiniz arasında bir aşk ilişkisi olduğuna dair dedikoduların durulmasını sağlayacak, üstelik Yscalin'de neler olup bittiğini öğrenmenin de tam vaktiydi. Lord babanız Prens Wilstan'ın hayatta olup olmadığını da."

Combe yalan söylüyordu. Loth, Yscalin'e bir casus gönderme planına *denk gelip* kendisi gitmeye karar vermiş olamazdı. Bu fikir çok saçmaydı. Bu kadar düşüncesiz olmaması bir yana, Gece Şahini böylesi planların keşfedilmesine asla izin vermezdi.

Bunu planlamıştı.

"Bir şeyler yanlış," dedi Sabran nihayet. "Böyle düşünmeden harekete geçmek Loth'luk bir hareket değil. Ayrıca hiçbirinizin

onun niyetlerini tahmin edemediğine inanmak da çok zor. Siz benim danışmanlarım değil misiniz? Sarayımın her köşesinde gözleriniz yok mu?"

Bu seferki sessizlik marzipan kadar yoğundu.

"İki yıl önce babamı alması için birini göndermenizi istedim Lord Seyton," dedi kraliçe daha yumuşak bir sesle. "Bana bunun fazla tehlikeli olduğunu söylediniz."

"Öyle olduğundan korkuyordum majesteleri. Şimdiyse eğer gerçeği bileceksek bu tehlikeyi göze almamız gerektiğini düşünüyorum."

"Lord Arteloth riske *atılmayacak*." Sesinde belirgin bir gerginlik vardı. "Arkasından uşaklarını göndereceksin. Onu Inys'e geri getirmek için. Onu durdurmak *zorundasın* Seyton."

"Beni affedin majesteleri ancak şimdiye çoktan Ejderik bölgesine varmıştır. Lord Arteloth'u gidip alması için birini gönderirsek Vetaldalara lordun oraya izinsiz gittiğini ele vermiş oluruz, bundan zaten normalde de şüphe edeceklerdir. Lord Arteloth'un canını tehlikeye attığımızla kalırız."

Ead boğazındaki düğümü yutkunarak geçirmeye çalıştı. Combe, Loth'u göndermekle kalmamış, bir de onu Sabran'ın bütün nüfuzunu kaybettiği bir yere yollamıştı. Sabran'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yscalin artık sağı solu belli olmayan, kırılgan barışı bir saniye içinde yok edebilecek bir düşmanken hiçbir şey yapamazdı.

"Majesteleri," dedi Stillwater, "bu haberin size acı verdiğini biliyorum ama talipleriniz konusunda kesin bir karara varmalıyız."

"Majesteleri çoktan Lievelyn'in *aleyhinde* karar verdi," diye araya girdi Crest. "Askrdal tek..."

"Bu konuyu biraz daha tartışmak için ısrar etmeliyim Igrain. Lievelyn birçok açıdan daha iyi bir talip ve onu bir kenara atmanıza izin veremem." Stillwater keskin bir tonda konuşuyordu. "Bu hassas bir konu majesteleri, beni bağışlayın ama bir vârisiniz olması gerekiyor, hem de yakın zamanda. Böylece halkınıza güven

verebilir ve sizden sonra bir neslin daha tahta geçeceğini garanti altına alabilirsiniz. Hayatınıza kastediliyor olmasaydı bu ihtiyaç bu kadar acil olmazdı. Bir kızınız *olsaydı...*"

"İlginiz için teşekkürler ekselansları," dedi Sabran tersleyerek, "ama yatağımın yanında bir ceset görmeyi henüz atlatamadığımdan o yatakta nasıl çocuk yapılır düşünemiyorum." Bir sandalyenin ayakları yere sürttü, bunu dört başka sandalye izledi. "Boş zamanınızda Leydi Linora'yı sorgulayabilirsiniz."

"Majesteleri..." diye araya girdi Combe.

"Gidip kahvaltı edeceğim. Hepinize iyi sabahlar."

Konsey Odası'nın kapıları açılmadan Ead içeri girip merdivenlerden inmeye başlamıştı bile. Kalenin zemin katına vardığında patikayı takip etti, kalbi çok hızlı atıyordu.

Margret bunu öğrendiğinde yıkılacaktı. Ağabeyi, Vetaldaların sarayınca bir casus olamayacak kadar fazla saf, fazla nazikti.

Çok ömrü kalmamıştı.

Kraliçe Kulesi'nde Soylular Kamarası, şafak korosu şarkı söylerken dans ediyordu. Sağdıçlar ve nedimeler odalar arasında karşılıklı gelip gidiyorlardı. Mahrem Mutfak'tan pişen ekmek kokusu geliyordu. Ead karamsarlığını olabildiğince zapt etmeye uğraşarak kapının kenarından Kabul Salonu'na girdi, kraliçenin ricacıları her zamanki gibi salonu tıka basa doldurmuş onu bekliyorlardı.

Ead, Büyük Yatak Odası'na yaklaşırken kalkan büyüsünü hissetti. Sarayın dört bir yanına tuzak misali kalkanlarını yaymıştı. Saraydaki ilk yılında sinirleri mahvolmuştu zira kalkanlar hareket yüzünden öttüğünden asla uyuyamamıştı ancak yavaş yavaş kalkanların ona hissettirdiği duyguları tanımayı ve bir abaküsteki gibi sağa sola kaydırmayı öğrenmişti. Kendine, sadece birileri olmaması gereken bir yerdeyken bunların farkına varmayı öğretmişti. Ya da bir yabancı saraya geldiğinde.

Margret içeride yatağın nevresimlerini çıkarıyor, Roslain Crest de düz dokuma kumaşları silkeliyordu. Sabran'ın âdet gününe az

kalmış olmalıydı, bu onun hâlâ bir vârise hamile olmadığının hatırlatıcısıydı.

Ead, Margret'a yardım etmeye girişti. Ona Loth konusunda öğrendiklerini anlatması gerekiyordu ancak baş başa kalana dek beklemeliydi.

"Bayan Duryan," dedi Roslain sessizliği bozarak.

Ead duruşunu dikleştirdi. "Leydim."

"Leydi Katryen bu sabah hastalandı." Başhanım kumaşlardan birini ipek bir kuşağa geçirdi. "Onun yerine majestelerinin yemeğini siz tadacaksınız."

Margret kaşlarını çattı.

"Elbette," dedi Ead sakince.

Bu, hikâye anlatırken bilinen versiyondan sapmasının cezasıydı. Taht Nedimeleri yemeğin tadına bakarak aldıkları risk sonucunda ödüllendirilirlerdi ancak bir Mahrem Oda Nedimesi için bu kimsenin takdir etmediği ve tehlikeli bir görevdi.

Ead için bu ayrıca bir fırsattı.

Kraliyet Kış Bahçesi'ne doğru ilerlerken önüne bir fırsat daha çıktı. Truyde utt Zeedeur iki Onur Nedimesi'nin arkasında yürüyordu. Truyde yanından geçerken Ead onu omzundan yakalayıp kenara çekti, kulağına fısıldadı. "Yarın akşam dualardan sonra benimle buluş, yoksa mektupların majestelerinin eline geçer."

Diğer Onur Nedimeleri arkalarına baktıklarında Truyde sanki Ead ona şaka yapmış gibi gülümsedi. Zeki, küçük tilki.

"Nerede?" dedi hâlâ gülümseyerek.

"Mahrem Merdiven."

Yolları ayrıldı.

Kraliyet Kış Bahçesi sığınılacak sessiz bir limandı. Salonun duvarlarından üçü Kraliçe Kulesi'nden çıkıntı yapıyor, bu sayede Inys'in başkenti Ascalon'un ve şehri dolaşan nehrin eşsiz bir manzarasını sunuyordu. Şehrin sokaklarından taş ve duman sütunları yükseliyordu. İki yüz bin kadar kişi bu şehri evi olarak görüyordu.

Ead dışarı nadiren çıkardı. Nedimelerin tüccarlarla gevezelik etmesi ve kirlerin içinde yürümesi hoş karşılanmazdı.

Güneş yere gölge düşürüyordu. Masasında oturan kraliçe bir silüet olarak görünüyordu, kapının girişindeki Zümre Muhafızları haricinde tek başınaydı. Muhafızlar partizanlarını Ead'ın önünde çaprazlayarak içeri girmesini engellediler.

"Hanımefendi," dedi biri, "bugün majestelerinin yemeğini sunma görevi sizde değil."

Ead açıklama yapamadan Sabran içeriden seslendi. "Kim o?"

"Bayan Ead Duryan, majesteleri. Nedimeniz."

Sessizlik. Ardından, "Geçmesine izin verin," dedi.

Şövalyeler anında kenara çekildiler. Ead kraliçeye yaklaştı, ayakkabılarının topukları hiç ses çıkarmıyordu.

"Günaydın majesteleri." Reverans yaptı.

Sabran çoktan bakışlarını altın sırlı dua kitabına çevirmişti bile. "Kate burada olmalıydı."

"Leydi Katryen hasta."

"Kate dün gece benim yatak arkadaşımdı. Hasta olsaydı bilirdim."

"Leydi Roslain öyle söyledi," dedi Ead. "İzniniz olursa yemeğinizi bugün ben tadacağım."

Ead yanıt alamayınca sandalyeye oturdu. Sabran'a bu kadar yakınken süsen kökü ve karanfille doldurulmuş koku kesesinin kokusunu alabiliyordu. Inysliler böylesi parfümlerin hastalığı kovabileceğine inanırdı.

Bir süre sessizce oturdular. Sabran'ın göğsü düzenli bir şekilde inip kalksa da çenesini kastığı için öfkesi belli oluyordu.

"Majesteleri," dedi Ead sonunda, "fazla cesur bir yorum olabilir ama bugün pek keyifli değil gibisiniz."

"Gerçekten fazla cesur bir yorum. Yemeğimin zehirli olmadığını kanıtlamak için buradasınız, keyfimle ilgili yorum yapmak için değil."

"Bağışlayın."

"Fazla bağışlayıcı davrandım zaten." Sabran kitabını aniden kapadı. "Nezaket Şövalyesi'ne hiç kulak asmadığınız belli Bayan Duryan. Belki gerçekten din değiştirmemişsinizdir. Belki de atama sözde bağlılık sunarken aslında gizlice yanlış bir dine inanıyorsunuzdur."

Sadece bir dakikadır burada olmasına rağmen Ead çoktan bataklık üzerinde yürümeye başlamıştı bile.

"Madam," dedi dikkatle. "Atanız Kraliçe Cleolind, Lasia'nın veliaht prensesiydi."

"Bana bunu hatırlatmanıza gerek yok. Aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Asla hakaret etmek istemedim," dedi Ead. Sabran dua kitabını bir kenara koydu. "Kraliçe Cleolind asil ve iyi kalpliydi. Doğduğu zaman Altı Erdem'e dair hiçbir şey bilmiyor olmaması onun suçu değildi. Saflık ediyor olabilirim ancak cehalet içinde olanları cezalandırmak yerine onlara acımalı, onları ışığa yönlendirmeliyiz."

"Kesinlikle," dedi Sabran soğuk bir şekilde. "Odun yığınının ışığına."

"Beni kazıkta yakmayı planlıyorsanız madam, şimdiden özür dilerim. Biz Ersyrlilerden pek iyi çıra olmadığını duydum. Kuma benzeriz, güneşe o kadar alışkınız ki yanmayız."

Kraliçe ona baktı. Bakışları, Ead'ın elbisesindeki broşa döndü.

"Koruyucunuz olarak Cömertlik Şövalyesi'ni seçmişsiniz."

Ead broşuna dokundu.

"Evet," dedi. "Nedimelerinizden biri olarak sadakatimi size veriyorum majesteleri. Bir şeyleri verebilmek için cömert olmak gerekir."

"Cömertlik. Lievelyn'le aynı." Sabran bunu az çok kendine söylemişti. "Belirli bazı leydilerden daha cömert olduğunuzu kanıtlıyor olabilirsiniz. Önce Ros hamile kalma konusunda ısrar etti, o yüzden bana hizmet edemeyecek kadar yorgun; sonra Arbella benimle yürüyüş yapmak istemedi, şimdi de Kate hasta taklidi

yapıyor. *Hiçbirinin* Cömertlik'i koruyucu olarak almadığını her gün hatırlıyorum."

Ead, Sabran'ın kızgın olduğunu biliyordu ancak yine de şarabı başından aşağı dökmemek için kendine zor hâkim oldu. Taht Nedimeleri gece gündüz kraliçeye hizmet etmek için çok fedakârlık yapıyorlardı. Sabran'ın yemeğinin tadına bakıp elbiselerini deneyerek kendi hayatlarını riske atıyorlardı. Katryen sarayda en arzu duyulan kadınlardan biri olmasına rağmen muhtemelen hiç evlenmeyecekti. Arbella'ysa yetmiş yaşındaydı, hem Sabran'a hem de onun annesine hizmet etmişti ve hâlâ emekli olmamıştı.

Yemeğin gelişiyle Ead cevap vermekten kurtuldu. Truyde utt Zeedeur da yemeği sunan Onur Nedimeleri'nden biriydi fakat Ead'a bakmayı reddediyordu.

Yıllar içinde birçok Inys geleneğinin Ead'ı şaşkına çevirdiği olmuştu ancak kraliyet yemekleri tamamen saçmalıktı. Öncelikle kraliçenin istediği şarap kadehine doldurulur, ardından bir değil, iki değil, tam *on sekiz* çeşit yemek sunulurdu. İncecik kesilmiş kahverengi et dilimleri. Lapa haline getirilmiş kuş üzümü. Siyah bal, elma marmeladı ya da bıldırcın yumurtalı krepler. Kıvrak Nehir'den gelme tuzlanmış balık. Kar dondurmasının üzerine dökülen orman çilekleri.

Her zamanki gibi Sabran sadece bir dilim altın ekmek seçti. Başını eğerek ekmeği işaret etti, verdiği karara dair tek hareketi de buydu.

Sessizlik. Truyde camdan dışarıyı izliyordu. Öbür Onur Nedimeleri'nden biri panikleyerek Truyde'u dirseğiyle dürttü. O anki görevine geri dönmesi gerektiğini hatırlayan Truyde altın ekmeği bir kumaşla tutup reverans yaparak kraliyet tabağına bıraktı. Başka bir Onur Nedimesi bir miktar tatlı tereyağını tabağa koydu.

Şimdi sıra tadımdaydı. Kurnaz bir gülümsemeyle Truyde, Ead'a kemik saplı bıçağı uzattı.

Ead öncelikle şarabı yudumladı. Sonra tereyağının tadına baktı. İkisinin tadı da normaldi. Ardından ekmekten bir parça kesip dilinin ucuyla dokundu. Bir damla dul zehri damağını karıncalandırırdı, dipsas zehri dudakları kurutur, zehirlerin en nadiri olan sonsuzluk tozu da her lokmanın ağızda iğrenç bir tat bırakmasına neden olurdu.

Aldığı lokmada yoğun ekmek tadı haricinde bir şey yoktu. Ead yemekleri kraliçenin önüne ittirip tadım bıçağını tekrar Truyde'a uzattı, o da bıçağı bir kez silip kumaşa sardı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Sabran.

Nedimeler bakıştı. Kraliçe yemek yerken genelde Onur Nedimeleri'nden eğlenceli hikâyeler veya dedikodular anlatmalarını isterdi. Onur Nedimeleri aynı anda reverans yapıp odadan çıktılar. En sonunda da Ead ayağa kalktı.

"Siz değil."

Tekrar yerine oturdu.

Güneş şimdi daha parlaktı, Kraliyet Kış Bahçesi'ni ışıkla dolduruyordu.

Gün ışığı, gül şarabıyla dolu sürahide dans ediyordu.

"Leydi Truyde'un son zamanlarda aklı başında değil gibi." Sabran kapıya doğru baktı. "Belki de Kate gibi hastadır. Böyle rahatsızlıkların sarayı kışın vurmasını beklerdim."

"Leydi Katryen gül nezlesi olmuştur madam, başka bir şey değil. Ancak bana kalırsa Leydi Truyde ev hasreti çekiyordur," dedi Ead. "Ya da... aşk hastalığına yakalanmış da olabilir, çoğu genç nedime gibi."

"Böyle şeyler söyleyecek kadar büyük olamazsınız. Kaç yaşındasınız?"

"Yirmi altı, majesteleri."

"Benden çok da genç değilsiniz öyleyse. Peki *siz* aşk hastalığına yakalandınız mı, çoğu genç nedime gibi?"

Başka birinin dudaklarında bu sözcükler kulağa cilveli gelebilirdi ancak Sabran'ın gözleri, boynundaki mücevherler kadar soğuktu.

"Korkarım ki bir Inysli, bir zamanlar başka bir dine inanan birine âşık olmakta zorlanır," diye yanıtladı Ead bir an sonra.

Sabran'ın sorusu hiç de hafif değildi. Kur yapmak Inys'de resmî bir olaydı.

"Saçmalık," dedi kraliçe. Gün ışığı saçlarında parıldıyordu. "Lord Arteloth'la yakın olduğunuzu biliyorum. Her Dostluk Şöleni'nde birbirinize hediye verdiğinizi anlatmıştı bana."

"Evet, madam," dedi Ead. "Yakınız. Şehirden gittiğini duyunca çok üzüldüm."

"Geri dönecek." Sabran ona, Ead'ın değerini biçiyormuş gibi bir bakış attı. "Size kur yaptı mı?"

"Hayır," dedi Ead dürüstçe. "Lord Arteloth'u kıymetli bir arkadaşım olarak görüyorum, bundan daha fazlasını istemiyorum. Kur yapmış olsaydım bile müstakbel Altınhuş Kontu'yla evlenecek konumda değilim."

"Kesinlikle. Elçi uq-Ispad bana değersiz kandan olduğunuzu söylemişti." Sabran şarabını yudumladı. "Âşık değilsiniz öyleyse."

Kendi konumundan alttakileri bu kadar hızlı aşağılayan bir kadın övgülere karşı dayanıksız olmalıydı. "Hayır, madam," dedi Ead. "Bir eş arayarak vaktimi boşa harcamak için burada değilim. Zarif Inys Kraliçesi'ne hizmet etmek için buradayım. Bu yeter de artar bile."

Sabran gülümsemedi ancak biraz önce kaskatı olan yüzü yumuşadı. "Belki yarın benimle Mahrem Bahçe'de yürümek istersiniz," dedi. "Tabii Leydi Arbella hâlâ isteksiz olursa."

"Size memnuniyet verecekse, majesteleri," dedi Ead.

Kamaraya iki ranza ucu ucuna sığıyordu. İri yarı bir Ment onlara tuzlu et, kişi başı bir tane parmak büyüklüğünde balık ve

dişlerini kıracak kadar bayat bir tam tahıl ekmeğinden oluşan akşam yemeklerini getirdi. Kit etinin yarısını yemeyi başarmıştı ki güverteye koşturdu.

Loth ekmeğinin yarısındayken pes etti. Yedikleri yemek saraydaki mükellef ikramlardan çok uzaktı ancak kötü yemek sorunlarının en küçüğüydü. Combe onu ölümüne yolluyordu ve bunun geçerli hiçbir sebebi yoktu.

Loth, Gece Şahini'nin insanları ortadan kaybedebileceğini hep biliyordu. Berethnet Hanesi için tehdit oluşturduğunu düşündüğü kişiler, ister konumlarına kara leke süren bir şekilde davranmış ister onlara verilenden daha fazla güç istemiş olsunlar, bir anda ortadan kaybolurlardı.

Margret ve Ead ona saraydakilerin bu konudan bahsettiğini söyleyip onu uyarmadan önce bile Loth dedikoduları biliyordu. Söylentiler Loth'un Sabran'ı baştan çıkardığı, sonra da onunla gizlice evlendiği yönündeydi. Şimdi Tanrısal Dükler, Sabran için yabancı ülkelerden bir talip arıyorlardı ve bu rivayetler ne kadar asılsız olsa da evliliğe mâni oluyordu. Loth bir sorundu, Combe da bu sorunu çözmüştü.

Sabran'a haber göndermenin bir yolu olmak zorundaydı. Ne var ki şimdilik tek yapabileceği elindeki göreve odaklanmaktı. Cárscaro'da casusluk etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Burnunun kemerini ovuşturarak Lord Wilstan Fynch hakkında bildiği her şeyi gözden geçirmeye başladı.

Sabran çocukken babasıyla hiç çok yakın olmamıştı. Düzenli, sakallı, asker duruşlu Fynch hep atası İtidal Şövalyesi'nin ideallerinin vücut bulmuş hali gibi gelirdi Loth'a. Prens asla duygularını belli etmezdi ama ailesine sevgi beslediği barizdi ve kızının en yakınları olan Loth ve Roslain'e de hep bu ailenin bir parçasıylarmış gibi hissettirmişti. Sabran taç giydiğindeyse ilişkileri değişmişti.

Baba kız sık sık Mahrem Kütüphane'de kitap okurlar, Fynch, Sabran'a kraliçelik meselelerinde nasihat verirdi. Kraliçe Rosarian'ın

ölümü ikisinin hayatında da bir boşluk yaratmıştı, onlar da bu boşlukta nihayet birbirleriyle arkadaş olmuşlardı. Ne var ki bu, Fynch'e yeterli gelmemişti. Rosarian onun kılavuz yıldızıydı ve o olmayınca Fynch kendini Inys Sarayı'nın enginliğinde kaybolmuş gibi hissetmişti. Elçisi olarak Yscalin'e yerleşmek için Sabran'dan izin istemişti, o zamandan beri de bu rolden memnundu ve her mevsim ona mektup yazardı. Sabran, Vetalda Hanesi'nin neşeli bir tebaaya hükmettiği Cárscaro'dan gelen bu mektupları hep dört gözle beklerdi. Rosarian'la paylaştığı evinden uzakken yas duygusunu bastırmak Fynch için daha kolaydı, en azından Loth böyle tahmin ediyordu.

Fynch'in son mektubu daha farklıydı. Sabran'a tam olarak "Vetaldaların Rosarian'ın ölümünde parmağı olduğunu" söylemişti. Inys'den biri İtidal Dükü'nden en son böyle haber almıştı, ta ki Cárscaro'dan gelen kaya güvercinleri Yscalin'in artık İsimsiz Olan'ı tanrısı ve efendisi olarak kabul ettiğini ilan edene dek.

Loth o şehirde neler olup bittiğini öğrenmeyi planlıyordu. Erdemlik'ten ayrılmalarına neyin sebep olduğunu ve Fynch'in başına ne geldiğini öğrenecekti. Sabran'ın uzun süredir korktuğu üzere Yscalin, Berethnet Hanesi'ne savaş ilan ederse her bilgi paha biçilmez olabilirdi.

Kaşını sildi. Kit güvertede bir pika misali haşlanıyor olmalıydı. Şimdi düşününce Kit bayağı uzun süredir dönmemişti.

Derin bir iç çekerek ayağa kalktı. Kapıda kilit yoktu ancak korsanların, kıyafetler ve eşyalarla dolu seyahat sandığını sürükleyip götürebilecekleri bir yer olduğunu sanmıyordu. Loth Mahrem Oda'da dünyadan habersiz bir şekilde Sabran ve Roslain'le beraber sessizce akşam yemeği yerken Combe uşaklarını yollayıp eşyalarını toplatmış olmalıydı.

Güvertede hava serindi. Meltem denizi dalgalandırıyordu. Mürettebat bir o yana bir bu yana koştururken bir yandan da şarkı söylüyordu, Loth'un anlayamayacağı kadar hızlı ve denizcilik

argosuyla dolu bir şarkıydı bu. Harlowe'un dediklerine rağmen Loth kıç güvertesine inerken kimse onunla ilgilenmedi.

Kuğu Boğazı, Inys Kraliçeliği'ni, Batı ve Güney'in olduğu büyük kıtadan ayırıyordu. Yaz ortasında bile boğazda Kül Deniz'den gelen dondurucu rüzgârlar eserdi.

Loth, Kit'i geminin kenarından sarkar ve çenesinden kusmuğunu silerken buldu. "Sana da iyi akşamlar bayım." Loth onun sırtına vurdu. "Biraz korsan şarabının tadına mı baktın?"

Kit bir zambak kadar solgundu. "Arteloth," dedi, "gerçekten hiç iyi olduğumu zannetmiyorum."

"Sana bira lazım."

"Cesaret edip onlardan isteyemem. Burada olduğum süre boyunca öyle haykırıp durdular hep."

"Denizci şarkıları söylüyorlar," dedi boğuk bir ses.

Loth irkildi. Geniş kenarlı, siyah bir şapka takan bir kadın yakınlarındaki filika küpeştesine yaslanmıştı.

"Çalışma şarkıları." Kit'e bir şarap tulumu fırlattı. "Paspasçıların vakit geçirmesini sağlıyor."

Kit tulumun tıpasını çevirip açtı. "*Paspasçı* mı dediniz hanımefendi?"

"Güverteleri temizleyenler."

Dış görünüşüne ve aksanına bakılırsa bu yasal korsan Yscal'di. Buğday teni bronzlaşmıştı ve çilliydi. Saçları arpa şarabı rengindeydi. Gözleri berrak bir kehribarı andırıyordu, etrafına ince, siyah boya çekilmişti; sol gözünün altında bir yara izi vardı. Çizmelerinin parıltısından lekesiz yeleğine kadar bir korsan için gayet iyi görünüyordu. Belinde bir ince kılıç asılıydı.

"Sizin yerinizde olsaydım karanlık çökmeden kamarama dönerdim," dedi. "Mürettebatın çoğu lordcukları pek sallamaz. Plume onları hizada tutar ama o uyuduğunda mürettebatın görgüsü de uykuya dalar."

"Sanırım tanışmamıştık hanımefendi," dedi Kit.

Kadının gülümsemesi iyice büyüdü. "Peki *sizinle* tanışmak istediğimi nereden çıkardınız soylu lordum?"

"Bizimle konuşan sizdiniz."

"Belki canım sıkılmıştı."

"Belki de ilginizi çekeriz." Abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. "Ben Lord Kitston Glade, saray şairi. Baldere'nin müstakbel kontuyum, her ne kadar babam bundan utanıyor olsa da. Sizinle tanıştığıma sevindim."

"Lord Arteloth Beck." Loth başını eğdi. "Altınhuş Kontu ve Kontesi'nin vârisiyim."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Estina Melaugo. Kendi kır saçlarımın vârisiyim. *Ölümsüz Gül*'ün reisiyim, yani güverte lostromosu."

Kit'in ifadesinden bu kadını tanıdığı anlaşılıyordu.

Loth sormamayı seçti.

"Demek," dedi Melaugo, "Cárscaro'ya gidiyorsunuz."

"Oralı mısınız hanımefendi?" diye sordu Loth.

"Hayır. Vazuvalıyım."

Kadın bir cam şişeden içki içerken Loth onu izledi.

"Hanımefendi," dedi. "Kral Sigoso'nun sarayında ne beklememiz gerektiğine dair bize bilgi verir misiniz? Son iki yılda Yscalin'de ne olduğuna dair çok az bilgimiz var."

"Ben de sizin kadar biliyorum lordum. Vetalda Hanesi, İsimsiz Olan'la müttefik olacağını ilan ettiği gün birkaç kişiyle beraber Yscalin'den kaçtım."

Kit tekrar konuştu. "Kaçanların çoğu korsan mı oldu?"

"Yasal korsan, lütfen." Melaugo başıyla sancağı işaret etti. "Ayrıca hayır. Sürgün edilen çoğu kişi her şeye yeniden başlamak için Mentendon ya da Ersyr'e gitti, ne kadar yapabilirlerse tabii. Ama herkes kaçamadı."

"Yscalin halkının *tamamı* İsimsiz Olan'ın önünde eğilmiyor olabilir mi öyleyse?" diye sordu Loth. "Sadece krallarından korktuklarını ya da ülkede kapana kısıldıklarını söyleyebilir miyiz?"

"Muhtemelen. Şimdi kimse ülkeden çıkamıyor, içeri de çok az kişi girebiliyor. Cárscaro hâlâ yabancı elçileri kabul ediyor, siz de bunun kanıtısınız ama ülkenin geri kalanı vebadan ölmüş bile olabilir, kim bilir." Gözlerinin önüne bir bukle düştü. "Eğer ülkeden çıkabilirseniz bana Cárscaro'nun şu anda nasıl olduğunu anlatmak zorundasınız. Bütün kuşlar uçarak kaçmadan önce devasa bir yangın çıktığını duydum. Başkentin etrafında lavanta tarlaları vardı ama hepsi yanıp kül oldu."

Duydukları, Loth'u öncekinden daha da tedirgin ediyordu.

"İtiraf edeyim ki merak ediyorum," dedi Melaugo, "neden kraliçeniz sizi o yılan çukuruna gönderdi? En sevdiği kişilerden birisiniz sanıyordum Lord Arteloth."

"Bizi gönderen Kraliçe Sabran değil hanımefendi," dedi Kit. "Bizi berbat Seyton Combe gönderdi." İç çekti. "Biliyor musunuz, şiirlerimi de hiç sevmezdi. Sadece ruhsuz bir kabuk şiirden nefret edebilir."

"Ah, Gece Şahini," dedi Melaugo kıkırdayarak. "Kraliçemize yakışır bir dost."

Loth hareketsizleşti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Aziz aşkına." Kit'in ağzı açık kalmıştı. "Hem korsan hem kâfirsiniz. Kraliçe Sabran'ın bir çeşit cadı olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"*Yasal korsan*. Ayrıca sessiz konuşun." Melaugo omzunun üstünden etrafına baktı. "Beni yanlış anlamayın lordlarım. Şahsen Kraliçe Sabran'ı sevmiyor değilim ama Yscalin'in batıl inançlı bir kesiminden geliyorum ve Berethnetlerle ilgili tuhaf bir şeyler var. Her kraliçenin hep bir çocuk doğurması, hepsinin kız olması, birbirlerine o kadar benzemeleri... Bilemiyorum. Kulağıma efsunculuk gibi..."

"Gölge!"

Melaugo sese doğru döndü. Haykırış çanaklıktan gelmişti.

"Yine bir *wyvern*," dedi alçak sesle. "İzninizle."

Halatlara atlayıp tırmanmaya başladı. Kit geminin kenarına koştu. "*Wyvern* mı? Daha önce hiç görmedim."

"*Wyvern* görmek istemiyoruz," dedi Loth. Kolları karıncalanıyordu. "Burası bizlik bir yer değil Kit. Gel, güvertenin altına döne..."

"Bekle biraz." Kit elini gözüne siper etti. Bukleleri rüzgârda uçuşuyordu. "Loth, şunu görüyor musun?"

Loth göz ucuyla ufka doğru baktı. Güneş alçalmıştı ve o kadar kıpkırmızıydı ki onu kör ediyordu.

Melaugo iskalaryaya tutunuyor, bir gözüne dürbün tutuyordu. "Anasının..." Dürbünü indirdi, sonra tekrar kaldırdı. "Plume, bu... gördüğüme inanamıyorum."

"Ne?" diye seslendi serdümen. "Estina?"

"Bir... bir Ulu Batılı." Bağırırken sesi kısık çıkmıştı. "Ulu Batılı!"

Bu sözcükler, çıranın üzerindeki kıvılcım gibiydi. Bütün düzen kaosa döndü. Loth'un iki bacağı da kaskatı kesilmişti.

Ulu Batılı.

"Zıpkınları, zincirli gülleleri hazırlayın," diye seslendi bir Ment kadın. "Sıcaklığa hazır olun! O saldırmadıkça çatışmaya girmeyin!"

Onu gördüğünde Loth iliklerine kadar buz kesti.

Ellerini ya da yüzünü hissedemiyordu. Gördüğü şey imkânsızdı ama tam karşısındaydı işte.

Bir *wyrm*. Canavar gibi, dört bacaklı, burnundan kuyruğunun ucuna kadar altmış metreden uzun bir *wyrm*.

Bu, çiftlik hayvanı avlamak için ortalıkta dolaşan bir *wyvern* yavrusu değildi. Bu, Keder Çağı'nın son saatlerinden beri, yüzyıllardır görülmemiş bir türdü. Ejderik yaratıkların en kudretlisi. Ulu Batılılar tüm ejderhaların en irisi ve vahşisi, *wyrm* türünün korku saçan efendileriydi.

Aralarından biri *uyanmıştı*.

Canavar, geminin üstünde süzüldü. O geçerken Loth içindeki ısının, dumanın ve kükürdün pis kokusunu alabiliyordu.

Ayı kapanını andıran ağız. Sıcak kömürlere benzeyen gözler. Hepsi kendini Loth'un zihnine kazıdı. Loth çocukluğundan beri hikâyeleri dinlemiş, yaratık ansiklopedilerindeki en korkunç çizimleri görmüştü ancak en korkunç kâbuslarında bile böylesine onu ruhunun derinliklerine dek dehşete düşüren bir şeyi hayal edememişti.

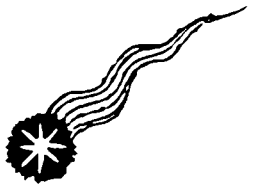
"Çatışmaya girmeyin," diye seslendi Ment tekrar. "Sıkı durun!" Loth sırtını ana direğe yasladı.

Gözlerinin gördüğünü inkâr edemezdi. Bu yaratıkta İsimsiz Olan'ın kızıl pulları olmayabilirdi ancak bu da onun türünden biriydi. Mürettebat sudan kaçan karıncalar gibi hareket ediyordu ancak *wyrm*'un aklında başka bir rota var gibiydi. Kuğu Boğazı'nın üstünde süzülüyordu. Loth yaratığın boğazından karnına kadar bir nabız gibi atan ateşi görebiliyordu. Kuyruğu dikenlerle doluydu, kuyruğunun ucuysa muazzam bir kırbaç gibiydi.

Loth ayakta durabilmek için filika küpeştesine tutundu. Kulakları çınlıyordu. Yakınlarında daha genç bir denizci koyu altın rengindeki bir birikintinin üstünde duruyor, baştan aşağı titriyordu.

Harlowe kamarasından çıkmıştı. Ulu Batılı'nın onları geride bırakmasını izledi.

"Ruhunuzun kurtulması için dua etmeye başlasanız iyi olur lordlarım," dedi yumuşak bir sesle. "Anlaşılan Fýredel, İsimsiz Olan'ın sağ kanadı, uykusundan uyanmış."

8

Doğu

Sulyard horluyordu. Truyde'un onunla evlenerek aptallık etmiş olduğunun bir kanıtı da buydu. Gerçi misafiri çenesini kapatsaydı bile Niclays uyuyamazdı zira tayfun çıkmıştı.

Gök gürlediğinde dışarıda bir at hafifçe kişnedi. Tek bir kadeh şaraptan sarhoş olmuş olan Sulyard, bütün bu sesleri duymadan uyuyordu.

Niclays çakırkeyif bir şekilde yatağında uzanıyordu. O ve Sulyard tüm akşamı iskambil oynayıp birbirlerine hikâyeler anlatarak geçirmişlerdi. Sulyard, Hiç Kraliçe'nin iç bunaltıcı hikâyesini anlatmış, Niclays ise Çıban ve Yanık'ın daha neşeli öykülerini seçmişti.

Sulyard'dan hâlâ hoşlanmıyordu ama gizli eşini korumayı Truyde'a borçluydu. Jannart'a borçluydu.

Jan.

Kederin kıskacı bir anda kalbini kavradı. Gözlerini kapattı, zihni yeni taç giymiş İkinci Edvart'ın fırsatlarla dolup taşan Brygstad Sarayı'nın gül bahçesinde tanıştıkları o sonbahar sabahına döndü.

Yirmili yaşlarının başındaki Jannart o dönem hâlâ Zeedeur Markizi'ydi, uzun boylu ve çarpıcı biriydi, beline kadar uzanan muhteşem, kızıl saçları vardı. O zamanlar Niclays açık kestane

renginde saçları olan yalnızca birkaç Ment'ten biriydi, saçlarının tonu bakırdan ziyade altına yakındı.

Jannart'ı o gün ona çeken de saçları olmuştu. *Kızıl altın*, adını takmıştı bu renge. Niclays'e portresini çizip çizemeyeceğini sormuştu, bu sayede gelecek nesiller için bu tonu koruyabilecekti; Niclays de her kendini beğenmiş genç saray mensubu gibi bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti.

Kızıl saçlar ve bir gül bahçesi. Her şey böyle başlamıştı.

Şövale, müzik ve kahkahalarla bütün mevsimi beraber geçirmişlerdi. Portre bittikten sonra bile birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Niclays daha önce hiç âşık olmamıştı. Resmini çizecek kadar ona ilgi duyan kişi Jannart olmuştu ancak çok geçmeden Niclays de onun resmini yapabilmeyi diler hale gelmişti, böylece o kirpiklerin koyuluğunu, güneşin Jannart'ın saçında nasıl parıldadığını, klavsende dolaşan ellerinin zarafetini resme dökebilirdi. Jannart'ın ipeksi saçlarına ve boynunun çenesiyle buluştuğu yere bakmış; orada, o yaşam beşiğinde nabzının atmasını izlemişti. İnanılmaz bir detayla gözlerinin sabah ışığında nasıl görüneceğini, uykudan göz kapakları düşerken nasıl olacağını hayal etmişti. Gözleri eşi benzeri olmayan koyu kehribardandı, sanki siyah arıların yaptığı baldı.

Niclays o derin, yumuşak sesi duymak için yaşamıştı. Jannart balatlar söyleyebiliyordu, sohbetleri sanat ya da tarihe döndüğü zamansa sesi arzuyla yükselirdi. Bu konular Jannart'ı alevlendirir, insanları da onun sıcaklığına çekerdi. Sırf sözcüklerle en sıradan eşyayı güzelleştirebilir, yok olmuş medeniyetleri canlandırabilirdi. Niclays için dünyasının her köşesini aydınlatan gün ışığıydı o.

Onlar için umut olmadığını biliyordu. Sonuçta Jannart bir markiz, bir düklüğün vârisi, Prens Edvart'ın en yakın arkadaşıydı; Niclays ise sadece Rozentunlu bir sonradan görmeydi.

Bütün bunlara rağmen Jannart onu görmüştü. Onu görmüş ve başını çevirmemişti.

Evin dışında dalgalar tekrar çitlere vurdu. Niclays yan döndü, her yanı ağrıyordu.

"Jan," dedi yumuşak bir sesle, "ne zaman bu kadar yaşlandık?"

Ment sevkiyatının gelmesine birkaç gün vardı, gemi yönünü tekrar kendi ülkesine çevirdiğinde Sulyard da onlarla beraber olacaktı. Sadece birkaç gün daha dayanması gerekiyordu, ardından Niclays ona Truyde'u, Jannart'ı ve kahrolası Inysli Sarayı'nı hatırlatan Sulyard'dan kurtulacaktı. Dünyanın bir ucundaki hapishanesinde, sürgün edilmiş ve kimse onu tanımazken iksirleriyle uğraşmaya devam edecekti.

Yastığına sarılarak nihayet uykuya dalabilmişti. İrkilerek uyandığında hava hâlâ karanlıktı ancak ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Doğrulup karanlığa bir bakış attı. "Sulyard."

Cevap yoktu. Karanlıkta bir şeyler hareket etti. "Sulyard, sen misin?"

Işık silüeti aydınlattığında, önündeki surete bakakaldı.

"Onurlu Polis Şefi," dedi karga gibi bir sesle ama çoktan yataktan çekiştirilerek kaldırılmıştı bile.

İki nöbetçi onu kapıya doğru itti. Dehşetin pençeleri arasında olmasına rağmen Niclays bir şekilde yerden bastonunu yakalayıp tüm gücüyle savurmayı başardı. Nöbetçilerden birinin yanağına çarpan baston, kırbaç gibi şakladı. Niclays sadece birkaç saniye boyunca bu isabetli vuruşuna sevinebilmişti ki demir bir cop suratına indi.

Daha önce hiç bu kadar çok acıyı bir arada hissetmemişti. Alt dudağı meyve gibi yarıldı. Tüm dişleri zangır zangır titredi. Dilindeki bakır tadı yüzünden midesi kalktı.

Nöbetçi copunu tekrar kaldırıp bu defa dizine korkunç bir darbe indirdi. "Merhamet edin," diye çığlık atan Niclays ellerini başının üstüne kaldırdı, bastonunu yere bıraktı. Bir deri çizme bastonun üzerine basıp onu ikiye böldü. Her yerine vuruyorlar, copu sırtına ve yüzüne indiriyorlardı. Minderlere yığılıp itaat

edeceğine ve özür dilediğine dair zayıf sesler çıkardı. Etrafında, evini paramparça ediyorlardı.

Çalışma odasından camın kırılma sesi duyuldu. Bir daha asla kazanamayacağı kadar çok para eden ekipmanı paramparça olmuştu.

"Lütfen." Çenesinden kan süzüldü. "Onurlu gözcüler, lütfen, anlamıyorsunuz. Çalışmam..."

Niclays'in yalvarışlarını görmezden gelen nöbetçiler onu dışarıdaki fırtınanın altına sürükledi. Niclays'in üzerinde sadece geceliği vardı. Ayak bileği onu taşıyamayacak kadar hassas olduğundan nöbetçiler Niclays'i bir darı çuvalıymışçasına çekiştirdiler. Geceleri çalışmaya devam eden birkaç Ment evlerinden çıkıyordu.

"Hekim Roos," diye seslendi biri. "Neler oluyor?"

Niclays nefes nefeseydi. "Kim o?" Sesi, gök gürültüsünde kayboldu. "Muste," diye bağırdı boğuk bir sesle. "Muste, bana yardım et seni tilki saçlı budala!"

Bir el, Niclays'in kanlı ağzını kapattı. Şimdi Sulyard'ın sesini duyabiliyordu, karanlıkta bir yerde çığlıklar atıyordu.

"Niclays!"

Niclays, Muste'u görmeyi bekleyerek başını kaldırdı ancak boğuşmanın ortasına atlayan Panaya'ydı. Bir şekilde nöbetçileri geçmeyi başarıp Cesaret Şövalyesi'nin ta kendisiymiş gibi Niclays'in önünde dikildi. "Madem tutuklu," dedi, "onurlu Hisan Burnu Valisi'nden aldığınız tutuklama emriniz nerede?"

Niclays onu öpebilirdi. Polis Şefi yakınlardaydı, nöbetçilerin evin altını üstüne getirmelerini izliyordu.

"İçeri gir," dedi Panaya'ya, ona bakmadan.

"Bilge Hekim Roos ona saygı gösterilmesini hak ediyor. Ona zarar verirseniz Mentendon Yüce Prensi bunu öğrenecektir."

"Kızıl Prens'in burada gücü yok."

Panaya ona karşı geliyordu. Gecelikli kadın, zırhlı adamla yüzleşirken Niclays'in tek yapabildiği onu hayranlıkla izlemekti.

"Mentler burada yaşadıkları sürece onurlu Savaş Beyi'nin koruması altındalar," dedi Panaya. "Orisima'da kan döktüğünüzü duyunca Savaş Beyi ne diyecek?"

Polis Şefi bunu duyduğunda ona doğru bir adım attı. "Belki de fazla merhametli davrandığımı söyler," dedi, sesi memnuniyetle kalınlaşmıştı, "sonuçta bu yalancı evinde ülkeye *izinsiz giren* birini saklıyordu."

Panaya sessizliğe büründü, yüzündeki şok fazlasıyla barizdi.

"Panaya," diye fısıldadı Niclays. "Açıklayabilirim."

"Niclays," dedi nefes nefese. "Ah, Niclays. Büyük Ferman'ı ihlal ettin."

Niclays'in ayak bileği zonkluyordu. "Beni nereye götürecekler?"

Panaya, nöbetçilerine kükremekle meşgul olan Polis Şefi'ne doğru gergin bir bakış attı. "Onurlu Hisan Burnu Valisi'ne. Kızıl hastalık olduğundan şüpheleneceklerdir," diye mırıldandı Mentçe. Aniden gerildi. "Ona dokundun mu?"

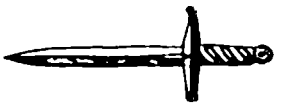
Niclays çılgına dönmüş bir şekilde hafızasını gözden geçirdi. "Hayır," dedi. "Hayır, çıplak tenine dokunmadım."

"Onlara da öyle söylemelisin. Aziz'inin üstüne yemin et," dedi Panaya ona. "Onları kandırdığından şüphelenirlerse gerçeği senden zorla almak için her şeyi yaparlar."

"İşkence mi?" Niclays'in yüzü boncuk boncuk ter olmuştu. "İşkence yapmazlar. İşkenceyi kastetmiyorsun, değil mi?"

"Yeter," diye bağırdı Polis Şefi. "Alın götürün şu haini!"

Bu emirle beraber nöbetçiler harekete geçti ve Niclays'i satıra götürülen et misali taşıdılar. "Avukat istiyorum," diye bağırdı Niclays. "Hepinize lanet olsun, bu, Aziz'in belası yerde düzgün bir avukat olmak zorunda!" Kimse ona cevap vermediğinde umutsuzluk içinde Panaya'ya seslendi. "Muste'a teçhizatımı tamir etmesini söyle! Araştırmamı devam ettirsin!" Panaya ona çaresizce bakmaya devam etti. "Ve kitaplarımı koru! Aziz aşkına, *kitaplarımı kurtar* Panaya!"

9

Batı

"Herhalde Ersyr'de sık sık böyle yürüyüşe çıkamıyorsunuzdur. Sıcak dayanılmaz olur."

Mahrem Bahçe'de yürüyorlardı. Ead daha önce buraya hiç girmemişti. Bu inziva yeri sadece kraliçeye, Taht Nedimeleri'ne ve Erdemler Konseyi'ne özeldi.

Leydi Arbella Glenn hâlâ hastalıktan yataktan çıkamıyordu. Saray fısıltılarla doluydu. O ölürse yeni bir Taht Nedimesi'ne ihtiyaç olacaktı. Diğer Mahrem Oda Nedimeleri zekâlarını ve yeteneklerini Sabran'a göstermek için çoktan uğraşmaya başlamışlardı.

Ead hikâyeyi –onun gözünde– batırdığında Linora'nın bu kadar canının sıkılmasının sebebi de buydu. Ead'la bağlantısının bu konudaki şansını düşürmesini istememişti.

"Kışın değil. Yazın sıcağı bertaraf etmek için bol ipekler giyeriz," diye yanıtladı Ead. "Rumelabar'da ekselanslarının malikânesinde yaşarken genelde avludaki havuzun yanına oturup kitap okurdum. Tatlı limon ağaçları patikalara gölge yapar, çeşmeler de havayı serinletirdi. Huzurlu zamanlardı."

İşin aslı, Ead oraya sadece bir kez gitmişti. Çocukluğunu Manastır'da geçirmişti.

"Anladım." Sabran'ın elinde süslü bir yelpaze vardı. "Sonra da Şafakokuyan'a dua ediyordunuz."

"Evet, madam. Bir Sükûnet Evi'nde."

Meyve bahçelerinden birine girdiler, erik ağaçları çiçek açmıştı. On iki Zümre Şövalyesi de onları belirli bir mesafeden takip ediyordu.

Son birkaç saatte Ead şunu keşfetmişti: Her şeyi bilen görüntüsünün altında Inys Kraliçesi'nin dünya görüşü fazlasıyla sınırlıydı. Saraylarının duvarlarının ardına hapsedildiğinden Inys'in dışındaki topraklara dair bilgisi ahşap kürelerden, elçilerinin mektuplarından ve diğer hükümdarlardan geliyordu. Yscalce ve Hróthçası akıcıydı, öğretmenleri de ona Erdemlik'in tarihini öğretmişlerdi ancak başka yerlere dair çok az şey biliyordu. Ead onun Güney hakkında soru sormamak için kendini tuttuğunu hissedebiliyordu.

Ersyr Altı Erdem'e inanmazdı. Komşusu Lasia Bölgesi de inanmazdı, hem de Inys'in kuruluş efsanesinde önemli rol oynamasına rağmen.

Ead saraya geldikten kısa bir süre sonra halkın önünde Altı Erdem dinine geçmişti. Bir bahar akşamı Kraliyet Mabedi'nde dikilmiş, Berethnet Hanesi'ne bağlılığını beyan etmiş ve Galian'a tapanlara verilen mahmuz ve kuşağı almıştı. Karşılığında da cenneti andıran Halgalant Sarayı'nda bir yeri olacaktı. Inys'e gelmeden önce Başmürit'e Ersyr'de en çok tapılan ilah olan Şafakokuyan'a inandığını söylemişti. Kimse de bunu sorgulamamıştı.

Ead hiçbir zaman Şafakokuyan'a tapmamıştı. Ersyrli kanı taşımasına rağmen orada doğmamış, pek sık da gitmemişti. Asıl inancını sadece Manastır biliyordu.

"Ekselansları bana annenizin Ersyr'den olmadığını söylemişti," dedi Sabran.

"Değildi. Lasia doğumluydu."

"Adı neydi?"

"Zāla."

"Başınız sağ olsun."

"Teşekkürler madam," dedi Ead. "Uzun zaman önceydi."

Aralarındaki farklar ne olursa olsun ikisi de annelerini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorlardı.

Saat kulesi on biri vururken Sabran şahsi kuşhanesinin yanında durdu. Kapının sürgüsünü açtığında küçük, yeşil bir kuş bileğine kondu.

"Bu kuşlar Uluma Dağları'ndan," dedi. Gün ışığı, boynunun etrafındaki zümrütlerde dans ediyordu. "Genelde kışları burada geçirirler."

"Hiç Lasia'ya gittiniz mi majesteleri?" diye sordu Ead.

"Hayır. Erdemlik'ten çıkamam."

Ead o tanıdık siniri hissetti. Inyslilerin Lasia'yı kuruluş efsanesinin mihenk taşı olarak kullanıp insanlarıyla kâfir diye alay etmesi ikiyüzlülüğün dik âlâsıydı.

"Elbette," dedi.

Sabran ona bir bakış attı. Kuşağından bir kese çıkarıp avucuna birkaç tohum döktü.

"Inys'de bu kuşa sevda alakargası deriz," dedi. Bileğinde duran kuş mutlu bir şekilde öttü. "Yaşamları boyunca sadece bir eş alırlar ve yıllarca ayrı kalsalar bile şarkılarını hatırlarlar. Sevda alakargası bu yüzden Dostluk Şövalyesi'nin kutsalıdır. O her ruhun evlilikle birleşmesi ister, bu kuşlar da onun simgesidir."

"Bu kuşları iyi biliyorum," dedi Ead. Kuş tohumları gagalıyordu. "Güney'de bunlara şeftali suratlı taklitçiler denir."

"Şeftali suratlı."

"Şeftali tatlı portakal gibidir madam, merkezinde de bir çekirdeği vardır. Ersyr'de ve Doğu'nun bazı bölgelerinde yetişir."

Sabran kuşun yem yemesini izledi. "Doğu'dan konuşmayalım," dedikten sonra kuşu tüneğe geri bıraktı.

Hava fırın gibi sıcaktı ama kraliçe içeri dönmek istiyor gibi görünmüyordu. Yürüyüşlerine, iki tarafı kiraz ağaçlarıyla dolu bir patikada devam ettiler.

"Duman kokusunu alıyor musunuz Bayan Duryan?" diye sordu Sabran. "Şehirdeki bir ateşin kokusu bu. Bu sabah iki felaket tellalı Marian Meydanı'nda yakıldılar. Sizce bu iyi bir şey mi?"

Inys'de iki tür kâfir vardı. Ülkenin dört bir yanına dağılmış az sayıdaki kişi hâlâ Inys'in ilk dinine inanıyordu; bir çeşit doğaya tapma olan bu din Berethnet Hanesi'nin kuruluşundan daha öncesinden, şövalyeliğin yeni ortaya çıktığı ve Ormanın Hanımı'nın ülkeye musallat olduğu zamanlardan kalmaydı. Bu kişiler ya fikirlerinden vazgeçer ya da hapse atılırlardı.

Bir de İsimsiz Olan'ın döneceğine dair kehanetlerde bulunanlar vardı. Bu felaket tellalları azar azar Yscalin'den Inys'e geliyor ve yapabildikleri sürece şehirlerde vaaz veriyorlardı. Adalet Düşesi'nin fermanıyla yakılıyorlardı.

"Zalim bir ölüm," dedi Ead.

"Onlar Inys'in alevlere boğulmasını istiyorlar. İsimsiz Olan'a kollarımızı açmamızı, onu tanrımız olarak kabul etmemizi istiyorlar. Leydi Igrain diyor ki düşmanlarımızın bize yapacaklarını biz onlara yapmalıyız."

"Aziz de bunu demiş miydi madam?" diye sordu Ead sakince. "Ben Altı Erdem'de sizin kadar bilgili değilim."

"Cesaret Şövalyesi bize inancımızı savunmamızı emreder."

"Ama Doğu'yla ticaret yapmasına rağmen Mentendon Prensi Aubrecht'ten hediye kabul ettiniz. Size bir Doğu incisi bile verdi," dedi. "Prensin kâfirlere kaynak sağladığı söylenebilir."

Ead kendini durduramadan kelimeler dudaklarından dökülmüştü bile. Sabran ona buz gibi bir ifadeyle baktı.

"Ben bir mürit değilim, size Altı Erdem'in çetrefilli yanlarını anlatmak benim sorumluluğum değil," dedi. "Bu çetrefilli yanlar konusunda tartışmak istiyorsanız Bayan Duryan, başka bir yere bakmanızı tavsiye ederim. Belki de Yalnız Kule'ye gidebilirsiniz, benim kararlarımı sorgulayanlar oradadır; kaldı ki size hatırlatmama gerek yok ama benim kararlarım Aziz'in kendisinden gelir." Arkasını döndü. "Size iyi günler."

Peşinde Zümre Şövalyeleri'yle uzaklaşıp Ead'ı ağaçların altında bir başına bıraktı.

Kraliçe gözden kaybolduğunda Ead çimenliği geçip bir çeşmenin kenarına oturdu, kendine lanet okuyordu. Sıcak hava mantıksız davranmasına sebep oluyordu.

Yüzüne su çarptı, ardından avuçlarını birleştirip çeşmeden su içti. Berethnet Hanesi'nin dördüncü kraliçesi, Ascalon'un Çiçeği Birinci Carnelian'ın bir heykeli onu izliyordu. Yakında hanedan Inys'i bin altı yıldır yönetiyor olacaktı.

Ead gözlerini kapatıp suların boynundan aşağı süzülmesine izin verdi. Dokuzuncu Sabran'ın maiyetinde sekiz yıl geçirmişti. Bunca zaman boyunca onu sinirlendirecek hiçbir şey söylememişti. Şimdi, dilini ağzında tutmakta zorlanan bir engerek gibiydi. Bir şey onun Inys Kraliçesi'ni *kızdırmak* istemesine sebep oluyordu.

O şeyi kesip atmak zorundaydı, yoksa bu saray onu tek lokmada yutardı.

Ead'ın zihni öylesine bulanıktı ki o günkü görevleri hızla geçip gitmişti. Sıcak hava görevlerini daha da zor kılıyordu. Linora'nın altın rengi saçı terle ıslanmıştı ve o bile durgundu, Roslain Crest ise bütün öğleden sonrayı kendini gitgide daha da öfkeli bir şekilde yelpazeleyerek geçirmişti.

Akşam yemeğinden sonra Ead, Erdemler Mabedi'ne giderek dualar için diğer kadınlara katıldı. Ana Kraliçe salona mavi camlı pencereler yerleştirilmesini emretmişti, böylece salon sanki suyun altındaymış gibi görünecekti.

Mabette sadece bir heykel vardı, sunağın sağındaydı. Galian Berethnet ellerini Ascalon'un kabzasına dayamış duruyordu.

Sunağın solunda Inyslilerin Kraliçe Cleolind, yani Küçük Hanım olarak bildikleri kadının anısına sadece bir sütun kaidesi vardı.

Inysliler Cleolind'in nasıl göründüğünü bilmiyorlardı. Cleolind'in bir zamanlar resimleri varsa bile ölümünden sonra hepsi yok edilmişti, o zamandan beri hiçbir Inysli heykeltıraş da ona benzer bir heykel yapmaya kalkışmamıştı. Birçok kişi bunun sebebinin Kral Galian'ın sevdiği kadını doğumda kaybetmeye dayanamaması olduğunu düşünüyordu.

Manastır'da bile Ana'ya dair çok az belge veya hikâye vardı. Çoğu yok edilmiş ya da kaybolmuştu.

Diğerleri dua ederken Ead da etti.

Ana, sana yalvarırım ki Düzenbaz'ın ülkesinde bana kılavuzluk et. Ana, senden dilerim ki senin torunun olduğunu söyleyen, onu korumaya yemin ettiğim kadının huzurunda ağırbaşlı davranabileyim. Ana, sana dua ediyorum ki bana pelerinime yaraşır bir cesaret ver.

Sabran ayağa kalkıp atasının heykeline dokundu. O ve nedimeleri mabetten çıkarken Ead'ın bakışları Truyde'a takıldı. Truyde dosdoğru ileri bakıyordu ancak ellerini biraz fazla sıkmıştı.

Gece çöküp de Kraliçe Kulesi'ndeki görevlerini hallettikten sonra Ead, Mahrem Merdiven'den inip şehirden mavnalarla malların getirildiği arka kapıya gitti ve kuyunun olduğu girintide bekledi.

Truyde utt Zeedeur ona katıldı, pelerinli ve başlıklıydı.

"Karanlık bastıktan sonra yanımda refakatçi olmadan Hazine Odası'ndan çıkmam yasak." Asi, kızıl bir bukleyi başlığının içine sıkıştırdı. "Leydi Oliva orada olmadığımı fark ederse..."

"Sevgilinizle birçok kez buluştunuz leydim. Tahminen," dedi Ead, "yanınızda refakatçi yoktu."

Başlığın altından, karanlık gözler onu izliyordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Sulyard'la ne planladığınızı öğrenmek istiyorum. Mektuplarınızda bir görevden bahsetmişsiniz."

"Sizi ilgilendirmez."

"O zaman bir tahminde bulunayım. Doğu'ya tuhaf bir ilgi duyduğunuzu bilecek kadar şey gördüm. Bence siz ve Sulyard bir haşarılık yapmak için beraber Boşluk'u geçmeyi planlıyordunuz ama o önden sizsiz gitti. Yanılıyor muyum?"

"Yanılıyorsunuz. Madem burnunuzu sokmaya devam edeceksiniz, gerçeği öğrenebilirsiniz." Truyde'un sesi kulağa neredeyse masum geliyordu. "Triam, Süt Lagünü'ne gitti. Orada karı koca olarak yaşamayı planlıyoruz, böylece Kraliçe Sabran da babam da evliliğimize karşı çıkamazlar."

"Bana yalan söylemeyin leydim. Saraya masum yüzünüzü gösteriyorsunuz ama bence bir yüzünüz daha var."

Arka kapı açıldı. Kendilerini girintiye iyice yasladılar, o anda elinde bir meşaleyle bir muhafız ıslık çalarak geçti. Onları görmeden Mahrem Merdiven'den çıkmaya başladı.

"Hazine Odası'na dönmem lazım," dedi Truyde fısıldayarak. "O iğrenç kuş için *on altı* bonbon bulmam gerekti. Uzun süre dönmezsem olay çıkarır."

"O zaman bana Sulyard'la ne planladığınızı söyleyin."

"Ya söylemezsem?" Truyde nefesini vererek güldü. "Ne yaparsınız Bayan Duryan?"

"Belki Başmüsteşar'a, majestelerine karşı komplo kurduğunuzdan şüphelendiğimi söylerim. Unutma çocuk, mektupların bende. Ya da belki," dedi Ead, "seni konuşturmak için başka yollar kullanmam gerekir."

Truyde gözlerini kıstı.

"Bu hiç de seviyeli saray konuşması değil," dedi alçak sesle. "Kimsin sen? Neden Inys maiyetinin sırlarıyla bu kadar ilgileniyorsun?" Yüzünde bir anda ihtiyatlı bir ifade belirdi. "Combe'un muhbirlerinden biri misin yoksa? En değersiz kişilerden casus yaptığını duymuştum."

"Bilmen gereken tek şey majestelerini korumayı kendi görevim olarak gördüğüm."

"Sen bir nedimesin, Zümre Şövalyesi değilsin. Değiştirilecek çarşafların yok mu senin?"

Ead ileri bir adım attı. Truyde'dan yarım kafa boyu daha uzundu ve Truyde'un eli şimdi kuşağındaki bıçağa uzanmıştı.

"Şövalye olmayabilirim," dedi Ead, "ama bu saraya geldiğimde Kraliçe Sabran'ı düşmanlarından koruyacağıma yemin ettim."

"Ben de aynı yemini ettim," dedi Truyde heyecanla. "Ben onun düşmanı değilim, Doğu halkı da değil. Onlar da tıpkı bizim gibi İsimsiz Olan'dan nefret ediyor. Taptıkları asil yaratıkların *wyrm*'larla *alakaları yok*." Duruşunu dikleştirdi. "Ejderik şeyler uyanıyor Ead. İsimsiz Olan'la hizmetkârları yakında kalkacaklar ve öfkeleri korkunç olacak. Bize karşı toplandıkları zaman onlarla savaşmak için yardıma ihtiyacımız olacak."

Ead'ın tüyleri diken diken oldu.

"Doğu'yla askerî bir ittifak yapmak için ara buluculuk etmek istiyorsun," diye mırıldandı. "*Onların wyrm*'larını... uyanışlarla uğraşırken bize yardım etsinler diye çağırmak istiyorsun." Truyde onun gözlerinin içine baktı, gözleri ışıldıyordu. "Budala. İnatçı budala. Kraliçe senin *wyrm*'larla uğraşmak istediğini öğrenince..."

"*Wyrm* değiller! Onlar *ejderhalar*, nazik yaratıklar. Resimlerini gördüm, onlar hakkında kitaplar okudum."

"Doğu kitapları."

"*Evet.* Onların ejderhaları hava ve suyla bir bütün, ateşle değil. Doğu o kadar uzun zamandır bizden uzaklaşmış durumda ki aradaki farkı unuttuk." Ead ona inanamayarak baktığında Truyde başka bir tutum denedi. "Sen de bu ülkede benim gibi bir yabancısın, dinle beni. Ya Inysliler yanılıyorsa ve Berethnet Hanesi'nin soyunun devamı İsimsiz Olan'ı uzak tutan şey değilse?"

"Ne demeye çalışıyorsun çocuk?"

"Bir şeyler değişti, biliyorsun. Ejderik yaratıkların uyanması, Yscalin'in Erdemlik'ten ayrılması... Bunlar sadece başlangıç." Sesini alçalttı. "İsimsiz Olan geri dönüyor. Hem de bence *yakın zamanda*."

Bir anlığına Ead'ın nutku tutuldu.

Berethnet Hanesi'nin soyunun devamı İsimsiz Olan'ı uzak tutan şey değilse?

Erdemlik'teki genç bir kadın, nasıl böyle sapkınca bir sonuca varabilmişti?

Tabii gayet haklı da olabilirdi. Ead, Inys'e gelmeden önce Başrahibe de ona bu kadarını söylemiş, neden Kraliçe Sabran'ı korumak için bir rahibe gönderilmesi gerektiğini açıklamıştı.

Berethnet Hanesi bizi İsimsiz Olan'dan koruyabilir de korumayabilir de. İki türlü de ortada bir kanıt yok. Berethnet kraliçelerinin gerçekten de Ana'nın soyundan gelip gelmediğinin de bir kanıtı yok. Onun soyundan geliyorlarsa kanları kutsaldır ve korunması gerekir. Ead şimdi Başrahibe'yi su gibi berrak görebiliyordu. *Hikâyelerin sorunu budur, çocuğum. İçlerindeki gerçeği tartamayız.*

Ead bu yüzden Inys'e gönderilmişti. Bu efsane doğruysa ve Sabran'ın kanı düşmanın uyanmasını engelleyecekse kraliçenin korunması gerekiyordu.

"Siz de bizim İsimsiz Olan'ın... ikinci uyanışına hazırlanmamızı istiyorsunuz," dedi Ead eğleniyormuş gibi davranarak.

Truyde çenesini kaldırdı. "Evet. Doğuluların birçok ejderhası var, o ejderhalar insanlarla beraber yaşıyor. İsimsiz Olan'a hizmet etmiyorlar," dedi. "İsimsiz Olan geri döndüğünde onu yenmek için o Doğulu ejderhalara ihtiyacımız olacak. İkinci bir Keder Çağı istemiyorsak *birlik* olmalıyız. Triam'la ben insanlığın göz göre göre yeryüzünden yok oluşa doğru ilerlemesine izin vermeyeceğiz. Küçük olabiliriz, genç olabiliriz ama inançlarımız için dünyayı sarsacağız."

Gerçek ne olursa olsun bu kız yanılsamayla yanan bir meşale yutmuş gibiydi.

"İsimsiz Olan'ın geleceğinden nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Ead. "Sen Kraliçe Sabran'ın onu zincirli tuttuğuna inanmak için doğmuş bir Erdemlik çocuğu değil misin?"

Truyde duruşunu dikleştirdi.

"Kraliçe Sabran'ı seviyorum," dedi, "ama bana anlatılan her şeye kanıt olmaksızın inanan saf bir çocuk değilim. Inysliler körü körüne inanıyor olabilir ama Mentendon'da biz kanıta değer veririz."

"Peki İsimsiz Olan'ın döneceğine dair *kanıtın* var mı? Yoksa bu sadece tahmin mi?"

"Tahmin değil. Öngörü."

"Öngörün ne olursa olsun bu planın sapkınlığa girer."

"Bana sapkınlık deme," diye karşılık verdi Truyde. "Bir zamanlar Şafakokuyan'a tapmıyor muydun?"

"Burada söz konusu olan benim inançlarım değil." Ead duraksadı. "Yani Sulyard bunun için gitti. Doğu'da delice bir görevin peşine düşmek, bu konu hakkında hiçbir fikri olmayan bir kraliçe adına imkânsız bir ittifak kurmayı denemek için." Kuyunun ağzına çökercesine oturdu. "Sevgilin bunu denerken ölecek."

"Hayır. Seiikililer bizi dinleyecek ve..."

"Inys'in resmî elçisi değil o. Onu neden dinlesinler?"

"Triam onları ikna edecek. Kimse onun kadar içtenlikle konuşamaz. Doğulu hükümdarlar bu tehdidin varlığına ikna olduklarında da Kraliçe Sabran'a gideceğiz. O da bir ittifak gerektiğini *görecek*."

Arzusu kızın gözünü kör etmişti. Sulyard Doğu'ya ayak basar basmaz idam edilirdi ve Sabran da o hâlâ nefes alırken İsimsiz Olan'ın uyanabileceğine *ikna olsa* bile *wyrm* sevicilerle ittifak yapmak yerine kendisine zarar vermeyi tercih ederdi.

"Kuzey zayıf," diye devam etti Truyde, "Güney de Erdemlik'le müzakere etmeyecek kadar gururlu." Yanakları kızarmıştı. "Başka yerde yardım aradığım için beni yargılayabilir misin?"

Ead onun gözlerinin içine baktı.

"Kendini bu dünyayı korumaya çalışan tek kişi sanıyor olabilirsin," dedi, "ama üzerinde durduğunuz temele dair hiçbir fikriniz yok. Hiçbirinizin." Truyde kaşlarını çattığında Ead devam etti.

"Sulyard yardımını istedi. Ona buradan yardım etmek için ne yaptın? Neler planladın?" Truyde sessiz kaldı. "Görevine yardım edecek *herhangi bir şey* yaptıysan bu vatana ihanete girer."

"Tek kelime daha etmeyeceğim." Truyde geriledi. "İstiyorsan git Leydi Oliva'yla konuş. Ona önce Hazine Odası'nda ne aradığını anlatmak zorunda kalırsın."

O uzaklaşmaya başlarken Ead, Truyde'u bileğinden yakaladı.

"Kitabın içine bir isim yazmışsın," dedi. "*Niclays*. Sanırım anatomici Niclays Roos'u kastediyorsun." Truyde başını iki yana sallasa da Ead onun gözündeki tanıma pırıltısını görmüştü. "Roos'un tüm bunlarla alakası ne?"

Truyde yanıt veremeden saray bahçesinde bir rüzgâr esti. Tüm ağaçlardaki dallar titredi. Kuşhanedeki tüm kuşlar ötmeyi kesti. Ead, Truyde'u bırakıp girintiden çıktı.

Şehirden top sesleri geliyordu. Tüfekler ateşlenirken ateşin üstünde patlayan kestane gibi sesler çıkarıyordu. Truyde, Ead'ın arkasında, kuyunun yanında durmaya devam etti.

"O da ne?" dedi.

Kalbi küt küt atarken Ead derin bir nefes aldı. Bu his onun bedenine en son yayıldığından beri çok uzun zaman geçmişti. Yıllardır ilk kez sideni tekrar alevlenmişti.

Bir şey geliyordu. Bu kadar içeriye yaklaşabildiyse o zaman kıyı savunmalarının arasından geçmenin bir yolunu bulmuş demekti. Ya da onları yok etmişti.

Bulutların arasından sızan gün ışığı misali bir alev parladı, öylesine sıcaktı ki Ead'ın gözlerini ve dudaklarını yaktı; ardından bir *wyrm* perde duvarın üstünden süzüldü. Okçularla silahşorları yaktı, bir sıra mancınığı paramparça etti. Truyde yere çöktü.

Ead onun ne olduğunu sırf cüssesinden bile anlayabiliyordu. Bir Ulu Batılı'ydı. Dişlerinden, ölümcül dikenlerin çıktığı kırbacı andıran kuyruğuna dek bir canavardı bu. Savaş yaralarıyla dolu karnı paslı kahverengiydi ancak gövdesi zift gibi karaydı. Gözcü kulelerinden fırlayan oklar pullarına çarpıp geri sekiyordu.

Oklar işe yaramıyordu. Tüfekler işe yaramıyordu. Bu herhangi bir *wyrm*, herhangi bir Ulu Batılı değildi. Şu an hayatta olan kimse daha önce bu yaratığı görmemişti ancak Ead onun adını biliyordu.

Fýredel.

Kendine İsimsiz Olan'ın sağ kanadı diyen *wyrm*. Ejderik Ordu'nun soyunu yaratan, Keder Çağı'nda insanlığa karşı onlara liderlik eden Fýredel.

Uyanmıştı.

Canavar, Ascalon Sarayı'nın üzerinden geçerken çimenlikleri ve meyve bahçelerini gölgeye boğdu. *Wyrm*'un kokusu kanındaki sideni alevlendirirken Ead'ın midesi bulanıyor, teni kavruluyordu.

Uzun yayı odasındaydı, ulaşabileceği bir yerde değildi. Rutinlerle geçirdiği yıllar çevik yanını köreltmişti.

Fýredel, Yalnız Kule'nin üstüne indi. Kuyruğunu kuleye bir yılan misali dolayıp sardı, pençelerini de çatıya geçirdi. Kiremitler parçalanarak düştüğünden çok aşağıda muhafızlar ve uşaklar kaçışmak zorunda kaldı.

Fýredel'in başında taç misali iki zalim boynuz vardı. Karanlığın içinde iki gözü lav çukuru gibi parıldıyordu.

"KRALİÇE SABRAN."

Sözcükleri, göğün ta kendisinde yankılandı. Muhtemelen Ascalon'un yarısı onu duyabiliyordu.

"KALKANYÜREK'İN TOHUMU." Kuleden daha fazla taş düştü. Oklar Fýredel'in zırhından geri sekti. "ÖNE ÇIK VE ESKİ DÜŞMANINLA YÜZLEŞ YA DA ŞEHRİNİN YANMASINI İZLE."

Sabran onun bu çağrısına cevap vermeyecekti. Biri onu durduracaktı. Erdemler Konseyi, Fýredel'le konuşması için bir temsilci yollayacaktı.

Fýredel parlak, metal dişlerini sergiledi. Kaymaktaşı Kule, Ead'ın en üst kattaki balkonu göremeyeceği kadar yüksekti ancak

yeniden keskinleşen kulakları ikinci bir sesi duydu. "Buradayım, iğrenç mahluk."

Ead donakaldı.

Budala. Tam bir budala. Sabran ortaya çıkarak kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

Her binadan çığlıklar duyuluyordu. Saray mensuplarıyla hizmetkârlar, aralarındaki şerri görebilmek için açık pencerelerden sarkıyorlardı. Diğerleri palas pandıras saray kapılarına koşuyorlardı. Ead, Mahrem Merdiven'den koşarak çıkmaya başladı.

"Demek uyandın Fýredel," dedi Sabran aşağılayan bir tavırla. "Buraya neden geldin?"

"Seni uyarmaya geldim Inys Kraliçesi. Tarafını seçme vaktin yaklaşıyor." Fýredel tısladığında Ead'ın tüyleri diken diken oldu. "Soydaşlarım mağaralarında dönüp duruyor. Kardeşim Orsul çoktan havalandı, kız kardeşimiz Valeysa da yakında onu izleyecek. Yıl bitmeden tüm takipçilerimiz uyanmış olacak. Ejderik Ordu yeniden doğacak."

"Senin uyarına lanet olsun," diye tersledi onu Sabran. "Senden korkum yok benim kertenkele. Tehditlerinin ağırlığı ancak duman kadardır."

Ead onların sözlerini zihnindeki gök gürültüleriymiş gibi duyuyordu. Fýredel'den yükselen duman, duyularını keskinleştiriyordu.

"Efendim Boşluk'ta dönüp duruyor," dedi Fýredel dilini çıkarıp. "Bin yıl neredeyse doldu. Hanen önceden de sizin Keder Çağı dediğiniz günlerde de büyük düşmanımızdı Sabran Berethnet."

"Atam size Inysli cesareti nasıldır o zaman da göstermişti, ben de şimdi göstereceğim," diye yanıtladı Sabran. "Bin yıldan bahsediyorsun *wyrm*. O çatallı dilin nasıl yalanlar satıyor?"

Sesi çelik gibiydi.

"Çok geçmeden öğrenirsin." *Wyrm* boynunu uzattı, böylece başı diğer kuleye kadar uzanmıştı. "Sadakatini efendime vermen ve kendini Inys'in İnsan Kraliçesi ilan etmen için sana tek bir

şans tanıyorum." Gözlerinin ardında alevler kükrüyordu. "Şimdi benimle gel. Teslim ol. Tıpkı Yscalin gibi doğru tarafı seç. Direnirsen yanarsın."

Ead saat kulesine baktı. Yayına ulaşamasa da başka bir şeyi daha vardı.

"Yalanlarının hiçbir Inysli kalbine işlemez. Ben Kral Sigoso değilim. Halkım, Aziz'in soyu devam ettikçe efendinin asla uyanmayacağını biliyor. Bu ülkenin adını Ejderik Inys Kraliçeliği yapacağımı *bir kez bile* düşünmüşsen büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın *wyrm*."

"Soyunun bu diyarı koruduğunu iddia ediyorsun," dedi Fýredel, "ama benimle konuşmak için dışarı çıktın." Dişleri ağzının içinde ateş gibi yanıyordu. "Alevimden korkmuyor musun?"

"Aziz beni korur."

En yobaz aptal bile Sör Galian Berethnet'in gökteki sarayından uzanıp onu bir karın dolusu alevden koruyacağına inanmazdı.

"Etin zayıflığını bilen biriyle konuşuyorsun. Ben Keder Çağı'nın ilk gününde Hırslı Sabran'ı öldürdüm. Senin Aziz'in," dedi Fýredel ağzından dumanlar çıkararak, "*onu* korumadı. Bana boyun eğ, ben de seni aynı sona uğramaktan kurtarayım. Reddedersen hemen şimdi ona katılırsın."

Sabran yanıt vermişse bile Ead onu duymamıştı. Güneş Saati Bahçesi'nden koşarak geçerken rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Okçular Fýredel'e ok atıp dursalar da hiçbiri onun pullarını delemiyordu.

Sabran, Fýredel onu ateşe verene dek onu kışkırtmaya devam edecekti. O ahmak gerçekten de kahrolası Aziz'in onu koruyacağını düşünüyor olmalıydı.

Ead Kaymaktaşı Kule'nin yanından koşarak geçti. Yukarıdan moloz yağıyordu ve Ead'ın gözlerinin önünde bir muhafız ölüverdi. Ead elbisesinin ağırlığına küfrederken Kraliyet Kütüphanesi'ne ulaştı, kapıları hızla açtı ve raflar arasından kıvrılarak geçip en sonunda saat kulesine açılan girişe ulaştı.

Pelerinini bir kenara atıp kuşağını çözdü. Dönemeçli merdivenler yükseğe, daha da yükseğe çıktı.

Dışarıda Fýredel hâlâ Sabran'la alay ediyordu. Ead kemerli pencerelerden esen rüzgârın uğuldadığı çan kulesinde durdu ve gözlerinin önündeki imkânsız manzaraya baktı.

Inys Kraliçesi Kaymaktaşı Kule'nin en üst balkonundaydı. Kule Fýredel'in öldürmeye hazır bir şekilde durduğu Yalnız Kule'nin hemen güneydoğusundaydı. Bir kulede *wyrm*, diğer kulede kraliçe. Kraliçenin elinde Gerçek Kılıç Ascalon'u simgeleyen tören kılıcı vardı.

İşe yaramazdı.

"Bu şehirden git ve kimseye zarar verme," diye seslendi Sabran, "yoksa kanını taşıdığım Aziz adına yemin ederim ki Berethnet Hanesi'nden birinin sizi uğrattığından daha büyük bir yenilgiye uğrayacaksınız." Fýredel tekrar dişlerini gösterdi ancak Sabran öne bir adım daha atmaya cesaret etti. "Bu dünyadan gitmeden önce türünüzün dağdaki o gedikten aşağı atılmasını ve oraya sonsuza dek hapsedilmesini sağlayacağım."

Fýredel şaha kalkıp kanatlarını açtı. Bu dev yaratığın karşısında Inys Kraliçesi bir oyuncak bebekten daha ufaktı.

Yine de hiç tereddüt etmiyordu.

Wyrm'un gözlerini kan bürümüştü. Gözleri de tıpkı karnındaki ateş gibi yanıyordu. Ead ne yapacağına karar vermek için sadece birkaç dakikası olduğunu biliyordu.

Rüzgâr kalkanı kullanmak zorunda kalacaktı. Bu gibi kalkanlar çok siden gerektirirdi ve Ead'ın çok az sideni kalmıştı ancak eğer kalan son damlaları da bu çabasına aktarabilirse bir rüzgâr kalkanıyla Sabran'ı sarmayı başarabilirdi.

Elini Kaymaktaşı Kule'ye doğru kalırdı, sidenini dışarı doğru itip Inys Kraliçesi'nin etrafına halka şeklinde sardı.

Fýredel ateşini salarken Ead da uzun zamandır uykuda olan gücünün zincirlerini kırdı. Ateş, kadim taşla çarpıştı. Sabran ışık ve dumanın arasında gözden kayboldu. Ead, Truyde'un çan

kulesine geldiğinin hayal meyal farkındaydı ancak ne yaptığını saklamak için artık çok geçti.

Duyuları Sabran'a odaklandı. Kraliçenin etrafındaki koruma örgülerinin gerildiğini, egemen olmak için pençeler savuran ateşi, kalkan büyüsü sidenini tüketirken kendi bedenindeki acıyı hissetti. Korsesi terden sırılsıklam oldu. Elini dışa dönük tutmaya uğraşırken kolu titriyordu.

Fýredel ağzını kapattığında her şey sessizliğe gömüldü. Kuleden siyah dumanlar çıkıp yavaş yavaş kayboldu. Ead kalbi sıkışarak bekledi, ta ki dumanların içindeki figürü görene dek.

Sabran Berethnet'in kılına zarar gelmemişti.

"*Seni* uyarma sırası bende. Atamdan gelen uyarı şu," dedi nefes nefese, "eğer Erdemlik'e savaş açarsan bu kutsal kan senin alevini söndürür. Alevin ondan sonra asla geri gelmez."

Fýredel onu dinlemedi. Bu defa değil. Ateşten kararmış taşa ve Sabran'ın etrafındaki lekesiz çembere bakıyordu.

Kusursuz çembere.

Burun delikleri genişledi. Göz bebekleri incelerek çizgi halini aldı. Daha önce de bir kalkan görmüştü. Fýredel'in zalim bakışları onu arayarak etrafta dolaşırken Ead bir heykel misali durdu, Sabran da hareket etmiyordu. Fýredel çan kulesine bakıp havayı kokladığında Ead kokusunu aldığını biliyordu. Saat kadranının gölgelerinden dışarı bir adım attı.

Fýredel dişlerini gösterdi. Sırtı kamburlaşmıştı, çatal dilinden uzun bir tıslama yükseldi. Ead bakışlarını ondan ayırmadan bıçağını çıkardı ve aralarındaki boşluktan ona doğru uzattı.

"Buradayım," dedi yumuşak bir tonda. "Buradayım."

Ulu Batılı öfkeyle haykırdı. Arka bacaklarıyla kendini itip Yalnız Kule'den havalandı, bunu yaparken de kulenin bir parçasını ve doğu duvarının çoğunu kendiyle beraber götürdü. Bir ateş topu saat kulesine çarparken Ead kendini bir sütunun arkasına attı.

Fýredel'in kanatlarının sesi uzaklaştı. Ead sendeleyerek merdiven korkuluğuna doğru fırladı. Sabran hâlâ balkonda, soluk renkli

taş çemberinin ortasında duruyordu. Kılıç elinden düşmüştü. Saat kulesine doğru bakmamış, onu izleyen Ead'ı görmemişti. Combe onun yanına ulaştığında ona doğru yığıldı, Combe da onu tekrar Kaymaktaşı Kule'nin içine taşıdı.

"Ne yaptın sen?" dedi titrek bir ses, Ead'ın arkasından. Truyde. "Seni gördüm. Ne yaptın?"

Ead çan kulesinin zeminine doğru kaydı, başı dönüyordu. Tüm vücudundan şiddetli titremeler geçiyordu.

Kanındaki öz tükenmişti. Sanki kemiklerinin içi bomboş, derisi daha az önce kırbaçlanmış gibi hassastı. Ağaca ihtiyacı vardı, meyvesinden sadece bir ısırık almaya. Portakal ağacı onu kurtarırdı...

"Sen bir cadısın." Truyde geriledi, yüzü bembeyaz olmuştu. "Cadısın. Efsunculuk yapıyorsun. Gördüm..."

"Hiçbir şey görmedin."

"Hava büyüsü yaptın," diye fısıldadı Truyde. "Şimdi ben de *senin* sırrını biliyorum ve senin sırrın benimkinden de beter. Bakalım kazığa bağlanıp yakılmaya giderken Triam'ın kaç adım arkasında olacaksın."

Merdivene doğru döndü. Ead bıçağını fırlattı.

Bu haldeyken bile hedefine isabet ettirebilmişti. Truyde biri arkasında pelerinine asılmışçasına boğuk bir çığlıkla geriledi, bıçak pelerinini delip kapıya diklemesine saplamıştı. O kaçamadan Ead onun önünde beliriverdi.

"Benim görevim İsimsiz Olan'ın hizmetkârlarını yok etmek. Berethnet Hanesi'ne tehdit oluşturanları da öldürürüm," dedi nefes nefese. "Beni Erdemler Konseyi'nin önünde efsunculukla suçlamak istiyorsan bunu kanıtlayacak bir şey bulmanı tavsiye ederim. Çabucak bulsan iyi olur, ben senin ve sevgilinin bebeklerini yapıp kalplerine bıçak saplamadan. Triam Sulyard Doğu'da diye onu olduğu yerde öldüremem mi sanıyorsun?"

Truyde dişlerini sıkmış, kesik kesik nefes alıyordu.

"Ona elini bile sürersen," diye fısıldadı, "Marian Meydanı'nda yanmanı sağlarım."

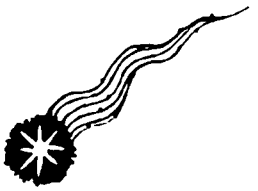
"Ateşin benim üstümde gücü yok."

Bıçağı çekip çıkardı. Truyde duvara dayanarak yere çöktü, nefes nefeseydi ve tek eli boğazındaydı.

Ead kapıya doğru döndü. Nefesi hızlı ve sıcaktı, kulakları çınlıyordu.

Sadece bir adım atabilmişti ki yere düştü.

Ayışığı Kitaplığı

10

Doğu

Ginura, Tané'nin hep hayal ettiği gibiydi. Tané çocukluğundan beri başkenti bin farklı şekilde hayal etmişti. Bilge öğretmenlerinden duyduklarından ilham alan hayal gücü, başkenti kaleler, çayevleri ve eğlence gemileriyle dolu bir düşe çevirmişti.

Hayal gücü onu yüzüstü bırakmamıştı. Tapınaklar Hisan Burnu'ndakilerden kat kat daha büyüktü, sokaklar güneşin altındaki kumlar misali ışıldıyordu ve kanallarda çiçek yaprakları sürükleniyordu. Bütün bunlara rağmen daha çok insan, daha çok gürültü ve kargaşa demekti. Hava kömür dumanı yüzünden ağırdı. Öküzler mallarla dolu arabaları çekiyor, ulaklar binalar arasında koşuşturuyor ya da at sürüyor, sokak köpekleri burunlarıyla yemek artıklarını dürtüyor ve orada burada bir ayyaş, kalabalığa bağırıp duruyordu.

Öyle bir kalabalık vardı ki. Tané Hisan Burnu'nun işlek olduğunu düşünürdü ama Ginura'da yüz bin kişi vardı ve Tané ömründe ilk kez dünyanın ne kadar az bir kısmını gördüğünün farkına vardı.

Tahtırevanlar çırakları şehrin içlerine doğru taşımaya devam etti. Sapsarı yapraklarıyla yaz ağaçları Tané'ye hep anlatılan kadar canlıydı, sokak sanatçıları da Susa'nın bayılacağı şarkılar çalıyorlardı. Tané bir çatıya tünemiş iki kar maymunu gördü.

Tüccarlar ipeği, kalayları ve doğu kıyısından gelme deniz üzümlerini satmak için çığırıyorlardı.

Tahtırevanlar kanalları aşıp köprülerin üzerinden geçerken insanlar sanki deniz muhafızlarına bakmaya layık değillermiş gibi sırtlarını dönüyorlardı. Aralarında Hisan Burnu'nda halkın aşağılayıcı bir tabirle balık insanlar dediği kişiler de vardı: Bunlar, az önce okyanustan çıkmış gibi giyinen saray mensuplarıydı. Söylentiye göre bazıları gökkuşağı balığının pullarını kazıyıp tarakla kendi saçlarının arasına geçirirdi.

Tané, Ginura Kalesi'ni gördüğünde nefesi kesildi. Kalenin çatısı gün ışığının ağarttığı mercanın, duvarlarsa mürekkep balığının iç kabuğunun rengindeydi. Kale, İnciler Sarayı'nı andıracak şekilde tasarlanmıştı, sarayda her yıl Seiikili ejderhalar kış uykusuna yatardı ve sarayın, denizle göksel düzlem arasında köprü vazifesi gördüğü söylenirdi.

Bir zamanlar, tüm güçlerine sahip oldukları günlerde ejderhalar bütün bir mevsim boyunca dinlenmeye ihtiyaç duymazlardı.

Tören alayı Ginura Savaş Okulu'nun dışında durdu, burada deniz muhafızları son kez gruplara ayrılacaktı. Ginura Savaş Okulu kendi alanındaki en köklü ve saygın okuldu, yeni askerler burada konaklar ve savaş sanatlarında eğitilmeye devam ederlerdi. Tané'nin Miduchi Klanı'na layık olduğunu kanıtlayacağı yer burasıydı. Burada, çocukluğundan beri geliştirdiği yeteneklerini sergileyecekti.

Yukarıda gök gürledi. Tané tahtırevandan inerken bacakları boşaldı zira çok uzun zamandır sıkışık oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Turosa güldü fakat bir hizmetkâr Tané'yi yakaladı.

"Sizi tuttum, onurlu leydim."

"Teşekkür ederim," dedi Tané. Dengesini tekrar sağladığını gören hizmetkâr, Tané'nin başının üstüne bir şemsiye tuttu.

Tané diğerleriyle beraber kapıdan geçerken yağmurun ilk damlaları çizmelerini sırılsıklam etti, Tané o esnada gümüş varaklı, denizin ağarttığı odunlardan yapılmış görkemli kapıyı izliyordu.

Kalkan duvarının altına Seiiki tarihinin büyük savaşçılarının figürleri oyulmuştu, sanki fırtınadan saklanıyormuş gibi görünüyorlardı. Tané aralarından çok onurlu Prenses Dumai'i ve İlk Savaş Beyi'ni seçebildi. Çocukluğunun kahramanlarıydı.

Salona girdiklerinde ayakkabılarını çıkardılar, bir kadın orada onları bekliyordu. Saçını ensesinde sıkıca toplamıştı.

"Ginura'ya hoş geldiniz," dedi sakin bir sesle. "Bu sabahı yıkanarak ve odalarınızda dinlenerek geçirebilirsiniz. Öğleyin ilk su sınavlarınıza başlayacaksınız. Bu süre boyunca onurlu Deniz Generali sizi gözlemleyecek, akrabanız olabilecek diğer kişiler de aynı şekilde."

Miduchi Klanı. Tané'nin heyecandan içi titredi.

Kadın onları avlulardan ve üstü kapalı geçitlerden geçirerek okulun içlerine doğru götürdü. Her bir deniz muhafızına odasına kadar eşlik etti. Tané kendini üst kattaki, diğer üç başçırağın hemen yakınındaki bir odada buldu. Odanın penceresi bir avluya bakıyordu, avludaki balık göleti yağmur yüzünden çalkalanıyordu.

Tané'nin kıyafetleri buram buram kokuyordu. En son yol kenarındaki bir handa duralı üç gün olmuştu.

Paravanın arkasında selvi ağacından yapılma bir küvet olduğunu fark etti. Suyun yüzeyinde kokulu yağlar ve çiçek yaprakları süzülüyordu. O küvete gömülürken saçı bir yelpaze misali etrafına yayıldı, Tané'nin aklıysa Hisan Burnu'ndaydı. Susa'da.

Susa iyi olacaktı. Tıpkı bir kedi gibi o da hep bir şekilde dört ayak üstüne düşmeyi becerebiliyordu. Hâlâ küçüklerken ve Tané şehri düzenli olarak ziyaret edebilirken arkadaşı tavada kızartılmış nilüfer kökleri ya da tuzlu erikler çalar, biri onu görürse tilki gibi fırlayıp kaçardı. Bir yere saklanır ve bir yandan gülerken bir yandan da tıka basa midelerini doldururlardı. Susa'nın gerçekten korkmuş göründüğü tek an, Tané'nin onunla tanıştığı andı.

Uzun ve zorlu bir kıştı. Çok soğuk gecelerden birinde Tané öğretmenlerinden biriyle beraber Hisan Burnu'ndan yakacak odun almak için bir tipiye göğüs germişti. Öğretmeni bir tüccarla

tartışırken Tané de bir sıcak kömür çanağında ellerini ısıtmak için ondan uzaklaşmıştı.

O gülüşü ve yardım çığlığı atan sesi de o zaman duymuştu. Yakınlardaki dar bir sokakta sokak çocukları karın içinde bir kızı tekmeliyorlardı. Tané bağırarak tahta kılıcını çekmişti. On bir yaşında bile kılıcı nasıl kullanacağını biliyordu.

Hisan Burnu'nun sokak çocukları zorlu dövüşçülerdi. İçlerinden biri Tané'nin gözünü hedefleyerek bıçağını çekmiş, elmacık kemiğinde balık oltasını andıran bir yara izi bırakmıştı.

Susa'yı –açlıktan ölmek üzere olan bir yetimi– bir tapınaktan bir parça et yediği için dövmüşlerdi. Tané sokak çocuklarını korkutup kaçırdıktan sonra yardım etmesi için öğretmenine yalvarmıştı. On yaşındaki Susa, Öğrenme Evleri'nde eğitime başlamak için fazla büyüktü ancak çok geçmeden yumuşak kalpli bir hancı onu evlat edinmişti. O zamandan beri de o ve Tané arkadaşlardı. Susa ebeveynlerine dair hiçbir şey bilmediğinden bazen kız kardeş olabileceklerine dair şakalar yaparlardı.

Deniz kardeşleri, demişti Susa bir kere onlar için. *Aynı istiridyede oluşmuş iki inci.*

Tané ayağa kalktı.

Karlar içindeki o geceden bu yana çok değişmişti. O olay şimdi yaşansaydı sokak çocuklarıyla kavga etmenin bir çırağa yakışmayacak bir davranış olduğuna karar verebilirdi. Hatta tanrılara ayrılan şeyi çaldığı için kızın dövülmeyi hak ettiğini bile düşünebilirdi. Bir noktada bir ejderha binicisi olma fırsatı olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etmeye başlamıştı. O andan itibaren de kaya midyesi toplayan bir gemi misali sertleşmişti kalbi.

Buna rağmen gençliğinden kalan bir yanı hâlâ vardı. Sahilde bulduğu adamı saklayan yanı da buydu.

İlk eğitim gününde yorgun olursa ikinci bir şansı olmayacaktı. Tané kendini kumaşla kuruladı, yatağın üzerindeki astarsız cübbeye kollarını geçirdi ve uykuya daldı.

Uyandığında hava hâlâ yağmur yüzünden sisliydi ancak bulutların arasından soluk bir gün ışığı hüzmesi süzülüyordu. Teni kurumuştu ve serin bir hissiyat bırakıyordu, Tané de şimdi daha aklı başında hissediyordu.

Çok geçmeden bir grup hizmetkâr geldi. Çocukluğundan beri onu başkaları giydirmemişti ancak karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu.

İlk sınav okulun merkezindeki avluda yapılacaktı, Deniz Generali de orada bekliyordu. Deniz muhafızları kat kat taş oturaklar üzerine yerleşmişlerdi. Ejderhalar çoktan gelmiş, çatılara tünemiş onları izliyorlardı. Tané onlara bakmamaya çalıştı.

"İlk su sınavınıza hoş geldiniz. Günlerdir yoldaydınız ancak Açık Deniz Muhafızları'nın dinlenecek pek az vakti vardır," dedi Deniz Generali. "Bugün bir baltalı kargı kullanmayı bildiğinizi kanıtlayacaksınız. Bilge öğretmenlerinin yeteneklerini çok övdüğü iki çırakla başlayalım. Doğu Evi'nden onurlu Onren, Güney Evi'nden onurlu Tané; bakalım önce kim kimi yenecek."

Tané ayağa kalktı. Boğazı düğümlenmişti. Merdivenlere ulaştığında bir adam eline bir baltalı kargı verdi. Baltalı kargı bir sırıklı silahtı, sapı beyaz meşedendi, ucundaysa kavisli bir çelik bıçak vardı. Kargının cilalı kınını çıkardı ve parmağını bıçağın ucuna değdirdi.

Güney Evi'nde bıçaklar tahtadandı. Şimdi nihayet çelik kullanabilecekti. Onren de baltalı kargısını alınca birbirlerine doğru yürüdüler.

Onren sırıttı. Tané'yse elleri titremesine rağmen yüzünü ifadesizleştirdi. Kalbi kapana kısılmış bir kelebek misali çırpınırcasına atıyordu. *İçindeki su soğuk*, demişti bir seferinde öğretmeni ona. *Bir silahı tuttuğunda çehresiz bir hayalet olursun. Hiçbir şey ele vermezsin.*

Eğildiler. Alaca karanlıkta çöken sessizlik gibi bir sükûnet çöktü zihnine.

"Başlayın," dedi Deniz Generali.

Onren derhal aralarındaki mesafeyi kapattı. Tané baltalı kargıyı iki eline birden aldı, ikisinin bıçakları çarpıştı. Onren kısa bir haykırış patlattı.

Tané sesini çıkarmadı.

Onren birbirine kilitlenmiş silahlarını ayırıp gerileyerek Tané'den uzaklaştı, kargısını onun göğsüne çevirmişti. Tané onun sonraki hamleyi yapmasını bekledi. Onren'in Doğu Evi'nin başçırağı olmasının bir sebebi olmalıydı.

Sanki Tané'nin düşüncelerini duyabiliyormuş gibi Onren özgüvenini sergileyerek baltalı kargısını vücudunun etrafında çevirmeye, akıcı hareketlerle kollarının üstünden ve ellerinin arasından geçirmeye başladı. Tané silahını daha sıkı kavrayarak onu izledi.

Onren bir yanını daha çok kullanıyordu. Sol dizine çok fazla ağırlık vermekten kaçınıyordu. Tané hayal meyal Onren'in küçükken bir atın tekmesini yediğini hatırladı.

Bununla cesaretlenen Tané kargısını kaldırarak ilerledi. Onren öne gelerek onu karşıladı. Bu defa ikisi de daha hızlıydı. *Bir, iki, üç* çarpışma. Onren her saldırıyla beraber sözsüz tehditler yağdırıyordu. Tané sessizce onun saldırılarını karşılıyordu.

Dört, beş, altı. Tané hem bıçağı hem de sapı kullanarak kargıyı aşağı yukarı savurup gelen darbeleri engelledi.

Yedi, sekiz, dokuz.

Onren baltalı kargısını aşağı doğru savurduğunda Tané silahını sanki bir ekseni varmış gibi salladı: Bir ucunu kaldırdı, ardından diğerini, böylece darbeyi kenara itip rakibini savunmasız bıraktı. Onren bir sonraki saldırıyı engellemek için tam vaktinde toparlandı ancak tekrar saldırdığında Tané'nin yanından rüzgâr sesi geldi. Tané bir elini kulağına götürdü, kulağının kanamış olmasını bekliyordu ancak bir şey yoktu.

Bu dikkat dağınıklığı ona pahalıya patlamıştı. Onren meşe ve çelikten bir fırtına gibi üzerine çöktü, hatırı sayılır derecede güçlüydü ve tüm gücünü şimdi serbest bırakmıştı. Onur için, görkem için, çocukluk hayalleri için savaşıyorlardı. Tané dans

edercesine ondan kaçınırken dişlerini sıktı, tuniği ter içinde kalmış, saçları ensesine yapışmıştı. Ejderhalardan biri burnundan bir nefes verdi.

Onların burada olduklarını hatırlamak Tané'nin azmini güçlendirmişti. Bu savaşı kazanmak için bir darbe alması gerekecekti.

Onren'in sapla morartacak kadar sert bir biçimde koluna vurmasına izin verdi. Acı koluna yayıldı. Onren silahını bir balık mızrağı itercesine öne itti. Tané geriye sıçrayıp ona geniş bir alan tanıdı, sonra, Onren kollarını son darbe için havaya kaldırdığında Tané yerde yuvarlanıp Onren'in güçsüz dizine silahının sapıyla sert bir darbe indirdi. Odun kemiğe çarpınca kırıldı.

Onren boğuk bir ses çıkararak kaydı. Dizi boşaldı. O ayağa kalkamadan Tané çoktan silahının bıçağını onun omuzlarına dayamıştı bile.

"Ayağa kalkın," dedi Deniz Generali memnun olmuş bir şekilde. "İyi savaştınız. Güney Evi'nden onurlu Tané, zafer senindir."

İzleyiciler alkışladı. Tané baltalı kargıyı bir hizmetkâra verip bir elini Onren'e uzattı.

"Sana zarar verdim mi?"

Onren, Tané'nin onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Eh," dedi nefes nefese, "muhtemelen diz kapağımı kırdın."

Arkalarından tuzlu bir meltem esti. Göllü yeşil ejderha tüm dişlerini göstererek çatıdan Tané'ye gülümsüyordu. İlk kez Tané de ona gülümsedi.

Hayal meyal Onren'in hâlâ konuşuyor olduğunu fark etti. "Affedersin," dedi, o kadar mutluydu ki sersemlemişti. "Ne dedin?"

"En dişli savaşçıların bu kadar nazik çehreler ardına saklanabileceğini gözlemliyordum sadece." Eğilerek birbirlerine selam verdiler, ardından Onren başıyla oturakları işaret etti, izleyiciler hâlâ onları alkışlıyorlardı. "Turosa'ya iyi bak. Gerçekten savaşması gerekecek, bunu biliyor."

Tané onun bakışlarını takip etti. Turosa'yı daha önce ne bu kadar kızgın görmüştü ne de bu kadar kararlı.

II

Batı

"İşte orada," dedi Estina Melaugo ve kollarını karaya doğru açtı. "Ejderik Yscalin lağımıyla gözleriniz bayram etsin."

"Hayır, teşekkürler." Kit, paylaşıyor oldukları şişeden bir yudum aldı. "Ölümümün sürpriz olmasını tercih ederim."

Loth dürbünden bir bakış attı. Şimdi bile, Ulu Batılı'yı göreli bir gün geçmiş olmasına rağmen elleri hâlâ titriyordu.

Fýredel. İsimsiz Olan'ın sağ kanadı. Ejderik Ordu'nun kumandanı. O uyanmışsa diğer Ulu Batılıların da onu izleyeceği kesindi. *Wyrm* türünün geri kalanı onlardan güç alıyordu. Bir Ulu Batılı öldüğünde *wyvern*'larının ve onun soyundan gelenlerin de ateşi sönerdi.

İsimsiz Olan dönemezdi –Berethnet Hanesi ayakta kaldıkça bunu yapamazdı– ancak hizmetkârları onsuz da yıkım getirebilirdi. Keder Çağı bunun kanıtıydı.

Yeniden uyanıyor olmalarının bir sebebi olmalıydı. Keder Çağı'nın sonunda gökten bir kuyruklu yıldız geçtiği gece uykuya dalmışlardı. Âlimler asırlar boyunca onların neden ve ne zaman uyanabileceklerine dair tahminler yürütmüştü ancak kimse bir yanıt bulamamıştı. Zaman içinde herkes asla tekrar uyanmayacaklarını varsaymıştı. *Wyrm*'ların yaşayan fosiller olduğunu düşünmüşlerdi.

Loth dikkatini dürbünden gördüğü şeye çevirdi. Ay hafif aralık bir gözü andırıyordu, gemiyse en az Loth'un düşünceleri kadar karanlık sularda süzülüyordu. Loth'un tek görebildiği Perunta'nın ışıklarıydı. Perunta, Ejderik vebayla kaynıyor olabilecek bir yerdi.

Hastalık önce İsimsiz Olan'dan çıkmıştı, onun nefesinin yavaş öldüren bir zehir olduğu söylenirdi. Beş Ulu Batılı'yla beraber daha korkunç bir hastalık türü gelmişti. Onlar ve *wyvern*'ları, tıpkı farelerin bir zamanlar kıran taşıdığı gibi bu hastalığı taşımışlardı. Keder Çağı'ndan beri veba tek tük görülüyordu ancak Loth belirtileri kitaplardan okumuştu.

Hastalık ellerin kızarmasıyla başlardı. Ardından deri pul pul kurdeşen olurdu. Veba bedende gezinirken hastalanan insanın eklemleri ağrır, ateşi çıkar, kişi halüsinasyonlar görmeye başlardı. Bu evreyi atlatacak kadar şanssızlarda kan alazı başlardı. Hastalar o zaman çok tehlikeli olurlardı ve kısıtlanmazlarsa canlı canlı yanıyormuş gibi bağırarak etrafta koşuştururlardı, onların tenine dokunan kişilerin de hastalanacağı söylenirdi. Hastalanan kişi genelde günler içinde ölürdü, gerçi birkaç kişinin daha uzun süre hayatta kaldığı olmuştu.

Vebanın ilacı yoktu. Ne tedavisi vardı ne de korunmanın bir yolu.

Loth dürbünü kapatıp Melaugo'ya uzattı. "Demek buraya kadarmış," dedi.

"Umudunuzu yitirmeyin Lord Arteloth." Bakışları dalgındı. "Sarayda veba olacağını hiç zannetmiyorum. İhtiyaç anında en çok acı çekenler, sizin köylü dediğiniz bizler oluruz."

Plume ve Harlowe pruvaya yaklaşıyorlardı, Harlowe'un elinde kilden yapılmış bir pipo vardı.

"Pekâlâ, lordlarım," dedi kaptan. "Sizi ağırlamak bizim için bir onurdu, gerçekten ancak hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

Kit nihayet içinde bulundukları tehlikenin farkına varmış gibiydi. Ya sarhoştu ya da aklını kaybetmişti ancak ellerini dua

edercesine kavuşturup konuşmaya başladı. "Size yalvarırım Kaptan Harlowe, mürettebatınıza katılmamıza izin verin." Bakışları hararetliydi. "Lord Seyton'a söylemeniz gerekmez. Ailelerimizin parası var."

"Ne?" diye tısladı Loth. "Kit..."

"Bırakın konuşsun." Harlowe piposuyla Kit'i işaret etti. "Devam edin Lord Kitston."

"Aşağılar'da toprağımız var, iyi toprak. Bizi kurtarırsanız sizindir," diye devam etti Kit.

"Açık denizler ayağımın altında. Toprağa ihtiyacım yok," dedi Harlowe. "Denizcilere ihtiyacım var."

"İddia ediyorum ki sizin kılavuzluğunuzla *olağanüstü* denizciler olabiliriz. Ben köklü bir haritacı soyundan geliyorum, bilirsiniz." Düpedüz yalandı. "Arteloth da Elsand Gölü'nde denize açılırdı."

Harlowe koyu gözleriyle onları inceledi.

"Hayır," dedi Loth net bir şekilde. "Kaptan, Lord Kitston görevimiz konusunda gergin ancak Yscalin'e girmek zorundayız. Adaletin yerini bulmasını sağlamalıyız."

Kit'in yüzü, kabukları soyulmuş bir elma kadar beyazdı; Loth'u yeleğinden kavrayıp kenara çekiştirdi.

"Arteloth," dedi alçak sesle, "başımızı bu beladan kurtarmaya çalışıyorum. Çünkü bunun..." Loth'u uzaktaki ışıklara doğru çevirdi, "adaletle *alakası yok*. Gece Şahini ufacık bir dedikodu yüzünden ikimizi de ölüme yolluyor."

"Combe beni art niyetli olarak sürgün etmiş olabilir ama şimdi Yscalin'in hemen dibinde olduğumuza göre Prens Wilstan'a ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorum." Loth bir elini onun omzuna yerleştirdi. "Geri dönmek istersen Kit, sana kin gütmem. Bu ceza senin cezan değildi."

Kit ona baktı, yüzünün her çizgisinden hüsran okunuyordu. "Ah, Loth," dedi daha yumuşak bir sesle. "Aziz değilsin sen."

"Değil ama taşaklı biri belli ki," dedi Melaugo.

"Bu dindar muhabbete ayıracak vaktim yok," diye araya girdi Harlowe, "ama taşaklarınız konusunda Estina'ya katılıyorum Lord Arteloth." Bakışları deliciydi. "Sizin gibi kalbi olan insanlar lazım bana. Denizlerle başa çıkabileceğinizi düşünüyorsanız şimdi söyleyin, ben de sizi mürettebatıma katayım."

Kit gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

Harlowe'un yüzü ifadesizdi. Loth sessizliğini sürdürdüğünde Kit iç çekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Harlowe onlara buz gibi bir ifadeyle baktı. "Şimdi gemimden siktir olup gidin."

Korsanlar onları yuhalamaya başladı. Melaugo dudaklarını büküp Loth ve Kit'in onu takip etmelerini işaret etti. Arkadaşı, Melaugo'yu takip etmek için döndüğünde Loth onun kolunu yakaladı. "Kit," diye mırıldandı, "bu fırsatı kullan ve gemide kal. Sen Combe için tehdit oluşturmuyorsun, benim gibi değil. Hâlâ Inys'e dönebilirsin."

Kit dudaklarında bir tebessümle başını iki yana salladı.

"Hadi ama Arteloth," dedi. "Kaç tutam saygım varsa hepsini sana borçluyum. Koruyucum Dostluk Şövalyesi olmayabilir ama biliyorum ki bize dostlarımızı yalnız bırakmamamızı söyler."

Loth ona karşı çıkmak istese de kendini arkadaşına gülümserken buldu. Melaugo'nun arkasında yan yana yürüdüler.

Ölümsüz Gül'den bir kaytan iskeleyle inmeleri gerekiyordu. Cilalı çizmeleri basamaklarda kayıyordu. Seyahat sandıklarının bulunduğu kayığa yerleştiklerinde Melaugo da onlarla beraber kayığa bindi.

"Bana kürekleri uzatın Lord Arteloth." Loth dediğini yaptığında ıslık çaldı. "Yakında görüşürüz kaptan. Bensiz gitmeyin."

"Asla gitmeyiz Estina." Harlowe kenardan sarktı. "Elveda lordlarım."

"Koku keselerini hep yakınınızda tutun lord beycikler," diye ekledi Plume. "Hastalık falan kapmanızı istemeyiz."

Melaugo kayığı *Gül*'den uzaklaştırırken mürettebat haykırarak gülüyordu.

"Onları kafanıza takmayın. Sizin yaptığınızı yapamadan altlarına eder onlar." Omzunun üstünden bir bakış attı. "Neden bir korsan olarak hizmetlerinizi sundunuz Lord Kitston? Bu hayat şarkılardaki gibi değil hani. Biraz daha fazla bok ve iskorbütle dolu."

"Sanırım zekâm bir anda parladı." Kit ona kırılmış gibi bir ifadeyle baktı. "Benim koruyucum Nezaket Şövalyesi'dir hanımefendi. Şairlere dünyayı güzelleştirmelerini emreder. Dünyayı göremezsem nasıl güzelleştirebilirim ki?"

"Bu soruyu cevaplamak için biraz daha içmem gerekir."

Kıyıya yaklaştıklarında Loth mendilini çıkarıp burnuna bastırdı. Sirke, balık ve acı duman kokusu, Perunta'nın çürümüş çiçek demetini oluşturuyordu. Kit gülümsemeyi sürdürdü ancak gözleri sulanıyordu.

"Ne kadar da ferahlatıcı," demeyi başardı.

Melaugo gülümsemedi. "O koku keselerini cidden yanınızda tutun," dedi. "Sırf rahatlamanıza yarasa bile elinizin altında bulundurmaya değer."

"Kendimizi korumak için yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?" dedi Loth.

"Nefes almamayı deneyebilirsiniz. Halk vebanın her yerde olduğunu söylüyor, kimse de nasıl yayıldığından emin değil. Bazıları hastalığı dışarıda tutmak için duvak veya maske takıyor."

"Başka bir şey yok mu?"

"Tüccarlar her türlü şeyi satar. Kötü dumanları uzak tutan aynalar, sayısız iksir ve yara lapası... Ama altınınızı yutsanız da aynı hesaba gelir. Yapabileceğiniz en iyi şey hasta olanları öldürüp acılarına son vermektir." Kayığı bir kayanın etrafından geçirdi. "Pek fazla ölüm gördüğünüzü zannetmiyorum."

"Bu varsayımınıza kırıldım," diye itiraz etti Kit. "Yaşlı teyzeciğimi tabutunda gördüm ben."

"Evet, herhalde Aziz'le buluşacağı için kırmızı bir elbise giymişti. Yalanarak temizlenmiş bir kedi kadar temizdi ve biberiye kokuyordu muhtemelen." Kit irkildiğinde Melaugo konuşmaya devam etti. "Siz ölüm görmediniz lordum. Ölüme taktığımız maskeyi gördünüz sadece."

O andan itibaren sessizlik içinde oturdular. Su, içinde yürünebilecek kadar sığlaştığında Melaugo kürek çekmeyi bıraktı.

"Daha yakına gitmeyeceğim." Başını şehre doğru salladı. "Üzüm Asması diye bir tavernaya gitmeniz gerekiyor. Biri sizi oradan alır." Çizmesinin ucuyla Kit'i dürttü. "Gidin hadi. Yasal korsanım ben, dadınız değilim."

Loth ayağa kalktı. "Teşekkür ederiz Bayan Melaugo. Kibarlığınızı unutmayacağız."

"Lütfen unutun. Korumam gereken bir ünüm var."

Sandıklarıyla beraber kayıktan uzaklaştılar. İkisi de nihayet sırılsıklam bir halde sahile vardıklarında Melaugo *Ölümsüz Gül*'e doğru kayık çekmeye başladı, titreyen bir sesle Yscalce şarkılar söylüyordu.

Harlowe onu da Kit'i de mürettebatına alabilirdi. Artık ismi olmayan yerler, hiç ticaret rotalarıyla işlenmemiş okyanuslar görebilirlerdi. Loth bir gün kendini, kendi gemisinin pruvasında bulabilirdi. Fakat Loth o adam değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Bugüne kadarki en asil girişimiz sayılmaz." Nefes nefese olan Kit, sandığını yere bıraktı. "Sence bu tavernayı nasıl bulacağız?"

"Şöyle... İçgüdülerimize güvenerek," dedi Loth kendinden pek de emin olmayarak. "Köylüler herhalde işlerini gayet iyi hallediyorlardır."

"Arteloth, biz saray mensubuyuz. İşe yarar içgüdümüz yok bizim."

Loth'un ona verecek cevabı yoktu.

Şehirde ilerleyişleri yavaştı. Sandıklar ağırdı, üstelik ne haritaları vardı ne de pusulaları.

Perunta bir zamanlar Batı'daki en güzel liman olarak bilinirdi. Balık kılçıkları, küller ve yemek artıklarıyla dolup taşan bu çamurlu sokaklar hiç de Loth'un hayal ettiği şey değildi. Ölü bir kuşun üzerinde kurtçuklar kımıldanıyordu. Lağım çukurları taşmıştı. Işıkların yanmadığı bir meydanda harabe haldeki bir tapınak vardı. Sabran, Kral Sigoso'nun Aziz'den vazgeçmeyen müritleri idam ettirdiğini duymuş ancak bunlara inanmak istememişti.

Loth, koyu renkli bir sıvı dereciğinin üstünden geçerken nefes almamaya uğraştı. Kit'ten fazla uzaklaşmaya cesareti yoktu. Yüzlerini peçeler ya da paçavralarla kapatmış olan insanlar onları itip kakıyordu.

Bir sonraki sokakta ilk kez bir veba evi gördüler. Pencerelerin üzerine kalaslar çivilenmiş, meşe kapı kızıl kanatlarla lekelenmişti. Kanatların üstüne Yscalce sözcükler kazınmıştı.

"Bu eve acıyın zira burada biz lanetliyiz," diye okudu Kit.

Loth yan gözle ona baktı. "Yscalce okuyabiliyor musun?"

"Biliyorum. Çok şaşkınsın," dedi Kit ağırbaşlı bir tavırla. "Nihayetinde Inyscenin üstadı, şiir dehasıyım; bu yüzden kafamda ikinci bir dile yer olması imkânsız görünebilir ama..."

"Kit."

"Melaugo bana çevirisini söyledi."

Karanlık kafalarını karıştırıyordu. Perunta'nın sadece birkaç yerinde mum yanıyordu, gerçi daha geniş caddelerde mangallar yanıyor, duman saçıyordu. Mümkün olduğunca öz güvenli bir şekilde yürüyen Loth ve Kit nihayet onları Cárscaro'ya götürecek olan refakatçileriyle buluşacakları tavernaya rastladılar. Tavernanın levhasında bu lağım çukuruyla hiç alakası olmayan bir salkım sulu, taze siyah üzüm vardı.

Dışarıda bir at arabası bekliyordu. Loth arabanın demirden yapıldığına emindi ve daha nasıl bir atın böylesi bir arabayı çekebileceğini düşünemeden dehşete düşmüştü bile. Ardından arabayı neyin çektiğini gördü.

Yaratık devasa, kurdu andıran kafasını çevirip ona baktı, dişlerle dolu kocaman çenesini gevşetip salya akıttı.

Yaratık bir ayıdan daha büyüktü. Kalın ensesi, yılanımsı bir bedene bağlıydı; bu bedeni o kaslı bacaklar da bir çift yarasa kanadı da hareket ettirebilirdi. Yanında ikinci bir canavar daha vardı, bu da gri kürklüydü. İki yaratığın gözleri aynıydı. Ateş Rahmi'nden gelme, kordan gözlerdi bunlar.

Kurtyılanlar.

Wyvern ve kurdun dölü.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Kit. "Yaratık ansiklopedilerine göre kurtyılanlar ani hareketlerle karşı karşıya kalınca saldırıya geçiyorlar."

Kurtyılanlardan biri hırladı. Loth kılıç işaretini yapmak istiyordu ancak hareket etmeye cesaret edemedi.

Yscalin'de tam olarak kaç tane Ejderik canavar uyanmıştı?

Arabanın sürücüsü yağlı saçlı bir Yscal'di. "Lord Arteloth ve Lord Kitston olduğunuzu varsayıyorum," dedi.

Kit anlaşılmaz bir ses çıkardı. Sürücü bir kolu çektiğinde bir merdiven ortaya çıktı. "Sandıkları bırakın," diye mırıldandı. "Binin."

Dediklerini yaptılar.

Arabanın içinde bir kadın onları bekliyordu; ağır, kızıl bir elbise giymiş ve siyah, dantelli bir duvak takmıştı. Uçları fırfırlı, uzun, kadife eldivenleri vardı. Belinden, telkâri işlenmiş bir koku kesesi sallanıyordu. "Lord Arteloth. Lord Kitston," dedi yumuşak bir sesle. Loth, duvağın arkasındaki koyu renk gözleri hayal meyal seçebiliyordu. "Perunta'ya hoş geldiniz. Ben Priessa Yelarigas, Ejderik Yscalin Krallığı'nın Işıltıları Donmata Marosa'nın Baş Taht Nedimesi'yim."

Kadın hasta değildi. Vebaya yakalanmış kimse bu kadar nazik konuşamazdı.

"Burada bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz leydim." Loth sesinin titrememesi için çaba harcıyordu. Kit de onun yanın-

daki koltuğa sıkışıverdi. "Kral Sigoso'nun sarayında ağırlanacak olmaktan onur duyuyoruz."

"Majesteleri de sizi ağırlamaktan onur duyuyor."

Dışarıda bir kırbaç şakladı ve araba ileri atıldı.

"Işıltılarının bizi karşılaması için bu kadar yüksek rütbeli birini gönderdiğine şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi Loth. "Sonuçta bu şehir hastalarla dolu."

"İsimsiz Olan hayatımı onun vebasına teslim etmemi diliyorsa öyle olur," diye geldi yanıt.

Loth çenesini sıktı. Bu insanların bir zamanlar Sabran'a ve Erdemlik'e bağlılık yemini ettiğini düşünmek inanılmazdı.

"Arabayı atların çekmesine alışkınsınızdır lordlarım," diye devam etti Leydi Priessa, "ama Yscalin'i öyle geçmek günler sürer. Kurtyılanlar çeviktir, asla da yorulmazlar."

Ellerini kucağında birleştirdi. Eldivenlerin üzerinden birçok altın yüzük takmıştı.

"Dinlenmelisiniz," dedi. "Araba ne kadar hızlı giderse gitsin yolumuz uzun lordlarım."

Loth gülümsemeye çalıştı. "Manzarayı izlemeyi tercih ederim."

"Nasıl isterseniz."

İşin aslı hava dışarıyı göremeyecek kadar karanlıktı ancak yanında bir *wyrm* sevici varken Loth uyumayacaktı.

Burası Ejderik bölgeydi. Soyluluğun ipek yastığından kalkıp içindeki casusu bulması gerekiyordu. Kendini görevinin tehlikelerine karşı güçlendirecekti. Bu yüzden de Kit uyuklarken Loth gözlerini sırf irade gücüyle açık tutarak yapabildiği kadar dik oturdu ve Aziz'e bir söz verdi.

Ortasına atıldığı bu yolu kabul edecekti. Prens Wilstan'ı arayacaktı. Kraliçesini babasıyla tekrar bir araya getirecekti. Nihayet de evine tekrar dönecekti.

Priessa Yelarigas uyuyor muydu, yoksa tüm gece onu mu izlemişti bilmiyordu.

Saçında duman vardı. Kokusunu alabiliyordu.

"Hangi cehennemde buldunuz onu?"

"O kadar yer var, o çan kulesindeydi."

Ayak sesleri. "Aziz aşkına, bu Bayan Duryan. Hemen majestelerine haber yollayın. Bir de hekim bulun."

Dili, ağzının içinde bir kor gibiydi. Yabancılar onu bıraktığında hummalı bir rüyaya daldı.

Tekrar bir çocuktu, ağacın dalları onu güneşten koruyordu. Başının üstünde bir meyve sarkıyordu, onun uzanamayacağı kadar yüksekteydi ve Jondu, *buraya gel Eadaz, gel de gör*, diyordu.

Ardından Başrahibe dudaklarına doğru bir kadeh kaldırıyor, bunun Ana'nın kanı olduğunu söylüyordu. Yudumladığı şeyin tadı gün ışığı, kahkaha ve duayı andırıyordu. Bundan sonraki günlerde de öyle içten içe yanmıştı, ta ki ateş cehaletini eritip bitirene kadar. O gün yeniden doğmuştu.

Uyandığında yanında tanıdık bir kadın vardı, ibrikten kâseye su dolduruyordu.

"Meg."

Margret ona o kadar hızlı döndü ki az kalsın ibriği deviriyordu.

"Ead!" Rahatlayarak gülen Meg öne eğilip Ead'ın kaşını öptü. "Of, Aziz'e şükürler olsun. Günlerdir kendinde değildin. Hekimler önce sıtma olduğunu söylediler, sonra terleme hastalığı olduğunu, sonra kırana yakalandığını..."

"Sabran," dedi Ead nefes nefese. "Meg, Sabran iyi mi?"

"Önce *senin* iyi olup olmadığından emin olmamız lazım." Margret onun yanaklarına ve boynuna dokundu. "Bir yerin acıyor mu? Hekim çağırayım mı?"

"Hekime gerek yok. Gayet iyiyim." Ead dudaklarını ıslattı. "İçecek bir şey var mı?"

"Elbette."

Margret bir kadehi doldurup Ead'ın ağzına doğru tuttu. Ead kadehin içindeki likörden birkaç yudum içti.

"Çan kulesindeydin," dedi Margret. "Ne arıyordun orada?"

Ead bir yalan oturtmaya uğraştı. "Kütüphanede yanlış bir tarafa döndüm. Saat kulesinin kapısı açıktı, ben de orayı keşfe çıkayım dedim, ben tam oradayken de canavar geldi. Galiba onun... iğrenç dumanları beni hasta edip ateşimi çıkardı." Margret bunu sorgulayamadan ekledi, "Şimdi bana Sabran iyi mi onu söyle."

"Sabran her zamanki kadar iyi, üstelik tüm Inys, Fýredel'in bile ona ateşiyle dokunamadığını biliyor."

"*Wyrm* şimdi nerede?"

Margret kadehi komodinin üstüne bırakıp bir bezi kâsede ıslattı.

"Gitti." Kaşlarını çattı. "Ölen kimse olmadı, gerçi Fýredel birkaç ambarı ateşe verdi. Yüzbaşı Lintley şehrin diken üstünde olduğunu söylüyor. Sabran halkını onları koruyacağına inandırmak için elçiler yolladı ama bir Ulu Batılı uyanmışken buna kimse inanamıyor."

"Eninde sonunda olacaktı," dedi Ead. "Daha ufak türler bir süredir uykularında kıpırdanıyorlardı zaten."

"Evet, ama yüce efendilerden biri hiç uyanmamıştı. Neyse ki şehrin çoğu gördükleri şeyin İsimsiz Olan'ın sağ kanadı olduğunu bilmiyor. Fýredel'i betimleyen bütün duvar dokumaları burada saklı." Margret bezi sıktı. "Onu ve tüm şeytani soyunu betimleyen yani."

"Orsul'ın çoktan uyandığını söyledi." Ead liköründen bir yudum daha aldı. "Valeysa'nın da yakında uyanacağını."

"En azından diğerleri uzun zamandır ölü. Tabii İsimsiz Olan da geri dönemez. Berethnet Hanesi direnmeye devam ettikçe uyanamaz."

Ead doğrulmaya çalışınca kolları titredi ve tekrar yastıklara gömüldü. Margret kapıya gidip bir hizmetkârla konuştu, ardından geri döndü.

"Meg," dedi Ead, Margret onun kaşına bezi hafifçe dokundururken. "Loth'a ne olduğunu biliyorum."

Margret hareketsizleşti. "Sana mektup mu yazdı?"

"Hayır." Ead kapıya yan gözle bir bakış attı. "Tanrısal Dükler, Sabran'la konuşurken kulak misafiri oldum. Combe'un iddia ettiğine göre Loth, Cárscaro'ya casus olarak gitmiş, orada neler olduğunu öğrenip Wilstan Fynch'i aramak için. Loth'un izin almadan gittiğini söyledi ama... Bence ikimiz de işin aslını biliyoruz."

Margret yavaşça arkasına yaslanıp elini karnına götürdü.

"Aziz, kardeşimi kurtarsın," diye mırıldandı. "Casusluk yapamaz o. Combe onu ölüme mahkûm etti."

Aralarındaki sessizliği sadece dışarıdan gelen kuş sesleri bozuyordu.

"Ona söylemiştim Ead," dedi Margret nihayet. "Bir kraliçeyle arkadaş olmak başkalarıyla arkadaş olmaya benzemez, dikkatli olmak zorundasın dedim. Ama Loth asla laf dinlemez." Üzgün, buruk bir şekilde gülümsedi. "Ağabeyim herkesin onun kadar iyi kalpli olduğunu zanneder."

Ead onu rahatlatacak bir şeyler söylemeye uğraştı ancak aklına tek bir sözcük bile gelmedi. Loth çok büyük tehlikedeydi.

"Biliyorum. Ben de onu uyarmaya çalıştım." Arkadaşının elini tuttu. "Bir şekilde eve dönebilir."

"Cárscaro'da uzun süre hayatta kalamaz, bunu sen de biliyorsun."

"Combe'dan onu getirmesini talep edebilirsin. Leydi Margret Beck'sin sen."

"Combe da Nezaket Dükü. Benim sahip olup olabileceğimden çok daha fazla nüfuzu ve serveti var."

"Sabran'a kendin söyleyemez misin o zaman?" diye sordu Ead. "Bu hikâyeyle ilgili şüpheleri var belli ki."

"Komplo kurduklarına dair kanıt olmadan Combe'u ya da kimseyi suçlayamam. Combe, Sab'a Loth'un isteyerek gittiğini söylediyse ve bunun aleyhinde kanıt sunamazsam o zaman Sabran bile bir şey yapamaz."

Ead, Margret'ın haklı olduğunu biliyordu. Elini daha sıkı tuttu, Margret ise titrek bir nefes verdi.

Biri kapıyı tıklattı. Margret dışarıdaki her kimse ona bir şeyler fısıldadı. Şimdi sideni sessizleşip duyuları köreldiği için Ead ne dediklerini duyamıyordu.

Arkadaşı elinde bir kâseyle tekrar ona döndü. "Hasta şerbeti," dedi. "Tallys sana özel yapmış. Çok nazik bir kız."

Neredeyse mide bulandıracak kadar tatlı olan sıcak bulamaç Inys'de her şeyin ilacı olarak görülürdü. Ead kâseyi tutamayacak kadar zayıf olduğundan Margret'ın bu tuhaf lapayı ona yedirmesine izin verdi.

Kapı tekrar çaldı. Margret bu defa kapıyı açtığında eğilip reverans yaptı.

"Bizi biraz yalnız bırak Meg."

Ead bu sesi tanıyordu. Margret ona doğru bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Inys Kraliçesi odaya girdi. Çobanpüskülü yeşili bir binici kıyafeti giymişti.

"Bize ihtiyacınız olursa seslenin majesteleri," dedi huysuz bir ses dışarıdan.

"Şu an yatalak olan bir kadının bana pek tehlike arz edebileceğini zannetmiyorum Sör Gules ancak teşekkür ederim."

Kapı kapandı. Ead yapabildiği kadar doğruldu, terle sırılsıklam olmuş iç gömleğinin ve ağzındaki ekşi tadın fazlasıyla farkındaydı.

"Ead," dedi Sabran on süzerek. Yanakları hafifçe kızardı. "Bakıyorum sonunda uyanmışsın. Mahrem Oda'dan çok uzun süre uzak kaldın."

"Bağışlayın majesteleri."

"Cömertliğin özlendi. Seni daha önce ziyaret etmek istedim ama hekimler terleme hastalığı olduğundan korktular." Gün ışığı gözlerine vuruyordu. "*Wyrm*'un geldiği gün saat kulesindeydin. Neden orada olduğunu bilmek istiyorum."

"Madam?"

"Kraliyet Kütüphanecisi buldu seni orada. Leydi Oliva Marchyn bana bazı saray mensuplarının ve hizmetkârların o kuleyi... cinsel yakınlıkta bulunmak için kullandıklarını söyledi."

"Benim sevgilim yok majesteleri."

"Bu sarayda ahlaksızlığa müsamaha göstermeyeceğim. İtiraf edersen Nezaket Şövalyesi sana merhamet gösterebilir."

Ead, kraliçenin yanlış tarafa dönme hikâyesini yutmayacağını tahmin ediyordu. "Çan kulesine çıktım çünkü... canavarın dikkatini sizden uzaklaştırmaya çalışıyordum majesteleri." Daha ikna edici bir şekilde konuşacak gücü olmasını diledi. "Ama sizin için korkmama gerek yokmuş."

Gerçeği söylüyordu ancak önemli kısımları gerçekten ayırmıştı.

"Elçi uq-Ispad, ahlaksız birini Soylular Kamarası'na kabul etmemi istemezdi, bundan eminim," diye karara vardı Sabran, "ancak bir daha saat kulesini ziyaret ettiğini duymayayım."

"Elbette madam."

Kraliçe açık pencereye doğru yürüdü. Elini pervaza koyup saray bahçelerinde gözlerini gezdirdi.

"Majesteleri," dedi Ead, "neden *wyrm*'la yüzleşmeye gittiğinizi sorabilir miyim?" Ilık bir meltem esti. "Fýredel sizi öldürseydi her şeyi yitirmiş olurduk."

Sabran bir süre cevap vermedi.

"Halkımı tehdit etti," diye mırıldandı. "Başka ne yapılabilir diye düşünmeden dışarı çıkmıştım bile." Tekrar Ead'a döndü. "Hakkında bir rapor daha aldım. Leydi Truyde utt Zeedeur tebaama senin bir efsuncu olduğunu söyleyip duruyor."

O lanet olası kızıl saçlı kırlangıç balığı. Ead onun cesaretine ve lanetlenme tehlikesini görmezden gelmesine neredeyse hayran olacaktı.

"Madam, efsunculuğa dair hiçbir şey bilmem ben," dedi biraz da aşağılar bir tavırla.

Efsunculuk Başrahibe'nin pek sevdiği bir sözcük değildi.

"Şüphem yok," dedi Sabran, "ama Leydi Truyde'un, beni Fýredel'den koruyanın *sen* olduğuna dair delice bir fikri var. Seni saat kulesinde, bana doğru büyü yaparken gördüğünü iddia ediyor."

Ead bu defa sessiz kaldı. Bu ithama karşı diyebileceği bir şey yoktu.

"Tabii ki," dedi kraliçe, "yalan söylüyor."

Ead konuşmaya cesaret edemedi.

"*Wyrm*'u geri püskürten Aziz'di. Beni ateşten korumak için semavi kalkanını kullandı. Bunun ucuz bir efsun olduğunu ima etmek, vatana ihanete çok yakın bir suçtur," dedi Sabran düz bir sesle. "Onu Yalnız Kule'ye gönderesim gelmiyor değil."

Ead'ın bütün gerginliği bir anda uçup gitti. Rahatlama hissiyle beraber içinde yükselen gülüş, onu dışarı sızmakla tehdit ediyordu.

"O sadece genç, majesteleri," dedi gülmemeye uğraşarak. "Gençlikle beraber aptallık da gelir."

"Seni yalan şeylerle itham edecek kadar büyük," diye belirtti Sabran. "İntikam istemiyor musun?"

"Merhametin tadını tercih ederim. Böylece geceleri uyuyabiliyorum."

Buz gibi soğuk gözler Ead'ın üstünde gezindi. "Belki de daha sık merhamet göstermem gerektiğini ima ediyorsundur."

Ead o bakıştan korkamayacak kadar bitkindi. "Hayır. Yalnızca Leydi Truyde'un siz majestelerine hakaret etmek istemediğini düşünüyorum. Muhtemelen bana kin tutuyordur, sonuçta onun istediği bir konuma terfi ettirildim."

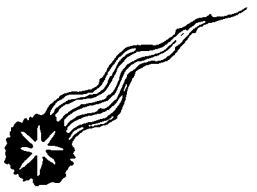
Sabran çenesini kaldırdı.

"Üç gün sonra görevlerine döneceksin. O zamana dek Kraliyet Hekimi seninle ilgilenecek," dedi. Ead kaşlarını kaldırdı. "İyi olman lazım," diye devam etti Sabran ayağa kalkarken. "Duyuru yapıldığında tüm nedimelerimin yanımda olmasına ihtiyacım olacak."

"Duyuru mu madam?"

Sabran sırtını ona dönmüştü ancak Ead yine de omuzlarının kasıldığını görebiliyordu.

"Duyuru," dedi, "Mentendon Bağımsız Devleti Yüce Prensi Aubrecht Lievelyn'le nişanlandığımın duyurusu."

12

Doğu

Su sınavları uzun süren bir rüya gibi geçti. Fırtına Seiiki'nin batı kıyısını hırpalarken birçok vatandaş evlerine sığınmıştı ancak Deniz Muhafızları'nın en kötü koşullara bile dayanıklı olması beklenirdi.

"Yağmur sudur, biz de suyuz," dedi Deniz Generali gök gürültüsünün üstünden, safların yanından geçerken. Saçları kafasına yapışmıştı, burnunun ucundan da yağmur suyu damlıyordu. "Azıcık su sizi mağlup edecekse bir ejderhaya binmeyi ya da denizi korumayı hayal dahi edemezsiniz, yeriniz de burası değil demektir." Sesini yükseltti. "Su sizi mağlup edecek mi?"

"Hayır, onurlu Deniz Generali," diye bağırdı çıraklar. Tané çoktan sırılsıklam olmuştu bile. Yağmur en azından ılıktı.

Okçuluk ve ateşli silahlar yeterince kolaydı. Bu sağanakta bile Tané'nin gözleri keskindi, eli titremiyordu. Ok ve yayla arası en iyi olan Dumusa'ydı –hedefi gözleri kapalı bile vurabilirdi– ama Tané de ikinci olmuştu. Diğerlerinden hiçbiri, Dumusa bile iş tabancaya geldiğinde onu yenemezdi ama Batı Evi'nden bir deniz muhafızı neredeyse ona denkti. Kanperu yaşı en büyük ve en uzun boylu kişiydi; çene hattı bir kılıcı andıracak kadar keskin, elleriyse ağaç gövdelerini sarabilecek kadar büyük görünüyordu.

Sırada atlı okçuluk vardı. Hepsinin bir kirişe asılmış altı cam şamandırayı vurması gerekiyordu. Dumusa at üzerinde normalde

olduğu kadar becerikli değildi ve sadece beş tanesini vurabilmişti. Onren atları pek sevmediğinden sınav boyunca dişlerini gıcırdatmış, sonra da atının kontrolünü kaybedince üç şamandırayı kaçırmıştı. Ne var ki Tané'nin her atışı yerini bulmuştu, ta ki atı tökezleyene dek. Yerini bulmayan son atış, Turosa'nın birinciliği kapmasına neden olmuştu.

Atlarını ahıra kadar sürdüler. "Talihsizlik işte, köylü," dedi Turosa, Tané eyerden inerken. "Bazı şeyler geldiğin kanla alakalı anlaşılan. Belki bir gün onurlu Deniz Generali şunu fark eder: Ejderha binicisi olunmaz, doğulur."

Bir seyis kısrağını alırken Tané çenesini sıktı. Atının tüyleri yağmur ve ter yüzünden daha koyu renk görünüyordu.

"Onu duymazdan gel Tané," dedi Dumusa atından inerken. Islak saçları omuzlarına yapışmıştı. "Su hepimizde aynı akar."

Turosa dudak bükse de bir şey demeden uzaklaştı. Binici soyundan gelen kişilerle hiç tartışmazdı.

O gidince Tané, Dumusa'nın önünde eğildi. "Çok yeteneklisin onurlu Dumusa," dedi. "Bir gün senin kadar kabiliyetli bir okçu olmayı umuyorum."

Dumusa da buna karşılık eğildi. "Ben de bir gün ateşli silahlarda senin kadar usta olmayı umuyorum onurlu Tané."

Beraber ahırdan çıktılar. Tané daha önce Dumusa'yla sohbet etmişti ancak şimdi baş başa olduklarından ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Sık sık Dumusa'nın hayatının nasıl geçtiğini, Miduchi Klanı'ndan gelen büyükanne ve büyükbabasıyla Ginura'da bir malikânede yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdi.

Çalışma salonuna vardıklarında birbirlerine yakın oturdular, Tané de oklarındaki çamuru temizlemeye girişti. Uzun boylu, sessiz çırak Kanperu da çoktan oradaydı, gümüş kakmalı tabancasını ovalıyordu.

Onlar çalışırken Onren salona girdi.

"Bu," diye ilan etti, "yaptığım en kötü atıştı." Islak saçlarını geriye doğru itti. "Bir tapınak bulup yüce Kwiriki'ye tüm atları dalgalarla alıp götürmesi için yalvaracağım. Doğduğum günden beri bana köstek olmaya uğraşıyorlar."

"Sakin ol." Dumusa başını yayından kaldırmadı. "Miduchi'ye yeteneklerini göstermek için daha çok zamanın var."

"Senin için demesi kolay. Sende Miduchi kanı var. Eninde sonunda hepiniz binici oluyorsunuz."

"Binici olmayan ilk Miduchi olma ihtimalim de hep var."

"Var tabii," diye ona katıldı Onren, "ama bu ihtimalin çok küçük olduğunu hepimiz biliyoruz."

Düello yüzünden dizi şişmişti. Binici olmak istiyorsa daha sıkı çalışması gerekecekti.

Kanperu tabancasını tekrar duvardaki rafa yerleştirdi. Salondan çıkarken omzunun üstünden Onren'e anlaşılmaz bir bakış attı.

"Onurlu Kanperu'nun manavın yanındaki tavernayı ziyaret ettiğini duydum," diye mırıldandı Dumusa, Onren onları duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Her geceyi orada geçiriyormuş."

"Ne olmuş?"

"Biz de gidebiliriz diye düşündüm. Binici olduğumuzda beraber çok vakit geçireceğiz. Birbirimizi iyi tanımamız gerekir. Sizce de öyle değil mi?"

Onren gülümsedi. "Dumu," dedi, "sınavlarda senden başarılı olmayayım diye dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Okçuluk dışında her şeyde benden daha başarılı olduğunu gayet iyi biliyorsun." Dumusa bir kez daha yayını inceledi. "Hadi gel. Birkaç saatliğine buradan çıkmam lazım."

"Onurlu Deniz Generali'ne senin nasıl beni kötü etkilediğini söylemeliyim." Onren ayağa kalkıp gerindi. "Geliyor musun Tané?"

İkisinin de bir yanıt bekleyerek ona baktığını fark etmek, Tané'nin birkaç saniyesini aldı.

Ciddilerdi. Su sınavlarının ortasında bir tavernaya gitmek istiyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça, "ama burada kalıp sonraki su sınavına çalışmam lazım." Duraksadı. "Senin de yarın için hazırlanman gerekmez mi Onren?"

Onren homurdandı. "Ömrümün çoğunda çalıştım zaten. Dün gece çalışmak, bugün işime yaramadı. Hayır," dedi, "bana gereken sert bir içki. Bir de belki sert bir..." Dumusa'ya bir bakış attı, gülmemeye uğraşırken dudakları titrese de ikisi de birer kahkaha patlattı.

Akıllarını yitirmişlerdi. Böyle bir zamanda kimse dikkatinin dağılmasını göze alamazdı kuşkusuz.

"Umarım keyifli bir akşam geçirirsiniz," dedi Tané ayağa kalkarken. "İyi geceler."

"İyi geceler Tané," dedi Onren. Gülümsemesi kayboldu, kaşlarını çattı. "Biraz uyumaya çalış, tamam mı?"

"Tabii."

Tané salonun karşısına geçip yayını duvara astı. Arkadaşlarıyla silahsız dövüş çalışmaya hazırlanan Turosa onun bakışlarını yakalayıp yumruğunu avucuna vurdu.

Koridorlarda nemli bir meltem esti, yeni pişmiş çorbadan yükselen buhar kadar sıcaktı. Tané okulda yürürken ayaklarının altındaki cilalı zemin titriyordu.

Terden kurtulmak için yüzünü yıkadı, ardından odasında tek başına kılıç çalıştı. Nihayet kolu yorulduğunda bir kuruntu onu kemirmeye başladı. Sınav esnasında atının tökezlemesi için hiçbir sebep yoktu. Turosa sırf ona garezinden ata bir şekilde zarar vermiş olabilir miydi?

En sonunda ahırlara geri döndü. Nalbandı bulduğunda adam onu hiçbir sorun olmadığını söyleyerek rahatlattı. Yer ıslaktı. Atın muhtemelen ayağı kaymıştı.

Turosa gibi bir aptalın seni alt etmesine izin verme, demişti Susa ancak sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

Tané akşamın geri kalanını çalışma salonunda, korkulukları fırlatma bıçaklarıyla delerek geçirdi. Ancak hepsinin gözüne

bıçağı isabet ettirebildiğinde kendine odaya dönme izni verdi, odaya döndüğünde de gaz lambasını yakıp Susa'ya ilk mektubunu yazmaya başladı.

Şu ana kadar sınavlar korktuğum kadar zordu. Bugün atımın ayağı kaydı, ben de bedelini ödedim.

Çalışıp durarak kendimi tüketiyormuşum gibi hissetsem de diğerlerinden bazıları, uykusuz kalacak kadar çalışmadan da benim kadar iyi performans sergiliyorlar. İçki ve sigara içiyordu, gülüşüyorlar ama benim tek yapabildiğim, yeteneğimi geliştirmeye devam etmek. On dört yıl hazırlandıktan sonra içimdeki su doğru akmıyor. Korkuyorum Susa.

O on dört yılın burada hiçbir anlamı yok. Bugünümüz yargılanıyor, dünümüz değil.

Mektubu Hisan Burnu'na göndermesi için bir hizmetkâra verdi, ardından şiltesine uzanıp kendi nefeslerini dinledi.

Dışarıda bir baykuş ötüyordu. Pek zaman geçmeden kalkıp tekrar odasından dışarı sıvıştı.

Biraz daha çalışabilirdi.

Hisan Burnu Valisi zayıf bir adamdı, temiz giyimliydi ve şehrin ortasındaki devasa bir malikânede yaşıyordu. Polis Şefi'nin aksine nasıl gülümsenir biliyordu. Saçları kırlaşmıştı, nazik bir yüzü vardı ve hafif suçlar işleyenlere yumuşak davrandığı söylenirdi.

Seiiki'nin ana kuralını çiğnemiş olan Niclays'in, en uçuk hayallerde bile *hafif bir suç* işlememiş olması çok yazıktı. "Yani," dedi vali, "yabancıyı senin kapına o kadın getirdi."

"Evet," diye onayladı Niclays. Boğazı o kadar kurumuştu ki konuşmakta zorluk çekiyordu. "Evet, öyle, onurlu vali. Onlar

gelmeden birkaç dakika öncesine kadar muhteşem Seiiki şarabınızın keyfini çıkarıyordum."

Onu günlerce bir odada tutmuşlardı. Niclays karanlıkta zaman mefhumunu yitirmişti. Askerler nihayet onu dışarı çıkardığında doğrudan idam edileceğini düşünmüş, korkudan neredeyse bayılmıştı. Bunun yerine askerler onu bir hekime götürmüşlerdi, hekim de onun ellerini kontrol edip gözlerini incelemişti. Sonra ona yeni kıyafetler vermiş ve Niclays'i Seiiki'nin bu bölgesindeki en güçlü yetkiliye götürmüşlerdi.

"Yani bu adamı evine aldın," diye devam etti vali. "Orisima'da yaşayan yasal bir yerleşimci olduğunu mu düşündün?"

Niclays boğazını temizledi. "Ben... ee... hayır. Orisima'daki herkesi tanıyorum. Ama o kadın beni tehdit etti," dedi, bu anı hâlâ onu korkutuyormuş gibi bir görüntü çizmeye uğraşarak. "O... boğazıma bir hançer dayadı ve yabancıyı evime almazsam beni öldüreceğini söyledi."

Panaya ona dürüst davranmasını söylemişti ama her iyi hikâyeye bir tutam abartı gerekirdi.

Yakınlarda iki piyade nöbet tutuyordu. Başlarını ve enselerini kapatan demir miğferler, yeşil kordonlarla çenelerinin altında bağlanarak sabitlenmişti. Paravanı aynı anda kenarlara kaydırdılar ve içeri iki asker daha girdi. Askerler aralarında birini tutuyorlardı.

"Bu kadın mıydı?" diye sordu vali.

Saçları omuzlarında topak topak olmuştu. Gözlerinden biri şişip kapanmıştı. Solundaki askerin şişmiş dudağına bakılırsa onlarla savaşmıştı. Niclays'in yerinde yürekli biri olsaydı kadının o olduğunu inkâr ederdi.

"Evet," diye kabul etti Niclays.

Kadın ona nefret dolu bir ifadeyle baktı.

"Evet," diye tekrarladı vali. "Hisan Burnu'ndaki bir tiyatroda müzisyen olarak çalışıyor. Çok onurlu Savaş Beyi, bazı Seiikili sanatçıların belirli günlerde Orisima'da eğlence ve sohbet

sunmasına izin veriyor." Kaşlarını kaldırdı. "Daha önce sizi hiç ziyaret ettiler mi?"

Niclays zorla gülümsemeyi başardı. "Genelde kendi halimde takılmaktan daha memnun olurum."

"Güzel," diyerek tükürdü kadın ona. "O zaman kendini sikebilirsin, gümüş âşığı yalancı."

Askerlerden biri ona vurdu. "Sessiz ol," dedi sertçe.

Niclays irkildi. Kadın yere yığıldı, omuzlarını kamburlaştırıp bir elini yanağına yasladı.

"O kadının bu kişi olduğunu tasdik ettiğiniz için teşekkür ederiz." Vali cilalı yazı kutusunu kendine doğru çekti. "Bir yabancının nasıl bu adaya gelebildiğine dair hiçbir şey söylemiyor. Siz biliyor musunuz?"

Niclays yutkundu. Tükürüğü bir lapa kadar yoğundu sanki.

Dürüstlüğün canı cehennemeydi. Truyde ne kadar uzakta olursa olsun onun bu işle ilişiği olduğunu gösterecek herhangi bir şey söyleyemezdi.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Sulyard söylemedi."

Vali gözlüklerinin üstünden ona bir bakış attı. Küçük, koyu renk gözlerinin altında torbalar vardı.

"Bilge Hekim Roos," dedi vali, katı mürekkep çubuğunun ucunu öğütüp suyla karıştırırken, "bilginize saygı duyuyorum, bu yüzden dürüst olacağım. Bana başka bir şey söyleyemeyecekseniz bu kadın işkence görecek."

Kadın titremeye başladı.

"Böylesi yöntemler kullanmak bizim geleneklerimizde yoktur, en ciddi durumlar haricinde tabii. Bu kadının tüm Seiiki'yi tehlikeye atabilecek bir komploya karıştığını kanıtlayacak kadar delilimiz var. Yabancıyı Orisima'ya o getirmişse adamın en başta nereden geldiğini de biliyor demektir. Bu nedenle de ya kaçakçılarla iş birliği içinde, bunun da cezası ölümdür ya da... başka birini koruyor, henüz haberimiz olmayan birini." Vali kutusundan bir fırça seçti. "Bu kadın eğer kullanılmışsa çok onurlu Savaş

Beyi ona merhamet gösterebilir. Sulyard'ın buraya hangi amaçla geldiğine ya da adaya girmesine kimin yardım etmiş olabileceğine dair başka bir şey bilmediğinizden emin misiniz?"

Niclays yerdeki kadına baktı. Tek bir siyah göz, saçın ardından ona bakıyordu.

"Eminim."

Bunu söylediği an sanki tekrar sırtına bir cop yemiş gibi hissetti, nefes alamıyordu.

"Onu hapishaneye götürün," dedi vali. Askerler onu kollarından tutup kaldırırken kadın panikle kesik nefesler almaya başladı. Niclays ilk kez onun ne kadar genç olduğunun farkına vardı. Truyde'dan büyük olamazdı.

Jannart ondan utanırdı. Niclays başını eğdi, kendi teninden bile tiksiniyordu.

"Teşekkürler bilge Hekim Roos," dedi vali. "Böyle bir durum olduğundan şüphelenmiştim ama sizin onayınız gerekiyordu."

Dışarıdaki koridorda ilerleyen ayak sesleri artık duyulmaz olduğunda vali başını mektubuna eğip dakikalarca onunla uğraştı, bu süre zarfında Niclays konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Seiikiceniz çok iyi. Orisima'da anatomi öğrettiğinizi duydum," dedi vali nihayetinde, Niclays irkildi. "Öğrencilerimizi nasıl buldunuz?"

Kadın sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Onlar benden ne kadar şey öğrendiyse ben de onlardan o kadar öğrendim," dedi Niclays dürüstçe, vali gülümsedi. Bu fırsatı kaçırmayan Niclays konuşmaya devam etti. "Ne var ki bazı... başka çalışmalar için gereken malzemelerim çok azaldı, çok onurlu Mentendon Yüce Prensi de bana bu malzemelerin gönderileceğini taahhüt etmişti. Ayrıca korkarım ki onurlu Orisima Polis Şefi ekipmanımı parçaladı."

"Onurlu Polis Şefi fazla... hararetli davranabiliyor." Vali fırçasını kenara bıraktı. "Bu konu kapanana kadar Orisima'ya dönemezsiniz. İzinsiz giren birinin Orisima'nın duvarlarını dele-

bildiğini kimse duymamalı, biz de kızıl hastalıktan iz olmadığını güvence altına almak için ticaret merkezini temizlemeliyiz. Korkarım ki soruşturmamızı sürdürürken sizi Ginura'da ev hapsine almak zorundayız."

Niclays ona bakakaldı.

Bu kadar şanslı olamazdı. Ona işkence etmek bir yana, özgürlük veriyorlardı.

"Ginura'da," diye tekrar etti.

"Birkaç haftalığına. Sizi bu durumdan çıkarsak iyi olacaktır."

Niclays bu sorunun diplomatik olduğunu seziyordu. Adaya izinsiz giren birini kendi evinde barındırmıştı. Onun yerinde bir Seiiki vatandaşı olsaydı bu suç yüzünden idam edilirdi ancak bir Ment yerleşimcinin idamı, Lievelyn Hanesi'yle yapılan kırılgan ittifakı bozabilirdi.

"Haklısınız." Pişmanmış gibi görünmeye uğraştı. "Haklısınız onurlu vali, tabii ki. Anlıyorum."

"Umalım da siz dönene kadar bütün bunlar çözülmüş olsun. Verdiğiniz bilgi için teşekkür etmek adına, ihtiyacınız olan tüm malzemelerin size ulaştığından emin olacağım." Niclays'e delici bir bakış attı. "Bu sizin için de uygun mudur bilge Hekim Roos?"

"Kesinlikle. Nezaketiniz için minnettarım." Niclays duraksadı. "Peki ya Sulyard?"

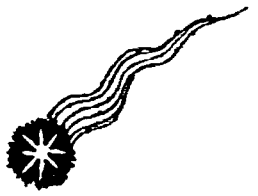
"Hapishanede. Kızıl hastalık belirtisi gösterip göstermeyeceğini bekliyoruz," dedi vali. "Seiiki'ye ulaşmasında kimin ona yardım ettiğini söylemezse o da işkence görecek."

Niclays dudaklarını ıslattı.

"Belki size yardım edebilirim," dedi, bir yandan neden bile isteye bu karmaşaya dâhil olduğunu merak ederken. "Tıpkı onun gibi Erdemlik'ten biri olarak Sulyard'ı itiraf etmenin mantıklı olduğu konusunda ikna edebilirim, tabii gitmeden onu ziyaret etmeme izin verirseniz."

Vali bu teklifi düşünür gibi yaptı.

"Kan dökmekten kaçınabilecek bir konumdayken kan dökmeyi sevmem. Belki yarın olabilir," diye karar verdi. "Şimdi bu talihsiz durum hakkında onurlu Savaş Beyi'ne haber yollamam gerek." Dikkatini tekrar mektubuna çevirdi. "Bu gece iyi dinlenin, bilge Hekim Roos."

13

Doğu

Bir sonraki sınav bıçaklarlaydı. Diğer sınavlar gibi bu sınavı da Deniz Generali ve mavi üniformalı bir grup yabancı izliyordu. Bunlar, elli yıl önce kendi sınavlarını geçmiş olan diğer Miduchi Klanı üyeleriydi. Vücudu onu yarı yolda bırakmazsa Tané'nin de paylaşabileceği mirasa sahip kişilerdi.

Gözleri balon balığı gibi şişmişti. Her bir bıçağı eline alırken elleri kaygan ve sakardı. Diğer tüm çıraklardan daha iyi bir performans sergilemişti, Turosa haricinde. Turosa'nın bıçaklar konusundaki becerisi ona Kuzey Evi'nde çok şöhret kazandırmıştı.

Turosa tam puan aldığı anda Onren salona girdi. Saçı dağınıktı, taranmamıştı. Deniz Generali kaşlarını kaldırdı ancak Onren ona eğilmekle yetinip bıçaklara yaklaştı.

Hemen ardından Kanperu belirdi. Deniz Generali kaşlarını daha da kaldırdı. Onren bir bıçağı sapından tuttu, dengeli bir şekilde durdu ve bıçağı salonun diğer ucuna, ilk korkuluğa fırlattı.

Her bıçak hedefini buldu.

"Tam puan," diye belirtti Deniz Generali, "ama tekrar geç kalma onurlu Onren."

"Elbette, onurlu Deniz Generali."

O gece hizmetkârlar Deniz Muhafızları'nı uyandırdılar ve hâlâ geceliklerini giyen çıraklara bir sıra tahtırevana kadar eşlik

ettiler. Kendi tahtırevanına yerleşen Tané tırnaklarını diplerine kadar kemirdi.

Tahtırevanlarından çıktıklarında ormanın içindelerdi, yanlarında da kaynak suyundan beslenen geniş bir göl vardı. Gölün yüzeyinde yağmur damlaları dans ediyordu.

"Açık Deniz Muhafızları üyeleri sık sık gece uyanıp Seiiki'nin uğradığı tehditlere karşılık verirler. Balıklardan daha iyi yüzmeleri gerekir çünkü her an gemilerinden ya da ejderhalarından ayrı düşebilirler," dedi Deniz Generali. "Bu göle sekiz dans eden inci saçıldı. Birini bulabilirseniz sizi daha yüksek derecelendirebilirim."

Turosa üstünü çıkarmaya başlamıştı bile. Tané yavaşça geceliğini çıkarıp beline kadar suya girdi.

Yirmi altı muhafıza karşılık sadece sekiz inci vardı. İncileri bu karanlıkta bulmak zor olacaktı.

Gözlerini kapatıp bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Deniz Generali emri verir vermez göle daldı.

Su onu sarmaladı. Berrak, tatlı ve serindi. O etrafa bakınıp gümüşi yeşil bir ışıltı ararken saçı etrafında yosun gibi dalgalanıyordu.

Onren göle atlarken neredeyse hiç su sıçratmadı. Daldı, hazinesini kaptı ve zarif bir yay çizerek yüzeye çıktı. Bir ejderha gibi yüzüyordu.

İnci bulacak bir sonraki kişi olmaya kararlı olan Tané daha derinlere dalmayı göze aldı. Kaynak suyunun, incileri batıya doğru sürükleyeceği kanaatindeydi. Dönüp kolayca gölün dibine indi, sadece bacaklarını kullanarak yüzüyor ve ellerini ince kum tanelerinin içinde gezdiriyordu.

Ciğerleri sıkışmıştı ki parmakları ufak bir boncuğa değdi. Turosa'yla neredeyse aynı anda yüzeye çıktılar, Turosa saçlarını geriye itip incelemek için incisini kaldırdı.

"Dans eden inciler. Tanrı'nın seçtiği kişiler bu incileri takardı," dedi. "Bir zamanlar dans eden inciler mirasın, tarihin

simgeleriydi." Keskin bir ifadeyle gülümsedi. "Şimdi o kadar çok köylü dans eden inci takıyor ki çöpten farksızlar."

Tané onun gözlerinin içine bakıp, "İyi yüzdün onurlu Turosa," dedi.

Bu, Turosa'yı güldürdü. "Ah, köylü. Seni öyle bir aptal konumuna düşüreceğim ki bir daha bir köylünün Miduchi Klanı'nı kirletmesine asla izin vermeyecekler." Yüzerek yanından geçti. "Düşmeye hazır ol."

Gölün kıyısına doğru kulaç atıyordu. Tané onu belirli bir mesafeden takip etti.

Söylentiye göre son sınavda her bir başçırak, bir diğeriyle dövüşürdü. Onren'le çoktan düello yapmıştı. Rakibi ya Turosa olacaktı ya da Dumusa.

Eğer rakibi ilki olursa Turosa onu mahvetmek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Niclays, Hisan Burnu Valisi'nin malikânesinde uykusuz bir gece geçirdi. Yatak Orisima'da yattığı yataktan çok daha lükstü ancak kiremitli çatıya yağmur damlaları vuruyor, ona bir türlü huzur vermiyordu. Üstüne üstlük hava, her Seiiki yazı gibi katlanılamayacak kadar nemliydi.

Gece yarısından sonra bir ara nemli yataktan kalkıp pencere kafesini açtı. Meltem ılık ve boğucuydu ancak en azından yıldızları görebilecekti. Düşünebilecekti.

Eğitimli hiç kimse hayaletlere inanmazdı. Sahte hekimler, ölülerin ruhlarının *ether* diye bir elementte yaşadığını iddia ederlerdi, bu tamamıyla saçmalıktı. Buna rağmen Niclays kulağında fısıldayan sesin Jannart'ın sesi olduğunu, o müzisyene yaptığı şeyin bir suç olduğunu söylediğini biliyordu.

Hayaletler, ölülerin geride bıraktığı seslerdi. Dünyadan çok çabuk koparılmış bir ruhun yankılarıydı.

Jannart o müzisyeni güvende tutmak için yalan söylerdi. Gerçi Jannart hep iyi bir yalancı olmuştu. Ömrünün çoğunda bir oyun sahnelemişti. Otuz yıl boyunca Truyde'a yalan söylemişti. Oscarde'a.

Tabii bir de Aleidine'e.

Niclays ürperdi. Jannart defnedildiği esnada Aleidine'in gözlerindeki bakışı ne zaman hatırlasa Niclays'in hep içi ürperirdi. Aleidine hep farkındaydı. Farkındaydı ancak hiçbir şey söylememişti.

Kalbimin sana ait olması onun suçu değil, demişti Jannart bir kez ve doğru söylemişti. Asilzadeler arasında yapılan birçok evlilik gibi onların evliliğini de aileleri ayarlamıştı. Nişan da Jannart yirmi yaşına girdiği gün, yani Niclays onunla tanışmadan bir sene önce yapılmıştı.

Niclays düğüne gitmeye tahammül edememişti. Kaderinin ipliklerindeki düğümler ona işkence ediyordu. Saraya bir süre daha önce gelseydi belki Jannart'la eş olabilirlerdi.

Homurdandı. Sanki Zeedeur Markizi'nin, Rozentunlu, fakir ve önemsiz biriyle evlenmesine izin verirlerdi de. Aleidine de halktan biriydi ancak onun evliliği mücevherlerle gelmişti. Üniversiteyi yeni bitirmiş olan Niclays o aileye borçtan başka bir şey getiremezdi.

Aleidine çoktan altmışını geçmişti muhtemelen. Kestane rengi saçı gümüşle işlenmiş, ağzı çizgilerle çerçevelenmiş olmalıydı. Oscarde en azından kırk yaşındaydı. Aziz aşkına, yıllar o kadar hızlı uçup gidiyordu ki.

Meltem serinlemesini sağlamıyordu. Pes etmiş bir şekilde pencere kafesini kapatıp tekrar yatağa uzandı.

Sıcaklık tenini haşlıyordu sanki. Kendini uyumaya zorladı ama zihni sessizleşmeyi reddediyor, ayak bileğiyse hafif hafif sızlıyordu.

Sabah olduğunda fırtına hâlâ bitecekmiş gibi değildi. Niclays fırtınanın, malikânenin bahçesini sulamasını izledi. Hizmetkârlar

kahvaltı etmesi için ona soya peyniri, ızgara çopra ve arpa çayı getirdi.

Öğle olduğunda hizmetkârlardan biri, valinin, Niclays'in isteğini kabul ettiğini söyledi. Hapishanede Triam Sulyard'ı ziyaret edip oğlandan alabildiği kadar bilgi alacaktı. Hizmetkârlar ona ayrıca yeni bir baston verdiler, bu baston daha sağlam ve hafif odundan yapılmıştı. Niclays biraz su vermeleri için ona yalvardı. Bir su kabağı içinde ona su da getirdiler.

Bir kapalı tahtırevan gün batımında onu hapishaneye götürdü. Tahtırevanın içinde güvende olan Niclays perdelerin arasından dışarı bir bakış attı.

Yedi yıl boyunca Hisan Burnu'na adım bile atmamıştı. Şehrin müziğini ve konuşmalarını duymuş, kayan yıldızları andıran ışıklarını izlemiş ve sokaklarında yürümeyi dilemişti; ne var ki şehir onun için bir gizem olarak kalmaya devam etmişti. Niclays'in dünyası yüksek duvarlardan oluşan bir avucun içindeydi.

Fener ışığı işlek şehri ortaya seriyordu. Niclays, Orisima'dayken Mentendon'u hatırlatan kişi ve eşyalarla çevriliydi. Şimdi evden ne kadar uzakta olduğunu hatırlıyordu. Batılı hiçbir yerleşme sedir ağacı ya da tütsü kokmazdı. Batılı hiçbir yerleşme mürekkep balığı mürekkebi ya da balıkçılık için yanardöner şamandıralar satmazdı.

Bir de tabii Batılı hiçbir yerleşme ejderhalara hürmet etmezdi. Varlıklarının izi her yerdeydi. Tüccarlar her köşede çığırtkanlık yaparak tılsımlar satıyor, deniz ve yağmurun efendilerinden gelme talih ve yardım sözü veriyorlardı. Neredeyse her sokakta yalosdan yapılma tapınaklar ve bir tuzlu su havuzu vardı.

Tahtırevan hapishanenin dışında durdu. Kapısı açılınca Niclays dışarı çıktı ve yüzünün önünde uçan bir tatarcığı eliyle vurarak uzaklaştırdı. Bir çift hapishane gözcüsü onu aceleyle kapıdan geçirdi.

Farkına vardığı ilk şey, dışkı ve idrarın göz yaşartacak kadar yoğun kokusuydu. Gömleğinin yeniyle burnunu ve ağzını

kapattı. İdam alanını geçerken dizleri boşalmak üzereydi. Bir tezgâhın üzerinde çürümekte olan kafalar sergileniyordu, dilleri kurtçuklar misali şişmişti.

Sulyard'ı yer altındaki bir odaya saklamışlardı. Hücresinde yüzükoyun yatıyordu, belinin etrafında bir kumaş parçası vardı. Gözcüler, gitmeden önce Niclays'e bir fener verecek kadar iyilerdi.

Gözcülerin ayak sesleri karanlığın içinde yitip gitti. Niclays eğilip tahta parmaklıklardan birini kavradı.

"Sulyard." Bastonunu yere vurdu. "Canlan!" Hiç tepki yoktu. Niclays bastonunu parmaklıkların arasından uzatıp Sulyard'ı iyice bir sarstı. Sulyard kıpırdanıp, "Truyde," diye mırıldandı.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben Roos."

Sulyard duraksadı. "Hekim Roos." Yavaş yavaş ona doğru döndü. "Rüya görüyorum sandım."

"Keşke rüya görüyor olsaydın."

Sulyard pek iyi durumda değildi. Yüzü, fırındaki hamur misali şişmişti ve kaşına da *izinsiz giren* anlamındaki karakterler işlenmişti. Sırtında ve uyluklarında kurumuş kan lekeleri vardı.

Niclays'in aksine Sulyard, denizin karşı kıyısındaki bir prensin korumasına sahip değildi. Bir zamanlar böyle bir gaddarlık Niclays'i şaşırtabilirdi belki ancak Erdemlik'teki ülkeler, mahkûmlardan gerçeği alabilmek için çok daha zalimce yöntemler uygularlardı.

"Sulyard," dedi Niclays, "bana sorguculara ne söylediğini anlat."

"Sadece gerçeği söyledim." Sulyard öksürdü. "Savaş Beyi'nden yardım dilenmek için geldiğimi anlattım."

"O konuda değil. Orisima'ya nasıl geldiğin konusunda." Niclays parmaklıklara daha da yaklaştı. "Şu diğer kadın, gördüğün ilk kadın, sahildeki. Sorguculara ondan bahsettin mi?"

"Hayır."

Niclays'in tek yapabildiği bu budalanın boğazına yapışmamak için kendine hâkim olmaktı. Bunun yerine su kabağını açtı.

"İç." Parmaklıklar arasından itti. "O ilk kadın seni rapor etmek yerine tiyatro bölgesine götürdü. Orisima'ya gelmene sebep olan şey onun işlediği suçtu. Onu betimleyebilmen lazım; yüzünü, kıyafetlerini, *ne olursa*. Kendine biraz faydan dokunsun Sulyard."

Sulyard'ın kanla lekeli eli su kabağına doğru uzandı. "Uzun, koyu renk saçları, sol yanağının üstünde de bir yara izi vardı. Bir balık oltasına benziyordu." Sulyard su içti. "Sanırım... benimle yaşıttı ya da benden daha gençti. Sandalet giymişti, siyah tuniğinin üzerinde gri kumaş bir ceket vardı."

"Bu bilgiyi seni yakalayanlara anlat," diye ısrar etti Niclays. "Canın karşılığında bunları anlat. Onu bulmalarına yardım edersen sana merhamet gösterirler."

"Beni dinlemeleri için onlara yalvardım." Sulyard delirmiş gibiydi. "Majestelerinin isteğiyle geldiğimi, onun elçisi olduğumu, gemimin battığını anlattım. Hiç kimse beni dinlemedi."

"Gerçek bir elçi *olsaydın* bile –olmadığın ortada– seni hoş karşılamazlardı." Niclays omzunun üstünden arkaya bir bakış attı. Gözcüler birazdan onu almak için gelirlerdi. "Dikkatle dinle beni Sulyard. Hisan Burnu Valisi, bu mevzu araştırılırken beni başkente yolluyor. Bırak mesajını *ben* götüreyim Savaş Beyi'ne."

Sulyard'ın gözleri doldu. "Benim için bunu yapar mısınız Hekim Roos?"

"Bana bu görevin hakkında daha çok şey anlatırsan yaparım. Neden Sabran'ın Seiiki'yle ittifak kurması gerektiğine inanıyorsun, bana onu anlat."

Sözünü tutup tutamayacağından emin değildi ancak bu delikanlının neden burada olduğunu tam olarak bilmesi gerekiyordu. Truyde'un onunla beraber ne planladığını öğrenmeliydi.

"Teşekkür ederim." Sulyard parmaklıkların arasından uzanıp Niclays'in elini tuttu. "Teşekkür ederim Hekim Roos. Dostluk Şövalyesi beni sizin arkadaşlığınızla kutsadı."

"Eminim," dedi Niclays soğuk bir tavırla.

Bekledi. Sulyard onun elini sıkıp neredeyse duyulamayacak bir sesle konuşmaya başladı.

"Truyde'la ben," dedi, "biz... İsimsiz Olan'ın çok yakın zamanda uyanacağına inanıyoruz. Onu hapsedildiği yerde tutanın, hiçbir zaman Berethnet Hanesi'nin soyunun devamı olmadığını düşünüyoruz. Bize kalırsa ne olursa olsun geri dönecek ve hizmetkârları da bu yüzden uykudan uyanıyor. Onun çağrısına yanıt veriyorlar."

Konuşurken dudakları titriyordu. Berethnet Hanesi'nin İsimsiz Olan'ı uzak tutmadığını söylemek Erdemlik'te çok büyük ihanet sayılıyordu.

"Neden buna inanıyorsunuz?" diye sordu Niclays şaşkınlık içinde. "Hangi felaket tellalı korkuttu seni böyle evlat?"

"Felaket tellalı inandırmadı bizi buna. Kitaplar inandırdı. Sizin kitaplarınız Hekim Roos."

"*Benim mi?*"

"Evet. Arkanızda bıraktığınız simya kitapları," diye fısıldadı Sulyard. "Truyde'la ben Orisima'da sizi bulmayı planlıyorduk. Dostluk Şövalyesi beni sizin yanınıza getirdi. Bunun ilahi bir görev olduğunu göremiyor musunuz?"

"Hayır, görmüyorum, seni lahana kafalı."

"Ama..."

"Gerçekten de Doğu hükümdarlarının bu delice teklife Sabran'dan daha sıcak yaklaşacağını mı düşündün?" dedi Niclays alayla. "Boşluk'u geçip hayatınızı tehlikeye atmayı planladınız... Çünkü birkaç simya kitabına şöyle bir göz attınız, öyle mi? Simyacılar bile o kitapları anlamak için on yıllarca, bazen nesillerce uğraşıyorlar. Hiç anlamayabilirler bile."

Neredeyse aptallığı yüzünden Sulyard'a acıyacaktı. Gençti ve aşk sarhoşuydu. Kendini Lord Wulf Glenn veya Sör Antor Dale gibi Inys tarihindeki romantik kahramanlara benzetmiş olmalıydı, kafa üstü tehlikeye dalarak leydisini onurlandırması gerektiğine kendini inandırmıştı.

"Lütfen Hekim Roos, yalvarırım beni dinleyin. Truyde o kitapları gerçekten *anlıyor.* Dünyada doğal bir denge olduğuna inanıyor, tıpkı kadim simyacılar gibi," diye kafa ütülemeye devam etti. "Sizin çalışmanıza *inanıyor* ve çalışmanızı dünyamıza, tarihimize uygulayacak bir yol bulduğuna da inanıyor."

Doğal denge. Uzun süredir kayıp olan Rumelabar Tableti'ne işlenmiş sözcükleri kastediyordu, o sözcükler asırlar boyunca simyacıların ilgisini çekmişti.

Aşağıda olan, yukarıda olanla dengelenmelidir,
bunun içinde de evrenin kesinliği vardır.
Ateş topraktan yükselir, ışık gökten iner.
Birinin fazlası diğerini alevlendirir,
bunun içinde de evrenin sonu vardır.

"Sulyard," dedi Niclays dişlerinin arasından, "o kahrolası tableti kimse anlamıyor. Bunlar tahmin ve delilikten ibaret."

"Başta ben de ikna olmamıştım. Bunları inkâr ediyordum. Sonra Truyde'un içindeki tutkuyu gördüğümde..." Sulyard onun elini daha da kuvvetli sıktı. "O bana açıkladı. *Wyrm*'lar ateşlerini kaybedip derin bir uykuya daldıklarında Doğu ejderhaları güçlendiler. Şimdi ejderhalar güçlerini bir kez daha kaybediyor ve Ejderik türler uyanıyor. Anlamıyor musunuz? Bu bir döngü."

Niclays, Sulyard'ın içten ifadesine bir kez daha baktı. Bu görevin arkasındaki kişi Sulyard değildi.

Truyde. Görev *Truyde'dan* çıkmıştı. Onun kalbi ve zihni, bu fikrin filizlendiği topraktı. Büyükbabasına ne kadar da benzemişti. Jannart'ı öldüren takıntı, Truyde'un kanında akmaya devam etmişti.

"İkiniz de aptalsınız," dedi boğuk bir sesle.

"Hayır."

"Evet." Sesi çatladı. "Ejderhaların güç kaybettiğini biliyorsanız neden onlardan yardım istiyorsunuz ki?"

"Çünkü *bizden* daha güçlüler Hekim Roos. Tek başımızayken şansımız, onlarla beraberken olduğundan çok daha az. Zafer kazanmayı umut edebilmek için..."

"Sulyard," dedi Niclays daha yumuşak bir sesle, "sus. Savaş Beyi bunu duymayacak. Sabran da aynı şekilde."

"Denemek istedim. Cesaret Şövalyesi bize, di... diğerleri konuşmaya korkarken sesimizi yükseltmemizi öğretir." Sulyard başını iki yana sallarken gözleri yaşarmıştı. "Umut etmekte hata mı ediyoruz Hekim Roos?"

Niclays bir anda bitkin hissetti. Bu adam evinden çok uzakta, boş yere ölecekti. Yapılabilecek sadece tek bir şey vardı: yalan söylemek. "Seiikililerin Mentendon'la ticaret yaptıkları doğru. Belki dinlerler." Niclays, Sulyard'ın kirli eline nazikçe vurdu. "Şüpheci davrandığı için bu ihtiyarı affet Sulyard. Tutkunu görebiliyorum. İçtenliğine ikna oldum. Savaş Beyi'yle görüşmeyi talep edip bu hususu ona anlatacağım."

Sulyard dirseğine yüklenerek doğruldu. "Hekim Roos..." Sesi boğuklaştı. "Sizi öldürmezler mi?"

"Bu riski göze alacağım. Seiikililer anatomi bilgime saygı duyuyorlar, üstelik yasal bir yerleşimciyim," dedi Niclays. "Bırak deneyeyim. En kötü bana gülerler."

Sulyard'ın kıpkırmızı gözleri yaşlarla doldu. "Size nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Niclays onun omzunu kavradı. "En azından kendini kurtarmaya çalış. Seni sorguladıklarında onlara sahildeki kadını anlat. Onlara anlatacaksın, yemin et bana."

Sulyard başını salladı. "Yemin ederim." Niclays'in eline bir öpücük kondurdu. "Aziz sizi kutsasın Hekim Roos. Aziz'in Büyük Masası'nda, tam da Cesaret Şövalyesi'nin yanında bir yeriniz var sizin."

"Almayayım," diye mırıldandı Niclays. Sonsuzluk boyunca kibirli bir grup ölüyle ziyafet çekmekten daha korkunç bir işkence düşünemiyordu.

Aziz'e gelince, bu budalayı kurtarmak istiyorsa işi zordu.

Gözcülerin yaklaştığını duyunca geri çekildi. Sulyard yanağını yere yasladı.

"Teşekkür ederim Hekim Roos. Bana umut verdiğiniz için."

"İyi şanslar Budala Triam," dedi Niclays sessizce ve gözcülerin onu götürmesine izin verdi.

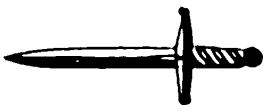
Hapishane kapılarında başka bir tahtırevan bekliyordu. Niclays'i valiye götüren tahtırevandan çok daha az gösterişliydi ve dört yeni hamal tarafından taşınıyordu. İçlerinden biri Niclays'e eğilerek selam verdi.

"Bilge Hekim Roos," dedi, "sizi onurlu Hisan Burnu Valisi'ne götürmek için emir aldık, böylece öğrendiklerinizi bildirebileceksiniz. Sonra da sizi Ginura'ya götüreceğiz."

Niclays başını salladı, ta kemiklerine kadar yorulmuştu. Hisan Burnu Valisi'ne yalnızca yabancının, ona yardım eden ikinci kişinin bulunmasına yardım etmek istediğini söyleyecekti. Bu işe dâhil olacağı son konu da buydu.

Kendini tahtırevana atarken Niclays bir daha Triam Sulyard'ı görüp göremeyeceğini merak etti. Truyde'un hatırına görmeyi umuyordu.

Kendi adınaysa bir daha görmemeyi ümit ediyordu.

14

Batı

Elçiler nişan haberini Inys'in dört bir yanına yaydıktan hemen sonra Aubrecht Lievelyn maiyetiyle beraber yelken açmaya hazırlandığının haberini gönderdi, maiyeti yaklaşık sekiz yüz kişiden oluşuyordu. Bu haberin ardından Ead'ın daha önce hiç şahit olmadığı bir hazırlık fırtınası başladı.

Çayırlar ve Aşağılar'dan mavnalar dolusu yiyecek geliyordu. Glade ailesi bağlarından fıçı fıçı şarap yolladı. Önemli olaylarda –belirli yıl dönümleri, Kutsal Ziyafetler gibi– Soylular Kamarası'nda hizmet vermeleri istenebilecek Olağanüstü Nedimeler saraya yerleştiler. Kraliçe ve nedimeleri için yeni elbiseler dikildi. Ascalon Sarayı'nın her bir köşesi derlenip toparlandı, sonuncu mumluğa kadar cilalandı. Kraliçe Sabran ilk kez bir talibi kabul etme konusunda ciddi görünüyordu. Heyecan, bir yangın gibi hızla tüm saraya yayıldı.

Ead bütün bunlara ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu. Ateşi çıktığından bitkin olsa da Kraliyet Hekimi işlerine dönebileceği konusunda onay vermişti. Inysli hekimlerin sahte hekimler olduklarının kanıtlarından biri de buydu.

En azından Truyde utt Zeedeur gözlerden uzak durmaya çalışıyordu. Ead efsunculuğa dair daha fazla dedikodu duymamıştı.

Şimdilik güvendeydi.

Sarayda yılın her zamanı neredeyse bin kişi ikamet ederdi ancak Ead çiçek sepetleri ve kucak kucak gümüş kumaşla sarayın bir ucundan diğerine yürürken gitgide daha çok insan görüyor gibiydi. Her gün altın rengi Ersyr sancaklarını ve bu sancaklarla, Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma'nın elçisi kılığında gelecek olan adamı görmeyi bekliyordu. Onu Inys'e getiren adamı: Chassar uq-Ispad.

Önce –Ersyr haricinde– kraliçeliğin dört bir yanından misafirler geldi. Vilayet Kontları ve aileleri, misafirlerin arasından en kolay tanınanlardı. Ead bir sabah revaklı bahçeye girdiğinde avlunun diğer tarafında eski Kraliçe Rosarian'ın kuzeni Lord Genç Ranulf Heath'i görmüştü. Leydi Igrain Crest'le derin bir muhabbete dalmışlardı. Sarayda çoğu zaman yaptığı gibi Ead konuşmayı dinlemek için durdu.

"Eşiniz nasıl lordum?" diyordu Crest.

"Burada olamadığı için çok üzgün ekselansları ama kocam da bize en kısa sürede katılacak," diye yanıtladı Heath. Esmerdi, çilli bir teni ve yer yer grileşmiş sakalları vardı. "Benim evlilikte bulduğum neşeyi majestelerinin de yakında anlayacağını bilmek çok güzel."

"Umudumuz o yönde. Nezaket Şövalyesi bu ittifakın Erdemlik Zinciri'ni güçlendireceğine inanıyor," dedi Crest, "gerçi bu sezgisi doğru mu göreceğiz."

"Sezgisinin emsalsiz olduğuna inanmak isterim," dedi Heath gülerek, "özellikle de... rolü hesaba katılırsa."

"Ah, Seyton'ın bile kaçırdığı şeyler oluyor," diye belirtti Crest yüzünde ender bir gülümsemeyle. "Saçlarının ne kadar seyreldiği mesela. Bir şahin bile kendi başının arkasını göremez." Heath gülüşünü bastırmaya uğraştı. "Tabii hepimiz majestelerinin yakında bir kız çocuk doğurması için dua ediyoruz."

"Evet, ama kraliçe hâlâ genç ekselansları, Lievelyn de aynı şekilde. Önce birbirlerini tanımaları için onlara zaman verin."

Ead buna katılıyordu. Çoğu Inysli için, Sabran'la Lievelyn evlendikleri sürece birbirlerini doldurulmuş horozdan ayırt edip edememeleri önemli değildi.

"Olabildiğince çabuk vârisimizin dünyaya gelmesi hayati önem taşıyor," dedi Crest, Ead'ın aklından geçenleri duymuş gibi. "Majesteleri bu konuda görevini biliyor."

"Kimse majestelerine görevinde sizden daha iyi kılavuzluk etmedi ekselansları."

"Fazla naziksiniz. Majesteleri benim gururum ve neşem. Ne var ki," dedi Crest, "artık tek dinlediği benim nasihatlerim değil. Genç kraliçemiz kendi yolunu çizmekte kararlı."

"Hepimiz öyle yapmalıyız ekselansları."

Ayrıldılar. Ead ucu ucuna geri çekilmeyi başarmıştı ki düşes köşeyi döndü, neredeyse ona çarpacaktı.

"Bayan Duryan." Crest toparlandı. "Günaydın hayatım."

Ead reverans yaptı. "Ekselansları." Crest başını sallayıp revaklı bahçeden çıktı, Ead ise tam tersi yönde yürüdü.

Crest, Combe'u şakayla karışık iğnelemiş olabilirdi ama işin aslı Gece Şahini hiçbir şeyi kaçırmazdı. Katilleri kimin kiraladığını öğrenemiyor olması Ead'a inanılmaz geliyordu.

Aklına yeni bir ihtimal düşerken adımları yavaşladı. İlk kez Combe'un bu saldırıların ardındaki mimar olup olamayacağını düşünüyordu. Saldırıları hazırlayacak araçlara sahipti. İnsanları saraya görülmeden sokabilirdi, tıpkı başkalarını saraydan çıkarabildiği gibi. Ayrıca hayatta kalan katilleri sorgulama görevini üstlenmişti. Onlardan kurtulmak da onun işiydi.

Combe'un, Sabran'ın ölmesini istemesi için hiçbir sebebi yoktu. Kutsal Maiyet'in soyundan geliyordu, gücü Berethnet Hanesi'ne bağlıydı... Ancak belki de Inys Kraliçesi ölürse daha fazla güç elde edebileceğine inanıyordu. Sonuçta Sabran arkasında bir çocuk bırakmadan ölürse insanlar, İsimsiz Olan'ın geri döneceği korkusuna kapılırdı. Öyle bir kaosta da Gece Şahini yükselebilirdi.

Bütün bunlara rağmen her katil işi batırmıştı. Ead bu işte Combe'un eli olduğunu hissetmiyordu. Berethnet Hanesi olmayan bir Inys'in istikrarsızlığa düşmesini riske atacağını da sanmıyordu. İstihbarat şefi böyle çalışmazdı. Hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.

Güneş Saati Bahçesi'nin ortasındayken bir anda zihninde bir şimşek çaktı.

Katillerin beceriksizlikleri kastiydi.

Her saldırının nasıl sahnelenen bir gösteri gibi göründüğünü düşündü. Her katil açık vermişti. Sonuncusu bile doğrudan kraliçeye öldürmeye gitmemişti. Yavaş hareket etmişti.

Böyle düşünürse işin içinde Combe'un parmağını bulabilirdi. Belki de amacı hiç Sabran'ı öldürmek olmamıştı, bunun yerine onu manipüle etmeyi amaçlamıştı. Ona ölümlülüğünü, böylece de vârisin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak istemişti. Bu sayede Lievelyn'i kabul edecek kadar korkmasını sağlayabilirdi. Bu durum, Combe'un sarayı kendi istediği gibi görünmesi için ayarlamasıyla da uyumluydu. Ne var ki Ead'ı hesaba katamamıştı. Ead birçok katili, Sabran'ı korkutacak kadar yaklaşamadan durdurmuştu.

Son katile Mahrem Merdiven'in anahtarını vermesinin sebebi de bu olmalıydı. Bu sayede katilin Büyük Yatak Odası'na ulaşma şansını artıracaktı.

Ead hafifçe gülümsemek için kendine izin verdi. Combe'un bu gizemli koruyucuyu bulmak istemesine şaşmamak gerekirdi. Zira Ead haklıysa Combe'un kiraladığı kişileri öldürüyor demekti.

Tabii bunların hepsi tahminden ibaretti. Bu konuda kanıtı yoktu, tıpkı Combe'un Loth'u sürgün ettiğine dair kanıtı olmadığı gibi. Buna rağmen doğru yolda olduğunu içten içe biliyordu.

Lievelyn'le yapılacak evlilik artık kesinleşmişti. Combe tatmin olmuştu. Katiller geri dönmezse Ead'ın içgüdüsü doğru demekti ve Sabran da güvendeydi, ta ki Combe'u tekrar sinirlendirene kadar. O zaman Gece Şahini tekrar havalanır, karanlık kanatlarını tahtın üstünde açardı.

Ead o kanatları kırpacaktı. Ona tek gereken kanıttı. Bir de bunu yapabileceği bir fırsat.

Misafirler saraya doluşmaya devam etti. Tanrısal Dükler'in aileleri. Ufak suçları halleden ve katletmek için uyuyan *wyrm*'ları arayan seyyar silahşorlar. Uzun kollu cübbeleri içindeki müritler. Baronlar ve baronetler. Başkanlar ve hâkimler.

Kısa zaman sonra Hróth Krallığı'ndan ziyaretçiler gelmeye başladı, uzun süredir bekleniyorlardı. Hraustr Hanesi'nden Kral Raunus, bu evliliğe şahit olması için asilzade sınıfından bir sürü temsilci göndermişti. Sabran onları samimi bir ilgiyle karşıladı, saray çok geçmeden Kuzeyli şarkıları ve kahkahalarıyla çınlar olmuştu.

Kısa zaman önce burada Yscaller de olurdu. Ead, Vetalda Hanesi'nin temsilcilerinin son ziyaretini hatırlıyordu, Berethnet hükümdarlığının bininci yılı kutlamaları için Donmata Marosa saraya gelmişti. Şimdiyse yoklukları, belirsiz geleceğin başka bir hatırlatıcısıydı.

Aubrecht Lievelyn'in Ascalon Sarayı'na varması planlanan günde en önemli saray mensupları ve misafirler Kabul Salonu'na doluştular. Erdemler Konseyi'nin çoğu buradaydı. Bazı hırslı Mahrem Oda Nedimeleri'ni üzecek şekilde Arbella Glenn iyileşmişti ve şimdi tahtın sağında duruyordu.

Arbella hep sulu olan gözleri ve iğne işi yapmaktan bükülmüş parmaklarıyla en iyi durumda bile çelimsiz görünürdü ancak Ead onun bugün yataktan çıkmaması gerektiğine emindi. Gururlu bir anne tavrıyla kraliçesine gülümsese dahi içinde sessiz bir hüzün vardı.

Salonun geri kalanı bir kovan gibi vızıldıyordu. Sabran tahtının önünde nişanlısını bekliyordu, pelerinleri ve zincir yakalarıyla göz kamaştırıcı görünen altı Tanrısal Dük de onun iki yanındaydı. Sabran kırmızı kadife ve satenden sade bir elbise giymişti, elbise-

nin rengi saçının gece karasıyla zengin bir zıtlık oluşturuyordu. Yakalık ya da mücevher takmamıştı. Ead diğer Mahrem Oda Nedimeleri'yle beraber durduğu yerden onu inceledi.

Sabran'ın en güzel hali buydu. Inysliler mücevherlerin Sabran'ın güzelliği olduğunu düşünseler de aslında o değerli taşlar kraliçenin güzelliğini kapatıyordu.

Sabran onun bakışlarını yakaladı. Ead bakışlarını kaçırdı.

"Annenle baban nerede?" diye sordu sağındaki Margret'a.

"Babamın rahatsızlığını mazeret olarak sundular ama bence annem Combe'u görmek istemiyor." Margret, tavus kuşu tüyünden yapılma yelpazesinin ardından konuşuyordu. "Combe bir mektupta ona Loth'un Cárscaro'ya kendi isteğiyle gittiğini söylemiş. Diğer türlü şüphelenirdi."

Leydi Annes Beck, Kraliçe Rosarian'ın Mahrem Oda Nedimeleri'nden biriydi. "Sarayın nasıl işlediğini iyi biliyordur."

"Çoğu kişiden daha iyi bilir. Leydi Baldere de gelmemiş." Margret başını iki yana salladı. "Zavallı Kit."

Baldere Kontu, Erdemler Konseyi'nin diğer üyelerinin yanındaydı. Ağızları dışında –kont asla gülümsemezdi– her açıdan benzediği oğlunun yokluğu onu mutsuz etmiş gibi durmuyordu.

Trompet sesleri Yüce Prens'in geldiğini duyurdu. Kabul Salonu'nun dört bir yanını saran kaliteli duvar halıları bile beklenti içinde titriyor gibiydi. Ead, Combe'a bir bakış attı; adam, pençesinin altında bir fareyi sıkıştırmış bir kedi misali gülümsüyordu.

Onu gören Ead'ın iğrenme hissiyle göğsü sıkıştı. Katillerin arkasındaki mimar o değilse bile bir tutam bile gerçekliği olmayan dedikodular uğruna, sırf bu evlilik gerçekleşsin diye Loth'u hayati tehlikesi olan bir yere göndermişti. Cehenneme kadar yolu vardı.

Sancaktarlar ve trompetçiler Kabul Salonu'na doluştu. Herkes başını çevirip yakında Inys prensi olacak adamı görmeye uğraştı. Linora Payling parmak ucuna kalkmıştı, oracıkta bayılacakmış

gibi kendini yelpazeleyip duruyordu. Ead bile biraz merakının uyanmasına izin verdi.

Sabran duruşunu dikleştirdi. Trompetlerin sesi iyice yükseldi ve girişte Mentendon Bağımsız Devleti Yüce Prensi belirdi.

Aubrecht Lievelyn'in, Ead'ın kıdemli bir şövalyeden bekleyeceği güçlü kolları ve geniş omuzları vardı. Sinekkaydı tıraş olmuştu ve Sabran'dan bile uzundu, bir fındık faresini anımsatan hiçbir yanı yoktu. Bir gün ışığı hüzmesinin içinden geçerken dalgalı saçı bakır misali ışıldadı. Omzuna bir pelerin asmış, uzun kollu, fildişi renkli, dar ceketinin üstüne siyah bir yelek geçirmişti.

"Ah, *çok* yakışıklı," diye fısıldadı Linora.

Lievelyn nişanlısının olduğu yere varınca önünde diz çöküp başını eğdi.

"Majesteleri."

Sabran'ın yüzü bir maske gibiydi. "Prens Hazretleri," deyip elini uzattı. "Inys Kraliçeliği'ne hoş geldiniz."

Lievelyn onun taç giyme yüzüğünü öptü.

"Majesteleri," dedi, "şehrinizden çok etkilendim ve evlilik teklifimi kabul ettiğiniz için de onur duydum. Sizin huzurunuzda olmak çok büyük bir şeref."

Alçak sesle konuşuyordu. Kayıtsızlığı Ead'ı şaşırtmıştı. Bir talip genelde ağzını açtığı andan itibaren karşısındaki asilzadeye yapmacık övgüler yağdırmaya başlardı ancak Lievelyn, dininin sembolik lideri olan Inys Kraliçesi'ne öylece bakmakla yetiniyordu.

Kaşlarını kaldıran Sabran elini geri çekti.

"Kutsal Maiyet'in soyundan gelen Tanrısal Dükler," dedi. Dükler Lievelyn'e eğilerek selam verdiler, o da karşılığında başını biraz daha eğdi.

"Hoş geldiniz Prens Hazretleri," dedi Combe sıcakkanlı bir tavırla. "Bu görüşmeyi uzun zamandır bekliyorduk."

"Doğrulun," dedi Sabran. "Lütfen."

Lievelyn onun dediğini yaptı. Müstakbel çift birbirini inceleyip kanıya varırken kısa bir sessizlik oldu.

"Prens Hazretleri'nin daha önce bir kez Ascalon'u ziyarete geldiğini hatırlıyoruz," dedi Sabran.

"Evet, majesteleri, ebeveynlerinizin düğünü için. Ben daha iki yaşındaydım ama annem de buradaydı ve hep Kraliçe Rosarian'ın o gün nasıl güzel göründüğünü anlatırdı, yakın zamanda kendisi kadar zarif ve metanetli bir kız doğurması için insanlar dua edermiş. Siz de tam öylesiniz. Majestelerinin, İsimsiz Olan'ın sağ kanadını korkuttuğunu duyduğumda gücünüze dair bildiğim her şey kanıtlanmış oldu."

Sabran gülümsemese de gözleri ışıldadı. "Asil kız kardeşlerinizle de tanışmayı beklemiştik."

"Yakında gelecekler majesteleri. Prenses Betriese hastalandı, diğerleri de onun yanından ayrılmak istemediler."

"Bunu duyduğumuza üzüldük." Sabran bu defa elçiye elini uzattı. "Tekrar hoş geldin Oscarde."

"Majesteleri." Sabran'ın yüzüğünü öpmek için eğildi. "İzninizle annemi takdim etmek isterim: Dul Zeedeur Düşesi Leydi Aleidine Teldan utt Kantmarkt."

Dul Düşes reverans yaptı. "Majesteleri." Gür, bakır rengi saçları ve düşük gözleriyle dikkat çekici bir kadındı. Buğday rengi teninde kaz ayakları vardı. "Büyük bir şeref."

"Ascalon'a hoş geldiniz. Siz de," diye ekledi Sabran onun arkasındaki bir kişiye, "ekselansları."

Lievelyn kenara çekildiğinde Ead derin bir nefes aldı. Az önce Kabul Salonu'na girmiş olan elçi altın rengi bir sarık takmış, hezaren çiçeği mavisi süslü satenden bir pelerin giymişti. Arkasında Ersyrli ve Lasialı delegeler vardı.

"Majesteleri." Chassar uq-Ispad gülümseyerek eğildi. Herkes başı sarıklı, gür siyah sakallı, iri yarı adama bakmak için döndü. "Uzun zaman oldu."

Chassar buradaydı.

Bunca yılın ardından geri dönmüştü.

"Gerçekten de öyle," dedi Sabran. "Yüce majestelerinin temsilci göndermeyeceğini düşünmeye başlamıştık."

"Efendim asla majestelerine böyle hakaret etmez. Kral Jantar nişanınız için tebriklerini iletiyor, Yüce Hükümdar Kagudo da aynı şekilde. Onun gönderdiği heyet de bize Tünemiş'te katıldı."

Kagudo, Lasia Bölgesi'nin Yüce Hükümdar'ıydı, bilinen en eski kraliyet ailesinin başıydı. Doğrudan Andiçen Selinu'nun soyundan geliyordu, yani Ana'yla kan bağı vardı. Ead onunla hiç tanışmamıştı ama Kagudo sık sık Başrahibe'ye mektup yazardı.

"Neyse ki," diye devam etti Chassar, "biz tam kıyıya çıktığımızda Prens Aubrecht de limana demir atmıştı, bu sayede seyahatin geri kalanı boyunca hoş sohbetinin keyfini çıkarabildim."

"Biz de yakın gelecekte Prens Aubrecht'in hoş sohbetinin keyfini çıkarmayı umuyoruz," dedi Sabran.

Bazı Onur Nedimeleri kıkırdamalarını yelpazelerinin ardına sakladılar.

Lievelyn tekrar gülümsedi.

Karşılıklı iltifatlar devam etti, Sabran da Lievelyn de bakışlarını birbirlerinden hiç ayırmıyorlardı. Chassar, Ead'a bir bakış attı, bakışlarını tekrar çevirmeden önce ona doğru başını çok hafif salladı.

Kalanlar da huzura kabul edildikten sonra Sabran misafirlerini mızrak oyunlarını izlemeleri için oyun alanına davet etti. Rakipler, bin kadar Ascalon sakininin önünde mızrak dövüşü yapacaklardı. Sabran'ı gördüklerinde akılları başlarından gitti, bir Ulu Batılı'yı uzaklaştıran kraliçeleri için tezahürat yaptılar. Sabran, Kalkanyürek Glorian'ın yeniden doğmuş haliydi.

"Çok yaşa Muhteşem Sabran," diye bağırıyorlardı. "Çok yaşa Berethnet Hanesi!" Kraliçeyi takdir eden haykırışlar, Lievelyn Kraliyet Locası'nda onun yanına otururken iyice arttı.

"Koruyucumuz majesteleri!"

"Majesteleri, sizin cesaretinizden güç alıyoruz!"

Ead diğer nedimelerle beraber gölgelikli bir banka oturup tribünlerde bir arbalet ya da tabanca belirmesini bekleyerek kalabalığı izledi. Sideni neredeyse tamamen sönmüş durumdaydı ama çok sayıda katile yetecek kadar bıçağı vardı.

Chassar, Kraliyet Locası'nın diğer tarafındaydı. Onunla konuşabilmek için Sabran odasına çekilene kadar beklemesi gerekecekti.

"Aziz aşkına, takdimler hiç bitmeyecek sandım." Margret bir iç oğlanından bir kadeh çilek şarabı aldı. İki gezgin şövalye siperliklerini indirdiler. "Sabran'ın Kızıl Prens'ten gerçekten de hoşlandığını düşüyorum. Saklamaya çalıştı ama bence çoktan ona vuruldu."

"Lievelyn'in vurulduğu kesin," dedi Ead dikkati dağınık bir şekilde.

Combe da Kraliyet Locası'ndaydı. Ead onu bakışlarıyla delmek istercesine izledi; Combe, Sabran'ı gerçekten de kraliçesi olarak mı görüyordu, yoksa Sabran onun için satranç tahtasında hareket ettirilecek bir taştan mı ibaretti anlamaya çalışıyordu.

Margret onun bakışlarını takip etti. "Biliyorum," dedi sessizce. "Cinayet yanına kâr kaldı." Şarabını yudumladı. "Uşaklarından da nefret ediyorum. Ona yardakçılık ettikleri için."

"Sabran *biliyordur*," diye mırıldandı Ead. "Ondan kurtulacak bir yol düşünemez mi?"

"Bunu kabul etmek zor gelse de Inys'in Combe'un muhbirlerine ihtiyacı var. Ayrıca Sabran onu çok geçerli bir neden olmadan yerinden ederse diğer asiller de kendi konumlarının hassas olduğunu hissedebilir. Sabran hoşnutsuzluk çıkmasını göze alamaz, hele de Yscalin tehdidiyle ilgili bu kadar belirsizlik varken." Gezgin şövalyeler birbirlerine vurup mızraklarını kırdılar, izleyiciler haykırırken Margret irkildi. "Soylular geçmişte ayaklandılar sonuçta."

Ead başını salladı. "Karaçalı Tepesi İsyanı."

"Evet. Bunun tekrar yaşanma ihtimalini azaltacak yasalar var en azından. Eskiden Combe'un uşakları *onun* üniformasıyla

gezinebilirlerdi, sanki asıl sadakatleri kraliçeye değilmiş gibi. Şimdi tek yapabildikleri Combe'un rozetini takmak." Dudak büktü. "Bu arada erdeminin sembolünün kitap olmasından *nefret ediyorum*. Kitaplar onun için fazla iyi."

İki rakip tekrar dönüp birbirleriyle yüz yüze geldiler. Az önce bir baronla konuşmakta olan Igrain Crest şimdi Kraliyet Locası'na geçip Sabran'la Lievelyn'in arkasındaki sıraya oturdu. Öne doğru eğilip kraliçeye bir şey söyledi, Sabran da ona gülümsedi.

"Igrain'in bu evliliğe karşı olduğunu duydum," dedi Margret, "gerçi uzun zamandır beklenen vâris sonunda doğabilir diye de memnunmuş." Tek kaşını kaldırdı. "Sabran çocukken Igrain her açıdan Diyarın Koruyucusu'ydu, yalnızca resmî olarak adı konulmamıştı. İkinci bir anne gibiydi. Buna rağmen söylentiler doğruysa Sabran'ın bir ayağı çukurda biriyle evlenmesini tercih edermiş."

"Bu isteğine hâlâ kavuşabilir," dedi Ead.

Margret ona baktı. "Sabran'ın Kızıl Prens konusunda fikrini değiştireceğini düşünüyorsun."

"Yüzüğü parmağına takana kadar bence hâlâ ihtimal var."

"Saray seni şüpheci yapmış Ead Duryan. Birinci Rosarian'la Sör Antor Dale arasındakiyle yarışacak bir aşk hikâyesi görmek üzere de olabiliriz." Margret, Ead'ın koluna girdi. "Bunca yılın ardından Elçi uq-Ispad'ı gördüğüne mutlusundur."

Ead gülümsedi. "Tahmin bile edemezsin."

Oyunlar saatlerce sürdü. Ead, Margret'la beraber tentenin altında oturdu ve bakışlarını bir saniye bile tribünlerden ayırmadı. Nihayet İtidal Dükü'nü temsil eden Lord Lemand Fynch şampiyon ilan edildi. Kuzenine ödül olarak bir yüzük veren Sabran, sıcaktan kaçmak için odasına çekildi.

Saat beşte Ead kendini Mahrem Oda'da rahat bir koltuğa yerleşmiş buldu, Sabran küçük bir klavsen çalıyordu. Roslain'le

Katryen fısıldaşır, zavallı Arbella iğne işiyle uğraşırken Ead da kendini bir dua kitabına kaptırmış gibi yapıyordu.

Ead ateşlendiğinden beri kraliçe ona daha çok dikkat eder olmuştu. Çok kez iskambil oynamaya ve Mahrem Oda Nedimeleri Sabran'ı saraydaki olaylardan haberdar ederken onları dinlemeye çağrılmıştı. Ead nedimelerin bazen belirli kişiler hakkında iyi konuştuklarını, Sabran'ın onlara eskisinden daha fazla iltimas etmesini öğütlediklerini fark etmişti. Bu öğütlerde rüşvetin parmağı yoksa Ead da Ersyr kraliçesiydi.

"Ead."

Başını kaldırdı. "Majesteleri?"

"Yanıma gel."

Sabran bir tabureye hafifçe vurdu. Ead yanına oturduğunda kraliçe komplo kuracakmış gibi bir tavırla ona doğru eğildi. "Anlaşılan Kızıl Prens düşündüğümüzden daha az benziyor fındık faresine. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Ead, Roslain'in onu izlediğini hissedebiliyordu.

"Kibar ve cesur görünüyor madam. Eğer bir fareyse," dedi neşeyle, "o zaman farelerin prensi olduğundan hiç şüphem yok."

Sabran güldü. Bu nadir duyulan bir sesti. Kayanın içine saklanmış, kendini göstermeye çekinen bir altın damarı gibiydi.

"Kesinlikle. Benim için iyi bir prens olacak mı göreceğiz." Bir parmağını küçük klavsenin üzerinde dolaştırdı değdirmeden. "Daha evlenmedim tabii. Bir nişan hep bozulabilir."

"Uygun gördüğünüz şekilde yapmalısınız. Size hep ne yapacağınızı, nasıl davranacağınızı söyleyen sesler olacaktır ama tacı takan sizsiniz," dedi Ead. "Bırakın Prens Hazretleri, yanınızda bir yer hak ettiğini kanıtlasın. Bu onuru kazanması gerek zira bu onurların en büyüğüdür."

Sabran onu inceledi. "Güzel konuşuyorsun," dedi. "Dediklerinde samimi misin merak ediyorum."

"Dürüstçe konuşuyorum madam. Bütün saraylar, sıkça nezaket kisvesi altındaki ilgi ve düzenbazlığın tuzağına düşer," dedi Ead, "ama ben içten konuştuğuma inanmak isterim."

"Hepimiz içten konuşuyoruz majesteleri," dedi Roslain sertçe. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Nezaketin bir çeşit kurnazlık olduğunu mu ima ediyorsunuz Bayan Duryan? Çünkü Nezaket Şövalyesi..."

"Ros," dedi Sabran, "seninle konuşmuyordum."

Afalladığı yüzünden belli olan Roslain susup kaldı.

Ardından yaşanan gergin dakikalarda Zümre Şövalyeleri'nden biri Mahrem Oda'ya girdi.

"Majesteleri." Eğildi. "Ekselansları Elçi uq-Ispad, Bayan Duryan'ı kısa bir süre ona ödünç verebilir misiniz merak ediyor. İzniniz olursa Bayan Duryan'ı Barışdokuyan Terası'nda bekliyor olacak."

Sabran şelaleyi andıran saçlarını boynunun bir kenarına topladı.

"Sanırım ödünç verebilirim," dedi. "İzin veriyorum Ead ama dualara yetişecek şekilde dön."

"Elbette madam." Ead hemen ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

Mahrem Oda'dan çıkarken diğer kadınlara bakmamaya uğraştı. Mecbur kalmadıkça Roslain Crest'i düşman edinmemeyi tercih ederdi.

Ead, Kraliçe Kulesi'nden çıkıp sarayın güneye bakan mazgallı siperlerine çıktı, Barışdokuyan Terası tepeden Kıvrak Nehir'i izliyordu. Ead'ın kalbi bir petek güvesi misali çırpınıyordu. Sekiz yıldır ilk kez Manastır'dan biriyle konuşacaktı. Üstelik herhangi biriyle değil, onu yetiştirmiş olan Chassar'la.

Akşam güneşi nehri erimiş altına dönüştürmüştü sanki. Ead köprüden geçip terasın karolar döşenmiş zeminine bir adım attı. Chassar merdiven korkuluklarının yanında onu bekliyordu. Ead'ın ayak seslerini duyunca dönüp gülümsedi, Ead da babasına koşan bir çocuk misali ona koştu.

"Chassar."

Ead yüzünü onun göğsüne gömdü. Chassar ona sarıldı. "Eadaz." Başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Göz bebeğim. Buradayım."

"O ismi o kadar uzun zamandır duymadım ki," dedi Ead boğuk bir sesle, Selinyi dilinde. "Ana aşkına Chassar, beni tamamen terk ettin sandım."

"Asla. Seni burada bırakmak göğsümden bir kaburgamın sökülüp alınması gibiydi, biliyorsun." Yaban gülü ve hanımeliyle kaplı bir gölgeliğe yürüdüler. "Yanıma otur."

Chassar terası şahsi kullanımı için ayırtmış olmalıydı. Ead masaya oturdu, masanın üstündeki tabak güneşte kurutulmuş Ersyr meyveleriyle doluydu; Chassar ona bir kadeh beyaz Rumelabar şarabı doldurdu.

"Bunların hepsini denizin karşısından senin için getirttim," dedi. "Güney'i hatırlatacak ufak tefek şeyler hoşuna gider diye düşündüm."

"Sekiz yıldan sonra Güney'in var olduğunu bile unutabilirdim kolaylıkla." Chassar'a sert bir bakış attı. "Hiç haber almadım. Mektuplarımdan *birine bile* yanıt vermedin."

Chassar'ın gülümsemesi soldu. "Uzun süren sessizliğimi bağışla Eadaz." İç çekti. "Sana mektup yazacaktım ama Başrahibe, Inys kültürünü rahat rahat öğrenmen için seni kendi haline bırakmamıza karar verdi."

Ead sinirlenmek istiyordu ancak karşısındaki küçükken kucağına oturduğu, ona okumayı öğreten adamdı ve onu gördüğü için hissettiği rahatlık, sinirine baskın geliyordu.

"Sana verilen görev Sabran'ı korumaktı," dedi Chassar, "sen de onu sağ salim tutarak Ana'yı onurlandırdın. Bu görev kolay olmamıştır eminim." Duraksadı. "Sabran'a yaklaşmaya çalışan katiller. Mektuplarında Yscal yapımı bıçaklar taşıdıklarını yazmıştın."

"Evet. Tam olarak Cárscaro'dan gelme savuşturma hançerleri."

"Savuşturma hançerleri," diye tekrarladı Chassar. "Cinayet için ilginç bir silah seçimi."

"Ben de aynısını düşündüm. Savunmak için kullanılan bir silah."

"Hımm." Chassar düşünürken sık sık yaptığı gibi sakalını sıvazladı. "Belki de bu durum göründüğü kadar basittir ve Kral Sigoso, nefret ettiği bir kraliçeyi öldürsünler diye Inysliler kiralıyordur... Ya da bu bıçaklar kokmuş bir balık gibidir. Gerçek mimarın kokusunu saklıyordur."

"Ben de son dediğin gibi düşünüyorum. Saraydaki biri bu işin içinde," dedi Ead. "Hançerler gölge pazardan bulunmuş olabilir. Üstelik biri katillerin Kraliçe Kulesi'ne girmesine yardım ediyor."

"Soylular Kamarası'ndan kim Sabran'ın ölmesini istiyor olabilir, hiçbir fikrin yok mu?"

"Yok. Hepsi onun İsimsiz Olan'ı zincirli tuttuğunu düşünüyor." Ead kadehini çevirerek şarabını çalkaladı. "Bana hep içgüdülerime güvenmemi söylerdin."

"Her zaman."

"O zaman şunu söylüyorum: Sabran'a yapılan girişimlerle ilgili aklıma yatmayan bir şeyler var. Sırf silah seçimiyle ilgili değil," dedi. "Sadece son girişim... ciddi görünüyordu. Diğerleri hep ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Sanki yakalanmak istermiş gibi."

"Muhtemelen eğitimsizlerdir. Boğaz tokluğuna çalışan, çaresiz aptallar."

"Belki. Belki de bunlar bilinçliydi," dedi. "Chassar, Lord Arteloth'u hatırlıyor musun?"

"Tabii ki," diye yanıtladı Chassar. "Geldiğimde onu Sabran'ın yanında görmediğime şaşırdım."

"Lord Arteloth burada değil. Combe onu Sabran'a fazla yaklaştığı için Yscalin'e sürgün etti, Lievelyn'le evliliğin yolu açılsın diye."

Chassar kaşlarını kaldırdı. "Dedikodular," diye mırıldandı. "Fısıltılar Rumelabar'a kadar geldi."

Ead başını salladı. "Combe, Loth'u ölümüne yollamaya razıydı. Şimdi de Gece Şahini'nin taşları bir kez daha hareket ettirdiğinden korkuyorum. Sabran'ın öleceğinden korkmasını sağlayarak onu Lievelyn'e ittiğini düşünüyorum."

"Böylece olabildiğince çabuk bir vâris doğurabilir." Chassar bu fikri düşünür gibiydi. "Bir açıdan bu iyi haber olurdu, tabii doğruysa. Sabran güvende. Combe'un istediğini yaptı."

"Peki gelecekte ya onun istediğini yapmazsa?"

"Daha ileri gideceğini zannetmiyorum. Sabran olmazsa Combe'un gücü yok olur."

"Combe'un buna inandığını düşünmüyorum. Sabran'ın bu entrikalardan haberi olmaması da bence iyi değil."

Bunu duyan Chassar hareketsizleşti. "Bu şüphelerini ona dillendirmemelisin Eadaz. Kanıtın olmadan yapma," dedi. "Combe güçlü bir adam, sana zarar vermenin bir yolunu bulur."

"Dillendirmem. Yapabileceğim tek şey gözlem yapmaya devam etmek." Ead, Chassar'ın bakışlarını yakaladı. "Chassar, kalkanlarım zayıflamaya başladı."

"Biliyorum." Chassar alçak sesle konuşuyordu. "Fýredel'in kendini gösterdiği, Sabran'ın da onu Ascalon'dan kovduğu haberini duyduğumuzda gerçeği hemen anladık. Sidenini yakıp kül edeceğini de biliyorduk. Çok uzun zamandır ağaçtan uzaksın. Sen ağacın köküsün hayatım. Beslenmezsen solarsın."

"Belki bunun önemi yoktur. Nihayet bir Taht Nedimesi olma şansım olabilir," dedi Ead. "Onu kendi silahımla koruyabilirim."

"Hayır, Eadaz."

Chassar koca eliyle onun elini tuttu. İşaret parmağındaki gümüş yüzüğün üstünde cam gibi güneş taşından yapılma, turuncu bir çiçek vardı. Müşterek, gerçek bağlılıklarının sembolü.

"Çocuğum," diye mırıldandı, "Başrahibe öldü. Zaten yaşlıydı biliyorsun, huzur içinde vefat etti."

Bu haber Ead'a acı vermişti ancak şaşırtıcı değildi. Bir zeytin ağacını andıran buruş buruş, kırışık derisiyle Başrahibe hep kadim görünürdü. "Ne zaman?"

"Üç ay önce."

"Alevi göğe yükselip ağacı aydınlatsın," dedi Ead. "Onun makamını kim üstlendi?"

"Kızıl Hanımlar *munguna*'yı seçtiler, Mita Yedanya," dedi Chassar. "Hatırlıyor musun onu?"

"Evet, tabii ki." Ead'ın ona dair hatırladığı sayılı şey arasında Mita'nın sessiz ve ciddi bir kadın oluşu vardı. *Munguna* herkesin Manastır'ın vârisi kabul ettiği kişiydi, gerçi o kişiyi Başrahibe konumuna uygun görmezlerse Kızıl Hanımlar ara sıra başka birini de seçebiliyorlardı. "Yeni konumu için tebrik ederim. Kendi *munguna*'sını seçti mi?"

"Rahibelerden çoğu Nairuj olacağını düşünüyor ama Mita daha karar vermedi."

Chassar ona doğru eğildi. Batan güneşten kalan son ışığın altında Ead, Chassar'ın ağzının ve gözlerinin çevresindeki kırışıklıkları fark etti. Onu son gördüğünden çok daha yaşlı görünüyordu.

"Bir şey değişti Eadaz," dedi. "Hissediyorsundur. *Wyrm*'lar uykularından uyanmaya başladılar, şimdi de bir Ulu Batılı belirdi. Başrahibe bu olayların, İsimsiz Olan'ın uyanışına giden adımlar olduğundan korkuyor."

Ead bu sözcükleri tamamen algılayabilmek için bir an duraksadı. "Bundan korkan sadece siz değilsiniz," dedi. "Bir Onur Nedimesi –Truyde utt Zeedeur– Seiiki'ye bir ulak gönderdi."

"Zeedeur Düklüğü'nün genç vârisi." Chassar somurttu. "Neden Doğu'yla görüşmek istiyor ki?"

"Bizi İsimsiz Olan'dan korumaları için Doğu'nun *wyrm*'larını çağırmayı kafaya takmış. İsimsiz Olan'ın geri döneceğine ikna olmuş, Berethnet Hanesi sürsün ya da sürmesin."

Chassar dişleri arasından nefesini verdi. "Böyle bir şeye inanmasına ne sebep olmuş?"

"Ejderik türlerin uyanması. Bir de kendi hayal gücü galiba." Ead ikisine de daha çok şarap doldurdu. "Fýredel, Sabran'a bir şey söyledi. *Bin yıl neredeyse doldu.* Ayrıca efendisinin Boşluk'ta uyandığını da söyledi."

Boşluk, dünyanın bu tarafıyla diğer tarafını ayıran okyanustu. Gün ışığının delemediği, kapkara bir su. Denizcilerin geçmekten korktuğu karanlık bir mezar.

"Gerçekten de uğursuz laflar." Chassar dikkatle ufku izledi. "Fýredel de tıpkı Leydi Truyde ve Başrahibe gibi İsimsiz Olan'ın dönmek üzere olduğuna inanıyor olmalı."

"Ana onu bin yıldan uzun süre önce yendi," dedi Ead. "Öyle değil mi? *Wyrm*'un kastettiği tarih o olsaydı İsimsiz Olan'ın çoktan uyanmış olması gerekirdi."

Chassar düşünceli bir tavırla şarabını yudumladı. "Acaba," dedi, "bu tehdit, Ana'nın kayıp yıllarıyla alakalı olabilir mi?"

Tüm rahibeler kayıp yılları bilirlerdi. İsimsiz Olan'ı yenip Manastır'ı kurduktan kısa bir süre sonra Ana bilinmeyen bir iş için yola çıkmış, eve dönemeden de vefat etmişti. Naaşı Manastır'a gönderilmişti. Bunu kimin yaptığını kimse bilmiyordu.

Rahibelerin ufak bir kısmı Ana'nın, talibi Galian Berethnet'in yanına gidip ondan bir çocuk yaptığına, böylece Berethnet Hanesi'ni oluşturduğuna inanıyordu. Manastır'da pek popüler olmayan bu fikir Erdemlik'in kuruluş efsanesiydi, Ead'ın Inys'e gelme sebebi de buydu.

"Nasıl olabilir ki?" diye sordu Ead.

"Şey," dedi Chassar, "çoğu rahibe, Ana'nın Manastır'ı bilinmeyen bir tehlikeden korumak için gittiğine inanıyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Başrahibe'ye mektup yazıp Fýredel'in söylediklerini ona anlatacağım. Bu bulmacayı çözebilir belki."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Alaca karanlıkla beraber sarayın pencerelerinde mum ışıkları yanmaya başlamıştı.

"Birazdan gitmem lazım," diye mırıldandı Ead. "Düzenbaz'a dua edeceğim."

"Önce bir şeyler atıştır." Chassar meyve kâsesini ona doğru itti. "Yorgun görünüyorsun."

"Eh," dedi Ead alayla, "tek başına bir Ulu Batılı defetmek *gerçekten* yorucu bir işmiş."

Bal kadar tatlı hurma ve kirazlardan yedi. Hiçbir zaman unutmadığı bir yaşamdan gelen tatlardı bunlar.

"Canım," dedi Chassar, "beni bağışla ama sen gitmeden sana söylemem gereken bir şey daha var. Jondu'yla alakalı."

Ead başını kaldırdı.

"Jondu." Akıl hocası, biricik arkadaşı. Karnına bir şey saplanmış gibi hissediyordu. "Chassar, ne oldu?"

"Geçen sene Başrahibe, Ascalon'u bulma çabalarımıza devam etmemiz gerektiğine karar verdi. Ejderik türler uyandığından Ana'nın İsimsiz Olan'ı yendiği kılıcı bulmak için elimizden geleni yapmamız gerektiğine inanıyordu. Jondu da arayışına Inys'de başladı."

"Inys," dedi Ead göğsü sıkışarak. "Beni görmeye kesinlikle gelirdi."

"Saraya yaklaşmaması emredilmişti. Seni görevinle baş başa bırakması söylendi."

Ead gözlerini kapadı. Jondu inatçıydı ama Başrahibe'den gelen doğrudan bir emire de asla itaatsizlik etmezdi.

"En son ondan haber aldığımızda Perunta'daydı," diye devam etti Chassar, "muhtemelen eve dönüş yolundaydı."

"Ne zamandı bu?"

"Kış sonu. Ascalon'u bulamadı ama mektup yollamıştı, Inys'de bulduğu önemli bir eşyayı yanına aldığını ve acilen muhafıza ihtiyacı olduğunu yazmıştı. Onu bulmak için rahibeler gönderdik ama hiç izini bulamadık. En kötüsünden korkuyorum."

Ead aniden ayağa kalkıp korkuluklara doğru yürüdü. Meyvenin tadı bir anda onu iğrendirir hale gelmişti.

Jondu ona kanında kavrulan saf ateşi nasıl kontrol altına alacağını öğretmişti. Bir kılıcı nasıl tutup bir yaya nasıl kiriş takacağını göstermişti. Bir *wyvern*'ı kursağından kuyruğuna kadar nasıl yaracağını anlatmıştı. Jondu en yakın arkadaşıydı ve Chassar'la beraber Ead'ı Ead yapan kişiydi.

"Hâlâ hayatta olabilir." Sesi çatlamıştı.

"Rahibeler onu arıyor. Pes etmeyeceğiz," dedi Chassar, "ama Kızıl Rahibeler arasında biri onun yerini almalı. Sana yeni Başrahibe'miz Mita Yedanya'dan getirdiğim mesaj bu. Sana dönmeni emrediyor Eadaz. Dönüp kan rengi pelerini giymeni. İleriki günlerde sana ihtiyacımız olacak."

Ead'ın başından omurgasının sonuna kadar bir ürperti geçti, aynı anda hem soğuk hem sıcaktı.

Ead'ın hep istediği şeydi bu. Bir Kızıl Rahibe, her an tetikte bekleyen bir avcı olmak, Manastır'da doğmuş her kızın hayaliydi.

Ancak...

"Yani," dedi Ead, "yeni Başrahibe, Sabran'ı korumayı umursamıyor."

Chassar da korkuluğa gelip ona katıldı. "Yeni Başrahibe, Berethnetlerin iddiası konusunda bir öncekinden daha şüpheci," diye kabul etti, "ama Sabran'ı da savunmasız bırakmayacak. Inys'e yanımda daha genç rahibelerden birini getirdim, senin karşılığında Kraliçe Sabran'a onu sunmayı planlıyorum. Akrabalarından birinin ölüm döşeğinde olduğunu, bu yüzden Ersyr'e dönmen gerektiğini söyleyeceğim."

"Bu şüphe uyandırır."

"Başka şansımız yok." Ead'a baktı. "Sen Eadaz du Zāla uq-Nāra'sın, Cleolind'in nedimesisin. Kâfirlerle dolu bu sarayda daha fazla kalmamalısın."

Kendi adı. O kadar uzun zaman olmuştu ki. Ead onun sözlerini sindirmeye uğraşırken Chassar'ın yüzü endişeyle gerildi.

"Eadaz," dedi, "kalmak istediğini söyleme bana. Sabran'a bağlandın mı yoksa?"

"Tabii ki hayır," dedi Ead dümdüz bir şekilde. "O ukala üzerine fazla düşülen bir kadın ama Sabran her neyse, ufak da olsa gerçekten Ana'nın soyundan gelme ihtimali *var*. Hepsi bu kadar da değil: Sabran ölürse Batı'da en güçlü donanmaya sahip olan ülke çöker, bunun da bize bir gram bile faydası dokunmaz. Sabran'ın korunmaya ihtiyacı var."

"Korunacak da. Buraya getirdiğim rahibe yetenekli biri ama senin izlemen gereken yol başka artık." Elini Ead'ın sırtına koydu. "Eve gelme vaktin geldi."

Tekrar portakal ağacının yanında olma şansı vardı. Kendi dilini konuşabilir, Marian Meydanı'nda yakılmadan Ana'nın gerçek imgesine dua edebilirdi.

Ne var ki sekiz yılı Inysliler hakkında bilgi edinerek geçirmişti; âdetlerini, dinlerini, kafesi andıran bu saraydaki çetrefilli işleri öğrenmişti. Bu bilgiyi çöpe atamazdı.

"Chassar," dedi Ead, "seninle birlikte buradan gitmek istiyorum ama tam da Sabran bana güvenmeye başlamışken çağırıyorsun beni. Burada geçirdiğim yıllar boşa gitmiş olacak. Sence yeni Başrahibe'yi bana biraz daha zaman vermesi için ikna edebilir misin?"

"Ne kadar zaman?"

"Kraliyet soyunun devamı güvence altına alınana kadar." Ead ona döndü. "Sabran bir kız çocuğu doğurana kadar onu koruyayım. Sonra eve geleceğim."

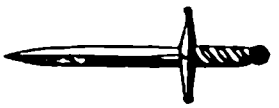
Chassar bir süre bu teklifi düşündü, gür sakalının içinde ağzı incecik bir çizgi halini almıştı.

"Deneyeceğim," diye kararını bildirdi. "Deneyeceğim canım. Ancak Başrahibe bu teklifi reddederse ona uymak zorundasın."

Ead onun yanağını öptü. "Bana fazla iyi davranıyorsun."

"Sana asla fazla iyi davranamam." Ead'ı omuzlarından yakaladı. "Dikkatli ol Eadaz. Odaklanman gereken şeyi yitirme. Seni yönlendiren Ana'dır; bu, Inysli kraliçe değil."

Ead şehrin kulelerine baktı. "Ana bizi yaptığımız her işte yönlendirsin."

15

Batı

Cárscaro.

Ejderik Yscalin Krallığı'nın başkenti.

Şehir, geniş bir ovanın üstündeki dağların tepesindeydi. Eğirmenler'deki bir dağın sırtının üstünde dikine uzayan bir şehirdi; karla kaplı dağ sırası, Yscalin ve Ersyr arasında duran tek şeydi.

Araba dağ patikasına yaklaşırken Loth pencereden dışarıyı izledi. Tüm yaşamı boyunca Cárscaro'yla ilgili hikâyeler duymuş ancak burayı kendi gözleriyle göreceğini hiç düşünmemişti.

Kral Dördüncü Isalarico, Kraliçe İkinci Sabran'la evlendiğinde Yscalin, Erdemlik Zinciri'ndeki ikinci halka olmuştu. Kral eşini öyle sevmişti ki ülkesinin eski tanrılarını bir kenara atıp krallığını Aziz'e bağlamıştı. O günlerde Cárscaro maskeli baloları, müzikleri ve sokaklarında yetişen kırmızı armut ağaçlarıyla meşhurdu.

Artık o şehirden eser yoktu. Yscalin bin asırdır bağlı olduğu Aziz'i bıraktığını duyurup İsimsiz Olan'ı tanrısı olarak benimsedikten sonra Cárscaro, Erdemlik'in kuyusunu kazmak için elinden geleni yapmaya başlamıştı.

Şafak sökerken Büyük Yscal Ovası'nın üstünde parlak, incecik bulutlar belirdi. Bir zamanlar bu engin topraklar lavantayla doluydu ve rüzgâr estiğinde lavanta kokusu ta şehre kadar çıkardı.

Loth şehri o zamanlar görmüş olmayı diledi. Şimdi geriye kalan yanmış bir harabeydi.

"Cárscaro'da kaç kişi yaşıyor?" diye sordu Leydi Priessa'ya, sırf kendi dikkatini dağıtmak için olsa bile.

"Elli bin ya da o civarlarda. Bizim başkentimiz nispeten ufak," diye yanıt verdi Priessa. "Şehre vardığınızda elçiler koridorundaki odalarınızı gösterecekler size. İtimatnamelerinizi sunmak için de en kısa sürede Işıltıları'yla bir görüşme yapacaksınız."

"Kral Sigoso'yla da görüşecek miyiz?"

"Majesteleri rahatsız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Loth kaşını pencereye yaslayıp dağın üstündeki şehri izledi. Yakında Yscalin'e ne olduğuna dair gizemin tam kalbinde olacaktı.

Bir hareketlilik dikkatini çekti. Gökyüzüne daha iyi bakabilmek için pencere mandalına uzandı ancak eldivenli bir el pencereyi aniden kapadı.

"O da neydi?" diye sordu Loth gergince.

"Horozbaş." Leydi Priessa ellerini kucağında birleştirdi. "Saraydan çok uzaklaşmasanız iyi olur Lord Arteloth. Dağlarda birçok Ejderik tür yaşıyor."

Horozbaş. Kuş ve *wyvern*'dan doğan yaratık. "Şehirdeki insanlara zarar veriyorlar mı?"

"Açlarsa hareket eden her şeye zarar verirler, çoktan vebaya yakalanmış olanlar hariç. Onları tok tutuyoruz."

"Nasıl?"

Yanıt gelmedi.

Araba, dağ yolundan tırmanmaya başladı. Loth'un karşısındaki Kit uykusundan uyanıp gözlerini ovuşturdu. Tekrar gülümsemesini takındı ancak Loth onun korktuğunu görebiliyordu.

Niunda Kapısı'nı gördüklerinde gece çökmüştü. Adını aldığı ilah kadar devasa, yeşil ve siyah granitten yapılma, meşalelerin aydınlattığı bu kapı, Cárscaro'nun tek girişiydi. Araba kapıya yaklaşırken Loth üst pervazın altındaki şekilleri seçebiliyordu.

"O ne, şu yukarıdaki?"

Kit ondan önce anladı.

"Ben olsam bakışlarımı başka tarafa çeviririm Arteloth." Kit arkasına yaslandı. "Tabii bu anı sonsuza dek kâbuslarında görmek istemiyorsan."

Çok geçti. Bileklerinden kapıya zincirlenmiş erkek ve kadınları görmüştü bile. Bazıları ölmüştü ya da yarı ölü gibiydi ancak diğerleri hayattaydı, kan içindeki bileklerini zincirlerden kurtarmaya çalışıyorlardı.

"Onları *böyle* tok tutuyoruz Lord Arteloth," dedi Leydi Priessa. "Suçlular ve hainlerle."

Korkunç bir an boyunca Loth oracığa kusacağını düşündü.

"Anladım." Ağzı tükürükle doldu. "Güzel."

Kılıcın işaretini yapmak için yanıp tutuşuyordu ancak bu hareket onu mahvederdi.

Araba yaklaşırken Niunda Kapısı açıldı. En az altı *wyvern* kapıyı koruyordu. Ulu Batılı yüce efendilerinden küçüklerdi ve sadece iki bacakları vardı ancak gözleri aynı ateşle yanıyordu. Onların yanından geçip gidene kadar Loth bakışlarını kaçırdı.

Bir kâbusun içindeydi. Canavar ansiklopedileri, geçmişin hikâyeleri, hepsi Yscalin'de yeniden hayat bulmuştu.

Şehrin ortasından, volkanik kaya ve camdan yapılma bir kule yükseliyordu. Burası Vetalda Hanesi'nin konakladığı Kurtuluş Sarayı olmalıydı. Cárscaro'nun üzerinde bulunduğu dağ, Eğirmenler'deki en alçak dağlardan biri olsa da yine de öylesine yüksekti ki zirvesi, platonun üstündeki sisin içinde gizlenmişti.

Saray korku uyandırsa da Loth'u asıl rahatsız eden şey lav nehriydi. Altı kol olarak akan nehir Cárscaro'nun içinden geçiyor, bir havuzda birleştikten sonra dağın daha alçak bayırlarına şelale olarak akıyor, orada da soğuyarak obsidiyene dönüşüyordu.

Lav şelaleleri Cárscaro'da on yıl önce ortaya çıkmıştı. Yscallerin alev nehri için kanallar inşa etmeleri biraz zaman almıştı. Ascalon'da şimdi insanlar, Aziz'in bu nehri Yscallere bir uyarı mahiyetinde gönderdiğini söylüyorlardı: İsimsiz Olan'ın bir gün ülkelerinin sahte tanrısı olacağına dair bir uyarı.

Sokaklar, bir fare kuyruğu misali kıvrılarak binalar arasında ilerliyordu. Loth şimdi bu sokakların yüksek taş köprülerle birbirine bağlandığını görebiliyordu. Kırmızı tenteli tezgâhların etrafı ağır cübbeli insanlarla doluydu. Birçoğu yüzüne duvak takmıştı. Kapı girişlerine asılan tılsımlardan cam gözlü ve uzun gagalı maskelere, vebaya karşı alınan önlemler her yerde görülebiliyordu ancak tüm bunlara rağmen bazı yerleşim yerleri kırmızı yazılarla işaretlenmişti.

Araba onları Kurtuluş Sarayı'nın geniş kapılarının önüne getirdi, bir dizi hizmetkâr orada bekliyordu. Ejderik yaratıkların canlı gibi görünen kabartmaları girişin etrafında bir kemer oluşturmuştu. Ateş Rahmi'nin girişini andırıyordu.

Loth arabadan inip gergin bir şekilde elini Leydi Priessa'ya uzattı, Priessa onun elini tutmayı reddetti. Zaten bu teklifte bulunmak aptallıktı. Melaugo ona mesafesini korumasını söylemişti.

Kurtyılanlar hırlarken arabadan uzaklaştılar. Loth, Kit'in yanına geçti, beraber hizmetkârları takip edip bir avizenin asılı olduğu yüksek tavanlı bir antreye girdiler. Loth, avizedeki mumların kıpkırmızı alevlerle yandığına yemin edebilirdi.

Leydi Priessa yandaki bir kapıdan geçip ortadan kayboldu. Loth'la Kit birbirlerine afallayarak baktılar.

Karşılarında, iki tarafında birer mangal bulunan devasa bir merdiven vardı. Hizmetkârlardan biri bu mangallardan birinden meşalesini yaktı. Loth'la Kit'i ıssız koridorlardan, duvar halıları ve sahte duvarların arkasına gizlenmiş geçitlerden geçirdi; sıkışık ve gittikçe daralan, bu yüzden de Loth'un midesini iyice bulandıran merdivenlerden çıktılar; eski Vetalda hükümdarlarının yağlı boya tablolarının yanından geçtiler ve nihayet kubbe tabanlı bir koridora vardılar. Hizmetkâr önce bir kapıyı, ardından diğerini işaret edip ikisine de birer anahtar verdi.

"Belki bir şeyler..." diye konuşmaya başladı Kit ancak adam çoktan bir duvar halısının ardında gözden kaybolmuştu bile. "Yiyebiliriz."

"Yarın yeriz," dedi Loth. Her sözcük koridorda yankılanıyordu. "Sence burada başka kim var?"

"Yabancı elçiler konusunda uzman değilim ama birkaç Ment olduğunu varsayabiliriz." Kit guruldayan karnını ovuşturdu. "Her turtada parmakları vardır onların."

Doğruydu. Dünyada Mentlerin gitmek istemediği yer olmadığı söylenirdi.

"Öğleyin burada buluşalım," dedi Loth. "Ne yapacağımızı tartışmamız lazım."

Kit onun sırtına vurup odalardan birine girdi.

Loth kendi anahtarını diğer kapının anahtar deliğine soktu.

Gözlerinin yatak odasındaki gölgelere alışması birkaç saniyesini aldı. Yscaller İsimsiz Olan'a bağlılıklarını ilan etmiş olsalar da belli ki mukim elçiler için hiçbir masraftan kaçınmıyorlardı. Batıya bakan duvarda dokuz pencere vardı, biri diğerlerinden daha ufaktı. Loth yakından bakınca bunun kapalı bir balkona açılan bir kapı olduğunu fark etti.

Odanın kuzey ucunda sayvanlı bir yatak vardı. Yanında demir bir şamdan duruyordu. Mumların rengi sedefi andırıyordu, alevlerse *kırmızıydı*. Gerçek kırmızı. Loth'un sandığı yakına bir yere bırakılmıştı. Odanın güney ucundaysa kadife bir perdenin arkasına gizlenmiş bir taş küvet vardı, buharlar tüten suyla ağzına kadar doluydu.

Pencereler, tüm Yscalin odayı görebiliyormuş gibi hissettiriyordu. Perdeleri kapatıp bir avuç mum dışında hepsini söndürdü. Söndürülen mumlar küçük bir siyah duman bulutu yayıyordu.

Suya gömülüp uzunca bir süre orada uzandı. Ağrıları azalınca bir parça zeytin sabunu buldu ve külü saçından temizlemeye girişti.

Wilstan Fynch sevdiği kadının, Kraliçe Rosarian'ın cinayetini araştırırken bu odada uyumuş olabilirdi. Lavanta tarlaları yandığında, Erdemlik Zinciri'nin bir halkasının koptuğuna dair haberleri taşıyan kuşlar uçmaya başladığında burada olabilirdi.

Loth başından aşağı su döktü. Cárscaro'daki biri Kraliçe Rosarian'ın ölümünü planlamışsa aynı kişi Sabran'ı da öldürmeye çalışıyor olabilirdi. O, Erdemlik'e bir vâris veremeden Sabran'ı ortadan kaldırmak isteyebilirdi. İsimsiz Olan'ı diriltmeyi amaçlıyor olabilirdi.

Loth ürpererek küvetten çıktı ve kenardaki katlanmış kumaşa uzandı. Bıçağını kullanarak tıraş oldu, çenesinde ve birazcık da dudağının üstünde kıl bıraktı. Tıraş olurken düşünceleri Ead'daydı.

Sabran'ın onun yanında güvende olduğundan emindi. Ziyafet Evi'nde onu gördüğü andan beri –palamut rengi teni, dikkatli gözleri ve bir asilzadeyi andıran duruşu olan bir kadın– Ead'ın içinde bir sıcaklık olduğunu sezmişti. *Wyrm* ateşinin yakıcılığı değil, bir yaz sabahının ilk ışığı misali yumuşak ve altın rengi bir sıcaklıktı bu.

Margret ona bir yıldır Ead'la evlenmesini söylüyordu. Ead güzeldi, Loth'u güldürüyordu ve saatlerce konuşabiliyorlardı. Loth kız kardeşini geçiştirmişti çünkü müstakbel Altınhuş Kontu'nun halktan biriyle evlenemeyecek olması bir yana, onun da bildiği gibi Ead'i tıpkı Margret'i ve Sabran'ı sevdiği gibi seviyordu. Onları kız kardeşi olarak görüyordu.

Bir eşe özgü o, aklını başından alacak aşkı henüz tatmamıştı. Otuz yaşındaydı, evlenecek yaşı gelmiş de geçiyordu ve o kutsal birleşmede yer alarak Dostluk Şövalyesi'ni onurlandırmayı çok istiyordu.

Artık hiç böyle bir şansı olmayabilirdi.

Yatağın üzerine bir ipek gecelik serilmişti ama Loth seyahat yüzünden kırış kırış olduğu halde kendisininkini giymeyi tercih etti, ardından balkona çıktı.

Hava serinlemeye başlamıştı. Loth kollarını korkuluğa yasladı. Aşağıda Cárscaro platonun dik yamacına doğru yayılıyordu. Her sokak lavın parıltısıyla lekelenmişti. Loth bir silüetin şehre doğru dalıp ateş nehrinden içmesini izledi.

Gece yarısı olduğunda temkinli bir şekilde yatağa girip yorganı göğsüne çekti.

Nihayet uykuya daldığında rüyasında çarşafların zehirli olduğunu gördü.

Öğleye doğru Kit onu balkonun gölgesindeki masada oturur ve platoyu izlerken buldu.

"Merhaba bayım," dedi Loth.

"Ah, bayım, ölümün ve şerrin ülkesinde ne güzel bir gün." Kit ahşap bir tepsi taşıyordu. "Bu insanlar İsimsiz Olan'a tapıyor olabilirler ama yatakları muhteşem! Hiç bu kadar iyi uyumamıştım."

Kit hiçbir zaman ciddi davranmazdı ancak Loth burada bile böyle bir bakış açısına sahip olmasına gülümsemeden edemedi. "Yiyecekleri nereden buldun?"

"Yeni bir binaya girdiğimde ilk aradığım yer mutfaktır. Onlar açlıktan öldüğümü anlayana kadar hizmetkârlara elimle işaretler yaptım. Al." Tepsiyi masaya bıraktı. "Sonra bize daha doyurucu bir şeyler getirecekler."

Tepside meyve, kavrulmuş yemişler, bir sürahi kuru üzüm şarabı ve iki kadeh vardı.

"Tek başına dolaşmamalıydın Kit," dedi Loth.

"Midem kimseyi bekleyemez." Loth'un ifadesini görünce iç çekti. "Peki peki."

Güneş gökteki açık bir yara gibiydi, gökse pembenin bin tonundaydı. Platonun üstüne soluk bir sis yayılmıştı. Loth daha önce hiç böyle bir manzara görmemişti. Doğrudan güneşin altında olmasalar da köprücük kemikleri ter damlalarıyla kaplıydı.

Hâlâ lavanta yetiştiği dönemlerde buranın olağanüstü güzellikte olduğunu düşünüyordu Loth. Yazın üstü açık, mis kokulu bir meltemle ısınan koridorlarda yürümenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Kral Sigoso'yu ele geçiren korku ya da şer miydi ki burayı böyle mahvetmişti?

"Ee," dedi Kit, ağzı badem doluydu, "Donmata'ya nasıl yaklaşacağız?"

"Büyük nezaketle. Onun bildiği kadarıyla kalıcı mukim elçiler olarak buradayız. Son elçiye ne olduğunu sorarsak bunun şüphe uyandıracağını sanmıyorum."

"Fynch'e bir şey yaptılarsa yalan söyler."

"O zaman da hayatta olduğuna dair kanıt isteriz."

"Bir prensesten *kanıt* isteyemezsin. Onun sözü kanundur." Kit bir kan portakalı soydu. "Artık casusuz Loth. O herkese güvenen yanını dinlemeyi bıraksan iyi olur."

"Ne yapacağız öyleyse?"

"Saraya uyum sağlayacak, iyi elçiler gibi davranacak, öğrenebildiğimizi öğreneceğiz. Burada başka yabancı diplomatlar da olabilir. Birileri illa işe yarar bir şeyler biliyordur." Loth'a parlak bir gülümsemeyle baktı. "Her denediğimiz başarısız olursa da Donmata Marosa bana kalbini açana kadar onunla flört ederim."

Loth başını iki yana salladı. "Düzenbaz."

Cárscaro gümbürdedi. Kit, şarap dökülmeden kadehini yakaladı.

"O da neydi?"

"Deprem," dedi Loth gergince. "Babam bana ateş dağlarının böyle şeylere neden olabildiğini söylemişti."

Bir depremden tarumar olacak olsaydı Yscaller buraya bir şehir inşa etmezlerdi. Loth depremi düşünmemeye uğraşarak şarabını yudumladı, aklı hâlâ Cárscaro'nun bir zamanlar nasıl olduğundaydı. Kit şarkı mırıldanarak tüy kalemini ve ufak bir bıçak çıkardı.

"Şiir mi yazacaksın?" diye sordu Loth.

"Henüz ilhamım gelmedi. Benim tecrübelerime göre korku ve yaratıcılık pek iyi anlaşmaz." Kit kalemini keskinleştirmeye başladı. "Hayır, mektup yazacağım. Bir leydiye."

Loth cıkladı. "Kate'e duygularını neden söylemedin hiç anlamıyorum."

"Çünkü yüz yüzeyken etkileyici biri olsam da kâğıt üzerinde Sör Anton Dale'im." Kit ona muzip bir bakış attı. "Sence bugünlerde mektupları kuşlarla mı yolluyorlardır, basilisk mi kullanıyorlardır?"

"Muhtemelen horozbaş kullanıyorlardır. İkisinin özelliklerini de taşıyor." Loth arkadaşının bir keseden mürekkep hokkası çıkarmasını izledi. "Combe gönderdiğimiz mektupları yakacak, biliyorsun."

"Ah, mektup göndermeyi denemeyeceğim bile. Leydi Katryen bunu hiç okumayacaksa öyle olsun," dedi Kit kaygısızca, "ama kalp fazla dolduğunda taşmaya başlar. Benim kalbim de kaçınılmaz olarak bir kâğıda taşıyor."

Arkalarındaki odanın kapısı çalındı. Loth önce Kit'e bir bakış attı, ardından kapıyı açmaya gitti; gerekirse kısa kılıcını kullanmaya hazırdı.

Kapının önünde siyah bir ceket ve pantolon giymiş bir hizmetkâr vardı.

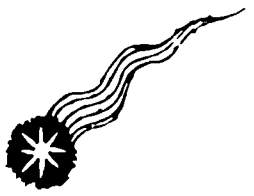
"Lord Arteloth." Bir koku kesesi takmıştı. "Işıltıları Donmata Marosa'nın vakti gelince sizinle görüşeceğini haber vermek için geldim. Şimdilik siz ve Lord Kitston hekime görünmelisiniz, böylece Işıltıları, kapısına hastalık taşımadığınızı güvence altına almış olacak."

"Hemen mi?"

"Evet, lordum."

Ejderik sevgisi olan bir hekim tarafından dürtüklenmek Loth'un istediği son şeydi ama bir seçenekleri olduğunu hiç zannetmiyordu.

"Öyleyse lütfen," dedi, "yolu gösterin."

16

Doğu

Su sınavlarının kalanı hızlıca geçip gitti. Hızlı akan nehrin akıntısına karşı yüzmeleri söylenen gece. Filelerle yaptıkları düello. Diğer binicilere işaret vermekte ne kadar yetenekli olduklarını sergiledikleri sınav. Bazen sınavlar arasında bir gün olurdu, bazen de daha uzun süre. Tané neler olduğunu anlayamadan son sınav gelip çatmıştı bile.

Gece yarısı olduğunda hâlâ çalışma salonundaydı, kılıcını zeytinyağıyla ovuyordu. Yağın kokusu parmaklarına sinmişti. Omuzları ağrıyordu, boynuysa bir kütük kadar kaskatıydı.

Bu kılıç yarın ona her şeyi ya kazandıracak ya kaybettirecekti. Kılıcın yansımasında kan oturmuş gözlerini görebiliyordu.

Okulun çatısından yağmur damlalarının sesi geliyordu. Odasına geri dönerken boğuk bir gülüş duydu.

Ufak bir balkonun kapısı açıktı. Tané korkuluğun üstünden bir bakış attı. Aşağıda, armut ağaçlarının yetiştiği avluda Onren ve Kanperu beraber oturuyor, başlarını eğmiş, bir oyun tahtasına bakıyorlardı ve parmaklarını birbirlerininkine dolamışlardı.

"Tané."

İrkildi. Dumusa kendi odasından kafasını uzatmış bakıyordu, kısa kollu bir cübbe giymişti ve elinde bir pipo vardı. Balkonda Tané'ye katılıp bakışlarını takip etti.

"Onları kıskanma," dedi uzun bir süre sonra.

"Ben onları..."

"Sakin ol. Bazen ben de onları kıskanıyorum. Aşkı ne kadar kolay bulduklarını. Özellikle de Onren'in."

Tané yüzünü saçının ardına gizledi.

"Çok başarılı..." dedi, "hem de çok az..." Kelimeler boğazına takıldı. "Hem de çok az şeyle."

"Çok başarılı çünkü becerisine güveniyor. Bence sen bir an bile tutuşunu gevşetsen yeteneğinin parmaklarının arasından kayıp gideceğini düşünüyorsun," dedi Dumusa. "Ben binicilerin neslinden doğdum. Bu çok büyük bir lütuftu, ben de hep buna layık olduğumu kendime kanıtlamak istiyordum. On altı yaşıma gelince çalışmalar dışında her şeyi bıraktım. Şehre gitmeyi bıraktım. Resim yapmayı bıraktım. Ishari'yle görüşmeyi bıraktım. Tek yaptığım başçırak olana kadar pratik yapmaktı. Bir yeteneğe nasıl hükmedilir unuttum. Onun yerine o yetenek bana hükmetti. Her şeyime."

Tané ürperdi.

"Ama..." Tereddüt etti. "Benim hissettiğim gibi görünmüyorsun."

Dumusa bir ağız dolusu duman üfledi.

"Fark ettim ki," dedi, "bir binici olacak kadar şanslıysam Seiiki beni çağırdığı an yanıt vermem beklenecek. Önceden günlerce pratik yapacak vaktim olmayacak. Unutma Tané, bir kılıcın keskin kalması için tüm gün bileylenmesi gerekmez."

"Biliyorum."

Dumusa ona bir bakış attı. "O zaman bileylemeyi bırak. Git de uyu."

Son sınav avluda yapılacaktı. Tané erkenden kahvaltı edip banklardan birine oturdu.

Şafak vakti Onren de gelip onun yanına yerleşti. Uzaklardaki gök gürültüsünü dinlediler.

"Ee," dedi Onren, "hazır mısın?"

Tané başını önce aşağı yukarı, ardından sağa sola salladı.

"Ben de." Onren yüzünü sağanağa doğru çevirdi. "Binici olacaksın Tané. Miduchiler bizi su sınavlarının tamamındaki performansımıza göre değerlendirecek, sen de yeterince başarı gösterdin."

"Bu en önemli sınav," diye mırıldandı Tané. "Diğer her silahtan çok kılıç kullanacağız. Bir okulun içindeyken bir dövüşü kazanamıyorsak..."

"Bıçaklarda ne kadar iyi olduğunu hepimiz biliyoruz. İyi olacaksın."

Tané ellerini dizlerinin arasına uzatmıştı, gergince ellerini ovuşturdu.

Diğerleri de yavaş yavaş dışarı çıktılar. Herkes geldiğinde Deniz Generali de geldi. Arkasındaki hizmetkâr, onun başının üstüne bir şemsiye tutabilmek için parmak uçlarına kalkmıştı.

"Son sınavınız kılıçlarla," dedi Deniz Generali hepsine. "İlk çıkacak olan Güney Evi'nden onurlu Tané."

Tané ayağa kalktı.

"Onurlu Tané," dedi Deniz Generali, "bugün Kuzey Evi'nden onurlu Turosa'yla yüzleşeceksin."

Turosa hiç tereddüt etmeden banktan kalktı.

"İlk kanı döken kazanır."

Kılıçlarını almak için avlunun iki ucuna yürüdüler. Bakışları birbirlerine kilitlendi, kılıçlarını kınlarından çıkardılar ve birbirlerine doğru ilerlediler.

Tané, Turosa'ya bir saman kafanın ne yapabileceğini gösterecekti.

Kaskatı bir şekilde kısaca eğilip doğruldular. Tané kılıcını iki eliyle de kavradı. Tek görebildiği sırılsıklam saçları, genişlemiş burun delikleriyle karşısındaki Turosa'ydı.

Deniz Generali başlamaları için seslendiğinde Tané, Turosa'ya koştu. Kılıçları çarpıştı. Turosa yüzünü onunkine o kadar yak-

laştırdı ki Tané onun nefesini hissedebiliyor, tuniğindeki keskin ter kokusunu alabiliyordu.

"Binicilere kumandanlık ettiğim zaman," diye tısladı, "bir daha bir köylünün ejderhaya binmediğinden emin olacağım." Kılıçlarının şakırtısı duyuldu. "Seni alıp getirdikleri o ağıla geri döneceksin, az kaldı."

Tané ona doğru atıldı. Tané'nin kılıcı tam beline değecekti ki Turosa kendi kılıcıyla ona engel oldu. "Hatırlatsana," dedi sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, "nereden gelmiştin sen?" Tané'nin kılıcını ittirdi. "Bok çukuru köylere isim verme zahmetine giriyorlar mı?"

Hiç tanımadığı ailesine hakaret ederek Tané'yi kışkırtmaya uğraşıyorsa daha bin yıl beklerdi.

Turosa kılıcını ona doğru savurdu. Tané ona karşılık verdi ve düello gerçekten başladı.

Bu, ahşap kılıçların dansı gibi değildi. Burada öğrenilecek bir ders, geliştirilecek bir yetenek yoktu. Neticede rakibiyle yüzleşmesi, diş çektirmek kadar hızlı ve insafsız olmuştu.

Tané'nin dünyası yağmur ve metalden oluşan bir sağanaktan ibaretti. Turosa havaya sıçradı. Tané kılıcını yukarı kaldırarak Turosa'nın darbesini savuşturdu, Turosa yere çömelerek inmek zorunda kaldı. Tané nefes dahi alamadan Turosa tekrar üzerine atıldı, kılıçları sudaki balık misali parladı. Tané onun tüm darbelerine karşılık verdi, ta ki Turosa ona kılıcını savuracak gibi yapıp çenesine bir yumruk patlatana kadar. Karnına aldığı sert bir tekmeyle beraber yere yapıştı.

Turosa'nın onu kandıracağını tahmin etmeliydi. Yorgunluğu onu mahveden şey olmuştu. Kirpiklerindeki yağmur damlalarının arasından Deniz Generali'ne bir bakış attı, adam onları ifadesiz bir yüzle gözlemliyordu. "Aynen öyle köylü," dedi Turosa alayla. "Yerde kal. Saman oraya aittir."

İdamını bekleyen bir mahkûm misali Tané başını eğdi. Neresinden keserse canının daha çok acıyacağını bulmak istiyormuş

gibi Turosa onu inceledi. Bir adım daha attığında Tané'nin ona ulaşabileceği kadar yakınlaşmıştı.

O anda Tané başını kaldırdı, bacaklarını Turosa'ya doğru savurarak onu zıplamak zorunda bıraktı. Bedenini yerden kaldırıp bir fırtına misali tekrar ayaklarının üstüne fırladı. Turosa ilk darbesini savuşturdu ancak Tané onu savunmasız yakalamıştı. Bunu Turosa'nın gözlerinde görebiliyordu. Islak zeminde Turosa'nın ayak hâkimiyeti sakarlaştı ve Tané kılıcını tekrar ona doğru sapladığında Turosa kolunu, bu darbeyi engelleyemeyecek kadar yavaş kaldırdı.

Kılıç Turosa'nın çenesini sıyırdı, bir yaprak kadar yumuşaktı.

Hemen ardından Turosa'nın kılıcı Tané'nin omzunu kesti. Turosa, tükürükle ıslanmış dişlerini göstererek ondan uzaklaşırken Tané kesik bir nefes aldı.

Diğer deniz muhafızları olan biteni görmeye uğraşıyorlardı. Tané nefes nefese rakibini izledi.

Turosa'nın derisini yırtamadıysa dövüşü kaybetmiş demekti.

Tané'nin kılıcının bıraktığı çizgide yavaş yavaş yakutlar birikmeye başladı. Turosa titriyordu ve sırılsıklam olmuştu, bir parmağını çenesine değdirdi ve parmağında bir ayva çiçeği kadar parlak bir leke gördü.

İlk kan.

"Güney Evi'nden onurlu Tané," diye ilan etti Deniz Generali gülümseyerek, "zafer senindir."

Tané daha önce hiç bu kadar tatlı sözcükler duymamıştı.

Eğilip Turosa'ya selam verdiğinde omzundaki yaradan erimiş bakır gibi kan sızdı. Turosa'nın yüzündeki ifade gitgide daha da öfkeye boğuluyordu. Tané'nin hilesine kanmıştı –kimsenin kanmayacağı bir hileydi bu– çünkü ondan zayıflık göstermesini beklemişti. Turosa onun suratına bakarken Tané nihayet Turosa'nın bir daha ona saman kafa demeyeceğini biliyordu. Zira ona saman kafa demek, samanın çimenden daha yükseğe uzayabileceğini kanıtlardı.

Yiğitliğine leke sürdürmemesinin tek yolu Tané'ye dengi gibi davranmasıydı.

Yağmur boşanan göğün altında binici soyundan gelenler, Turosa'nın hiç eğilmediği kadar eğilip Tané'yi selamladılar.

Ayışığı Kitaplığı

17

Batı

Vebaya yakalanmadıkları ilan edilen Loth ve Kit, Donmata Marosa'nın huzuruna kabul edildiklerinde saraya geleli beş altı gün olmuştu. O günleri koridorda nöbet tutan muhafızlar varken dışarı çıkamadıklarından odalarında kalarak geçirmişlerdi. Loth hâlâ sülük konulmaması gereken yerlere sülükler koyan Kraliyet Hekimi'ni düşündükçe ürperiyordu.

Böylece Loth kendini Kit'le beraber Kurtuluş Sarayı'nın mağarayı andıran taht odasına doğru yürürken buldu. Mekân saray mensupları ve soylularla doluydu ancak Prens Wilstan'dan iz yoktu.

Ejderik Yscalin Krallığı'nın veliaht prensi Donmata Marosa baldakenin altında, obsidiyenden yapılma bir tahtta oturuyordu. Bir Ulu Batılı'nın başı şeklindeki, boynuzlu, demirden bir maske takmıştı. Maske çok ağır olmalıydı.

"Aziz aşkına," diye fısıldadı Kit sadece Loth'un duyabileceği kadar alçak sesle. "Fýredel'in yüzünü takıyor."

Altın zırhlar içindeki muhafızlar tahtın önünde duruyorlardı. Baldakene Vetalda Hanesi'nin arması işlenmişti: iki siyah *wyvern* ve ikiye ayrılmış bir kılıç.

Herhangi bir kılıç değil, Ascalon'du bu. Erdemlik'in sembolü.

Nedimeler küçük, süslü taçlarından sarkan veba duvaklarını arkaya katlamışlardı. Leydi Priessa Yelarigas tahtın sağ tarafında

duruyordu. Şimdi yüzü ortada olduğu için Loth onun solgun ve çilli yanaklarını, çukur gözlerini, çenesinin gururlu duruşunu görebiliyordu.

Loth ve Kit tahtın önünde durduklarında muhabbet sesleri azaldı.

"Işıltıları," dedi delege, "size iki Inysli beyefendiyi sunuyorum. Altınhuş kontuyla kontesinin oğlu Lord Arteloth Beck ve Baldere kontuyla kontesinin oğlu Lord Kitston Glade. Inys Kraliçeliği elçileri."

Taht odasına önce bir sessizlik çöktü, bu sessizliği tıslamalar izledi. Loth diz çöküp başını eğdi.

"Işıltıları," dedi, "sarayınızda bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

Donmata elini kaldırınca tıslamalar dindi. "Lord Arteloth ve Lord Kitston," dedi. Demir miğfer yüzünden sesi tuhaf şekilde yankı yapıyordu. "Sevgili babam ve ben Ejderik Yscalin Krallığı'na hoş geldiniz diyoruz. Bu görüşmeyi ertelediğim için en içten özürlerimi sunuyorum, başka yerde işim vardı."

"Gerekçe göstermek zorunda değilsiniz Işıltıları," dedi Loth sadece. "Bizi dilediğiniz zaman görmeye hakkınız var." Boğazını temizledi. "İzniniz olursa Lord Kitston'da itimat mektuplarımız var."

"Tabii."

Leydi Priessa başıyla bir hizmetkâra işaret etti, hizmetkâr da mektupları Kit'ten aldı. "Nezaket Şövalyesi babama mektup yolladığında Inys'in Yscalin'le olan diplomatik bağlarını güçlendirmek istediğini görmek bizi mutlu etti," diye devam etti Donmata. "Kraliçe Sabran'ın uzun süreli dostluğumuzu... dinsel farklılıklar uğruna tehlikeye atacağını düşünmeyi hiç istemedik."

Dinsel farklılıklar.

"Sabran'dan bahsetmişken ondan son haber aldığımdan beri *çok* uzun zaman geçti," dedi Donmata. "Söylesenize, gebe kaldı mı?"

Loth'un gözünün altında bir kas seğirdi. Donmata'nın bu, dine hakaret eden armanın altında oturup Sabran'la arkadaş olduklarını iddia etmesi mide bulandırıcıydı.

"Majesteleri henüz evlenmedi madam," dedi Kit.

"Ama yakında evlenecek." Ellerini tahtının kollarına koydu. Loth da Kit de ona yanıt vermeyince konuşmaya devam etti. "Sanırım henüz mutlu haberi duymadınız. Sabran yakın zamanda Mentendon Bağımsız Devleti Yüce Prensi Aubrecht Lievelyn'le nişanlandı. Prens bir zamanlar benim de nişanlımdı."

Loth'un tek yapabildiği ona bakmaktı.

Sabran'ın eninde sonunda bir eş seçeceğini elbette biliyordu –bu konuda kraliçelerin söz hakkı yoktu– ama hep Hróth'tan birini seçeceğini düşünmüştü zira orası, Erdemlik'teki diğer iki ülke arasında daha makbul olanıydı. Bunun yerine Aubrecht Lievelyn'i seçmişti; oysaki prens, aralarındaki yaş farkına rağmen Sabran'a kur yapmış olan ölen Prens Leovart'ın büyük yeğeniydi.

"Ne yazık ki," dedi Donmata, "benden törene katılmam rica edilmedi." Arkasına yaslandı. "Huzursuz görünüyorsunuz Lord Arteloth. Ne düşündüğünüzü açıkça söyleyin. Kızıl Prens hanımınızı yatağa atmaya layık değil mi?"

"Kraliçe Sabran'ın gönlü özel bir konudur," dedi Loth sertçe. "Böyle bir yerde konuşulmaz."

Taht odasındaki sessizlik kahkahalarla bozulduğunda Loth'un sırtı ürperdi. Donmata da o korkunç maskesinin ardından neşeyle kahkahalara eşlik etti. "Majestelerinin gönlü özel bir konu olabilir ama yatağı hiç de öyle değil. Sonuçta Berethnet soyu sona erince İsimsiz Olan'ın bize döneceği söylenir. Sabran onu bağlı tutmak istiyorsa Prens Aubrecht'e... *ülkesini* açmaya başlasa iyi olur, değil mi?"

Daha çok kahkaha duyuldu.

"Berethnet soyunun zamanın bitimine kadar sürmesi için dua ediyorum," dedi Loth ne yaptığının farkına bile varmadan, "zira bizle kaos arasında duran tek şey o."

Muhafızlar tek bir akıcı hareketle kılıçlarını kınlarından çıkardılar. Kahkahalar kesildi.

"Dikkatli olun Lord Arteloth," dedi Donmata. "İsimsiz Olan'a hakaret sayılabilecek hiçbir şey söylemeyin." Bir elini muhafızlara doğru uzattı, onlar da kılıçlarını tekrar kınlarına soktular. "Biliyor musunuz, *sizin* prens olacağınıza dair dedikodular duymuştum. Bir kraliçeyi sevebilecek kadar asil olmadığınız mı ortaya çıktı yoksa?" Loth itiraz edemeden Donmata ellerini çırptı. "Her neyse. Burada size bir eş bulabiliriz. Müzisyenler! Otuz dönüşü çalın! Leydi Priessa, Lord Arteloth'la dans edecek."

Leydi Priessa anında mermer zemine indi. Loth kendini hazırlayıp ona doğru yürüdü.

Otuz dönüş dansı bir zamanlar birçok sarayda öğretilirdi. Beşinci Jillian dansı fazla iffetsiz bulduğundan Inys'de yasaklasa da sonraki kraliçeler daha hoşgörülü davranmışlardı. Çoğu saray mensubu dansı öyle ya da böyle öğrenirdi.

Müzisyenler hareketli bir şarkı çalmaya başlarken Leydi Priessa reverans yaptı. Loth eğilip partnerine selam verdi, ardından ikisi de Donmata'ya dönüp el ele tutuştular.

Başta Loth'un bacakları kaskatıydı. Leydi Priessa ise çevikti. Loth onun çevresinde sıçrayarak bir tur attı, topuklarını yere hiç değdirmiyordu.

Priessa onun hareketlerini taklit ediyordu. Bir ileri bir geri, yan yana ve yüz yüze hoplayıp zıpladılar, sonra müzik yükseldi ve Loth bir elini Priessa'nın sırtına, diğerini de beline koyarak onu havaya kaldırdı. Onu havaya kaldırıp durmaya da devam etti, ta ki kolları ağrıyana, yüzü ve boynu ter içinde kalana dek.

Leydi Priessa'nın nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Birbirlerinin etrafında dönmeye devam ederlerken kadının koyu renk saçından bir tutam tokadan kurtuldu, ardından her adımla yavaşladılar ve en sonunda tekrar Donmata Marosa'nın önünde durup el ele tutuştular.

Avuçları arasında bir şey çıtırdadı. Priessa'nın eline tutuşturduğu şeyi alırken Loth ona bakmaya cesaret edemedi. Donmata ve tebaası onları alkışladılar.

"Yorulmuşsunuz Lord Arteloth," dedi maskesinin ardındaki ses. "Leydi Priessa size fazla ağır mı geldi?"

"Bana kalırsa Yscalin'deki elbiseler, leydilerden çok daha ağır Işıltıları," dedi Loth nefes nefese.

"Aa, hayır, lordum. *Ağır olan* leydiler, lordlar, herkestir. İsimsiz Olan henüz kılavuzluk etmek için bize dönmedi diye kalplerimiz kederle ağırlaştı." Donmata ayağa kalktı. "Size uzun ve huzurlu bir gece dilerim." Miğferli başını yana eğdi. "Tabii bana sormak istediğiniz bir şey yoksa."

Loth elindeki kâğıdın fazlasıyla farkındaydı ancak önüne bir fırsat düşmüştü.

"Sadece tek bir şey sormak istiyorum Işıltıları." Boğazını temizledi. "Sarayınızda bir mukim elçi daha var, Kraliçe Sabran'a burada senelerce hizmet etmiş biri. İtidal Dükü Wilstan Fynch. Sarayın neresinde ikamet ettiğini merak ediyordum, böylece onunla konuşabiliriz."

Salondakiler ne hareket etti ne de bir ses çıkardı.

"Elçi Fynch," dedi Donmata nihayet. "Şöyle ki Lord Arteloth, bu konuda ne sizin bir malumatınız var ne de benim. Ekselansları haftalar önce buradan ayrıldı, Córvugar'a gidiyordu."

"Córvugar," diye tekrarladı Loth. Córvugar, Yscalin'in güney ucundaki bir limandı. "Neden oraya gitsin ki?"

"Başka yerde işi olduğunu söyledi, ne işi olduğunu anlatmadı. Sabran'a mektup yazıp haber vermediğine şaşırdım."

"Ben de şaşırdım Işıltıları. İşin doğrusu," dedi Loth, "buna inanmayı güç buluyorum."

İma ettiği şey taht odasına yayılırken kısa bir sessizlik oldu.

"Lord Arteloth, umarım," dedi Donmata, "beni yalan söylemekle itham etmiyorsunuzdur."

Saray mensupları Loth'a daha da yaklaştı. Kan kokusu alan av tazıları gibilerdi. Kit, Loth'u omzundan yakaladı, o da gözlerini kapattı.

Gerçeği bulacaklarsa bu saraydan sağ çıkmaları gerekiyordu ve buradan sağ çıkmak için da buranın kurallarıyla oynamaları gerekecekti.

"Hayır, Işıltıları," dedi. "Tabii ki hayır. Beni bağışlayın."

Donmata Marosa tek kelime daha etmeden nedimeleriyle beraber taht odasından çıktı.

Saray mensupları mırıldanmaya başladı. Loth çenesini sıktı, muhafızlara sırtını döndü ve kapılardan çıktı, Kit de ona yetişmek için peşinde koşuyordu.

"Bunu dediğin için dilini koparttırabilirdi," diye mırıldandı arkadaşı. "Aziz aşkına, bir prensesi kendi taht odasında yalan söylemekle itham edecek kadar ne kaçtı senin içine?"

"*Kaldıramıyorum* Kit. Dinimize hakaretler ediyorlar. Herkesi kandırıyorlar. Inys'i düpedüz aşağılıyorlar."

"Seni kışkırtmalarının işe yaradığını görmelerine izin verme. Senin koruyucun Dostluk Şövalyesi. En azından o erdemin bir kısmını yansıt onlara." Kit, Loth'u kolundan yakalayıp durdurdu. "Arteloth, *dinle* beni. Ölürsek Inys'in işine yaramayız."

Kit'in yüzünü ter basmıştı ve boynundaki damar hızlı hızlı atıyordu. Loth onu hiç bu kadar endişeli görmemişti.

"Senin koruyucun da Nezaket Şövalyesi Kit." Loth iç çekti. "Dua edelim de amaçlarımı gizlememe yardım etsin."

"Onun yardımıyla bile bu iş kolay olmayacak."

Kit koridorun pencerelerine yürüdü.

"Ben tüm yaşamım boyunca babama karşı öfkemi gizledim," dedi yumuşak bir sesle. "O, şiirlerimi aşağılarken gülümsemeyi öğrendim. O bana hazcı ve hanım evladı derken, başka vârisi olmadığı için lanet ederken, zavallı anneme ona vâris vermediği için hakaret ederken gülümsedim." Derin bir nefes aldı. "Sen bunu yapmama yardım ettin Loth. Yanında gerçekten kendim

olabileceğim biri olduğu sürece, babamın yanındayken başka biri olmaya dayanabiliyordum."

"Biliyorum," dedi Loth. "Sana söz veriyorum ki şu andan itibaren gerçek yüzümü sadece sana göstereceğim."

"Güzel." Kit gülümseyerek ona döndü. "Bundan sağ çıkacağımıza dair inancın olsun, hep olduğu gibi. Kraliçe Sabran evlenmek üzere. Sürgünümüz uzun sürmeyecek." Loth'un omzuna bir tane patlattı. "Bu arada gidip bize akşam yemeği bulayım."

Başka yönlere ilerlemeye başladılar. Loth ancak odasına girip kapısını kapattığı zaman Priessa Yelarigas'ın eline tutuşturduğu kâğıt parçasına baktı.

Saat üçte Mahrem Mabet'te.
Kapı kütüphanenin yanında. Yalnız gel.

Mahrem Mabet. Vetalda Hanesi, Altı Erdem'e inanmayı bıraktığından mabet terk edilmiş olmalıydı.

Bu bir tuzak olabilirdi. Belki Prens Wilstan da ortadan kaybolmadan önce böyle bir not almıştı.

Loth ellerini saçlarından geçirdi. Cesaret Şövalyesi yanındaydı. Gidip Leydi Priessa'nın söyleyeceklerini dinleyecekti.

Kit gece on birde şarapta marine edilmiş kuzu eti, bir kalıp baharatlı peynir ve sarımsaklı, zeytinli örgü ekmekle geldi. Yemek yemek için balkona oturdular, aşağılarda Cárscaro'nun meşaleleri ışıldıyordu.

"Bir tadımcım olması için çok para öderdim," dedi Loth yemeğini didikleyerek.

"Bence tadı muhteşem," dedi Kit, ağzı yağa batırılmış ekmekle doluydu. Ağzını sildi. "Şimdi, Prens Wilstan'ın Córvugar'da güneşlenmediğini varsayıyoruz. Aklı başında kimse Córvugar'a gitmez. Orada mezarlar ve kuzgunlardan başka hiçbir şey yok."

"Sence Ekselansları öldü mü?"

"Ben de bundan korkuyorum."

"Kesin olarak öğrenmemiz lazım." Loth kapıya bir bakış atıp sesini alçalttı. "Leydi Priessa dans ederken elime bir not tutuşturdu, bu gece onunla buluşmamı istiyor. Belki bana söyleyeceği bir şeyler vardır."

"Belki de bir hançeri vardır ve bıçağını sırtınla tanıştırmak istiyordur." Kit tek kaşını kaldırdı. "Bir dakika. *Gitmeyeceksin*, değil mi?"

"Başka ipucun yoksa gitmek zorundayım. Sen sormadan önce şunu diyeyim, tek başıma gitmem şartı koymuş."

Kit yüzünü buruşturup içkisinden içti. "Cesaret Şövalyesi sana kılıcını ödünç vermiş dostum."

Dağlarda bir yerde bir *wyvern* savaş çığlığı attı. Loth'un içinden ölümü andıran soğuk bir ürperti geçti.

"Demek," dedi Kit, boğazını temizledi, "Aubrecht Lievelyn. *Wyrm* kafalı Donmata'mızın eski nişanlısı."

"Evet." Loth yıldızsız göğü izledi. "Lievelyn saygın bir tercih gibi. Duyduğum kadarıyla kibar ve cesur biri. Sab'a iyi eş olur."

"Bundan şüphem yok ama Sabran yanında en yakın dostu olmadan onunla evlenmek zorunda kalacak."

Loth başını salladı, düşüncelerine dalıp gitmişti. Sabran ve Loth evlenecekleri zaman mihrapta birbirlerine eşlik edeceklerine dair sözleşmişlerdi. Düğünü kaçıracak olmak sırtına saplanan bıçağın son darbesiydi.

Yüzündeki ifadeyi gören Kit dramatik bir tavırla iç çekti. "İkimize de çok yazık," dedi. "Kraliçe Sabran evlenirse Kate Withy'yi dansa kaldıracağıma ve son üç yıldır ona karşılıksız aşk şiirleri gönderen kişi olduğumu söyleyeceğime dair kendime söz vermiştim. Şimdi o cesarete sahip olup olmadığımı hiç öğrenemeyeceğim."

Yemeklerini bitirirlerken Loth, Kit'in, dikkatini dağıtmasına izin verdi. Arkadaşı da onunla bu seyahate geldiği için çok şanslıydı, yoksa şimdiye kadar kafayı yemiş olurdu.

Gece yarısı olduğunda Yscaller birer birer odalarına çekilirken saray sessizleşti. Kit de Loth'a buluşmadan döndüğü zaman kapısını tıklatacağına dair söz verdirdi, ardından odasına döndü.

Cárscaro'da bir yerlerde saat başı çan çalıyordu. Saat üçe yaklaşırken Loth kalktı, kısa kılıcını belindeki kına soktu. Mumluktan kırmızı alevli bir mum alıp sıra sütunlardan çıktı.

Isalarico Kütüphanesi, Kurtuluş Sarayı'nın kalbiydi. Loth kütüphanenin kapılarına yürürken az kalsın solundaki koridoru gözden kaçırıyordu. Koridorun sonundaki kapıya yürüdü, anahtar kilidin üzerindeydi, Loth da kapıyı açıp Mahrem Mabet'in karanlığına adımını attı.

Mumun ışığı kubbeli tavandan yansıyordu. Dua kitapları ve kırık heykeller yere saçılmıştı. Mahvolmuş eşyaların arasında Kraliçe Rosarian'ın bir portresi de vardı, neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar bıçakla paramparça edilmişti. Erdemlik'e dair tüm kanıtlar buraya tepiştirilip üzerlerine kilit vurulmuştu.

Mabedin sonundaki renkli camın önünde bir figür duruyordu. Doğal alevi olan bir mum tutuyordu. Loth ona dokunabilecek kadar yaklaşınca sessizliği bozdu.

"Leydi Priessa."

"Hayır, Lord Arteloth." Başlığını indirdi. "Bir Batı prensesine bakıyorsunuz."

Priessa'nın mumunun berrak alevinde Loth onun yüz hatlarını apaçık görebiliyordu. Kahverengi ten, koyu renk, kalın kaşlar. Kemerli bir burun. Saçı siyah kadife gibiydi, öylesine uzundu ki dirseklerini geçiyordu; gözleriyse o kadar çarpıcı bir kehribar rengindeydi ki topaza benziyordu. Vetalda Hanesi'nin gözleri.

"Donmata," diye mırıldandı Loth.

Kadın bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

Kral Sigoso ve ölen Kraliçe Sahar'ın tek vârisi. Loth, Marosa Vetalda'yı daha önce bir kez, kadın Ascalon'un Kuruluşu'nun birinci yıl dönümünü kutlamak için Inys'e geldiğinde görmüştü. O zamanlar Marosa hâlâ Aubrecht Lievelyn'le nişanlıydı.

"Anlamıyorum." Mumu daha sıkı kavradı. "Neden nedimeniz gibi giyindiniz?"

"Güvendiğim tek kişi Priessa. Sarayda dikkat çekmeden dolaşabilmem için bana kıyafetlerini ödünç veriyor."

"Bizi Perunta'dan alan siz miydiniz?"

"Hayır. O *gerçekten* Priessa'ydı." Loth konuşmaya başlayınca Donmata eldivenli parmağını dudağına götürerek susmasını işaret etti. "Beni iyi dinleyin Lord Arteloth. Yscalin, İsimsiz Olan'a tapmakla kalmıyor. Ejderik egemenlik altındayız. Yscalin'in gerçek kralı Fýredel ve casusları her yerde. Taht odasında öyle davranmak zorunda kalmamın sebebi de buydu. Her şey bir gösteriden ibaretti."

"Ama..."

"İtidal Dükü'nü arıyorsunuz. Fynch öldü, aylar oldu. Onu benim için, Erdemlik adına bir göreve yolladım ama... hiç dönmedi."

"Erdemlik adına." Loth, Donmata'ya öylece baktı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Yardımınızı istiyorum Lord Arteloth. Benim için Wilstan Fynch'in yapamadığını yapmanızı istiyorum."

Yazın bitmesine az kalmıştı. Meltemde serin bir esinti vardı, günler kısalıyordu. Margret, Mahrem Kütüphane'de Ead'a bir rafa işlenmiş sarmala yuva yapmış olan uğur böceklerini göstermişti, nehrin aşağısına doğru seyahat etme vaktinin neredeyse geldiğini biliyorlardı.

Ertesi gün Sabran saray tebaasının Gül Köşkü'ne taşınacağını ilan etmişti, köşk Inys'deki en eski kraliyet konaklarından biriydi.

İkinci Marian'ın hükümdarlığı esnasında yapılmıştı, Ascalon'un eteklerinde bulunuyordu ve sırtını, kadim av alanı olan Kestane Ormanı'na yaslamıştı. Tebaa genelde sonbaharları oraya göçerdi ancak Sabran, Lievelyn'le köşkün mabedinde evlenmeye karar verdiği için oraya normalden daha erken taşınacaklardı.

Tebaanın taşınması hep kaotik olurdu, kıyafetler katlanır, eşyalar toplanırdı. Ead, çok sayıda arabadan birinde Margret ve Linora'yla beraber saraydan ayrılmıştı. Sandıklara konulmuş eşyaları da onları takip etmişti.

Sabran yaldızlı bir at arabasında Lievelyn'le beraber seyahat etmişti. Kafile Berethnet Yolu'ndan –başkenti ikiye bölen, geniş, işlek caddenin adıydı bu– geçerken Ascalon halkı kraliçeleri ve müstakbel prensleri için el sallayıp tezahürat yaptılar.

Gül Köşkü, Ascalon Sarayı'ndan daha konforluydu. Pencereleri orman camındandı[6], koridorları baklava desenli bal rengi taşlarla döşenmişti, duvarlarıysa sıcağı içeride tutan kara tuğladan yapılmıştı.

Tebaa köşke geldikten iki gün sonra Ead kendini, mum ışıklarıyla aydınlatılmış Kabul Salonu'ndaki dansta buldu. Bu gece kraliçe, o, Taht Nedimeleri'yle beraber iskambil oynarken Mahrem Oda ve Onur Nedimeleri'ne gidip keyiflerine bakmalarını söylemişti.

Viyola grubu yumuşak bir melodi çalıyordu. Ead sıcak şarabını yudumladı. Tuhaftı ama kraliçenin yanında değil, burada olduğu için neredeyse üzülüyordu. Gül Köşkü'ndeki Mahrem Oda kitaplıkları, şöminesi ve küçük klavsen çalan Sabran'la davetkâr bir mekândı. Sabran'ın müziği gün ilerledikçe melankolikleşmiş, kahkahalarıysa sessizliğe gömülmüştü.

Ead odanın diğer tarafına baktı. Lord Seyton Combe, Gece Şahini, onu izliyordu.

---

6 Odun külü ve kum kullanılarak üretilen, yeşil renkli cam. (ç. n.)

Ead onu görmemişçesine bakışlarını çevirdi ancak Combe ona doğru geldi. Bir gün ışığı hüzmesinden geçip giden bir gölgeyi andırıyordu.

"Bayan Duryan," dedi. Ahlak kitabı şekli verilmiş kolye ucu olan bir zincir yaka takmıştı. "İyi akşamlar."

Ead hafifçe eğilerek reverans yaptı ve kaygısız bir ifadeye büründü. Nefretini bastırabiliyordu ancak Combe'a gülümsemeyecekti. "İyi akşamlar ekselansları."

Uzun bir sessizlik oldu. Combe onu kendine has gri renkteki gözlerle izledi.

"Benim hakkımda," dedi, "pek iyi şeyler düşünmediğinizi hissediyorum Bayan Duryan."

"Sizi, size dair bir fikir oluşturacak kadar sık düşünmüyorum ekselansları."

Combe'un ağzının kenarı seğirdi. "Güzel cevap."

Ead özür dilemedi.

Bir iç oğlanı onlara şarap teklif etti ancak Combe onu reddetti. "Şarap içmez misiniz lordum?" diye sordu Ead kibarca, onu kendi işkence sehpalarından birinde germeyi hayal ederken bile.

"Hiç içmem. Kulaklarım ve gözlerim tahta gelecek tehlikelere karşı hep açık olmalı, içki ikisini de kapatmak için çok çabalar." Combe sesini yumuşattı. "Beni düşünseniz de düşünmeseniz de sarayda bir arkadaşınız olduğu konusunda size güvence vermek istedim. Diğerleri hakkınızda fısıldaşıyor olabilir ama majestelerinin sizin nasihatlerinize değer verdiğini görebiliyorum. Benimkilere verdiği gibi."

"Çok naziksiniz."

"Nazik değilim. Gerçeği söylüyorum." Kibarca eğildi. "İzninizle." Kalabalığı yararak uzaklaştığında Ead meraka boğuldu. Combe amaçsız hiçbir şey yapmazdı. Belki de yeni bir muhbire ihtiyacı olduğu için onunla konuşmuştu. Ya da Chassar'dan Ersyr hakkında bilgi alıp ona aktarabileceğini düşünmüştü.

Cesedimi çiğnemen gerekir yırtıcı kuş.

Aubrecht Lievelyn yüksek arkalıklı koltuklardan birinde oturuyordu. Sabran kendi odasında saklanırken nişanlısı hep Sabran'ın tebaası arasındaydı, bu hevesiyle Inyslilerin de gururunu okşuyordu. Şu anda da Zeedeur'dan gelen gemiden henüz inmiş olan kız kardeşleriyle konuşuyordu.

İkizler Prenses Bedona ve Prenses Betriese yirmi yaşındalardı. Günlerini, sadece rahimde beraber büyümüş olanlara özel sırlara gülerek geçiriyorlardı.

En büyük kardeş, veliaht Prenses Ermuna, Sabran'dan sadece yarım yaş büyüktü. Erkek kardeşine tıpatıp benziyordu, uzun boyluydu ve göze çarpıyordu, teni aynı solgun renkteydi. Gür, kızıl saçları beline kadar iniyordu. Elbisenin kol yenlerinde birer kesik vardı, kesiğin içinde altın ipek astar görünüyordu; yenlerin ucunda sırmalı manşetler vardı, altı manşetin her biri bir erdemi temsil ediyordu. Inysli Onur Nedimeleri onu taklit etmek için kendi kollarına kurdeleler bağlamaya başlamışlardı bile.

"Bayan Duryan."

Ead sese doğru döndü, sonra yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Ekselansları."

Zeedeur Dul Düşesi ve Truyde'un büyükannesi Aleidine Teldan utt Kantmarkt onun yanında durmaya gelmişti. Kulaklarından sikke boyutunda yakutlar sarkıyordu.

"Sizinle tanışmayı çok istiyordum." Sesi berrak ve yumuşaktı. "Elçi uq-Ispad'ın dediğine göre onun gururu ve neşesiymişsiniz. Erdem örneğiymişsiniz."

"Ekselansları çok kibar."

"Kraliçe Sabran da sizden iyi bahsediyor. Din değiştiren birinin burada huzur içinde yaşayabildiğini görmek beni memnun ediyor." Bakışları arkalıklı koltuklara kaydı. "Mentendon'da daha açık fikirliyizdir. Umarım bizim etkimiz, bu ülkedeki şüpheciler ve inkârcılara gösterilen tepkiyi yumuşatır."

Ead şarabını yudumladı.

"Ekselanslarını nasıl tanıdığınızı sorabilir miyim madam?" diye sordu Ead daha güvenli konulara dönerek.

"Uzun yıllar önce Brygstad'da tanışmıştık. Eşimin, merhum Zeedeur Dükü'nün bir arkadaşıydı," dedi Dul Düşes. "Ekselansları Jannart'ın cenazesine gelmişti."

"Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim. Dük kibar bir adamdı, Oscarde'a da sevecen bir babaydı. Truyde ona çekmiş." Chassar'la derin bir sohbetin içinde olan torununa doğru bakarken yüzü ani bir kederle gerildi. "Beni bağışlayın Bayan Duryan..."

"Benimle oturun ekselansları." Ead onu bir kanepe yönlendirdi. "Çocuk, leydiye biraz daha şarap getir," dedi bir iç oğlanına, çocuk da getirmek için hızla uzaklaştı.

"Teşekkür ederim." Ead onun yanına, koltuğun ucuna otururken Dul Düşes, Ead'ın eline nazikçe vurdu. "İyiyim." İç oğlanının getirdiği şarabı aldı. "Dediğim gibi, Truyde... Truyde gerçekten de hık demiş Jannart'ın burnundan düşmüş. Onun kitaplara ve dile olan sevgisini de almış. Jannart'ın kütüphanesinde o kadar çok harita ve yazması vardı ki ölümünden sonra hepsini nereye koyacağımı zar zor buldum. Tabii çoğunu Niclays'e bırakmıştı."

Yine o isim karşısına çıkmıştı. "Hekim Niclays Roos mu?"

"Evet. Jannart'ın çok yakın dostuydu." Duraksadı. "Benim de. O bunu bilmese de."

"Saraydaki ilk yılımda buradaydı. Gittiğine üzüldüm."

"İsteyerek gitmedi." Dul Düşes ona doğru eğildi, Ead düşesin koku kesesindeki biberiyenin kokusunu alabiliyordu. "Bunu çoğu kişiye söylememem lazım ama... Elçi uq-Ispad eski bir dostum ve size güveniyor gibi duruyor." Bir yelpaze açıp dudaklarını onunla sakladı. "Niclays saraydan kovuldu çünkü Kraliçe Sabran'a yaşam iksiri yapmayı başaramadı."

Ead yüz ifadesini sabit tutmaya uğraştı. "Majesteleri ondan bunu yapmasını mı istedi?"

"Ah, evet. Niclays, Sabran'ın on sekizinci yaş gününde Inys'e geldi, Jannart öleli çok olmamıştı, bir simyacı olarak Sabran'a hizmetini sundu."

"Kraliçenin hamiliği karşılığında olduğunu varsayıyorum."

"Evet."

Birçok asilzade hayat suyunu aramıştı. Ölüm korkusu üzerine oynamak anlaşılan kârlı bir işti, ayrıca Sabran'ın lohusalıktan korktuğuna dair sarayda birçok dedikodu dönerdi. Roos genç bir kraliçeyi avucunun içine almış, bilime dair bilgisiyle gözlerini kamaştırmıştı. Soytarının tekiydi.

"Niclays bir düzenbaz değildi," dedi Dul Düşes, Ead'ın zihnini okuyabiliyormuş gibi. "Gerçekten de onun için yaşam iksiri yapabileceğini düşünüyordu. İksiri yapmayı on yıllardır arzuluyordu." Sesinde hafif bir hüzün vardı. "Majesteleri ona konaklayacağı harika bir mekân, Ascalon Sarayı'nda da bir atölye verdi ancak anladığım kadarıyla Niclays kendini şarap ve kumarda kaybetmiş. Kraliyet maaşını da bunlara harcamış." İç oğlanlarından birinin kadehini doldurmasına izin vermek için duraksadı. "İki yıl sonra Sabran, Niclays'in onu dolandırdığına kanaat getirdi. Onu Inys'den sürgün etti, dostluğunu isteyen hiçbir ülkenin de ona sığınacak bir yer veremeyeceğini ilan etti. Müteveffa Yüce Prens Leovart da Niclays'i Orisima'ya göndermeye karar verdi."

Ticaret merkezine. "Majesteleri sürgün konusunda merhamet göstermedi sanırım."

"Hayır. Yedi yıldır orada."

Ead kaşlarını kaldırdı. "Yedi yıl mı?"

Anladığı kadarıyla Orisima küçük bir adaydı (tabii *ada* kelimesi bile orayı anlatmak için fazla değilse) ve Hisan Burnu adındaki bir Seiiki liman kentine bağlıydı. Orada yedi yıl geçirmek birini deli ederdi.

"Evet," dedi Dul Düşes, Ead'ın yüz ifadesini görünce. "Prens Aubrecht'e Niclays'i eve getirmesini rica ettim ama ancak Kraliçe Sabran onu affederse bunu yapacağını söyledi."

"Siz... onun sürgünde olmayı hak etmediğini mi düşünüyorsunuz ekselansları?" dedi Ead cüretkâr bir şekilde.

Bir anlık tereddütten sonra cevabını aldı. "Yeterince cezalandırıldığını düşünüyorum. Niclays iyi bir adam. Jannart'ın yasını tutmaya öylesine gömülmüştü ki. Kendini kaybetmeseydi bence o şekilde davranmazdı. Kendini kaybetmek istemişti."

Ead, Truyde'un kâfir kitabındaki ismi düşündü.

Niclays. Kız planında Hekim Roos'u da kullanmayı mı amaçlamıştı?

"Torununuz da Hekim Roos'u tanıyordur," dedi.

"Ah, elbette. Truyde küçükken Niclays onun amcası gibiydi." Dul Düşes tekrar duraksadı. "Majesteleri üstünde biraz nüfuzunuz var zannediyorum. Nedimelerinden birisiniz, fikrinize değer veriyordur."

Ead bu asilzadenin onunla konuşmaya neden geldiğini şimdi anlıyordu.

"Kantmarktlı Teldan ticaretten anlar," dedi Dul Düşes yumuşak bir sesle. Bakışlarında bir umut parıltısı vardı. "Niclays lehine konuşursanız sizi zengin bir kadın yapabilirim Bayan Duryan."

Aynı şeyi Roslain ve Katryen da yaşamış olmalıydı. Sessiz bir istek, anlaşmayı cazip hale getirecek birkaç rüşvet, Sabran'a iletilen bir fısıltı. Ead'ın anlayamadığı şey, bunu neden onun da yaşıyor olduğuydu.

"Ben Taht Nedimeleri'nden biri değilim," dedi. "Majesterinin beni dinleyeceğine ihtimal vermiyorum."

"Fazla alçak gönüllüsünüz." Dul Düşes hafifçe gülümsedi. "Daha bu sabah beraber İlmek Bahçeleri'nde yürüyüş yaptığınızı gördüm."

Ead şarabından bir yudum alarak zaman kazanmaya uğraştı.

Bu gibi anlaşmalara giremezdi. Kraliçe daha yeni yeni onunla ilgilenmeye başlamışken nefret ettiği birini savunmak aptallık olurdu.

"Size yardımcı olamam ekselansları," dedi Ead. "Leydi Roslain ya da Leydi Katryen'a sorsanız daha iyi olur." Ayağa kalkıp reverans yaptı. "İzninizle. İlgilenmem gereken şeyler var."

Dul Düşes ona bu konuda baskı yapamadan dönüp kapılara ilerledi.

Gül Köşkü'ndeki Kraliyet Yatak Odası, Ascalon Sarayı'ndakinden çok daha küçüktü. Alçak bir tavanı vardı, duvarları koyu renkliydi ve sahte katlı pencerelerle döşenmişti, yatağın etrafını da kırmızı perdeler sarmalıyordu. Ead erken gelmişti ama Margret'ı içeride otururken buldu.

"Ead," dedi. Sarayın yarısını mahveden soğuk yüzünden sesi boğuktu. "Sürprizi bozdun. Sen gelmeden yatağı ayarlarım diye düşünmüştüm."

"Çok az tanıdığım soylularla havadan sudan sohbet etmeye devam edebileyim diye mi?"

"Dans edebilesin diye. Dans etmeyi çok severdin."

"Gece Şahini'ni görmenin bu kadar tadımı kaçırmadığı zamanlarda severdim."

Tiksinti dolu bir ses çıkaran Margret ayağa kalktı, elinde bir mektup vardı. "Evden mi?" diye sordu Ead.

"Evet. Annem diyor ki babam haftalardır beni görmek istiyormuş. Anladığım kadarıyla bana söyleyeceği önemli bir şey varmış ama böyle her şeyi ortada bırakıp ona gitmem çok zor."

"Sabran sana izin verir."

"Biliyorum ama annem burada kalmamda ısrar ediyor. Babamın muhtemelen ağzından çıkanı kulağının duymadığını ve burada kalmanın görevim olduğunu söylüyor ama işin aslı benim üzerimden yaşıyormuş gibi hissediyorum." İç çekerek mektubu korsesine sıkıştırdı. "Biliyor musun... Postacı Şefi'nde Loth'tan mektup olacağını düşünecek kadar aptaldım."

"Yazmış olabilir." Ead onun pamuklu kadifeyi kaldırmasına yardım etti. "Combe her mektuba engel oluyor."

"Belki de Combe'un nasıl bir aşağılık olduğunu söyleyen bir mektup yazmalıyım," diye mırıldandı Margret.

Ead gülümsedi. "Yüzünü görmek için iyi para verirdim. Bahsetmişken," diye ekledi daha alçak sesle, "bana da bir ödeme teklif edildi. Kraliçeden talepte bulunma karşılığında."

Margret ona baktı, kaşlarını kaldırdı. "Kim teklif etti?"

"Zeedeur Dul Düşesi. Niclays Roos lehine konuşmamı istiyor."

"Sana faydası dokunmaz. Loth bana Sabran'ın o adamdan çok fena nefret ettiğini söylemişti." Margret kapıya bir bakış attı. "Dikkatli ol Ead. Ros ve Kate'in yakayı kurtarmasına izin verse de Sabran aptal değil. Kulağına gelen fısıltılar fazla tatlı olunca fark eder."

"O oyunları oynamak gibi bir amacım yok." Ead onun dirseğine dokundu. "Bence Loth iyi olacak Meg. Şimdi dünyanın göründüğünden daha tehlikeli olduğunu biliyor."

Margret homurdandı. "Bence zekâsını abartıyorsun. Loth ona gülümseyen herkese güvenir."

"Biliyorum." Ead onu omuzlarından kavrayıp kapıya yönlendirdi. "Şimdi dansa git de biraz sıcak şarap iç. Yüzbaşı Lintley eminim seni gördüğüne çok memnun olur."

"Yüzbaşı Lintley mi?"

"Evet. İnanılmaz cesur Yüzbaşı Lintley."

Margret giderken hafifçe gözleri parlıyordu.

Linora ortalarda yoktu. Hâlâ dans ediyor olduğu kesindi. Ead Kraliyet Yatak Odası'nın kapılarını tek başına kapattı. Ascalon Sarayı'ndaki odanın aksine iki girişi vardı. Büyük Kapı kraliçe için, Küçük Kapı da eşi içindi.

Nişan ilan edildiğinden beri Sabran'ın hayatına kastedilmemişti ama Ead bunun an meselesi olduğunu biliyordu. Tüy yatağı kontrol etti, perdelerin arkasına baktı, her duvarı, duvar halısını ve döşeme tahtasını kontrol etti. Gizli bir üçüncü giriş yoktu,

bundan emindi ama bir şeyleri atladığı hissi onu kemiriyordu. En azından Chassar eşiğe Ead'ınkinden güçlü yeni kalkanlar yerleştirmişti. O, meyveden yiyeli çok uzun zaman olmamıştı.

Ead yastıkları kabartıp dolabın eksiklerini tamamladı. Bir yatak ısıtıcısının içine sıcak kömür koyuyordu ki Sabran odaya girdi. Ead doğrulup reverans yaptı.

"Majesteleri."

Sabran yarı aralık gözlerle onu baştan aşağı süzdü. Geceliğinin üstüne kolsuz bir üst geçirmiş, beline de mavi bir kuşak dolamıştı. Ead onu hiç bu kadar soyunuk görmemişti.

"Bağışlayın," dedi Ead sessizliği doldurmak için. "Odanıza çekilmenize daha var sandım."

"Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum. Hekim Bourn bana saat on gibi yatağa geçmemi söylüyor, böylece zihnim sükûnete erişebilirmiş, öyle bir şeyler," dedi Sabran. "Uykusuzluk için bir ilaç biliyor musun Ead?"

"Şu anda bir şey kullanıyor musunuz madam?"

"Uyku suyu. Gece soğuksa bazen hasta şerbeti."

Uyku suyu, kedi otu kaynatılarak yapılan bir sıvının Inysce ismiydi. Birkaç tıbbi özelliği olsa da Sabran'ın pek işine yaramadığı ortadaydı.

"Lavanta, yer elması ve merhemkabı kökünü sütte kaynatmanızı tavsiye ederim," dedi Ead, "bir kaşık da gül suyu katmalısınız."

"Gül suyu."

"Evet, madam. Ersyr'de gül kokusunun tatlı rüyalar getirdiği söylenir."

Sabran yavaşça kuşağını çözdü.

"İlacının tadına bakacağım. Başka hiçbir şey işe yaramadı," dedi. "Kate gelince ona neler getireceğini söylersin."

Ead belli belirsiz başını sallayarak ona yaklaştı ve kuşağı Sabran'dan aldı.

Sabran'ın gözlerinin altında torbalar vardı.

"Majestelerinin canını sıkan bir şey mi var?" Ead, Sabran'ın üstünü çıkarmasına yardım etti. "Uykunuzu bozan bir şey?"

Ead bunu nezaketen söylemiş, karşılığında bir cevap beklememişti. Şaşırtıcı şekilde Sabran ona yanıt verdi.

"*Wyrm*." Sabran ateşi izliyordu. "Bin yılın neredeyse dolduğunu söyledi. Atam İsimsiz Olan'ı yeneli bin yıldan uzun süre geçti."

Kaşlarını çattı. Katil onu yakalasa ne kadar savunmasız görünecekse, geceliğiyle orada dikilirken de o kadar savunmasız duruyordu.

"*Wyrm*'ların dilleri, hilekâr oldukları için çatallıdır madam." Ead, Sabran'ın bluzunu bir sandalyenin arkasına astı. "Fýredel uykudan yeni kalktığı için hâlâ güçsüz, ateşi hâlâ tam yanmamış. Berethnet ve Lievelyn'in birleşmesinden korkuyor. Zihninize huzursuzluk ekmek için bilmeceli konuştu."

"Başarılı da oldu." Sabran yatağa çöktü. "Anlaşılan evlenmem lazım. Inys için."

Ead buna verilecek uygun cevabı bilmiyordu. "Evlenmek istemiyor musunuz hanımım?" diye sordu nihayetinde.

"Onun önemi yok."

Sabran'ın her şeyde gücü vardı, bu hariç. Yasal bir vâris doğurabilmek için evlenmek zorundaydı.

Roslain ya da Katryen burada olmalıydı. Sabran'ın saçını tararken bir yandan da korkularını dindirirlerdi. Söylenecek doğru şeyleri bilirler, bir yandan Sabran'ın Prens Aubrecht'le evlenmesinin gerekliliğine inanmasını sağlarken bir yandan onu avutabilirlerdi.

"Rüya görür müsün Ead?"

Sabran bunu çok aniden sorsa da Ead ifadesiz kalmayı başardı. "Rüyalarımda çocukluğumu görürüm," diye yanıtladı, "bir de gün ışığında gördüğüm şeyleri, yeni duvar halılarına işlenmişler gibi."

"Ben de böyle rüyalar görmeyi isterdim. Ben... korkunç şeyler görüyorum," diye mırıldandı Sabran. "Taht Nedimeleri'me söyleme çünkü benden korkarlar muhtemelen ama... Rüyalarımı

sana anlatırım Ead Duryan, dinlemek istiyorsan. Sen daha çetin cevizsin."

"Elbette dinlemek isterim."

Sabran'ın yanına, şöminenin yanındaki halıya kıvrıldı; Sabran sırtı dimdik bir şekilde oturuyordu.

"Bir ormanda, gölgelikli bir çardak görüyorum," diye başladı, "gün ışığı çimlerde benek benek. Çardağın girişinde mor çiçeklerden yapılmış bir geçit var, sabra çiçeği sanırım."

Sabra çiçekleri bilinen dünyanın sonunda yetişirdi. Nektarlarının yıldız ışığı misali parladığı söylenirdi. Bu kadar kuzeydeyken sadece efsaneden ibaretti.

"Çardaktaki her şey çok güzel, sesler de harika. Kuşlar güzelce ötüyor, meltem ılık esiyor; bütün bunlara rağmen üstünde ilerlediğim patika kanla dolu."

Ead başını salladı, zihninin gerisinde bir şeyler yandı.

"Patikanın sonunda büyük bir kaya buluyorum," dedi Sabran, "dokunmak için kayaya uzanıyorum, sanırım el benim elim değil. Kaya ikiye yarılıyor, içinde..." Sesi titredi. "İçinde..."

Bir nedimenin kraliçeye dokunma izni yoktu. Buna rağmen Sabran'ın gergin yüzünü gören Ead kendini Sabran'a uzanırken buldu, kraliçenin bir elini ellerinin arasına aldı.

"Madam," dedi Ead. "Ben buradayım."

Sabran başını kaldırdı. Bir dakika geçti. Yavaşça diğer elini kaldırıp Ead'ın elinin üstüne koydu.

"Yarığın içinden kan fışkırıyor, kollarım ve karnım kana bulanıyor. Kayanın içinden insanların oluşturduğu bir çemberin içinde buluyorum kendimi, kuzeydekiler gibi. Ama etrafımdakiler insanlar değil, kemikler. Küçük kemikler." Gözlerini kapattı, dudakları titredi. "Korkunç bir kahkaha duyuyorum, sonra o kahkahanın benden geldiğini fark ediyorum. Sonra da uyanıyorum."

Ead bakışlarını kraliçeden ayırmadı.

Sabran haklıydı. Roslain ve Katryen korkardı.

"Gerçek değil." Ead elini daha sıkı tuttu. "Hiçbiri gerçek değil."

"Inys'de bir cadıyla ilgili bir hikâye vardır," dedi Sabran, onu duymayacak kadar kendi anılarına dalmıştı. "Çocukları kaçırıp ormana götürür. Hikâyeyi biliyor musun Ead?"

Birkaç saniye sonra Ead cevap verdi. "Ormanın Hanımı."

"Sanırım sana da Lord Arteloth anlattı, bana anlattığı gibi."

"Leydi Margret."

Sabran başını salladı, bakışları dalgındı. "Kuzeydeki tüm çocuklara anlatırlar. Onlara, cadının olduğu kargışormandan uzak durmalarını söylerler. Ormanın Hanımı atamdan çok çok önce yaşadığı halde tebaam hâlâ ondan korkuyor." Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Annem bana deniz hikâyeleri anlatırdı, kara değil. Ormanın Hanımı'na hiç inanmadım. Şimdiyse bir cadının *gerçekten* var olduğundan ve hâlâ yaşadığından, bana da efsun yaptığından korkuyorum."

Ead hiçbir şey demedi.

"Bu, rüyalarımdan biri," dedi Sabran. "Diğer geceler lohusalıkla ilgili rüyalar görüyorum. İlk kez âdet gördüğümden beri gördüğüm gibi. Ben ölmek üzereyim, kızım çırpınarak içimden çıkıyor. İpeği parçalayan bıçak misali bedenimi parçaladığını hissediyorum. Bacaklarımın arasında İsimsiz Olan onu yutmak için bekliyor."

Ead sarayda geçirdiği sekiz yılda ilk kez Sabran'ın gözlerinde yaşların belirdiğini gördü.

"Kan akıp duruyor, ocaktaki demir misali sıcak. Kan bacaklarıma akıyor, bacaklarım birbirine yapışıyor. Çocuğumu ezdiğimi biliyorum ama nefes almasına izin verirsem... O canavarın ağzına düşecek." Sabran gözlerini kapattı. Tekrar açtığında gözlerinde yaştan eser yoktu. "Beni en çok bu kâbus mahvediyor."

Tacın ağırlığından Sabran da nasibini almıştı. "Rüyalar geçmişimizin derinliklerine uzanır," dedi Ead sessizce. "Lord Arteloth

size Ormanın Hanımı'nın hikâyesini anlattı, şimdi siz de bunu rüyanızda görüyorsunuz. Zihin genelde tuhaf yerlerde dolaşır."

"Sana katılabilirdim," dedi Sabran, "ama iki rüyayı da Lord Arteloth bu hikâyeyi bana anlatmadan çok önceden beri görüyorum."

Loth bir keresinde Ead'a, Sabran'ın asla mumsuz uyuyamadığını söylemişti. Ead şimdi sebebini biliyordu.

"Anlıyorsun ya Ead," dedi kraliçe, "uyumuyorum çünkü sadece kapımdakilerden değil, kendi aklımın oluşturabileceği canavarlardan da korkuyorum. İçimde yaşayanlardan."

Ead onun elini daha sıkı tuttu.

"Siz Inys Kraliçesi'siniz," dedi. "Hayatınız boyunca günün birinde tacı takacağınızı biliyordunuz." Sabran onun yüzünü izledi. "Halkınız için korkuyorsunuz ama bunu tebaanıza yansıtamazsınız. Gün ışığı altında o kadar çok zırh kuşanıyorsunuz ki gece olduğunda artık o zırhı taşıyamıyorsunuz. Geceleri et ve kemiktensiniz. Et ve kemik bir kraliçenin olsa bile korkabilir."

Sabran onu dinliyordu. Göz bebekleri o kadar büyüktü ki gözlerinin yeşilleri neredeyse görünmüyordu.

"Karanlıkta çıplağızdır. En hakiki halimizde oluruz. Gece, korku tüm gücüyle üstümüze çullanır çünkü o zaman onunla savaşma yolumuz yoktur," dedi Ead. "Korku içinize sızabilmek için her şeyi yapar. Bazen başarılı da olur... Ama *gecenin kendisi* olduğunuzu asla düşünmeyin."

Kraliçe buna kafa yoruyor gibiydi. Ellerine baktı, başparmağıyla nazikçe Ead'ın avucunda daireler çizdi.

"Yine güzel sözler söylüyorsun," dedi. "Dediklerin hoşuma gidiyor Ead Duryan."

Ead onun gözlerine baktı. İki cevherin yere düştüğünü, içten çatlayarak parçalandığını hayal etti. Sabran Berethnet'in gözleri bunlardı.

Eşiğin hemen arkasından ayak sesleri duyuldu. Ead ayağa kalkıp ellerini önünde kavuşturmuştu ki Katryen içeri girdi; bir

kolunu, geceliğini giymiş Leydi Arbella Glenn'in beline sarmıştı. Sabran en uzun süredir dostu olan kişiye uzandı.

"Bella," dedi, "yanıma gel. Seninle evlilik hazırlıklarını konuşmak istiyorum."

Arbella gülümsedi ve aksayarak kraliçesine doğru yürüdü, Sabran onu elinden tuttu. Arbella nemli gözler ve huzurlu bir ifadeyle Sabran'ın saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, çocuğuyla ilgilenen bir anne gibiydi.

"Bella," diye mırıldandı Sabran, "sakın ağlama. Dayanamıyorum."

Ead odadan çıktı.

Sabran'la Arbella uyuduktan sonra Ead, Katryen'a ilaçtan bahsetti, Esvap Hanımı şüpheci görünse de ilacı hazırlaması için birini yolladı. İlaç tadına bakılıp odaya gönderildikten sonra kraliyet meskenlerinin kapıları kapatıldı, Ead da o geceki görevi için yerini aldı.

Kalyba.

Ormanın Hanımı'nın Lasia'daki ismi buydu. Inyslilerin cadının hâlâ hayatta olduğundan hiç haberleri yoktu, gerçi cadı çok uzaklardaydı. İninin girişi de sabra çiçekleriyle korunuyordu.

Sabran Sonsuzluk Çardağı'nı hiç görmemişti. Rüyasında görüyorsa bir sorun var demekti.

Saatler yavaş yavaş geçti. Ead hareketsizdi, gölgelerle ay ışığı arasında hareket olup olmadığını izliyordu.

Siden sayesinde kendini karanlıkla gizleyebiliyordu. Bir katil ne kadar yetenekli olursa olsun bu armağana sahip değildi. Kapılardan birinin önüne yine bir katil gelirse Ead onu görürdü.

Saat bire yaklaşırken Roslain Crest elinde bir mumla belirdi, o da gece görevindeydi.

"Bayan Duryan," dedi.

"Leydi Roslain."

Bir süre sessizlik içinde durdular.

"Amaçlarınızın farkında değilim sanmayın," dedi Roslain. "Ne yaptığınızı gayet iyi biliyorum. Leydi Katryen da öyle."

"Sizi gücendirdiğimin farkında değildim leydim..."

"Beni aptal yerine koymayın. Kraliçeye yaklaştığınızı görebiliyorum. Ona yaltaklanarak gözüne girmeye çalışıyorsunuz." Gözleri, karanlıktaki safirler kadar koyuydu. "Leydi Truyde sizin efsuncu olduğunuzu söyledi. Sebepsiz yere böyle bir iddiada bulunacağını hiç düşünmüyorum."

"Mahmuz ve kuşağı aldım. Şafakokuyan'a olan sahte inancımı bıraktım," dedi Ead. "Dostluk Şövalyesi bize din değiştirenlere kucak açmamızı söyler. Belki de onu daha iyi dinlemelisiniz leydim."

"Ben Adalet Şövalyesi'nin soyundan geliyorum. Bana ne dediğinize dikkat edin Bayan Duryan."

Yine bir sessizlik oldu.

"Onu gerçekten umursuyorsanız," dedi Roslain yumuşak bir sesle, "yeni konumunuzla hiç sorunum yok. Çoğu Inysli'nin aksine ben din değiştirenlere karşı değilim. Hepimiz Aziz'in gözünde eşitiz. Ama tek istediğiniz hediyeler ve paraysa kraliçenin yanından kesilip atılmanızı sağlarım."

"Hediye ya da para istemiyorum. Tek istediğim Aziz'e elimden geldiği kadar hizmet etmek," dedi Ead. "Daha çok arkadaşının kraliçenin yanından kesilip atılmaması gerekiyor bana kalırsa, bu konuda anlaşabilir miyiz?"

Roslain bakışlarını kaçırdı.

"Loth sizi severdi," dedi, Ead onun bir miktar zorlandığını görebiliyordu. "Bu yüzden sizin hakkınızda iyi düşünmeliyim." Yine zorlanarak devam etti. "İhtiyatımı affedin. Sırf yukarılara tırmanmayı uman örümceklerin onun etrafını sardığını izlemek..."

Kraliyet Yatak Odası'ndan bir çığlık yükseldi. Ead kapıya döndü, kalbi küt küt atıyordu.

Kalkanlarda hareket sezmemişti. Odaya bir katil girmiş olamazdı.

Roslain ona bakıyordu; dudakları aralıktı, gözleri irileşmişti. Ead, Roslain'in donakalmış elinden anahtarı kapıp merdivenlerden yukarı fırladı.

"Acele et Ead, kapıyı aç," diye bağırdı Roslain. "Yüzbaşı Lintley! Sör Gules!"

Ead anahtarı kilide takıp döndürdü ve kapıyı çat diye açtı. Şöminedeki ateş az yanıyordu.

"Ead." Yatakta bir figür hareket etti. "Ead, Ros, lütfen, Arbella'yı uyandırmak *zorundasınız*." Sabran'dı, saç tutamları örgüsünden kurtulmuştu. "Uyanıp eline uzandım, eli çok soğuktu..." Hıçkırdı. "Ah, Aziz aşkına, yaşıyor deyin..."

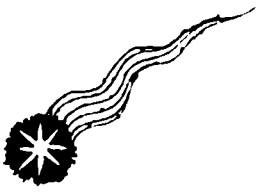
Yüzbaşı Lintley ve Sör Gules Heath kapıda belirdiler, kılıçlarını çekmişlerdi. "Aziz uğruna, Leydi Roslain, kraliçe iyi mi?" diye bağırdı Heath.

Roslain aceleyle kraliçesine koşarken Ead yatağın diğer tarafına geçti, yorganın altında ufak bir figür uzanıyordu. Ead boşu boşuna nabız aramaya girişmeden bile biliyordu. O, yataktan uzaklaşırken odaya korkunç bir sessizlik çöktü.

"Çok üzgünüm majesteleri," dedi.

İki adam başlarını eğdiler. Roslain ağlamaya başladı, eliyle ağzını kapattı.

"Evlendiğimi göremedi," dedi Sabran duyulur duyulmaz bir sesle. Yanağına bir damla yaş süzüldü. "Göreceğine söz vermiştim."

18

Doğu

Başkente yaptığı seyahat rezaletti. Niclays günlerce sıkış tepiş tahtırevanın içinde yerinden zıplayıp durmuştu, uyuklamak ya da ahşap panjurların arasından manzaraya göz atmak dışında yapacak bir şey yoktu.

Ginura, Hisan Burnu'nu çevreleyen bir dağ silsilesi olan Ayı Ağzı'nın kuzeyindeydi. Ticaret yolu dağın eteklerine tırmanıyor, sonra bir kavşakla birleşiyordu.

Niclays, Seiiki'ye geldiğinden beri Ginura'yı ziyaret etmeyi hayal etmişti. O zamanlar sadece birkaç Batılının görebileceği bir yerde yaşama şansı elde ettiği için minnettardı.

Brygstad Sarayı'na çağrıldığını, Sabran'ın onun Erdemlik'ten sürgün edilmesini istediğini söyleyen Leovart'ı hatırlıyordu. Seyton Combe, Niclays'i Yalnız Kule'de Berethnet parasını kötüye kullanması konusunda sorguladıktan sonra Niclays kraliçenin öfkesinin dindiğini sanmıştı. Saf bir şekilde bu sürgünün kısa süreceğine inanmıştı.

Ancak üç yıl geçtikten sonra dünyanın kenarındaki bu ufak evin ebedî istirahatgâhı olacağının farkına varmıştı. Keşif yapmayı düşlemeyi bırakıp sadece evini düşünmeye de o zaman başlamıştı. Şimdi dünyaya karşı hissettiği o eski merakın tekrar canlandığını seziyordu.

Yolculuğun ilk gecesinde dağın eteklerindeki bir handa durdular, Niclays bir kaplıcada yıkandı. Hisan Burnu'nun çok uzaklardaki ışıklarına, bir kor misali yanan Orisima'ya baktı; yedi yıla yakın süredir ilk kez tekrar nefes alabiliyormuş gibi hissetmeye başladı.

Bu his fazla uzun sürmedi. Sonraki sabah hamallar, kuzeye taşıyor oldukları, ejderhalara saygısızlık eden prensin casusu olan baykuş suratlı Ment'in nefesinde kızıl hastalık olduğundan şikâyet etmeye başladılar. Niclays de karşılığında birkaç laf edince o andan sonra tahtırevan daha çok sarsılmaya başladı. Hamallar ayrıca kimsenin sevmediği küstah bir adamla ilgili şarkı da söylüyorlardı, şarkıya göre dağ kedileri onu kapsın diye yolun kenarında ağlar halde bırakılmıştı.

"Evet evet, çok komik," diye çıkıştı onlara Niclays Seiikice. "Bir uçurumdan nehre düşen, bir daha da kimsenin görmediği dört hamalla ilgili bir şarkı söyleyeyim mi?"

Bu onları sadece güldürdü.

Bu olaydan sonra sayısız şey ters gitti. Tahtırevanın bir tutacağı kırıldı ("Yüce Kwiriki bu baykuş adamı alıp götürsün!") ve tamir için bir marangoz çağrılırken yolculuklarını geciktirmek zorunda kaldılar. Tekrar yola çıktıklarında hamallar nihayet Niclays'in uyumasına izin verdi.

Sesler duyduğunda Niclays gözlerini açtı. Hamallar, Büyük Matem'den kalma bir ninni söylüyorlardı.

Şişş, çocuğum, rüzgâr artıyor.
Kuşlar bile sessiz.
Dindir gözyaşlarını. Ateş soluyanlar duyacak bizi.
Uyu şimdi, uyu, yoksa göreceksin geldiklerini.
Tutun bana ve kapa gözlerini.

Mentendon'da da böyle ninniler vardı. Niclays annesinin onu kucağına oturtup şarkılar mırıldandığı zamanı hatırlamak için

zihnini zorladı; babası içip içip öfkelenirdi, Niclays de annesi de adamın onları kemerle döveceğinden korkarak tir tir titrerlerdi. Neyse ki babası bir gün o kadar çok içip öfkelenmişti ki bir uçurumdan yuvarlanmıştı, bu olayların da sonu gelmişti.

Bir süre boyunca her şey huzurluydu. İşte o zaman Helchen Roos, babasının günahlarının bedeli olarak oğlunun bir mürit olacağına ikna olmuştu. Bunun yaşanması için her gün dua etmişti. Bunun yerine Niclays –onun açısından– ölü bedenleri kesip açarak ya da bir efsuncu gibi iksirlerle uğraşarak vakit geçiren hastalıklı bir hazcıya dönüşmüştü, üstelik bir yandan da körkütük sarhoş olana kadar içiyordu. (Niclays bunun pek de asılsız bir izlenim olmadığına karar vermişti.) Annesine göre en büyük günah bilimdi, erdemin lanetlediği bir şeydi.

Tabii Niclays'in Zeedeur Markizi ve Prens Edvart'la beklenmedik arkadaşlığını öğrenince yine de ona mektup yazıp kendini saraya davet ettirmeye çalışmıştı, sanki Niclays'in varlığının her bir zerresini aşağılayarak ona acı çektirdiği yılların hiç önemi yokmuş gibi. Niclays ve Jannart, Helchen Roos'un mektuplarını yok etme konusunda yeni yöntemler icat ettikleri bir spor uydurmuşlardı.

Bunu düşünmek günlerdir ilk kez gülümsemesini sağladı. Ormandaki böceklerin sesleriyle de tekrar uykuya daldı.

Acı verici iki gün sonra –Niclays bu iki gün boyunca sıcaktan, sıkıntıdan ve kısılıp kalmaktan ölebileceğini düşünmüştü– tahtırevan durdu. Çatıya vurulduğunda Niclays sıçrayarak uyandı.

"Dışarı."

Kapı açıldı, içeri gün ışığı süzüldü. Niclays uykulu uykulu tahtırevandan indi ve anında bir birikintiye basıverdi.

"Galian'ın *kuşağı* aşkına..."

Hamallardan biri bastonunu ona doğru attı. Tahtırevanı omuzlarına alıp tekrar yola doğru döndüler.

"Bekleyin bir dakika," diye bağırdı Niclays arkalarından. "*Bekleyin* dedim lanet olasıcalar! Nereye gideceğim ben?"

Ona gülmekle yetindiler. Niclays küfretti, bastonunu aldı ve şehrin batı kapısına doğru yorgun argın yürümeye başladı. Kapıya ulaştığında cübbesinin eteği sırılsıklamdı ve yüzünden ter damlıyordu. Kapıda askerler olmasını beklemişti ama etrafta zırhlı kimse yoktu. Güneş başının tam tepesini yakarken antik Seiiki başkentine adımını attı.

Ginura Kalesi devasaydı. Beyaz duvarlı saray, şehrin ortasındaki kocaman bir tepenin iki yanına uzanıyordu. Bir arkadaşı Niclays'e sarayın bahçesindeki patikaların deniz kabuğundan yapıldığını, tuzlu su hendeklerinde de kristal kadar berrak bedenli balıkların yüzdüğünü anlatmıştı.

Kalabalık pazarların yanından yürüdü, şehrin en dış bölgesi olan Denizdibi İlçesi'nde olduğunu tahmin ediyordu. Taşla döşenmiş sokaklar; yağlı kâğıttan şemsiyeler, yelpazeler ve şapkalarla dalgalanıyordu. Saraya bu kadar yakın olduklarından insanlar Hisan Burnu'ndakinden daha soğuk renkler –yeşil, mavi ve gümüş– giymişlerdi ve saçlarını vaksla dikkat çekici şekillere sokmuşlar, deniz camından, tuz çiçeğinden ve deniz kabuklarından aksesuarlarla süslemişlerdi. Buradaki cübbeler kaygan ve parıltılıydı, bu yüzden cübbeyi giyen kişi hareket edince gün ışığı altında parıldıyordu. Niclays, Ginura'da, az önce denizden çıkmış gibi görünmenin moda olduğunu hayal meyal hatırladı. Saray mensuplarından bazıları kirpiklerini bile yağlamışlardı.

Herkesin boynunda dal dal mercandan ya da üst üste geçmiş pul gibi görünen ufak metal parçalarından kolyeler vardı. Dudakları ve yanakları ezilmiş inciyle parlıyordu. Çoğu vatandaşın dans eden inci kullanması yasaktı zira bu inciler soyluların ve seçilmişlerin sembolleriydi ancak Niclays, çekirdeği olmayan biçimsiz incilerin toz haline getirilip zenginlere satıldığını duymuştu.

Bir akçaağacın gölgesinde iki kadın birbirlerine jianzi atıyorlardı. Zarif sedir kayıklardan eşyalarını indiren tüccar ve balıkçıların olduğu kanallarda güneş ışıldıyordu. Bu şehrin büyük

kısmının, beş asır önceki Büyük Matem'de yanıp kül olduğunu hayal etmek zordu.

Niclays yürüdükçe merakının yerini huzursuzluk aldı. Hamallar –Ateş Rahmi'ne düşesiceler– diğer eşyalarıyla beraber Vali'den gelme mektubunu da almışlardı. Bu demek oluyordu ki şimdi bir yabancı zannedilebilirdi ve bu durumdayken açıklama yapmak için Ginura Kalesi'ne gitmesi de imkânsıza yakındı. Nöbetçiler onun katil olduğunu zannederlerdi.

Ne var ki başka şansı yoktu. İnsanlar varlığını fark etmeye başlamışlardı. Her yönden gergin bakışlara maruz kalıyordu.

"Hekim Roos?"

Ses Mentçe konuşmuştu. Niclays ona doğru döndü.

Ona seslenenin kim olduğunu gördüğünde yüzü sevinçle parladı. Kaplumbağa kabuğundan yapılma gözlük takan, ince yapılı bir adam kalabalığı yararak ona doğru ilerliyordu. Siyah saçları kısa kesilmişti, şakakları ağarmıştı.

"Hekim Moyaka," diye seslendi Niclays mutlulukla. "Ah, Eizaru, seni görmek harika!"

Nihayet şansı biraz yaver gidiyordu. Eizaru, Niclays'in Orisima'da bir yıl kadar eğitim verdiği yetenekli bir cerrahtı. O ve kızı Purumé anatomi derslerine ilk kaydolan kişilerdi ve Niclays kimsenin onlar kadar öğrenmeye hevesli olduklarını görmemişti. Bilgisinin karşılığında Niclays'e Seiiki tıbbına dair birçok şey öğretmişlerdi. Onlarla tanışmak, sürgünündeki güzel anlardan biriydi.

Eizaru kalabalıktan kurtulduğunda önce eğilerek birbirlerine selam verdiler, ardından sarıldılar. Yabancının yanında biri olduğunu gören insanlar da işlerine döndü.

"Dostum," dedi Eizaru samimi bir şekilde, hâlâ Mentçe konuşuyordu. "Ben de tam seni düşünüyordum. Ginura'da ne arıyorsun?"

"Birkaç tatsız olay sebebiyle Orisima'dan bir süre uzaklaştım," dedi Niclays Seiikice. "Onurlu Hisan Burnu Valisi ev hapsine alınmam için beni buraya göndermeye karar verdi."

"Seni buraya kim getirdiyse sokakta bir başına bırakmamalıydı. Tahtırevanla mı geldin?"

"Ne yazık ki."

"Ha. Tahtırevan hamalları genelde sorunlu tiplerdir." Eizaru yüzünü ekşitti. "Biri senin neden burada olduğunu merak etmeden evime gel lütfen. Onurlu Ginura Valisi'ne neler olduğunu anlatırım."

"Çok naziksin."

Niclays, Eizaru'nun peşine takılıp bir köprünün üstünden geçti, sonra kendini Ginura Kalesi'nin ana kapısına çıkan çok daha geniş bir caddede buldu. Müzisyenler gölgelerin altında enstrümanlarını çalıyorlar, satıcılarsa taze deniztarağı ve deniz üzümü satmak için çığırtkanlık ediyorlardı.

Niclays, Ginura'nın meşhur mevsim ağaçlarını görebileceğini hiç düşünmemişti. Ağaçların dalları, caddenin üzerinde doğal bir çatı oluşturuyordu. Şu anda ağaçların rengi yaza uygun şekilde göz alıcı bir sarıydı.

Eizaru ipek pazarının yanındaki gösterişsiz bir evde yaşıyordu, evin arkası Ginura'yı çevreleyen birçok kanaldan birine dönüktü. Eizaru'nun eşi on yıl önce ölmüştü ancak kızı onunla yaşamaya devam etmişti, böylece beraber tıbba duydukları merakın peşinden koşabilmişlerdi. Evin dış duvarını yağmur çiçekleri sarmıştı; bahçedense misk otu, mor yapraklı nane ve başka bitkilerin kokusu yükseliyordu.

Onlara kapıyı Purumé açtı. Ayaklarının etrafında kısa kuyruklu bir kedi dolaşıyordu.

"Niclays!" Purumé önce gülümsedi, sonra eğilerek selam verdi. Babasıyla aynı türden bir gözlük takıyordu ancak güneş onun tenini Eizaru'nunkinden daha koyu bir tona çevirmişti ve

bir kumaş parçasıyla topladığı saçlarının dipleri de hâlâ siyahtı. "Lütfen içeri buyur. Beklenmedik bir ziyaret ama büyük bir zevk."

Niclays de karşılığında eğilerek selam verdi. "Rahatsız ettiğim için beni bağışla Purumé. Benim için de beklenmedik oldu."

"Orisima'dayken senin onurlu misafirindik. Başımızın üstünde yerin var." Yolculuk yüzünden kirlenmiş kıyafetlerine bir bakış atıp kıkırdadı. "Gerçi giyecek başka bir şey lazım sana."

"Kesinlikle katılıyorum."

İçeri girdikten sonra Eizaru iki hizmetçiyi kuyuya yolladı. "Biraz dinlen," dedi Niclays'e. "O seyahat yüzünden seni güneş çarpmış olabilir. Hemen Beyaz Nehir Kalesi'ne gidip onurlu Vali'yle görüşebilir miyim diye soracağım. Sonra da yemek yiyebiliriz."

Niclays rahatlayarak bir nefes verdi. "Bu harika olur."

Hizmetçiler kuyudan dönüp küveti doldurduktan sonra Niclays kıyafetlerini çıkardı, tenindeki çamur ve teri yıkadı. Soğuk su bir lütuf gibiydi.

Canlanmış bir şekilde hizmetçilerin onun için misafir odasına bıraktığı yazlık cübbeyi giydi. Balkonda bir fincan çay onu bekliyordu. Gölgeye oturup çayını içti, kanaldan geçen tekneleri izledi. Yıllar süren mahkûmiyetin ardından Orisima hiç bu kadar uzak gelmemişti daha önce.

"Bilge Hekim Roos."

Halinden hoşnut bir şekilde şekerleme yapıyordu ki uyandı.

"Bilge Hekim Moyaka geldi," dedi hizmetçi. "Sizinle konuşmak istiyor."

"Teşekkürler."

Eizaru aşağıda onu bekliyordu.

"Niclays." Gülümsemesinde bir tutam haylazlık vardı. "Onurlu Vali'yle konuştum. Şehirde olduğun süreçte Purumé ve benimle kalmanı istedim, o da kabul etti."

"Ah, Eizaru." Belki sıcaktan ya da yorgunluktandı ama bu iyi haber Niclays'i neredeyse ağlatacaktı. "Sıkıntı olmayacağına emin misin?"

"Tabii ki eminim." Eizaru onu yan odaya yönlendirdi. "Gel hadi. Miden kazınıyor olmalı."

Hizmetçiler sıcağı dışarıda tutabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Her kapı açıktı, pencere kafesleri gün ışığını engelliyordu, masanın üstünde buzla dolu kâseler vardı. Niclays, Purumé ve Eizaru'yla beraber diz çöktü; yağlı biftek, sebze turşusu, ayu balığı, deniz marulu ve küçük kaplara konmuş, her biri havyar dolu kızarmış yosundan oluşan bir akşam yemeği yediler. Yemek yerlerken bir yandan da son görüştüklerinden beri neler yaptıklarını konuşuyorlardı.

Niclays benzer düşüncedeki insanlarla keyifli bir sohbet edemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Eizaru hâlâ tıpla uğraşıyordu, hem Seiikililer hem de Mentlere rahatsızlıkları için tedaviler sunuyordu. Bu arada Purumé derin uyku sağlayan ve bir cerrahın, vücuttaki bezeleri acı vermeksizin almasına izin veren bitkisel bir karışım üzerine çalışıyordu.

"Tomurcuk uykusu adını verdim," dedi, "çünkü son malzeme Güney Dağları'nda yetişen bir çiçek."

"Baharda o çiçeği bulabilmek için günlerce dağa tırmandı," dedi Eizaru gururlu bir ifadeyle kızına gülümseyerek.

"Çığır açıcı duruyor," dedi Niclays afallamış bir şekilde. "Karışımı kullanarak *canlı* bedenlerin içini inceleyebilirsin. Mentendon'da tek yaptığımız cesetleri kesip açmak." Kalbi güm güm atıyordu. "Purumé, bu bulgularını yayımlamalısın. Anatomi nasıl değişir bir düşün."

"Yayımlardım," dedi Purumé yorgun bir gülümsemeyle, "ama bir sorun var Niclays. Ateşbulut."

"Ateşbulut mu?"

"Kontrollü olarak üretilen bir öz. Simyacılar ateşbulutu ateş soluyanların safrasından yapar," diye açıkladı Eizaru. "Güneyli korsanlar safrayı Doğu'ya kaçak yollarla sokuyor, safra bir şekilde işlem görüyor, sonra da azıcık barutla beraber seramik bir küreye dolduruluyor. Fitilini yakınca küre patlıyor, zift kadar kara ve

yoğun bir duman yayıyor. Bir ejderha bu dumanı solursa günlerce uyur. Korsanlar da bu şekilde ejderhanın vücut parçalarını satıyorlar."

"Şeytani bir uygulama," dedi Purumé.

Niclays başını iki yana salladı. "Bunun tomurcuk uykusuyla ne alakası var?"

"Eğer yetkililer benim buluşumun da benzer amaçlar için kullanılabileceğini düşünürlerse araştırmamı durdururlar. Muayenehanemizi kapatabilirler bile."

Niclays ne diyeceğini bilemiyordu.

"Çok üzücü," dedi Eizaru hüzünle. "Söylesene Niclays, Mentendon'da Seiikiceden çevrilmiş tıp belgeleri var mı hiç? Belki Purumé bulgularını orada yayımlayabilir."

Niclays iç çekti. "Burada geçirdiğim yıllarda bir şeyler kökten değişmediyse olduğunu hiç sanmıyorum. Bazı camialarda kitapçıklar elden ele geçiyor ama hiçbirinde kraliyet onayı yok. Erdemlik kâfirliği ya da kâfirlerin bilgilerini onaylamıyor."

Purumé başını iki yana salladı. Niclays kendine biraz karides alırken kapıda sıcaktan ter içinde kalmış genç bir adam belirdi.

"Bilge Hekim Roos." Nefes nefese eğilerek selam verdi. "Onurlu Ginura Valisi'nden haber getirdim."

Niclays kendini hazırladı. Kadın, Niclays'in burada kalması konusunda fikrini değiştirmiş olmalıydı.

"Benden," dedi hizmetkâr, "çok onurlu Savaş Beyi ne zaman isterse onunla görüşmek için Ginura Kalesi'ne çağrılacağınızı söylememi istedi."

Niclays kaşlarını kaldırdı. "Çok onurlu Savaş Beyi *beni* mi görmek istiyor? Emin misin?"

"Evet."

Hizmetkâr eğildi ve odadan çıktı.

"Sarayda ağırlanacaksın yani." Eizaru eğleniyor gibiydi. "Kendini hazırla. Deniz çiçeği mercanına benzediğini söylüyorlar. Güzelmiş ama dokunduğun her şey eline batarmış."

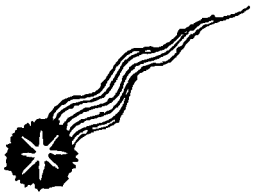
"Sabırsızlanıyorum," dedi Niclays ama kaşlarını çattı. "Neden beni görmek istiyor merak ettim."

"Çok onurlu Savaş Beyi, Ment yerleşimcilerle konuşmayı sever. Bazen ülkenizden bir şarkı söylemenizi ya da hikâye anlatmanızı ister. Ne tür bir iş yaptığını da öğrenmek isteyebilir," dedi Eizaru. "Endişe edecek bir şey yok Niclays, cidden."

"Üstelik o zamana kadar özgürsün," dedi Purumé gözleri parlayarak. "Hazır Orisima'dan çıkmışken sana şehrimizi gösterelim. Tiyatroya gidebilir, tıpla ilgili konuşabilir, uçan ejderhaları izleyebiliriz; geldiğinden beri ne istiyorsan onu yaparız."

Niclays öylesine minnet duyuyordu ki ağlayabilirdi.

"Gerçekten de dostlarım," dedi, "bundan daha çok istediğim bir şey yok."

19

Batı

Loth, Donmata Marosa'yı takip ediyordu, onun peşinden tekrar bir geçitten geçti. Rutubetli duvarların arasında yan yan ilerlerken meşale ışığı gözlerini yakıyordu.

Loth, Donmata'dan haber alalı günler geçmişti, ardından kadın onunla karartılmış bir kış bahçesinde tekrar buluşmak istemişti. Şimdi duvarların ardındaki bir tünel ağında ilerliyorlardı, zekice tasarlanmış, bakırdan bir boru ağı sayesinde kaplıcalardan yatak odalarına sıcak su taşınıyordu.

Geçidin sonunda sarmal bir merdiven vardı. Donmata merdivenden çıkmaya başladı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Loth gergince.

"Kraliçe Rosarian'ın öldürülmesini planlayan kişiyle buluşacağız."

Loth'un meşaleyi tutan eli terden sırılsıklam oldu.

"Aklıma gelmişken," dedi, "sizi Priessa'yla dans etmek zorunda bıraktığım için özür dilerim. Size notu ulaştırmanın tek yolu oydu."

"Notu bana arabadayken veremez miydi?" diye mırıldandı Loth.

"Hayır. Saraydan ayrılmadan önce üstü aranmıştı, arabanın sürücüsü de bir casustu, Priessa'nın kaçmayacağını garantiye almak için. Kimsenin Cárscaro'dan uzun süreliğine çıkmasına izin yok."

Donmata kemerine asılı olan bir anahtarı çıkardı. O, kapıyı açıp içeri girdiğinde Loth da onu takip etti, içine girdikleri odanın tozu onu öksürttü. Odadaki tek ışık elindeki meşaleden geliyordu. Mobilyalar keskin bir sirkenin yanı sıra hastalık ve çürüme kokuyordu.

Donmata duvağını çıkarıp bir sandalyenin üzerine serdi. O, sayvanlı yatağa doğru yürürken Loth korkudan zar zor nefes alarak onu takip etti, ardından meşalesini kaldırdı.

Yatakta, gözleri örtülmüş bir figür oturuyordu. Loth fazla solgun bir ten, kömür gibi kapkara dudaklar ve kızıl bir geceliğin yakasının etrafında dağılmış, kahverengi saçlar görüyordu. Bir deri bir kemik kollara zincirler bağlanmıştı. Zincirlerin altından uzanan kızıl çizgiler, adamın damarlarının izini takip ediyordu.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Loth. "Katil bu mu?"

Donmata kollarını göğsünde kavuşturdu. Çenesini kaldırdı, gözlerinde duygudan eser yoktu.

"Lord Arteloth," dedi, "size lord babamı sunuyorum. Vetalda Hanesi'nden Üçüncü Sigoso, Ejderik Yscalin Krallığı'nın İnsan Kralı. Ya da ondan geriye kalanlar."

Loth şaşkınlıktan dehşete düşmüş halde bakışlarını tekrar adama çevirdi.

Yscalin'in ihanetinden önce bile Kral Sigoso'yu görmemişti ancak adam portrelerinde hep zinde ve –soğuk olsa da– yakışıklı duruyordu, Vetaldaların kehribar rengi gözleri onda da vardı. Sabran onu çok kez saraya davet etmiş olsa da kral her zaman temsilci yollamayı tercih etmişti.

"Bir insan kral, bir *wyrm*'un kuklası olarak hükümdarlık eder. Fýredel dünyadaki her hükümdara bu unvanı vermeyi umuyor." Donmata yatağın etrafından dolaştı. "Babamda nadir bir tür Ejderik veba var. Bu sayede Fýredel... bir şekilde onunla iletişim kurabiliyor. Sarayı görüp duyabiliyor."

"Yani şu anda..."

"Sakin olun. Akşam içeceğinin içine yatıştırıcı koydum," dedi. "Çok sık yapamam, yoksa Fýredel şüphelenir ama *wyrm*'un onu kullanmasına engel oluyor. Kısa bir süreliğine."

Donmata'nın sesini duyan Sigoso kıpırdandı.

"*Wyrm*'ların böyle bir şey yapabildiklerini bilmiyordum." Loth yutkundu. "Bir bedeni kontrol edebildiklerini yani."

"Ulu Batılılar öldüklerinde, onlara hizmet eden *wyvern*'ların ve o *wyvern*'ların yavrularının da ateşi söner. Belki bu da o tür bir bağlantıdır."

"Ne zamandır böyle?"

"İki senedir."

Yscalin Erdemlik'e ihanet ettiğinde Sigoso hastalanmıştı. "Bu hale *nasıl* geldi?"

"Önce gerçeği duymalısınız," dedi Donmata. "Babam size anlatacak kadar hatırlıyor."

"Marosa," dedi Sigoso karga gibi bir sesle. "Marossssa."

Sesini duyan Loth irkildi. Sanki çıngıraklı yılanlardan oluşan bir düğüm, boğazına yuva yapmış gibiydi.

"Neredesin kızım?" diye sordu kral yumuşak bir sesle. "Gelip seni bulmam mı gerekiyor?"

Donmata ifadesiz bir şekilde ona dönüp gözlerindeki bağı çıkarmaya başladı. Dirseğine kadar gelen kadife eldivenler giyiyor olsa da Donmata babasına bu kadar yakınken Loth nefes alamıyordu zira Sigoso'nun dişlerini onun koluna geçirip kadifeyi deleceğinden ya da uzanıp kadının yüzünü kavrayacağından korkuyordu. Göz bağı çıktıktan sonra Sigoso dişlerini gösterdi. Gözleri artık topaz değil, tamamen griydi. Soğuk külden çukurlar gibiydi.

"Umarım iyi uyumuşsundur baba," dedi Donmata Inysce.

"Rüyamda bir saat kulesi ve içinde ateş olan bir kadın gördüm. Benim düşmanım olduğunu gördüm." Kral Sigoso, Loth'a baktı, zincirler içindeki kollarını esnetti. "Bu kim?"

"Bu Altınhuş Lordu Arteloth Beck. Inys'den gelen yeni elçimiz." Donmata zorla gülümsedi. "Ona Kraliçe Rosarian'ın nasıl öldüğünü anlatır mısın?"

Sigoso nefes alırken çıkan ses bir körüğü andırıyordu. Bakışları ikisi arasında dolaştı, iki lokmasına değer biçen bir avcı gibiydi.

"Rosarian'ı ben hallettim."

İsmi bir bonbon emercesine dilinde yuvarlayarak söyledi, Loth ürperdi.

"Neden?" dedi Donmata.

"O cinsellikten anlamaz fahişe benimle evlenmeyi reddetti. *Kraliyetle* evlenmeyi reddetti," dedi Sigoso tükürürcesine. Boynundaki damarlar gerildi. "Vetalda Hanesi'nin kanıyla birleşmektense korsanlara ve lordlara orospuluk etmeyi tercih etti..." Ağzından salya aktı. "Kızım, yanıyorum."

Donmata, Loth'a bir bakış atıp komodine ilerledi, bir tas suyun yanında bir parça kumaş duruyordu. Kumaşı ıslatıp babasının alnına koydu.

"Ona bir elbise yaptırdım," dedi Sigoso. "O kadar güzel bir elbiseydi ki Rosarian gibi gösterişçi bir kahpe asla dayanamazdı. Bir tüccar prensten aldığım basilisk zehriyle işlettim elbiseyi, sonra da diğer elbiseleri arasına saklasınlar diye Inys'e gönderdim."

Loth titriyordu. "Kim sakladı?" diye fısıldadı. "Elbiseyi kim sakladı?"

"Benim dışımda kimseyle konuşmaz," diye mırıldandı Donmata. "Baba, elbiseyi kim sakladı?"

"Saraydaki bir dostum."

"Saraydaki," diye tekrarladı Loth. "Aziz aşkına. Kim?"

Donmata onun sorusunu tekrarladı. Sigoso güldü ama sonra öksürmeye başladı.

"Saki."

Loth ona öylece baktı. Sarayda yüzlerce yıldır saki yoktu.

Elbise Mahrem Giysi Odası'na saklanmış olmalıydı. O dönemki Esvap Hanımı Leydi Arbella Glenn'di, o da asla kraliçesine zarar vermezdi.

"Umarım," dedi Sigoso, "o orospudan gömülecek kadar parça kalmıştır. Basilisk zehri çok güçlüdür." Kuru kuru güldü. "Zehrin ısırığının karşısında her kemik boyun eğer."

Bunu duyunca Loth kılıcını çekti.

"Lord babamı bağışlayın." Donmata, İnsan Kral'a ruhsuzca baktı. "Kendinde olmadığını söylerdim ama bana kalırsa hâlâ hep olduğu gibi."

Loth tiksintiyle yatağa doğru bir adım attı. "Cesaret Şövalyesi sana sırtını döndü Sigoso Vetalda," dedi sesi titreyerek. "Kiminle evlenmek istiyorsa onunla evlenmeye hakkı vardı. Ateş Rahmi'ne kadar yolun var."

Sigoso gülümsedi. "Zaten oradayım," dedi, "burası cennet."

Gözlerindeki gri kısımlar ışıldadı. Grilerin içinde, kor gibi kırmızı noktalar yanıyordu.

"Fýredel." Donmata komodinin üzerinden bir fincan kaptı. "Baba, şunu iç. Acını azaltır."

Fincanı Sigoso'nun dudaklarına bastırdı. Sigoso bakışlarını bir saniye bile Loth'tan ayırmadan fincandakini içti. Duydukları yüzünden boğulacak gibi olan Loth, Donmata'nın onu dışarıya çıkarmasına izin verdi.

Annesi Leydi Annes Beck, öldüğü zaman Ana Kraliçe'nin yanındaydı. Şimdi neden onun da Sabran'ın da Rosarian'ın o güzel elbisenin içine girdiği güne dair ona tek kelime edemediklerini anlıyordu. Neden Rosarian'ı kendi çocuğu gibi seven Leydi Arbella Glenn'in bir daha tek kelime etmediğini anlamıştı.

Loth merdivenlere çöktü. Titrerken Donmata'nın arkasında olduğunu fark etti.

"Neden onu dinlememi istediniz?" diye sordu. "Neden bana doğrudan söylemediniz?"

"Gerçeği görüp duyabilesiniz," dedi, "ve Sabran'a aktarabilesiniz diye. Böylece siz de buna inanacaksınız ve Yscalin'de hâlâ bir gizemin kaldığını düşünerek gitmeyeceksiniz."

Donmata onun arkasındaki basamağa oturdu, böylece başları aynı hizadaydı. Donmata kucağına ipekle sarılmış bir bohça yerleştirdi.

"Bizi duyabilir mi?" diye sordu Loth.

"Hayır. Yine uyuyor." Sesi yorgun geliyordu. "Umarım Fýredel onu durdurduğumu fark etmez. Babamın ölüyor olduğunu düşünebilir. Gerçi ölüyor sanırım." Çenesini kaldırdı. "*Wyrm* onun yerini almamı istiyor, bundan şüphem yok. Onun kontrol edeceği bir manken olmamı isteyecek."

"Fýredel kralı böyle karanlık bir odada zincirli tutmanızı dert etmiyor mu?"

"Fýredel babamın şu anki halinde pek... *kral* gibi görünmediğinin farkında, babam nefes almaya devam ederken bile bedeni çürüyor," dedi Donmata kuru bir sesle, "ama emredildiğinde onu odasından çıkarmam gerekiyor. Böylece lordumuz ve efendimiz ne zaman isterse sarayın içini görebilir. Böylece Danışma Meclisi'ne emirler verebilir. Böylece bir isyan başlatmayacağımızı sağlama alabilir. Böylece bizi yardım istemekten alıkoyabilir."

"Babanızı öldürseydiniz Fýredel bunu fark ederdi," diye farkına vardı Loth. "Sizi cezalandırırdı."

"Ona son kez karşı geldiğimde nedimelerimden birini Niunda Kapısı'na gönderdi." Yüzü gerildi. "Horozbaşlar onu paramparça ederken izlemek zorunda kaldım."

Bir süre sessizlik içinde kıpırdamadan oturdular.

"Kraliçe Rosarian on dört yıl önce öldü," dedi Loth. "Yani... Sigoso Ejderik egemenlik altında değildi."

"Her kötülük *wyrm*'lardan gelmez."

Donmata dönüp ona baktı, sırtını duvara verdi.

"Çocukluğumda babam nasıldı pek hatırlamıyorum. Sadece buz gibi bakışlarını hatırlıyorum," diye mırıldandı. "On altı ya-

şındayken annem gecenin bir yarısı yatak odama geldi. Babamla annemin evlilikleri hep sıkıntılıydı ama annem bu defa korkmuş gibiydi. Kızgındı. Rauca'daki erkek kardeşinin, Kral Jantar'ın yanına gideceğimizi söyledi. Hizmetkârlar gibi giyinip dikkat çekmemeye çalışarak sarayda yürüdük.

"Tabii muhafızlar bizi fark etti. İkimizi de yatak odalarımıza hapsedip konuşmamızı yasakladılar. Hayatımda hiç o kadar çok ağlamamıştım. Annem bir muhafıza rüşvet verip bana bir mektup yolladı, güçlü kalmamı söylüyordu." Boynundaki zümrüt işlemeli kolyeye dokundu. "Bir hafta sonra babam bana onun öldüğünü haber verdi. Saraydakilere, kralını terk etmeye kalkıştığı için utançtan kendi canını aldığını söyledi... Ama ben böyle olmadığını biliyorum. Beni asla babamla yalnız bırakmazdı o."

"Üzgünüm," dedi Loth.

"Benim kadar üzgün olamazsınız." Yüzü tiksintiyle gerildi. "Yscalin bunu hak etmiyor ama babam hak ediyor. İçi ne kadar çürümüşse dışarıdan da öyle görünmeyi hak ediyor."

Sahar Taumargam ve Rosarian Berethnet, ikisi de aynı kralın eliyle ölmüştü. Bunların hepsi, Inys onu Erdemlik'te bir dost olarak görürken olmuştu.

"Sabran'a gerçeği söylemek istedim. Yardım istemek, asker göndermesini söylemek istedim ama... Bu saray bir zindan gibi. Danışma Meclisi tamamen Fýredel'in eline geçti, onu kızdırmaktan çok korkuyorlar. Aileleri şehirde, Fýredel'in öfkesini alevlendirirsek hepsi ölür."

Loth terini silmek için kolunu yüzüne kaldırdı.

"Sabran arkadaşımdı. Prens Aubrecht uzun süre nişanlımdı," diye hatırlattı Donmata ona. "Şimdi benim hakkımda çok kötü düşünüyorlardır."

Suçluluk hissi Loth'u kemirdi. "Bağışlayın," diye mırıldandı, "öyle varsaymamalıydık..."

"Fýredel'in uyanmış olduğunu bilemezdiniz. Ya da bizim onun kanadı altında olduğumuzu."

"Bana Cárscaro'nun nasıl düştüğünü anlatın. Anlamama yardım edin."

Donmata burnundan nefes aldı.

"İki yıl önce Eğirmenler'de bir deprem oldu," dedi. "Fýredel Keder Çağı'ndan sonra Fruma Dağı'na uyumaya gitmişti, orada bir odada uyandı. Hemen kapısının önündeydik. Koparıp alacağı olgun bir meyve gibiydik.

"Önce lavanta tarlaları yandı. Siyah dumanlar, akşam gökgünü boğdu." Başını iki yana salladı. "Her şey aniden olup bitti. *Wyvern*'lar Cárscaro'yu sardıklarında şehir muhafızları eski savunmalara ulaşamamışlardı bile. Fýredel yüzyıllardır ilk kez ortaya çıktı. Hepimizi yakıp kül edeceğini söyledi, tabii babam gelip ona hürmet etmezse."

"Etti mi?"

"Önce sahte bir kral gönderdi ama Fýredel aldatıldığını sezdi. Adamı canlı canlı yaktı, babam da ortaya çıkmak zorunda kaldı," dedi. "Fýredel onu dağa götürdü. O gecenin kalanı boyunca Cárscaro kaos içindeydi. İnsanlar ikinci bir Keder Çağı'nın başladığını düşündüler, gerçi bir açıdan başlamıştı da." Bakışlarına korkunç bir hüzün çökmüştü. "Panik hüküm sürüyordu. Binlerce kişi kaçmaya çalıştı ama şehirden çıkmanın tek yolu Niunda Kapısı, orayı da *wyvern*'lar koruyordu." Dudakları kasıldı. "Babam şafak vakti döndü. Halk krallarının sağ salim olduğunu görünce ne düşüneceğini bilemedi. Babam onlara Ejderik dünyanın yükselişinin ilk şahitleri olacaklarını söyledi, tabii itaat ederlerse.

"Sarayın duvarlarının ardında babam, Danışma Meclisi'ne İsimsiz Olan'la ittifakımızı ilan etmelerini emretti. Onlar da her ulusa haber yolladılar, ona karşı çıkamayacak kadar ödleklerdi. Savunmalarımızın yok edilmesini emrettiğinde fazla ödlek davrandılar. Kùşhaneyi ve içindeki tüm kuşları yaktığında fazla korkak davrandılar. Bir karşı saldırı planladım ama nafile. Hayatımı riske atmadan daha fazla şey yapamadım."

"Ama ülkenin geri kalanı gerçeği bilmiyordu," dedi Loth.

"Cárscaro o gece bir kaleye dönüştü. Kimse dışarı haber yollayamıyordu." Başını duvara yasladı. "*Wyrm*'lar ilk uyandıklarında zayıf olurlar. Fýredel bir yıl boyunca Fruma Dağı'nın altında kalmaya devam etti, güç topluyordu. Ülkemi kendi gücünün üssü yapmak için babamı kullandı, benimse tek yapabildiğim izlemekti. Altı Erdem'i yok etmesini izledim. Vebanın tekrar ortaya çıkıp halkım arasında yayılmasını izledim. Evimin hapishanem olmasını izledim."

Arteloth Beck işte o anda, Gian Harlowe'un onu yapmaması için uyardığı şeyi yaptı.

Marosa Vetalda'nın elini tuttu.

Kadın kadife eldivenler giyiyordu. Yine de riskli olsa da Loth bunu yaparken ikinci kez düşünmedi bile.

"Siz cesaretin cisim bulmuş halisiniz," dedi. "Erdemlik'teki dostlarınız olarak sizi yüzüstü bıraktık.

Donmata ellerine baktı, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Loth birinin ona en son ne zaman dokunduğunu merak etti.

"Size nasıl yardım edebileceğimi söyleyin," dedi.

Donmata yavaşça diğer elini Loth'un elinin üstüne yerleştirdi. "O yatak odasına dönüp," dedi bakışlarını Loth'unkilerle buluşturarak, "çıplak ellerinizi babamın tenine koyabilirsiniz."

Anlamak Loth'un birkaç saniyesini aldı. "Kendimi... hasta etmemi mi istiyorsunuz?"

"Açıklayacağım," dedi, "ama bunu yaparsanız karşılığında size Cárscaro'dan kaçma şansı veririm."

"Buranın bir kale olduğunu söylediniz."

"Annem bir çıkış yolu biliyordu." Kucağındaki bohçaya elini koydu. "Eğirmenler'den geçip bunu Chassar uq-Ispad'a vermenizi istiyorum, Ersyrli elçi. Bunu sadece ona emanet edebilirsiniz."

Chassar, Ead'ı yetiştirmiş ve sekiz sene önce onu saraya sunmuş adamdı. Donmata ipeği açtı. İçinde, çeşitli sembollerle işlenmiş demir bir kutu vardı.

"Baharda Perunta yakınlarında bir kadın yakalandı, onu Lasia'ya gönderecek bir gemi bulmaya çalışıyordu. İşkenceciler günlerce onunla uğraşsalar da onlara hiçbir şey söylemedi. Babam, kadının yanındaki kırmızı pelerini görünce Fýredel öfkelendi. Kadının son saatlerini acı içinde geçirmesini emretti."

Loth bunu dinlemeye katlanabileceğinden emin değildi.

"O gece onu arayıp buldum." Donmata parmaklarını kutunun üstünde gezdirdi. "Önce dilini kopardıklarını zannettim ama ona şarap verdiğimde bana adının Jondu olduğunu söyledi. İnsan hayatına değer veriyorsam taşımakta olduğu eşyayı Chassar uq-Ispad'a göndermeliymişim." Duraksadı. "Jondu'yu kendim öldürdüm. Fýredel'e de yaraları yüzünden öldüğünü söyledim. Kapıya asılmaktan daha iyiydi. Jondu'dan aldıkları kutu kilitliydi. Kimse açamayınca eninde sonunda ilgilerini yitirdiler. Bu sayede kolayca çalabildim. Savaşımız için hayati önem taşıdığına eminim, Elçi uq-Ispad daha çok şey biliyordur."

Parmağını kutunun kapağındaki desenlerde gezdirdi.

"Büyük ihtimalle Rumelabar'dadır. Ersyr'e ulaşıp muhafızların nöbet tuttuğu sınırlardan uzak durabilmek için Eğirmenler'i geçmeniz gerekiyor. Şimdi orada yaşayan Ejderik yaratıklar size zarar vermeden oradan geçmenin en güvenli yolu da hastalanmak, böylece kokunuzu aldıklarında size saldırmazlar," diye devam etti. "Jondu elçinin veba için bir tedavi bildiğine yemin ediyordu. Ona vaktinde ulaşabilirseniz sağ kurtulabilirsiniz."

Loth o zaman anladı. "Prens Wilstan'ı da bunu yapması için yolladınız," dedi. "En azından denediniz."

"Her şeyi aynı şekilde yaptım. Ona babamı gösterdim, bizzat babamın ağzından Rosarian'ın nasıl öldüğünü dinledi. Ne yazık ki Fynch kaçmak ve kızına saraydan haber göndermek için bir fırsat kolluyordu," dedi. "Kendine veba bulaştırdığına dair bana güvence verdi. Yapmadığını fark edince aceleyle onun arkasından gittim. Kutuyu dağlara giden gizli tünelin içinde bırakmıştı.

İsteğimi onurlandırmayı hiç planlamamıştı ama... Sabran'a geri dönebileceğini düşündüğü için onu suçlayamam."

"Şimdi nerede?"

"Tünelin çıkışına yakın bir yerde buldum onu," dedi. "Bir kanatlı yılan onu öldürmüştü."

Loth ellerini kavuşturup alnını eline yasladı.

Kanatlı yılanlar, uzuvları olmayan kötücül Ejderik yaratıklardı. Güçlü çeneleri vardı, avları artık kaçamayacak hale gelene kadar onları bez bebekler gibi salladıkları söylenirdi.

"Ondan geriye kalanları alırdım ama fazla yaklaştığım an bana da saldırdılar. Gerekli duaları ettim."

"Teşekkürler."

"Dışarıdan görünenin aksine ben hâlâ Aziz'e sadığım. Onun şimdi bize ihtiyacı var Lord Arteloth." Donmata bir elini Loth'un koluna koydu. "Dediğimi yapacak mısınız?"

Loth yutkundu. "Lord Kitston ne olacak?"

"Burada kalabilir, onu korurum. Sizinle de gidebilir ama onun da hastalanması lazım." Dostluk Şövalyesi bile Kit'ten onun için bunu yapmasını beklemezdi. Zaten Kit yeterince şey yapmıştı.

"Fýredel benim gözümden görecek mi?" diye sordu Loth.

"Hayır. Normal vebaya yakalanacaksınız," dedi. "Bu teoriyi test ettim."

Loth bunu nasıl yaptığını sormamayı tercih etti. "Sarayda Aziz'e sadık olan başkaları da vardır," dedi. "Neden kendi hizmetkârlarınızdan birini göndermiyorsunuz?"

"Sadece Priessa'ya güveniyorum, onun ortadan kaybolması da dikkat çeker. Kendim giderdim ama insanlarımı aklı başında bir Vetalda olmadan bir başlarına bırakamam. Onları kurtaracak gücüm olmasa bile burada kalıp Fýredel'in kuyusunu kazmak için elimden geleni yapmalıyım."

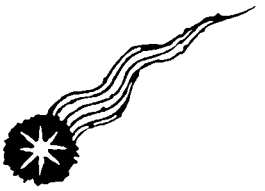
Loth, Donmata Marosa'yı yanlış değerlenmişti. Donmata gerçek bir Erdemlik kadınıydı, bir zamanlar sevdiği evden geriye kalan kabuğun içinde kapana kısılmıştı.

"Benim için artık çok geç lordum," dedi, "ama Erdemlik için değil. Yscalin'de olanların başka hiçbir yerde olmasına izin veremeyiz."

Loth bakışlarını o ateş opali gözlerden ayırıp yeleğinin üstündeki koruyucu şövalye broşuna çevirdi. Dostluk içinde birbiriyle tokalaşan iki el. Bir âşık düğümünü süsleyen, birbirine dolanmış parmaklar.

Dostluk Şövalyesi burada olsaydı Loth onun ne yapacağını biliyordu.

"Kabul ediyorsanız," dedi Donmata, "sizi İnsan Kral'a götüreceğim, ellerinizi onun üstüne koyarsınız. Sonra da size Yscalin'den çıkış yolunu göstereceğim." Ayağa kalktı. "Reddediyorsanız Lord Arteloth Beck, kendinizi Cárscaro'da uzun bir yaşam sürmeye hazırlamanızı öneririm."

20

Doğu

Diğer deniz muhafızları ziyafet salonunda sınavların bitişini kutlarken Tané odasında yorgunluktan bitmiş bir şekilde uzanıyordu. Turosa'yla dövüştüğünden beri odasından çıkmamıştı. Bir cerrah omzundaki yarayı temizleyip dikmişti ancak hareket etmek enerjisini tüketiyordu, üstelik yara durmaksızın zonkluyordu.

Yarın binici olup olamayacağını öğrenecekti.

Kan tadı alana kadar serçe parmağının tırnağını kemirdi. Elleriyle en azından daha az acı verici bir şey yapmak için *Büyük Matem Hatıratı* kitabına uzandı. Kitabı ona on beşinci yaş günü için öğretmenlerinden biri hediye etmişti. Kapağını açmayalı uzun zaman olmuştu ancak içindeki çizimler dikkatini dağıtırdı.

Saat on ikiye yaklaşır ve dışarıdaki cırcır böceklerinin sesi iyice yükselirken Tané hâlâ uyanıktı, kitap okuyordu.

Resimlerden birinde kızıl hastalığa yakalanmış Seiikili bir kadın vardı. Elleri ve gözleri kıpkırmızıydı. Diğer sayfada ateş soluyanların resmi çizilmişti. Bir yarasananınkine benzeyen kanatları on beş yaşındaki Tané'yi korkutuyor ve şu anki Tané'yi de hâlâ ürkütüyordu. Bir sonraki resim Hisan Burnu halkını kıyıda durmuş, büyük bir savaşı izlerken gösteriyordu. Dalgaların arasında ejderhalar dönüp dolanıyor, saldırıyorlardı. Seiiki'ye ateş yağdıran iblisleri ısırmaya uğraşıyorlardı.

Son resimde Büyük Matem'in son gecesi gelmiş olan kuyruklu yıldızın –Kwiriki'nin Feneri– denize yağdırdığı meteorlar görünüyordu. Kanatlı iblisler kaçışırken Seiiki ejderhaları parlak griler ve mavilere boyanmış şekilde dalgaların arasından yükselmişlerdi.

Derin düşünceleri kapısının tıklatılmasıyla bölündü. Tané acı içinde ayağa kalktı. Kapıyı açtığında karşısında Onren'i buldu, Onren koyu yeşil bir cübbe giymişti ve saçları tuz çiçekleriyle süslenmişti. Elinde bir tepsi vardı.

"Akşam yemeği getirdim," dedi.

Tané kenara çekildi. "İçeri gel."

Şiltesine döndü. Mumları bitmek üzereydi, her gölge fazla uzundu. Onren tepsiyi yere bıraktı, tepsinin üzerinde ufak bir ziyafet vardı. İnce çipura dilimleri, etrafı havyarlı soda peyniri ve mis gibi kokan et suyunun içinde esmer su yosununun yanı sıra bir kavanoz baharatlı şarap, bir de fincan vardı.

"Onurlu Deniz Generali denizde yıllanmış meşhur şarabından tatmamıza izin verdi," dedi Onren kısacık gülümseyerek. "Senin için biraz saklayacaktım ama geldiği gibi bitti. Bu biraz daha az özel bir şarap," kavanozdan şarap doldurdu, "ama acını biraz dindirebilir yine de."

"Teşekkür ederim," dedi Tané. "Beni düşünmen çok nazikçe ama şarabı hiç sevemedim. Sen alabilirsin."

"Sınavlar bitti Tané. Biraz gevşeyebilirsin. Gerçi... ben de biraz şarap alabilirim." Onren minderlere diz çöktü. "Ziyafet salonunda gözümüz seni aradı."

"Yorgundum."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Hakaret olarak söylemiyorum ama yıllardır uyumuyormuşsun gibi görünüyorsun. Dinlenmeyi hak ettin." Fincanı eline aldı. "Turosa'ya karşı iyi iş çıkardın. Belki o piç sonunda nefret ettiği köylülerden pek de üstün olmadığını fark etmiştir."

"Artık köylü değiliz." Tané onu inceledi. "Endişeli görünüyorsun."

"Bugün binici olma şansımı kaybettim diye düşünüyorum. Kanperu dövüşte iyi, en az şeyde olduğu kadar..." Şarabı yudumladı. "Anladın işte."

Yani Kanperu'yla savaşmıştı. Tané diğer sınavları göremeden cerraha götürülmüştü.

"Diğer tüm günler çok başarılıydın," diye hatırlattı Tané ona. "Onurlu Deniz Generali bizi adil değerlendirecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"O da bir binici."

"Turosa da yarın binici olacak ama yıllardır bizim gibi köyden gelenlere çatıp duruyor. Bir keresinde yeterince eğilmedi diye bir hizmetkârı dövdüğünü duydum. İkimizden biri öyle davransaydı Öğrenme Evleri'nden sürgün edilirdik... Ama soyun hâlâ gücü var."

"Sırf o yüzden binici olacak mı bilemezsin."

"Sahip olduğum her şey üzerine iddiaya girerim ki olacak."

Aralarına bir sessizlik çöktü. Tané soya peynirini didikledi.

"On altı yaşındayken bir kere azar yemiştim, şehirde kumar oynadığım için," dedi Onren. "Bu onursuz bir davranış olduğu için derse girmemi engellediler, Doğu Evi'ndeki yerimi tekrar kazanmam gerektiğini söylediler. Mevsimin geri kalanını tuvaletleri ovarak geçirdim. Bu arada Turosa bir hizmetkârı neredeyse öldürene kadar dövüp yine de birkaç gün sonra eline kılıç alabiliyor."

"Bilge öğretmenlerimizin kendilerine ait sebepleri vardır. Adaletin gerçek anlamını anlıyor onlar."

"Sebepleri şuydu: O bir binicinin torunu, ben değilim. Yarın Turosa uğruna bir kenara atılırsam sebepleri yine bu olacak."

"Sebebi bu olmayacak," dedi Tané sertçe.

Tané sözcükleri yakalayamadan ağzından çıkmıştı bile, avucundan kaçan kaygan bir balık gibi.

Onren kaşlarını kaldırdı. Sessizlik uzadı, çalınmamış bir çan gibiydi, Tané'yse kendisiyle mücadele ediyordu.

"Hadi Tané. Aklındaki neyse söyle." Onren temkinli bir tavırla gülümsedi. "Sonuçta arkadaşız."

Dediğini geri almak için artık çok geçti. Sınavlar, yabancı, yorgunluğu ve suçluluk hissi; hepsi, kaynayan sudaki köpükler misali vahşice bir araya geldi ve Tané artık hiçbirini içinde tutamıyordu.

"Yarın binici yapılmazsan bunda hiç suçun olmayacağını düşünüyor gibisin," derken duydu kendini. "Ben burada geçirdiğimiz süre boyunca her sabah ve her gece çalıştım. Bu esnada sen hiç saygı göstermedin. Sınavlarına *geç* geldin, hem de Miduchilerin önünde. Pratik yapman gerektiği yerde gecelerini tavernalarda geçiriyorsun, sonra da rakibine karşı neden kötü savaştığını merak ediyorsun. Belki de binici olmamanın sebebi *budur.*"

Onren artık gülümsemiyordu.

"Yani," dedi ters bir biçimde, "tavernaya gittiğim için... binici olmayı hak etmediğimi düşünüyorsun." Duraksadı. "Yoksa tavernaya gittiğim halde bıçak sınavında senden daha iyi sonuç aldığım için mi?"

Tané kasıldı.

"O sabah gözlerin kan çanağıydı. Hâlâ öyle. Tüm gece ayaktaydın, pratik yaptın."

"Tabii ki yaptım."

"Ben yapmadım diye de bana sinirleniyorsun." Onren başını iki yana salladı. "Her şeyde denge gereklidir Tané; denge, saygısızlıkla aynı şey değildir. Bu konum hayatta bir kez karşımıza çıkacak bir şans, bu şansı heba etmemeliyiz."

"Farkındayım," dedi Tané kısaca. "Umarım sen de farkındasındır."

Bunu duyan Onren belli belirsiz gülümsedi ancak Tané onun gözlerindeki kırgınlığı görebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak, "madem öyle, seni kendi haline bıraksam iyi olur. Seni de kendimle beraber aşağı çekmek istemem."

Öfke Tané'nin içinde ne kadar hızlı alevlendiyse bir o kadar hızlı söndü. Kıpırdamadan oturdu, ellerini şilteye bastırmıştı, utancın acı tadını yutkunarak gidermeye uğraşıyordu. Nihayet ayağa kalktı ve Onren'in önünde eğildi.

"Özür dilerim onurlu Onren," diye mırıldandı. "Az önce dediklerimin hiçbirini söylememeliydim. Yaptığım mazur görülemez."

Bir an duraksadıktan sonra Onren yumuşadı. "Affettim. Gerçekten." İç çekti. "Senin için endişeleniyorum." Tané bakışlarını aşağıdan kaldırmadı. "Hep çok çalışıyordun ama bu sınavlar boyunca bana sanki kendini cezalandırıyormuşsun gibi geldi Tané. Neden?"

Onren böyle konuştuğunda Tané tekrar yanında Susa varmış gibi hisseti. Nazik bir yüz, açık bir zihin. Bir anlığına Onren'e her şeyi anlatmak istedi. Belki de anlardı.

"Hayır," dedi en sonunda. "Sadece korkuyordum. Bir de yorgundum." Tekrar şilteye çöktü. "Yarın daha iyi olurum. Kaderimi öğrendiğim zaman."

Onren güldü. "Ah, Tané. Sanki diğer seçenek hapishaneymiş gibi konuşuyorsun."

Tané irkildi ama gülümsemeyi başardı.

"Seni rahat bırakacağım. İkimizin de dinlenmesi lazım." Onren şarabını bitirdi. "İyi geceler Tané."

"İyi geceler."

Onren gider gitmez Tané gaz lambasını söndürüp yatağına girdi. Bitkinlik ve acı nihayet onu sarmaladığında rüyasız bir uykuya daldı.

Uyandığında gün ışığı altın rengiydi. Bir an odanın neden bu kadar parlak olduğunu anlayamadı. Sanki sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca oda karanlıkmış gibiydi.

Pencereyi açtı. Yağmur atıştırmaya devam etse de güneş, Ginura'nın çatılarında ışıldıyordu.

Çakal yağmuru. İyiye işaretti.

Hizmetkârlar çok geçmeden yeni üniformasını getireceklerdi. Cübbesinin sırtındaki ejderha gümüşse bir deniz muhafızı olarak kalıp donanmada bir lider olarak hizmet verecekti.

Altınsa Tanrı tarafından seçilmiş demekti.

Odada volta attı, son bir dua okumak için tapınaktaki tütsüyü yaktı. Onren'e karşı kaba davrandığı için bağışlanmayı diledi, törenden önceki gece yaptığı şey için de yine bağışlanmak için yakardı. Yüce Kwiriki günahlarını affederse ömrünün geri kalanı boyunca ne kadar adanmış olduğunu kanıtlayacaktı.

Hizmetkârlar akşamüstü geldiler. Tané önce gözleri kapalı bir şekilde bekledi, ardından onlara döndü.

Tunik deniz ipeğindendi. Safirler kadar maviydi. Cübbenin arasındaysa ejderha amblemi duruyordu, altın iplikle işlenmişti.

Yeni hizmetkârları Tané'nin saçını orduda kullanılan şekilde topladılar. Elmacık kemiğindeki yara daha belirginleşmişti ve omzu ağrıyordu ancak gözleri taze mürekkep kadar parlaktı.

Güneş batar batmaz tahtırevanından çıkıp Ginura Koyu'nun soluk renkli kumlarına bir adım attı. Seçim her zaman günün sonunda yapılırdı zira çırakların eski yaşamı burada son bulurdu. Tané kalın topuklu yeni deri çizmeler giyiyordu, bu çizmeler bir eyerin üzengilerini daha iyi kavramayı sağlıyordu.

Göğün dumanlı morunun üstünde bir gece gökkuşağı ışıldıyordu, kırmızının tonları tüm ufka yayılmıştı. İnsanlar, yüce Kwiriki'den gelen bu ilginç işarete bakmak ve on iki yeni ejderha binicisinin suya doğru yürüyüşünü izlemek için kayalıklarda toplanmışlardı.

O on iki binicinin arasında Turosa da vardı. Ejderha binicilerinin diğer akrabaları da bulunuyordu. Tané, Onren'in yanında

yürümeye başladı, Onren gülümsedi. Miduchi Klanı'nda bir yer kazanmıştı.

Tané en son sahildeyken karanlığın içinden bir yabancı belirmişti, bir lanet gibi. Buna rağmen onu beşikten bugüne dek itmiş olan dalgalar şaşırtıcı şekilde sakin ve durgundu.

Denizde esnek vücutlu, çok güzel on Seiikili ejderha duruyordu. Güneş ve gökkuşağı, bedenlerine çarpan dalgaları aydınlatıyordu. İki Göllü savaşçı ise henüz gelmemişti.

Adı söylendiğinde Kanperu, Deniz Generali'nin önünde eğildi, general de dans eden incilerden yapılma bir kolyeyi onun boynuna geçirdi. Kanperu'ya bir miğfer ve eyer verdi. Sonra ona yüzünü koruması için bir maske ve tuzlu su verilmiş bir kılıç bahşetti, kını sedef kakmalı olan silah Seiiki'nin en iyi kılıç ustası tarafından yapılmıştı.

Kanperu miğferin bağlarını boynunun etrafına doladı, ardından eyeri koltuğunun altına sıkıştırıp denize doğru ilerledi. Beline kadar denize girdikten sonra sağ elini, avucu yukarı bakacak şekilde uzattı.

Mavi-gri bir ejderha boynunu uzatıp dolunayı andıran gözleriyle onu inceledi. Başını daha çok eğdiğinde Kanperu parmaklarını onun yelesine geçirip sırtına tırmanmaya başladı, dikenlerine dikkat ediyordu. Kanperu eyeri yerleştirip üzerine oturur oturmaz ejderhası akıldan çıkmayacak bir sesle denize daldı, sahildeki herkesi sırılsıklam etti.

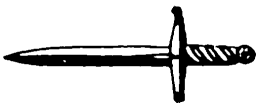
Ondan sonra Onren kıyaya yaklaştı, ağzı kulaklarındaydı. Elini sadece birkaç saniye boyunca açık tutmuştu ki ejderhaların en büyüğü –dövme gümüşü andıran pulları ve siyah yelesiyle kocaman bir Seiiki ejderhası– ona doğru süzülerek geldi. Onren önce gerilse de ejderhaya dokununca rahatladı ve bir merdiven tırmanırcasına ejderhanın boynuna tırmandı.

"Onurlu Miduchi Tané," diye seslendi Deniz Generali. "Öne çık."

Tané, Deniz Generali'ne eğildi ve generalin inci kolyeyi boynuna takmasına izin verdi: Seçilmiş olduğunun işaretiydi bu. Miğferle eyeri, sonra da kınındaki kılıcı aldı. Kılıç şimdiden kolunun bir uzantısıymış gibi hissettiriyordu. Silahını kuşağına takıp denize doğru yürüdü.

Ilık, tuzlu su kalçasının etrafını sararken nefesi kesildi. Bir elini uzattı. Başını eğmişti, gözleri kapalıydı. Eli kıpırdamasa da vücudunun geri kalanı titriyordu.

Soğuk pullar parmaklarına değdi. Tané bakmaya cesaret edemedi. Zorundaydı. Nihayet baktığında, havai fişekler kadar parlak iki göz, bir Göllü ejderhanın yüzünden ona bakıyordu.

21

Batı

Loth gece son kez Kurtuluş Sarayı'ndaki odasından çıktı. Ejderik vebaya yakalanmıştı. İnsan Kral'ın alnına tek bir dokunuş, elinde bir batma hissi ve bir anda zihninde bir kum saati işlemeye başlamıştı. Yakın zamanda akıl sağlığından geriye kalan son parçacıklar, parmakları arasından kayıp gitmeye başlayacaktı.

Omzuna, dağlarda yapacağı seyahat için gerekli erzakla dolu deri bir çanta takmıştı. Kısa kılıcı ve kılıcı yanında, bir kış pelerininin altına gizlenmiş haldeydi.

Kit sarmal merdivenlerden inerken onu takip etti. "Umarım bu iyi bir fikirdir Arteloth," dedi.

"Bu, iyi bir fikrin tam zıddı."

"Korsanlık daha iyi bir seçenekti."

"Bunu kesinlikle inkâr edemem."

Cárscaro'nun iç kısmına giriyorlardı. Donmata Marosa, Loth'a, Mahrem Mabet'ten gizli bir merdivene nasıl geçeceğini göstermişti; merdiven onlar indikçe daha da daralıyordu. Loth alnındaki soğuk teri kuruladı. Kit'e geride kalması için yalvarmıştı ama arkadaşı onunla gelme konusunda ısrar etmişti.

Tekrar düz zemine adım atana kadar bir sonsuzluk geçmişti sanki. Loth meşalesini kaldırdı.

Donmata Marosa merdivenin dibinde bekliyordu, başlığı yüzüne gölge düşürüyordu. Duvardaki devasa bir çatlağın önünde duruyordu.

"Burası da neresi?" diye sordu Loth.

"Unutulmuş bir kaçış rotası. Kuşatmalarda kullanmak için sanırım," dedi. "Annemle ben buradan kaçacaktık."

"Neden burayı dışarı haber yollamak için kullanmadınız?"

"Denedim." Başlığını indirdi. "Lord Kitston. Siz de hasta mısınız?"

Kit eğildi. "Evet, Işıltıları. Yeteri kadar vebalı olduğuma inanıyorum."

"Güzel." Bakışlarını tekrar Loth'a çevirdi. "Nedimelerimden birini gönderdim. Bu, dağlarda ne kadar Ejderik yaratık olduğunu bilmemden önceydi."

Sonuç ortadaydı.

Donmata arkasına uzandı, birbirinin aynısı iki ahşap asa çıkardı, asaların başına kanca geçirilmişti. "Buz değnekleri. Dengenizi bulmanıza yardım eder."

Değnekleri aldılar. Donmata, Loth'a başka bir torba daha uzattı, daha ağır olan bu torbanın içinde demir kutu vardı.

"Size verdiğim bu görevi bırakmayacağınızı umuyorum Lord Arteloth." Gözleri, ateşten gelen ışığın altında mücevher gibi ışıldıyordu. "Bunu yapacağınız konusunda size güveniyorum. Benim için ve Erdemlik için."

Bu sözlerle beraber kenara çekildi.

"Size yardım yollayacağız." Loth alçak sesle konuşuyordu. "Babanızı mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutun. O öldüğünde de Fýredel'den saklanın. Görev bittiğinde Erdemlik'in hükümdarlarına burada olup bitenleri anlatacağız. Burada yalnız başınıza ölmeyeceksiniz."

Nihayet Donmata Marosa'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Nasıl gülümseneceğini unutmuş gibi ufacık bir tebessümdü bu.

"Nazik bir kalbiniz var Lord Arteloth," dedi. "Inys'e geri dönerseniz Sabran ve Aubrecht'e saygılarımı iletin."

"İleteceğim." Loth eğildi. "Hoşça kalın Işıltıları."

"Hoşça kalın lordum."

Kalpleri göğüslerinde dans ederken bakışlarını birbirlerinden ayırmadılar. Sonra Loth bir kez daha başını eğdi ve geçide adımını attı.

"Cesaret Şövalyesi bu karanlık zamanlarda size neşe getirsin," dedi Kit, Marosa'ya.

"Size de Lord Kitston."

Donmata uzaklaşırken ayak sesleri yankılandı. Loth onu da yanlarında götüremedikleri için ani bir suçluluk hissetti. Marosa Vetalda, Yscalin Donmatası, kendi kulesinde hapisti.

Geçit anlatılamayacak kadar karanlıktı. Esen meltem Loth'a gelmesini işaret eden bir el gibiydi. Loth'un bir kez engebeli arazide ayağı takıldı ve neredeyse meşalesiyle kendini kör ediyordu. Obsidiyenin ışıltılarıyla ve sünger taşının gözenekli kabartılarıyla çevrililerdi. Obsidiyen meşalenin ışığını yansıtıyor, yüz farklı yansıma belirmesine neden oluyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca yürüdüler, arada bir köşe dönseler de geri kalan zamanlarda hep düz ilerlediler. Değneklerinin sesi bir ritim oluşturuyordu.

Kit öksürdüğünde Loth gerildi. "Şişş," dedi. "Buralarda gezinen şeyi uyandırmak istemem."

"İnsanların ihtiyacı olduğu zaman öksürmesi gerekir. Üstelik burada gezinen *hiçbir şey* yok."

"Bu duvarları bir basilisk oymuş gibi görünüyor, aksini iddia edemezsin."

"Aa, felaket tellallığı yapmayı kes. Bu da başka bir maceraymış gibi düşün."

"Ben maceraya çıkmak falan istemedim," dedi Loth yorgunca. "Bir kez bile. Şu anda elimde bir kupa sıcak şarapla Gül

Köşkü'nde olmak, kraliçemi mihraba götürmek için hazırlanmak istiyorum."

"Ben de Kate Withy'nin yanında uyanmak isterdim ama her istediğimize sahip olamıyoruz."

Loth gülümsedi. "Burada olduğun için mutluyum Kit."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Kit gözleri parlayarak.

Burası Loth'a İsimsiz Olan'ı ve dış dünyaya çıkana kadar yer altını nasıl yararak geçtiğini düşündürüyordu. Annesi, Loth küçükken bu hikâyeyi sık sık anlatırdı, onu korkutup güldürmek için farklı sesler kullanırdı.

Bir adım daha attı. Ayaklarının altındaki zeminden boş bir gümbürtü yükseldi, bir devin karnı gibi.

Loth aniden durdu, meşalesini kavrıyordu. Soğuk bir rüzgâr tünelde esip geçerken meşalenin ateşi titredi.

"Deprem mi oldu?" diye mırıldandı Kit. Loth cevap vermeyince sesi gerildi. "Loth, deprem mi oldu?"

"Şişş. Bilmiyorum."

Bir gümbürtü daha duyuldu –bu seferki daha yüksek sesliydi– ve dünya bir anda eğildi. Loth'un ayağı kaydı. O ayaklarının üstüne basar basmaz korkunç bir titreme başladı; titreme önce korkudanmışçasına hafifti, ardından gitgide daha da şiddetlendi, ta ki Loth'un dişleri birbirine çarpana kadar.

"Deprem," diye bağırdı. "Koş. Kit, *koş* dostum. Koş!"

Demir kutu sırtına çarpıp duruyordu. Karanlığın içinde içeri atıldılar, umutsuzca ileriden gelecek gün ışığını arıyorlardı. Sanki bizzat dünyanın kabuğu sarsılıyordu.

"Loth!" Kit'in sesi dehşetle doluydu. "Meşalem, meşalem söndü!"

Loth nefes nefese arkasına döndü, meşalesini geriye doğru uzattı. Arkadaşı çok geride kalmıştı.

"Kit!" Geriye doğru koştu. "Ayağa kalk dostum, acele et. Sesimi takip et!"

Bir çatırtı. Ayağın altında ezilen buz gibi. Sırtına vuran, çakıl misali küçük kayalar. Tünelin çatısı aşağı çökmeye başlarken Loth ellerini başının üstüne kapadı.

Uzunca bir süre öleceğini düşündü. Cesaret Şövalyesi ondan kaçtı, Loth bir çocuk misali sızlandı. Karanlık onu kör etmişti. Kayalar yere çarptı. Camın kırılma sesi duyuldu. Ağızda iğrenç bir tat bırakan toz, öksürmesine sebep oldu.

Aniden, öylece her şey sona erdi. "Kit," diye haykırdı Loth. "Kit!"

Nefes nefese meşalesine uzandı –meşale mucizevi şekilde hâlâ yanıyordu– ve meşaleyi, Kit'in ona seslendiğini duyduğu yere doğru savurdu. Kaya ve obsidiyen tüneli doldurmuştu.

"Kitston!"

Ölmüş olamazdı. Loth onun ölmesine *izin veremezdi.* Loth moloz duvarının üstüne tüm gücüyle atıldı, durmaksızın omuz attı, buz değneğiyle duvara vurdu ve elleri kanayana kadar duvarı yumrukladı. Nihayet yol açıldığında taş yığınının içine doğru uzanıp çıplak elleriyle kayaları kenarlara sürükledi, buradaki hava yarı katı bal gibi boğazına yapışıyordu...

Parmakları, hareketsiz bir elin etrafına kapandı. Kenara daha çok obsidiyen itti, gösterdiği çaba yüzünden kasları gerilmişti.

Nihayet Kit karşısındaydı. Bunlar Loth'un bildiği gözlerdi ancak gözlerindeki tebessüm gitmişti. Çabucak gülümseyen o dudaklar artık bir daha asla gülümseyemeyecekti. Boynundaki yazıt, son Dostluk Şöleni'nde Loth'a verdiğiyle eşti. Kit'in geri kalanı görünmüyordu. Loth'un tek görebildiği, kayaların arasından sızan kandı.

Umutsuz bir hıçkırık yükseldi dudaklarından. Yanakları ter ve gözyaşıyla ıslandı, parmak eklemleri kan içindeydi ve ağzında demir tadı vardı.

"Bağışla beni," dedi boğuk bir sesle. "Bağışla beni Kitston Glade."

22

Batı

Dokuzuncu Sabran ve İkinci Aubrecht'in evlilik töreni, yaz yerini sonbahara bırakırken gerçekleşti. Geleneğe göre yeminler gece yarısı, yeni ay esnasında edilirdi zira hayat arkadaşlığına en çok en karanlık saatlerde ihtiyaç duyulurdu.

Gerçekten de karanlık bir zamandı. Berethnet tarihinde daha önce bir evlilik, bir cenazeden hemen sonra gelmemişti.

Gül Evi'ndeki Büyük Mabet de birçok mabet gibi daire şeklindeydi, tasarımında Inys'in ilk şövalyelerinin kalkanları örnek alınmıştı. Keder Çağı'ndan sonra mabedin çatısı çöktüğünde İkinci Rosarian, kanı dökülenlerin anısına kemerlere kırmızı renkli cam yerleştirilmesini emretmişti.

Yüzyıllar geçtikte üç hain ağaç zemini kırıvermişti ve dalları şimdi yürüme yolunun üstünü örtmüştü. Yaprakları çoktan altın ve kızıl kahveyle parlıyordu. Altı yüz kişi töreni izlemek için bu dalların altına toplanmıştı, aralarında Erdemli Müritler Birliği de vardı.

Inys Kraliçesi güneye bakan kapıların önünde belirince şahitler bir anda sessizleşti. Kraliçenin saçları abanoz kadar siyah ve parlaktı, beyaz çiçeklerle süslenmişti. Göğüslüğü, dantel misali boynunu süslüyordu. Telkâri altından tacı, her mumun ışığını yansıtan yakutlarla işlenmişti.

Koro yüksek ve tok bir sesle şarkı söylemeye başladı. Sabran bir adım attı, ardından durdu.

Ead, mum taşıyanların arasındaki yerinden kraliçeyi izledi, Sabran olduğu yere kök salmıştı sanki. Onu teslim edecek olan Roslain hafifçe kolunu sıktı.

"Sab," diye fısıldadı.

Sabran kendini toparladı. Mabedin karanlığında yalnızca bir avuç kişi kraliçenin omuzlarındaki gerginliği ya da serin havadan kaynaklanabilecek o titremeyi görebilirdi.

Birkaç saniye sonra Sabran yoluna devam etti.

Seyton Combe, Tanrısal Dükler ve ailelerinin bulunduğu yerden kraliçeyi gözlemliyordu. Mum ışığının altında, dudağının kenarının halinden hoşnut bir şekilde kıvrıldığı görülebiliyordu.

Bu gecenin yaşanması için Loth'u ölüme göndermişti. Loth, Sabran'ın yanında olmalıydı. Inys'deki geleneğe göre evlenecek olan kişiyi mihraba götüren, en yakın dostu olurdu.

Ead'ın yakınındaki Igrain Crest'in ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Ead bu anın onun için hem bir zafer hem de yenilgi olduğunu düşünüyordu. Igrain bir vâris istemişti fakat bu babadan değil. Bu durum ayrıca Sabran'ın artık gençken kılavuzluğuna o kadar ihtiyaç duyan, yas içindeki kız olmadığının da kanıtıydı.

Kızıl Prens mabedin diğer tarafından içeri girdi. Onu mihraba getirecek kişi en büyük kız kardeşiydi. Nişanlısınınkine eş, kırmızı ipek ve kakım kürküyle işlenmiş bir pelerin ve altın tokalı bir yelek giymişti. Tıpkı Sabran gibi göze çarpan yenleri olan eldivenler takmıştı, eldivenlerin tören esnasında dikkat çekeceği kesindi. Yaldızlı gümüşten tacı, soyluluğunun fermanıydı.

Sabran ona doğru sırtı dimdik bir şekilde yürüdü. Gelinliği kesinlikle kimsenin gözlerini alamayacağı türdendi. Vişne şarabını andıran bir koyu kırmızıydı, siyah ön kısmı altın ve incilerle işlemişti. Ead da dâhil olmak üzere nedimeler onun tam zıddıydı, karın kısmı kırmızı olan siyah elbiseleri vardı.

Evlenecek çift mabedin topuzunda, oymalı sütunlar üzerinde yükselen yaldızlı baldakenin altında buluştu. Şahitler etraflarında bir çember oluşturdu. Şimdi Sabran'a mumların ışığı vuruyordu, Lievelyn'in onu net bir şekilde görebileceği kadar yakındı. Prens yutkundu.

Sabran, Roslain'in elini tutarken Lievelyn de parmaklarını kız kardeşininkilere doladı, sonra dördü diz yastıklarının üzerine diz çöktüler. Geri kalan herkes onlardan uzaklaştı. Ead mumunu söndürürken bakışları, kalabalığın içindeki Chassar'a takıldı.

Inys Başmüridi'nin ince uzun parmakları vardı, teni öylesine solgundu ki şakaklarındaki damarlar masmavi görünüyordu. Cübbesinin önüne gümüşle Gerçek Kılıç işlenmişti.

"Dostlarım." Sessizliğe konuştu. "Dünyadan saklandığımız bu sığınakta bu iki ruhun, kutsal evlilik bağıyla birleşmesine şahit olmak için toplandık. Tıpkı Küçük Hanım ve Aziz gibi Erdemlik'in devamı için ruhta ve bedende birleşmeyi istiyorlar. Evlilik yüce bir hizmettir zira Inys'in kendisi de Inysca şövalyesi Galian ve Lasialı kâfir kadın Cleolind arasındaki aşkın üzerine kurulmuştur."

Daha dakikalar olmuştu ve biri çoktan Ana'ya kâfir demişti bile. Ead mihrabın karşısındaki Chassar'la bakıştı.

Başmürit boğazını temizledikten sonra ön kapağı gümüşten bir dua kitabı açtı ve Kutsal Maiyet'e ilk katılan kişi olan Cesaret Şövalyesi'nin hikâyesini okudu. Ead onu yarım kulakla dinliyordu. Bakışları hiç kıpırdamadan duran Sabran'a sabitlenmişti. Lievelyn, Sabran'a bir bakış attı.

Hikâye bittiğinde müstakbel çifti teslim etme görevleri bitmiş olan Roslain ve Ermuna, kraliyet çiftinden uzaklaştılar. Roslain eşi Lord Calidor Stillwater'ın yanına geçti, lord onu kendine çekti. Roslain bakışlarını Sabran'dan hiç ayırmadı, Sabran da karşılığında onu baldakenin altında bir yabancıyla baş başa bırakan arkadaşının uzaklaşmasını izledi.

"Başlayalım." Başmürit, Lievelyn'e doğru başını salladı. Yüce Prens sol elindeki eldiveni çıkardı ve elini uzattı. "Berethnet Hanesi'nden Inys Kraliçesi Dokuzuncu Sabran, nişanlınız size dostluğun elini uzatıyor. Elini kabul edip bugünden ölene dek onun sadık eşi olacak mısınız?"

Lievelyn, Sabran'a gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Sabran gölgeler içindeydi, bu yüzden de Başmürit'ten aşk düğümü şeklinde bir yüzük alırken gülümseyip gülümsemediğini anlamak zordu.

"Dostum," dedi, "olacağım."

Duraksadı, çenesi kasıldı, Ead, Sabran'ın göğsünün hafifçe yükseldiğini gördü. "Aubrecht Lievelyn," diye devam etti, "seni eşim olarak alıyorum." Yüzüğü Lievelyn'in işaret parmağına geçirdi. Altın sadece hükümdarlara özeldi. "Dostum, yatak arkadaşım, her şeydeki eşim." Duraksadı. "Seni tüm ruhumla sevmeye, kılıcımla savunmaya ve başka kimseye iltimas geçmemeye söz veriyorum. Sana yeminim budur."

Başmürit tekrar başını salladı. Bu defa da Sabran sol eldivenini çıkardı.

"Lievelyn Hanesi'nden Mentendon Bağımsız Devleti Yüce Prensi İkinci Aubrecht," dedi, "nişanlınız size dostluğun elini uzatıyor. Elini kabul edip bugünden ölene dek onun sadık eşi olacak mısınız?"

"Dostum," dedi Lievelyn, "olacağım."

Başmürit'ten Sabran'ın yüzüğünü alırken Sabran'ın eli belli belirsiz titriyordu. Bu, evlilik yasal olarak bağlayıcı olmadan önce vazgeçmek için son şansıydı. Ead, Roslain'e bir bakış attı, Roslain'in dudakları belli belirsiz kıpırdanıyordu, sanki Sabran'ı cesaretlendirmek istiyordu. Dua ediyor da olabilirdi.

Sabran başını kaldırıp Lievelyn'e baktı ve nihayet ona hafifçe başını salladı. Lievelyn kraliçenin sol elini, bir kelebeği tutarcasına nazikçe tuttu ve yüzüğü parmağına taktı. Yüzük ışıldıyordu.

"Sabran Berethnet," dedi, "seni eşim olarak alıyorum. Dostum, yatak arkadaşım, her şeydeki eşim. Seni tüm ruhumla sevmeye, kılıcımla savunmaya ve başka kimseye iltimas geçmemeye söz veriyorum." Elini hafifçe sıktı. "Sana yeminim budur." Bakışları kilitlendiğinde kısa bir sessizlik oldu. Ardından Başmürit şahitleri kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı ve o an yok olup gitti.

"Bu iki ruh, kutsal evlilik bağıyla bağlanmıştır," dedi. "Aziz ve onun aracılığıyla da tüm Erdemlik buna şahittir."

Mabette alkışlar yankılandı. Müşterek neşenin sesi çatıyı tekrar yere indirecek kadar yüksekti. Ead alkışlarken görebildiği kadarıyla Tanrısal Dükler'in ifadelerini değerlendirdi. Nelda Stillwater ve Lemand Fynch hallerinden hoşnutlardı. Crest bir asa gibi dimdik duruyordu, dudakları ince bir çizgi halini almıştı ama alkışlamaya çalışarak parmaklarını avuçlarına hafifçe vuruyordu. Onların arkasındaki Gece Şahini'nin ağzı kulaklarındaydı.

Eşler genelde evlendiklerinde öpüşürlerdi ancak konu soylular olunca böyle bir hareket yakışık almıyordu. Onun yerine Sabran, Lievelyn'in teklifini kabul ederek koluna girdi ve beraber platformdan indiler. Ead, Sabran'ın yüzü gergin olmasına rağmen Inys Kraliçesi'nin halkı için gülümsediğini gördü.

Ead, Margret'la bakıştı, Margret gözü yaşlı Linora'yı dirseğinden yakaladı. Üçü tıpkı hayaletler gibi sessizce uzaklaştılar.

Kraliyet Yatak Odası'na girdiklerinde yatağı düzelttiler ve bir tehlike olup olmadığını görmek için her köşeyi kontrol ettiler. Vitrayın altında dökme bronzdan yapılma ufak bir Cesaret Şövalyesi figürü duruyordu. Ead şömine rafının üstündeki mumları yaktı, perdeleri çekti ve ateş yakmak için diz çöktü. Başmürit odanın çok sıcak olması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Komodinin üstünde bir dua kitabı duruyordu, Dostluk Şövalyesi'nin hikâyesinin olduğu sayfalar açılmıştı. Üzerinde kırmızı

elma vardı. İşleri hallederlerken Linora, Ead'a kırmızı elmanın doğurganlık sembolü olduğunu söyledi. "Eski, kâfirce bir gelenek," dedi açıklarken, "ama İkinci Carnelian bu geleneği o kadar çok seviyordu ki Erdemli Müritler Birliği'nden bu geleneği evliliğin tamamlanışına dâhil etmelerini istedi."

Ead alnını sildi. Anlaşılan oydu ki Başmürit vârisin, bir somun ekmek gibi fırında yapılmasını istiyordu.

"Gidip onlara içecek bir şeyler getireyim." Margret, Ead'ın koluna dokunup odadan çıktı. Linora şarkı mırıldanarak iki yatak ısıtıcısını kömürlerle doldurdu ve yorganın altına koydu.

"Linora," dedi Ead, "git de kutlamalara katıl. Burayı ben hallederim."

"Ah, *çok* iyisin Ead."

Linora gittiğinde Ead önce vitrayın yerinde olduğunu kontrol etti. Kraliyet Yatak Odası tüm gündür kilitliydi ve önünde de muhafızlar nöbet tutuyordu, anahtar da sadece Roslain'deydi ama Ead bu saraydaki kimseye güvenmiyordu.

Birkaç dakika sonra –bu süre boyunca yapacağı hareketin bilgece olup olmadığını düşündü– Ead o öğleden sonra kestiği gülü çıkarıp yatağın sağ tarafındaki yastığın arkasına sıkıştırdı. Yastık Berethnet armasıyla işlenmişti.

Kraliçenin en azından bu gece güzel rüyalar görmesini diledi.

Kalkanlar Ead'ın tanıdığı bir ayak sesiyle öttü. Kapının girişinde bir gölge belirdi ve Roslain Crest odayı inceledi, çenesi kasılmıştı.

Kalp şeklindeki saç modelinden bir tutam kaçmıştı. Odayı tanımıyormuş gibi etrafına bakındı, bakışları bir kez olsun sayısız defa kraliçenin yanında uyuduğu yere dönmedi.

"Leydim." Ead reverans yaptı. "İyi misiniz?"

"Evet." Roslain burnundan bir nefes verdi. "Majesteleri seni çağırıyor Ead."

Bu beklenmedikti. "Sadece Taht Nedimeleri kıyafetlerini çıkarmasına yardım edebilir böyle bir..."

"Dediğim gibi," diye araya girdi Roslain, "seni çağırdı. Buradaki görevlerini tamamlamışsın anlaşılan." Odaya son bir bakış attıktan sonra koridora çıktı, Ead da onu takip etti. "Nedimelerin kraliyet kanı taşıyan bir kişiye dokunma izni yok bildiğin gibi ama bu gecelik görmezden geleceğim. Gerekli olduğu kadarıyla."

"Elbette."

Sabran'ın her gün yıkanıp giyindiği Hazırlanma Odası süslü alçı tavanlı, kare şeklinde bir odaydı ve kraliyet odalarından en küçüğüydü. Perdeler kapalıydı.

Sabran ateşin yanında duruyordu, çıplak ayaklıydı, küpelerini çıkarırken ateşi izliyordu. Elbisesinin Mahrem Giysi Odası'na kilitlendiği kesindi, bu yüzden üzerinde sadece bir iç gömlek vardı. Katryen, Sabran'ın belindeki pamuklu desteği çıkarmakla meşguldü.

Ead kraliçenin yanına gidip kolyesinin uçlarına ulaşabilmek için saçlarını ensesinden kenara çekti.

"Ead," dedi Sabran. "Törenden keyif aldın mı?"

"Evet majesteleri. Harika görünüyordunuz."

"Hâlâ harika değil miyim?"

Bunu kaygısız bir tonla sormuş olsa bile Ead sesindeki kuşku izini duyabiliyordu. "Her zaman çok güzelsiniz madam." Ead kancayı açtı ve mücevherleri Sabran'ın boynundan aldı. "Ama benim gözümde... hiç şu ankinden daha güzel olamazsınız."

Sabran ona baktı.

"Sence," dedi, "Prens Aubrecht de beni güzel bulacak mı?"

"Ekselansları sizi güzel bulmazsa bir deli ya da aptal demektir."

Roslain odaya döndüğünde bakışları birbirinden ayrıldı.

Roslain, Sabran'a yaklaşıp korsesini çözmeye başladı. "Ead," dedi, "gecelik."

"Hemen leydim."

Ead elbiseyi ısıtmak için bir ısıtıcı ararken Sabran kollarını kaldırıp Roslain'in gömleği başından çekip çıkarmasına izin verdi. İki Taht Nedimesi kraliçelerini küvetin yanına yönlendirip onu

baştan aşağı temizlediler. Sabran geceliğini elleriyle düzeltirken Ead ona bir bakış attı. Kraliyet sembollerinden kurtulmuş olan Sabran Berethnet gerçek ya da sahte hiçbir azizin soyundan gelmiş gibi görünmüyordu. Hâlâ görkemli, hâlâ zarifti ama bir şekilde daha yumuşaktı.

Bedeni kum saati şeklindeydi. Yuvarlak kalçaları, dar bir beli ve dolgun göğüsleri vardı, meme uçları belirginleşmişti. Uzun bacakları, sık sık ata bindiği için güçlüydü. Bacaklarının arasındaki gölgede kalan yeri gördüğünde Ead ürperdi.

Dikkatini zorla tekrar görevine çevirdi. Inysliler çıplaklık konusunda hassaslardı. Ead yıllardır kendininki dışında çıplak bir beden görmemişti.

"Ros," dedi Sabran, "canım acıyacak mı?"

Roslain temiz bir kumaşla Sabran'ın tenini kuruladı. "Başta biraz acıtabilir," dedi, "ama uzun sürmez. Ekselansları... ilgiliyse de pek acıtmaz."

Sabran odayı görmüyormuş gibi bir ifadeyle önüne baktı. Parmağındaki aşk düğümü yüzüğünü çeviriyordu.

"Ya çocuk doğuramazsam?"

Bu soruyu izleyen sessizlikte, bir farenin nefes alışı bile duyulabilirdi.

"Sabran," dedi Katryen nazikçe, kraliçenin kolunu tutarak, "tabii ki çocuk doğuracaksın." Ead çenesini kapalı tuttu. Bu konuşma sadece birbirine çok yakın kişiler içinmiş gibi duruyordu ancak kimse ona çıkmasını emretmemişti.

"Büyükannem senelerce doğuramadı," dedi Sabran. "Ulu Batılılar kanatlandı. Yscalin bana ihanet etti. Fýredel ve Sigoso, Inys'i işgal eder de benim vârisim olmazsa..."

"Vârisin olacak. Kraliçe Jillian güzeller güzeli bir kız çocuğu doğurdu, leydi anneni. Yakında sen de bir anne olacaksın." Roslain çenesini Sabran'ın omzuna koydu. "Olay bittiğinde bir süre kıpırdamadan yat ve sırtüstü uyu."

Sabran ona yaslandı.

"Keşke Loth burada olsaydı," dedi. "Beni mihraba o götürecekti. Ona söz vermiştim." Yüzündeki pudra silindiğinden, gözlerinin altında morlukları andıran izler hiç olmadığı kadar koyu görünüyordu. "Şimdi o... kayıp. Cárscaro'da bir yerlerde. Benimse ona ulaşacak gücüm yok."

"Loth iyi olacak. Yakında eve geleceğine inancım tam." Roslain onu daha da sıkı tuttu. "Geldiği zaman da lord baban hakkında haber getirecek."

"Eksik bir yüz daha. Loth, babam... Bella. Üç kraliçeye hizmet vermiş sadık Bella." Sabran gözlerini kapadı. "Bugüne çok yakın bir zamanda ölmüş olması kötüye işaret. Hem de yatakta..."

"Sabran," dedi Roslain, "bu senin düğün gecen. Böyle karanlık düşüncelere kapılmamalısın, yoksa tohumun zehirlenir."

Ead ısıtıcıyı tekrar şömineye boşalttı. Inysliler çocuk yapmaya dair gerçekten faydalı bir şeyler biliyorlar mıydı, yoksa hekimleri sadece varsayımlar üzerine mi ilerliyordu merak etti.

Vakit yaklaştıkça kraliçe sessizleşti. Roslain onun kulağına nasihatler fısıldadı, Katryen de çiçek yapraklarını saçından ayıkladı.

Sabran'a geceliğini ve kürk astarlı ceketini giydirdiler. Katryen kraliçenin saçını yakadan kurtardı.

"Ead," dedi Sabran onlar kapıya doğru döndüklerinde, "bu, Ersyr'de de böyle mi yapılır?"

Kaşlarını çattı. Kâbusunu anlatırken de kaşlarını aynı bu şekilde çatmıştı. Ead, Sabran'ın kaşlarının arasındaki kırışıklığı düzeltmek isterken buldu kendini.

"Bunun gibi bir şekilde yapılır madam," dedi.

Dışarıda bir yerlerde gökyüzüne bir havai fişek yükseldi. Şehirde kutlamalar başlıyordu.

Onu Hazırlanma Odası'ndan çıkardılar. Sabran titriyordu ama başını dik tuttu.

Bir kraliçe korktuğunu belli edemezdi.

Kraliyet Yatak Odası'nın kapılarını gördüklerinde Roslain ve Katryen hükümdarlarına daha da yaklaştılar. Sör Tharian

Lintley ve iki Zümre Şövalyesi nöbetteydi, kraliçeyi görünce önünde diz çöktüler.

"Majesteleri," dedi Lintley, "nezaket gereği şimdi, düğün gecenizde kapınızda nöbet tutamam. Sizi eşinize ve Taht Nedimeleri'nize emanet ediyorum."

Sabran bir elini onun başına koydu. "İyi kalpli Sör Tharian," dedi, "Nezaket Şövalyesi size gülümsesin."

Sör Tharian ayağa kalktı, o ve şövalyeleri kraliçenin önünde eğildiler. Onlar uzaklaşırken Katryen, Roslain'den anahtarı alıp kapıları açtı.

Yatağın ayak ucunda Başmürit elinde bir dua kitabıyla duruyor, dua mırıldanıyordu. Aubrecht Lievelyn İç Oda Sağdıçları'yla beraber bekliyordu. Kenarları siyah iplikle işlenmiş geceliğinin yakası açıktı ve köprücük kemikleri görülüyordu.

"Majesteleri," dedi. Şömine ateşinden kaynaklanan ışığın altında gözleri, mürekkep hokkası kadar koyu renkti.

Sabran başını sadece belli belirsiz eğdi. "Ekselansları."

Başmürit kılıç işareti yaptı.

"Aziz bu yatağı kutsasın. Bu yatak onun sonsuz sarmaşığının meyvesini taşısın." Dua kitabını kapattı. "Şimdi dostlar bu odadan çıksınlar ki bu yeni dostlar birbirlerini tanıyabilsinler. Aziz hepimize iyi geceler versin zira bizi karanlıkta kollayan odur."

"Bizi karanlıkta kollayan odur," diye yankılandı sözcükleri. Ead diğerleriyle beraber tekrar etmedi.

Nedimeler ve sağdıçlar reverans yaptı. Roslain doğrulurken Sabran fısıldadı. "Ros."

Roslain bakışlarını Sabran'ınkilere çevirdi. Erkeklerin göremeyeceği bir şekilde Sabran'ın elini o kadar sıkı tuttu ki ikisinin de parmakları bembeyaz kesildi.

Katryen, Roslain'i dışarı çıkardı. Ead da onların peşinden arka kapıdan çıkarken dönüp kraliçeye baktı ve bakışları buluştu.

Ead ilk kez Sabran Berethnet'i maskesinin altında olduğu haliyle gördü: omuzlarında bin yıllık bir miras taşıyan genç ve

kırılgan bir kadın. Bir kız çocuk doğurabildiği sürece gücü mutlak olan bir kraliçe. Ead'ın içindeki aptal yan, Sabran'ı elinden tutup bu odadan uzaklaştırmak istiyordu ancak o aptal bunu yapmayacak kadar korkaktı. Tıpkı diğerleri gibi o da Sabran'ı yalnız bıraktı.

Margret ve Linora dışarıda bekliyorlardı. Beşi karanlıkta toplaştılar.

"İyi görünüyor muydu?" diye sordu Margret yumuşak bir tonda.

Roslain elleriyle elbisesinin önünü düzeltti. "Bilmiyorum." Volta atıyordu. "Hayatımda ilk kez iyi olup olmadığını anlayamıyorum."

"Gergin olması doğal." Katryen fısıldayarak konuşuyordu. "Sen Cal'le nasıl hissetmiştin?"

"O farklıydı. Cal ve ben çocukluktan nişanlıydık. Yabancı değildi o," dedi Roslain. "Milletlerimizin kaderi de bizim birleşmemizin meyvesine bağlı değildi."

Nöbet tutmaya başladılar, kulakları Kraliyet Yatak Odası'ndan gelen seslerdeydi. On beş dakika geçtiğinde Katryen kulağını kapıya dayadı.

"Lievelyn, Brygstad'dan bahsediyor."

"Bırak konuşsunlar," dedi Ead alçak sesle. "Birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlar bile."

"Birleşme tamamlanmazsa ne yapacağız peki?"

"Sabran halleder." Roslain boşluğa bakıyordu. "Bunun boynunun borcu olduğunu biliyor."

Bir süre beklemeye devam ettiler. Yere yerleşmiş olan Linora duvara yaslanıp uyukluyordu. Bir kaya kadar hareketsiz olan Roslain de nihayet tekrar volta atmaya başladı.

"Ya..." Parmaklarını kıvırdı. "Ya Lievelyn bir canavarsa?"

Katryen ona doğru bir adım attı. "Ros..."

"Biliyor musunuz, leydi annem bana Sekizinci Sabran'ın eşinin ona berbat davrandığını söylemişti. İçer, fahişelerle yatıp

kalkar, ona korkunç hakaretler edermiş. Kraliçe kimseye anlatmazmış. Nedimelerine bile. Sonra bir gece..." bir elini karnına bastırdı, "o iğrenç hilekâr ona *vurmuş*. Elmacık kemiğini çatlatıp bileğini kırmış..."

"Sonra da bu yüzden idam edildi." Katryen onu yakalayıp kendine çekti. "Beni dinle. Sab'a hiçbir şey olmayacak. Lievelyn'in kız kardeşlerine nasıl davrandığını gördüm. Kalbi bir kuzununki gibi."

"Bir kuzu gibi görünebilir," dedi Ead, "ama canavarların genelde yumuşak suretleri vardır. Kendilerini gizlemeyi bilirler." İkisinin de gözlerinin içine baktı. "Onu izleyeceğiz. Dikkatle dinleyeceğiz. Mücevherlerin yanında bıçaklar taşımamızın sebebini unutmayın."

Roslain bakışlarını Ead'ınkilerden ayırmadı ve yavaşça başını salladı. Birkaç saniye sonra Katryen de başıyla onayladı. Ead o zaman anladı ki ikisi de Sabran için her şeyi yaparlardı. Bir can alır ya da kendi canlarını feda ederlerdi. Her şeyi yapabilirlerdi.

Bir saatin ardından Kraliyet Yatak Odası'nda bir şeyler değişti. Linora irkilerek uyandı ve bir eliyle ağzını kapadı.

Ead kapıya yaklaştı. Kapı ne kadar kalın olsa da Ead içeride neler olup bittiğini anlayabilecek kadar iyi duyabiliyordu. Sesler kesildiğinde Taht Nedimeleri'ne dönüp başını salladı.

Sabran görevini yapmıştı.

Sabah saat dokuzu geçerken Lievelyn Kraliyet Yatak Odası'ndan çıktı. Sadece Küçük Kapı onun arkasından kapanınca nedimeler kraliçelerine gidebiliyordu.

Sabran yatakta uzanıyordu, yorganı göğüslerine çekmişti. O ya da Lievelyn perdeleri açmıştı ama gökyüzü bulutluydu, çok az ışık geliyordu.

Nedimeler içeri girdiklerinde omzunun üstünden onlara baktı. Roslain kraliçenin yanına koştu.

"İyi misiniz majesteleri?"

"Evet." Sabran'ın sesi yorgundu. "Sanırım iyiyim Ros."

Roslain, Sabran'ın eline bir öpücük kondurdu.

Sabran ayağa kalktığında Katryen derhal harmaniyeyle beraber kraliçenin yanına gitti. Ead, Margret ve Linora'yla beraber yatağa yaklaşırken iki Taht Nedimesi de Sabran'ı ateşin yanındaki sandalyeye oturttu.

"Bugün kraliyet meskeninde vakit geçireceğim." Sabran saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Canım meyve çekiyor."

"Leydi Linora," dedi Katryen, "majestelerine biraz böğürtlen ve armut getirin. Bir de bir fincan hasta şerbeti rica edeceğim."

Linora odadan çıkması söylendiği için dargın bir tavırla uzaklaştı. Kapı kapanır kapanmaz Roslain, Sabran'ın önünde diz çöktü, eteklerini kabartmaya başladı.

"Ah, Sab, o kadar..." Başını iki yana salladı. "Ekselanslarıyla her şey yolunda gitti mi?"

"Mükemmeldi," dedi Sabran.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Tuhaftı ama ekselansları... benimle ilgilendi." Bir elini karnına koydu. "Şimdiden hamile olabilir miyim?"

Yalnızca bir gece ilişkiye girerek hamile kalmak düşük bir ihtimaldi ama Inyslilerin vücuda ve vücudun işleyişine dair bilgileri çok azdı. "Normal âdet zamanınız gelene kadar beklemeniz lazım," dedi Roslain ayağa kalkarak, her zamanki gibi öngörülerde bulunuyordu. "Kan gelmezse hamilesiniz demektir."

"İlla öyle olmak zorunda değil," dedi Ead. Sabran ve Taht Nedimeleri ona baktığında hafifçe reverans yaptı. "Bazen vücut düzenbazın tekidir majesteleri. Buna sahte hamilelik derler." Margret başıyla onayladı. "Bebek hareket etmeye başlayana kadar emin olmak zordur."

"Ama tabii," diye ekledi Katryen, "yakında hamile kalacağınıza inancımız tam."

Sabran sandalyenin kollarını kavradı.

"O zaman Aubrecht'le tekrar yatmalıyım," dedi. "Emin olana kadar."

"Bebek vakit doğru olduğunda gelecektir." Roslain, Sabran'ın başına bir öpücük kondurdu. "Şimdilik sadece mutlu bir evlilik yaşamaya odaklanın. Belki Prens Aubrecht'le balayına çıkabilirsiniz. Glowan Kalesi yılın bu zamanı harikadır."

"Başkentten ayrılamam," dedi Sabran. "Hele de bir Ulu Batılı kanatlanmışken."

"Ulu Batılılardan bahsetmeyelim." Roslain, Sabran'ın saçını okşadı. "Şimdi değil."

Margret atladı. "Yeni bir konu arıyorken hazır," dedi gözlerinde muzip bir ışıltıyla, "bize *kendi* düğün gecenden bahsetmeye ne dersin Ros?"

Katryen kıkırdadı, Sabran ona bilgiç bir bakış atarken Roslain de gülümsedi.

Linora meyvelerle beraber döndüğünde Roslain, Lord Calidor Stillwater'la düğününü anlatıyordu. Yatak hazır olduğunda hep beraber Hazırlanma Odası'na geçtiler, Sabran küvetin yanına oturdu. Katryen merhemkabıyla saçını ovup ağzını çalkalaması için ona gül suyu verirken Sabran sessizliğini korudu. O isteyince Margret küçük klavsen çalmaya başladı.

"Bayan Duryan," dedi Katryen, "majestelerinin saçını durulamaya yardım edin lütfen. Benim gidip Lord Chamberlain'la görüşmem lazım."

"Tabii."

Katryen sepeti alıp odadan çıktı. Bu arada Ead da küvetin yanındaki Roslain'e katıldı.

İbrikten su dökerek tatlı kokulu sabun köpüğünü duruladı. Kumaşa uzanırken Sabran bileğini yakaladı.

Ead kaya kadar kıpırtısızdı. Sıradan bir nedimenin kraliçeye dokunmaya izni yoktu ve Roslain bu defa da görmezden geleceğine dair söz vermemişti.

"Gül çok güzel kokuyordu Bayan Duryan."

Sabran parmaklarını onunkilere doladı. Daha fazla şey söyleyeceğini düşünen Ead onu duymak için öne eğildi ancak Sabran Berethnet bir şeyler söylemek yerine Ead'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Dudakları, bir kuğunun tüyleri kadar yumuşaktı. Ead'ın bütün tüyleri diken diken oldu ve nefesini vermemek için kendini zor tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi Sabran. "Cömertçe bir hareketti."

Ead, afallamış gibi duran Roslain'e bir bakış attı.

"Benim için bir zevkti madam," dedi.

Dışarıda, bahçe sisle kaplıydı. Hazırlanma Odası'nın buğulu camlarından yağmur damlaları süzülüyordu. Kraliçe tıpkı tahtında oturuyormuş gibi sandalyesine yerleşti.

"Ros," dedi, "Kate geri döndüğünde ona Lord Chamberlain'a tekrar uğramasını söyle. Lorda, Bayan Ead Duryan'ın Taht Nedimesi konumuna yükseltildiğini söyleyecek."

Ayışığı Kitaplığı

II

Cesaretsizliğin Beyanı

Gitmesi gereken yolu düşün,
Onu yakalamak isteyen aç kapanı,
Kendi elleriyle ördüğü ağı,
bilerek ya da bilmeyerek...

–Marion Angus

23

Güney

Buz değneğinin kancası kara gömüldü ve Lord Arteloth Beck, Eğirmenler'de kükreyen rüzgâra karşı başını eğdi. Eldivenlerin içindeki parmakları, Loth onları kök kırmızısına batırmış gibi kıpkırmızı kesilmişti. Omzunda bir dağ koyununun gövdesi asılıydı.

Gözyaşları günlerce yanaklarında donmuştu ama şimdi soğuk içine işliyordu. Attığı her adım acı verirken Kit'i uzun süre düşünemiyordu. Aziz'in merhametiydi bu.

Gece çökmüştü. Kar sakalına yapışmıştı. Dağ yamacındaki bir yarıktan sızan bir lav dereciğinin üstünden geçti ve emekleyerek bir mağaraya girdi, yarı uyur yarı uyanıktı. Nihayet o gücü kendinde bulduğunda kendini, topladığı yakacak odunları ve çırayı ayarlamaya zorladı. Çakmak taşından bir kıvılcım çıkarıp ateşi büyümesi için üfledi. Ardından kendini hazırladı ve koyunun derisini yüzmeye başladı. Üçüncü gecesinde ilk kez bir hayvanı yüzdüğü zaman kusmuş ve sesi kısılana kadar ağlamıştı. Şimdiyse elleri, hayatta kalma becerilerini akıcılıkla hallediyordu.

İşi bittiğinde kendine bir şiş yaptı. Başta *wyrm*'ların ateşi görüp muma uçan pervaneler misali ona doğru uçacağından korkmuştu ama bu hiç yaşanmamıştı.

Ellerini mağaranın dışındaki karda temizledi, ardından daha çok karı kanın üzerine yığarak kokuyu engelledi. Sığınağında

oturup koyunu deşmeye başladı ve Nezaket Şövalyesi'ne onu izlememesi için dua etti. Yiyebildiği kadar yiyip kalan yenilebilir parçaları da koyundan çıkardığında Loth leşi gömdü ve tekrar eldivenlerini taktı. Parmaklarının uçlarındaki kırmızılık onu huzursuz ediyordu.

Sırtı çoktan kaşınmaya başlamıştı, en azından Loth öyle düşünüyordu. Kaşıntının gerçek mi, yoksa hayal ürünü mü olduğunu bilme şansı yoktu. Donmata Marosa ona tam olarak ne kadar vakti olduğunu söylememişti, Loth'un günleri saymasına engel olmak için yaptığı kesindi.

Üşüdüğünde tekrar ateşe döndü ve başını çantasına yasladı. Birkaç saat dinlenip tekrar yola koyulacaktı.

Pelerinine sarınmış halde orada uzanırken boynundaki bağdan sarkan pusulasını kontrol etti. Donmata ona çöle ulaşana kadar güneydoğuya ilerlemesini söylemişti. Ersyr başkenti Rauca'ya varmak için çölü geçecek, ardından Rumelabar'a giden bir kervana katılacaktı; Chassar uq-Ispad orada büyük bir malikânede yaşıyordu. Ead da orada onun vesayeti altında yetişmişti.

Zor bir yolculuk olacaktı ve hastalıklıların arasına katılmak istemiyorsa daha hızlı hareket etmesi gerekecekti. Çantasında harita yoktu ama altın ve gümüşten, güneş biçimdeki paralarla dolu bir kese bulmuştu. Her sikkede Ersyr Kralı Görkemli Jantar'ın yüzü vardı. Loth pusulasını tekrar gömleğine soktu. Alnında bir ateş yanıyor gibiydi. Ellerine kızarıklıklar yayıldığından beri rüyalarından kan ter içinde uyanıyordu. Kan lekeli camın altındaki cesediyle bu dünyayla diğeri arasında sonsuza kadar sıkışıp kalmış Kit'i görüyordu. Doğum yapan, ölmekte olan Sabran'ı ve buna engel olmak için gücü olmadığını görüyordu. Bir de anlaşılmaz bir şekilde Donmata Marosa'yı Ascalon'da dans ederken görüyordu, babasının dönüştüğü mankenin merhametine kalmadan ve kulesine hapsedilmeden önceki halini.

Mağaranın ağzından gelen hışırtıları duyduğunda kendine geldi. Kulak kabartarak hareketsizce uzandı ve bekledi.

Taşa sürtünen bir pençenin sesi geldi. Ateş artık kül kül dağılan korlardan ibaretti ancak Loth'un karşısındaki canavarı görebileceği kadar ışık vardı.

Kemik beyazı kuş tüyleri ve pullu, pembe bacaklar. Her ayakta üç parmak. Gaganın üstünde etten bir ibik. Loth daha önce hiç bu kadar iğrenç, bu kadar *yanlış* bir şey görmemişti. Cesaret Şövalyesi'ne seslendi ancak içinde tek bulduğu dehşetle dolu bir çukurdu.

Karşısındaki bir horozbaştı.

Yaratığın boğazının derinliklerinden boğuk bir ses duyuldu, çenesindeki ibiğe benzer etli kısımdan salya süzüldü. Gözleri, kafasına yerleştirilmiş iki kanlı şişlik gibiydi. Gölgeler arasında kıpırdamadan duran Loth, yaratığın parçalanmış, kanlı kanadını ve tüylerindeki kiri inceledi. Horozbaş dilini yaraların üstünde gezdiriyordu. Korkudan sakarlaşmış olan Loth çantasının kayışını göğsüne kaydırdı ve buz değneğini kavradı. Horozbaş yaralarını yalarken kılıcını çekti ve en yakınındaki duvara yapışarak mağaranın ağzına doğru sessizce ilerledi.

Horozbaş ani bir hareketle başını kaldırdı. Sağır edici bir çığlıkla pençelerini yere geçirerek ayağa kalktı. Loth ileri atılıp horozbaşın kuyruğunun üstünden atladı, ardından daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı bir şekilde mağaradan dışarı fırlayıp bayırdan aşağı koştu, çizmeleri buzun üstünde kayıyordu. Kör bir aceleyle koştuğundan dengesini kaybedip yere yuvarlandı, çantasına sanki çanta bizzat Aziz'in eliymiş gibi sıkıca tutunuyordu.

Yukarıdan gelen pençeler omzuna geçti. Zemin ondan uzaklaşırken Loth haykırdı. Kılıcı elinden kaydı ama parmak uçlarıyla değneğine tutunmayı başardı.

Horozbaş yukarı doğru, bir dağ geçidinin üstünden uçuyordu. Vücudu kırık kanadının olduğu tarafa yatıyordu. Loth tekmeleyip çırpınıyordu ki paniğin boğucu dumanları arasında, ölümüne sebep olacak şekilde yere çakılmasına engel olan tek

şeyin horozbaş olduğunu fark etti. Pençeleri arasında kıpırdamadan durduğunda horozbaş bir zafer çığlığı attı.

Sert zemin hızla onlara yaklaşıyordu. Pençeler gevşer gevşemez Loth omzunu öne doğru atıp yuvarlandı. Yere çarptığında vücudundaki her kemik titredi.

Canavar onu alçak bir dağın zirvesine getirmişti. Nefes nefese olan Loth kendini iterek yerden kalktı ve buz değneğini kaptı. Sabran'la sık sık at sırtında avlanmış olsalar da o zamanlar av olan kendisi değildi.

Horozbaş pullu, beyaz kuyruğunu Loth'un karnına geçirdi. Loth geriye doğru uçtu ve başını bir kayaya çarptı, karnı kasılmasına rağmen silahını bırakmadı.

Burada ölmesi gerekiyorsa ölürdü ama canavarı da yanında götürecekti.

Darbe yüzünden midesi bulanıyordu ancak değneğini öne doğru uzattı. Horozbaş ayaklarını yere vurdu, boynundaki tüyleri kabarttı ve haykırarak Loth'un üzerine doğru atıldı. Loth buz değneğini bir mızrak gibi fırlattı. Horozbaş değnekten kaçmak için yere yaslandı ve Loth'un elindeki tek silah da sekerek yarığa uçtu.

Bu defaki kuyruk darbesi Loth'u neredeyse sarp kayalıktan aşağı fırlatıyordu. Horozbaş ıslak gagasıyla gıdaklayarak üzerine doğru geldi. Pençeleri çıtırdadı. Loth dizlerini göğsüne çekip tortop oldu, dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi acıyordu. Pantolonuna bir ılıklık yayıldı.

Ağır bir ayak bir anda sırtına bastırdı. Bir gaga pelerinini parçaladı. Göğsünden bir hıçkırık yükselirken bir parça mutluluğa tutunmaya uğraştı. Aklına gelen ilk hatıra Margret'ın doğduğu gündendi: Koca gözleri ve ufacık elleriyle kız kardeşinin ne kadar güzel olduğunu hatırladı. Her Dostluk Şöleni'nde Ead'la dans etmeleri, Sabran'la şafaktan gün batımına kadar avlanmaları, Kit'le Kraliyet Kütüphanesi'nde oturup onun şiirlerini Kit'e geri okuması geldi aklına.

Yeni bir ses duyuldu ve sırtına bastıran ayak bir anda yok oldu. Loth gözlerini çok az açtı ve horozbaşın, sarhoş bir dev gibi sendelediğini fark etti. Başka bir canavarla savaşıyordu, horozbaşın pulları ve tüylerinin aksine o yaratık kürklüydü. Ejderik yaratık bağırdı, çığlıklar attı ve kuyruğunu savurdu ama boşa çabalıyordu; yeni gelen yaratık horozbaşın boğazını parçaladı.

Horozbaş yere çöktü. Leşinden kan fışkırıyordu. Galip gelen yaratık havladı ve leşi kanyona itti.

Şimdi hareketsiz durduğu için Loth sonunda kurtarıcısının ne olduğunu görebiliyordu. Bir firavun faresi şeklindeydi, uzun bir kuyruğu vardı, akçaağaç kahverengisi kürkü, pençeleri ve burnunun etrafında beyazlıyordu ancak canavar dev gibiydi, bir Kuzey ayısı kadar büyüktü. Kolları kanla koyulaşmıştı.

Bir dev mongos. *Wyrm*'ların doğal düşmanı. Dev mongoslar birçok Inys efsanesinin kahramanıydı ama Loth hâlâ var olduklarını asla hayal edemezdi.

Aziz, bu yaratıklardan birine Lasia'dan Inys'e giderken rastlamıştı. Küçük Hanım yola devam edemeyecek kadar yorulduğunda dev mongos onu sırtında taşımıştı.

Dev mongos dişlerini yalayarak temizledi. Loth'u gördüğünde tekrar dişlerini gösterdi.

Bir kurdunkini andıran gözleri yuvarlaktı ve kehribar rengiydi, etrafı siyah deriyle çeviriliydi. Kuyruğunun ucunda beyaz izler vardı. Şu anda yüzü, kanlı tüy öbekleriyle kaplıydı. Avına yaklaşır gibi Loth'a yaklaştı –devasa cüssesine kıyasla inanılmaz şekilde çevikti– ve pelerinini kokladı.

Loth tereddütle elini uzattı. Dev mongos Loth'un eldivenini burnuyla dürttükten sonra hırladı. İçindeki vebanın, asırlık düşmanının kokusunu alabiliyor olmalıydı. Sıcak bir nefes yanağını nemlendirirken Loth kıpırdamadan durdu. Bir süre sonra dev mongos ön ayaklarını büktü ve havladı.

"Ne oldu dostum?" diye sordu Loth. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Dev mongosun iç çektiğine yemin edebilirdi. Yaratık başını Loth'un kolunun altına soktu.

"Olmaz. Vebalıyım ben." Öylesine bitkindi ki sesi çok zayıf çıkıyordu. "Yaklaşma."

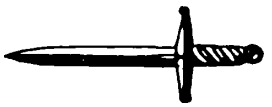
Daha önce bir hayvanın Ejderik vebaya yakalandığını hiç duymadığı geldi aklına. Yaratığın kürkünden ısı yayılıyordu; *wyrm* ateşinin kızıl, yakıcı sıcaklığı değil; nazik, hayvanımsı bir sıcaklıktı bu.

Gücünü yeniden kazanan Loth çantasını tekrar omzuna attı. Parmaklarını kalın kürke geçirip dev mongosun sırtına tırmandı.

"Rauca'ya gideceğim," dedi, "bana yolu gösterirsen."

Dev mongos tekrar havladı ve dağdan aşağı sıçradı. Rüzgâr kadar hızlı şekilde koşarken Loth, Küçük Hanım ve Aziz'e bir minnet duası etti. Şimdi onu bu yola çıkaranın onlar olduğunu ve yolu, acı sona dek izlemesi gerektiğini biliyordu.

Şafak söktüğünde dev mongos bir kayalıkta yavaşlayıp durdu. Loth tür tür çiçeğin ve güneşin pişirdiği toprağın kokusunu alabiliyordu. Önlerinde Eğirmenler'in tozlu etekleri uzanıyordu, dağ eteklerinin ardındaysa gözün görebildiği yere kadar bir çöl uzanıyordu, güneşin altında tozlu altını andırıyordu. Karşısında gördüğü sıcaktan kaynaklanan bir serap da olabilirdi ama Loth gerçek olduğunu biliyordu. Tüm zorluklara rağmen Huzursuz Rüya Çölü işte karşısındaydı.

24

Batı

Sonbaharın ilk günleri acı tatlı geçiyordu. Ead, Başrahibe Inys'de daha uzun süre kalmasına izin verecek mi diye Chassar'dan haber bekliyordu ama hiç mektup gelmiyordu.

Rüzgârlar yavaş yavaş soğur ve yaz modası yerini kürk kenarlı kızıl ve kahverengi kıyafetlere bırakırken saray mensupları prense âşık oldu. Herkesi şaşırtan bir şekilde prens ve Sabran, Kabul Salonu'nda beraber şenlikler ve oyunlar izlemeye başlamışlardı. Böylesi gösteriler hep yapılsa da nişan kutlamaları dışında kraliçe yıllardır hiçbirine katılmamıştı. Şimdiyse soytarılarını çağırıp muzipliklerine gülüyordu. Onur Nedimeleri'nden onun için dans etmelerini istiyordu. Bazen eşinin elini tutuyordu ve birbirlerine dünyada sanki başka kimse yokmuş gibi gülümsüyorlardı.

Hepsi olurken Ead hep yakınlardaydı. Bugünlerde kraliçeden uzak olduğu anlar nadirdi.

Düğünden kısa bir süre sonra Sabran sabah uyandığında çarşaflarında kan bulmuştu. Öyle bir öfke krizi geçirmişti ki Roslain üzüntüden ellerini ovuştururken Soylular Kamarası'nın geri kalanı korkudan sinmişti. Prens Aubrecht bile günün geri kalanını Kestane Ormanı'nda avlanarak geçirmişti.

Ead bunun beklenmesinin doğal olduğunu düşünüyordu. Sabran bir kraliçeydi, dünyanın ona istediği şeyi *istediği zaman*

sunmakla yükümlü olduğu beklentisiyle doğmuştu ama kendi rahmine meyve vermesi için emir veremezdi.

"Bu sabah vişne aşererek uyandım," dedi Sabran bir sabah Ead'a. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Vişne mevsimi geçti madam," dedi demişti Ead. "Belki de yazın bereketini özlüyorsunuzdur."

Kraliçe başını hafifçe kaldırmıştı, bu cevabı beğenmediği yüzünden okunsa da başka bir şey dememişti. Ead da pelerinini fırçalamaya devam etmişti.

Sabran'ı buna karıştırmayacaktı. Katryen ve Roslain, Sabran ne duymak istiyorsa onu söylüyorlardı ama Ead ona bilmesi gerekenleri söylemekte kararlıydı.

Sabran hiçbir zaman sabırlı bir kadın olmamıştı. Çok geçmeden geceleri eşine katılma konusunda gönülsüz davranmaya başladı, bunun yerine gün ışıyana kadar nedimeleriyle iskambil oynuyordu. Gün içinde yorgun ve müşkülpesent oluyordu. Katryen böylesi bir ruh halinin hamile kalmayı daha da zorlaştırabileceği konusunda Roslain'e söyleniyordu, Ead'ın içinden Katryen'ın dişleri dökülene kadar kafasını bir yerlere vurmak geliyordu.

Kraliçeyi huzursuz eden sadece bir bebeğin eksikliği değildi. Mentendon'u Eğirmenler'deki *wyrm*'lardan savunmanın beklenenden çok daha büyük bir ekonomik yükümlülük olduğu ortaya çıkmıştı. Lievelyn başlık parası getirse de o para da yakında suyunu çekecekti.

Ead artık bu gibi bilgileri paylaşabiliyordu. Mahrem, gizli bilgileri. Kanında akan bir matem hissiyle Sabran'ın bazen saatlerce yatakta uzandığını biliyordu. On iki yaşındayken ağaçtan düştüğü için sol uyluğunda bir yara izi olduğunu biliyordu. Hem hamile kalmak istediğini hem de hiçbir şeyden korkmadığı kadar hamilelikten korktuğunu da biliyordu.

Sabran Gül Köşkü'ne yuvası diyor olsa da köşk şimdi daha çok bir kafes gibiydi. Koridorlarda ve girintilerde dedikodular dönüyordu. Duvarlar bile nefeslerini tutmuş bekliyor gibiydi.

Ead dedikodulara yabancı değildi. Soysuz, din değiştirmiş birinin Taht Nedimesi olmak için ne yapmış olduğuna dair dedikodular bilmek bitmiyordu. Sabran Soylular Kamarası'ndaki birçok asil kadın yerine neden onu seçmişti, Ead bile bilmiyordu. Linora arada bir ona hırçın bir bakış atsa da Ead onu pek umursamıyordu. Bu kalın kafalı saray mensuplarına sekiz yıldır katlanıyordu ne de olsa.

Bir sabah güz kıyafetlerinden birini giyip Sabran uyanmadan önce hava almak için dışarı çıktı. Bugünlerde düşünceleriyle baş başa kalacak bir zaman bulmak istiyorsa erkenden kalkması gerekiyordu. Her günün çoğunu Sabran'la geçiriyordu, kraliçeye erişiminin neredeyse sınırı yoktu.

Şafak havası taze ve serindi, revaklı avlular da neyse ki sessizdi. Bir tahtalı güvercinin ötüşü duyduğu tek sesti. Ead pelerininin kürk yakasına gömüldü ve Üçüncü Glorian'ın heykelinin yanından geçti; Üçüncü Glorian, Inys'e Keder Çağı'nda liderlik eden kraliçeydi. Heykel onu karnı burnunda, meydan okurcasına kılıcını kaldırmış, tam zırhlı bir şekilde at sürerken tasvir ediyordu.

Fýredel onun ebeveynlerini katlettiği gün Glorian tahta çıkmıştı. Savaş beklenmedikti ama Kalkanyürek Glorian bir an olsun duraksamamıştı. Yaşlı Córvugar Dükü'yle evlenmiş ve doğmamış çocuklarını Mentendon refakatçi delegesi Haynrick Vatten'la nişanlamıştı, üstelik bunların hepsini Inys savunmasına liderlik ederken yapmıştı. Kızının doğduğu gün ordularına umut olduğunu kanıtlamak için bebeği savaş alanına götürmüştü. Ead bunun delilik mi, yoksa cesaret mi olduğuna karar veremiyordu.

Onunki gibi başka hikâyeler de vardı. Inys uğruna büyük fedakârlıklar yapmış olan başka kraliçeler. Sabran Berethnet'in omuzlarında taşıdığı miras bu kadınlara aitti.

Ead sağa dönüp bir geçitten geçti ve iki tarafında at kestanesi ağaçları olan çakıllı bir patikaya adımını attı. Patikanın sonunda,

saray topraklarının duvarlarının ardında bizzat Inys kadar eski olan Kestane Ormanı vardı.

Saray topraklarında bir botanik bahçesi vardı, dökme demir ve camdan inşa edilmişti. Çatıdan bir kızılgerdan havalanırken Ead bahçenin buharlı, sıcak havasına adımını attı.

Bir havuzun yüzeyinde cevher zambakları yüzüyordu. Ead güz çiğdemini bulunca çömeldi ve kuşağından bir makas çıkardı. Manastırdaki kadınlar hamile kalmaya çalışmadan önceki günlerde safran tüketirlerdi.

"Bayan Duryan."

İrkilerek başını kaldırdı. Aubrecht Lievelyn hemen yakınındaydı, kızıl kahve bir pelerine sarınmıştı.

"Ekselansları." Ayağa kalkıp reverans yaptı, güz çiğdemini pelerinin içine attı. "Bağışlayın. Sizi görmedim."

"Aksine ben sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kimse bu kadar erken kalkmaz sanıyordum."

"Her zaman kalkmam ama gün doğumundan önceki ışığı severim."

"Ben de sessizliği. Bu saray hep çok hareketli."

"Saray hayatı Brygstad'da çok mu farklı?"

"Belki de pek farklı değil. Her sarayda gözler ve fısıltılar vardır ama buradaki fısıltılar... Neyse, şikâyet etmemeliyim." Nazikçe gülümsedi. "Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Ead'ın içgüdüsü, prensin bu ilgisine ihtiyatlı yaklaşmaktan yanaydı ama Lievelyn ona hiç entrika çevirecek bir tip gibi gelmemişti. "Majestelerinin gece kâbuslar gördüğünü biliyorsunuzdur," dedi. "Öğütüp yastığının altına koymak için lavanta arıyordum."

"Lavanta mı?"

"Dingin uyku sağlar."

Lievelyn başını salladı. "Şifalı Bitki Bahçesi'ne bakabilirsiniz," dedi. "Size katılabilir miyim?"

Ead şaşırsa da bu teklifi reddedemezdi. "Evet, elbette ekselansları."

Tam güneşin üst çizgisi ufuk çizgisinden kendini gösterirken botanik bahçesinden çıktılar. Ead sohbet başlatması gerekip gerekmediğini düşündü ama Lievelyn beraber yürümek ve kırağı kaplı bahçenin güzelliğini izlemekten mutlu gibiydi. Prensin Kraliyet Muhafızı da onları belirli bir mesafeden takip ediyordu.

"Majestelerinin iyi uyku çekemediği doğru," dedi nihayet. "Sorumlulukları ona yük oluyor."

"Sizinkiler de size yük oluyordur."

"Ah, benim işim daha kolay. Kızımı taşıyacak olan kişi Sabran. Ona hayat verecek olan da o." Tekrar gülümseyip Kestane Ormanı'nı işaret etti. "Söylesenize Bayan Duryan. Ormanın Hanımı bu ağaçların arasında da yürümüş mü hiç?"

Ead'ın içinden bir ürperti geçti. "O çok eski bir efsanedir ekselansları. İtiraf edeyim ki duymuş olmanıza şaşırdım."

"Yeni Inysli hizmetkârlarımdan biri anlattı. Ona, bana ülkenin bazı hikâyeleri ve geleneklerine dair bilgi verebilir mi diye sordum. Mentendon'da da orman elflerimiz, kızıl kurtlarımız falan vardır ancak... Çocukları katleden bir cadı gerçekten kanlı bir hikâye gibi duruyor."

"Inys bir zamanlar kanlı bir ülkeydi."

"Evet. Artık öyle olmadığı için Aziz'e şükürler olsun."

Ead ormana doğru baktı. "Ormanın Hanımı'nın buraya geldiği hiç söylenmez, en azından benim bildiğim kadarıyla," dedi. "Onun kargışormanı Altınhuş'a yakındır; kuzeyde, Aziz'in doğduğu yerdedir. Kargışormana sadece bahardaki hac esnasında gidilir."

"Ha." Kıkırdadı. "Rahatladım. Bir sabah penceremden bakınca cadıyı dışarıda göreceğimin hayalini kurmak üzereydim."

"Korkacak bir şey yok ekselansları."

Çok geçmeden Şifalı Bitki Bahçesi'ne vardılar. Bahçe, yavaş yavaş ocakların yakıldığı Büyük Mutfak'ın yanındaki bir avlunun içinde bulunuyordu.

"Ben yapabilir miyim?" diye sordu Lievelyn.

Ead makası ona verdi. "Elbette."

"Teşekkür ederim."

Lavantanın yanında diz çöktüler, Lievelyn eldivenlerini çıkardı, dudaklarında çocuksu bir gülümseme vardı. Belki kendi elleriyle bu kadar az şey yapabiliyor olmak canını sıkıyordu. İç Oda Sağdıçları yemeğini getirmekten saçını yıkamaya kadar her şeyle ilgileniyor olmalılardı.

"Ekselansları," dedi Ead, "cehaletimi bağışlayın ama sizin yokluğunuzda Mentendon'u kim yönetiyor?"

"Ben Inys'deyken Prenses Ermuna delege olarak görev yapıyor. Tabii Kraliçe Sabran'la vaktimin çoğunu evde geçirmem konusunda eninde sonunda bir anlaşmaya varacağımızı umuyorum. O zaman hem kraliçenin eşi hem de kendi ülkemin hükümdarı olabilirim." Bir sapı parmaklarının arasında gezdirdi. "Kız kardeşim çok güçlüdür ama onun adına korkuyorum. Mentendon kırılgan bir diyar ve bizimki henüz genç bir soylu hane."

Lievelyn konuşurken Ead onun yüzünü izledi. Prensin bakışları aşk düğümü yüzükteydi.

"Burası da kırılgan bir diyar ekselansları," dedi. "Ben de yeni yeni öğreniyorum."

Lievelyn lavantayı kesip ona uzattı. Ead ayağa kalkıp eteklerini silkti ama Lievelyn'in acelesi yok gibiydi.

"Ersyr'de doğmuşsunuz sanırım," dedi.

"Evet, ekselansları. Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma'nın elçisi Chassar uq-Ispad'ın uzaktan akrabasıyım, onun vesayetinde büyüdüm."

Bu yalanı sekiz yıldır söylüyordu ve artık söylemesi kolaylaşmıştı.

"Ah," dedi Lievelyn. "Rumelabar'da yani."

"Evet."

Lievelyn tekrar eldivenlerini taktı. Omzunun üstünden arkaya, Kraliyet Muhafızı'nın bahçenin girişinde beklediği yere baktı.

"Bayan Duryan," dedi daha yumuşak bir sesle, "bu sabah size rastladığıma sevindim çünkü özel bir konuda size danışmak istiyorum, tabii bana öğüt verme nezaketinde bulunursanız."

"Hangi sıfatla, ekselansları?"

"Taht Nedimesi olarak." Boğazını temizledi. "Majestelerini sokaklara çıkarmak, Ascalon halkına sadaka vermek istiyorum; yazın da daha uzun süreli yapmak istiyorum bunu. Vilayetlerden hiçbirine resmî bir ziyarette bulunmamış bildiğim kadarıyla. Bu konuyu ona açmadan önce... bunun sebebini belki siz biliyorsunuzdur diye size sormak istedim."

Ona danışmak isteyen bir prens. Her şey ne kadar da değişmişti.

"Majesteleri taç giydiğinden beri halkının içinde bulunmadı," dedi Ead. "Bunun sebebi... Kraliçe Rosarian."

Lievelyn somurttu. "Ana Kraliçe'nin acımasızca öldürüldüğünü biliyorum," dedi, "ama bu kendi sarayında oldu, sokaklarda değil."

Ead prensin ciddi ifadesini izledi. Prensteki bir şey Ead'ın gerçeği söylemek istemesine neden oldu.

"Ascalon'da yanlış inançlı insanlar var, Yscalin'i lekelemiş olan kötülükte sarhoş olmuşlar ve İsimsiz Olan'ın geri dönüşünü bekliyorlar," dedi. "Onun dönmesini sağlama almak için Berethnet Hanesi'ni indirirler. Bu insanların bazıları Ascalon Sarayı'na girebildi. Katiller."

Lievelyn kısa bir an sessiz kaldı. "Bunu bilmiyordum." Sesi sıkıntılı geliyordu, Ead, Sabran'ın ona nelerden bahsettiğini merak etti. "Ona ne kadar yaklaşabildiler?"

"Çok yaklaştılar. Sonuncu katil yazın geldi ve efendilerinin, majestelerine karşı komplo kurmaya devam ettiğinden şüphem yok."

Lievelyn'in çenesi kasıldı.

"Anladım," diye mırıldandı. "Tabii ki majestelerini tehlikeye atmak istemem. Ne var ki Erdemlik'in insanları için kraliçe bir umut ışığı. Hele de şimdi bir Ulu Batılı döndüğü için halka,

kraliçelerinin onlara olan sevgisini, bağlılığını hatırlatmak *zorundayız*. Özellikle de majesteleri –varsayalım ki– yeni gemiler ve silahlar yapmak için vergileri arttırmak zorunda kalacaksa."

Ciddiydi.

"Ekselansları," dedi Ead, "size yalvarırım ki majestelerine bu fikrinizi anlatmadan önce kızınız olana kadar bekleyin. Bir prenses halka gerekli tüm huzur ve güveni verecektir."

"Ne yazık ki yeterince çok dileyerek bir çocuk var edemeyiz. Bir vâris gelmeden önce uzun zaman geçebilir Bayan Duryan." Lievelyn burnundan nefesini verdi. "Onun eşi olarak onu en iyi tanıyan ben olmalıyım ama eşim Aziz'in kanından geliyor. Hangi fâni onu tanıyabilir ki?"

"Siz tanıyacaksınız," dedi Ead. "Daha önce kimseye size baktığı gibi baktığını görmedim."

"Lord Arteloth Beck'e bile mi?"

Bu ismi duymak Ead'ı durgunlaştırmıştı. "Ekselansları?"

"Dedikoduları duydum. Gizli bir ilişki yaşadıklarına dair fısıltılar var," diye devam etti Lievelyn bir anlık tereddütten sonra. "Ben evlilik teklifini bu dedikodulara rağmen yaptım ama... zaman zaman merak ediyorum..." Boğazını temizledi, mahcup görünüyordu.

"Lord Arteloth majesteleri için çok kıymetlidir," dedi Ead. "Çocukluklarından beri arkadaşlar, birbirlerini kardeş gibi severler. Hepsi bu." Bakışlarını kaçırmadan prense baktı. "Dedikodular sizi neye inandırdıysa inandırsın gerçek bu."

Lievelyn'in yüzü tekrar yumuşadı, prens gülümsedi. "Dedikoduya kulak asmamam gerektiğini bilmeliydim. Bana dair sayısız dedikodu olduğuna eminim," dedi. "Lord Seyton bana Lord Arteloth'un şu an Yscalin'de olduğunu söyledi. Böyle gözü kara bir şekilde tehlikeye atılabiliyorsa çok cesur olmalı."

"Evet, ekselansları," dedi Ead yumuşak bir sesle. "Öyledir."

Aralarında, kuş ötüşüyle bölünen kısa bir sessizlik oldu.

"Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim Bayan Duryan. Öğüt vererek cömertçe davrandınız." Lievelyn broşuna dokundu, broşu Ead'ınkiyle aynıydı. "Majestelerinin neden sizden bu kadar övgüyle söz ettiğini şimdi anlıyorum."

Ead reverans yaptı. "Çok naziksiniz ekselansları. Majesteleri de öyleler."

Prens kibarca eğildikten sonra uzaklaştı.

Aubrecht Lievelyn bir fındık faresi değildi. Değişiklik yapmak isteyecek kadar hırslıydı ve Ment olduğundan tehlikeli fikirlere düşkündü. Ead prensin, verdiği nasihatlere uyması için dua etti. Sabran'ın canı tehlikedeyken topluluk içinde görünmesi delilik olurdu.

Kraliyet meskenlerine vardığında Ead kraliçeyi çoktan uyanmış ve ava çıkmak isterken buldu. Kendine ait hızlı bir atı olmayan Ead'a Kraliyet Ahırları'ndan cins bir at verildi.

Sıradan Nedime olarak Ead'ın pozisyonunu alan Truyde utt Zeedeur da av grubunda olacaktı. Yüz yüze geldiklerinde Ead kaşlarını kaldırdı. Kız ifadesiz bir yüzle başını çevirip kestane rengi atına bindi.

Âşığından umudunu kesiyor olmalıydı. Sulyard ona mektup yazmış olsaydı bu kadar asık suratlı olmazdı.

Sabran tazılarla avlanmayı reddederdi. Avlarını temiz bir şekilde öldürmeleri zorunluydu, yoksa hiç öldürmemeleri daha iyiydi. Grup Kestane Ormanı'na doğru at sürerken Ead bu ava karşı ani bir açlık hissetti içinde. Saçındaki rüzgârın tadını çıkardı. Bir yay kirişi çekmek için parmakları kaşınıyordu.

Üzerindeki baskı devasaydı. Çok fazla av öldürmek, bu kadar iyi atış yapmayı nerede öğrendiği sorusunu doğururdu. Önce geri durup diğerlerini izledi.

Kuşla avlanmada doğuştan yetenekli olduğu söylenen Roslain konu okçuluğa gelince beceriksizdi. Daha bir saat dolmadan öfkelenmişti bile. Truyde utt Zeedeur bir çulluğu vurmayı başardı. Nedimeler arasında en iyi okçu Margret'tı –o da Loth

da avcılıkla ilgililerdi– ama kraliçe hepsinden daha iyiydi. O ormanda son hız ilerlerken ondan kötü olanların tek yapabildiği ona ayak uydurmaktı. Öğle olduğunda kraliçe bir yığın tavşan avlamıştı bile.

Ağaçların arasında bir erkek geyik gördüğünde Ead az kalsın hayvanın kaçmasına izin verecekti. Aklı başında bir nedime asıl ödülü kraliçenin almasına izin verirdi ancak belki de şüphe uyandırmadan *bir* av avlayabilirdi. Oku uçtu. Geyik yere çöktü. Beygirinin üstündeki Margret geyiğe ilk ulaşan kişi olmuştu.

"Sab," diye seslendi.

Ead açıklığa ilerleyen kraliçeyi tırısta takip etti. Ok geyiği gözünden vurmuştu.

Tam da Ead'ın hedeflediği yerden.

Geyiğe ulaşan bir sonraki kişi Truyde utt Zeedeur oldu. Geyik ölüsünü gergin bir ifadeyle inceledi.

"Akşam yemeğinde geyik eti var anlaşılan." Sabran'ın yanakları soğuktan kızarmıştı. "Çok sık avlanmadığını düşünmüştüm Ead."

Ead başını eğdi. "Bazılarımız doğuştan yeteneklidir majesteleri."

Sabran gülümsedi. Ead da kendini ona gülümserken buldu.

"Bakalım *doğuştan yetenekli* olduğun başka konular var mı?" Sabran atını arkaya çevirdi. "Gelin hanımlar, Gül Köşkü'ne kadar yarışacağız. Kazanana ödül var."

Nedimeler tezahüratlarla kraliçenin ardından atlarını mahmuzladılar, avları toplama işini de seyislere bıraktılar.

Ormandan çıkıp çimlerin içinde son hız ilerlediler. Çok geçmeden Ead kraliçeyle kafa kafaya geldi, ikisi de gülmekten nefes nefeselerdi ve birbirlerini bir türlü geçemiyorlardı. Rüzgârda dalgalanan saçları ve avla ışıldayan gözleriyle Sabran Berethnet neredeyse kaygısız görünüyordu, yıllardır ilk kez Ead da kendi endişelerinin omuzlarından kalktığını hissetti. Bir hindibaya üflendiğinde uçuşan tohumlar gibi.

Günün geri kalanında Sabran'ın keyfi yerindeydi. Akşam tüm nedimelerine odalarına çekilmeleri için izin verdi, böylece Mahrem Kütüphane'de devlet işleriyle ilgilenebilecekti.

Ead'a Arbella Glenn'den iki odalı bir yer kalmıştı; burası kraliyet meskenlerine Ead'ın eski odasından daha yakındı. Mekân iki bitişik odadan oluşuyordu, odalar duvar panolarıyla kaplıydı, her yerde duvar halıları asılıydı ve ortada da sayvanlı bir yatak vardı. Tirizli pencereler saray bahçelerine bakıyordu.

Hizmetkârlar çoktan ateş yakmışlardı. Ead binici pantolonunu çıkardı ve bir parça kumaşla teri kuruladı.

Saat sekizde kapı tıklatıldı. Dışarıda tatlı, genç bulaşıkçı Tallys duruyordu.

"Size akşam yemeği getirdim Bayan Duryan." Çabuk bir reverans yaptı. Ead defalarca buna gerek olmadığını söylese de Tallys reverans yapmakta ısrarcıydı. "Ekmek güzel ve sıcak. Korkunç bir don geliyormuş, öyle diyorlar."

"Teşekkürler Tallys." Ead yemek tepsisini aldı. "Anlatsana çocuğum, annenle baban nasıl?"

"Annem konusunda işler pek iyi gitmiyor açıkçası," dedi Tallys. "Kolunu kırdı, bir süre çalışamayacak, arazi sahibi de çok sert biri. Tüm yevmiyemi gönderiyorum ama... Bulaşıkçı olduğum için çok bir şey değil sonuçta." Ardından aceleyle ekledi. "Tabii ki şikâyet etmiyorum madam. Burada çalıştığım için çok şanslıyım. Zor bir ay geçiriyoruz sadece."

Ead para kesesine uzandı.

"Al." Tallys'e birkaç sikke uzattı. "Bunlar kış ortasına kadar kiranızı öder."

Tallys sikkelere öylece bakıyordu. "Ah, Bayan Duryan, alamam..."

"Lütfen. Biriktirdiğim çok para var, harcayacak pek az yerim. Ayrıca cömertçe davranmamız öğretilmiyor mu bize?"

Tallys başını salladı, dudakları titriyordu. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

O gidince Ead masasına geçip yemeğini yedi. Taze ekmek, kaymak birası ve taze ada çayıyla garnitürlenmiş çorba.

Bir şey hafifçe pencereye vurdu.

Dışarıda bir kum kartalı vardı, sarı gözlerini Ead'a dikmişti. Boynundaki tüyleri badem ezmesinin altın tonundandı, kuyruk uçlarıysa koyulaşarak kestane rengine dönüyordu. Ead aceleyle pencereye ulaşıp camı açtı.

"Sarsun."

Kartal içeri hoplayıp başını eğdi. Ead hayvanın kabarmış tüylerini parmak ucuyla okşayarak düzeltti.

"Uzun zaman oldu dostum," dedi Selinyi dilinde. "Gece Şahini'nden uzak durmayı başarmışsın anlaşılan." Kartal cıvıldadı. "Şişş. Yoksa o aptal güvercinlerle beraber sen de kendini kuşhanede bulursun."

Sarsun başını Ead'ın avucuna sürttü. Ead gülümsedi ve Sarsun bir bacağını uzatana kadar kanatlarını okşadı. Nazikçe bacağına iliştirilmiş olan parşömeni aldı. Sarsun, Ead'ın yatağına doğru süzüldü.

"Hayhay, rahatına bak." Sarsun onu görmezden gelerek gagasıyla tüylerini düzeltti.

Parşömenin mührü kırılmamıştı. Combe ulak ya da kaya güverciniyle gelen her şeyi alıkoyabilirdi ama Sarsun onu atlatacak kadar hızlıydı. Ead şifreli mesajı okudu.

Başrahibe, kraliçe bir kız çocuk doğurana kadar Inys'de kalmana izin verdi. Doğum haberi bize ulaşınca seni almaya geleceğim.

Bir dahakine tartışma.

Chassar başarmıştı.

Ead'ın üzerine bir yorgunluk çöktü. Mektubu ateşe attı. Yorganın altına girdiğinde Sarsun bir yuvaya yerleşirmiş gibi Ead'ın kıvırdığı koluna yerleşti. Ead tek parmağıyla onun başını okşadı.

O mesajı okumak onu hem keder hem de rahatlamayla doldurmuştu. Eve gitme fırsatı ona gümüş tabakta gelmişti, buna rağmen Ead kendi tercihiyle burada, yıllardır kaçmak istediği yerdeydi. Diğer yandan bu, saraydaki yıllarının boşa gitmeyeceği anlamına geliyordu. Hamilelik esnasında Sabran'a destek olabilecekti.

Nihayetinde burada ne kadar süre kaldığı önemli değildi. Kaderi kırmızı pelerini almaktı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Sabran'ın serin parmaklarının eline dokunuşunu düşündü. Uyuduğunda rüyasında kan kırmızı bir gülün dudaklarına değdiğini gördü.

Şafak söktüğünde Ead çoktan giyinmiş ve kraliyet meskenlerine doğru yola koyulmuştu, Erken Güz Şöleni için hazırdı. Sarsun gece uçuşa geçmişti. Önünde uzun bir yolculuk vardı.

Zümre Şövalyeleri'nin yanından geçip İç Oda'ya adım attığında Sabran'ın çoktan uyandığını gördü. Kraliçe kestane rengi ipekten ve kolları altın kumaştan olan bir elbise giymişti, saçları topazla süslenerek hünerli bir şekilde örülmüştü.

"Majesteleri." Ead reverans yaptı. "Uyandığınızdan haberim yoktu."

"Kuş sesleri uyandırdı." Sabran kitabını bir kenara koydu. "Gel. Yanıma otur."

Ead bankta ona katıldı.

"Geldiğine sevindim," dedi Ead. "Sana şölenden önce söyleyeceğim özel bir konu var." Gülümsemesi ne söyleyeceğini ele veriyordu. "Hamileyim."

Ead'ın ilk hissettiği duygu ihtiyattı. "Emin misiniz majesteleri?"

"Eminden de öteyim. Normal âdet vaktim geçeli çok oldu."

Nihayet. "Madam, bu harika," dedi Ead sıcacık bir sesle. "Tebrik ederim. Siz ve Prens Aubrecht adına çok sevindim."

"Teşekkür ederim."

Sabran karnına bakarken gülümsemesi bocaladı. Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirirken Ead onu izledi.

"Daha kimseye söyleme," dedi kraliçe kendini toparlayarak. "Henüz Aubrecht'in bile haberi yok. Sadece Meg, Tanrısal Dükler ve Taht Nedimeleri biliyor durumumu. Danışmanlarım hamileliği karnım belirginleşmeye başladığı zaman ilan etmemiz konusunda mutabık oldular."

"Ekselanslarına ne zaman söyleyeceksiniz?"

"Yakında. Ona sürpriz yapacağım."

"Dikkat edin de yaptığınız zaman yakınlarında oturacak bir yer olsun."

Sabran tekrar gülümsedi. "Ederim," dedi. "Fındık fareme nazik davranacağım."

Bir çocuk, prensin saraydaki konumunun sağlama alınması demekti. Dünyadaki en mutlu adam olacaktı.

Saat onda Lievelyn Ziyafet Evi'nin kapılarında kraliçeyle buluştu. Don çözülmüş, bahçeyi gümüş bir ışıltı sarmıştı. Prens kenarları kurt kürküyle işlenmiş ağır bir cübbe giymişti, olduğundan daha iri görünüyordu. Sabran'a eğildi ancak Sabran herkesin önünde prensin ensesini kavrayıp onu öptü.

Ead bir anda buz kesti. Lievelyn, Sabran'a kollarını sarıp onu kendine çeker ve Sabran kızarırken Ead onları izledi.

Nedimeler kıkırdıyorlardı. Çifte kumrular nihayet ayrıldığında Lievelyn gülümseyip Sabran'ın alnına bir öpücük kondurdu.

"Günaydın majesteleri," dedi ve kol kola yürüdüler, Sabran eşine yaslandığında pelerinleri mürekkep misali birbirine karışıyordu.

"Ead," dedi Margret. "İyi misin?"

Ead başını evet dercesine salladı. Göğsündeki his çoktan geçmişti ama geride isimsiz bir gölge bırakmıştı.

Sabran'la Lievelyn Ziyafet Evi'ne girdiklerinde saray mensuplarından oluşan bir grup onları karşıladı. Soylular, Tanrısal Dükler'le beraber Asiller Masası'na otururken nedimeler de banklara yerleşti. Ead, Tanrısal Dükler'i daha önce hiç bu kadar hallerinden hoşnut görmemişti. Igrain Crest gülümsüyordu ve çoğu zaman girdiği her ortamı karanlığa boğan Seyton Combe da sanki ellerini ovuşturmamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi.

Erken Güz Şöleni abartılı bir törendi. Yoğun, ağır ve tatlı siyah şarap su gibi akıyordu, Lievelyn'e de devasa bir romlu meyveli pasta sunulmuştu; bu pasta çocukluğundan beri Lievelyn'in favorisiydi ve meşhur bir Ment tarifine uygun şekilde yapılmıştı.

Masalarda, bakır yaldızlı tabaklar mevsim hasadıyla doluydu. Altın varak gagalı beyaz tavus kuşu fırında kızartılmış, bal ve soğan sosunda dinlendirilmişti, ardından tüyleri sanki canlıymış gibi tekrar dikilmişti. Mürdüm erikleri gül suyuyla şişirilmişti. Yarım elmalar kırmızı marmelada batırılmıştı. Masalar, kenarlarına oluklu biçimler verilmiş baharatlı böğürtlen turtaları ve ufak geyik eti tartlarıyla doluydu. Katryen ona artık aşk mektupları göndermeyen gizli hayranının ortadan kayboluşu için hayıflanırken Ead ve Margret onu anladıklarını ima eden sesler çıkarıyorlardı.

"Sabran size haber verdi mi?" diye sordu Katryen alçak sesle. "İkinizin de bilmesini istiyordu."

"Evet. Merhameti için Küçük Hanım'a şükürler olsun," dedi Margret. "Bir kişi daha majestelerinin son zamanlarda *çok iyi* göründüğünü söylese sinirden öleceğimi düşünmeye başlamıştım."

Ead kimsenin onlara kulak kabartmadığından emin olmak için arkasına bir bakış attı. "Katryen," diye fısıldadı. "Sabran'ın âdet görmediğinden tamamen emin misin?"

"Evet. Bunu kafaya takma Ead." Katryen böğürtlen şarabını yudumladı. "Vakti gelince majestelerinin prenses için bir hane halkı toparlamaya başlaması gerekecek."

"Aziz aşkına. Bu durum zavallı Arbella'nın ölümünden daha çok züppeliğe neden olacak," dedi Margret kuru bir sesle.

"Hane halkı." Ead kaşını kaldırdı. "Bir çocuğun kendi hane halkı mı olması lazım?"

"Ah, evet. Bir kraliçenin bir çocuk büyütmeye vakti olmaz. Şey," diye ekledi Katryen, "şimdi düşününce Üçüncü Carnelian kızını kendi emzirme konusunda ısrarcıydı ama bu pek sık olmaz. Prensese sütanneler, bir mürebbiye, hocalar falan gerekecek."

"Bu hane halkında kaç kişi olacak?"

"İki yüz civarı."

O kadar büyük bir hane halkı abartılı duruyordu. Gerçi Inys'de her şey abartılıyordu.

"Söylesene," dedi Ead, hâlâ merak içindeydi, "majestelerinin oğlu olursa ne olur?"

Katryen bunu duyunca başını yana eğdi. "Sanırım fark etmez," dedi dalgınca, "ama bütün Berethnet tarihi boyunca hiç böyle bir şey olmadı. Aziz bu adanın bir kraliçelik olmasını istemiş belli ki."

Tabaklar nihayet toplanıp sohbetler başladığında delege asasını yere vurdu.

"Majesteleri," dedi, "Kraliçe Sabran."

Lievelyn ayağa kalkıp eşine elini uzattı. Sabran onun elini tutup ayağa kalktı, tüm tebaa da onunla beraber ayaklandı.

"Saray mensupları," dedi, "Erken Güz Şöleni'ne hoş geldiniz. Hasat zamanını herkesten öte Cömertlik Şövalyesi sever. Bugünden itibaren kış adım adım Inys'e ilerleyecektir. *Wyrm*'ların nefret ettiği mevsimdir kış zira içlerindeki ateşi bastırır."

Alkışlar duyuldu.

"Bugün," diye devam etti, "kutlama yapmak için bir sebebimiz daha var. Bu yıl Cömertlik Şöleni'ni kutlamak için Ascalon'a ilerleyeceğiz."

Mekânı mırıldanmalar doldurdu. Sıcak şarap Seyton Combe'un boğazına takıldı.

"Bu ziyaret esnasında," dedi Sabran, bakışları kararlıydı, "Hanımımızın Mabedi'nde dua edecek, fakirlere sadaka verecek, evleri ve yaşamları Fýredel yüzünden zarar görenlere yardım edeceğiz. Kendimizi halkımıza göstererek Gerçek Kılıç'ın altında beraber durduğumuzu ve hiçbir Ulu Batılı'nın cesaretimizi kıramayacağını hatırlatacağız."

Ead, Lievelyn'e baktı. Lievelyn bakışlarını kaçırdı.

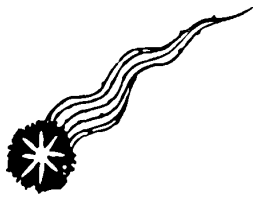
Ead'ın nasihatleri yeterince güçlü olmamıştı. O bakır tenceredeн kafaya bu durumun tehlikesini zorla sokmak için daha çok çaba göstermeliydi.

Lievelyn bir aptaldı, Sabran da öyleydi. Başlarında taç taşıyan budalalardı bunlar.

"Hepsi bu kadar." Kraliçe koltuğuna döndü. "Şimdi sanırım bir tabak daha gelecekti."

Ziyafet Evi'nde tezahüratlar yankılandı. Hizmetkârlar derhal daha çok tabakla içeri doluştular ve tüm endişe, ziyafetin içinde kaybolup gitti.

Ead başka hiçbir şeye dokunmadı. Kâhin değildi ancak yarım akıllı biri bile bu olayın kanla biteceğini görebilirdi.

25

Doğu

Yüz kızartıcı bir şekilde Ginura'ya gelişinin ardından Niclays Roos şimdi Moyaka Hanesi'nin onurlu misafiriydi. Savaş Beyi onu görmeye karar verene kadar istediğini yapmakta özgürdü, tabii yanında Seiikili refakatçiler oldukça. Şanslıydı ki Eizaru ve Purumé bu rolü üstlenmekten memnunlardı.

Üçü sokaklardaki kalabalığa katıldılar, sonbaharın gelişini kutlayan Yaprak Dökümü Festivali için herkes dışarıdaydı. Birçok Seiikili, herkes tarafından dört ağaç festivalinden en muhteşemi kabul edilen festivale katılmak için Ginura'ya gelmişti. Seyyar satıcılar ocaklarının üstünde kılıç balığı pişiriyor, et suyunun içinde tatlı kabak lokmaları kaynatıyor, soğuğu uzak tutmak için insanlara sıcak şarap ve çay veriyorlardı. Dallarda akçaağaç tohumları gibi hışırdayan altın sarısı yapraklarla bezenmiş olan dışarıda yiyorlardı yemeklerini; gece boyunca son yaprağın düşmesini ve tan vakti kırmızılığındaki yenilerinin tomurcuklanmasını bekliyorlardı.

Niclays için her gün hayatında yeni bir adımdı. Arkadaşları onu sahilde yürüyüş yapmaya götürdüler. Doğu'daki en büyük volkanik balya ve koyun ağzında tek bir diş gibi görünen Yaslı Yetim'i işaret ettiler. Denizdeki yunusları dürbünle izlediler.

Niclays yavaş ve *tehlikeli* bir biçimde kendine bu şehirde bir gelecek hayali kurmaya izin verdi. Belki de Seiikili yetkililer

varlığını unuturlardı. Belki bu kadar uslu davrandığı için sürgünün geri kalanında ömrünü Orisima'nın dışında geçirmesine izin verirlerdi. Bu incecik bir umut ışığı olsa da Niclays bu umuda, boğulmakta olan bir denizcinin gemi enkazına tutunduğu gibi tutunmuştu.

Panaya ona Orisima'dan kitaplarını yolladı, yanında Muste'dan bir not vardı ve ticaret merkezindeki dostlarının onu içtenlikle selamladıkları, yakında döneceğini umdukları yazıyordu. Niclays onları arkadaşı olarak görseydi ya da selamları –içtenlikle ya da değil– umurunda olsaydı duygulanabilirdi. Ne var ki şimdi özgürlüğün tadını aldığından Orisima'ya, aynı yirmi yüze ve aynı sokaklara dönmek katlanılamaz bir fikirdi.

Ment gemisi *Gadeltha* iskelede doka çektiğinde yanında Mentendon'dan bir tomar mektup da getirdi. Niclays'e gelen iki mektup vardı.

Mektuplardan ilki Lievelyn Hanesi mührüyle mühürlenmişti.

Niclays mektubu aceleyle açtı ve düzgün bir el yazısıyla yazılmış satırları okudu.

Brygstad, Mentendon Bağımsız Devleti'nden,
Ostendeur Liman İdaresi aracılığıyla
Bahar Sonu, MS 1005

Beyefendi,

Ölen büyük amcamın kayıtlarından anladığım kadarıyla Orisima'daki ticaret merkezimizde sürgün hayatı sürüyorsunuz ve Lievelyn Hanesi'nden merhamet göstermesi dileğinde bulundunuz. Durumunuzu yeniden gözden geçirdim ve üzülerek bildirmek zorundayım ki Mentendon'a geri dönmenize izin veremem. Tavırlarınız Inys Kraliçesi Sabran'ı gücendirdi ve şimdi saraya geri dönmenizi istemek onun kinini güçlendirebilir.

Kraliçe Sabran'ın gönlünü alacak bir yol düşünebilirseniz bu mutsuz sonucu gözden geçirmekten hoşnutluk duyarım.

Hizmetkârınız,

II. Aubrecht, Mentendon Bağımsız Devleti
Yüce Prensi, Brygstad Arşidükü, Erdemlerin Savunucusu,
Mentendon'un Bağımsızlığının Koruyucusu vb.

Niclays mektubu buruşturdu. Yeni Yüce Prens'in Sabran'ı kışkırtmaktan çekinmesi için siyasi bir sebep olmalıydı. En azından kibardı ve Niclays bir şekilde Hırçınlık Hazretleri'ni yatıştıracak bir yol bulursa konuyu tekrar gözden geçirmeye istekliydi. Lievelyn'in kendisini de yatıştıracak bir yol bulmayı deneyebilirdi Niclays. Sonuçta yaşam iksiri prensin bile aklına girebilirdi.

İkinci mektubu açtı, kalbi küt küt atıyordu. Bu mektup bir yıldan uzun süre önce yazılmıştı.

Ascalon, Inys Kraliçeliği'nden,
Zeedeur Gümrük Dairesi aracılığıyla
Yaz Başı, MS 1004

Biricik Niclays Amca,

Bir süre mektup yazamadığım için beni bağışla. Soylular Kamarası'nda görevlerim beni meşgul ediyor, refakatçisiz bir yere gitmeme de çok nadir izin veriliyor. Inysli tebaa, genç leydilerin kişisel vakitlerinde ne yaptıkları konusuyla çok detaylı ilgileniyor! Doğuya giden bir sonraki sevkiyattan önce bu mektubun Ostendeur'a ulaşması için dua ediyorum.

Orisima'da neler yaptığına dair bana mektup gönder lütfen.

Ben de bu arada bana bıraktığın kitapları hatırlayarak vakit geçiriyorum, kitaplar hâlâ İpek Salon'da tutuluyor. Bir öngörüm var ve belirli bir şeyin öneminin gözden kaçtığına eminim. Rumelabar Tableti'yle ilgili bildiğin her şeyi anlattığın bir mektup gönderir misin? Bilmeceye bir cevabın var mı?

Bütün sevgimle, Truyde

(Zeedeur Gümrük Dairesi'ne Not: Bu mektubu Ostendeur Liman İdaresi'ne derhal ulaştırırsanız sevinirim. Saygılar, Markiziniz.)

Niclays sözcükleri yarı gülümseyerek tekrar okudu, gözleri yanıyordu.

Bu mektubun ona Sulyard gelmeden çok önce ulaşması gerekiyordu. Truyde onu oğlanı beklemesi konusunda uyarabilirdi ama Inys istihbarat şefi Lord Seyton Combe herhangi bir kodu çözerdi.

Truyde'un önceki mektuplarına cevaplar göndermiş olsa da hepsinin yok edildiğinden şüpheleniyordu. Sürgünlerin eve mektup yazmaya izni yoktu. Niclays, Truyde'a ulaşabilse bile iyi haberleri yoktu gerçi.

O akşam Purumé ve Eizaru onu gece uçan balıkçılları izlemek için nehre götürdü. Ertesi gün Niclays odasında kalıp ayak bileğine buz koymayı tercih etti. Heyecandan kaynaklanan bir baş ağrısını geçirmeye uğraşırken kendini Sulyard'ı düşünürken buldu.

Oğlan hapiste çürürken o şehrin keyfini çıkardığı için utanç duyması gerekiyordu; özellikle de Sulyard, Niclays'in onun yerine görevini tamamladığına inanırken. Bu görev, çözülmemiş bir bilmeceye ve Truyde'a Jannart'tan miras kalan tehlikeli bir arzuya dayanıyordu.

Gerçeği bilme arzusu. Niclays'i rahat bırakmayan bir bilmece. Öğle olduğunda Niclays hizmetçilerden bir yazı kutusu isteyip sırf sözcükleri bir sayfanın üstünde görebilmek için bilmeceyi bir kâğıda yazdı.

Aşağıda olan, yukarıda olanla dengelenmelidir,
bunun içinde de evrenin kesinliği vardır.
Ateş topraktan yükselir, ışık gökten iner.
Birinin fazlası diğerini alevlendirir,
bunun içinde de evrenin sonu vardır.

Niclays üniversitede bu bilmeceye dair öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Bilmece, yüzyıllar önce Sarras Dağları'nda bulunmuş olan Rumelabar Tableti'nde yazıyordu.

Ersyrli madenciler o dağlarda bir yer altı tapınağı keşfetmişlerdi. Tapınağın tavanına yıldızlar, zeminine alevler içindeki ağaçlar kazınmıştı. Merkezinde büyük bir sema taşı parçası duruyordu ve ilk Güneyli medeniyetin alfabesiyle bu taşa yazılmış sözcükler, tüm dünyadaki eğitimli zihinleri ele geçirmişti.

Niclays bilmecenin bir kısmının altını çizip anlamının ne olabileceğini düşündü.

Ateş topraktan yükselir.

Wyrm'lar olabilirdi. İsimsiz Olan ve takipçilerinin, dünyanın merkezindeki Ateş Rahmi'nden geldikleri söylenirdi.

Bir kısmın daha altını çizdi.

Işık gökten iner.

Meteor yağmuru. Keder Çağı'nı sona erdirmiş, *wyrm*'ları zayıflatmış ve Doğu ejderhalarına güç bahşetmişti.

Birinin fazlası diğerini alevlendirir, bunun içinde de evrenin sonu vardır.

Dengesizliğe dair bir uyarı. Bu varsayıma göre evren, ateşin ve yıldız ışığının boyunduruğu altındaydı, bir kozmik terazi üzerinde dengedeydi. Kefelerden birinin daha ağır olması dengeyi bozardı.

Evrenin sonu.

Dünyanın sona en çok yaklaştığı an, İsimsiz Olan'ın ve takipçilerinin geldiği andı. Bu ateş canavarlarını *yaratan* evrendeki bir dengesizlik miydi?

Güneş başının arkasını kavuruyordu. Niclays kendini uyuklarken buldu. Eizaru onu uyandırdığında yanağı parşömene yapışmıştı, başı da bir darı çuvalı kadar ağırdı.

"Tünaydın dostum." Eizaru kıkırdadı. "Bir şeyle mi uğraşıyordun?"

"Eizaru." Niclays boğazını temizleyip yanağına yapışan parşömeni çekti. "Hayır hayır. Önemsiz bir şey."

"Anladım. Madem öyle," dedi Eizaru, "işin bittiyse benimle beraber şehre gelmek ister misin diyecektim. Balıkçılar Bitmez Deniz'den bir ağ gümüş yengeç getirmişler ama pazarda hemen tükeniyor. Orisima'ya dönmeden önce tadına bakman lazım."

"Umarım ki Orisima'ya *asla* dönmem."

Arkadaşı tereddüt etti.

"Eizaru," dedi Niclays temkinle. "Ne oldu?"

Eizaru dudaklarını birbirine bastırıp cübbesine uzandı ve bir parşömen tomarı çıkarıp ona uzattı. Mühür kırılmıştı ama Niclays yine de Orisima Naibi'nin mührü olduğunu görebiliyordu.

"Bu bugün geldi," dedi Eizaru. "Çok onurlu Savaş Beyi'yle görüştükten sonra Orisima'ya döneceksin. Bir tahtırevan seni alacak."

Tomar bir anda devasa bir kayadan daha ağır hale gelmişti sanki. Niclays'in ölüm emri gibiydi.

"Umutsuzluğa kapılma Niclays." Eizaru bir elini onun omzuna koydu. "Onurlu Kraliçe Sabran merhamete gelecektir. O zamana kadar da Purumé ve ben seni Orisima'da ziyaret etmek için izin almaya çalışacağız."

Niclays'in hayal kırıklığını yutmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Bir ağız dolusu diken yutmak gibiydi.

"Bu harika olur." Zorla gülümsedi. "Hadi gel o zaman. Vaktim varken şehrin tadını çıkarsam iyi olur."

Purumé kendini bir kemiği oturtma işine vermişti, bu yüzden Niclays giyindikten sonra Eizaru'yla baş başa balık pazarına indi. Denizden şehre insanın tenini iğneleyen ve gözlüğünü buğulandıran bir rüzgâr esiyordu; karamsar hali yüzünden de ona atılan bakışlar Niclays'e her zamankinden daha şüpheli görünüyordu. Bir cübbe dükkânını geçerken dükkân sahibi ona tısladı. "Hastalık taşıyor," dedi sertçe.

Niclays cevap veremeyecek kadar mutsuzdu. Eizaru gözlüğünün üstünden kadına sert bir bakış attı, kadın arkasını döndü.

Dikkatinin dağıldığı o anda Niclays bir çizmenin arkasına bastı.

Bir nefes alındığını duydu. Eizaru düşüşünü engellemek için onu tam vaktinde yakaladı ama ayağını ezdiği genç Seiikili kadın o kadar şanslı değildi. Dirseği bir vazoya çarptı, vazo yere düşüp parçalandı.

Kendine lanet etti, bir çayevindeki bir fildan farksızdı.

"Beni bağışlayın onurlu leydim," dedi Niclays yerlere kadar eğilerek. "Dikkatsiz davrandım."

Tüccar vazo parçalarını somurtarak izliyordu. Kadın yavaşça dönüp Niclays'e baktı.

Siyah saçları örgülüydü ve bir taç misali başının üstüne sarılmıştı. Pilili bir pantolon, koyu mavi ipekten bir cübbe ve kadife bir ceket giymişti. Belinden kaliteli bir kılıç sarkıyordu. Niclays tuniğin üzerindeki parıltıyı gördüğünde kendine engel olamadan ağzı açık kaldı. Yanılmıyorsa kadının giydiği *deniz* ipeğiydi. Bu isim sehven konmuştu zira aslında kumaş, ipek değil saçtı. Daha net olmak gerekirse ejderha yelesiydi. Suyu iten yağ gibi nemi iterdi.

Kadın ona doğru bir adım attı. Sivri ve kahverengi bir yüzü vardı, dudakları çatlamıştı. Boynunu dans eden inciler süslüyordu.

Bütün bunlara rağmen göz göze geldikleri o birkaç saniyede Niclays'in zihnine kazınan şey, yara iziydi. Sol elmacık kemiğindeki yara izi gözünün kenarına doğru kıvrılıyordu.

Tam da bir balık oltası gibi.

"Yabancı," diye mırıldandı.

Niclays etraflarındaki kalabalıktan neredeyse ses soluk çıkmadığını fark etti. Ensesine iğneler batıyor gibiydi. Sakarlıktan daha büyük bir suç işlemiş gibi hissediyordu.

"Onurlu yurttaş, bu adamın Ginura'da ne işi var?" diye sordu kadın Eizaru'ya kısaca. "Diğer Ment yerleşimcilerle beraber Orisima'da olması gerekirdi."

"Onurlu Miduchi." Eizaru eğildi. "Gününüzü böldüğümüz için naçizane af diliyoruz. Bu bilge Hekim Roos, Mentendon Bağımsız Devleti'nden bir anatomici. Çok onurlu Savaş Beyi'ni görmeye geldi."

Kadın bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Gözleri, huzursuz geçen geceleri anlatırcasına kırmızıydı.

"Adın nedir?" diye sordu Eizaru'ya.

"Moyaka Eizaru, onurlu Miduchi."

"Bu adamı gözünün önünden ayırma onurlu Moyaka. Yanında hep refakatçi olsun."

"Anladım."

Niclays'e son bir bakış attıktan sonra uzaklaştı. Arkasını dönerken Niclays kadının ceketinin sırtındaki altın ejderhayı gördü göz ucuyla.

Uzun, koyu renk saçları, sol yanağının üstünde de bir yara izi vardı. Bir balık oltasına benziyordu.

Aziz aşkına, *o* olmalıydı.

Eizaru tüccara vazonun parasını ödeyip Niclays'i aceleyle parke taşlı bir yola yönlendirdi. "O kimdi Eizaru?" diye sordu Niclays Mentçe.

"Onurlu Leydi Tané. Miduchi'dir. Derin Karlar'dan yüce Nayimathun'un binicisi." Eizaru bir parça kumaşla ensesini kuruladı. "Daha çok eğilmeliydim."

"Vazonun parasını ödeyeceğim sana. Şey, bir ara."

"Sadece birkaç sikke etti Niclays. Orisima'da bana verdiğin bilgiler çok daha fazla eder."

Niclays şuna karar verdi: Eizaru, bir insan ne kadar kusursuz olabilirse o kadar kusursuzdu.

İkisi tam vaktinde balık pazarına ulaştılar. Buğday samanından yapılmış ağların arasından dökülen gümüş yengeçler, şövalyelerin çelik zırhları gibi parlıyordu. Ardından gelen kalabalıkta Niclays az kalsın Eizaru'yu kaybediyordu fakat arkadaşı, gözlüğü yamuk ancak muzaffer bir şekilde belirdi.

Eve döndüklerinde neredeyse güneş batıyordu. Niclays yine baş ağrısı tutmuş gibi davranıp odasına çekildi, fenerin yanına oturup kaşını ovdu.

Beyniyle hep övünürdü ancak beyni son zamanlarda boş duruyordu. Onu işe koşmanın vakti gelmişti.

Tané Miduchi'nin, Sulyard'ın sahilde gördüğü kadın olduğu kuşku götürmezdi. Yara izi onu ele veriyordu. O uğursuz gece Hisan Burnu'na bir yabancıyı getirmiş, ardından onu bir müzisyene teslim etmişti, o müzisyen de şimdi hapishanede çürüyordu. Ya da kellesi uçurulmuştu.

Kuyruğu kesik kedi kucağına atlayıp mırlamaya başladı. Niclays dalgınca kedinin kulaklarının arasını kaşıdı.

Büyük Ferman'a göre adalıların izinsiz gelenleri derhal yetkililere bildirmesi gerekiyordu. Miduchi de bunu yapmış olmalıydı. Öyleyse neden bunu yapmak yerine Sulyard'ı Ment ticaret merkezine saklaması için bir arkadaşının yardımını almıştı?

Bunun sebebini fark ettiğinde Niclays öylesine yüksek sesle, "Hah!" dedi ki kedi korkarak kucağından atladı.

Çanlar.

O günün ertesi günü çanlar çalıyor, Miduchi'nin ejderha binicisi olmasının yolunu açacak törenin haberini veriyorlardı. Bir önceki gece Hisan Burnu'nda bir yabancı bulunmuş olsaydı kızıl hastalıktan iz olmadığını sağlama almak için liman kapatılmış olurdu. Miduchi, Sulyard'ı Orisima'ya –şehrin kalanından izole olan yere– saklamıştı ki tören aksamasın. Kendi hırsını, yasanın üstüne koymuştu.

Niclays seçeneklerini tarttı.

Sulyard sorgucularına balık oltası şeklinde yara izi olan kadını anlatmaya söz vermişti. Belki anlatmıştı ama kadının kim olduğunu kimse fark etmemiş veya izinsiz giren birinin sözüne kimse inanmamıştı. Ne var ki Niclays, Seiiki ve Mentendon arasındaki ittifakın koruması altındaydı. Bu onu daha önce de cezalandırılmaya karşı korumuştu ve şimdi de işine yarayabilirdi.

Sulyard'ı hâlâ kurtarabilirdi. Savaş Beyi'yle görüştüğünde şahitler önünde Miduchi'yi suçlama cesaretini kendine bulabilirse Nadama Hanesi buna göre hareket etmek zorunda kalırdı, yoksa Ment ticaret ortaklarını ciddiye almıyor gibi görünürlerdi.

Niclays bu bilgiyi avantaja çevirmenin bir yolu olduğundan emindi. Keşke bu yolun ne olduğunu da bilebilseydi.

Purumé eve gece yarısı kıpkırmızı gözlerle geldi ve hizmetçiler ince kıyım sebzeler, kestanelerle buharda haşlanmış pilav ve bunların yanında da gümüş yengeç pişirdiler. Lapayı andıran beyaz etin tadı enfesti ama Niclays o kadar düşüncelere dalmıştı ki etin tadını takdir edemedi. Yemekleri bitirdiklerinde Purumé odasına çekildi, Niclays ise Eizaru'yla beraber masada kaldı.

"Dostum," dedi Niclays, "bir soru soracağım ama cahilce olursa bağışla."

"Soru *sormayanlar* cahildir asıl."

Niclays boğazını temizledi. "Şu ejderha binicisi, Leydi Tané," diye başladı. "Anladığım kadarıyla binicilere de ejderhalar kadar hürmet gösteriliyor. Bu doğru mu?"

Arkadaşı bir süre düşündü.

"Tanrı değiller," dedi. "Onların onurlarına yapılmış tapınaklar yok ama onlara da saygı gösterilir. Çok onurlu Savaş Beyi, Büyük Matem'de savaşmış bir binicinin soyundan geliyor. Ejderhalar binicilerini insanlığın arasındaki denkleri olarak görürler, bu da en büyük onurdur."

"Bunu aklımızda tutarsak," dedi Niclays normal konuşmaya çalışarak, "aralarından birinin suç işlediğini düşünseydin ne yapardın?"

"Hiç kuşkusuz bunun doğru olduğunu biliyorsam bunu kumandanlarına söylerdim, yani Tuz Çiçeği Kalesi'ndeki onurlu Deniz Generali'ne." Eizaru başını yana eğdi. "Neden soruyorsun dostum? İçlerinden birinin suç *işlediğine* mi inanıyorsun?"

Niclays kendi kendine gülümsedi.

"Hayır, Eizaru," dedi. "Sadece varsayımda buluyordum." Konuyu değiştirdi. "Ginura Kalesi'nin etrafındaki hendek cam gibi vücudu olan balıklarla doluymuş. Gece parıldadıklarında kemiklerini bile görebiliyormuşsun. Söylesene, doğru mu bu?"

İyi bir fikrin enfes hücumuna bayılıyordu.

Tané ayağını koyacak bir yer bulup tüm gücüyle kendini ittirdi, bir çıkıntıya uzandı. Altında deniz, parça parça kayalara çarpıyordu.

Ginura Koyu'nun ağzındaki denizden yükselen volkanik balyanın yarısındaydı. Balya tek başına olduğundan adı Yaslı Yetim'di, ebeveynleri gemi kazasında ölmüş bir çocuk gibi. Tané'nin parmak uçları taşa değerken diğer eli deniz yosunundan kaydı.

Midesi ağzına geldi. Bir an düşüp vücudundaki her kemiği kıracağını düşündü, sonra kendini yukarı itti, çıkıntıyı yakaladı ve bir midye gibi kayaya yapıştı. Son, devasa bir çabayla yukarıdaki çıkıntıya çıkıp nefes nefese oraya uzandı. Eldivenleri olmadan tırmanmak düşüncesizce bir hareketti ama bunu yapabileceğini kendine kanıtlamak istemişti.

Aklı sokaktaki Ment'e ve ona bakışlarına kayıp duruyordu. Sanki Tané'yi *tanıyor* gibi bakmıştı. Bu imkânsızdı tabii, Tané onu daha önce hiç görmemişti. Öyleyse neden adamın yüzünde o şok ifadesi belirmişti?

İri yarı bir adamdı. Omuzları ve göğsü genişti, göbeği vardı. Karanfil rengi, yaşı nedeniyle düşük gözleri, soluk renkli ve kaba hatlı bir yüzü vardı. Kır saçlarında bakırın ışıltıları görülebiliyordu. Ağzının etrafına kahkaha dolu bir geçmişin çizgileri işlenmişti. Gözlüğü yuvarlaktı.

Roos.

Nihayet hatırladı.

Roos. Susa bu ismi o kadar kısa fısıldamıştı ki bu sözcüğü rüzgâr neredeyse uçurup götürmüştü.

Yabancıyı saklayan oydu.

Ginura'da olması için bir sebep yoktu. Tabii o geceye dair şahitlik yapmak için gelmediyse. Bu fikir göğsünün kaskatı kesilmesine neden oldu. Roos'un ona sokakta attığı zekice bakışı anımsadığında içinden bir ürperti geçti.

Çenesini sıkıp bir sonraki çıkıntıya uzandı. Roos ona ya da Susa'ya dair ne bildiğini sanıyordu, bilmiyordu ancak elinde kanıtı yoktu. Yabancı da şimdiye kadar ölmüş olmalıydı.

Tepeye ulaştığında ayağa kalktı, avuçları kanıyordu. Deniz ipeği de tüy gibi suyu itiyordu, Tané kıyafetini hızlıca sallayınca hemencecik kurudu.

Ejderha onu doğal bir sığınakta bekliyordu. Ejderhanın gerçek ismini insanların telaffuz etmesi mümkün olmadığından insanlar onu Nayimathun olarak tanıyordu. Uzun zaman önce Derin Karlar Gölü'nde yumurtadan çıkmıştı, şimdi de Büyük Matem'den kalma sayısız yara izi taşıyordu. Tané her gece onun sığınağına tırmanıyor ve güneş yükselene kadar ejderhasının yanında oturuyordu. Her zaman hayal ettiği gibiydi.

Başlarda konuşmak zor olmuştu. Nayimathun, Tané'nin bir tanrıyla konuşulurken kullanılan saygılı dili kullanmasını duymak

istemiyordu. Dediğine göre akraba gibi olmalılardı. Kardeş gibi. Başka şekilde olursa beraber uçamazlardı. Ejderha ve binici tek bir kalbi paylaşmak zorundalardı. Tané bu kuralla nasıl başa çıkacağını bilememişti başlarda. Tüm hayatını ondan büyüklere saygıyla konuşarak geçirmişti ve şimdi bir *tanrı* ondan en yakın arkadaşlarmış gibi konuşmasını istiyordu. Adım adım ve tereddütle ejderhaya Ampiki'de geçen çocukluğunu, ebeveynlerinin ölümüne sebep olan yangını, Güney Evi'nde çalışarak geçirdiği yılları anlatmıştı. Nayimathun sabırla dinlemişti.

Şimdi okyanus güneşi yutarken Tané ejderhaya doğru çıplak ayak yürüyordu, ejderha başını boynuna doğru bükmüştü. Bu pozisyon Tané'ye uyuyan bir ördeği anımsattı.

Nayimathun'un yanına eğilip bir elini pullarına dayadı. Ejderhalar insanların duyduğu gibi duymazdı. Dokunuş, sesin titreşimlerini hissetmelerine yardım ederdi.

"İyi akşamlar Nayimathun."

"Tané." Nayimathun tek gözünü yarım açtı. "Yanıma otur."

Sesi savaş zamanı üflenen deniz kabuğu, balinanın şarkısı, uzaklardaki bir fırtınanın gürültüsüydü; denizin biçimlendirdiği cam gibi onun sesi de yumuşamış ve sözcüklere dönüştürülmüştü. Sesini dinlemek Tané'nin uykusunu getiriyordu.

Tané yere oturdu ve ejderhasının her daim nemli pullarına yaslandı. Pullar harika bir biçimde serinlerdi.

Nayimathun havayı kokladı. "Yaralanmışsın."

Tané'nin elinden hâlâ kan sızıyordu. Tané avucunu kapadı. "Birazcık," dedi. "Aceleyle geldim, eldivenlerimi unuttum."

"Aceleye gerek yok ufaklık. Gece daha yeni başladı." Ejderhanın başından kuyruğuna, Tané'yi titreten bir nefes geçti. "Yıldızlar hakkında konuşabiliriz diye düşündüm."

Tané gökyüzüne baktı, ufak gümüş gözler gökten dışarı bakmaya başlamıştı. "Yıldızlar mı Nayimathun?"

"Evet. Öğrenme Evleri'nizde size yıldızların irfanını öğretiyorlar mı?"

"Biraz. Güney Evi'nde öğretmenlerimiz bize takımyıldızların adlarını söyleyip onlarla yolumuzu nasıl bulacağımızı anlattılar." Tané duraksadı. "Doğduğum köyde yıldızların, İsimsiz Olan'dan kaçmış insanların ruhları olduğunu söylerler. Merdivenlerden tırmanıp cennetlere saklanmışlar, her ateş soluyanın denizde öleceği günü beklerlermiş."

"Köylüler âlimlerden daha bilge olabiliyor." Nayimathun başını eğip ona baktı. "Artık sen benim binicimsin Tané. Bu yüzden türümün bilgisini öğrenmek senin de hakkın."

Öğretmenlerinin hiçbiri Tané'ye bunun olacağını söylememişti. "Bu bilgiyi almak büyük onurdur," dedi.

Nayimathun bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Gözleri sanki ayın aynasıymış gibi parlaklaştı.

"Yıldız ışığı," dedi, "bizi doğuran şeydir. Doğu'nun tüm ejderhaları ilk başta cennetlerden gelmişlerdir."

Ejderhanın yanında oturan Tané onun parlak boynuzlarını, çenesinin altındaki püskül püskül dikenleri ve taze bir yara gibi masmavi tacını hayranlıkla izliyordu. Taç, ejderhaların uçmasını sağlayan organdı.

Nayimathun onun bakışlarını fark etti. "O parçam ataların yıldızlardan düştüğü ve başlarını deniz dibine çarptıkları yer," dedi.

"Ben sanıyordum ki..." Tané dudaklarını ıslattı. "Nayimathun, beni bağışla ama ben ejderhalar yumurtadan çıkıyor sanıyordum."

Öyle olduğunu biliyordu. Bulutlu cam gibi, yumuşak ve ıslak, her biri yanardöner ışıltılar saçan yumurtalar. Yüzyıllarca suda durur, ardından içlerinden ufak, kırılgan ejderha yavruları çıkardı. Yine de bir tanrının dediklerini sorgulamak Tané'nin sesinin titremesine neden oluyordu.

"Şimdi öyle," dedi Nayimathun. "Ama hep öyle değildi." Tekrar göğe bakmak için başını kaldırdı. "Atalarımız sizin Kwiriki'nin Feneri dediğiniz kuyruklu yıldızdan geldi, insanoğlun-

dan çok önce. Kuyruklu yıldız suya ışık yağdırdı ve o sudan da ejderhalar ortaya çıktı."

Tané ona baktı. "İyi de Nayimathun," dedi, "bir kuyruklu yıldız nasıl ejderha yaratabilir ki?"

"Kuyruklu yıldız ardında bir madde bırakır. Bu erimiş yıldız ışığıdır, denize ve göllere düşer. Bu maddenin nasıl ejderhaya dönüştüğüne gelince, bu benim sahip olmadığım bir bilgi. Kuyruklu yıldız göksel düzlemden gelir, ben de oraya henüz gidemedim.

"Kuyruklu yıldız geçerken," diye devam etti Nayimathun, "tam gücümüzde oluruz. Yumurtalar bırakırız, yumurtalar çatlar, biz de bir zamanlar sahip olduğumuz her armağanı yeniden kazanırız. Ne var ki yavaş yavaş gücümüz söner. Bu gücü bize vermesi için de kuyruklu yıldızın tekrar gelmesini beklememiz gerekir."

"Gücünüzü geri kazanmanın başka yolu yok mu?"

Nayimathun ona o kadim gözlerle baktı. Onun bakışları altında Tané kendini çok ufak hissediyordu.

"Diğer ejderhalar bu bilgiyi binicileriyle paylaşmayabilirler Miduchi Tané," dedi gümbürtülü bir sesle, "ama sana bir parça daha bilgi armağan edeceğim."

"Teşekkür ederim."

İçi titreyip duruyordu. Yaşayan hiç kimsenin, bir tanrıdan bu kadar bilgi almayı hak etmediğine emindi.

"Kuyruklu yıldız Büyük Matem'i sona erdirdi ama daha önce de bu dünyaya çok kez gelmişti," dedi Nayimathun. "Bir kez, çok ay önce arkasında iki göksel cevher bıraktı, ikisi de kuyruklu yıldızın gücüyle doluydu. Onun katı parçalarıydı. O parçalarla atalarımız dalgaları kontrol ederlerdi. Parçaların varlığı sayesinde gücümüze eskisinden daha uzun süre tutunabilirdik. Ne yazık ki parçalar neredeyse bin yıldır kayıp."

Ejderhadaki hüznü sezen Tané bir eliyle pullarını okşadı. Bir balığın pullarını andırsalar da Nayimathun'un pulları, dişlerden ve boynuzlardan kalma izlerle doluydu.

"Bu kadar değerli nesneler nasıl kaybedildi?" diye sordu.

Nayimathun hafif bir gümbürtüyle dişlerinin arasından nefesini verdi. "Bin yıl kadar önce bir insan o parçaları kullanarak İsimsiz Olan'ın üstüne denizi kapattı," dedi. "İsimsiz Olan öyle yenildi. Ondan sonra da iki cevherin izi tarihten silindi, sanki hiç var olmamışlar gibi."

Tané başını iki yana salladı. "Bir insan," diye tekrarladı. Batı'nın efsanelerini hatırlıyordu. "Berethnet adında bir erkek miydi?"

"Hayır. Doğulu bir kadındı."

Sessizce oturdular. Başlarının üstündeki kayadan su damlıyordu.

"Bir zamanlar çok kadim güçlerimiz vardı Tané," dedi Nayimathun. "Yılan gibi deri değiştirebilir, biçimlerimizi dönüştürebilirdik. Kwiriki ve Karda Yürüyen Bakire efsanesini bilir misin?"

"Evet." Tané bu hikâyeyi Güney Evi'nde çok kez dinlemişti. Seiiki'deki en eski hikâyelerden biriydi.

Çok uzun zaman önce, dalgalardan ilk belirdiklerinde Güneşdansı Denizi'nin ejderhaları kendi aralarında insanoğluyla arkadaş olmaya karar vermişler, onların ateşlerini yakınlardaki bir kumsalda görmüşler. İyi niyetli olduklarını göstermek için insanlara altın balıktan hediyeler götürmüşler fakat adalılar şüpheci ve korkaklarmış, ejderhalara mızraklar fırlatmışlar; ejderhalar da kederle denizin derinliklerine dalmışlar, kimse onları yıllarca görmemiş.

Ne var ki bir genç kadın ejderhaların gelişine şahit olmuş ve yokluklarının yasını tutmuş. Her gün büyük ormanda dolaşır, çok kısa bir süre için adaya gelmiş olan o güzelim yaratıklar için bir yas şarkısı okurmuş. Hikâyede kadının adı yokmuş, geçmişin hikâyelerindeki birçok kadın gibi. Sadece *Karda Yürüyen Bakire* olarak bilinirmiş.

Soğuk bir sabahmış, Karda Yürüyen Bakire bir akarsuda yaralı bir kuşa rastlamış. Kuşun kanadını iyileştirmiş, süt damlalarıyla onu beslemiş. Kadın onunla bir sene ilgilendikten sonra kuş güçlenmiş, Karda Yürüyen Bakire de uzaklara uçması için onu uçuruma götürmüş.

İşte o an kuş Yüce Ata Kwiriki'ye dönüşmüş, meğerse denizde yaralanmış ve kaçmak için biçim değiştirmiş. Karda Yürüyen Bakire neşeyle dolmuş, yüce Kwiriki de neşelenmiş zira şimdi insanoğlunun içinde iyilik olduğunu biliyormuş.

Karda Yürüyen Bakire'ye onunla ilgilendiği için teşekkür etmek amacıyla yüce Kwiriki ona kendi boynuzundan bir taht oymuş, bu tahtın adı Gökkuşağı Tahtı'ymış. Sonra da ona deniz köpüğünden yakışıklı bir prens eş yaratmış, adı da Gece Dans Eden Prens'miş. Karda Yürüyen Bakire ilk Seiiki İmparatoriçesi olmuş ve adanın üstünde yüce Kwiriki'yle uçup halkına ejderhaları sevmeyi, artık onlara zarar vermemeyi öğretmiş. Onun nesli Seiiki'de hüküm sürmüş ta ki Büyük Matem'de yok olana dek, sonra da İlk Savaş Beyi onların intikamını almak için silahlanmış.

"Bu hikâye doğru. Kwiriki gerçekten bir kuş şeklini aldı. Zamanla birçok biçim almayı öğrenebiliyorduk," dedi Nayimathun. "Boyutumuzu değiştirebiliyor, illüzyonlar yaratabiliyor, rüyalar bahşedebiliyorduk; böyleydi bizim gücümüz."

Ancak artık değildi.

Tané aşağıdaki denizi dinledi. Kendini bir deniz kabuğu gibi o kükremeyi karnında taşırmışçasına hayal etti. Göz kapakları ağırlaşırken Nayimathun başını eğip ona baktı.

"Seni huzursuz eden bir şey var."

Tané gerildi.

"Hayır," dedi. "Sadece ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. İstediğim her şeye sahibim."

Nayimathun gurladı, burun deliklerinden sis çıkardı. "Bana anlatamayacağın bir şey yok."

Tané onun gözlerine bakamıyordu. Varlığının her bir zerresi, bir tanrının karşısında yalan söylememesini söylüyordu ancak yabancıya dair gerçeği *anlatamazdı.* Bu suç yüzünden ejderhası onu bir kenara atardı.

Tané bunu yaşayacağına ölürdü daha iyi.

"Biliyorum," demekle yetindi.

Ejderhanın göz bebeği karanlıktan oluşan bir havuz misali büyüdü. Tané onun göz bebeğinde kendini görebiliyordu. "Seni kaleye uçarak götürmek istemiştim," dedi Nayimathun, "ama bu gece dinlenmem gerek."

"Anladım."

Nayimathun'un içinden alçak sesli bir gümbürtü geçti. Kendi kendine konuşurmuş gibiydi. "Uykusunda dönüyor. Gölgesi Batı'da uzanıyor."

"Kim uykusunda dönüyor?"

Ejderha gözlerini kapatıp başını tekrar boynuna eğdi. "Gün doğana kadar benimle kal Tané."

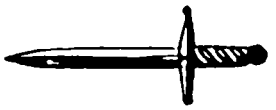
"Tabii."

Tané yan yattı. Nayimathun ona yaklaşıp Tané'nin etrafını sarmaladı.

"Uyu," dedi. "Yıldızlar bizi izleyecektir."

Ejderhanın bedeni rüzgârı dışarıda tutuyordu. Tané, onun kalp atışlarının ninnisini dinler ve hep hayalini kurduğu ejderhasının yanında uyuklarken tekrar rahimdeymiş gibi ilginç bir duygu kapladı içini.

Bir şey üzerine doğru geliyormuş gibi de hissediyordu. Çırpınan bir balığın etrafındaki ağ gibi.

26

Batı

Ascalon'a yapılacak kraliyet gezisinin haberleri, Şenlik Ateşi Koyu'ndan Tepeler'in puslu, uçurumlarla kaplı bölgelerine kadar Inys'in dört bir yanına yayıldı. On dört uzun yıldan sonra Kraliçe Sabran kendini başkent halkına gösterecekti, başkent de onu karşılamaya hazırlanıyordu. Ead farkına bile varmadan o gün gelip çatmıştı.

Ead giyinirken bir yandan da bıçaklarını gizliyordu. İki bıçağı eteklerinin altına sakladı, birini korsesinin içine sıkıştırdı, dördüncü bıçağı da çizmelerine soktu. Tüm Taht Nedimeleri'nin taşıdığı süs hançeri açıkça gösterebileceği tek silahtı.

Saat beş olduğunda kraliyet meskenlerinde Katryen'a katıldı, beraber Sabran ve Roslain'i uyandırmaya gittiler.

Taç giyişinden beri Sabran ilk kez halkın önüne çıkacağından nedimelerin kraliçeyi güzelden de öte yapmaları gerekiyordu. Onu ilahi yapmalılardı. Sabran'a gece yarısı mavisi kadife bir elbise ve bodmin kürkünden bir şal giydirmiş, akikten bir kuşak takmışlardı; böylece etrafındaki bronz renkli süslü ipeklerin ve kahverengi kürklerin arasında göze çarpacaktı. Bu sayede mavi giymeyi çok seven Kraliçe Rosarian'ı da anımsatacaktı.

Korsesine kılıç şeklinde bir broş iğnelenmişti. Tüm Erdemlik'te sadece o, Aziz'in kendisini koruyucu şövalyesi olarak seçebilirdi.

Saçı kehribar ve yaban mersini camıyla süslenmiş olan Roslain mücevherleri seçme işini üstlendi. Ead bir tarak aldı. Sabran'ı omzundan tutarak tarağın dişlerini şelaleyi andıran o siyah saçların arasından geçirdi, ta ki her bukle parmaklarının arasında su gibi kayana kadar.

Sabran bir direk gibi dimdik duruyordu. Gözleri uykusuzluktan kızarmıştı.

Ead daha nazikçe taramaya başladı. Sabran başını onun dokunuşuna doğru eğdi. Ead tarağı Sabran'ın saçlarının arasından her geçirdiğinde kraliçenin duruşundaki gerginlik yavaş yavaş azaldı, kasmış olduğu çenesi gevşedi. Ead bir yandan işini yaparken bir yandan da parmak uçlarını Sabran'ın kulağındaki çıplak yere yerleştirerek onun hareket etmesini engelledi.

"Bugün çok güzel görünüyorsun Ead," dedi Sabran. Uyandığından beri ilk kez konuşmuştu.

"Çok naziksiniz majesteleri." Ead onun saçındaki zorlu bir düğümle uğraşıyordu. "Şehre yapacağınız ziyaret için heyecanlı mısınız?"

Sabran bir süre cevap vermedi. Ead saçını taramaya devam etti.

"Halkımı göreceğim için heyecanlıyım," dedi Sabran nihayet. "Babam beni hep onların arasında dolaşmam için teşvik ederdi ama... yapamadım."

Annesini düşünüyor olmalıydı. On dört senedir saraylarının ışıltılı iç dünyası dışında çok az yer görmüş olmasının sebebi oydu.

"Keşke onlara hamile olduğumu söyleyebilsem." Mücevherlerle işlenmiş korsesine dokundu. "Kraliyet Hekimi kızım hareketlenene kadar beklememi öğütledi."

"Onların istedikleri şey *sizi* görmek. Karnınız büyük olsun ya da olmasın," dedi Ead. "Zaten birkaç hafta içinde onlara söyleyebileceksiniz. O zaman ne kadar mutlu olurlar bir düşünün."

Kraliçe onun yüzünü inceledi. Sonra beklenmedik bir şekilde Ead'ın elini tuttu.

"Söylesene Ead," dedi, "her zaman beni rahatlatacak şeyi söylemeyi nereden biliyorsun?"

Ead cevap veremeden Roslain onlara yaklaştı. Ead geriye bir adım attığında Sabran'ın eli onunkinden kaydı ancak kraliçenin elinin hayaletini hâlâ avucunda hissedebiliyordu. İncecik parmaklarını. Eklem yerlerindeki, istiridyeleri andıran kırışıklıkları. Sabran nedimelerinin onu küvete yönlendirmesine izin verdi. Katryen kraliçenin dudaklarını kırmızıya boyama görevini üstlendi, bu esnada Ead, Sabran'ın saçından altı tutamı örüp örgüleri başının arkasında bir çiçek şeklinde birleştirdi, saçlarının geri kalanını da dalgalı bir halde açık bıraktı. En sonunda da başına gümüş bir taç taktı.

Hazır olan kraliçe aynada kendini süzdü. Roslain tacı düzeltti.

"Son bir dokunuş," deyip Sabran'ın boynuna bir kolye geçirdi. Safir ve incilerle süslenmiş kolyenin ucu bir denizatı şeklindeydi. "Hatırlıyorsundur."

"Tabii ki." Sabran parmaklarını kolye ucunda gezdirdi, bakışları uzaklardaydı. "Annem vermişti."

Roslain bir elini onun omzuna koydu. "Annenin varlığını hisset. Seninle gurur duyardı."

Inys Kraliçesi birkaç saniye daha aynayı izledi. Nihayet derin bir nefes alıp onlara döndü.

"Leydilerim," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle, "nasıl görünüyorum?"

Katryen bir tutam saçı Sabran'ın tacına sıkıştırıp başını salladı. "Aziz'in soyu gibi majesteleri."

Saat on olduğunda gökyüzü öyle masmaviydi ki kör ediciydi. Nedimeler Sabran'a Gül Köşkü'nün kapılarına kadar eşlik ettiler, Aubrecht Lievelyn bir pelerin giymişti ve kapıların önünde altı Tanrısal Dük'le beraber bekliyordu. Seyton Combe'un dudak-

larında her zamanki gibi hoşgörülü bir gülümseme vardı. O gülümsemeyi suratından silmek için Ead'ın elleri kaşınıyordu.

Kendinden memnun görünebilirdi ama katiller konusunda hiç gelişme kaydetmediği ortadaydı. Ead da aynı durumdaydı ve bundan hiç hoşnut değildi. Araştırma yapmayı ne kadar istese de görevleri yüzünden başka şeylere çok az vakit ayırabiliyordu.

Katiller tekrar saldıracaksa o gün bugün olurdu.

Sabran ona uzatılan eli tutup kraliyet arabasına binerken Igrain Crest de bir elini torununa uzattı.

"Roslain," dedi gülümseyerek. "Bugün ne kadar da güzelsin çocuğum. Dünyamın cevheri."

"Ah, büyükanne, çok cömertsin." Roslain reverans yapıp Igrain'in yanağını öptü. "İyi günler."

"İyi bir gün olacağını ancak *umut edebiliriz*," diye mırıldandı Lord Ritshard Eller. "Kraliçenin halk arasında yürümesi fikrinden hoşlanmıyorum."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Combe. Zincir yakası güneş ışığını yansıtıyordu. "Majesteleri ve ekselansları iyi korunuyorlar. Öyle değil mi Sör Tharian?"

"Hiç bugünkü kadar iyi korunmamışlardı," dedi Lintley hızlıca eğilerek.

"Hımm." Eller ikna olmamış gibiydi. "Çok iyi, Sör Tharian."

Ead arabayı Roslain ve Katryen'la paylaştı. Saraydan uzaklaşıp şehrin kalabalıklarına girerlerken pencereden dışarıyı izledi.

Ascalon, Inys'in ilk ve tek başkentiydi. Parke taşlı sokaklar Erdemlik'in dört köşesinden ve daha da uzaklardan binlerce kişiye ev sahipliği yapıyordu. Galian bu adalara dönmeden önce sürekli savaş içinde olan, çok fazla yüce lord ve küçük prens tarafından yönetilen karmaşık bölgelerden ibaretti. Galian hepsini bir taç altında birleştirmişti. Kendi tacı.

İnşa ettiği ve kılıcının ismini verdiği başkentin bir zamanlar cennetten farksız olduğu söylenirdi. Şimdi diğer her şehir gibi dolandırıcılık ve kirle doluydu.

Binaların çoğu taştandı. Keder Çağı'nda yangınlar Inys'i kırıp geçirdikten sonra saman çatılar yapılmasını yasaklayan bir kanun çıkarılmıştı. Sadece İkinci Rosarian'ın tasarladığı bir avuç ahşap evin kalmasına izin verilmişti, sebebi güzellikleriydi. O evler koyu keresteden yapılmıştı, gösterişli bir yapıları vardı, dolguların beyazlığına karşı çarpıcı bir zıtlık oluşturuyorlardı.

Daha varlıklı semtler gerçekten de varlıklılardı. Saraydibi elli altın ustası ve iki katı gümüş ustasıyla ünlüydü. Hend Sokağı mucitlerin Inys'i korumak için yeni silahlar geliştirdikleri atölyelerle doluydu. Çanlar Adası'ndaki Pençe Yolu şairler ve oyun yazarlarına, Tunç Pasaj ise kitapçılara ayrılmıştı. Dünyanın dört bir yanından getirilen mallar Werald Meydanı'ndaki büyük pazarda satılıyordu. Parlak Lasia bronzu, seramiği ve altın takılar. Ment tabloları, kakma işleri ve tuz sırlı seramikler. Eski Soylu Carmentum Cumhuriyeti'nden getirilmiş yaban mersini camları. Ersyr'den gelme buhurluklar ve sema taşları.

Kraliyet grubunun bugün ziyaret edeceği daha yoksul semtlerde –İnek Çıkmazı ve Kaldırımlar gibi– hayat o kadar da güzel değildi. Bu semtlerde kasaplar, Müritler Birliği'nden gizlenmek için han görüntüsü verilen genelevler ve haydutların çaldıkları paraları saydıkları birahaneler vardı.

On binlerce Inysli tüm güçleriyle dışarıya yığılmıştı, kraliçelerini birkaç saniye de olsa görebilmek için bekliyorlardı. Onları görmek Ead'ın içine huzursuzluk saldı. Evlilikten beri tekrar suikast girişimi yaşamasalar da tehdidin henüz ortadan kalkmadığına emindi.

Kraliyet grubu Hanımımızın Mabedi'nin dışında durdu, bu mabedin Cleolind'in mezarına ev sahipliği yaptığına inanılırdı. (Ead öyle olmadığını biliyordu.) Mabet Inys'deki en yüksek binaydı, Kaymaktaşı Kule'den bile daha yüksekti ve güneşin altında ışıldayan, soluk renkli bir taştan yapılmıştı. Ead arabadan çıkıp ışığa adımını attı. Ascalon'un sokaklarında son yürüdüğünden beri uzun zaman geçmiş olsa da buraları iyi biliyordu. Chassar

onu Sabran'a sunmadan önce, tam bir ay boyunca şehrin her damarını ve kasını ezberlemişti, böylece saraydan kaçması gerekirse yolunu bulabilecekti.

Mabedin girişinde bir kalabalık toplanmıştı, hükümdarlarından gelecek ilgiye açlardı. Kaldırım taşlarının üstüne kraliçe çiçeği ve cevher zambakları saçmışlardı. Onur Nedimeleri ve Olağanüstü Nedimeler Oliva Marchyn'le beraber arabalarından inerken Ead da kalabalığı inceleyip değerlendiriyordu.

"Leydi Truyde'u göremedim," dedi Katryen'a.

"Başı ağrıyormuş." Katryen dudaklarını büktü. "Tam da günü."

Margret yanlarına geldi. "Çok kişinin gelmesini bekliyordum zaten," dedi, nefesi buhar oluşturuyordu, "ama Aziz aşkına, galiba tüm şehir gelmiş." Kraliyet arabasına doğru başını salladı. "Başlıyoruz."

Ead kendini hazırladı.

Lievelyn belirdiğinde Inysliler sanki bizzat Aziz dönmüş gibi tezahürat yaptılar. Bunlardan etkilenmeyen Lievelyn önce onları selamlarcasına bir elini kaldırdı, ardından elini Sabran'a uzattı; prensin elini tutan kraliçe soğukkanlı bir tavırla arabadan çıktı.

Kalabalığın kükremesi öyle çabuk, öyle çok arttı ki Ead'a göre bu gürültü bir ses olmayı bırakıp fiziksel bir biçim almış gibiydi. Kalabalığın haykırışları onun nefesini kesti, iç organlarına bir darbe indirdi. Katryen yanında neşeyle titrer ve Margret öylece kalabalığı izlerken Inysliler kraliçelerinin önünde diz çöktü. Şapkalarını çıkardılar, gözyaşları döktüler; Ead, onların tezahüratlarının Hanımımızın Mabedi'ni zeminden kaldıracağını düşündü. Sabran yıldırım çarpmışçasına kalakalmıştı. O her şeyi birer birer izleyip algılamaya uğraşırken Ead onu izledi. Sabran taç giydiği günden beri saraylarında saklanıyordu. Halkı için ne anlam ifade ettiğini unutmuştu. O, umudun can bulmuş haliydi. Onların kalkanı ve kurtuluşuydu.

Çabucak kendine geldi. Elini sallamasa da gülümsedi ve Lievelyn'in elini tuttu. Bir süre yan yana durup tebaalarının onlara tapmasına izin verdiler.

Önce Yüzbaşı Lintley yürümeye başladı, bir eli sepet kabzalı kılıcındaydı. Zümre Şövalyeleri ve kraliyetin izleyeceği rotaya yerleştirilmiş üç yüz kadar muhafız, kraliçe ve prens şehir turu atarken onları korumak için hazır bulunuyordu.

Ead, Sabran'ı takip ederken kalabalığı izliyordu, bakışları yüzden yüze, elden ele dolaşıyordu. İyi bir katil böylesi bir fırsatı kaçırmazdı.

Hanımımızın Mabedi dışarıdan olduğu kadar içeriden de muhteşemdi. Kubbeli bir tavanı vardı, üçlü yonca şeklindeki pencereler tavana kadar uzanıyordu ve grubun üstüne mor ışık hüzmeleri yağıyordu. Muhafızlar dışarıda bekliyordu.

Sabran ve Lievelyn mezara doğru yürüdüler. Mezar mihrabın arkasındaki bir girintiye yerleştirilmiş heybetli bir mermer blokuydu. Küçük Hanım'ın bu mezarın altındaki kilitli bir mahzende iffetli bir şekilde sonsuz uykusunu uyuduğuna inanılıyordu. Mezarda onu tasvir eden bir heykel yoktu.

Kraliyet çifti mezarın önündeki diz yastıklarına diz çöküp başlarını eğdiler. Bir süre sonra Lievelyn, Sabran'ın yalnız başına dua edebilmesi için geri çekildi. Taht Nedimeleri Sabran'ın etrafında diz çöktü.

"Kutlu Küçük Hanım," dedi Sabran mezara, "ben Dokuzuncu Sabran. Tacın benim, kraliçeliğin benim ve her gün Berethnet Hanesi'ne görkem getirmek için can atıyorum. Senin şefkatine, cesaretine ve sabrına sahip olmaya can atıyorum."

Gözlerini kapadı, sesi bir nefesten bile daha alçaktı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi, "sana pek benzemiyorum. Sabırsız ve ukalayım. Çok uzun zaman boyunca bu diyara olan görevime itiraz ettim, halkıma bir prenses armağan etmeyi reddettim, bunun yerine kendi ömrümü uzatmak için yanlış işlerin peşinden koştum."

Ead ona bir bakış attı. Kraliçe kürk kenarlı eldivenlerinden birini çıkarıp elini mermerin üstüne koydu.

Boş bir mezara dua ediyordu.

"Seni seven soyun olarak senden istediğim şu. Kızımı doğurana kadar taşıyabileyim. Sağlıklı ve cesur olsun. Erdemlik'in insanlarına umut verebileyim. Bunun için her şeyi yaparım. Kızıma hayat vermek için ölürüm. Onun için her şeyi feda ederim ama yalvarırım hanemiz benimle sona ermesin."

Sesi titremiyordu ancak yüzü yorgunluğunu yansıtıyordu. Ead önce düşündü, ardından ona uzandı.

Sabran başta kasıldı. Bir an sonra parmaklarını Ead'ınkilere dolayıp öylece durdu.

Hiçbir kadın, yeterli olamayacağından korkmamalıydı.

Sabran ayağa kalktığında nedimeleri de kalktı. Ead kendini hazırladı. Yolculuğun bir sonraki kısmı en tehlikeli süreç olacaktı. Sabran ve Lievelyn Ascalon'daki bedbahtlarla görüşüp onlara altın keseleri vereceklerdi. Mabedin merdivenlerinden inerken Sabran eşine yakın duruyordu.

Grup buradan itibaren geziye yürüyerek devam edecekti. Şehrin içerisinde ilerleyen ve iki yanını şehir muhafızlarının sardığı Berethnet Yolu'nu takip ettiler. Yolun yarısında Marian Meydanı'ndan geçtiler ve bir tamirci, "Onu hamile bırak ya da Mentendon'a geri dön!" diye bağırdı. Lievelyn onu umursamasa da Sabran'ın çenesi kasıldı. Muhafızlar adamı sürükleyerek uzaklaştırırken Lievelyn'in elini tuttu.

İnek Çıkmazı'na ulaşmak için Nehirli Sylvan'dan geçmeleri gerekiyordu, oranın sokakları hep yeşil kalan ağaçlarla kaplıydı ve tezgâhların arkasında Akik Tiyatro yükseliyordu. Sesler sağır ediciydi, havaysa heyecanla ağırlaşmıştı.

Sabran bir kumaş rulosunu incelemek için durduğunda bir şey Ead'ın bakışlarını sokağın karşısındaki fırına çekti. Fırının balkonunda burnunu ve ağzını paçavrayla kapatmış bir figür çömelmiş oturuyordu. Ead onu izlerken figür kolunu kaldırdı.

Gün ışığının altında bir tabanca parıldadı.

"Berethnet Hanesi'ne ölüm!" diye bağırdı.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Sabran aniden başını kaldırdı, biri korku dolu bir çığlık attı ancak Ead çoktan kraliçenin yanına varmıştı bile. Sabran'la çarpışıp bir kolunu onun beline doladı ve beraber kaldırıma yuvarlandılar, tam da o anda dünya yarılıyormuş gibi bir sesle tabanca patladı. Yaşlı bir adam kraliçeyi hedefleyen kurşunla vurulup yere yığılırken kalabalıktan çığlıklar yükseldi.

Ead sertçe kalçasının üzerine düştü, Sabran'ı sıkıca sarmalıyordu; Sabran da karşılığında onu sıkıca tutuyordu, bir kolunu da karnının üstüne koymuştu. Ead onu kucaklayıp kaldırdı ve Lievelyn'e yönlendirdi. Lievelyn, Sabran'ı silah ateşinin geldiği yönden hızla uzaklaştırdı. "Kraliçe," diye haykırdı Yüzbaşı Lintley. "Silahlı herkes kraliçeye!"

"Yukarıda." Ead balkonu işaret etti. "Öldürün onu!"

Nişancı çoktan sonraki balkona atlamıştı bile. Lintley arbaletiyle nişan aldı ama ok katili birkaç santimle ıskaladı. Lintley küfredip silahına bir ok daha yerleştirdi.

Ead, Sabran'ın önüne geçti. Lievelyn kılıcını çekip kraliçenin arkasını savunacak konumda durdu. Diğer nedimeler kraliçelerinin etrafında yayıldılar. Ead şimdi bir antilop gibi çatıdan çatıya atlayan katili bakışlarıyla takip ederken bir anda buz kesti. Sokağın diğer tarafına baktı.

Siyah kadifeden maskeler takmıyorlardı. Saraydaki katiller gibi değillerdi. Bunun yerine yüzlerini, Keder Çağı'nda kendilerini korumak için hekimlerin taktıkları veba maskeleriyle gizlemişlerdi. Katillerden ilki kalabalığın içinden fırlayıp kraliyet grubuna doğru koşarken Ead kuşağındaki hançeri çıkarıp ona fırlattı. En yakındaki saldırganın boynuna isabet ettirmişti.

Kalabalık dağıldı. O kaos içinde bir sonraki saldırgan aniden üzerlerine çökmüştü. "Berethnet Hanesi'ni sikeyim," diye bağırdı Sabran'a. Zümre şövalyelerinden birine çarptı, şövalye onu üstünden atıp kılıcını ona doğru savurdu. "Çok yaşa İsimsiz Olan!"

"Dağın Tanrısı!" Yakınlarda bir yerlerde biri dua ediyordu. "Onun krallığı gelecek!"

Felaket tellalları. Lintley bir anda arbaletini bırakıp kılıcını kapmıştı ve en yakındaki tehdidi indirdi. O yürekli şövalye gitmiş ve yerini, Inys Kraliçesi'ni korumak için özenle seçilmiş bir adama bırakmıştı. Bir sonraki saldırgan aniden kalakaldı, Lintley üzerine yürüdüğünde dönüp kaçmaya başladı. Bir tüfek ateşlendi ve saldırganın bağırsakları kaldırıma saçıldı.

O kaos içinde Ead Gece Şahini'ni aradı ama çok fazla panik, çok fazla beden vardı. Sabran olduğu yerde kalakalmıştı, ellerini yumruk yapmıştı ve eğilmiyordu.

Ead'ın üstüne doğaüstü bir sakinlik çökmüştü. İki bıçağını çekerken Taht Nedimeleri'nin dövüş eğitimi almadıklarını unutmuştu. Bunca yıldır giydiği gizlilik pelerininin üzerinden düşmesine izin verdi. Bildiği tek şey göreviydi. Sabran'ı hayatta tutacaktı.

Savaş dansı ona sesleniyordu. İlk kez bir basilisk avladığında olduğu gibiydi. Ateşi harlayan rüzgâr gibi bir sonraki saldırgan dalgasının önünde belirdi, bıçaklarını ellerinde çevirdi ve saldırganlar etrafında birer birer yere yığıldı.

Ead kendini o eşikten geri çekti. Yüzü kanla benek benek olmuş Lintley öylece onu izliyordu. Bir çığlık Ead'ın başını çevirmesine neden oldu. Linora. İki felaket tellalı onu zorla yere yapıştırırken dehşet içinde yalvarıyordu. Ead da Lintley de hemen ona doğru koştular ancak bir bıçak Linora'nın boğazını yarıp etrafa kan saçılmasına neden oldu; çok geç kalmışlar, Linora'yı kaybetmişlerdi.

Ead şokunu hafifletmeye uğraşsa da boğazı safrayla yanıyordu. Sabran ölmekte olan nedimesine baktı. Zümre şövalyeleri kraliçelerinin etrafını sardılar ama onların da etrafı sarılıydı, tehdit her yerdeydi. Başka bir maskeli figür soylulara doğru atıldı ancak Roslain, daha önce Ead'ın ondan hiç görmediği bir vahşilikle

bıçağını saldırganın uyluğuna sapladı. Maskenin ardından bir çığlık yükseldi.

"İsimsiz Olan yükselecek!" dedi bir ses nefes nefese. "Onunla ittifak yapacağımıza yemin ediyoruz." Sis, göz boşluklarını örtüyordu. "Berethnet Hanesi'ne ölüm!"

Roslain bıçağını saldırganın boynuna doğru savurdu ancak adam Roslain'in başına bir yumruk geçirdi, kadının başı geriye doğru kaydı. Sabran öfkeyle bağırdı. Ead o arbedenin içinden kendini kurtarıp kraliçeye doğru koştu, tam o anda bir katil bıçağını Lievelyn'e doğru savurdu, prens tam zamanında saldırıyı savuşturmak için kılıcını kaldırdı.

Bunu izleyen mücadele kısa ve şiddet doluydu. Lievelyn daha güçlüydü ve her hareketinin arkasında yıllar süren bir eğitim vardı. Kılıcının şiddetli bir darbesiyle mücadele sona erdi.

Sabran cesetten uzaklaştı. Eşi kendi kılıcını inceleyip yutkundu. Kılıçtan kan damlıyordu.

"Majesteleri, ekselansları, beni takip edin." Bir zümre şövalyesi o arbededen çıkabilmişti. Bronz kaplama zırhı öncekinden daha kırmızıydı. "Bu semtte güvenli bir yer biliyorum. Yüzbaşı Lintley sizi derhal oraya götürmemi emretti. Hemen gitmemiz lazım."

Ead bıçaklarından birini ona çevirdi. Çoğu zümre şövalyesi dışarıda kapalı miğferler takarlardı ve bu miğferin altındaki ses boğuktu. "Daha yaklaşma," dedi. "Kimsin sen?"

"Sör Grance Lambren."

"Miğferini çıkar."

"Sakin olun Bayan Duryan. Ben sesini tanıyorum," dedi Lievelyn. "Sör Grance'in miğferini çıkarması güvenli olmaz."

"Ros..." Sabran, Başhanım'ına ulaşmak için çırpınıyordu. "Aubrecht, taşı onu, lütfen."

Ead bakışlarıyla Margret ve Katryen'ı arıyordu ancak hiçbir yerde yoklardı. Linora kan gölünün içinde uzanıyordu, gözlerine ölümün perdesi çekilmişti. Lievelyn, Roslain'i kucakladı ve Sabran'ı hızla oradan uzaklaştıran Sör Grance Lambren'ı takip

etti. Lievelyn'e bu güveni için açıkça lanet okuyan Ead onların peşinden koştu. Diğer zümre şövalyeleri de kraliçelerine ulaşmaya çalışıyorlardı ancak arbedenin içinde boğulmuşlardı.

Biri nasıl böyle bir kaos planlayabilmişti?

Sabran ve Lievelyn'e yetiştiği anda Lambren bir köşeden döndü, Berethnet Yolu'ndan görülecek alanda değillerdi. Onları Sadak Yolu'ndaki fazla büyümüş bir mezarlık bahçesinden geçirip harabeye dönmüş bir mabede götürdü. Kraliyet üyelerini içeri yönlendirdi ancak Ead kapılara ulaştığında onun yolunu kesti.

"Diğer leydileri bulmalısınız bayan."

"Kraliçeyi takip edeceğim sör," dedi Ead, "yoksa siz onu takip edemeyeceksiniz."

Lambren hareket etmedi. Ead bıçaklarını daha sıkı kavradı.

"Ead." Sabran. "Ead, neredesin?"

Şövalye bir an daha heykel gibi dikildikten sonra kenara çekildi. Ead içeri girince kılıcını çekip arkalarından kapıları sürgüledi. Miğferini çıkardığında Ead, Sör Grance Lambren'ın al yanaklı yüzünü gördü. Şövalye ona derin bir antipatiyle baktı.

Mabedin içi de mezar bahçesi kadar yabaniydi. Kırılmış pencerelerden içeri otlar girmişti. Roslain sunağın üstünde yatıyordu, göğsünün inip kalkışı dışında hareketsizdi. Onu kendi peleriniyle sarmış olan Sabran onun yanında duruyor ve hareketsiz elini tutuyordu.

Lievelyn sıkıntılı bir ifadeyle bir ileri bir geri yürüyordu. "Dışarıdaki zavallılar. Leydi Linora..." Yanağına kan bulaşmıştı. "Sabran, sokağa dönüp Yüzbaşı Lintley'ye yardım etmem lazım. Sen Sör Grance ve Bayan Duryan'la kal."

Sabran hemen ona koştu. "Hayır." Lievelyn'in dirseklerini kavradı. "Sana kalmanı emrediyorum."

"Benim kılıcım da diğerleri kadar iyi," dedi Lievelyn. "Kraliyet muhafızım..."

"Benim zümre şövalyelerim de dışarıda," diye sözünü kesti Sabran, "ama biz ölürsek bizi korumak için harcadıkları çaba boşa gidecek. Kendileri kadar bizi de düşünmek zorunda kalacaklar."

Lievelyn, Sabran'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sevgilim," dedi, "iyi olacağım."

Ead ilk kez Sabran'ın gerçekten de ne kadar âşık olduğunu fark etti ve bu onu sarstı. "Kahretsin, sen benim eşimsin. Yatağımı paylaştın. Tenimi. Ka... kalbimi," dedi Sabran ona sertçe. Yüzü gergindi, sesi cırtlak çıkıyordu. "Kızımızı babasız bırakmayacaksın Aubrecht Lievelyn. Bizi burada senin yasını tutmamız için bırakmayacaksın."

Lievelyn'in yüzü bir ifadeden diğerine geçiyordu. Gözlerinde bir umut ışığı belirdi.

"Doğru mu?"

Sabran bakışlarını onunkilerden ayırmadan Lievelyn'in elini tutup karnına götürdü.

"Doğru," dedi yumuşacık bir sesle.

Lievelyn bir nefes verdi. Dudaklarında bir gülümseme belirecek gibiydi, başparmağıyla Sabran'ın yanağını okşadı.

"O zaman tüm prensler arasında en şanslısı benim," diye fısıldadı. "Sana yemin ederim ki çocuğumuz gelmiş geçmiş en çok sevilen prenses olacak." Nefesini verip Sabran'ı tuttu ve kendine çekti. "Kraliçem. Aziz'in bana bir lütfusun. İkinizi de iyi talihime layık olana dek seveceğim."

"Zaten layıksın." Sabran onun çenesini öptü. "Sonuçta aşk düğümü yüzüğümü takmıyor musun?"

Çenesini Lievelyn'in omzuna yasladı. Elleriyle eşinin sırtını okşuyordu ve Lievelyn dudaklarını onun şakağına değdirirken gözlerini kapattı. Az önce aralarında olan gerginlik silinip gitmişti. Bedenleri arasındaki boşluk kapanırken bir alev aralarında sönüp kayboldu.

Birileri kapıyı yumrukladı.

"Sabran," diye seslendi bir ses. "Majesteleri, ben Kate, Margret da yanımda! Lütfen bizi içeri alın!"

"Kate, Meg..." Sabran derhal Lievelyn'den ayrıldı. "Onları içeri al," diye bağırdı Lambren'a. "Acele et Sör Grance."

Ead hileyi duydu ancak fazla yavaştı. Kapının ardındaki Leydi Katryen Withy değildi. Onun sesinin bir taklidiydi. Taklitçi kuşun sesiydi.

"Hayır," dedi sertçe. "Dur."

"Emirlerime karşı gelmeye nasıl cüret edersin?" diye çıkıştı Sabran ona. "Bu yetkiyi sana kim verdi?"

Öfkeden yanakları kızarmıştı ancak Ead sakin kalmaya devam etti. "Majesteleri, o Katryen değil..."

"Nedimemin sesini tanırım herhalde." Sabran, Lambren'a başını salladı. "Nedimelerimi içeri al. Hemen."

Lambren bir zümre şövalyesiydi, bu yüzden itaat etti.

Ead hiç zaman harcamadı. Lambren kapıyı açıp da biri mabede daldığında bıçaklarından biri çoktan ona doğru uçuyordu. Davetsiz misafir becerikli bir şekilde dönüp ona doğru gelen ölümden kurtuldu, Lambren'a ateş etti, ardından tabancasını Ead'a çevirdi.

Lambren zırhının gürültüsüyle beraber yere yığıldı. Gözlerinin arasına bir mermi gömülmüştü.

"Hareket etme Ersyrli," dedi bir ses. Tabancadan duman tütüyordu. "Bıçağını indir."

"Inys Kraliçesi'ni öldürebilesin diye mi?" Ead kıpırdamadı. "Bıçağımı indireceğime o tabancayı *kalbime* çevirmeni tercih ederim ama herhalde sadece tek kurşunun var, yoksa hepimiz ölmüş olurduk."

Katil cevap vermedi.

"Kim gönderdi seni?" Sabran omuzlarını dikleştirdi. "Kim Aziz'in soyunu sona erdirmek için plan yapıyor?"

"Saki sizin kötülüğünüzü istemiyor majesteleri, laf dinlemediğiniz zamanlar dışında. Inys'i gitmemesi gereken yollara yönlendirmediğiniz zamanlar dışında."

Saki.

"Inys'i," diye devam etti kadın, veba maskesi yüzünden sesi boğuktu, "günaha yönlendirecek yollar."

Tabanca kraliçelik ailesine dönerken Ead son bıçağını fırlattı.

Tam bıçak katilin kalbine saplandığında tabanca ateşlendi.

Sabran irkildi. Ead aralarındaki mesafeyi kapatıp ellerini Sabran'ın korsesinde gezdirerek ıslak bir yer var mı diye baktı, korku yüzünden midesi bulanıyordu ancak kan yoktu. Elbise hâlâ tek parçaydı.

Arkalarında Aubrecht Lievelyn tek dizinin üstüne çöktü. Elleri ceketindeydi, ceketin üstüne kan yayılıyordu.

"Sabran," diye mırıldandı.

Sabran ona döndü.

"Hayır," dedi kulak tırmalayan bir sesle. "Aubrecht..."

Ead sanki çok uzaklardaymış gibi Inys Kraliçesi'nin eşine koşmasını ve onu kavrayıp yere yatırmasını, eşinin kalbinden akan kan eteklerini ıslatırken nefes nefese onun adını söylemesini izledi. Sabran ona sarılıp Lievelyn ellerinden kayıp giderken bile onunla kalması için yalvarırken izledi. Yanında iki büklüm olup eşinin başını ellerinin arasına alırken izledi.

Lievelyn hareketsizleşirken izledi.

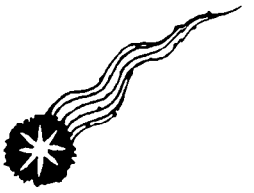
"Aubrecht." Sabran başını kaldırdı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ead. Ead, ona yardım et, ne olur..."

Ead'ın onun yanına gidecek zamanı yoktu. Kapılar tekrar açıldı ve ikinci bir katil nefes nefese sendeleyerek mabede girdi. Ead derhal ölü Lambren'ın kılıcını kavrayıp katili duvara yapıştırdı.

"Maskeni çıkar," dedi sertçe, "yoksa sana yemin ederim ki yüzünü söker alırım."

Eldivenli iki el, soluk renkli bir yüzü ortaya çıkardı. Truyde utt Zeedeur yerde cansız yatan Mentendon Yüce Prensi'ne baktı.

"Onun ölmesini hiç istemedim," diye fısıldadı. "Sadece size yardım etmek istedim majesteleri. Sadece dinlemenizi istedim."

27

Doğu

Niclays Roos bir *entrika* planlıyordu. Bu öylesine tehlikeli ve gözü kara bir plandı ki ezelî bir korkak olarak bu entrikayı gerçekten düşünüp düşünmediğini merak edecekti az kalsın.

İksiri yapıp onu kullanarak Batı'ya geri dönecekti, bu uğurda ölecekse de umurunda değildi. Ölebilirdi de. Orisima'dan tamamen kurtulmak, çalışmalarına tekrar can vermek için risk alması gerekiyordu. Doğu yasalarının onu mahrum ettiği şeye ihtiyacı vardı.

Bir ejderhanın kanına, tanrıların kendilerini nasıl yenilediklerini görmeye ihtiyacı vardı.

Nereden başlayacağını da gayet iyi biliyordu.

Hizmetçiler mutfakta yemek yapıyorlardı. "Nasıl yardımcı olabiliriz bilge Hekim Roos?" diye sordu içlerinden biri, Niclays kapıda belirdiğinde.

"Bir mesaj yollamam lazım." Niclays içindeki cesaret zerresini kaybetmeden mektubu uzattı. "Bu mektubun gün batımından önce Tuz Çiçeği Kalesi'ndeki onurlu Leydi Tané'ye ulaştırılması gerek. Bunu benim için ulaklara verir misiniz?"

"Tabii ki bilge Hekim Roos. Hallederiz."

"Kimin gönderdiğini söylemeyin," diye ekledi alçak sesle. Hizmetçi bundan pek emin durmuyordu ancak söylemeyece-

ğine söz verdi. Niclays ona bir ulağa yetecek kadar para verdi, hizmetçi evden çıktı.

Şimdi tek yapabileceği beklemekti.

Neyse ki beklemek, bir şeyler okuyacak daha çok vakti olduğu anlamına geliyordu. Eizaru pazardaydı, Purumé de hastalarla ilgileniyordu, bu esnada Niclays odasında oturdu ve kesik kuyruklu kedi yanında mırlarken *Altının Bedeli* isimli en sevdiği simya metnini dikkatle okudu. Elindeki nüsha okunmaktan yıpranmıştı.

O akşamüstü yeni bir bölümün sayfasını çevirirken yere narin bir ipek parçası süzüldü.

Niclays'in nefesi kesildi. İpek parçayı kedi paramparça edemeden yerden alıp elleriyle düzleştirdi. Hayatındaki en büyük gizeme bakmak için kendini ikna etmek zordu ve en son seferden beri yıllar geçmişti.

Sahip olduğu kitaplar ve evrakların çoğu bir zamanlar Jannart'a aitti; vasiyetinde Niclays'e bıraktığı şeyler arasında kütüphanesinin yarısı, ayrıca halkalı usturlabı, bir Göllü mum saati ve bir grup ilginç şey vardı. Kütüphanedeki koleksiyonda onlarca muhteşem cilt bulunuyordu –resimli el yazmaları, nadir risaleler, minyatür dua kitapları– ancak hiçbiri bu ufak ipek parçası kadar Niclays'in aklına takılmamıştı. Deşifre edemediği bir dille yazıldığından ve bariz bir şekilde çok eski olduğundan değildi, bu ipek parçasının sırrını çözmeyi denerken Jannart'ın hayatını kaybetmesi yüzündendi.

Dul Aleidine bu parçayı Truyde'a vermişti, Truyde büyükbabasının yasını, onun eşyalarını bırakmayarak tutmuştu. Bir yıl boyunca bu parçayı bir madalyonda saklamıştı.

Niclays, Inys'e gitmeden hemen önce Truyde onun Brygstad'daki evine gelmişti. Biraz hırpani görünüyordu ve saçları –Jannart'ın saçları– omuzlarına bukle bukle dolanmıştı.

Niclays Amca, demişti büyük bir ciddiyetle, *yakında gideceksin, biliyorum. Lord büyükbabam öldüğünde elinde bu kâğıt parçasını tutuyordu. Ne yazdığını çözmeye çalıştım ama o aciz okul bana*

yeterince şey öğretmedi. Eldivenli eliyle ipek parçasını uzatmıştı. *Babam senin çok zeki olduğunu söylüyor. Bence yazının ne anlama geldiğini sen çözebilirsin.*

Bu senin, çocuğum, demişti Niclays, kâğıdı almak için kalbi acısa da. *Leydi büyükannen sana verdi.*

Bence bu senin için. Senin almanı istiyorum. Ne anlama geldiğini çözersen mektup yazıp bana da söyle yeter.

Niclays ona hiç iyi haber gönderememişti. Yazıya ve materyale bakılınca yazının antik Doğu'dan kalma olduğu belliydi ancak vefatı döneminde Jannart'ın bu yazıdan anlayabildiği tek şey buydu. Yıllar geçmişti ve Niclays hâlâ Jannart'ın bu ipek parçayı neden ölüm döşeğindeyken bile sıkı sıkıya tuttuğunu bilmiyordu.

Dikkatli bir şekilde ipeği rulo yapıp Eizaru'nun ona hediye ettiği süslü kaba koydu. Gözlerini kuruladı, derin bir nefes aldı ve tekrar *Altının Bedeli*'ni açtı.

O akşam Niclays, Eizaru ve Purumé'yle akşam yemeği yedikten sonra yatağına girip uyuyor gibi yaptı. Gece çöktüğünde odasından dışarı sıvışıp Eizaru'nun şapkasını taktı. Ardından karanlığa karıştı.

Sahile nasıl gideceğini biliyordu. Muhafızlardan uzak durarak gece pazarlarının yanından hızla geçip gitti, başını eğmişti ve bastonu elindeydi.

Sahile geldiğini açık edecek fenerler yoktu yakınlarında. Etraf bomboştu, sadece o vardı.

Tané Miduchi bir kaya havuzunun yanında dikiliyordu. Miğferinin siperliği yüzüne gölge düşürüyordu. Niclays aralarında mesafe bırakarak oturdu.

"Varlığınızla beni onurlandırıyorsunuz Leydi Tané."

Kadın cevap vermeden önce bir süre geçti. "Seiikice konuşuyorsun."

"Tabii ki."

"Sana iyilik borçlu değilim." Sesi soğuk ve yumuşaktı. "Seni buracıkta öldürebilirim."

"Beni tehdit edebileceğinizi düşünmüştüm, o yüzden de bilge Hekim Moyaka'ya işlediğiniz suçla ilgili bir not bıraktım." Yalan söylüyordu ancak kadın bunu bilemezdi. "Evdekiler şu anda uyuyor ancak geri dönüp o notu yakmazsam ne yaptığınızı hepsi öğrenir. Deniz Generali'nin de biniciler arasındaki konumunuzu elinde tutmanıza izin vereceğini hiç sanmıyorum, sonuçta Seiiki'ye kızıl hastalık girmesine göz yummuş olabilirsiniz."

"O konumu elimde tutmak için yapacaklarımı yanlış değerlendirmişsin."

Niclays güldü. "Masum bir adamı ve genç bir kadını bir hapishanenin bok püsürü içinde ölüme terk ettiniz, böylece özel töreniniz istediğiniz gibi gidecekti," diye hatırlattı ona. "Hayır, Leydi Tané. Sizi yanlış değerlendirmedim. Sizi çok iyi tanıyor gibi hissediyorum."

Kadın bir süre sessiz kaldı. Sonra, "*Genç bir kadın* dedin," dedi.

Elbette olanlardan haberi yoktu. "Zavallı Sulyard'ı umursadığınızı hiç zannetmiyorum," dedi Niclays, "ama tiyatrodan arkadaşınız da tutuklandı. Ondan isminizi öğrenmek için ona yapmış olabilecekleri şeyleri düşünmek tüylerimi ürpertiyor."

"Yalan söylüyorsun."

Kadın dudaklarını birbirine bastırırken Niclays onu izledi. Sadece dudaklarını görebiliyordu.

"Size adil bir pazarlık öneriyorum," dedi. "Bu gece giderim ve Sulyard'la bağlantınıza dair hiçbir şey söylemem. Sessizliğim karşılığında siz de bana ejderhanızdan kan ve pul getirirsiniz."

Kadın uçuşa geçen bir kuş gibi hareket etti. Bir anda sivri kenarlı bir bıçak Niclays'in boğazına dayanmıştı.

"Kan," diye fısıldadı, "ve pul."

Eli titriyordu. İçgüdüleri Niclays'e geri çekilmesi için haykırıyordu ancak Niclays olduğu yere çakılmıştı.

"Bir ejderhanın vücudunu bozmamı istiyorsun. Bir tanrının etine saygısızlık etmemi istiyorsun," dedi ejderha binicisi. Niclays şimdi onun gözlerini görebiliyordu ve kadının bakışları, bıçağından daha da keskindi. "Yetkililer senin kelleni almaktan daha beterini yapacaklar. Canlı canlı yakacaklar seni. İçindeki su temizlenemeyecek kadar kirli."

"Suçlarınız için *sizi* canlı canlı yakarlar mı acaba? İçeri izinsiz giren birine yardakçılık etmek. Deniz yasağına itaat etmemek. Tüm Seiiki'yi riske atmak." Kadının bıçağı boğazını hafifçe kestiğinde Niclays dişlerini sıktı. "Sulyard da dediklerimi onaylayacaktır. Ne yazık ki yüzünüzü bayağı detaylı hatırladı ta yara izine kadar. Kimse onu dinlemedi tabii ama kendi sesimi onunkine katarsam..."

Kadın şimdi titriyordu.

"Yani," dedi, "beni tehdit ediyorsun." Bıçağı geri çekti. "Ama Sulyard'ı kurtarmak için değil. Başkalarının acısını kendi çıkarın için kullanıyorsun. İsimsiz Olan'ın hizmetkârısın."

"Ah, o kadar da heyecan verici bir konumum yok Leydi Tané. Kendi ülkemde ölebilmek için bu adadan gitmeye uğraşan ihtiyarın tekiyim." Kanın ılıklığı yakasını ıslattı. "İhtiyacım olanları alabilmek için biraz zamana ihtiyacınız olabilir diye düşünüyorum. Bugünden dört gün sonra gün batımında yine bu sahilde olacağım. O gün gelmezseniz tüm hızınızla Ginura'dan kaçmanızı öneririm."

Yerlere kadar eğildi, ardından kadını orada yıldızların altında tek başına bırakıp uzaklaştı.

Güneş, kandan akan yara misali gökte belirdi. Tané, Ginura Koyu'na bakan uçuruma oturup dalgaların aşağıdaki kristal kayalara çarpmasını izledi.

Omzunda, Turosa'nın onu yaraladığı yer zonkluyordu. Mutfaktan aldığı şarabı yudumladı, şarap damağından göğsüne kadar onu yaktı.

Miduchi Klanı'ndan Leydi Tané olarak geçirdiği son saatlerdi bunlar. Yeni adını alalı sadece birkaç gün olmuşken bu isim ondan koparılacaktı. Tané yanağındaki ize dokundu, Sulyard'ın aklında kalmasını sağlayan bu yara izi olmuştu. Susa'yı kurtardığı için aldığı yara izi. Tek yara izi bu değildi, karnının yanında daha derin bir iz daha vardı. O yaranın nasıl olduğuna dair bir anısı yoktu.

Hapiste çürümekte olan Susa'yı düşündü. Sonra Roos'un ondan istediği şeyi düşündü ve midesi, toprağa düşmüş balık misali çırpındı.

Bir ejderhanın resmini bozmak bile ölüm cezası sebebiydi. Bir tanrının kanı ve zırhını çalmaksa suç işlemekten çok daha öteydi. Ateşbulut kullanarak ejderhaları uyutan, onları çaldıkları hazine gemilerine taşıyan ve Kawontay'deki gölge pazarda satmak için dişlerinden tutun pullarının altındaki yağa kadar her şeylerini alan korsanlar vardı. Doğu'daki en ağır suçlardan biriydi bu ve önceki Savaş Beyleri'nin bu suçla alakası olanları halkın önünde vahşice idam ettikleri biliniyordu.

Böylesi bir zalimlikte rol oynamayacaktı. Nayimathun'un Büyük Matem'de katıldığı onca savaşın, aldığı onca yaranın ardından ona bir de Tané zarar vermeyecekti. Roos onun kutsal kanıyla ne yapmak istiyorsa Seiiki için hayra alamet olamazdı.

Ne var ki Susa'nın hayatıyla kumar da oynayamazdı, özellikle de arkadaşını bu bataklığa çeken kendisiyken.

Tané parmaklarını saç derisinde gezdirdi, küçükken arada bir yaptığı gibi saçlarını çekiştirdi. Öğretmenleri onu durdurmak için hep eline vururlardı.

Hayır. Roos'un istediğini yapmayacaktı. Deniz Generali'ne gidip yaptığı şeyi itiraf edecekti. Nayimathun'a ve biniciler arasındaki konumuna mal olacaktı. Çocukluğundan beri uğruna çabaladığı her şeye mal olacaktı ancak Tané bunu hak ediyordu ve tek arkadaşını da kılıçtan kurtarabilmesinin tek yolu varsa o da buydu.

"Tané."

Başını kaldırdı.

Nayimathun uçurumun kenarında süzülüyordu. Tacı ışıkla nabız gibi atıyordu.

"Yüce Nayimathun," dedi Tané nefesi kesilerek.

Nayimathun başını eğdi. Kâğıt kadar hafifmişçesine vücudu rüzgârla beraber salınıyordu. Tané ellerini önüne koyup alnını yere yasladı.

"Bu gece Yaslı Yetim'e gelmedin," dedi Nayimathun.

"Bağışla beni." Ejderhaya dokunamadığından Tané konuşurken bir yandan da elleriyle sözcükleri ifade ediyordu. "Artık seninle görüşemem. Yüce Nayimathun, gerçekten çok üzgünüm." Basıncın altında çatırdayan çürük tahta misali sesi titriyordu. "Onurlu Deniz Generali'ne gitmem lazım. Ona itiraf etmem gereken bir şey var."

"Benimle uçmanı istiyorum Tané. Canını sıkanın ne olduğunu konuşacağız."

"Şerefini lekelemiş olurum."

"Bana bir de itaatsizlik mi ediyorsun insan evladı?"

Nayimathun'un gözleri alevden çemberler gibiydi, dişlerle dolu ağzıysa tartışmaya mahal vermiyordu. Tané bir tanrıya itaatsizlik edemezdi. Vücudu suyun bedeniydi ve tüm su onlarındı.

Bir ejderhanın sırtına eyersiz binmek tehlikeli ancak mümkündü. Ayağa kalkıp uçurumun kenarına doğru bir adım attı.

Nayimathun başını eğerken Tané'nin tüyleri diken diken oldu; ejderha, Tané'nin onun yelesini tutmasına, boynuna basmasına ve sırtına binmesine izin verdi. Nayimathun kaleden uzağa süzüldü ve... Daldı.

Denize doğru düşerlerken Tané'nin içi titredi. Dehşet ve coşkudan nefes alamıyordu. Bir oltaya yakalanmış balık misali kalbi ağzında atıyordu.

Kayalar gitgide onlara yaklaşıyordu. Rüzgârın sesi Tané'yi sağır ediyordu. Tam suya çarpmadan önce içgüdüsel olarak başını eğdi.

Çarpmanın etkisiyle az kalsın yerinden düşüyordu. Ağzına ve burnuna su doldu. Nayimathun kuyruğunu sallayıp bacaklarıyla kendini iterek bir lapina balığının zarafetiyle yüzerken ona tutunmaya uğraşan Tané'nin bacakları ağrıyor, parmaklarına kramplar giriyordu. Tané gözlerini zorla açtı. Omzu, yalnızca denizin yakabileceği o şifalı alevle yanıyordu.

Etrafındaki baloncuklar deniz aylarını andırıyordu. Nayimathun yüzeye çıktı, Tané de onu izledi.

"Yukarı mı," dedi Nayimathun, "yoksa aşağı mı?"

"Yukarı."

Tané'nin altındaki pullar ve kaslar esnedi. Tané ıslak yeleye daha da sıkı tutundu. Nayimathun devasa bir sıçrayışla koyun üzerine yükseldi, dalgalara yağmur yağdırıyordu.

Tané arkasını döndü. Ginura şimdiden çok aşağıda kalmıştı bile. Bir tablo gibi görünüyordu: hem gerçek hem gerçek dışı, denizin kenarında süzülen bir dünya. Tané yaşadığını hissediyordu, hem de *gerçekten* yaşadığını, sanki bu zamana kadar hiç nefes almamış gibiydi. Buradayken artık Miduchi Klanı'ndan Leydi Tané değildi, hiç kimse değildi. Alaca karanlığın içinde bir yüzü yoktu. Denizin üstünde esen meltem gibiydi.

Ölmek de böyle hissettirecekti. Cevherli kaplumbağalar ruhuna Sayısız İnci Sarayı'na kadar eşlik edecek, bedeni de dalgalara bırakılacaktı. Vücudundan geriye sadece deniz köpükleri kalacaktı.

Tabii bunlar günah işlemediği takdirde olacak şeylerdi. Sadece biniciler ejderhalarıyla beraber sonsuz uykuya yatabilirlerdi. Bunun yerine Tané sonsuza dek okyanusa musallat olacaktı.

İçtiği şarap kanını ağırlaştırmıştı. Nayimathun daha da yükseldi, antik bir dilde şarkı söylüyordu. İnsanın da ejderhanın da nefesi buharlaşıyordu.

Altındaki deniz engindi. Tané, Nayimathun'un yelesine sokuldu, rüzgâr orada ona dokunamazdı. Başlarının üstünde sayısız yıldız ışıldıyordu, önlerinde bir bulut olmadığından kristal kadar berraklardı. Yıldızlar hiç doğmamış ejderhaların gözleriydi. Tané uyuduğunda rüyasında onları gördü: Gölgeleri kovmak için göklerden düşen bir ordu. Rüyasında bir tohum kadar ufak olduğunu ve tüm umutlarının bir ağaç misali dallanıp budaklandığını gördü.

Kıpırdanıp uyandı, üşümüyordu ancak cansız hissediyordu, şakaklarında hafif bir ağrı vardı. Öylesine derin uyuyordu ki tamamen ayılması için bir süre geçmesi gerekti.

Her şeyi hatırladığında teni tekrar soğudu ve kayanın üstünde yattığını fark etti.

Dönüp kalçasının üstüne uzandı. Karanlığın içinde tek görebildiği şey ejderhasının figürüydü.

"Neredeyiz Nayimathun?"

Kayaya sürtünen pullar tıslarcasına ses çıkardı.

"Bir yerde," dedi ejderha derin bir sesle. "Hiçbir yerde."

Bir gelgit mağarasının içindelerdi. Dışarıda suyun sesi duyuluyordu. Dalgaların kayaya çarptığı yerlerde soluk ışıklar belirip sönüyordu, bazen Hisan Burnu'nun kıyılarına vuran küçük ışıldayan mürekkep balıkları gibi.

"Bana," dedi Nayimathun, "nasıl şerefimizi lekelediğini söyle."

Tané bir kolunu dizlerinin etrafına sardı. İçinde cesaret kaldıysa bile bir ejderhayı iki kez reddedecek kadar değildi.

Yumuşak bir sesle konuştu. Hiçbir şey sır değildi. Yabancının o sahilde belirdiği andan itibaren olan her şeyi bir bir anlatırken Nayimathun sesini çıkarmadı. Tané alnını yere yaslayıp onun vereceği hükmü bekledi.

"Kalk," dedi Nayimathun.

Tané dediğini yaptı.

"Olanlar benim şerefimi lekelemiyor," dedi ejderha. "Dünyanın şerefini lekeliyor."

Tané başını eğdi. Tekrar ağlamayacağına dair kendine söz vermişti.

"Affedilemeyeceğimi biliyorum yüce Nayimathun." Tané bakışlarını çizmelerinden ayırmadı ancak çenesi titriyordu. "Sabah onurlu Deniz Generali'ne gideceğim. Sen ba... başka bir binici seçebilirsin."

"Hayır, insan evladı. Benim binicim sensin, denizin önünde bana yemin ettin. Affedilemeyecek olduğun konusunda da haklısın," dedi Nayimathun, "ama bunun sebebi, ortada bir suç olmaması."

Tané başını kaldırıp ona baktı. "Ortada bir suç *vardı.*" Sesi titredi. "İnzivayı bozdum. Bir yabancıyı sakladım. Büyük Ferman'a karşı geldim."

"Hayır." Mağarada bir tıslama yankılandı. "Batı ya da Doğu, Kuzey ya da Güney, ateşin gözünde hepsi birbirinden farksızdır. Tehdit uzaklardan değil, aşağıdan gelir." Ejderha yere uzandı, böylece gözleri Tané'ye olabildiğince yakındı. "Oğlanı sakladın. Onu kılıçtan kurtardın."

"Nezaketten yapmadım," dedi Tané. "Onu sakladım çünkü..." Midesi bulandı. "Çünkü hayatımın sorunsuz akmasını istiyordum. Onun bunu mahvedeceğini düşündüm."

"Bu beni hayal kırıklığına uğratır. Senin de şerefini lekeler. Fakat affedilemeyecek kadar değil." Nayimathun başını yana eğdi. "Söylesene küçük kardeşim. Inysli neden Seiiki'ye gelmiş?"

"Çok onurlu Savaş Beyi'ni görmek istiyordu." Tané dudaklarını ıslattı. "Çaresiz görünüyordu."

"O zaman Savaş Beyi onunla görüşmeli. On İki Göl İmparatoru da diyeceklerini dinlemeli." Sırtındaki telekler kasıldı. "Dünya denizin altında sarsılacak. O, uykusunda kıpırdanıyor."

Tané ne kastettiğini sormaya cesaret edemedi. "Ne yapmam gerek Nayimathun?"

"Sorman gereken soru bu değil. Sorman gereken soru, *bizim* ne yapmamız gerektiği."

28

Güney

Ersyr başkenti Rauca, Güney'de geriye kalmış en büyük yerleşim yeriydi. Loth karmakarışık yüksek duvarlı sokaklarda yolunu bulmaya uğraşırken duyularının merhametine kalmıştı. Gökkuşağı renklerindeki baharatlar, sokaklara kokusu yayılan çiçek bahçeleri, mavi camla vurgu verilmiş rüzgâr bacaları: Loth'un bildiği hiçbir şeye benzemiyordu hiçbiri.

Şehrin karmaşası içinde yanındaki dev mongosa sadece birkaç bakış atmakla yetiniyordu herkes. Anlaşılan dev mongoslar Ersyr'de, daha kuzeyde oldukları kadar nadir değillerdi. Efsanelerdeki yaratığın aksine Loth'un yanındaki konuşabiliyormuş gibi durmuyordu.

Loth kalabalığın kenarından geçerek ilerledi. Sıcağa rağmen peleriniyle kendini boynuna kadar sarmıştı ama yine de biri ona fazla yaklaştığında içi panikle doluyordu.

Taumargam Hanesi'nin makamı olan Fildişi Saray sessiz bir tanrı gibi şehrin üstüne çökmüştü. Etrafında güvercinler kanat çırpıyor, şehir sakinlerinin birbirlerine yolladıkları mesajları taşıyorlardı. Sarayın kubbeleri altın, gümüş ve bronzla ışıldıyordu, yansıttıkları güneş kadar parlaktı; duvarlarsa lekesiz beyazdı, kemerli pencereler bu duvarlara dantel işler gibi işlenmişti.

Chassar uq-Ispad, Taumargam Hanesi'nin elçiliğini yapıyordu. Loth saraya gitmeye uğraşsa da dev mongosun aklında farklı

şeyler vardı. Loth'u örtülü bir pazara soktu, pazarın içindeki hava puding kadar tatlıydı.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun cidden bilmiyorum," dedi Loth çatlamış dudaklarla. Hayvanın onu anlayabildiğinden emindi. "Su için durabilir miyiz lütfen bayım?"

Çenesini kapalı tutsa da aynı hesaptı. Her biri berrak sularla dolu eyer mataralarının yanlarından geçtiklerinde Loth artık dayanamaz hale gelmişti. Eli ayağına dolaşarak çantasından para kesesini çıkardı. Dev mongos başını çevirip ona baktı ve hırladı.

"Lütfen," dedi Loth bitkince.

Dev mongos burnundan bir nefes verse de kalçasının üstüne oturdu. Loth tüccara dönüp yanardöner camdan yapılma en küçük şişeyi işaret etti. Adam kendi dilince cevap verdi.

"Ersyrce bilmiyorum efendim," dedi Loth pişmanlıkla.

"Ha, Inyslisin. Kusura bakma." Tüccar gülümsediğinde gözlerinin kenarı kırıştı. Çoğu Ersyrli gibi altın rengi teni ve koyu renk saçları vardı. "Sekiz güneş ediyor."

Loth duraksadı. Zengin olduğundan tüccarlarla pazarlık yapma konusunda hiç deneyimi yoktu. "Bu... bana çok pahalı geldi," diye mırıldandı cüzi miktardaki parasını hatırlayarak.

"Ailem Rauca'daki en iyi cam üfleyicilerdir. Becerilerimi ucuza satarak adımızı lekeleyemem dostum."

"Pekâlâ." Loth kaşını sildi, itiraz edemeyecek kadar sıcaklamıştı. "İnsanların yüzlerine kumaşlar sardıklarını gördüm. O kumaşı nereden alabilirim?"

"*Pargh*'sız gelmişsin, kum seni kör etmediği için şanslısın." Tüccar cıklayıp kare şeklinde beyaz bir kumaş parçası çıkardı. "Al. Sana hediyem olsun."

"Çok naziksiniz."

Loth kumaşı almak için elini uzattı. Vebanın eldivenin içinden dışarı sızabileceğinden o kadar korkuyordu ki kumaşı neredeyse düşürüyordu. *Pargh*'ı gözleri dışında her yerini ka-

patacak şekilde sardıktan sonra kesesinden bir avuç altın sikke çıkarıp adama uzattı.

"Şafak üstüne ışısın dostum," dedi tüccar.

"Sizin de," dedi Loth acemice. "Zaten çok cömert davrandınız ama bana yardım edebilir misiniz merak ettim. Ekselansları Chassar uq-Ispad'ı bulmak için Ersyr'e geldim, Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma'nın elçisi. Fildişi Saray'da kalıyor olabilir mi?"

"Hah. Onu bulursan şanslısın. Ekselansları genelde yurt dışındadır," dedi tüccar kıkırdayarak, "ama yılın bu vakti olsa olsa Rumelabar'daki evindedir." Loth'a matarayı uzattı. "Oraya giden kervanlar güneş doğarken Güvercinlerin Yeri'nden kalkar."

"Oradan mektup da gönderebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Teşekkür ederim. İyi günler bayım."

Loth adamdan uzaklaştı ve mataranın içindeki suyu üç büyük yudumda bitirdi.

Nefes nefese ağzını sildi.

"Güvercinlerin Yeri," dedi dev mongosa. "Kulağa çok güzel geliyor. Beni oraya mı götüreceksin dostum?"

Dev mongos onu pazarın merkez meydanı olduğunu düşündüğü yere götürdü; etraftaki tezgâhlarda kurumuş gül yaprakları doldurulmuş torbalar, keten helvası dolu kâseler ve az önce demlenmiş safir çayı satılıyordu. Pazardan çıktıklarında güneş ufka yaklaşmış, renkli camdan fenerler yakılmaya başlanmıştı.

Güvercinlerin Yeri'ni gözden kaçırmak imkânsızdı. Pembe renkli kare fayanslarla döşenmiş mekân, kovan şeklindeki dört yüksek güvercinlikle çevrelenmişti. Loth çok geçmeden Batı'ya gönderilen mektupların en yakındaki güvercinlikten gönderildiğini keşfetti. Serin kovana adımını attı, binlerce kaya güvercini duvardaki oyuklara yuva yapmıştı.

Cárscaro'da geçirdiği son gecede Margret'a bir mektup yazmıştı. Mektubun Combe'un eline geçmemesi için de bir fikri vardı. Bir kuş bakıcısı mektubunu ve parasını aldı, mektubun

şafakta gönderileceğine söz verdi. Kemiklerine kadar yorulmuş olan Loth, dev mongosun onu güvercinlikten çıkarıp saraydakiyle aynı, çit örgülü pencereleri olan binaya yönlendirmesine izin verdi. İçerideki Ersyrli kadınlar Inysce konuşamasalar da hararetli el kol hareketleri ve kocaman gülümsemeler sayesinde Loth'un bir gece kalmak istediğini bir şekilde anladılar.

Dev mongos içeriye girmedi. Loth uzanıp kulaklarının arasını kaşıdı.

"Beni bekle dostum," diye mırıldandı. "Başka bir çölde daha bana eşlik etmeni isterim."

Dev mongos kısaca havlayarak yanıt verdi. Loth'un gördüğü son şey, dev mongosun bir ara sokakta gözden kaybolmasıydı.

O ara sokağın yanında bir kadın dikiliyordu. Kollarını kavuşturmuş, bir sütuna yaslanmıştı. Yüzü bronz bir maskeyle gizlenmişti. Paçası geniş pantolonlar giymiş, paçalarını açık uçlu çizmelerinin içine tıkıştırmıştı, üzerine de uyluk hizasına gelen sırmalı kumaştan bir ceket geçirmişti. Loth onun bakışından rahatsız olunca dönüp hana girdi.

Avlu manzaralı bir oda buldu kendine, avluda bir havuz ve etrafında da onu çevreleyen tatlı limon ağaçları vardı. Bu boğucu koku Loth'u sersemletti. Minderler ve karamuk ipeğiyle dolu yatağa bir göz attı, tek istediği uyumaktı.

Bunun yerine pencerenin kenarında diz çöktü ve Kitston Glade için ağladı.

Artık ağlayamayacak hale geldiğinde Aziz ona uyku bahşetti. Sabaha karşı uyandı, gözleri şişmişti ve ağrıyordu, idrar kesesiyse öyle dolmuştu ki Loth'un dikkatini ona vermesi gerekiyordu. İşini gördükten sonra el yordamıyla odasına geri döndü.

Kit'i düşünmek göğsünü ikiye yarmış gibiydi. Keder içinde bir obruktu, tüm iyi düşünceleri yutuyordu.

Dışarıda güvercinler tüneklere konmuştu. Fildişi Saray'ın parlak kubbeleri ışıkları çekiyor, mum gibi ışıldıyordu. Onların üstünde yıldızlar karanlığı deliyordu.

Artık Batı'da değildi. Burası Erdemlik'e değil, sahte bir peygambere bağlılık yemini eden bir yerdi. Ead çocukken Şafakokuyan'ın öğretilerini güzel bulduğunu itiraf etmişti ancak Loth korkudan titremişti. Altı Erdem'in huzuru ve düzeni olmaksızın yaşamın nasıl olduğunu hayal edememişti. Ead saraya geldiği zaman din değiştirdiği için mutluydu.

Bir meltem tenini serinletti. Yıkanmak için can atıyor fakat vebanın suyu zehirleyeceğinden korkuyordu. Sabah kalkınca çarşafları yakacak, hancıya da parasını ödeyecekti.

Sırtına yakıcı bir kaşıntı yayıldı. Ellerindeki deri pul pul olmaya başlıyordu ve şüphe uyandırmadan ancak bir yere kadar eldiven takabilirdi. Chassar uq-Ispad'da gerçekten ilaç olması için dua etti.

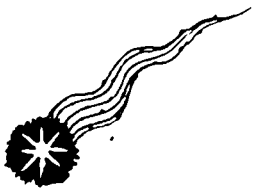
Dostluk Şövalyesi ona dev mongosu göndermişti. Loth'un öyle ölmesini istemiyor olmalıydı.

Tekrar uyudu, rüya görmedi, ardından uyandı.

Uzuvları kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. İçindeki ateş kükrüyordu ancak onu uykusundan uyandıranın başka bir şey olduğuna emindi. El yordamıyla kılıcını aradı ancak silahını kaybettiğini hatırladı.

"Kim o?" Dudaklarında tuz tadı vardı. "Ead?"

Bir gölge ay ışığının altına geçti, üstünde bronz bir maske belirdi ve sonra her şey karanlığa gömüldü.

29

Doğu

Başkentte yine yağmur yağıyordu. Tané Tuz Çiçeği Kalesi'ndeki odasında bulunan masanın yanına diz çöktü. İtirafından sonra Nayimathun onu kaleye getirmişti, Tané de burada kalmaya devam ediyordu. Ejderha, Sulyard'ı almak için Hisan Burnu'na döneceğini söylemişti. Sulyard bir tanrının koruması altında olursa dileğinin sarayda dinlenmesi gerekirdi. Nayimathun ayrıca Susa'nın derhal serbest bırakılmasını da emredecekti. Gün doğumunda sahilde buluşacak, sonra da beraber Deniz Generali'ne gidip her şeyi anlatacaklardı.

Tané akşam yemeğini yemeye çalıştı ancak elleri titriyordu. Ejderha binicilerinin çoğu, bir kıyı yerleşkesi olan Sidupi'de Açık Deniz Muhafızları'na yardıma çağrılmışlardı. Kaplan Göz Filosu yüz kişilik bir korsan ekibiyle Sidupi'ye saldırmıştı ve korsanlar orayı dilediklerince yağmalıyorlardı.

Çay istedi. İhtiyacı olduğunda ona hizmet edebilmek için Tané'nin yakınında duran hizmetkârlarından biri çayını getirdi.

Tané'nin iç yerleşkedeki yatak odası hayal ettiğinden daha da güzeldi, kafes döşeme tavanı ve tatlı kokulu minderleri vardı. Resimler boyanarak süslenmiş duvarlar altın varaklarla ışıldıyor, yumuşak şiltesi onu kucaklamayı bekliyordu.

Tüm bu lüksün kalbinde Tané ne yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordu.

Çayını bitirirken elleri titredi. Uyuyabilse uyandığında Nayimathun yanında olacaktı.

Tané şiltesine doğru bir adım atmıştı ki zemin yer değiştirdi, kalenin altından gök gürültüsü gibi bir ses geldi. Tané duvara yapıştı. Depremin gücü yüzünden dengesini kaybedip minderlerin üzerine düştü.

Fenerin ışığı gidip geldi. Hizmetkârlarından üçü odasına koştular. Biri yanında diz çöktü, diğerleri onu dirseklerinden tutup ayağa kaldırdılar. Tané ağırlığını sol ayak bileğinin üstüne verince nefesi kesildi, hizmetkârlar onu aceleyle yatağına götürdüler.

"Leydi Tané, yaralandınız mı?"

"Sadece bileğim burkuldu," dedi Tané. "Başka bir şeyim yok."

"Acı için bir şeyler getireceğiz," dedi en genç hizmetkâr. "Burada bekleyin onurlu Miduchi." Üçü odadan çıktılar.

Açık pencereden uzaklardaki şaşkın bağırışlar duyulabiliyordu. Seiiki'de de depremler olurdu ancak uzun zamandır deprem yaşanmamıştı.

Hizmetkârlar ona bir kâse buz getirdiler. Tané birkaç tanesini beze sarıp sızlayan bileğine bastırdı. Yere düştüğü için omzundaki ve sol tarafında, eski yara izinin olduğu yerdeki ağrı tekrar alevlenmişti.

Buz neredeyse eriyince feneri üfleyip söndürdü ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak uzandı. Sol yanı sanki at çiftesi yemiş gibi ağrıyordu. Tané uykuya dalarken bile ikinci bir kalp gibi atıyordu.

Kapı tıklatılınca irkilerek uyandı. Bir an tekrar Güney Evi'nde olduğunu ve derse geç kaldığını zannetti.

"Leydi Tané."

Hizmetkârlarından birinin sesi değildi.

Solundaki ağrı şimdi kükrüyor gibiydi. Kırmızı gözlerle ve bileğini zorlamamaya uğraşarak ayağa kalktı.

Altı maskeli piyade odasının dışında bekliyordu. Hepsi de kara ordusunun yeşil tuniklerini giymişti.

"Leydi Tané," dedi içlerinden biri eğilerek, "sizi rahatsız ettiğimiz için bağışlayın ama derhal bizimle gelmeniz gerekiyor."

Kara ordusundan bir askerin Tuz Çiçeği Kalesi'ne girmiş olması alışılmadık bir şeydi. "Saat gecenin bir yarısı." Tané otoriter konuşmaya çalışıyordu. "Beni çağıran kim onurlu asker?"

"Onurlu Ginura Valisi."

Bölgedeki en güçlü yetkili valiydi. Seiiki eyalet başkanıydı ve yüksek rütbeli olanlara adalet sağlamakla görevliydi.

Tané bir anda damarlarında akan her damla kanın farkına vardı. Bedeni zeminden kurtulmuş, havada süzülüyor gibiydi ve zihni korkunç olasılıklarla doluydu, bu olasılıkların başında da Roos'un çoktan yetkililere gittiği fikri geliyordu. Belki de yumuşak başlı bir tavırla gidip masumu oynamak en iyisiydi. Şimdi kaçarsa bunu suçunu kabul ettiği yönünde yorumlarlardı.

Nayimathun yakında dönecekti. Ne olursa olsun, Tané nereye götürülürse götürülsün ejderhası onu bulmaya gelecekti.

"Pekâlâ."

Asker rahat duruşa geçti. "Teşekkürler Leydi Tané. Giyinmenize yardım etmeleri için hizmetkârlarınızı göndereceğiz."

Hizmetkârları Tané'ye üniformasını getirdiler. Tané kollarını geçirirken cübbesini tuttular, sonra da beline mavi bir kuşak bağladılar. O giyininceye hizmetkârlar da odadan çıkmak için arkalarını döndüler, Tané o anda yastığının altından bir bıçak kapıp kol yeninin içine sakladı.

Askerler ona koridorda yürürken eşlik ettiler. Sol ayağı yere her değdiğinde acı, bir ok misali baldırından yukarı fırlıyordu. Askerler onu neredeyse bomboş olan kalenin içinden geçirip gecenin karanlığına yönlendirdiler.

Kapıda bir tahtırevan bekliyordu. Tané durdu. Tüm içgüdüleri ona tahtırevana binmemesini söylüyordu.

"Leydi Tané," dedi askerlerden biri, "onurlu Vali sizi çağırıyor, onu reddedemezsiniz."

Yakınlardaki bir hareketlenme Tané'nin dikkatini çekti. Onren, Kanperu'yla beraber kaleye dönüyordu. Tané'yi görünce ona doğru yürüdüler.

"Miduchi Klanı'nın bir üyesi olarak," dedi Tané askere, cesaretlenmişti, "kendi seçtiğim şeyi yapabileceğimi düşünüyorum."

Askerin maskesinin göz çukurlarının derinliklerinde gözleri parıldadı.

Onren ve Kanperu şimdi Tané'nin yanına varmışlardı. "Onurlu Tané," dedi Kanperu, "bir sorun mu var?"

Sesi hem kulak tırmalıyor hem de çınlıyordu. Kınından çıkarılan bir kılıç gibiydi.

İki biniciyle daha karşı karşıya kalan askerler duruşlarını değiştirdiler.

"Bu askerler beni Beyaz Nehir Kalesi'ne götürmek istiyorlar onurlu Kanperu," dedi Tané. "Bana neden çağrıldığımı söyleyemiyorlar."

Kanperu kaşlarını hafifçe çatarak yüzbaşıya baktı. Tüm askerlerden neredeyse bir kafa daha uzundu. "Bir ejderha binicisini hangi hakla birdenbire çağırırsınız?" diye sordu. "Leydi Tané tanrının seçilmişidir, buna rağmen onu bir hırsızmış gibi bu kaleden alıp götürüyorsunuz."

"Onurlu Deniz Generali'ne bilgi verdik Lord Kanperu."

Onren kaşlarını kaldırdı. "Madem öyle," dedi, "döndüğünde bu konuda kesinlikle ondan da onay alacağım."

Askerler hiçbir şey demediler. Onlara sert bir bakış atan Onren, Tané'yi kenara çekti.

"Endişelenme," dedi sessizce. "Önemsiz bir meseledir. Onurlu Vali, Miduchi Klanı'na bile otoritesini hissettirmeyi severmiş." Duraksadı. "Tané, iyi görünmüyorsun."

Tané yutkundu.

"Bir saat içinde dönmezsem," dedi, "yüce Nayimathun'a haber yollar mısın?"

"Tabii ki." Onren gülümsedi. "Mesele her neyse yakında çözülür. Yarın görüşürüz."

Tané başını sallayıp gülümsemeye uğraştı. O, tahtırevana binip kaleden çıkarken Onren onu izledi.

Tané bir ejderha binicisiydi. Korkacak bir şey yoktu.

Askerler onu cadde cadde taşıdılar, akşam pazarının yanından ve mevsim ağaçlarının altından geçirdiler. Kalabalık hanlardan kahkaha sesleri geliyordu. Tané ancak İmparatorluk Tiyatrosu'nu geçtiklerinde onurlu Ginura Valisi'nin yaşadığı Beyaz Nehir Kalesi'ne gitmediklerini fark etti. Şehrin güneyindeki dağ eteklerine gidiyorlardı.

Korku göğsünü sıkıştırdı. Tahtırevanın kapısına uzandı ancak kapı dışarıdan kilitlenmişti.

"Doğru yolda değiliz," diye seslendi. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Cevap yoktu.

"Ben bir Miduchi'yim. Derin Karlar'dan yüce Nayimathun'un binicisiyim." Sesi çatladı. "Bana böyle davranmaya nasıl cüret edersiniz?"

Tek duyduğu ayak sesleriydi.

Tahtırevan nihayet durup da Tané nerede olduklarını gördüğünde midesi ağrımaya başladı. Kapı açıldı. "Onurlu Miduchi," dedi askerlerden biri, "lütfen beni takip edin."

"Ne cüretle," diye fısıldadı Tané. "Beni *ne cüretle* böyle bir yere getirirsiniz." Çürümüş bir şeyin kokusu burnuna doldu, korkusu daha da arttı. Kaçma şansını kaybetmişti. Bir ejderha binicisi bile elinde bir kılıç yokken buradaki tüm muhafızlarla savaşamazdı, zaten gidecek bir yeri de yoktu. Tahtırevandan inip yürümeye başladı; çenesini kaldırmıştı, her adımda sol tarafı zonkluyordu, ellerini yumruk yapmıştı.

Onu buraya öldürmek için getirmiş olamazlardı. Yargılamadan olmazdı. Nayimathun olmadan olmazdı. Tané tanrının seçilmişiydi, korunuyordu, güvendeydi.

Askerler onu Ginura Hapishanesi'ne yönlendirirken böceklerin sesi bakışlarını yukarı çevirmesine neden oldu. Çürümüşlükle şişmiş üç kelle kapının üstünden sokağı izliyordu.

Tané içlerinden en yeni olana baktı. Sazı andıran, kanla keçeleşmiş saçlar, ölümle şişmiş bir dil. Yüz hatları çoktan gevşemeye başlamıştı ama Tané onu tanıdı. Sulyard. Duruşunu korumaya çalıştı ancak omurgası gerildi, midesi bulandı ve ağzı tuz gibi kupkuru oldu.

Uzak yerlerde, su hayaletinin geldiği Inys'de insanların idamları izlemek için toplandıklarını duymuştu. Seiiki'de işler böyle değildi. Şehrin çoğunluğu hapishane topraklarında on yedi yaşındaki genç bir kadının bir çukurun yanında dizleri üstünde ve kolları arkasında bağlı bir şekilde sonunu beklediğinden habersizdi. Kadının uzun saçı kazınalı çok olmuştu.

Askerler Tané'yi mahkûma doğru götürüp sıkıca tuttular. Bir yetkili konuşuyordu ancak Tané kulaklarındaki kanın sesinden onu duyamıyordu. Ayak seslerini duyan kadın başını kaldırdı ve Tané onun bunu yapmamış olmasını diledi zira onu tanıyordu.

"Hayır," dedi Tané çatlak bir sesle. "Hayır. Durmanızı emrediyorum!"

Susa ona baktı. Bakışları umutla dolmuştu ancak şimdi keder o umudu söndürüyordu.

"Tanrı'nın seçilmişiyim ben," diye bağırdı Tané cellada. "O benim korumam altında. Yüce Nayimathun bunun için göğü başınıza indirecek!" Cellat taştan da olsa fark etmezdi. "O değildi. Bendim. *Benim* hatamdı, benim suçumdu..."

Susa başını iki yana salladı, dudakları titriyordu. Kirpiklerinde damlalar birikti.

"Tané," dedi boğuk bir sesle, "bakma."

"Susa..."

Hıçkırıklar boğazında düğümlenmişti. *Hataydı. Durdurun şunu.* Tané çırpınırken askerler parmaklarını onun kollarına geçirdi, Tané kendini kaybettikçe daha da fazla el onu kav-

radı. *Durdurun şunu.* Tek görebildiği Susa'nın çocukluğuydu: kar tanelerinden bir taç takmış hali, Tané elini tuttuğundaki gülümsemesi.

Cellat kılıcını kaldırdı. Susa'nın kafası çukura yuvarlandığında Tané dizlerinin üstüne yığıldı.

Seni her zaman koruyacağım.

Ejderha binicisi anlaştıkları zamanda sahile gelmediğinde Niclays yüce gönüllü bir şekilde kadının elinde olmayan sebeplerle geç kaldığını varsaydı ve evindeymiş gibi rahat davrandı. Yanında getirdiği çantada bazı kitapları ve el yazmaları vardı, bunların arasında Truyde'un ona verdiği parça da bulunuyordu. Niclays bu parçayı bir demir fenerin ışığında dikkatle inceledi.

Cep saatini açıp yanına koymuştu. Saat İtidal Şövalyesi'nin modern sembolüydü. Düzenleme, kısıtlama, dizginlemenin sembolü. Sersemlerin ama aynı zamanda âlim ve filozofların da erdemiydi bu, onlar bu erdemin öz sınamayı ve bilgeliği aramayı teşvik ettiğine inanırlardı. Altı Erdem arasında mantığa en yakın olanın bu olduğu kesindi.

Niclays'in koruyucu şövalyesi bu olmalıydı. Bunun yerine Niclays on iki yaşındayken Cesaret Şövalyesi'ni seçmişti.

Broşu şimdi Brygstad'da bir yerlerde çürüyordu. Sürgün edildiği gün broşunu söküp atmıştı.

Bir saat, sonra bir saat daha geçti. Gerçeği inkâr edemezdi. Leydi Tané blöfünü görmüştü.

Ufukta şafak sökmek üzereydi. Niclays saatini kapattı. Ostendeur'a yeni üretilmiş bir yaşam iksiriyle şan şöhret içinde dönme şansı ellerinden kayıp gitmişti.

Ejderha binicisinden ne yapmasını istediğini duysalardı Purumé ve Eizaru dehşete düşerlerdi. Bu onu bir korsan kadar kötü kılıyordu ancak o lanet olası iksiri yaratmak eve dönmesinin

tek yolu, Boşluk'un üst tarafındaki kraliyet hanelerine karşı kullanacağı tek potansiyel kozdu.

İç çekti. Sulyard'ı kurtarmak için Savaş Beyi'ne Tané Miduchi'den ve Seiiki'ye karşı işlediği suçtan bahsetmesi gerekecekti. Derhal yapacağı şey bu olurdu, daha iyi bir adam olsaydı tabii.

Topallayarak sahilden uzaklaşırken bir anda durdu. Bir anlığına yıldızların gökten silindiğini düşündü. Daha dikkatli baktığında bir ışık parıltısı gördü ve donakaldı.

Bir şey yere iniyordu. Devasa bir şey.

Suda batıyormuş gibi hareket ediyordu. Yara izli, yanardöner yeşilden bir kurdele. Kafasında mesane şeklinde ve parlak maviyle parıldayan bir organ. Aynı parıltı pullarının altında da nabız gibi atıyordu.

Bir Göllü ejderha. Niclays aç bir şekilde onu izlerken ejderha bir kuş zarafetiyle kuma indi.

Devasa, yıpranmış bir kaya parçası kumun üstünde öne eğilmiş omuzlar gibi yükseliyordu. Niclays bakışlarını ejderhadan hiç ayırmadan kayanın arkasına geçti. Ejderhanın başını çevirme şekline bakılırsa bir şeyler arıyordu.

Niclays yere çömelip fenerini söndürdü. Yaratık sürünerek kıyıya, onun saklandığı yere yaklaşırken onu izledi. Yaratık konuştu.

"Tané."

Devasa ön bacakları suya girdi. Niclays neredeyse pullarına dokunabilecek kadar yakındı. Çalışmasının anahtarı neredeyse parmaklarının ucundaydı. Kayanın altında çömelerek durmaya devam etti, ona bakmak için başını eğdi. Gözleri çarkıfelekler gibiydi.

"Tané, oğlan öldü," dedi Seiikice. "Arkadaşın da." Dişlerini gösterdi. "Tané, neredesin?"

Demek kadının yaratığı buydu. Ejderha havayı kokladı, burun delikleri irileşti.

İşte o anda Niclays bir bıçağın soğukluğunu boğazında hissetti ve bir el ağzını kapattı. Niclays boğuk bir ses çıkardı.

Ejderha başını aniden kayaya doğru çevirdi.

Niclays titredi. Kendi vücuduna dair hiçbir ses duymuyordu, ne kalbinin atışını ne de nefesini ama boğazındaki kılıcı korkunç bir detayla hayal edebiliyordu. Kavisli bıçak. Bir santimin zerresi kadar kıpırdasa bile canını alabilecek kadar keskin bir kenar.

Gecenin içinden bir *tıs* sesi duyuldu. Bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Ejderha hırladı. Pençesini kayaya sürttüğünde çarpışan kılıçlar gibi bir ses çıktı.

Sahil siyah dumana boğulmuştu. Buruk bir kokusu vardı, yanık saç ve kükürt gibi. Bir de barut. *Ateşbulut.* Niclays aniden zorla ayağa kaldırıldı; bir an sonra buram buram dumanın arasında sendeliyor, öksürüp duruyor, kumaşa sarınmış bir figür tarafından sürükleniyordu. Ayaklarının altındaki kum kayıyor, her adımla dengesini kaybediyordu.

"Dur," dedi onu yakalayan kişiye nefes nefese. "Dur lanet olası..."

Dumanların içinden bir kırbaç gibi bir kuyruk belirdi ve korkunç bir hızla Niclays'in karnına çarptı. Darbenin etkisiyle sırtüstü kumlara düştü, sersemlemiş ve nefesi kesilmiş bir halde öylece uzandı, gözlüğü bir kulağından sallanıyordu.

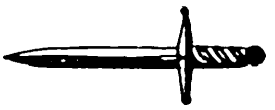
Ölmekte olan bir balina gibi yas dolu bir ses duyuldu. Bir şey düştü ve dünya sallandı. Niclays kumsalda çıplak ayak yürüyen, dudaklarında hafif bir gülümseme olan Jannart'ı gördü. "Jan," dedi nefes nefese ama Jan çoktan gitmişti.

Çizmeli iki ayak yanında kuma bastı.

"Bana bir sebep ver," dedi bir ses Seiikice, "ben de seni deşmeyeyim." Kemik kabzalı bir bıçak belirdi önünde. "Kaplan Göz Filosu'na teklif edeceğin bir şey var mı?"

Niclays konuşmaya çalıştı ancak dilini arı sokmuş gibiydi. *Simyacıyım*, demek istiyordu. *Simyacıyım ben. Canımı bağışlayın.*

Biri çantasını havaya kaldırdı. Yaralı eller kitaplarının ve el yazmalarının altını üstüne getirirken zaman paramparça olmuş gibiydi. Ardından bir bıçağın kabzası Niclays'in şakağına indi ve bir karanlık dalgası bütün tasalarını alıp götürdü.

30

Batı

Truyde utt Zeedeur Yalnız Kule'de hapsedilmişti. İşkence tehdidiyle birçok suçunu itiraf etmişti. Kraliyet gezisi duyurulduktan sonra Hakikatin Hizmetkârları adında bir oyun topluluğuna yanaşmıştı, bu sözde grubun bir efendisi ve soylu bir hamisi yoktu, yetkililer tarafından da serseri muamelesi görüyorlardı. Truyde onlara hami olmayı ve ailelerine para vermeyi teklif etmişti, tabii yardım etmeleri karşılığında.

Sahte saldırının amacı Sabran'ı hem Yscalin hem İsimsiz Olan tarafından hayati tehlikede olduğuna ikna etmekti. Truyde'un bu sayede ondan Doğu'yla müzakereleri açmasını isteyebilecek bir temeli olacaktı.

Sonrasında yaşananları anlamak için pek de zeki olmaya gerek yoktu. Berethnet Hanesi'nden gerçekten nefret edenler bu oyunun içine sızmışlardı. İçlerinden biri –Saraydibi'ndeki evi felaket tellallarının el yazmalarıyla dolu olan Bess Weald– Lievelyn'i öldürmüştü. Karmaşa esnasında Hakikatin Hizmetkârları'nın birçok masum üyesi, ayrıca iki zümre şövalyesi ve Linora Payling de öldürülmüştü. Linora'nın yaslı ailesi onu almak için çoktan gelmişti.

Truyde kimseyi öldürmek istememiş olabilirdi ancak iyi niyeti boşunaydı.

Ead olanları anlatmak için Chassar'a çoktan bir mektup yollamıştı bile. Başrahibe, Sabran'ın ve doğmamış çocuğunun ölümle burun buruna gelmesinden hiç hoşlanmayacaktı.

Gül Köşkü gri matem ipekleriyle sarılmıştı. Sabran kendini mahrem odasına kapatmıştı. Lievelyn onu eve götürecek bir gemi gelene kadar Hanımımızın Mabedi'ne yatırılmıştı. Kız kardeşi Ermuna taç giyecek, Prenses Bedona da meşru vâris olacaktı.

Lievelyn alındıktan birkaç gün sonra Ead kraliyet meskenlerine doğru ilerliyordu. Sabahın erken saatleri genelde huzurlu olurdu ancak sırtındaki gerginlik hissini bir türlü atamıyordu.

Tharian Lintley pusu esnasında Ead'ın dört can alışını izlemişti. Eğitim aldığını fark etmiş olmalıydı. O kanlı kaosta başka birinin onu gördüğünü hiç sanmıyordu ve Lintley'nin de onun bıçaklara olan ilgisini rapor etmediği ortadaydı ancak yine de dikkat çekmemeyi planlıyordu.

Bir Taht Nedimesi olunca bunu söylemesi yapmasından kolaydı. Özellikle de kraliçe de onu adam öldürürken görmüşken.

"Ead."

Ead döndüğünde onu kolundan yakalamış, nefes nefese olan Margret'ı gördü. "Loth," diye fısıldadı arkadaşı. "Bana bir mektup yolladı."

"Ne?"

"Benimle gel çabuk."

Ead kalbi küt küt atarak Margret'ın peşinden kullanılmayan bir odaya girdi. "Loth mektubu Combe'un eline geçmekten nasıl kurtarmış?"

"Annemin desteklediği bir oyun yazarına göndermiş. O da Ascalon'u ziyaret ettiğimizde mektubu bana vermeyi başardı." Margret eteğinden kırışmış bir kâğıt çıkardı. "Baksana."

Ead yazıyı anında tanıdı. O yazıyı tekrar görmek kalbini doldurdu.

Biricik M, bu mektubu ele geçirirler diye korktuğumdan pek bir şey yazamıyorum. Cárscaro'da işler göründüğü gibi değil. Kit öldü, korkarım ki Kar tehlikede. Saki'den sakının.

"Lord Kitston ölmüş," diye mırıldandı Ead. "Nasıl?"

Margret yutkundu. "Yanılıyor olması için dua ediyorum ama... Kit ağabeyim için her şeyi yapar." El mührüne dokundu. "Ead, bu Güvercinlerin Yeri'nden yollanmış."

"Rauca," dedi Ead şaşkınlıkla. "Cárscaro'dan ayrılmış."

"Ya da *kaçmış*. Belki de Kit böyle..." Margret son satırı işaret etti. "Şuraya bak. Lievelyn'i vuran kadının bir sakiye dua ettiğini söylememiş miydin?"

"Evet." Ead yazıyı tekrar okudu. "Kar'ın Sabran olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Loth çocukken ona Kar Prensesi derdi," dedi Margret, "ama ne yaparsam yapayım bu entrika ağını anlayamıyorum. Kraliçenin resmî bir sakisi *yok*."

"Loth, Prens Wilstan'ı bulmak için gönderilmişti. Wilstan da Kraliçe Rosarian'ın ölümünü araştırıyordu," dedi Ead fısıldayarak. "Belki bunlar bağlantılıdır."

"Belki," dedi Margret. Alnında ter birikmişti. "Ah, Ead, Sabran'a Loth'un hayatta olduğunu söylemek için can atıyorum ama Combe notu nereden aldığımı öğrenir o zaman. Loth'a o kapıyı kapatırsam diye korkuyorum."

"Sabran, Lievelyn'in yasını tutuyor. Ona arkadaşının döneceğine dair boş umut verme." Ead, Margret'ın elini sıktı. "Saki'yi bana bırak. Onu araştırıp bulacağım."

Margret derin bir nefes alıp başıyla onayladı.

"Babamdan bir mektup daha gelmiş." Başını iki yana salladı. "Annem onun iyice huzursuzlandığını söylüyor. Babam bana Altınhuş vârisine söyleyeceği inanılmaz önemli bir şey olduğunu söyleyip duruyor. Loth dönmezse..."

"Akıl pusu mu sence?"

"Belki. Annem onun isteğine uymamamı söylüyor. Geri gideceğim ama daha değil." Margret mektubu eteğine tıkıştırdı. "Gitmem lazım. Belki akşam yemeğinde görüşürüz."

"Tamam."

Yolları ayrıldı.

Loth o mektubu göndermek için büyük bir riski göze almış olmalıydı. Ead onun bu uyarısını dikkate almayı planlıyordu. Sabran şehirde gerçekten de ölümle burun buruna gelmişti ama bu bir daha olmayacaktı.

Ead buradayken asla.

Hamilelik Sabran'ın kusmasına neden oluyordu. O bir lazımlığa öğürürken Roslain de sabahın köründe uyanıp onun saçlarını tutuyordu. Bazı geceler Katryen da bir tekerlekli yatakta onların yanında uyurdu.

Hâlâ sadece bir avuç kişi bebekten haberdardı. Şu an sırası değildi, yasın henüz ilk günleriydi.

Her gün kraliçe düğün gecesini geçirdiği Kraliyet Yatak Odası'ndan çıkıyor, her gün bir önceki günden daha da bitkin görünüyordu. Her gün gözlerinin altındaki morluklar daha zalimleşiyordu. Nadiren konuştuğunda da kısa ve sert konuşuyordu.

Bu yüzden bir akşam ona tatlı dil dökülmeden konuştuğunda Katryen az kalsın oyasını düşürecekti.

"Ead," dedi Inys Kraliçesi, "bu gece yatak arkadaşım sen olacaksın."

Saat dokuzda Taht Nedimeleri kraliçenin üstünü çıkardılar, Ead da ilk kez geceliğini giydi. Roslain onu bir kenara çekti.

"Odada tüm gece ışık olması lazım," dedi ona. "Sabran karanlıkta uyanırsa korkar. Baş ucu sehpasına bir mum koyarsan sönmesine engel olabilirsin, en kolayı o."

Ead başını salladı. "Kesinlikle yapacağım."

"Güzel."

Roslain daha çok şey söylemek istiyormuş gibi duruyordu ancak kendini tuttu. Kraliyet Yatak Odası'nın güvenli olduğuna emin olduktan sonra diğer nedimeleri dışarıya yönlendirip kapıyı kilitledi.

Sabran yatağa sırtüstü uzanmıştı. Ead onun yanına uzanıp yorganı üstüne çekti.

Uzunca bir süre sessiz kaldılar. Katryen, Sabran'ın neşesini nasıl yerine getireceğini biliyordu, Roslain de ona nasıl nasihat vereceğini. Ead kendi rolünün ne olması gerektiğini merak etti. Dinlemekti belki de.

Ya da ona gerçeği söylemek. Belki de Sabran'ın en çok değer verdiği şey buydu.

Ead birine bu kadar yakın uyumayalı yıllar olmuştu. Sabran'ın fazlasıyla farkındaydı. Kül rengi kirpiklerinin kıpırtısı. Bedeninin sıcaklığı. Göğsünün kalkıp inişi.

"Son zamanlarda çok kâbus görüyorum." Sabran'ın sesi sessizliği bozdu. "Senin ilacın işe yaramıştı ama Hekim Bourn bana hamileyken hiçbir ilaç almamamı söyledi. Uyku suyu bile."

"Hekim Bourn'a karşı çıkmak istemiyorum," dedi Ead, "ama belki gül suyunu bir yağın içinde kullanabilirsiniz. Derinizi yumuşatır, kâbusları kovmaya da yardımcı olabilir."

Sabran başını sallayarak bir elini karnına koydu. "Yarın isterim. Belki de bu gece senin varlığın kâbusları uzak tutar Ead. Güller tutamasa bile."

Sabran'ın saçları açıktı, omuzlarının göründüğü yerlerde bir perde gibi ikiye ayrılmıştı.

"Sana hiç teşekkür edemedim. Sadak Yolu'nda yaptığın her şey için," dedi. "Acı içindeydim ama yine de beni korumak için ne kadar iyi savaştığını fark ettim." Çenesini kaldırdı. "Diğer katilleri de öldüren sen miydin? Gecedeki gözcü sen misin?"

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Ead aklına koyduğunu yapmak –gerçeği söylemek– istiyordu ancak bu çok büyük bir riskti. Bu haber Combe'a giderse saraydan atılırdı.

"Hayır, madam," dedi. "Belki onlar Prens Aubrecht'i koruyabilirlerdi ama ben koruyamadım."

"Prensi korumak senin görevin değildi," dedi Sabran. Profili yarı gölge yarı altındı. "Aubrecht'in ölmesi benim suçum. Sen bana o kapıyı açtırmamamı söyledin."

"Katil ona ulaşacak bir yol bulurdu, o gün ya da başka bir gün," dedi Ead. "Birileri Prens Aubrecht'in ölümünü sağlama almak için Bess Weald'a iyi para ödemiş. Prensin kaderi belliydi."

"Bu doğru olabilir ama yine de seni dinlemeliydim. Sen beni hiç kandırmadın. Aubrecht'ten beni bağışlamasını dileyemem ama... senden dileyebilirim, Ead Duryan."

Sabran'ın bakışlarından bakışlarını kaçırmamak çaba gerektiriyordu. Ead'ın onu ne kadar *çok* kandırdığından hiç haberi yoktu.

"Sizi bağışlıyorum," dedi Ead.

Sabran tuttuğu nefesini burnundan verdi. Sekiz yıldır ilk kez Ead söylediği yalanlar için bir pişmanlık sızısı hissetti.

"Truyde utt Zeedeur ihanetinin bedelini ödemeli, ne kadar genç olursa olsun," dedi Sabran. "Usulen yapmam gereken Yüce Prenses Ermuna'nın ona ölüm cezası vermesini istemek. Gerçi belki sen merhamet etmemi tercih ederdin Ead, merhametin tadını huzur verici buluyorsun sonuçta."

"Onunla istediğinizi yapmalısınız."

İşin aslı Ead kızın ölmesini istemiyordu. Tehlikeli bir budalaydı ve aptallığı çok sayıda ölüme sebep olmuştu ancak henüz on yedi yaşındaydı. Hatalarını telafi etmek için zamanı vardı.

Aralarında bir sessizlik daha geçti, ardından kraliçe, Ead'a bakmak için yana döndü. Bu kadar yakınken Ead onun göz bebeklerini saran kalın siyah halkaları görebiliyordu, gözlerinin çarpıcı yeşiline karşı kopkoyulardı.

"Ead," dedi, "bundan Ros ya da Kate'e bahsedemem ama seninle konuşacağım. Benim hakkımda kötü düşünmeyeceğini hissediyorum. Beni... anlayacağını hissediyorum."

Ead parmaklarını onunkilere doladı.

"Benimle her zaman özgürce konuşabilirsiniz," dedi.

Sabran ona yanaştı. Eli soğuk ve narindi, yüzüksüz parmakları çıplaktı. Aşk düğümü yüzüğünü, bir anıt yeri belirlemek için Batık Bahçeler'e gömmüştü.

"Aubrecht'i eşim olarak almadan önce bana evlenmeyi isteyip istemediğimi sormuştun," dedi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. "Şimdi sadece sana itiraf ediyorum ki istemiyordum... Hâlâ da istemiyorum."

Bu itiraf aralarında asılı duruyordu sanki. Bu tehlikeli bir sohbetti. İşgal tehlikesi altındayken Tanrısal Dükler çok geçmeden Sabran'ı yeni bir eş alması için teşvik etmeye başlarlardı, üstelik vârise hamile olmasına rağmen.

"Bu sözcükleri yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim." Verdiği nefes bir gülüşün kıyısındaydı. "Inys'in savaşla yüzleştiğini biliyorum. Dünyanın diğer tarafında Ejderik şeylerin uyandığını biliyorum. Evliliğimin var olan ittifaklarımızdan herhangi birini güçlendireceğini, Erdemlik'in diğer ülkelerinin kutsal evlilik kurumuyla saflara katıldığını biliyorum."

Ead başını salladı. "Ama?"

"Korkuyorum."

"Neden?"

Sabran bir süre kıpırdamadan uzandı. Bir eli karnının üzerindeydi, Ead da diğer elini tutuyordu.

"Aubrecht bana karşı nazikti. Hassas ve iyi davrandı," dedi nihayet; sesi boğuktu, "ama o içimdeyken, ben o andan zevk alırken bile..." Gözlerini kapattı. "Sanki bedenim tamamen bana ait değilmiş gibi hissettim. Ben... hâlâ öyle hissediyorum."

Bakışları geceliğinin ipek kumaşıyla sarmalanmış karnındaki belli belirsiz çıkıntıya döndü.

"İttifaklar hep kraliyet evlilikleriyle yapılır ve güçlendirilir," dedi. "Inys Batı'daki en güçlü donanmaya sahip olabilir ama iyi eğitimli bir daimî ordumuz yok. Nüfusumuz az. İşgal edilirsek alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız olacak ama... Erdemlik'teki her ülke önce kendi kıyılarını savunmayı görevi kabul eder. Ne var ki bir evlilik yasal taahhütlerle gelir. Askerî destek teminatlarıyla."

Ead sessiz kaldı.

"Hiçbir zaman evliliğe karşı büyük bir yatkınlık hissetmedim Ead. Soylu kandan gelenlerin yapması gereken, aşktan değil, yalnızlık korkusundan doğan evliliğe karşı yani," diye mırıldandı Sabran. "Ama kendimi geri çekersem tüm dünya beni yargılayacak. Ülkemi başkasınınkiyle evlendirmeyecek kadar gururlu. Ölürsem kızıma onu sevecek bir baba bırakmayacak kadar bencil. Beni böyle görecekler. Böyle bir hükümdarı gerektiğinde kim savunur?"

"Ona Muhteşem Sabran diyenler. Onun Fýredel'i kovduğunu görenler."

"Ufuk düşman gemileriyle karardığında o kahramanlığı çok geçmeden unuturlar," dedi Sabran. "Kanım Yscalin'in ordularını vazgeçiremez." Göz kapakları düşüyordu. "Beni rahatlatacak bir şey söylemeni beklemiyorum Ead. Korkularım bencilce olmasına rağmen derdimi dökmeme izin verdin. Küçük Hanım, uğruna yalvardığım çocuğu bahşetti bana ve benim tek yapabildiğim... korkudan titremek."

Şöminede ateş kükrüyor olmasına rağmen Sabran'ın tüyleri diken diken olmuştu.

"Benim geldiğim yerde," dedi Ead, "sizin yaptığınızı yapanlara *bencil* demeyiz."

Sabran ona baktı.

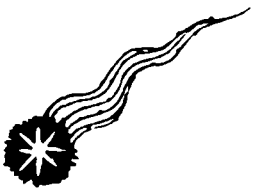
"Eşinizi yeni kaybettiniz. Onun çocuğunu taşıyorsunuz. Tabii ki savunmasız hissedersiniz." Ead onun elini sıktı. "Hamilelik hep kolay değildir. Bana kalırsa tüm dünyada en iyi gizlenen sır budur. Hamilelikten daha tatlı bir şey yokmuş gibi konuşuruz

ama gerçek daha karmaşıktır. Kimse hamileliğin zorluklarıyla ilgili açık açık konuşmaz. Rahatsızlık. Belirsizlik. Bu yüzden şimdi durumunuzun ağırlığını hissedince kendinizi bu işte tek başınaymışsınız gibi hissediyorsunuz. Bu yüzden de suçu kendinize yüklemişsiniz."

Bunu duyan Sabran yutkundu.

"Korkmanız doğal." Ead bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Başkasının sizi aksine inandırmasına izin vermeyin."

Inys Kraliçesi pusudan beri ilk kez gülümsedi. "Ead," dedi, "sen yokken ne yapmışım bilmem."

31

Doğu

Beyaz Nehir Kalesi adını bir nehirden değil, kale topraklarını çevreleyen deniz kabuğuyla dolu hendeklerden alıyordu. Kalenin arkasında kadim Yaralı Kuş Ormanı vardı, onun da ardında kasvetli ve acımasız Tego Dağı. Seçim Günü'nden bir yıl önce tüm çıraklara o zirvenin tepesine tırmanma görevi verilmişti, yüce Kwiriki'nin ruhunun buna layık olanları kutsamak için zirveye indiği söylenirdi.

Güney Evi'nden gelen tüm çırakların arasında sadece Tané zirveye ulaşabilmişti. Yarı donmuş bir halde ve dağ hastalığının verdiği sıkıntıyla son bayırı sürüklenerek çıkmış, kara kan bulaştırmıştı.

O son saatte insanlıktan çıkmıştı. İnce ve rüzgârla yırtılmış bir kâğıt fenerden ibaretti, ruhundan geriye kalan yanıp sönen pırıltılara tutunuyordu. Yine de artık tırmanacak bir yer kalmayıp da başını kaldırdığında ve göğün korkunç güzelliği dışında başka bir şey görmediğinde kendinde ayağa kalkacak gücü bulmuştu. O anda anlamıştı ki yüce Kwiriki onun yanında, *içindeydi.*

Şu anda o hissiyat daha önce ona hiç olmadığı kadar uzaktı. Tekrar paramparça bir fenerdi Tané. Zar zor hayattaydı.

Onu hapishanede ne kadar tuttuklarından emin değildi. Zaman dipsiz bir havuza dönüşmüştü. Ellerini kulaklarına örtüp uzanmıştı, bu yüzden tek duyabildiği denizin sesiydi.

Sonra başka eller onu bir tahtırevana sokmuştu. Şimdi de bir muhafız binasının yanından geçiriliyor, yüksek tavanlı ve duvarları Büyük Matem'den sahnelerle süslenmiş bir odaya sokuluyordu, ardından da üstü kapalı bir balkona çıkarıldı.

Ginura Valisi askerlerine gitmelerini işaret etti. Dimdik duruyordu, bakışları tiksintiyle buz kesmişti.

"Leydi Tané," dedi kadın soğukça.

Tané eğilip minderlerin üstünde diz çöktü. Bu unvan çoktan başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu.

Dışarıda bir matemci şakıdı. İnleyen bir çocuğu andıran hık hık hık seslerinin bir imparatoriçeye aklını kaybettirdiği söylenirdi. Tané yeterince dinlerse aklını kaybeder mi diye merak etti.

Belki de çoktan kaybetmişti.

"Birkaç gün önce," dedi Vali, "bir mahkûm sizi en ciddi suçlardan biriyle itham etti. Mentendon'dan Seiiki'ye kaçak olarak getirilmişti. Büyük Ferman uyarınca idam edildi."

Kapının üstünde bir kafa, saçı kanla keçeleşmiş.

"Mahkûm, Hisan Burnu'ndaki yargıçlara buraya geldiğinde bir kadının onu sahilde bulduğunu söyledi. Kadının gözünün altındaki yara izini tarif etti."

Tané terli avuçlarını bacaklarına bastırdı.

"Söyler misiniz," dedi Vali, "kusursuz notları olan, yokluk içinde büyüyüp yetişmiş, Tanrı'nın seçilmişi olma konusunda nadir bir fırsat tanınan bir çırak neden bunu yaparak –bu adadaki her vatandaşın güvenliği de dâhil olmak üzere– her şeyi riske attı?"

Tané'nin sesini bulması uzun zaman aldı. Sesini kan lekeli bir çukurda bırakmıştı.

"Söylentiler vardı. İnzivayı bozanların ödüllendirildiği söyleniyordu. Bir kereliğine korkusuz olmak istedim. Risk almak istedim." Söyledikleri hiç kendi düşüncelerine benzemiyordu. "O... denizden çıktı."

"Neden yetkililere rapor etmediniz?"

"Tören yapılmaz sandım. Limanın kapatılacağını, tanrıların dışarıda tutulacağını düşündüm. Asla ejderhaya binemeyeceğimi."

Kulağa ne kadar da korkakça geliyordu. Ne kadar bencilce ve aptalca. Bunları Nayimathun'a açıkladığında ejderhası onu anlamıştı. Şimdi yaptıklarının utancı onu eziyordu.

"Bir mesaj gibi duruyordu. Tanrıların gönderdiği bir mesaj." Zar zor konuşabiliyordu. "Fazla şanslıydım. Bütün hayatım boyunca yüce Kwiriki bana fazla iyi davrandı. Her gün bu lütfunun yok olmasını bekledim. Yabancı geldiğinde vaktin geldiğini anladım. Ama hazır değildim. Yapmam gereken... yabancının benimle olan ilişkisini kesmekti. İstediğimi alana kadar onu saklamaktı."

Tek görebildiği tırnaklarını dibine kadar yediği, yara izleriyle çentikler açılmış elleriydi.

"Yüce Kwiriki size lütuf *gösterdi* Leydi Tané." Vali'nin sesi neredeyse acır gibiydi. "O gece farklı bir tercih yapmış olsaydınız o lütuf hâlâ üzerinizde olabilirdi."

Dışarıdaki kuş tekrar öttü: hık hık hık. Asla avutulamayacak bir çocuk.

"Susa masumdu onurlu Vali," dedi Tané. "Bana yardım etmesi için onu zorladım."

"Hayır. Orisima'ya girmek için ikna ettiği nöbetçiyi sorguladık. Kendi rızasıyla dâhil olmuş. Seiiki'den önce size sadıkmış." Vali dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir ejderha ona merhamet edilmesini istemiş, farkındayım. Ne yazık ki haber bana çok geç ulaştı."

"Nayimathun," diye fısıldadı Tané. "Nerede o?"

"Bu da lafı ikinci ve daha da ciddi bir konuya getiriyor. Şafağa yakın bir grup avcı Ginura Koyu'na inmiş."

"Avcı mı?"

"Kaplan Göz Filosu. Derin Karlar'dan yüce Nayimathun'u... almışlar."

Tané'nin içindeki tüm duygular çekildi. Ellerini yumruk yaptı.

"Açık Deniz Muhafızları onu geri almak için ellerinden geleni yapacaklar ama tanrılarımızın onları Kawontay'de bekleyen kasaplıktan kurtulmaları çok nadirdir." Vali'nin bir an çenesi kasıldı. "Bunu söylemek acı veriyor ancak yüce Nayimathun muhtemelen ona ulaşamayacağımız bir konumda."

Tané titredi.

Midesi zehir gibiydi. Nayimathun'un çektiği acıları hayal etmemeye uğraştı. Bunun düşüncesi bile o kadar katlanılmazdı ki bakışları bulanıklaştı ve dudakları titredi.

Tané kader mahkûmuydu, kaybedebileceği hiç kimse ve hiçbir şey kalmamıştı. Belki bu son hareketiyle Seiiki'deki yozlaşmanın bir kısmını da kendisiyle beraber temizleyebilirdi.

"Olayla ilişkisi olan biri daha var," dedi sessizce. "Roos. Orisima'dan gelen bir cerrah. Bana şantaj yapmaya çalıştı. Çalışması için ona ejderha pulları ve kanı götürmemi söyledi. İçinde ne ahlak var ne iyilik." Gözleri yanıyordu. "Yüce Nayimathun'u alırken korsanlara yardım etmiştir. Başka ejderhaları incitemesin. Adaletle yüzleşsin."

Vali bir süre onu inceledi.

"Roos'un kayıp olduğu bildirildi," dedi nihayet. Tané kadına öylece baktı. "Arkadaşlarının dediğine göre dün gece sahile gitmiş. Adadan kaçmış olabileceğinden şüpheleniyoruz."

Roos, Kaplan Göz Filosu'yla beraberse çoktan ölmüş demekti.

Onun gibi bir adam çok geçmeden yanlış insanı sinirlendirirdi.

Bu düşünce Tané'ye huzur vermedi. Düşmanı ortadan yok olmuştu ama ejderhası da öyle. Arkadaşı da öyle. Asla hak etmediği düş de öyle.

"Bir hata yaptım." Elinde kalan tek şey buydu. "Korkunç bir hata."

"Evet, yaptınız."

Aralarındaki boşluğu sessizlik doldurdu.

"Usule göre idam edilmeniz gerekir," dedi Vali ona. "Kendi çıkarlarınızın peşinden koşmanız ve açgözlülüğünüz Seiiki'yi yok

edebilirdi. Ne var ki yüce Nayimathun'a ve olabileceğiniz kişiye olan saygımdan size bugün merhamet göstereceğim. Ömrünüzün geri kalanını Tüy Adası'nda geçireceksiniz. Orada yüce Kwiriki'ye iyi hizmet etmeyi de öğrenebilirsiniz."

Tané ayağa kalkıp eğildi, askerler onu tekrar tahtırevana götürdü. Tané yalvaracağını, ağlayacağını veya af dileyeceğini düşünmüştü ancak sonuçta hiçbir şey hissetmedi.

32

Güney

Kubbeli bir tavanda suyun yansıması dans ediyordu. Hava serindi ancak insanı ürpertecek kadar da değildi. Loth çıplak olduğunu fark ettikten kısa bir süre sonra bunların da farkına vardı.

Bir dokuma halının üzerinde yatıyordu. Sağında dörtgen bir havuz, solunda da bir kayaya oyulmuş bir girinti vardı, girintinin içinde de bir gaz lambası yanıyordu.

Ani bir acı sırtını tırmaladı. Karnının önüne dönüp kustu, sonra birdenbire bir yangın üzerine çöreklendi.

Kan alazı.

Inys'deyken çok uzaklardaki bir kâbustu kan alazı. Karanlık gecelerde ateşin başında anlatılan bir hikâye. Loth şimdi tüm dünyanın Keder Çağı'nda neyle yüzleştiğini biliyordu. Doğu'nun neden kapılarını kilitlediğini anlıyordu.

Kanı fokur fokur kaynıyordu. Kazanın karanlığına doğru bir çığlık attı, karanlık da ona haykırdı. İçinde bir yerlerde bir kovan yarılarak açıldı, öfkeli bir arı sürüsü organlarına kusuyor, onları ateşe veriyordu. Kemikleri ateşin altında çatlar ve gözlerinden yaşlar süzülürken Loth'un dünyada tek istediği ölmekti.

Bir anı parladı. Kızıl deliliğin içinde, gördüğü havuza ulaşması ve içindeki ateşi söndürmesi gerektiğini anladı. Doğrulmaya

başladı, sıcak korlardan bir yataktaymış gibi hareket ediyordu ancak serin bir el alnına dokundu.

"Hayır."

Bir ses konuştu, gün ışığına benzer bir ses. "Kimsin sen?"

Loth'un dudakları yandı. "Lord Arteloth Beck," dedi. "Ne olur u... uzak durun. Vebalıyım ben."

"Demir kutuyu nereden buldun?"

"Donmata Marosa'dan." Titredi. "Ne olur..."

Korkuyla hıçkırdı ancak çok geçmeden yanında başka biri belirdi, dudaklarına bir testi değdirdi. Loth içti.

Tekrar uyandığında yine çıplaktı, öncekiyle aynı yer altı odasında bir yatakta uzanıyordu.

Kıpırdamaya cesaret edene kadar uzun zaman geçti. Acı hissetmiyordu ve ellerindeki kızıllık kaybolmuştu.

Loth göğsünün üstünde kılıç işaretini yaptı. Merhametli Aziz onu bağışlamaya layık bulmuştu.

Bir süre kıpırdamadan uzandı, ayak sesleri veya konuşmalar duymaya çalışıyordu. Nihayet titreyen bacaklarla ayağa kalktı, öyle zayıftı ki başı dönüyordu. Horozbaşla savaşından kalma yaralarına merhem sürülmüştü. O acının hatırası bile Loth'u tüketiyordu ancak iyi kalpli birileri onu tedavi etmiş ve ona evlerini açmışlardı, Loth da onlarla tanıştığında elinin yüzünün düzgün olmasını istiyordu.

Havuza gömüldü. Yorgun topukları için pürüzsüz zemin bir lütuftu.

Rauca'ya gelişinden sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Bir pazara dair belli belirsiz anılar geldi aklına, sonra hareket halinde olma hissi, sonra han. Ondan sonrası bir boşluktu.

Sakalı Loth'un sevmediği kadar uzamıştı ancak etrafta ustura göremedi. Ferahladıktan sonra ayağa kalkıp komodinin üstüne bırakılmış geceliği üstüne geçirdi.

Onu gördüğünde irkildi. Yeşil pelerinli bir kadın elinde bir gaz lambası tutuyordu. Teni de gözleri gibi koyu kahveydi, saçları bukle bukle yüzünün etrafına dökülüyordu.

"Benimle gelmelisiniz."

Lasialı aksanıyla Inysce konuşuyordu. Loth silkelendi. "Siz kimsiniz hanımefendi?"

"Chassar uq-Ispad sizi masasına davet ediyor."

Yani elçi onu bir şekilde bulmuştu. Loth daha fazla soru sormak istiyordu ancak ona sakin bir ifadeyle gözlerini bile kırpmadan bakan bu kadını sorgulayacak cesaret yoktu içinde.

Gül rengi taştan oyulmuş ve gaz lambalarıyla aydınlatılmış penceresiz geçitlerden geçen kadını takip etti. Elçinin yaşadığı yer burası olmalıydı, gerçi Ead'ın büyüdüğünü anlattığı yere hiç benzemiyordu. Üstü açık patikalar ya da çarpıcı Sarras Dağları manzarası yoktu. Orada burada nişler vardı, her nişte bir kılıçla küre tutan bronz kadın heykelleri bulunuyordu.

Kılavuzu kemerli bir geçidin önünde durdu, geçide yarı şeffaf bir perde asılmıştı.

"Buradan," dedi.

Işığı da yanında götürerek uzaklaştı.

Perdenin arkasındaki oda küçüktü ve alçak tavanlıydı. Bir masada uzun boylu, Ersyrli bir adam oturuyordu. Başının etrafına gümüş renkli bir kumaş sarmıştı. Loth odaya girdiğinde başını kaldırıp ona baktı.

Chassar uq-Ispad.

"Lord Arteloth." Elçi diğer sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun. Çok yorulmuşsunuzdur."

Masa meyvelerle doluydu. Loth adamın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Elçi uq-Ispad," dedi biraz çatlak bir sesle. "Hayatımı kurtardığınız için size mi teşekkür etmeliyim?"

"Size kefil oldum," diye geldi cevap, "ama hayır. Burası benim evim değil, aldığınız ilaç da benim değildi. Yine de Ersyrli konukseverliği ruhuyla bana Chassar diyebilirsiniz."

Sesi Loth'un hatırladığı gibi değildi. Onun sarayda tanıdığı Chassár uq-Ispad hep kahkahayla doluydu, bu huzursuz edici sakinlikle değil.

"Bu masada oturduğunuz için çok şanslısınız," dedi Chassar. "Manastır'ı arayan çok az adam hayatta kalıp burayı görebilir."

Başka bir adam Loth'a bir kadeh beyaz şarap doldurdu.

"Manastır mı ekselansları?" diye sordu Loth afallayarak.

"Portakal Ağacı Manastırı'ndasınız Lord Arteloth. Lasia'da."

Lasia. İmkânı yoktu. "Rauca'daydım," dedi daha da afallamış bir şekilde. "Bu nasıl olabilir?"

"Dev mongos." Chassar kendine bir içki doldurdu. "Manastır'ın eski müttefikleridir onlar."

Loth hâlâ hiçbir şey bilmiyordu.

"Aralaq sizi dağlarda bulmuş." Kadehini indirdi. "Sizi alması için rahibelerden birini çağırdı."

Manastır. Rahibeler.

"Aralaq," diye tekrar etti Loth. "Dev mongos."

Chassar içkisini yudumladı. Loth bir kum kartalının yakına tünediğini ve başını eğdiğini fark etti. Ead bu avcı kuşların zekâlarını hep överdi.

"Kafanız karışmış gibi Lord Arteloth," dedi Chassar kaygısızca. "Açıklayacağım. Bunu yapmak için de size önce bir hikâye anlatmam lazım."

Bu, dünyadaki en tuhaf selamlamaydı.

"Küçük Hanım ve Aziz'in hikâyesini biliyorsunuz. Bir şövalyenin bir prensesi ejderhadan nasıl kurtardığını, sonra da denizin öbür kıyısındaki krallığına götürdüğünü biliyorsunuz. Orada ihtişamlı bir şehir kurup sonsuza dek mutlu yaşadıklarını biliyorsunuz." Gülümsedi. "Bildiğiniz her şey yalan."

Oda o kadar sessizdi ki Loth kum kartalının tüylerini kabarttığını duydu.

"Siz Şafakokuyan'a inanıyorsunuz ekselansları," dedi nihayet, "ama rica ediyorum benim karşımda böyle saygısızlık etmeyin."

"Saygısız olanlar Berethnetler. Yalancı olanlar *onlar*."

Loth öyle şaşırmıştı ki konuşamadı. Chassar uq-Ispad'ın inançsız olduğunu biliyordu ancak duydukları onu şoke ediyordu.

"İsimsiz Olan Güney'e, Yikala şehrine geldiğinde," dedi Chassar, "Yüce Hükümdar Selinu onu bir can kurası düzenleyerek yatıştırmaya uğraştı. Kurada isimleri çekilirse çocuklar bile feda ediliyordu. Tek kızı Prenses Cleolind yaratığı öldürebileceğine yemin etti ama Selinu bunu yasakladı. Halkı acı çekerken Cleolind izlemek zorunda kaldı. Ne var ki bir gün kurban olarak o seçildi."

"Başmürit de böyle anlatıyor," dedi Loth.

"Susun da bir şeyler öğrenin." Chassar tabaktan mor bir meyve seçti. "Cleolind'in ölmesi gereken gün Batılı bir şövalye atıyla şehre girdi. Ascalon adında bir kılıç taşıyordu."

"Tıpkı..."

"Sessiz olun, yoksa dilinizi keserim."

Loth çenesini kapadı.

"Bu *cesur* şövalye," dedi Chassar buram buram tiksinti akan bir sesle, "efsunlu kılıcıyla İsimsiz Olan'ı öldürmeye söz verdi. Ama iki şartı vardı. İlki Cleolind'le evlenmek ve onu kraliçesi olarak Inysca'ya götürmekti. İkincisi de Cleolind'in halkının Şövalyeliğin Altı Erdemi'ne inanmaya başlamasıydı, şövalyelik kurallarını bir dine dönüştürmeye karar vermiş ve kendini de tanrısal lider olarak en başa koymuştu. Uydurulmuş bir inançtı bu."

Aziz'in orada burada dolaşan bir deli gibi tasvir edildiğini duymak Loth'un katlanamayacağı kadar ağır bir şeydi. *Uydurulmuş inanç*, tabii canım. Altı Erdem o dönem tüm Inysli şövalyelerin

uyduğu bir kuraldı. Loth ağzını açtı, Chassar'ın uyarısını hatırlayınca tekrar kapadı.

"Tüm korkularına rağmen," diye devam etti Chassar, "Lasialı halk bu yeni dine geçmek *istemiyordu*. Cleolind de şövalyeye bunu söyleyip onun iki şartını da reddetti. Ancak Galian'ın açgözlülük ve şehvetten o kadar gözü dönmüştü ki yine de yaratıkla savaştı."

Loth az kalsın boğuluyordu. "Kalbinde şehvet yoktu onun. Prenses Cleolind'e olan aşkı saftı."

"Sinir bozucu olmamaya çalışın lordum. Düzenbaz Galian canavarın tekiydi. Güç açlığı çeken, bencil bir canavar. Ona göre Lasia biçebileceği bir tarladan ibaretti, soylu kandan gelen bir gelin ve kendi çıkarı için kurduğu bir dine tapacak fanatikler alacaktı. Kendini bir tanrı ilan edip Inysca'yı kendi tacının altında birleştirecekti." Chassar kendine şarap doldururken Loth öfkeyle dolup taşıyordu. "Tabii pek sevgili Aziz'iniz ufak bir yara alıp yere yığıldı ve altına işedi. Cesaret dolu bir kadın olan Cleolind de onun kılıcını aldı.

"İsimsiz Olan'ı Lasia Fundası'na kadar takip etti, yaratık inini oraya yapmıştı. Bu ağaç denizi engin ve el değmemiş olduğundan çok az kişi ormana girmeye cesaret edebilirdi. Cleolind yaratığın izini sürdü, sonunda kendini devasa bir vadide buldu. Bu vadide de muhteşem yükseklikte, anlatılmaz güzellikte bir portakal ağacı vardı.

"İsimsiz Olan bu ağacın gövdesine bir yılan misali sarılmıştı. Tüm vadi boyunca savaştılar ve Cleolind güçlü bir savaşçı olsa da yaratık onu ateşe verdi. Acı içindeki Cleolind ağaca doğru süründü. İsimsiz Olan zaferinin kesin olduğunu düşünerek muzaffer bir edayla çığlık attı, onu bir kez daha yakmak için ağzını açtı. Ancak Cleolind dalların altındayken ateşi ona dokunamadı.

"Cleolind bu mucizeye hayran kalırken portakal ağacı ona meyvesini bahşetti. Cleolind meyveyi yerken iyileşti, üstelik iyileşmekle de kalmadı, *değişti*. Topraktaki fısıltıları duyabiliyordu. Rüzgârın dansını. Yaşayan bir alev olarak yeniden doğmuştu.

Yaratıkla bir kez daha savaştı ve Ascalon'u pullarından birinin altına sapladı. Ölümcül yara alan İsimsiz Olan sürünerek uzaklaştı. Cleolind zaferle Yikala'ya döndü ve Sör Galian Berethnet'i yurdundan sürgün etti, kılıcını da Galian onu almak için gelmesin diye ona verdi. Galian, Inysca Adaları'na kaçtı ve orada yaşananların sahte bir versiyonunu anlattı, onlar da onu kral..."

Loth masaya yumruğunu indirdi. Kum kartalı itiraz edercesine cıyakladı.

"Masanızda oturup inancımı lekelemenizi dinlemeyeceğim," dedi Loth sessizce. "Cleolind onunla *beraber* Inys'e gitti ve Berethnet kraliçeleri de onların soyundan geliyor."

"Cleolind tüm servetini oraya buraya dağıttı," dedi Chassar, Loth hiç konuşmamış gibi, "sonra da nedimeleriyle beraber Lasia Fundası'na döndü. Orada Portakal Ağacı Manastırı'nı kurdu: kutsal alevle kutsanmış kadınlardan oluşan bir hane. Bir büyücü hanesi, Lord Arteloth."

Efsunculuk.

"Manastır'ın amacı *wyrm*'ları öldürmek ve Güney'i Ejderik güçlerden korumaktır. Lideri Başrahibe'dir, Ana'nın en sevileni. Korkarım ki Lord Arteloth, bu yüce hanım onun kızlarından birini öldürmüş olabileceğinizi düşünüyor." Loth boş bir ifadeyle ona baktığında Chassar dikkatli bakışlarla öne eğildi. "Yanınızda getirdiğiniz demir kutu en son Jondu adında bir kadının elindeydi."

"Katil değilim ben. Yscaller Jondu'yu yakalamış," dedi Loth. "Ölmeden önce kutuyu Yscalin Donmatası'na vermiş, o da bana verdi." Sandalyesinin arkasını kavrayıp ayağa kalktı. "Kutuyu size getirmem için bana yalvardı. Kutu şimdi elinizde," dedi çaresizlik içinde. "Buradan gitmem lazım."

"Jondu öldü demek. Oturun Lord Arteloth," dedi Chassar soğuk bir tavırla. "Burada kalacaksınız."

"İnancıma daha çok hakaret edebilesiniz diye mi?"

"Manastır'ı arayan kişi asla buranın duvarlarından dışarı adım atamaz."

Loth buz kesti.

"Size bunu söylemek zor Lord Arteloth. Leydi annenizi tanıyorum ve oğlunu tekrar göremeyeceğini bilmek bana acı veriyor ama... buradan ayrılamazsınız. Hiçbir yabancı ayrılamaz. Birine Manastır'a dair bir şeyler anlatabilecek olmanız çok büyük bir risk."

"Siz..." Loth başını iki yana salladı. "Yapamazsınız, bu *delilik*."

"Burada rahat bir yaşam sürersiniz. Inys'deki hayatınız kadar rahat değil," diye kabul etti Chassar, "ama burada dünyanın gözlerinden uzakta, güvende olursunuz."

"Ben Altınhuş vârisiyim. Kraliçe Dokuzuncu Sabran'ın arkadaşıyım. Benimle böyle alay etmenize izin vermeyeceğim!" Sırtı duvara çarptı. "Ead hep esprili bir adam olduğunuzu söylerdi. Bu bir şakaysa ekselansları, hemen şimdi söyleyin."

"Ah." Chassar iç çekti. "Eadaz. Bana dostluğunuzdan bahsetmişti." Loth'un içinde bir şeyler değişti. Ardından yavaş yavaş anlamaya başladı.

Ead değil, *Eadaz*. O gün ışığı hissi. Onun sırları. Örtbas ettiği çocukluğu. Ama hayır, bu doğru *olamazdı*... Ead din değiştirip Altı Erdem'e inanmaya başlamıştı. Günde iki kez mabette dua ediyordu. Bir kâfir, yasaklı sanatları uygulayan biri olamazdı. *Olamazdı*.

"Ead Duryan olarak tanıdığınız kadın bir yalan Arteloth. O kimliği onun için ben uydurdum. Gerçek adı Eadaz du Zāla uq-Nāra ve bir Manastır rahibesi. Son Başrahibe'nin emirleri üzerine Dokuzuncu Sabran'ı korumak için onu Inys'e ben yerleştirdim."

"Hayır."

Şarabını paylaştığı, yirmi iki yaşından beri her Dostluk Şöleni'nde onunla dans eden Ead. Babasının ona evlenmesini söylediği kadın, Ead.

Ead Duryan.

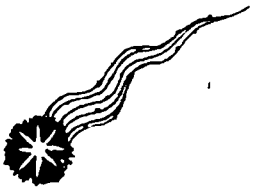
"O bir büyücü. En yeteneklilerden biri," dedi Chassar. "Sabran çocuk doğurur doğurmaz buraya dönecek."

Her sözcükle beraber ihanet bıçağı daha da derine saplanıyordu. oth artık kaldıramıyordu. Perdeyi itip geçti ve geçitlerde oraya uraya sendeledi, ardından yeşiller içindeki bir kadına rastladı. şte o zaman gördü ki kadın bir gaz lambası tutmuyordu.

Avucunda *ateşi* tutuyordu.

"Ana senin yanında Arteloth." Kadın ona gülümsedi. "Uyu."

Ayışığı Kitaplığı

33

Doğu

Brygstad Sarayı'ndaki en yüksek odaya yerleşmişlerdi, Yüce Prens uzaklardayken genelde burada beraber bir gece geçirirlerdi. Duvarlar halılarla kaplıydı, pencere ateşin ısısıyla buğulanmıştı. Soylular burada doğum yapardı.

Yıldızlı bir göğün altında.

Diğer geceler Eski Mesken'e kaçarlardı, burası, gizliliğiyle tanınan Şaşaalı Güneş adındaki bir handa Jannart'ın ayırttığı odaydı. Han, Dostluk Şövalyesi'nin yasalarından kaçan birçok sevgiliyi barındırırdı. Jannart gibiler kendi seçmedikleri evliliklerde sıkışıp kalmışlardı. Diğerleri henüz evlenmemişti. Bazılarıysa kendi konumlarından çok daha yukarıdaki veya aşağıdaki insanlara âşık olmuşlardı. Hepsi de Erdemlik'te bir bedel ödemeleri gereken şekilde sevmişlerdi birini.

O gün Edvart saray mensuplarının yarısı, kızı ve yeğeniyle beraber Gelin Ormanı'ndaki yaz köşküne gitmek için yola çıkmıştı. Jannart, Edvart'a, Mentendon'un kuzeyinde dolanan Sangyn Kurdu'nu avlamak için çok geçmeden ona katılacaklarına dair söz vermişti.

Edvart onun Jannart'la ilişkisine dair gerçeği biliyor muydu, Niclays hiç emin olamazdı. Belki de bu konuda gözlerini kapatıyordu. Bu konu toplum içinde duyulsaydı Yüce Prens'in Dostluk

Şövalyesi'ne yeminini bozduğu için Jannart'ı –en yakın dostunu– sürgün etmekten başka bir seçeneği olamazdı.

Ateşin içinde bir odun devrildi. Şöminenin yanındaki Jannart, önündeki halıya yaydığı el yazmalarını inceliyordu.

Geçen birkaç sene boyunca tarih arzusu peşinden koşarken sanatını bir kenara atmıştı. Keder Çağı'ndaki devasa bilgi kaybı onu hep mutsuz ederdi –kütüphanelerin yakılması, arşivlerin yok edilmesi, kadim binaların harabeye dönmesi– ve şimdi oğlu Oscarde düklükte bazı görevleri üstlendiğinden nihayet tarihin içindeki boşlukları doldurmada kendini kaybedebiliyordu.

Niclays yatakta uzanıyor, tavana boyanmış yıldızları izliyordu. Birileri bu yıldızların gerçek göktekiyle aynı olması için büyük çaba sarf etmişti.

"Ne oldu?"

Bir şeylerin yanlış olduğunu anlaması için Jannart'ın başını kaldırması bile gerekmemişti. Niclays iç çekti. "Başkentimizin sınırındaki bir *wyvern* senin bile tadını kaçırabilmeli."

Üç gün önce iki adam büyük bir cesaretle Brygstad'ın batısındaki bir mağaraya girmişler ve uyuyan bir *wyvern*'a rastlamışlardı. Keder Çağı'ndan sonra Ejderik yaratıkların dünyanın dört bir yanında uyuyacak yerler buldukları ve herhangi bir ülkede iyice araştırma yaparsanız onlardan birini bulabileceğiniz bilinen bir gerçekti.

Mentendon Bağımsız Devleti yasasına göre eğer bu yaratıklardan biri bulunursa onu rahat bırakmalıydınız, yoksa cezası ölümdü. İçlerinden birini uyandırmanın diğerlerini de uyandırabileceğine dair yaygın bir korku vardı ancak bu adamlar kendilerini yasanın üstünde görmüşlerdi. Şövalyelik hayalleriyle sarhoş olan adamlar kılıçlarını çekip canavarı öldürmeye kalkışmışlardı. Bu kaba uyandırmadan pek memnun olmayan canavar saldırganları yemiş ve öfkeyle mağaradan dışarı çıkmıştı. Yeni uyandığı için ateş soluyamayacak kadar halsiz olsa da yakınlardaki bir köyde

çok kişiyi yaralamıştı, ta ki cesur biri çıkıp da kalbine bir ok fırlatana dek.

"Clay," dedi Jannart, "ahmakça davranan iki ukala çocuktu onlar. Ed bir daha böyle bir şey yaşanmamasını garanti altına alacak."

"Belki dükler böylesi konularda saftır ama tüm dünyada ukala ahmaklar var." Niclays kendine bir kadeh siyah şarap koydu. "Biliyor musun, Rozentun'dan çok da uzakta olmayan terk edilmiş bir maden ocağı vardı. Çocuklar bir horozbaşın uyumadan önce altın yumurtalar yumurtladığına dair dedikodu yaparlardı. Tanıdığım bir kız oraya ulaşmaya çalışırken belini kırdı. Oğlanın teki karanlıkta kayboldu. Hiç bulamadılar. İkisi de ukala ahmaklardı."

"Bunca yıl sonra bile hâlâ çocukluğuna dair şeyler öğreniyor olmam beni hayrete düşürüyor." Jannart tek kaşını kaldırdı, dudağı seğirdi. "Altın yumurtaları sen hiç aradın mı?"

Niclays homurdandı. "Düşündüğün şeye bak. Ha, girişe bir iki kez parmak uçlarımda yürüyerek gittim ama hayatının aşkı küçük bir oğlanken bile rezil korkağın tekiydi. Ölümden o kadar korkuyorum ki kalkıp da onu aramam."

"Eh, omurganın yumuşaklığı için tek hissettiğim minnettarlık. İtiraf ediyorum ki ben de senin ölmenden korkuyorum."

"Benden iki yaş büyük olduğunu ve ölüm aritmetiğinin senin aleyhinde olduğunu hatırlatırım."

Jannart gülümsedi. "Hayatın yaşanacak hâlâ çok yanı varken ölümden konuşmayalım."

Ayağa kalktı, Niclays de Jannart'ın eskrimle dolu yılların biçimlendirdiği güçlü bedenini büyük bir zevkle izledi. Elli yaşında olmasına rağmen hâlâ tanıştıkları günkü kadar etkileyiciydi. Saçı beline gelecek kadar uzamıştı, zaman içinde değerli bir lal taşı rengine gelene kadar koyulaşmıştı, dipleriyse gümüşiydi. Niclays bu adamın kalbini nasıl bunca yıldır elinde tutuyordu, hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Çok yakında seni Süt Lagünü'ne kaçırmayı düşünüyorum, orada isimler veya unvanlar olmadan yaşayabiliriz." Jannart yatağa çıkıp ellerini Niclays'in iki yanına yerleştirdikten sonra onu öptü. "Ayrıca bu gidişle benden önce öleceksin. Belki beni Ed'in şarabıyla aldatmayı kesersen..." Elini çaktırmadan kadehe doğru uzattı.

"Senin tozlu kitapların var. Benim de şarabım." Niclays gülerek kadehi onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Anlaşmıştık."

"Demek öyle." Jannart yarı oyuncu bir tavırla tekrar kadehe doğru uzandı. "Tam olarak ne zaman anlaşmıştık?"

"Bugün. Sen o an uyuyordun galiba."

Jannart pes edip yatakta onun yanına uzandı. Niclays içindeki pişmanlık sızısını görmezden gelmeye çalıştı.

Niclays'in şaraba olan zaafı konusunda yıllardır tartışıyorlardı. Gençliğinde yaptığı gibi yaşadığı saatleri unutacak kadar içme konusunda kendini zapt edebiliyordu ancak yine de bir kadeh almadan çok uzun vakit geçirirse elleri titriyordu. Jannart bugünlerde onunla bu konuda tartışamayacak kadar yorgun görünüyordu. Onu seven tek kişiyi hayal kırıklığına uğratıyor olmak Niclays'in canını yakıyordu.

Siyah şarap ona huzur veriyordu. Yoğun tatlılığı, aşk düğümü olmayan parmağına ne zaman baksa içinde açılan boşluğu dolduruyordu. Bir yalanı yaşıyor olmanın acısını köreltiyordu.

"Sence Süt Lagünü diye bir yer gerçekten var mı?" diye mırıldandı. Kadim bilgilerde ve ninnilerde bahsedilen bir yerdi orası. Âşıkların sığınabileceği bir liman.

Jannart bir parmağıyla Niclays'in göbek deliğinin etrafında daireler çiziyordu. "Bence var," dedi. "En azından Keder Çağı'ndan önce var olduğuna inanacak kadar kanıt topladım. Ed'in duyduğuna göre Nerafriss ailesinden kalanlar nerede olduğunu biliyor ama sadece layık olanlara söylüyorlarmış."

"Ben elendim o zaman. Tek gitsen daha iyi."

"Benden o kadar kolay kaçamazsın Niclays Roos." Jannart başını daha yakına eğdi, burunları birbirine değdi. "Süt Lagünü'nü hiç bulamasak bile başka bir yere gidebiliriz."

"Nereye?"

"Güney'de bir yerlere belki. Dostluk Şövalyesi'nin etkisinin olmadığı herhangi bir yere," dedi Jannart. "Ungulus Kapısı'nın ardında el değmemiş yerler var. Hatta belki başka kıtalar."

"Ben kâşif değilim."

"Olabilirsin Clay. Her şey olabilirsin ve aksini asla düşünmemelisin." Jannart başparmağıyla Niclays'in elmacık kemiğini okşadı. "Kendimi günahkâr olmadığıma ikna etmeseydim asla öpmek için yanıp tutuştuğum o dudakları öpemezdim. Kızıl altın saçları olan ve çoktan ölmüş bir şövalyenin kanunları yüzünden benim aşkıma layık görülmeyen bir adamın dudakları."

Niclays o gri Vatten gözlerine bir aptal gibi bakmamaya uğraştı. Şimdi, onca yıl sonra bile bu adama bakmak nefesini kesiyordu.

"Peki ya Aleidine?" dedi.

Hırçın değil de meraklı konuşmaya uğraştı. Onlarca yılı, saraydaki konumuna büyük risk oluşturacak şekilde eşi ve âşığı arasında gidip gelerek geçiren Jannart için durum zordu. Niclays'in hiç böyle endişeleri olmamıştı. Hiç evlenmemişti ve kimse de onu zorlamaya kalkmamıştı.

"Ally iyi olacaktır," dedi Jannart, kaşlarının ortasında bir kırışıklık belirmesine rağmen. "Zeedeur Dul Düşesi olarak benden bağımsız, zengin ve güçlü olacak."

Jannart, Aleidine'e değer veriyordu. Onu hiç eşlerin birbirini sevdiği gibi sevmemiş olsa dahi otuz yıllık evliliklerinde yakın arkadaş olmuşlardı. Aleidine onun işlerini halletmiş, çocuğunu taşımış, yanında Zeedeur Düklüğü'nü yönetmiş ve tüm bunlar esnasında da Jannart'ı karşılıksız sevmişti.

Buradan ayrıldıklarında Niclays, Jannart'ın onu özleyeceğini biliyordu. Beraber sahip oldukları aileyi özleyecekti ancak

onun gözünde, onlara gençliğini vermişti. Şimdi hayatının son dönemini sevdiği adamla geçirmek istiyordu.

Niclays, Jannart'ın eline uzandı, adamın elinde gümüş bir aşk düğümü yüzüğü vardı.

"Yakın zamanda gidelim," dedi kaygısızca, onun dikkatini dağıtmak için. "Böyle saklanmak beni yaşlandırmaya başladı."

"Yaşlanmak sana yakışıyor benim altın tilkim." Jannart onu öptü. "Gideceğiz. Söz veriyorum."

"Ne zaman?"

"Truyde'la birkaç yıl daha geçirmek istiyorum. Böylece büyükbabasına dair aklında bir şeyler kalır."

Çocuk henüz beş yaşındaydı, buna rağmen Jannart'ın onun önüne koyduğu ciltlerin sayfalarını beceriksizce çevirip kararlı bir ifadeyle dudak bükerek kitapları okuyordu. Jannart'ın saçını da almıştı.

"Yalancı," dedi Niclays. "Senin ressamlık mirasını taşıdığından emin olmak istiyorsun, Oscarde'ın hiç sanat yeteneği olmadığı için tabii."

Jannart kahkaha attı. "Olabilir."

Bir süre kıpırdamadılar, parmaklarını birbirlerine dolamışlardı. Gün ışığı odayı altına boyuyordu.

Yakında baş başa kalacaklardı. Niclays kendine bunun doğru olduğunu söyledi, yıllar yılı her gün yaptığı gibi. Bir, belki de iki yıl daha, Truyde biraz daha büyüyene dek. Sonra Erdemlik'i arkalarında bırakacaklardı.

Niclays ona bakmak için döndüğünde Jannart gülümsedi, dudağının bir köşesinde beliren yaramaz bir tebessümdü bu. Şimdi yaşlandığı için bu tebessüm yanağında kırışıklık belirmesine neden oluyor, bu da onu daha da güzelleştiriyordu. Niclays öpücüğe karşılık vermek için başını kaldırdı, Jannart da tablolarından birini çerçeveler gibi Niclays'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Niclays, Jannart'ın karnındaki beyaz tuvale doğru bir çizgi

çekti, bedeni yukarı doğru kıvrıldı ve kıpırdandı. Birbirlerini tüm kalpleriyle tanıyor olsalar bile bu sarılmanın gücü yeni gibiydi.

Gün battığında ateşin karşısında uyku mahmuru ve ter içinde, sarmaş dolaş uzanıyorlardı. Jannart parmaklarını Niclays'in saçlarının arasından geçirdi.

"Clay," diye mırıldandı, "bir süreliğine gitmem lazım."

Niclays başını kaldırdı. "Ne?"

"Tüm gün çalışma odamda ne yaptığımı merak ediyorsun," dedi Jannart. "Birkaç hafta önce halamdan bir metin parçası miras kaldı bana, halam kırk yıl Orisima Naibi olarak görev yapmıştı."

Niclays iç çekti. Jannart bir gizemin peşine düştüğünde leşi didikleyen kargaya dönerdi, her kemiği sonuna kadar sıyırma isteği yönetirdi onu. Niclays nasıl simya ve şarap arzuluyorsa Jannart da bilgiyi geri getirmeyi arzuluyordu.

"Anlatmaya devam etsene," dedi Niclays elinden geldiğince oyunbaz bir tavırla.

"Parça yüzlerce yıllık. Elimde paramparça olacak diye tutmaya korkuyorum neredeyse. Günlüğünde yazdığına göre halama bu parçayı bir adam vermiş, Doğu'dan çok uzaklara götürmesini ve asla geri getirmemesini söylemiş."

"Ne kadar da gizemli." Niclays başını kollarının üstüne koydu. "Bunun senin gidecek olmanla ne alakası var?"

"Metni okuyamıyorum. Dili bilen biri var mı diye Ostendeur Üniversitesi'ne gitmem lazım. Dil muhtemelen Seiikicenin antik biçimlerinden biri ama alfabeyle ilgili bir şeyler kafama takılıyor. Bazı karakterler daha büyük, bazıları daha küçük, aralarında bırakılan boşluklar da bir tuhaf." Bakışları uzaklara dalmıştı. "Metinde gizlenen bir mesaj var Clay. İçgüdüm bana bunun tarihin hayati bir parçası olduğunu söylüyor. Daha önce üzerine çalıştığım her şeyden daha önemli bir şey. Yazılanı anlamak *zorundayım*. Bunu yapmama yardım edebilecek bir kütüphane olduğunu duydum."

"Tam olarak nerede peki?" diye sordu Niclays. "Üniversitenin bir parçası mı?"

"Hayır. Bayağı... ıssız bir yer. Wilgastrōm'un birkaç kilometre uzağında."

"Ha, *Wilgastrōm*. Harika." Tiftik Nehri'nin kıyısında, pek hareketli olmayan bir kasabaydı. Orada *wyvern* yoktu. "Peki, çabuk dön. Sen gittiğin an Ed bana ava gitmek, tokaç oynamak ya da *saray mensuplarıyla konuşmak* gibi şeyler yaptırmaya kalkıyor."

Jannart ona daha da yaklaştı. "Sağ çıkarsın." Gülümsemesi kayboldu ve sadece bir an için gözlerinde bir karanlık belirdi. "Seni asla sebepsizce arkada bırakmam Clay. Yemin ederim."

"Bunu sana hatırlatırım Zeedeur."

Rüya ve uyanıklık arasında bir diyar vardı, Niclays de oraya hapsolmuştu. Uykusundan uyanırken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Yüzüne yağmur damlaları çarpıyordu. Bir sandaldaydı ve beşikteki bir bebek gibi sallanıyordu. Çeşitli figürler etrafında çömelmiş, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı, korkunç bir kuruluk Niclays'in boğazını yakıyordu.

Zihninin gerisinde loş hatıralar belirdi. Onu sürükleyen eller. Dudaklarının arasından tıkıştırılan, onu az kalsın boğacak yiyecekler. Burnuna ve ağzına kapatılan bir bez.

Sandalın kenarına uzandı ve öğürdü. Geminin dört bir yanı orman camı kadar berrak yeşil dalgalarla sarılıydı.

"Aziz..." Sesi kupkuruydu. "Su," dedi Seiikice. "Lütfen."

Kimse cevap vermedi.

Alaca karanlıktı. Ya da tan vakti. Gökyüzü bulutlarla lekelenmişti ancak güneş de bir parmak bal misali iz bırakıyordu gökte. Niclays gözlerini kırpıştırdı ve geminin üstünde sayısız fenerle aydınlatılan ateş turuncusu yelkenlere baktı. Deniz sisine

sarmalanmış bir hayalet gemi. Onu yakalayanlardan biri başına bir tane indirip Göllüce bir şeyler söyledi.

"Tamam," diye mırıldandı Niclays. "Tamam."

Bileklerini saran urganların çekiştirilmesiyle ayağa kalktı ve bıçak ucunda bir merdivene yürütüldü. Gemi manzarası ağzını açık bıraktı ve son uyku mahmurluğunu da ondan söküp aldı.

Gövdesi demirle sağlamlaştırılmış dokuz direkli kalyon, bir Ulu Batılı'dan en az iki kat daha uzundu. Niclays hiç bu kadar devasa bir gemi görmemişti, Inys kara sularında bile. Çıplak ayakla suntalara bastı, ardından haykırışlar ve yuhalamalar gelirken merdivenleri tırmandı.

Korsanların arasında olduğundan şüphesi yoktu. Zümrüt yeşili dalgalara bakılırsa muhtemelen Güneşdansı Denizi'ndeydi, bu deniz Boşluk'a akardı. Boşluk, Doğu'yu Batı, Kuzey ve Güney'den ayıran karanlık okyanusun adıydı. Güneşdansı Denizi de bütün o yıllar önce Seiiki'ye yelken açtığında geçtiği denizdi.

İçinde öleceği deniz de burası olacaktı. Korsanlar merhametleriyle ya da rehinelere insancıl davranmalarıyla tanınmazlardı. Boğazı kesilmeden buraya kadar gelmiş olması bile bir mucizeydi.

Yukarıya çıktığında bileklerindeki ipler çekiştirilerek güvertenin öbür ucuna götürüldü. Her yer Doğulu erkek ve kadınlarla doluydu, aralarında bir avuç Güneyli de vardı. Korsanların çoğu Niclays'e şüpheci bakışlar atarken geri kalanlar onu görmezden geldi. Çoğunun kaşının üstüne Seiikice sözcüklerin dövmesi yapılmıştı: *cinayet, hırsızlık, kundakçılık, kutsala küfür.* Bunlar, uğruna ceza aldıkları suçlardı.

Niclays gemi direklerinden birine bağlandı, şimdi durumunun sefaletini derinlemesine düşünebiliyordu. Bu gemi var olan en büyük gemi olmalıydı, bu da demek oluyordu ki Kaplan Göz Filosu tarafından kaçırılmıştı; filo, ejderhalardan alınan parçaları gölge pazarlarda satmakta uzmanlaşan korsanlardan oluşuyordu. Tabii diğer tüm korsanlar gibi başka suçlara da karışıyorlardı.

Tüm eşyalarını almışlardı, Jannart'ın uğruna öldüğü ve asla Doğu'ya geri dönmemesi gereken parça da dâhil. Niclays'in elinde Jannart'tan geriye kalan son parçaydı ve kahrolası Niclays de bu parçayı kaybetmişti. Bunu düşününce bile ağlayası geliyordu ancak bu korsanları bir ihtiyara ihtiyaç duydukları konusunda ikna etmesi gerekiyordu. Dehşet içinde hıçkırarak ağlamak bunu yapmaya giden yol değildi.

Aylar geçmiş gibi hissediyordu ki biri ona yaklaştı. Güneş çoktan doğmaya başlamıştı bile.

Göllü bir kadın önüne gelip durdu. Dudakları kırmızıya boyanmıştı. Kırlaşmış saçlarının üstüne, ustura kadar keskin –ve her biri bir sanat eseri– işlemeleri olan, ağır, altın bir baş süsü takmıştı. Yanında aynı altın rengi ve iki kat daha keskin bir kılıç vardı. Kahverengi tenine kazınmış kırışıklıklar, güneşin altında geçirdiği onlarca yılın işaretiydi.

İki yanında da üçer korsan, bir de iri yarı, bıyıklı bir Sepullu vardı, Sepullu'nun çıplak göğsü dövmelerle doluydu, öyle ki el değmemiş tek bir kısım bile kalmamıştı. Karnındaki devasa kaplanlar ejderhaları parçalara ayırıyor, omuzlarındaki deniz köpüklerinin içine kan yayılıyordu. Kalbinin hemen üstündeyse bir inci vardı.

Liderleri –lider olduğu apaçıktı– siyah deniz ipeğinden yapılma uzun bir ceket giymişti. Sağ kolu yoktu, yerine eklemli, tahta bir protez takılmıştı; protezin dirseği ve parmakları vardı, bir kafesle omzuna oturtulmuş, deri bir kayışla da göğsüne bağlanmıştı. Niclays bu kolun savaş anında kadının pek işine yaradığını sanmıyordu ancak inanılmaz bir icattı bu, Batı'da gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Kadın, Niclays'i inceledi, ardından korsanların arasına döndü, korsanlar onun geçmesine izin vermek için iki yana ayrıldılar. Dev Sepullu, Niclays'in iplerini çözüp onu kadının kamarasına soktu, kamara kılıçlar ve kanlı bayraklarla dekore edilmişti.

Köşede iki kişi duruyordu. Biri çilli kahverengi teni ve ağzının etrafında çizgiler olan tıknaz bir kadın, diğeri de zayıf ve solgun, doğruyu söylemek gerekirse çok yaşlı duran bir deri bir kemik bir adamdı. Lime lime olmuş kırmızı ipek tuniği dizlerine kadar iniyordu.

Korsan bir tahta oturup yayıldı, adamın ona uzattığı tahta ve bronzdan yapılma pipoyu aldı ve piponun içinde ne dumanı varsa içine çekti. Maviye çalan bir pusun ardından Niclays'i inceledi, ardından Göllüce konuştu. Sesi derin ve ölçülüydü.

"Korsanlarım genelde rehine almazlar," diye çevirdi çilli kadın Seiikiceye, "denizci sayımız azalmadıkça tabii." Niclays'e tek kaşını kaldırdı. "Sen özelsin."

Niclays izinsiz konuşmaması gerektiğini biliyordu, başını eğmekle yetindi. Kaptan tekrar konuşurken tercüman bekledi.

"Ginura'daki sahilde bulmuşlar seni, bazı belgeler taşıyormuşsun," diye devam etti tercüman. "İçlerinden biri kadim bir el yazmasının bir parçası. Senin eline nasıl geçti?"

Niclays yerlere kadar eğildi. "Onurlu kaptan," dedi Göllü kadına hitap ederek, "çok sevgili bir arkadaşımın ölümünden sonra onun vasiyetiyle bana geçti. Mentendon Bağımsız Devleti'nden Seiiki'ye gelirken onu da yanımda getirdim, yazılanların anlamını biraz çözebilmeyi umuyordum."

Dedikleri, kaptan için Göllüceye çevrildi.

"Çözebildin mi peki?" diye geldi cevap.

"Henüz değil."

Kadının gözleri obsidiyen parçalarını andırıyordu.

"Bu parça on yıldır senin elinde ve bir tılsım taşır gibi yanında taşıyorsun ama hiçbir şey bilmediğini söylüyorsun. Çok ilginç bir iddia," dedi tercüman, kaptan konuştuktan sonra. "Belki dayak yersen gerçeği söylemeye ikna olursun. Bir insan kan kusarsa kanla beraber sırlar da dökülür genelde."

Niclays'in sırtı terden sırılsıklam oldu.

"Yalvarırım," dedi, "gerçek *bu*. Merhamet edin."

Kadın cevap verirken hafifçe güldü.

"Hırsızlık yapan yalancılara merhamet göstererek tüm kaptanların efendisi olmadım ben."

Tüm kaptanların efendisi.

Karşısındaki herhangi bir korsan kaptan değildi. Güneşdansı Denizi'nin korkutucu hükümdarı, sayısız geminin fatihi, emri altındaki kırk bin korsanla kaosun hanımıydı. Altın İmparatoriçe'ydi karşısındaki: düzenin düşmanı, yoksulluktan tırnaklarıyla kazıyarak kurtulup dalgaların üstünde kendi ulusunu kuran kadın. Ejderhaların egemenliğinin ötesindeki bir ulus.

"Çok onurlu Altın İmparatoriçe." Niclays yerlere kapandı. "Hak ettiğiniz saygıyı göstermediğim için beni bağışlayın. Kim olduğunuzu bilmiyordum." Dizleri acıdan haykırıyordu ancak Niclays alnını yerden ayırmadı. "Sizinle yelken açmama izin verin. Size anatomici olarak becerilerimi, bilgimi, sadakatimi veririm. İstediğiniz her şeyi yaparım. Yeter ki hayatımı bağışlayın."

Altın İmparatoriçe tekrar piposunu kaldırdı. "Bir omurgan olduğunu kanıtlamış olsaydın sana adını sorardım," diye yanıtladı, "ama bundan sonra senin adın Deniz Ayı."

Kapıdaki korsanlar haykırarak güldüler. Niclays irkildi. *Deniz ayı*, denizısırganının Seiikice ismiydi. Gelgitin pençelerindeki omurgasız bir hayvan.

"Anatomici olduğunu söyledin," dedi tercüman, Niclays'e, kaptanı dinlemek için birkaç dakikada bir duraksıyordu. "İşe bak ki bana da bu gemide bir cerrah lazım. Son cerrahım kendini kurnaz bir zehir ustası sandı. Bok çukuru köyü harabeye döndü diye intikam almak istedi, bu yüzden şarabıma altın ipek böceği kattı." Altın İmparatoriçe piposundan tekrar bir nefes çekti, ardından dumanı burnundan verdi. "Tuzlu suyun da aynı seviyede ölümcül olduğunu öğrendi."

Niclays yutkundu.

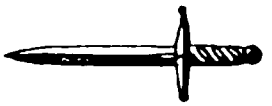
"Kullanabileceğim şeyleri boşa harcamaktan hoşlanmam. Becerini kanıtlarsan," dedi Altın İmparatoriçe, "tekrar konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim." Sesi çatladı. "Teşekkür ederim çok onurlu kaptan. Merhametiniz için."

"Merhamet değil bu Deniz Ayı. Bu, iş." Tahtına yaslanıp konuşmaya devam etti. "Bana kesinlikle sadık ol," diye devam etti tercüman. "Kaplan Göz Filosu'nda ikinci şans yoktur."

"Anladım." Niclays cesaretini topladı. "Çok onurlu Altın İmparatoriçe, bir sorum daha var, tabii izniniz olursa." Kadın ona bir bakış attı. "Sahilden aldığınız ejderha nerede?"

"Güvertenin altında," diye geldi çeviri. "Ateşbulutu yüzünden sarhoş halde. Uzun süre öyle kalmaz." Bakışlarını Niclays'in üzerinde gezdirdi. "Yakında tekrar konuşacağız Deniz Ayı. Şimdi gidip ilk ameliyatını yap."

34

Batı

Kraliçe Sabran'ın hamile olduğu resmî olarak ilan edildiğinde Inys halkı yas tutmayı bırakıp sokaklarda kutlama yapmaya başladı. Prens Aubrecht ölmüştü ancak onlara Erdemlik'in sonraki hükümdarını armağan ettiğinden onun sayesinde İsimsiz Olan'dan korundukları bir nesil daha geçirebileceklerdi.

Normalde yılın yarısı Gül Köşkü'nde kalmasına rağmen Sabran hamileliğinin geri kalanı için saray halkının Ascalon Sarayı'na döneceğini duyurduğunda kimse itiraz etmedi. Kış köşkündeki her bir koridor prensin anılarıyla boğuluyordu ve Kraliçe Sabran'ın yeni bir yerde yaşamasının en iyisi olduğuna dair herkes aynı fikirdeydi.

Durumuna uyacak yeni elbiseler yapıldı. Doğum odası on yıllardır ilk kez havalandırıldı. Saray her köşede çene çalınan bir kelebek evi gibiydi ve her yemekte saray mensupları kraliçeye kadeh kaldırıyordu. Kahkahalar çan misali net ve yüksek sesle yankılanıyordu.

Saray mensupları Taht Nedimeleri'nin gördüklerini görmüyorlardı. Sabran'a her an işkence eden mide bulantısı. Sonu gelmeyen bitkinlik. Bedenindeki değişikliklerden endişe duyarak gece gözünü kırpmayan Sabran. Roslain'in nedimelere gizlice dediğine göre, bu zamanlar hamilelikteki en tehlikeli vakitlerdi. Sabran'ın kendini yormaması gerekiyordu. Ava çıkmamalı, çok

hızlı yürüyüşler yapmamalı, mutsuz şeyler düşünmemeliydi. Sabran'ı sakinleştirip neşelendirmek için hep beraber çalışmaları gerekecekti.

Çocuğun hayatı annenin hayatından daha mühim hale gelmişti zira Berethnet Hanesi kadınlarının bir çocuktan fazlasını doğurabildiği yönünde bir kanıt yoktu. Sabran'ın son zamanlarda içine kapanmış olmasına şaşırmamak gerekti. Lohusa yatağı dinî otoritesinin Sabran'ı korumayacağı tek yerdi ve her geçen gün oraya daha da çok yaklaşıyordu.

"Gidişatımıza karar vermemiz hayati önem taşıyor. Ysclin her an işgal başlatabilir," dedi Igrain Crest bir sabah ona. "Emirleriniz uyarınca Fýredel'den sonra kıyı savunmalarımızı güçlendirdik ama daha fazlası gerek. İnsan Kral'ın Denizısırganı Koyu'nda yeni bir filo inşa ettirdiğine dair haberler aldık. Elli kadar gemi çoktan yapılmış bile."

Sabran konuşmadan önce birkaç saniye geçti. "İşgal filosu." Gözlerinin altında nal şeklinde gölgeler vardı.

"Korkarım ki öyle majesteleri," dedi Crest daha nazik bir tonda. "Kuzeniniz Lord Amiral de öyle düşünüyor."

Adalet Düşesi, Sabran kahvaltı ederken gelmişti. Şimdi bir ışık hüzmesinin altında duruyordu, koruyucu şövalye broşundan ışık yansıyordu.

"Hróth'la müzakereleri derhal başlatacağız," dedi. "Kurt kürklüler Sigoso'nun kalbine korku salar. Tabii yardım alma ihtimalimizi güçlendirmek için de majestelerinin, Askrdal Reisi'nin uzun zamandır bekleyen teklifini nihayet kabul ettiğine dair haber yollayacağız. Kral Raunus bunu duyunca..."

"Askrdal'ın teklifini kabul etmeyeceğiz," diye araya girdi Sabran. "Kral Raunus Erdemlik'teki hükümdarlardan biri ve benim de uzaktan akrabam. Biz ona bir teklifte bulunmadan önce o *bize* ne kadar bölük teklif edecek bir görelim."

Katryen yavaşça bir nefes aldı. Sabran'ın Crest'in sözünü kesmesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

Crest de hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. Yine de gülümsedi.

"Majesteleri," dedi, "Prens Aubrecht'in yakın zamanda öldüğü düşünülünce bu zor, anlıyorum. Ama taç giyişinizden önceki gün size ne dediğimi hatırlarsınız. Bir kılıç nasıl yağlanmalıysa bir dostluk da yenilenmelidir. Raunus'un uzak değil, yakın ve biricik bir akrabası olmanız çok daha iyi olur. Tekrar evlenmelisiniz."

Sabran pencereden dışarıyı izledi. "Şu anda evlenme gereği görmüyorum."

Crest bu defa gülümsemesinin yüzünden kaybolmasına izin verdi. Dikkati önce Katryen'a, sonra Ead'a kaydı.

"Majesteleri," dedi makul bir tonda, "belki bu konuşmaya özel olarak devam etmeliyiz."

"Neden Igrain?" diye sordu Sabran sakin bir şekilde.

"Çünkü hassas bir diplomatik sorundan bahsediyoruz." Kibar bir duraksamadan sonra devam etti. "İzninizle Leydi Katryen, Bayan Duryan. Kraliçe Sabran'la baş başa konuşmak isterim."

Ead reverans yapıp uzaklaşacak oldu, Katryen de aynısını yapmıştı ki Sabran karşı çıktı. "Hayır. Ead, Kate, olduğunuz yerde kalın."

Birkaç saniye sonra ikisi de tekrar yerlerine geçtiler. Sabran sandalyesinde doğruldu ve ellerini sandalyenin kollarına koydu.

"Ekselansları," dedi Crest'e, "bu konu hakkında ne söylemek istiyorsanız nedimelerimin önünde söyleyebilirsiniz. Onlara tamamıyla güveniyor olmasaydım bu odada bulunmazlardı."

Ead'la Katryen bakıştı.

Crest zorla gülümsedi. "Kral Raunus konusunda," diye devam etti, "majestelerinin Inys'in savunulmasına kendini adayacağına dair bir teyit almak *zorundayız*. Elçi Sterbein'i derhal Elding'e yollayacağım ama evlilik teklifinin kabul edildiğine dair haber götürüyor olsaydı eli güçlenirdi."

Sabran elini karnına koydu.

"Igrain," dedi alçak sesle, "uzun zaman boyunca bana vârise ihtiyacımız olduğu konusunda baskı yaptın. Zorunlu görevim diye. Bu görevi onurlandırmak adına, bu konunun stresi kızıma zarar vermesin diye hâlâ hamileyken başka bir eş almam, bunu düşünmem bile." Bakışları deliciydi. "Raunus'a başka bir şey teklif et. Biz de karşılığında bize ne teklif edecek görelim."

Sabran bu işten yakasını zekice kurtarmıştı. Crest itiraz edemezdi, yoksa vârisin sağlığını umursamıyor gibi görünürdü.

"Majesteleri," dedi, yüzünün her bir çizgisinden hayal kırıklığı okunuyordu, "ben yalnızca öneride bulunabilirim. Tercih ve sonuçlar size ait."

Reverans yapıp Mahrem Oda'dan çıktı. Sabran onun arkasından bakarken yüzü ifadesizdi.

"Fazla zorluyor," dedi kapılar kapanınca yumuşak bir sesle. "Gençken bunu hiç fark etmedim. Ona o kadar büyük saygı duyuyordum ki reddedilmekten nasıl nefret ettiğini göremedim."

"Ekselansları en iyisini bildiğine inanıyor hepsi bu," dedi Katryen. "Sizinkine denk bir iradesi var."

"İradem hep şimdi olduğu gibi değildi. Bir zamanlar erimiş cam gibiydim, biçim verilmesini bekliyordum. Onun pek hoşlanmadığı bir biçim aldığımı hissediyorum."

"Hiç ilgisi yok." Katryen tahtın koluna oturdu. "Bırakın ekselansları birkaç gün ekşi şarabını içsin. Sonra yelkenleri suya indirir, tıpkı siz Prens Aubrecht'i seçtikten sonra olduğu gibi." Nazikçe Sabran'ın karnına vurdu. "Sizin şimdi tek düşünmeniz gereken bu."

İki gün sonra Tünemiş'te bir işaret ateşi yandı, kıyı tehlikesine dair ülkeyi uyarıyordu. Kuzeni Lord Lemand Lynch geldiğinde Sabran hâlâ geceliğiyleydi.

"Majesteleri, üzülerek söylüyorum ki *Anbaura* bu sabah Kuğu Boğazı'nda görülmüş," dedi. "Saldırıya geçmemiş ama Vetalda Hanesi'nin kıyı savunmalarımızı ölçüp tarttığı ortada. Lord Amiral olarak donanmanıza gözcüleri uzak tutmalarını emrettim ama

size yalvarırım kuzen, Kral Raunus'dan yardım isteyin. Gemileri doğu kıyımızı savunmakta çok işimize yarar."

"Elçi Sterbein, Elding'e gidiyor, yolda. Ayrıca Yscalin sınırında onları desteklemek karşılığında Yüce Prenses Ermuna'dan da cehennemyakanlar istedim," dedi Sabran. "İnsan Kral bizim kıyımıza tekrar dil uzatırsa Inys donanması neden dünyadaki en iyi donanma olarak biliniyor, hatırlatın."

"Emredersiniz majesteleri."

"Denizısırganı Koyu'na da paralı askerler yollayacaksınız. Onları bizzat seçmeni ve hepsinin Inys'e tartışmasız biçimde sadık olmasını istiyorum." Gözleri zümrütler kadar sertti. "Filosunu ateşe verin."

Kuzeni duraksayıp bunu bir düşündü. "Ejderik bölgeye yapılacak bir akın, silahlı bir tepki almamıza sebep olabilir."

"Cesaret Şövalyesi, Erdemlik'i savunma uğruna en büyük tehlikelere bile atılmamızı öğütler ekselansları. Bu adayı savunmaya geçmeden önce neden kan dökülmesini beklemem gerek, mantıklı bir yan göremiyorum," dedi Sabran. "Sigoso'ya bir mesaj gönderin. Ateşle dans etmek istiyorsa yanan o olacak."

Fynch eğildi. "Öyle yapacağım majesteleri."

Uygun adım dışarı çıktı. İki Zümre Şövalyesi onun arkasından kapıları kapattı.

"Yscalin savaş ilan ederse onlara uyacağım ama hazırlıklı olmak zorundayız," diye mırıldandı Sabran. "Raunus cömert bir ruh halinde değilse Askrdal Reisi'yle evlenmek kaderim olabilir. Inys için."

Büyükbabası yaşındaki bir adamla evlilik. Görgü kurallarında deneyimli olan Katryen bile tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Sabran göbeğinin üstünde kollarını kavuşturdu.

"Gelin." Ead bir elini kraliçenin sırtına koydu. "Kara henüz el değmemişken biraz hava alalım."

"Ay, *evet*," dedi Katryen istekli bir şekilde. "Mürdüm eriği ve böğürtlen toplayabiliriz. Biliyor musun Sabran, Meg birkaç

gün önce minicik bir kirpi görmüş. Hizmetkârların kirpiyi şenlik ateşlerinin altından kovalamalarına yardım edebiliriz belki."

Sabran başını salladı ama yüzü bir maskeden ibaretti. Ead biliyordu ki Sabran kendi zihninde bir şenlik ateşinin altına sıkışıp kalmıştı, görünmeyen bir elin odunları ateşe vermesini bekliyordu.

Hamileliğin ilan edilmesinin üstünden çok geçmeden Ead kendini yine Mahrem Oda'da buldu, bir bebek başlığının üstüne güller işliyordu. Gül kokusu kâbusları uzak tuttuğundan Sabran, kızının yaşamındaki ilk birkaç günde giyeceği her şeyin üstünde gül nakışı olmasını istiyordu.

Kraliçe pamuklu geceliğini giymiş, koltukta uzanıyordu. Ascalon'daki pusudan sonraki günlerde kilo verdiğinden göbeğinin göze çarpmaması artık mümkün değildi.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi. "Kızım neden hareket etmiyor?"

"Öyle olması doğal majesteleri." Roslain kundak battaniyesinin bir ucunu nakışlıyordu. Katryen de diğer ucuyla uğraşıyordu. "Hareket ettiğini hissetmeyebilirsiniz bir süre."

Sabran parmaklarını karnındaki çıkıntıda keşfedercesine gezdirmeye devam etti.

"Sanırım," dedi, "kızıma koyacağım ismi seçtim."

Başhanım başını o kadar hızlı kaldırdı ki boynu tutulmuş olmalıydı. O ve Katryen, Sabran'ın iki yanına koşarken battaniye unutulup gitmişti bile. Sadece Ead olduğu yerde kaldı.

"Bu harika haber Sab." Katryen gülümseyerek elini Sabran'ın elinin üstüne koydu. "Neye karar verdin?"

Berethnet hükümdarları için altı tarihî isim vardı, Sabran ve Jillian da en popüler olan isimlerdi.

"Sylvan. Nehirli Sylvan'dan," dedi kraliçe, "kızımın lord babasının öldüğü yerden."

Bu isim onlardan biri değildi.

Roslain'le Katryen endişeyle bakıştılar. "Sabran," dedi Roslain, "geleneksel bir isim değil bu. Halkının bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ben onların kraliçeleri değil miyim?"

"Batıl inançlar hükümdar tanımaz."

Sabran buz gibi bir ifadeyle pencereye doğru baktı. "Kate?"

"Katılıyorum majesteleri. Çocuk başının üstünde ölümün gölgesini taşımasın."

"Ya sen Ead?"

Ead onu desteklemek istiyordu. Kendi çocuğuna istediği ismi koyma hakkı olmalıydı ancak Inysliler değişime hiç sıcak bakmazlardı.

"Katılıyorum." İğnesini kumaşa sapladı. "Sylvan çok güzel bir isim majesteleri ancak kızınızı hüzünlü biri yapabilir. Soylu atalarınızdan birinin ismini vermeniz daha iyi olur."

Sabran bitkin görünüyordu. Yan yatıp yanağını yastığına yasladı.

"Glorian o zaman."

Glorian gerçekten de yüce bir isimdi. Kalkanyürek Glorian'ın ölümünden beri hiçbir prensese bahşedilmemişti.

Katryen ve Roslain onaylayan sesler çıkardılar. "Ekselansları Prenses Glorian," dedi Katryen, prensesin gelişini duyuran bir delege havasıyla. "Şimdiden yakışıyor. Tebaanıza da umut ve cesaret verecek."

Roslain bilge bir tavırla başını salladı. "Böyle muhteşem bir ismin diriltilmesinin vakti gelmiş de geçiyordu."

Sabran dipsiz bir yarıkmışçasına tavanı izliyordu.

Bir gün içinde haber başkente sızmıştı bile. Prensesin doğacağı gün için kutlamalar planlanıyor ve Müritler Birliği de Inys'i altın bir çağa taşıyacak olan Dördüncü Glorian'ın yüceliğini öngörüyordu.

Ead her şeyi yorgun bir tarafsızlıkla izliyordu. Yakında Başrahibe onu eve çağıracaktı. Bir yanı kız kardeşlerinin arasında olmaya, birlik içinde Ana'yı methetmeye özlem duyuyordu. Diğer yanıysa sadece burada kalmak istiyordu.

O yanını ezmek zorundaydı.

Ead'ın gitmeden önce yapması gereken bir şey vardı. Bir gece, diğer nedimeler meşgulken ve Sabran dinleniyorken Truyde utt Zeedeur'un mahkûm olarak tutulduğu Yalnız Kule'ye doğru yola çıktı.

Muhafızlar tetiktelerdi ancak yasaklı yerlere girmek için Ead'ın sidene ihtiyacı yoktu. Saat kulesi on biri vurduğunda en üst kata ulaşmıştı bile.

Lekeli bir iç etek dışında üstünde hiçbir şey olmayan Zeedeur Markizi eski güzelliğinin bir gölgesinden ibaretti. Bukleleri karman çorman olmuş ve yağla ağırlaşmış, elmacık kemiklerinin derisiyse gerilmişti. Ayak bileğiyle duvar arasında yılan gibi kıvrılan bir zincir vardı.

"Bayan Duryan." Bakışları her zamanki kadar yoğundu. "Benimle alay ederek zaferinizi kutlamaya mı geldiniz?"

Prensinin yerde ölü bir şekilde uzandığını görünce ağlamıştı. Matemi hafiflemiş gibi görünüyordu.

"Bu pek kibar bir hareket olmazdı," dedi Ead. "Ayrıca sizi sadece Adalet Şövalyesi yargılayabilir."

"Sen Aziz falan tanımazsın kâfir."

"Komik laflar hain." Ead idrar lekeli samanları inceledi. "Korkmuş gibi değilsin."

"Niye korkayım?"

"Prensin ölümünden sorumlusun. Bu, vatana ihanet."

"Bir Ment vatandaşı olarak burada korunuyorum, göreceksin," dedi Truyde. "Yüce Prenses beni Brygstad'da yargılayacak ama idam edilmeyeceğime eminim. Sonuçta *çok* gencim."

Dudakları yarılmıştı. Ead korsesinden bir şarap tulumu çıkardı, Truyde bir an duraksadıktan sonra içkiyi yudumladı.

"Buraya gelme sebebim," dedi Ead, "ne başarmayı düşündüğünü sormak."

Truyde birayı yuttu. "Zaten biliyorsun." Ağzını sildi. "Sana tekrar söylemeyeceğim."

"Sabran'ın yaşamı için endişe etmesini istedin. Tek başına savaşamayacağı kadar çok savaş varmış gibi hissetmesini istedin. Bu sayede Doğu'dan yardım isteyeceğini hayal ettin," dedi Ead. "Katilleri Ascalon Sarayı'na alan da sen miydin?"

"Katiller mi?"

Onur Nedimesi olduğundan bu bilgi ona verilmezdi.

"Biri onu daha önce öldürmeye mi çalıştı?" diye ısrar etti Truyde.

Ead başını salladı. "Prensi vuran kişinin bahsettiği Saki'nin kimliğini biliyor musun?"

"Hayır. Gece Şahini'ne de söyledim." Truyde bakışlarını kaçırdı. "O ismi benden alacağını söylüyor, öyle ya da böyle."

Ead kendini Truyde'un cehaletine inanırken buldu. Hataları ne olursa olsun kız gerçekten de Inys'i korumak istiyor gibi görünüyordu.

"İsimsiz Olan uyanacak, tıpkı hizmetkârları gibi," dedi Truyde. "Inys'de bir kraliçe ya da gökte bir güneş olması önemli değil, uyanacak." Zincir ayak bileğine sürtüne sürtüne bileğinin kanamasına neden olmuştu. "Sen efsuncusun. Kâfirsin. Berethnet Hanesi'nin canavarı bağlayan tek şey olduğuna *sen* inanıyor musun?"

Ead içki tulumunun ağzına tıpa takıp oturdu.

"Efsuncu değilim ben," dedi. "Büyücüyüm. Sizin büyü diyebileceğiniz şeyi yapan kişilerden biriyim."

"Büyü gerçek değildir."

"Gerçek," dedi Ead, "adı da *siden*. Sabran'ı Fýredel'den korumak için onu kullandım. Belki bu seni aynı tarafta olduğumuza

ikna eder, yöntemlerimiz farklı olsa dahi. Bir de sen aptallığı yüzünden bir prensin ölümüne sebep olan tehlikeli bir fanatik olsan bile."

"Onun ölmesini hiç istemedim. Hepsi oyundan ibaretti. Yanlış fikirli yabancılar zehirledi planımı." Truyde duraksayıp acıklı bir şekilde öksürdü. "Buna rağmen Prens Aubrecht'in ölümü, Doğu'yla ittifak konusunda yeni bir cephe *açıyor*. Sabran Doğulu bir soyluyla evlenebilir, Ebedî On İki Göl Hükümdarı'yla belki. Onunla evlenmeyi kabul edip tüm *wyrm*'ları öldürecek bir ordu alabilir."

Ead nefesini vererek güldü. "Bir *wyrm* seviciyle yatak paylaşmaktansa kendini zehirlemeyi tercih eder."

"İsimsiz Olan, Inys'e gelene kadar bekle. İnsanlar Berethnet Hanesi'nin bir yalan üzerine inşa edildiğini görene kadar bekle. Aralarından bazıları çoktan inanıyordur buna." Truyde kaşlarını kaldırdı. "Bir Ulu Batılı gördüler. Yscalin'in gitgide yüreklendiğini görüyorlar. Sigoso gerçeği biliyor."

Ead tulumu tekrar uzattı.

"Bu... inancın için çok şeyi riske attın," dedi ona, Truyde bir yudum alırken. "Sırf şüpheden fazlası olmalı. Tohumu eken neydi, bana onu söyle."

Truyde geri çekildi ve uzunca bir süre Ead onun cevap vermeyeceğini düşündü.

"Sana söyleyeceğim," dedi nihayet, "çünkü kimse bir haini dinlemez, biliyorum. Belki senin içine de bir tohum eker." Bir kolunu dizlerine sardı. "Sen Rumelabarlısın. Madenlerde bulunan kadim sema taşı tableti duymuşsundur."

"Haberim var," dedi Ead. "Simyayla ilgili bir eşya."

"Tabletle ilgili şeyleri önce Niclays Roos'un kütüphanesinde okudum, büyükbabamın en yakın dostuydu. Sürgüne gönderilince kitaplarının çoğunu bana emanet etti," dedi Truyde. "Rumelabar Tableti ateşle yıldız ışığı arasındaki bir dengeden bahseder. Kimse yazılanları yorumlamayı başaramadı. Simyacılarla âlimler

bu dengenin dünyevi ve mistik olanı, öfke ve itidali, insanlığı ve ilahlığı sembolize ettiğine dair teoriler öne sürdü ama bence sözcükleri gerçek anlamıyla okumak gerekiyor."

"*Sence.*" Ead gülümsedi. "Asırlarca tabletin gizemini çözmeye çalışan simyacılardan daha mı zekisin?"

"Belki değilim," diye kabul etti Truyde, "ama tarihin övdüğü sözde âlimlerin çoğu vasat. Daha zeki değilim belki ama... risk almaya daha istekliyim."

"Ne riski aldın?"

"Gulthaga'ya gittim."

Bir zamanlar İfritdağı'nın gölgesinde uzanan, şimdiyse küller altına gömülmüş olan şehir.

"Büyükbabam bize Wilgastrōm'a gideceğini söylemişti," dedi Truyde, "ama Ejderik vebadan öldü, Gulthaga'da kapmış. Babam on beş yaşımdayken bana gerçeği söyledi. Bizzat ben atla Gömülü Şehir'e gittim. Büyükbabamı oraya neyin çektiğini görmek için."

Tüm dünya eski Zeedeur Dükü'nün frengiden öldüğüne inanıyordu. Hiç şüphesiz Zeedeur ailesine de panik yaratmamak için bu yalanı sürdürmeleri emredilmişti.

"Gulthaga hiç kazılmamış ama sünger taşlarına, harabelere giden bir yol var," dedi Truyde. "Kadim metinlerden bazıları sağlamdı. Büyükbabamın üzerine çalıştığı metinleri buldum."

"Orada Ejderik veba olduğunu *bilerek* Gulthaga'ya gittin. Sen delisin çocuk."

"Bu yüzden Inys'e yolladılar beni. İtidali öğrenmem için. Ne var ki görüldüğü gibi Bayan Duryan, İtidal benim koruyucu şövalyem değil." Truyde gülümsedi. "Benim şövalyem Cesaret."

Ead bekledi.

"Atalarımdan biri Orisima Naibi'ydi. Onun günlüklerini okuyunca Keder Çağı'nı sona erdiren *–wyrm*'ların düştüğü zaman gelen– kuyruklu yıldızın Doğulu ejderhalara güç de verdiğini öğrendim." Gözleri parlıyordu. "Büyükbabam, Gulthaga'nın antik

dilini az buçuk biliyordu. Bazı astronomik yazıları çevirmişti. Yazılardakine göre bu kuyruklu yıldız –Uzun Saçlı Yıldız– her geçtiğinde yıldız yağmuruna sebep oluyor."

"Peki *bunun* diğerleriyle ne alakası var, söylesene?"

"Rumelabar Tableti'yle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Bence kuyruklu yıldızın, dünyanın altındaki ateşi kontrol altında tutması gerekiyor," dedi Truyde. "Ateş zamanla büyüyor, sonra da bir yıldız yağmuru ateşi soğutuyor. Ateş fazla güçlenemeden."

"Ama şimdi güçleniyor. Kuyruklu yıldızın nerede öyleyse?"

"Sorun da bu. Tarihte bir noktada bir şeyin bu döngüyü bozduğuna inanıyorum. Şimdi ateş fazla hızlı bir şekilde, fazla güçleniyor. O kadar hızlı ki kuyruklu yıldız onu söndüremeyecek."

"Buna *inanıyorsun*," dedi Ead bıkmış bir şekilde.

"Başkalarının tanrılara inandığı gibi. Hem de onların daha az kanıtı var," diye belirtti Truyde. "Keder Çağı'nda şanslıydık. Uzun Saçlı Yıldız'ın gelişiyle Ejderik Ordu'nun uyanışı aynı zamana denk geldi. Kuyruklu yıldız bizi o zaman kurtardı ancak o tekrar gelene kadar Fýredel çoktan insanlığı fethetmiş olacak." Ead'ı bileğinden yakaladı, gözleri parlıyordu. "Ateş daha önceki gibi yükselecek, İsimsiz Olan doğduğu zamanki gibi. Hepimizi tüketene kadar da büyümeye devam edecek."

Yüzü buna duyduğu inançla sertleşmiş, çenesi kasılmıştı.

"İşte *bu yüzden*," diye bitirdi sözcüklerini bir zafer havasıyla, "İsimsiz Olan'ın geri döneceğine inanıyorum. Bu yüzden Berethnet Hanesi'nin bu olaylarla hiçbir ilgisi olmadığına inanıyorum."

Uzunca bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ead bileğini kurtardı.

"Sana acımak isterdim çocuk," dedi, "ama kalbim buz gibi. Tarihin sularında balık tutup büyükbabanın ölümüne bir mana kazandırmak için bölük pörçük parçalardan bir resim oluşturmuşsun. Ne yazık ki bunu gerçek kılma azmin, gerçek olduğu anlamına gelmiyor."

"Bu *benim* gerçeğim."

"Çok kişi sizin gerçeğiniz için öldü Leydi Truyde. Eminim," dedi Ead, "bununla yaşayabilirsiniz."

Okçu penceresinden bir hava akımı geçti. Truyde serin havaya sırtını döndü, kollarını sıvazladı.

"Kraliçe Sabran'ın yanına git Ead. Beni kendi inançlarımla baş başa bırakırsan ben de aynısını yaparım," dedi. "Kimin gerçeği doğruymuş yakında göreceğiz."

Kraliçe Kulesi'ne dönerken Ead, Rumelabar Tableti'ne kazınmış olan bire bir sözcükleri hafızasından elemeye uğraşıyordu. İlk iki satırı anımsayamasa da gerisini hatırlayabiliyordu.

...Ateş topraktan yükselir, ışık gökten iner.
Birinin fazlası diğerini alevlendirir,
bunun içinde de evrenin sonu vardır.

Bir bilmece. Daha faydalı bir şeyler yapmak istemeyen simyacıların, uğruna didiştiği saçmalıklardan biri. Ayrıcalıklı yaşamından sıkılmış olan kız, bu sözcüklerden zorla kendi anlamını çıkarmıştı.

Buna rağmen Ead kendini bu konuda düşüncelere dalarken buldu. Sonuçta ateş *gerçekten* de topraktan yükseliyordu, hem *wyrm*'lar hem Portakal Ağacı aracılığıyla. Büyücüler ağacın meyvesini yiyip alevi bedenlerinde taşır hale geliyorlardı.

Antik zamanlarda yaşayan Güneyliler, bazı gerçeklerin tarihten kaybolduğunu biliyorlar mıydı?

Belirsizlik zihnini gölgelere boğuyordu. Ağaç, kuyruklu yıldız ve İsimsiz Olan arasında bir bağlantı *olsaydı* Manastır'ın bunu bileceğinden emindi. Ne var ki asırlar içinde çok fazla bilgi kaybolmuş, çok fazla belge yok edilmişti...

Ead kraliyet meskenlerine girerken bu düşünceyi bir kenara attı.

Kuledeki kızı daha fazla düşünmeyecekti.

Büyük Yatak Odası'nda Inys Kraliçesi yatağında oturuyor, bir bardak badem sütünü yavaş yavaş yudumluyordu. Ead şöminenin yanına oturup saçını örerken Sabran'ın bakışları bir bıçağın ucu gibi sivriydi.

"Onların tarafını tuttun."

Ead durdu. "Madam?"

"İsim konusunda Ros ve Kate'e katıldın."

O konuşmanın üzerinden günler geçmişti. Bu düşünce o zamandan beri içine dert olmuş olmalıydı.

"Çocuğumun babasından bir parça taşımasını istemiştim," dedi Sabran buruk bir şekilde. "Ne kadar kasvetli olursa olsun beraber olduğumuz son yer orasıydı. Bir kızımız olacağını öğrendiği yerdi. Onu seveceğimize yemin ettiği yerdi."

Ead'ın ruhunu vicdan azabı sardı.

"Size destek olmak istedim," dedi Ead, "ama Leydi Roslain'in geleneği bozmama konusunda haklı olduğunu düşündüm. Hâlâ öyle düşünüyorum." Örgüsünün ucunu bağladı. "Bağışlayın majesteleri."

Sabran iç çekip eliyle yatağa hafifçe vurdu. "Gel. Gece soğuk oluyor."

Ead başını sallayarak ayağa kalktı. Ascalon Sarayı ısıyı Gül Köşkü kadar iyi içeride tutmuyordu. İki tanesi haricinde tüm mumları söndürdü, ardından yorganın altına girdi.

"Kendin gibi değilsin," dedi Sabran. "Canını sıkan ne Ead?"

Kafası tehlikeli fikirlerle dolu olan bir kız.

"İşgal söylentileri," dedi Ead. "Belirsiz zamanlardayız."

"İhanet zamanları. Sigoso sadece Aziz'e değil, tüm insanlığa ihanet etti." Sabran bardağını boğarcasına kavradı. "Inys Keder

Çağı'ndan sağ çıktı ama ucu ucuna. Köyler küle dönmüş, şehirler alevlere boğulmuştu. Nüfusumuz çok azaldı, asırlar sonra bile, toplayabileceğim ordu asla eski ordumuz kadar büyük olamaz." Bardağı bir kenara bıraktı. "Şimdi bunları düşünemem. Yapmam gereken... Glorian'ı doğurmak. Üç Ulu Batılı'nın üçü de kuvvetlerini kraliçeliğime yönlendirseler bile İsimsiz Olan onlara katılamaz."

Geceliği beline kadar çıkmış, sanki çocuğun nefes almasına izin verir gibi karnı açılmıştı. Karnının iki yanını mavi damarlar süslüyordu.

"Küçük Hanım'a dua edip rahmimi doldurmasını istedim." Sabran nefesini verdi. "İyi bir kraliçe olamam. İyi bir anne olamam. Bugün ilk kez ona neredeyse... gücendim."

"Küçük Hanım'a mı?"

"Asla. Küçük Hanım yapması gerekeni yapar." Sabran solgun elini karnındaki şişkinliğin üstüne koydu. "Gücendiğim kişi... kızım. Doğmamış bir çocuk. Masum biri." Sesi gergindi. "İnsanlar çoktan sonraki kraliçeleri olarak dikkatlerini ona çevirdiler bile Ead. Güzelliğinden ve muhteşemliğinden bahsediyorlar. Bunu beklememiştim. Bu kadar ani olmasını. O doğunca benim gayem bitmiş olacak."

"Madam," dedi Ead nazikçe, "bu doğru değil."

"Değil mi?" Sabran bir eliyle karnını ovdu. "Glorian çok geçmeden reşit olacak ve benim de eninde sonunda onun için tahttan vazgeçmemi bekleyecekler. Dünya fazla yaşlandığımı düşündüğü zaman."

"Bütün Berethnet kraliçeleri tahttan vazgeçmediler. Ne kadar isterseniz taht o kadar sizindir."

"Çok uzun süre tahtta kalmak açgözlülük olarak görülür. Tüm popülerliğine rağmen Kalkanyürek Glorian bile tahttan vazgeçti."

"Belki çocuğunuz büyüyene kadar siz de tahtı ona bırakmaya, daha sessiz bir hayat sürmeye hazır olursunuz."

"Olabilir. Olmayabilir de. Doğumda ölsem de kalsam da bir kenara atılacağım. Yumurta kabuğu gibi."

"Sabran."

Ead farkına bile varmadan kraliçenin yanağına dokunmak için uzandı. Sabran ona baktı.

"Yenidoğana yaranmak için sizin tarafınızı bırakacak olanlar," dedi Ead, "budalalar ve yalakalar. Bırakın yapsınlar. Onların gerçekte ne olduğunu görürsünüz." Bakışlarını Sabran'ınkilerden hiç ayırmadı. "Size korkmanın doğal olduğunu söylemiştim ama korkunun sizi tüketmesine izin veremezsiniz. Bu kadar şey tehlikedeyken olmaz."

Avucunu dayadığı ten serin ve bir çiçek yaprağı kadar yumuşaktı. Ilık bir nefes bileğini okşuyordu.

"Doğumda yanımda ol. Ondan sonra da," diye mırıldandı Sabran. "Hep benimle kalmalısın Ead Duryan."

Chassar altı ay içinde onu almak için geri gelecekti. "Kalabildiğim kadar yanınızda kalacağım," dedi Ead. Ancak bunun sözünü verebiliyordu.

Sabran başını sallayarak ona sokuldu ve başını Ead'ın omzuna yasladı. Ead kıpırdamadı; kendine, kraliçenin yakınlığına, bedeninin şekline alışmak için izin verdi.

Tüyleri diken dikendi. Sabran'ın saçındaki merhemkabının sütlü, tatlı kokusunu alabiliyor, karnındaki şişliği hissedebiliyordu. Uyurken bebeğe çarpacağını hissettiğinden Sabran'ın sırtı ona dönük olana dek vücutlarını çevirdi, bir meşe palamudu ve kapçığı kadar uydular birbirlerine. Sabran, Ead'ın eline uzanıp elini karnına sardı. Ead yorganı omuzlarına kadar çekti. Çok geçmeden kraliçe uykuya dalmıştı bile.

Sabran'ın tutuşu yumuşaktı fakat Ead yine de parmaklarında atan nabzı hissedebiliyordu. Başrahibe onu böyle görebilseydi ona ne derdi, hayal etti. Hiç kuşkusuz azar işitirdi. Ead Manastır'ın rahibelerinden biriydi, kaderinde *wyrm*'ları öldürmek vardı, o ise kalkmış üzgün bir Berethnet'in yardımına koşuyordu.

Ead'ın içinde bir şeyler değişiyordu. Bir gül goncası kadar ufak bir duygu, yapraklarını açıyordu.

Bu kadına karşı tarafsızlık dışında bir şey hissetmeyi hiç planlamamıştı. Ne var ki Chassar geri geldiğinde buradan ayrılmanın zor olacağını artık biliyordu. Sabran'ın bir dosta her zamankinden çok ihtiyacı olacaktı. Roslain ve Katryen yenidoğanla meşgul olacak, aylarca battaniyeler, kundaklar ve sütanneler dışında hiçbir şeyden bahsetmeyeceklerdi. Sabran o dönemi pek iyi geçirmeyecekti. Tebaasının güneşi olmaktan çıkıp bir çocuğun arkasındaki gölgeye dönüşecekti.

Ead bir şelaleyi andıran siyah saçlara yanağını yaslarken uyuyakaldı. Uyandığında yanındaki Sabran'ın sesi sedası çıkmıyordu.

Şakaklarında bir davul sesi yankılanıyordu. Sideni hâlâ uykuda olsa da içgüdüleri uyanmıştı.

Bir şeyler yanlıştı.

Ateş azalmıştı, mumlar neredeyse sönmek üzereydi. Ead fitilleri temizlemek için kalktı.

"Hayır," dedi Sabran nefes nefese. "Kan."

Yüzündeki acı çeken ifadeye bakılırsa rüya görüyordu. Anlaşılan rüyası Ormanın Hanımı'yla ilgiliydi.

Kalyba sıradan bir büyücü değildi. Ead onunla ilgili çok az şey hatırlıyordu ancak Manastır'ın bile hakkında bilgi sahibi olmadığı kabiliyetleri olduğunu –ölümsüzlük dâhil– biliyordu. Belki rüya da gönderebilirdi. Ama Kalyba neden Inys Kraliçesi'ne işkence etmekle uğraşsındı ki?

Ead, Sabran'ın yanına dönüp bir elini alnına koydu. Sabran ter içindeydi. Geceliği üzerine, saç tutamları da yüzüne yapışmıştı. Ead'ın kalbi sıkıştı, Sabran'ın ateşi olup olmadığına bakmak için alnına dokundu ama kraliçenin teni buz gibiydi. Anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

"Şişş." Ead kadehi alıp Sabran'ın dudaklarına değdirdi. "İç Sabran."

Sabran bir yudum süt içip tekrar yastıklara gömüldü, ensesinden yakalanmış bir kedi yavrusu misali kıpırdanıyordu. Sanki gördüğü kâbustan kaçmaya çalışır gibiydi. Ead onun yanına oturup nemli saçlarını okşadı.

Belki de Sabran bu kadar buz gibi olduğundan Ead kendi teni ısındığında bunu anında fark etti.

Ejderik bir varlık yakınlardaydı.

Ead sakin kalmaya uğraştı. Sabran kıpırdanmayı kesince terini kurulayıp nevresimi Sabran'ın sadece yüzü açıkta kalacak şekilde ayarladı. Kimseyi uyaramazdı, yeteneklerini ifşa etmiş olurdu.

Tek yapabildiği beklemekti.

İlk uyarı saray surlarından gelen bağırışlardı. Ead derhal ayaklandı.

"Sabran, hadi çabuk." Bir kolunu kraliçenin omzuna sardı. "Benimle gelmen lazım."

Kraliçe gözlerini kırpıştırdı. "Ead," dedi "ne oldu?"

Ead onun terliklerini giymesine ve geceliğini düzeltmesine yardım etti. "Hemen şarap mahzenine inmen lazım."

Kapının kilidinde bir anahtar döndü. Yüzbaşı Lintley elinde arbaletiyle yaklaştı.

"Majesteleri," dedi kaskatı bir şekilde eğilerek, "bir Ejderik yaratık sürüsü yaklaşıyor, başlarında da bir Ulu Batılı var. Kuvvetlerimiz hazır ama onlar surları delemeden hemen bizimle gelmeniz gerekiyor."

"Sürü," diye tekrarladı Sabran.

"Evet."

Ead kraliçenin tereddüdünü izledi. Sabran, Fýredel'le görüşmeye giden kadındı.

Saklanmak doğasında yoktu.

"Majesteleri," dedi Lintley ısrarla. "Lütfen. En önemli şey sizin güvenliğiniz."

Sabran başını salladı. "Pekâlâ."

Ead en ağır yatak örtüsünü Sabran'ın omuzlarına sardı. Roslain kapıda belirdi, elindeki ince mum yüzünü aydınlatıyordu.

"Sabran," dedi, "acele et, acele etmen lazım..."

Ead'a son bir anlaşılmaz bakış attıktan sonra Sabran, Lintley ve Sör Gules Heath'in onu uzaklaştırmasına izin verdi, Heath güven veren bir tavırla bir elini kraliçenin sırtına koymuştu. Ead onların Büyük Yatak Odası'ndan çıkmasını bekledi, sonra koşmaya başladı.

Kendi odasına varınca üstünü değiştirip omuzlarına başlıklı bir pelerin attı, ardından uzun yayını kaptı. Dikkatli hedef alması gerekecekti. Bir Ulu Batılı'nın sadece belirli kısımları delinebilirdi.

Oklar devasaydı. Ead okları aldı, koluna da deri bir kol zırhı geçirdi. Sideni olmadan bir *wyrm*'la en son savaşmasının üstünden on iki yıl geçmişti ancak bu şehirdeki herkesin içinde Ulu Batılı'yı savuşturma konusunda en büyük şansı olan oydu.

Etrafı gözlemleyebileceği bir yer bulması gerekiyordu. Saray mensuplarının çoğunun kaldığı Akik Ev'de net bir açıya sahip olabilirdi.

Üçüncü katta Kraliçe Kulesi'nin ana merdivenine bağlanan Florell Merdiveni'nden inmeye başladı. Kuleden aşağı inen Zümre Şövalyeleri'nin seslerini duyabiliyordu.

Daha da hızlandı. Ayaklarının altındaki merdivenler dönüp gidiyordu. Çok geçmeden gecenin iğne gibi batan soğuğuna adım attı. Hızlı adımlarla ve muhafızlar tarafından görünmeden Güneş Saati Bahçesi'nin kenarından dolaştı, sıçrayıp Akik Ev'in kuzey cephesindeki kör kemere tutundu. Duvarlardaki her bir oyma ona tutunabileceği bir yer sağlıyordu.

O tırmanırken buz gibi bir rüzgâr saçlarını çekiştiriyordu. Vücudu Lasia'da olduğu kadar güçlü değildi ve Ead uzuvlarını aylardır böyle test etmemişti. Kendini çatıya attığında her yanı ağrıyordu.

Zümre Şövalyeleri ve nedimeler Kraliçe Kulesi'nden çıkıp Sabran ve Heath'in etrafında koruyucu bir düğüm oluşturmuşlardı.

Grup girişten uzaklaşıp Güneş Saati Bahçesi'nin karşı tarafına ilerlemeye başladı.

Onlar yolun yarısındayken Ead, bir yıl önce akla hayale gelmeyen bir manzarayla karşı karşıya kaldı.

Wyvern'lar Ascalon Sarayı'na doğru geliyor, bir leşin etrafını saran kargalar misali haykırıyorlardı.

Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Bunlar uykularından uyandırılmış, mahmur gözlerle bakan, çiftlik hayvanlarını avlayan yaratıklar değillerdi. Bu bir savaş ilanıydı. Bu *wyvern*'lar başkentte görünecek kadar cesur olmak bir yana, buraya *sürü halinde* gelmişlerdi. Dehşet duygusu onu olduğu yerde kalakalmakla tehdit ediyordu ancak Ead Manastır'da aldığı dersleri düşündü.

Wyvern'lar ancak bir Ulu Batılı tarafından birleştirilmişlerse bu kadar kalabalık uçarlardı. Efendilerini öldürürse onlar da dağılırdı.

Verdiği nefes buhar oluşturuyordu. Ulu Batılı henüz kendini göstermemişti ancak Ead rüzgârda onun pis kokusunu alabiliyordu, bir yanardağdan tüten dumanlar gibi. Sadağından bir ok çıkardı.

Bu okları Ana tasarlamıştı. En kalın Ejderik zırhı delecek kadar uzunlardı, İfritdağı'ndan alınma metalden yapılıyorlardı ve en ufak buz ya da kar temasında donuyorlardı.

Parmakları karıncalandı. Avluya kükürt kokusu yayıldı ve kar ayakkabılarının altında eridi.

Kanatların ritmini duyduğunda sesi tanıdı. Bir devin ayak sesleri kadar gürültülüydü kanat sesleri.

Her *güm* sesiyle beraber yer titriyordu. Yaklaşan kederin davul sesleri.

Ulu Batılı gecenin içinde belirdi. Neredeyse Fýredel kadar büyük, pullarıysa kemik kadar beyazdı. Saat kulesinin yanına inip kuyruğunu kemik kıracak kadar hızla savurdu, bir grup saray muhafızını avlunun öteki ucuna fırlattı. Daha fazla muhafız kılıçlar ve partizanlarla ona saldırdı. Önlerinde bu canavar yol-

larını tıkarken Lintley ve Zümre Muhafızları artık mahzenlerin girişine erişemiyorlardı.

Fýredel'in gelişinin ardından Ascalon Sarayı'ndaki silahların çoğu oval kütüklerin üstüne yerleştirilmişti, bu sayede yönleri değiştirilebiliyordu. Şimdi toplar, ejderhaya gülle fırlatıyordu. İkisi böğrüne, biri bacağına isabet etti –bir *wyvern*'ın kemiklerini kırabilecek kadar sert darbelerdi– ancak Ulu Batılı'yı sadece daha da sinirlendirmeye yaradı. Dikenli kuyruğunu surlarda gezdirdi, bir zıpkını hazırlamaya uğraşan muhafızları yere düşürdü. Muhafızların çığlıkları başladığı kadar hızla bitti.

Ead oku karın içinden geçirip dondurdu, ardından yayına yerleştirdi. Jondu'nun bir *wyvern*'ı isabetli bir atışla öldürdüğünü görmüştü ancak karşısındaki bir Ulu Batılı'ydı ve Ead'ın kolu da yayı tamamen çekebilecek kadar güçlü değildi artık. Yıllarca nakış işlemek kuvvetini sömürmüştü. Kuvveti ve sideni yokken oku isabet ettirebilme ihtimali çok düşüktü.

Nefesini verdi. Yayın kirişini bıraktı ve *trak* diye bir sesle ok *wyrm*'a doğru uçtu. Ulu Batılı son anda hareket ettiğinden ok canavarın böğrünü ucu ucuna kaçırdı. Ead, Lintley'ye bir bakış attı, Güneş Saati Bahçesi'nin kuzeybatı köşesindeki yüzbaşı emrindekileri Mermer Salon'un güvenliğine yönlendiriyordu.

Şimdi Kraliçe Kulesi'ne geri çekilmek Sabran'ın *wyrm*'un gözlerinin önünden geçmesine sebep olurdu. Kapana kısılmışlardı. Ead canavarın dikkatini dağıtabilir ve onlar da hızlı davranabilirlerse ejderha onları fark etmeden yanından sıvışıp mahzenlere koşabilirlerdi.

Birkaç saniye içinde eline bir ok daha aldı, yayı gerip oku kirişe yerleştirdi. Bu defa okun ucunu Ulu Batılı'nın yüzünün daha yumuşak bir kısmına doğru çevirip yayı bıraktı. Ok, pullu göz kapağından sekti.

Ulu Batılı göz kapağını kıstı, ardından başını Ead'a çevirdi. Şimdi tüm dikkati onun üzerindeydi.

Ead üçüncü bir oku dondurdu.

Acele et Lintley.

"*Wyrm*," diye seslendi Selinyi dilinde. "Ben Eadaz du Zāla uq-Nāra, Cleolind'in hizmetkârıyım. Kutsal alevi taşıyorum. Bu şehre zarar vermeden git, yoksa canını alırım."

Zümre Şövalyeleri Mermer Salon'un sonuna ulaşmışlardı. *Wyrm* bir meşe kadar yeşil gözlerle Ead'ı izledi. Ead daha önce Ejderik bir yaratıkta hiç bu renk gözler görmemişti.

"Büyücü," dedi aynı dilde, "ateşin tükenmiş. Dağın Tanrısı geliyor."

Sesi sarayın içinde bir değirmen taşının sesi gibi yankılanıyordu. Ead irkilmedi.

"Ateşimin tükenip tükenmediğini Fýredel'e sor," diye cevap verdi.

Wyrm tısladı.

Ejderik yaratıkların çoğunun dikkatini dağıtmak kolaydı. Aynısı bu Ulu Batılı için geçerli değildi. Canavarın bakışları aniden Zümre Şövalyeleri'nin belirdiği yere döndü. Bakır kaplama zırhları alevleri yansıtıyor, yaratığın dikkatini çekiyordu.

"Sabran."

Ead iliklerine kadar ürperdi. *Wyrm* o adı yumuşak bir sesle söylemişti. Kraliçeyi tanıyormuş gibi.

O yumuşaklık uzun sürmedi. Dişlerini gösteren canavar başını geriye atıp Ejderik dilde konuştu. *Wyvern*'lardan ateş topları yağarken Zümre Şövalyeleri dehşete kapılıp ikiye bölündü. Yarısı Mermer Salon'a geri çekilirken diğerleri Ziyafet Evi'ne koşmaya başladı. Lintley de ikinci grubun arasındaydı. Margret da. Hep korkusuz olan Heath de. Ead onun kalkanını kaldırdığını, kılıç tuttuğu eliyle Sabran'a sarıldığını görebiliyordu. Sabran karnına doğru eğilmiş, iki büklüm olmuştu.

Wyrm ağzını açtı. Onun ateşli nefesinin altında Mermer Salon eridi, içerideki şövalyeler kavruldu.

Ead yayın kirişini bıraktı. Ok canavarı cezalandırmak istercesine bir kuvvetle büyücü ve *wyrm* arasındaki boşluğu geçti.

Hedefini buldu.

Izdırabın sesi sağır ediciydi. Ead, Ulu Batılı'yı Jondu'nun ona gösterdiği yerden, kanadın altındaki yumuşak deriden vurmuştu. Kan pullarından boşaldı, okun yarattığı buz parçasının etrafında birikti.

Tek bir yeşil göz Ead'a yakıcı bir ifadeyle bakıyordu. Ead o göze kazındığını hissedebiliyordu. Ulu Batılı onu hafızasına kazıyordu.

Ardından olan oldu. Kanlar içinde ve öfkeli bir şekilde havalanırken *wyrm* dikenli kuyruğunu savurdu ve Fýredel'in zaten temelini zayıflattığı Yalnız Kule'nin girişi yerle bir olarak avluya doğru çöktü. Kulenin tepesindeki Yüce Kraliçe heykelleri de aynı kaderi paylaşmıştı. Ead bakışlarını aşağı çevirdi, bir taş bloku Heath'e çarptı, Sabran şövalyenin kucağından düştü ve bir toz bulutu ikisini de yuttu.

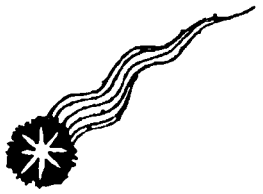
Sessizlik, tutulan bir nefes gibiydi. İtiraf edilemeyen bir sırla çınlıyordu.

Ead bir gölge misali çatıdan indi ve ömründe hiç koşmadığı kadar hızlı koştu.

Sabran.

Bir kuştan düşen bir tüy misali kıvrılmıştı, Sör Gules Heath'in bedeni onunkini sarmalıyordu. Gözleri kapalıydı. Hâlâ nefes alıyordu. Sadece nefes alıyordu. Ead, Inys Kraliçesi'ni kollarıyla sarıp kucağına aldı; karanlık, geceliğine sızmış, bacakları arasında gitgide yayılıyordu.

Kalkanyürek Glorian'ın taştan kafası, Sabran'ın kanayışını izledi.

35

Doğu

Her şey hesaba katıldığında Niclays'in *Arayış*'taki –Kaplan Göz Filosu'nun sancak gemisi– ilk ameliyatı beklediğinden iyi gitmişti. Önüne Göllü bir adam getirmişlerdi; denizciyi, bu sularda nadiren görülen fırfırlı ve ışıldayan bir denizısırganı sokmuştu. Bacağı ham deri görüntüsünü alırken zavallı adam acıyla haykırmıştı.

Şansına Eizaru bir keresinde Niclays'e tam da bu denizısırganının sokmasını nasıl tedavi edeceğini anlatmıştı. Niclays gerekli malzemeleri birleştirmişti ve şu işe bakın ki korsanın acısı dinmişti; ömür boyu sakat kalacaktı, o ayrı.

Seiikililerin ejderhayı geri almak için Açık Deniz Muhafızları'nı gönderdiği haberini alan Altın İmparatoriçe filosuna her yöne dağılmalarını emretmişti. *Arayış* önce Boşluk'un kıyısından geçecek, ardından Uykusuz Deniz'e yelken açıp kanun tanımaz Kawontay şehrinde yasaklı kargosunu indirecekti. Doğu ejderhaları Boşluk'tan korktuklarından oraya çok yavaş girerlerdi.

O gece Niclays kendini, güvertenin uyuması için ayrılmış doksan santimlik kısmında yağmurdan titrerken buldu. Yanından geçen birkaç korsan, Niclays'in kaval kemiklerini tekmelemişlerdi. Yarı uykulu bir şekilde acaba daha önce kimse onun şu an hissettiği kadar kötü hissetmiş midir diye merak etti.

Artık hayatı böyleydi. Orisima'daki küçük evi için minnettar olmalıydı. Bir anda gömme şömine ve tencere çengelini, havalanması için güneşe bıraktığı şiltesini, karanlık duvarları ve dokuma kilimleri özledi. Ev ona ait olmasa da en azından başının üstünde bir çatı vardı.

Ayakkabılı bir çift ayak önünde belirdi. Niclays bir tekme daha yiyeceğini düşünerek büzüldü.

"Tanrılar ağlıyordur herhalde. Şu haline bak."

Tercüman bir elini beline koymuş tepesinde dikiliyordu. Bu defa bir şal giyip eldiven takmıştı, Niclays kıskançlıktan halsiz düştü. Yüzünün etrafında grilerle harelenmiş, ufak buklelerle dolu koyu renk bir saç bulutu vardı. Bir ipek bant saçını gözlerinden uzak tutuyordu.

"Daha denize alışamamışsın anlaşılan Kızıl İhtiyar," dedi.

Niclays gözlerini kırpıştırdı. Kadın onun dilini kusursuzca konuşuyordu. Mentler dışında çok az kişi Mentçe konuşurdu.

"Akşam yemeği yiyecek kadar iyi hissediyor gibi değildin ama yine de getireyim dedim." Geniş bir gülümsemeyle Niclays'in eline bir kâse tutuşturdu. "Altın İmparatoriçe artık onun başcerrahı olduğunu söylememi istedi. Denizcileriyle ilgilenmek için her an hazır olacaksın."

"Denizısırganı bir sınavdı yani," dedi Niclays kasvetli bir biçimde.

"Ne yazık ki evet." Eğilip Niclays'in yanağını öptü. "Laya Yidagé. *Arayış*'ın güvertesine hoş geldin."

"Niclays Roos. Sizi daha onurlu bir halde karşılamak isterdim leydim." Gözlerini kısarak yemeğe baktı. Pilav ve pembemsi et parçaları vardı. "Aziz aşkına. Çiğ yılan balığı mı o?"

"Hâlâ kıvranmadığına dua et. Son mahkûm balığın kafasını ısırarak koparmak zorunda kalmıştı. Bu *kendi* kellesi gitmeden önceydi tabii." Laya, Niclays'in yanına sıkıştı. "Birkaç korsan daha iyileştirirsen pişmiş şeyler yiyecek duruma gelirsin. Uyuyacak daha iyi bir yerin de olur."

"Korsanlardan birini öldürmemin daha olası olduğunun farkındasınızdır. Anatomi diplomam olabilir ama başcerrah değilim."

"Aksi yönde davranmaya devam etmeni öneririm." Pelerininin bir kısmını Niclays'e sardı. "Al. Sıcaktır."

"Teşekkür ederim." Niclays pelerini kendine çekip ona yorgun yorgun gülümsedi. "Yalvarırım dikkatimi bu sözde yemekten başka yere çekin. Korkunç Altın İmparatoriçe'yle yelken açmaya nasıl başladınız onu anlatın."

Niclays kan lekeli pilavdan temiz pirinç tanelerini ayıklarken Laya da ona hikâyesini anlattı.

Okulları, güneş şarabı ve berrak sularıyla ünlü, güzel Kumenga şehrinde doğmuştu. Çocukluğunda dünyaya dair bilgiye açlık duymuş, kâşif olan ve ona birçok dili öğreten babası da Laya'nın bu ilgisini beslemişti.

"Bir gün Doğu'ya doğru yola koyuldu, yüzyıllardır oraya ayak basan ilk Güneyli olmaya kararlıydı," dedi. "Hiç geri dönmedi tabii. Kimse dönmez. Yıllar sonra Carmentum Denizi korsanlarına para verip beni Boşluk'tan geçirmelerini istedim, onu bulmak için." Yanaklarından yağmur damlaları süzülüyordu. "Bu filodaki gemilerden biri bizi topa tuttu. Herkes öldürüldü ama ben canımı bağışlamaları için Göllüce yalvardım, dili bildiğimi gören kaptan da şaşırdı. Beni Altın İmparatoriçe'ye götürdü, ben de onun tercümanı oldum. Ya böyle olacaktı ya da kellem gidecekti."

"Ne zamandır onun için çalışıyorsunuz?"

Laya iç çekti. "Fazla uzun zamandır."

"Güney'e geri dönmek istiyorsunuzdur."

"Tabii ki," dedi, "ama kaçmayı denemek için aptal olmak lazım. Ben rotacı değilim Kızıl İhtiyar, Boşluk da çok engin."

Haklıydı.

"Bayan Yidagé, sizce..."

"Laya."

"Laya. Sence Altın İmparatoriçe güvertenin altındaki ejderhayı görmeme izin verir mi?"

Laya kaşlarını kaldırdı. "Peki neden böyle bir şey yapmak istiyorsun?"

Niclays tereddüt etti.

Diyeceklerini kendine saklamak en güvenli seçenekti. Sonuçta birçok kişi simyadan korkuyor veya onunla dalga geçiyordu ancak bir korsan gemisinde yıllar geçiren Laya'nın o kadar çabuk korkacağını pek zannetmiyordu.

"Ben simyacıyım," dedi Niclays ona fısıldayarak. "Pek iyi sayılmam, amatörüm aslında ama son on yıldır bir ölümsüzlük iksiri yaratmaya uğraşıyorum." Laya kaşlarını daha da kaldırdı. "Bu zamana kadar bu gayretim boşa çıktı, düzgün malzeme kıtlığı çekmemin de büyük etkisi var tabii. Ejderhaların asırlarca yaşayabildiğini düşününce... Alttakini incelemeyi umuyordum. Kawontay'e varmadan önce."

"Ejderhanın vücudunun her parçası satılmadan önce." Laya başını salladı. "Normalde bundan bahsetmeni pek önermezdim."

"Ama?"

"Altın İmparatoriçe'nin ölümsüzlüğe dair bir ilgisi var. Simyan sayesinde kendini ona sevdirebilirsin." Biraz daha öne eğildi, nefesleri tek bir buhar oluşturuyordu şimdi. "Bu geminin adının *Arayış* olmasının bir sebebi var Niclays. Dut ağacı hikâyesini duydun mu hiç?"

Niclays kaşlarını çattı. "Dut ağacı mı?"

"Doğu'da çok az bilinen bir efsanedir. Tarihten çok mit sayılır." Laya küpeşteye yaslandı. "Yüzyıllar önce bir büyücü Komoridu adında bir adada hüküm sürermiş. Siyah güvercinler ve beyaz kuzgunlar sürüler halinde ona uçarmış çünkü o, dışlananların anasıymış.

"Hikâye isimsiz bir kadının bakış açısından anlatılıyor, Ginura halkı o kadını dışlarmış. Kadın herkese kucak açılan Komoridu'ya dair söylenceler duymuş ve oraya illa gitmesi gerektiğine karar vermiş. Nihayet adaya vardığında meşhur büyücüyü ziyarete

gitmiş, büyücünün gücü dut ağacından geliyormuş. Ölümsüz yaşamın kaynağı."

Niclays'in kalbi davul gibi güm güm atıyordu.

"Bu efsane hâlâ anlatılsa da," dedi Laya, "kimse Komoridu'yu bulamadı. Bu hikâyeyi anlatan parşömen tomarı yüzyıllar boyunca Tüy Adası'nda saklandı. Biri tomarı kutsal arşivlerden çalıp Altın İmparatoriçe'ye verdi... Ama çok geçmeden tomarın bir parçasının eksik olduğu ortaya çıktı. Altın İmparatoriçe o parçanın çok önemli olduğunu düşünüyor."

Niclays yıldırım çarpmış gibi hissediyordu.

Halama bu parçayı bir adam vermiş, Doğu'dan çok uzaklara götürmesini ve asla geri getirmemesini söylemiş.

"Evet. Sen o parçayı Altın İmparatoriçe'ye getirdin." Niclays'in afallamış ifadesini gören Laya ona gülümsedi. "Bulmacanın son parçası."

Jannart.

Geminin karnından bir gürleme geçti. *Arayış* eğildi, Niclays'i Laya'ya doğru itti.

"Fırtına mı?" diye sordu Niclays normalden biraz daha tiz bir sesle.

"Şşş."

Bir sonraki ses ilkinin yankısıydı. Laya somurtarak ayağa kalktı. Niclays bacaklarını ovuşturdu, sonra onu takip etti. Altın İmparatoriçe kıç güvertesindeydi.

Ejderhaların bile gitmeye korktuğu, derinleşen suyun yeşilden siyaha döndüğü Boşluk'un eşiğindelerdi. Suyun yüzeyinde tek bir dalga bile yoktu.

Bu imkânsız deniz, kozmosun her yıldızını, takımyıldızını, her katmanını ve spiralini yansıtıyordu. Sanki iki gök kubbe vardı ve gemileri de bir hayalet gemiydi, dünyaların arasında süzülüyordu. Deniz kendini cama dönüştürmüştü ki gökyüzü kendine bakabilsin.

"Hiç böyle bir şey görmüş müydün?" diye mırıldandı Niclays.

Laya başını iki yana salladı. "Bu doğal bir şey değil."

Filoya tek bir dalga bile çarpmıyordu. Tüm gemiler sanki karadaymış gibi dengeliydi. *Arayış*'ın mürettebatı huzursuz bir sessizlik içindeydi ancak Niclays Roos sakindi, çifte evren manzarasıyla kendinden geçmişti. Dengeli bir dünyaydı bu, tıpkı Rumelabar Tableti'nde anlatıldığı gibi.

Aşağıda olan, yukarıda olanla dengelenmelidir, bunun içinde de evrenin kesinliği vardır.

Yaşayan kimsenin anlamadığı sözler. Truyde bu sözler uğruna, duyulmayacak bir yardım çığlığı için denizin öbür kıyısına göndermişti sevgilisini. O sevgili çoktan ölmüş olmalıydı.

Sayısız dilde bağırışlar geldi. Laya, Niclays'in kolunu kavradı. Onunla beraber en yakındaki gemi direğine koşup ipleri yakaladı.

"Laya," diye seslendi Niclays, "neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Sıkı tutun!"

Niclays tuzlu sudan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı, nefes nefeseydi. Su filoya çarpar, bir sandalı yok edip korsanları güverteden aşağı süpürürken Niclays haykırdı. Korsanların çığlıkları, Niclays'in en başta gök gürültüsü sandığı bir sesin içinde yitip gitti.

Sonra deniz *Arayış*'ın kenarından yükselirken o belirdi. Kızıl pullardan oluşan devasa bir kütle. Niclays dehşete düşmüş bir ifadeyle ucu acımasız dikenlerle dolu olan kuyruğa, Bugen Nehri'nin genişliğini bile aşan kanatlara bakakaldı. Denizin kükreyişi ve rüzgârın uluması arasında bir Ulu Batılı filonun üstünde alçaktan uçtu ve zaferle çığlık attı.

"EFENDİ," diye haykırdı. "YAKINDA. YAKINDA. YAKINDA."

36

Batı

Bülbüller şakımayı unutmuştu. Ead tekerlekli yatağın üstünde yan yatmış, Sabran'ın nefes alıp verişini dinliyordu.

Wyrm geldiğinden beri çok kez o gece olanları rüyasında görmüştü. Sabran'ı nasıl Kraliyet Hekimi'ne taşıdığını. Hekimin Sabran'ın karnından çıkardığı iğrenç kancayı. Kanı. Odadan götürdükleri, kumaşa sarılı figürü. Yatakta kılı kıpırdamayan, tabuttaymış gibi görünen Sabran'ı.

Büyük Yatak Odası'nda bir meltem esti. Ead diğer tarafa döndü.

Hekim Bourn ve yardımcılarının Sabran'a değecek her şeyi önce kaynattıklarını izlemiş olsa da bu yeterli gelmemişti. İltihap vücuduna kök salmıştı. Yüksek ateş onu mahvediyordu ve günlerce ölümün kıyısındaydı ancak savaşmıştı. Kalkanyürek Glorian gibi canı için savaşmıştı.

Nihayet kendini mezarın kenarından tırnaklarıyla kazıyarak çıkarmıştı ancak bedenen ve ruhen tükenmişti. Ateşi düştüğünde Kraliyet Hekimi kraliçeden çıkardığı kancanın Ulu Batılı'dan geldiğine kanaat getirmişti. Kraliçeye veba bulaştığından korkarak Ejderik anatomide uzman olan bir Ment'e danışmıştı. Ment kadının vardığı sonuç ağza alınamaz türdendi.

Inys Kraliçesi vebaya yakalanmamıştı ama asla yaşayan bir çocuk taşıyamayacaktı.

Odaya cereyan doldu. Ead yataktan kalkıp pencereyi kapadı.

Gece yarısı göğü yıldızlarla işlenmişti. Yıldızların altında Ascalon meşale ışıklarıyla parıldıyordu. Şehir halkının bir kısmı şimdi uyanık olmalıydı, halk arasında Beyaz *Wyrm* olarak bilinen şeyden korunmak için dua ediyorlardı.

Tanrısal Dükler ve Taht Nedimeleri'nin bildiği şeyi bilmiyorlardı. Kraliyet Hekimi dışında sadece onlar dünyadaki en tehlikeli sırrı biliyorlardı.

Berethnet Hanesi, Dokuzuncu Sabran'la sona erecekti.

Ead mumlardan birinin fitilini temizleyip mumu tekrar yaktı. Beyaz *Wyrm* geldiğinden beri Sabran karanlıktan daha da korkar olmuştu.

Dünyanın dört bir yanındaki tarihî kanıtlardan kalma parçalar, beş Ulu Batılı olduğu konusunda aynı fikirdeydi. Mentendon'daki mağaralarda ve Keder Çağı'ndan sonra yapılmış canavar ansiklopedilerinde tasvirleri vardı.

Bu kanıtlara göre Ulu Batılılar arasında gözleri yeşil olan yoktu.

"Ead."

Ead başını arkasına çevirdi. Sabran, yatağının etrafındaki yarı saydam perdelerin ardındaki bir silüetti.

"Majesteleri," dedi Ead.

"Pencereyi aç."

Ead mumu şömine rafına koydu. "Üşüteceksiniz."

"Kısır olabilirim," dedi Sabran sertçe, "ama son nefesimi verene dek senin kraliçenim. Dediğimi yap."

"Hâlâ iyileşme dönemindesiniz. Üşüttüğünüz için ölürseniz Başmüsteşar kellemi alır."

"Aziz belanı versin inatçı fahişe. Emrettiğim gibi yapmazsan senin kelleni *kendim* alırım."

"Hayhay. Kellem boynuma veda ettikten sonra pek işime yaramaz zaten."

Sabran ona döndü.

"Seni öldüreceğim." Boynundaki damarlar gerilmişti. "Hepinizden tiksiniyorum, kendini beğenmiş kargalar sizi. Düşündüğünüz tek şey benden ne koparabileceğiniz. Maaş, konaklar, bir vâris..." Sesi çatladı. "Aziz hepinizin belasını versin. Bu acımanızdan bir kaşık daha yutacağıma kendimi Kaymaktaşı Kule'den atarım daha iyi."

"Yeter," diye patladı Ead. "Çocuk değilsiniz siz. Sızlanıp durmayı kesin."

"Pencereyi aç."

"Gelip kendiniz açın."

Sabran karanlık bir tavırla kısaca güldü. "Bu küstahlığın için seni canlı canlı yaktırabilirim."

"O yataktan kalkmanızı sağlayacaksa ateşin üstünde seve seve dans ederim."

Saat kulesi biri vurdu. Sabran ürpererek tekrar yastıklarının arasına gömüldü.

"Çocuk doğururken ölmem gerekiyordu," diye fısıldadı. "Glorian'a can vermem gerekiyordu. Kendi canımı vermem lazımdı."

Kaybından sonraki günler boyunca memelerinden süt sızmıştı ve karnı da hâlâ şişti. Sabran iyileşmeye çalışsa da kendi vücudu o yarayı tekrar açıp duruyordu.

Ead iki mum daha yaktı. Sabran'a acıyordu, hem de öyle çok acıyordu ki göğsünün parçalanacağını düşünüyordu ancak Sabran'ın bu kendinden nefret eden tavırlarını ve kaprislerini çekemezdi. Berethnet hükümdarları, Inyslilerin *kederlibaş* dedikleri bir şeyden muzdaripti, fark edilebilir bir sebebi olsun ya da olmasın hüzün dönemleri yaşarlardı. Beşinci Carnelian Yaslı Güvercin olarak bilinirdi ve sarayda, nehre yürüyerek kendi canını aldığına dair dedikodular dönerdi. Combe, Sabran'ın da aynı yola girmeyeceğini sağlama almak için Taht Nedimeleri'ni görevlendirmişti.

Bu gece Konsey Odası'nın penceresinde bir pervane olmak vardı. Tanrısal Dükler'den bazıları gerçeğin asla ortaya çıkma-

ması gerektiğini savunacaktı. Elbiselerin altına konulan dolgular. Siyah saç ve zümrüt gözlü, yetim bir çocuk. Konseyin bir kısmı böylesi şeylere niyet edebilirdi ama çoğu, bir Berethnet dışında herhangi birinin önünde eğilme fikrine tahammül edemezdi.

"Sanıyordum ki..." Sabran saçlarını kavradı. "Aziz'in sevdiği biri olduğuma emindim. Fýredel'i kovdum. Neden şimdi beni terk etti?"

Ead yükselen vicdan azabı dalgasını bastırdı. Yaptığı kalkan da bu yalanı beslemişti.

"Madam," dedi, "inancınızı korumalısınız. Bunlara takılmak..."

Neşesiz bir gülüş Ead'ın sözlerini kesti. "Ros gibi konuşuyorsun. Bir Ros'a daha ihtiyacım yok benim." Sabran ellerini sıktı. "Belki daha neşeli şeyler düşünmem gerekiyordur. Ros olsa öyle der. Ne düşüneyim Ead? Ölü eşimi mi, kısır rahmimi mi yoksa İsimsiz Olan'ın geliyor olduğunu mu?"

Ead kendini diz çöküp ateşi harlamaya zorladı.

Günlerce Sabran'ın ağzından tek tük sözcükler çıkmıştı ama söyledikleri de hep can yakmaya yönelik olmuştu. Fazla sessiz olduğu için Roslain'e bağırmıştı. Ona yemeklerini getirdiğinde Onur Nedimeleri'yle alay etmişti. Çocuk hizmetçilerden birine gözünün önünden kaybolmasını söyleyip kızı ağlatmıştı.

"Son Berethnet olacağım. Hanemi yok eden kişiyim ben." Çarşafları kavradı. "Bu benim suçum. Lohusalığa çok uzun süre burun kıvırdım diye oldu. Doğumdan kaçmaya çalıştım diye oldu."

Başı öne düştü.

Ead, Inys Kraliçesi'nin yanına gitti. Perdeyi kenara çekip yatağın kenarına oturdu. Sabran yarı oturur haldeydi, yaralı karnına doğru eğilmişti.

"Bencillik ettim. İstediğim..." Sabran burnundan nefes aldı. "Niclays Roos'dan bana bir iksir yapmasını istedim, gençliğimi koruyacak bir şey, böylece hiç hamile kalmam gerekmeyecekti. Roos bunu yapamayınca," diye fısıldadı, "onu Doğu'ya sürgün ettim."

"Sabran..."

"Cömertlik Şövalyesi'ne sırtımı döndüm, hem de bana verdiği her şeye rağmen. Bir kere de karşılığında bir şey vermek zorunda olmaktan nefret ettim."

"Yapma şunu," dedi Ead sertçe. "Omuzlarında çok yük vardı, sen de o yükü cesurca taşıdın."

"İlahi bir çağrı." Yanakları yaşlarla ışıldıyordu. "Aynı kuralla bin yıl hüküm sürdük. Berethnet Hanesi'nden otuz altı kadın Inys uğruna kızlar doğurdu. Ben neden doğuramadım?" Bir elini karnına bastırdı. "Neden böyle olmak zorundaydı ki?"

Bunu duyan Ead nazikçe Sabran'ın çenesini tuttu.

"Bu senin suçun *değil*," dedi. "Bunu unutma Sabran. Olanların hiçbiri senin suçun değil."

Sabran, Ead'ın dokunuşundan uzaklaştı. "Erdemler Konseyi her şeyi deneyecek ama halkım aptal değil," dedi. "Gerçek ortaya çıkacak. Temeli olmayınca Erdemlik yıkılacak. Aziz'e olan inanç yok olacak. Mabetler boş kalacak."

Bu kehanette doğruluk payı vardı. Ead bile Erdemlik'in yıkılışının kargaşaya yol açacağını biliyordu. Buraya gönderilme sebebinin bir kısmı da buydu: düzeni korumak.

Ead başarısız olmuştu.

"Cennet sarayında yerim yok," dedi Sabran. "Ben toprakta çürürken Kutsal Maiyet'in kanını taşıyan Tanrısal Dükler'in her biri tahtımda hak iddia edecek." Keyifsiz bir şekilde güldü burnundan nefesini vererek. "Belki iç çatışma çıkarmak için ölmemi bile beklemezler. Gücümün İsimsiz Olan'ı zincirli tuttuğuna inanıyorlardı ama o güç şimdi benim ölümümle sona erecek."

"O zaman seni güvende tutmak onların yararına olur." Ead güven veren bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. "Böylece onun gelişine hazırlanmak için zaman kazanabilirler."

"Belki güvende tutarlar ama tahtta tutmazlar. İçlerinden bazıları tam da şu anda kendilerine soruyorlardır: Derhal harekete geçmeli mi? Fýredel bizi yok etmek için dönmeden önce yeni

bir hükümdar seçmeli mi?" Sabran bunları boş bir ses tonuyla anlatıyordu. "İlahiliğimin hikâyesi hiç gerçek miydi diye kendilerine soracak hepsi. Ben de kendime aynı soruyu soruyorum." Eli karnına kaydı. "Sırf insanlıktan ibaret olduğumu gösterdim."

Ead başını iki yana salladı.

"İçlerinden birini halefim olarak söylemem için bana baskı yapacaklar. Bunu yapsam bile diğerleri karşı çıkabilir," dedi Sabran. "Soylular tahta talip olanlar için sancak kaldıracaklar. Inys bölünecek. Ülke zayıfken Ejderik Ordu geri dönecek. Yscalin de onlara yardım etmek için hazır bekliyor." Gözlerini kapattı. "Görmeye dayanamam Ead. Bu kraliçeliğin düşüşünü görmeye dayanamam."

Daha en başından beri sonucun böyle olacağından korkuyor olmalıydı.

"O kadar... narindi ki. Glorian," dedi Sabran nefes nefese. "Bir yaprağın damarları gibi. Yaprak solduktan sonra ne kadar çelimsiz olursa o da öyleydi." Boşluğa bakıyordu. "Onu benden saklamaya çalıştılar ama gördüm."

Başka bir nedime olsaydı ona çocuğunun cennet sarayında güvende olduğunu söylerdi. Roslain, Galian Berethnet'in kollarındaki, gökyüzündeki bir kalede ebediyen gülümseyecek olan siyah saçlı bir bebek tasvir ederdi.

Ead öyle yapmadı. Böylesi bir tasvir yas tutan Sabran'a huzur vermezdi. Henüz değil.

Ead buz gibi ellerden birine uzanıp Sabran'ın elini kendi ellerinin arasında ısıttı. Yatağın genişliği içinde titreyen Sabran, bir kraliçeden çok kayıp bir çocuğa benziyordu.

"Ead," dedi, "sandıkta bir altın kesesi var." Mücevherlerinin saklandığı sandığı işaret etti başıyla. "Şehre in. Gölge pazara git. Orada dul adında bir zehir satıyorlar."

Ead'ın nefesi kesildi. "Aptallık etme," diye fısıldadı.

"Son Berethnet'e aptal demeye cüret edebiliyorsun."

"Aptal gibi konuşursan tabii ki ederim."

"Bunu senden kraliçen olarak değil," dedi Sabran, "bir tövbekâr olarak istiyorum." Yüzü gergindi ve çenesi titriyordu. "Halkımın kaderinde İsimsiz Olan ya da iç savaş yüzünden ölmek olduğunu bilerek yaşayamam. Kendimle asla barışık olamam." Elini geri çekti. "Sen anlarsın sanmıştım. Bana yardım edersin diye düşünmüştüm."

"Düşündüğünden daha çok anlıyorum." Ead bir elini Sabran'ın yanağına koydu. "Kendini taşa çevirmeye çalıştın. Taş olmadığını keşfetmekten korkma. Kraliçe olabilirsin ama etten kemiktensin."

Sabran öyle bir gülümsedi ki Ead'ın kalbi paramparça oldu.

"Kraliçe olmak budur Ead," dedi. "Bedenin ve kraliçeliğin bir ve tektir."

"O zaman kraliçeliğin uğruna bedenini öldüremezsin." Ead bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Bu yüzden hayır, Sabran Berethnet. Sana zehir getirmeyeceğim. Ne şimdi ne de başka zaman."

Bu sözcükler Ead'ın kilit vurmaya uğraştığı bir yerden geliyordu. Bir gülün yetiştiği bir yerden.

Sabran ona Ead'ın daha önce hiç görmediği bir ifadeyle baktı. Bütün keder kaybolmuştu, Sabran şimdi sadece meraklı ve istekliydi. Ead onun gözlerindeki her yeşilliği, her kirpiğini, göz bebeklerinde hapsolmuş mumları görebiliyordu. Omzunun üstünde ateşten gelen ışık dans ediyordu. Ead o ışığı parmak uçlarıyla kovalarken Sabran onun dokunuşuna yaslandı.

"Ead," dedi, "benimle kal."

Sabran'ın sesi öylesine yumuşaktı ki zar zor duyuluyordu ancak Ead her bir sözcüğü bizzat teninde hissetti.

Dudakları şimdi çok yakındı, aralarında bir nefeslik bir mesafe vardı. Ead bu anı yok etme korkusundan kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Teni hassaslaşmıştı, ona yaslanan Sabran'ı hissediyor, sızlıyordu.

Sabran, Ead'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Bakışlarında hem bir soru hem de cevaptan duyduğu korku vardı.

Siyah saçlar köprücük kemiğini okşarken Ead, Başrahibe'yi ve portakal ağacını düşündü. Tahtta hak iddia eden, Ana'nın boş mezarına dua eden, Düzenbaz Galian'ın soyundan gelen bu kişi için kanının nasıl şakıdığını bilse Chassar'ın neler diyeceğini düşündü. Sabran onu kendine çekti ve Ead bir âşığı öper gibi Inys Kraliçesi'ni öptü.

Vücudu cam ipliğindendi. Dünyaya yeni açmış bir çiçekti. Sabran onun dudaklarını kendininkilerle araladığında Ead nefesini kesecek bir yoğunlukla anladı ki aylardır istediği şey Sabran'ı böyle tutmaktı. Sabran'ın yanına uzanıp sırlarını dinlediğinde, yastığının arkasına o gülü sakladığında tek istediği buydu. Onu benliğinin merkezine kadar delen bir farkındalıktı bu.

Kıpırdamadılar. Dudakları birbirine ucu ucuna dokunuyordu.

Kalbi fazla şişmişti, fazla hızlı atıyordu. Önce nefes almaya cesaret edemedi –en ufak hareket bile onları birbirinden ayırabilirdi– ancak sonra Sabran ona sarıldı, Ead'ın adını söylerken sesi çatladı. Ead kendi kalbinin karşısında başka bir kalbin atışını hissetti, bir kelebek kadar yumuşak ve hızlı.

Aynı anda kaybolmuştu, bulunmuştu ve geziniyordu. Rüya görmenin eşiğindeydi ama bir şekilde daha önce hiç bu kadar uyanık hissetmemişti. Parmakları Sabran'ın her bir köşesinin haritasını çıkarıyor, içgüdüsel olarak onun teninde geziniyordu. Uyluğundaki yara izini takip etti, saçlarında gezindi, şişmiş göğüslerinin altında dolaştı.

Sabran ona bakmak için geri çekildi. Ead mum ışığında kısa bir an onun yüzünü gördü –çatılmamış kaşlar, koyu renk ve kararlı bakışlar– sonra tekrar birleştiler; öpüşmeleri alev alev ve yepyeniydi, dünyayı biçimlendiriyordu sanki, yıldızların doğumunun alevi dudaklarını yakıyordu. Gizli yerlerdeki arı kovanlarıydılar, kırılgan ve karmaşık. Gece onun tenine kucak açarken Ead ürperdi.

Sabran'ın tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gecelik omzundan aşağılara kaydı, kalçasında durdu; böylece Ead parmaklarını Sabran'ın omurgasının izlediği yolda gezdirebildi ve ellerini bel çukurunda birleştirdi. Sabran'ın boynunu ve kulağının arkasını öptü, Sabran nefes nefese onun adını söyledi, boynunu açmak için başını geriye eğdi. Ay ışığı boynunu süt beyazına boyadı.

Büyük Yatak Odası'nda sessizlik uçsuz bucaksızdı. Gece ve yıldızları kadar. Ead ipeğin her hışırtısını, çarşaflar üzerindeki tende gezinen ellerin her hamlesini duyabiliyordu. Alçak sesle nefes alıyorlardı; birleşmelerini açık edecek bir kapı tıklaması, kilitte dönen bir anahtar, bir meşale beklentisiyle nefeslerini tutuyorlardı. Bu bir skandal alevi yakardı ve ateş ikisini de kül edene kadar büyürdü.

Bütün bunlara rağmen Ead ateşi dostu olarak görüyordu ve Sabran Berethnet için, onunla tek bir gece geçirmek için kendini fırına bile atardı. İstiyorlarsa kılıçlarıyla ve meşaleleriyle gelsinlerdi.

Bırakın gelsinler.

Kanlı ayın ışığının altında uzanıyorlardı. Inys Kraliçesi yıllardır ilk kez yanında yanan bir mum olmadan uyuyordu.

Ead yatağın sayvanını izledi. Şimdi bildiği tek bir şey vardı ve aklındaki diğer her şeyi siliyordu.

Manastır ne isterse istesin Sabran'ı terk edemezdi.

Derin uykudaki Sabran kıpırdanırken Ead onun kokusunu içine çekti. Merhemkabı ve leylak, koku kesesinden gelen karanfille süslenmişti. Onu efsanevi Süt Lagünü'ne, isminin onu asla bulamayacağı yere kaçırmayı hayal etti.

Bu asla gerçekleşemezdi.

Eğik bir ışık hüzmesi Büyük Yatak Odası'nın içine süzülüyordu. Ead adım adım önce kendinin, sonra Sabran'ın farkına vardı. Yatağa yayılmış siyah saçlar. Ten üstünde ten üstünde ten. Gün ışığı henüz yatağa ulaşmamıştı ancak Ead ışığın altındaymış gibi sıcacıktı.

Pişmanlık hissetmiyordu. Kafası karışıktı ve midesinde kuşlar uçuşuyordu ancak zamanı geri almak istemiyordu.

O anda kapı tıkladı ve güneşin önünden bir bulut geçmiş gibi hissetti.

"Majesteleri."

Katryen.

Sabran başını kaldırdı. Önce mahmur gözlerle Ead'a, sonra kapıya doğru baktı.

"Ne oldu Kate?" Sesi uyku yüzünden boğuktu.

"Bu sabah yıkanmak ister misiniz diye merak ettim. Gece hava çok soğuktu."

İki gündür kraliçeyi tatlı dille ikna etmeye uğraşıyordu. "Banyoyu hazırla," dedi Sabran. "Hazır olduğumda Ead kapıyı tıklatır."

"Elbette madam."

Ayak sesleri uzaklaştı. Sabran ona döndüğünde Ead onun kendinden emin olmayan bakışlarıyla karşılaştı. Şimdi güneş doğduğundan, sanki ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi birbirlerini inceliyorlardı.

"Ead," dedi Sabran yumuşak bir sesle, "yatak arkadaşım olmaya devam etmek zorunda hissetme kendini." Yavaşça doğruldu. "Bir Taht Nedimesi'nin görevleri dün gece yaptığımızı kapsamıyor."

Ead kaşlarını kaldırdı. "Görev uğruna yaptığımı mı sanıyorsunuz?"

Sabran dizlerini göğsüne çekip bakışlarını kaçırdı. Sinirlenen Ead yataktan kalktı.

"Yanılıyorsunuz," dedi, "majesteleri." Üstüne geceliğini geçirip sandalyeden bir harmani aldı. "Kalkmanız lazım. Kate bekliyor."

Sabran pencereden dışarıyı izledi. Gün ışığı gözlerini soluk zümrüt yeşiline çeviriyordu.

"Bir kraliçe için neyin itaatten neyin yürekten geldiğini anlamak imkânsıza yakındır." O zümrüt gözler Ead'ınkilere döndü. "Bana gerçeği söyle Ead. Benimle yatmak kendi tercihin miydi, yoksa unvanım yüzünden zorundaymışsın gibi mi hissettin?"

Saçları omuzlarında düğüm olmuştu. Ead yumuşadı.

"Budala," dedi. "Beni ne sen zorlayabilirsin ne başkası. Sana hep doğruyu söylemedim mi?"

Bunu duyan Sabran gülümsedi. "Fazla bile söyledin," dedi. "Öyle yapan tek kişi sensin."

Ead, Sabran'ın alnını öpmek için öne eğildi ancak o öpemeden Sabran onun yüzünü ellerinin arasına aldı, araladığı dudaklarını Ead'ınkilere bastırdı. Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında Sabran bir çöl gülü kadar ender gerçek bir gülümseme bahşetti.

"Gel." Ead harmaniyi Sabran'ın omuzlarına sardı. "Bugün güneşin altında yürüyeceksin."

O sabah saray hayatı da tekrar kıpırdanmaya başladı. Sabran Tanrısal Dükler'i Mahrem Odası'na çağırttı. Bedenen ve ruhen yaralanmış olsa da gayet canlı olduğunu gösterecekti. Orduya yeni askerler alınmasını, paralı askerlerin tutulmasını ve daha iyi silahlar yaratmaları umuduyla mucitlerine sağladığı kaynakların arttırılmasını ayarlayacaktı. Ulu Batılılar döndüklerinde Inys de onları ısırmaya hazır olacaktı.

Ead'ın anlayabildiği kadarıyla Tanrısal Dükler henüz halef konusuna girmemişlerdi ama an meselesiydi. Artık geleceğe, Yscalin'le ve Ejderik Ordu'yu uyandırıp birleştirmek için hazır bekleyen iki Ulu Batılı'yla yapılacak savaşa bakacaklardı. Ortada bir vâris de yoktu, vâris ihtimali de. İsimsiz Olan geliyordu.

Ead görevlerine döndü. Ancak gecelerini Sabran'a ayırıyordu. Paylaştıkları sır Ead'ın kanında dolaşan şarap gibiydi. Yatağın perdelerinin ardına girdiklerinde geri kalan her şeyi unutuyordu.

Mahrem Oda'da Sabran küçük klavsenini çalıyordu. Başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü, vakit geçirmek için yapabileceği başka çok az şey vardı. Hekim Bourn en az bir sene ava çıkamayacağını söylemişti.

Ead yakınlarında oturuyor, onu dinliyordu. Roslain ve Katryen onun yanında sessizce oturuyorlardı, iğne işlerinde kendilerini kaybetmişlerdi. Kraliyet baş harfleriyle işlenmiş ufak hediyeler hazırlıyorlardı, bu hediyelerin her biri halka güvence vermek için şehirde dağıtılacaktı.

"Majesteleri."

Hepsi başını çevirdi. Zümre Şövalyeleri'nden biri olan Sör Marke Birchen bakır kaplama zırhıyla kapıda dikiliyordu.

"İyi akşamlar Sör Marke," dedi Sabran.

"Cesaret Düşesi sizinle görüşmek istedi majesteleri. İmzanız gereken devlet belgeleri getirmiş."

"Tabii."

Sabran ayağa kalktı. Kalkarken tehlikeli bir biçimde olduğu yerde sallandı ve klavseni kavradı.

"Majesteleri..." Sör Marke ona doğru ilerleyecek oldu ancak kraliçenin en yakınında oturan Ead çoktan onun dengesini sağlamıştı bile. Roslain ve Katryen da aceleyle ikisinin yanına geldiler.

"Sabran, kötü mü hissediyorsun?" Roslain, Sabran'ın alnına dokundu. "Gidip Hekim Bourn'ü getireyim."

"Sakin ol." Sabran bir elini korsesinin üzerine koyup nefes aldı. "Hanımlar, ekselansları için bu evrakları tek başıma imzalamama izin verin ama üstümü çıkarmama yardım etmek için on bir olmadan gelin."

Roslain dudaklarını büktü. "Gelirken Hekim Bourn'ü de getireceğim," dedi. "Sana bakmasına izin ver Sabran, lütfen."

Sabran başını sallayarak onayladı. Hepsi odadan çıkarken Ead arkasına baktı ve bakışları Sabran'ınkilerle buluştu.

Çoğu günler Kabul Salonu ondan bir şeyler isteyebilmek için Sabran'ın gelmesini bekleyen saray mensuplarıyla dolu olurdu. Şimdiyse sessizdi, Sabran odasına çekildiğinden beri olduğu gibi. Roslain büyükannesini ziyarete gitti, Katryen da akşam yemeği için kendi odasına döndü. Henüz acıkmayan ve Sabran'la ilgili endişesini dağıtabilecek hiçbir şey bulamayan Ead Kraliyet Kütüphanesi'nde bir masaya yerleşti.

Karanlık çökerken günlerdir ilk kez ne yapacağını düşündü.

Chassar'a gerçeği söylemek zorundaydı. Sabran, Inys'de yaşanacaklar konusunda haklıysa Ead'ın onu korumak için burada kalması gerekiyordu ve bunu Chassar'a yüz yüze açıklamalıydı. Çok kafa yorduktan sonra bir mum yaktı, tüy kaleminin ucunu mürekkebe daldırdı ve yazmaya başladı:

Ascalon, Inys Kraliçeliği'nden,
Zeedeur Gümrük Dairesi Aracılığıyla,
Geç Güz, MS 1005

Ekselansları,

Sizden son haber aldığımdan beri uzun zaman geçti. Kral Jantar ve Kraliçe Saiyma adına gayretli bir şekilde çalıştığınızdan, bu yüzden de meşgul olduğunuzdan şüphem yok. Inys'i yakın zamanda yeniden ziyaret edecek misiniz?

Yakın dostunuz ve âciz evlatlığınız,

Ead Duryan

Mektubu alacak kişi adına Elçi uq-Ispad yazdı. Elçiye, vesayeti altına aldığı kızdan gelen kibar bir mektup.

Posta Şefi'nin ofisi kütüphaneye bitişikti. Ead ofise vardığında içeride kimseyi bulamadı. Mektubu ayıklanacak belgelerle dolu bir kutuya yerleştirdi, yanına da güvercinle göndermek için yeterince para bıraktı. Combe mektupta şüpheli şeyler olmadığına karar kılarsa bir güvercin mektubu Zeedeur'a, başka bir tanesi de Brygstad'daki Mektup Dairesi'ne götürecekti. Ardından mektup Güvercinlerin Yeri'ne gidecek, nihayetinde de bir ulakla çölün karşısına geçecekti.

Chassar kış ortası gibi Ead'ın mektubu almış olacaktı. Başrahibe, Ead'ın isteğini duyunca hiç mutlu olmayacaktı ancak tehlikenin farkına vardığında durumu anlardı.

Ead Kraliyet Kütüphanesi'nden çıkarken hava karanlıktı, tam o çıkarken Sör Tharian Lintley içeri giriyordu.

"Bayan Duryan." Başını eğdi. "İyi akşamlar. Ben de sizi burada bulmayı ummuştum."

"Yüzbaşı Lintley." Ead da başını eğdi. "Nasılsınız?"

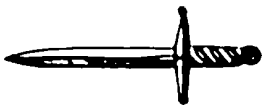
"İdare eder," dedi ama kaşlarının ortasında endişe kaynaklı bir kırışıklık vardı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Ead ama Lord Seyton Combe seni ona götürmemi istedi."

"Lord Seyton." Ead'ın kalbi delicesine atıyordu. "Majesteleri saat on birden önce kraliyet meskenine dönmemi istemişti."

"Majesteleri çoktan delicesine geçti. Hekim Bourn'ün emirleri." Lintley ona acıklı bir bakış attı. "Ben... şey, Lord Seyton'ın rica ettiğini pek zannetmiyorum."

Elbette. Gece Şahini kimseden bir şey rica etmezdi.

"Pekâlâ," dedi Ead ve zorla gülümsedi. "Önden buyur."

37

Batı

Konsey Odası'nın bir alt katında Başmüsteşar'a ait düzenli bir çalışma odası bulunuyordu. Bazıları buraya onun *ini* dese de odanın sıradanlığı insanı hayal kırıklığına uğratabilirdi. Combe'un atadan kalma Strathurn Kalesi'ndeki odası şaşaadan çok uzaktı.

Odaya çıkan koridorun iki yanında uşaklar bekliyordu. Hepsi Nezaket Şövalyesi'nin broşunu takmıştı, hepsinde de şövalyenin kanından gelen hizmetkârlar olduklarını anlatan kanatlar vardı.

"Bayan Ead Duryan, ekselansları." Lintley eğildi. "Taht Nedimesi."

Ead reverans yaptı.

"Teşekkürler Sör Tharian." Combe masasında bir şeyler yazıyordu. "Hepsi bu kadar."

Lintley çıkarken kapıyı arkasından kapadı. Combe başını kaldırıp Ead'a baktı ve gözlüğünü çıkardı.

Sessizlik, şöminedeki bir odun ateşin içine yığılana dek devam etti.

"Bayan Duryan," dedi Combe, "üzülerek bildirmek zorundayım ki Kraliçe Sabran artık bir Taht Nedimesi olarak hizmetlerinize ihtiyaç duymuyor. Lord Kethüda sizi resmî olarak Soylular Kamarası'ndan azletti ve ilgili imtiyazları da geri aldı."

Ead'ın tüyleri diken diken oldu.

"Ekselansları," dedi, "majestelerini gücendirdiğimin farkında değildim."

Combe yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Hadi ama Bayan Duryan," dedi. "Sizi görebiliyorum. Ne kadar zeki olduğunuzu, benden nasıl nefret ettiğinizi. Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz." Ead cevap vermeyince devam etti. "Bu akşamüstü bir rapor aldım. Dün gece Büyük Yatak Odası'nda... uygunsuz bir çıplaklık durumunda olduğunuza dair. Aynı şekilde majestelerinin de."

Bacakları hissizleşirken bile Ead dik duruşunu korumaya devam etti. "Bunu kim rapor etti?" diye sordu.

"Her odada gözlerim vardır. Kraliyet meskenlerinde bile," dedi Combe. "Zümre Şövalyeleri'nden biri. Kendini majestelerine adamış olsa da bana rapor verir."

Ead gözlerini kapadı. O gece Sabran'la öylesine sarhoş olmuştu ki ihtiyatı onu yüzüstü bırakmıştı.

"Söylesene Combe," dedi, "onun yatağında ne olduğu şu an seni neden ilgilendiriyor olabilir?"

"Çünkü onun yatağı bu diyarın istikrarı demek. Ya da istikrarın bozulması. Majestelerinin yatağı, Bayan Duryan, Inys ile kaos arasında duran tek şey."

Ead ona dik dik baktı.

"Majestelerinin tekrar evlenmesi gerekiyor. Bir vârise gebe kalmaya çalıştığı izlenimini vermek Inys'i kurtarır," diye devam etti Combe. "Tahtta daha çok sene geçirebilir böylece. Bu nedenle de nedimelerini âşığı yapmayı göze alamaz."

"Lord Arteloth'u da böyle çağırdınız herhalde," dedi Ead. "Gecenin bir körü, Sabran uyurken."

"Şahsi olarak çağırmadım. Şanslıyım ki benim adıma hareket eden sadık bir grup uşağım var. Buna rağmen," diye ekledi Combe alaycı bir tavırla, "gece ayarladığım işlere dair raporların yıldızı parladı. Sarayda bana ne dendiğinin farkındayım."

"Size yakışıyor."

Sağındaki şömine parıldadı ve yüzünün diğer yanını gölgelere boğdu.

"Başmüsteşar olarak geçirdiğim yıllarda sarayı pek çok kişiden kurtardım. Benden önceki başmüsteşar gitmesini istediği kişilere para teklif ederdi ama ben o kadar savurgan değilim. Sürgün ettiklerimden faydalanmayı tercih ederim. Benim muhbirlerim olurlar ve istediğim şeyi bana sunarlarsa onları eve davet edebilirim. Hepimize faydası dokunacak koşullar altında elbette." Combe kalın parmaklı ellerini kavuşturdu. "Böylece örümcek ağım bana fısıldar."

"Ağınız size daha önce de yalanlar fısıldadı. Ben Sabran'la fiziki olarak yakınlaşmış olabilirim," dedi Ead, "ama Loth hiç yakınlaşmadı."

Konuşurken bile çıkış yolunu hesaplamaya başlamıştı bile. Sabran'a ulaşmak zorundaydı.

"Lord Arteloth'un durumu *farklıydı*," dedi Combe. "Erdemli bir adam o. Majestelerine sadık. İlk kez yapmam gereken şey konusunda acı çekmiştim."

"Size merhamet duyamazsam bağışlayın."

"Ah, ben merhamet beklemiyorum hanımefendi. Bizlere, tahtın gizli hançeri olanlara –işkenceciler, fare avcıları, casuslar ve cellatlar– genelde merhamet edilmez."

"Buna rağmen," dedi Ead, "siz Nezaket Şövalyesi'nin soyundan geliyorsunuz. Sizde tuhaf duruyor bu."

"Kesinlikle hayır. Nezaketin sarayda yüzünü göstermeye devam etmesini sağlayan benim gölgelerdeki işimdir." Combe onu birkaç saniye gözlemledi. "Dansta size dediklerimde ciddiydim. Sarayda bir arkadaşınız vardı. Başkalarının üstüne basmadan yükselme şeklinize ve düzgün davranışlarınıza hayrandım... Ama majesteleriyle aşılmaması gereken bir çizgiyi aştınız." Neredeyse üzgün görünüyordu. "Keşke böyle olmasaydı."

"Beni onun yanından koparırsanız *anlar*. Sizden kurtulmanın bir yolunu bulur."

"Umarım yanılıyorsunuzdur Bayan Duryan, majestelerinin iyiliği için. Korkarım ki şimdi bir vâris ihtimali olmadığından hükümdarlığının ne derece hassaslaştığını doğru göremiyorsunuz." Combe bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Bana her zamankinden çok ihtiyacı var. Bir hükümdar olarak yeterlilikleri ve hanesinin mirası sebebiyle ben ona sadığım ama bazı Tanrısal Dükler, onun o tahtta oturmasına tahammül edemeyecek. Hele de şimdi bir Berethnet kraliçesi olarak başlıca görevinde başarısız olduğu için."

Ead dikkatli bir şekilde ifadesiz bir maske takınmaya devam etti ancak göğsünde savaş davulları çalıyordu. "Kim?"

"Ah, ilk kimin harekete geçeceğine dair şüphelerim var. İleriki günlerde majestelerinin kalkanı olmayı planlıyorum," dedi Combe. "Üzgünüm, siz planlarıma dâhil değilsiniz. Düşündüklerime tehdit oluşturuyorsunuz."

Belki iç çatışma çıkarmak için ölmemi bile beklemezler.

"Falden," dedi Combe daha yüksek sesle, "gelir misin?" Kapı açıldı ve içeri Combe'un uşaklarından biri girdi. "Bayan Duryan'a at arabasına kadar eşlik et lütfen."

"Elbette ekselansları."

Adam, Ead'ı omzundan kavradı. Onu kapıya doğru yönlendirirken Combe tekrar konuştu. "Durun Efendi Falden. Fikrimi değiştirdim." Yüzü ifadesizdi. "Öldürün onu."

Ead kaskatı kesildi. Uşak anında Ead'ın saçını kavrayıp başını geriye doğru çekti ve bıçağını boğazına dayadı.

Ead'ın ellerinden bir ısı yükseldi. Onu tutan kolu yakalayıp çevirdi ve birbirine karışan uzuvların ardından uşak yerdeydi, omzu ekleminden çıktığı için acıyla haykırıyordu.

"Aha," dedi Combe yumuşak bir sesle.

Uşak kolunu tutarak hızlı nefesler alıp veriyordu. Ead ellerine baktı. Sideninin son kırıntıları, en derinlerdeki rezervi, bir tehdide karşılık vermek için kendini yüzeye çıkmaya zorlamıştı.

"Leydi Truyde uzun zaman önce efsuncu olduğunuza dair dedikodular yaymıştı." Combe, Ead'ın parmak uçlarındaki ışıltıları izledi. "O dedikoduları duymazdan gelmiştim tabii. Genç bir saray mensubunun kıskançlığından ibaret diye düşünmüştüm. Sonra pusu esnasında bıçaklar konusunda... *merak uyandırıcı* derecede yetenekli olduğunuzu duydum."

"Kraliçe Sabran'ı korumak için kendime savaşmayı öğrettim," dedi Ead, dıştan sakin görünse de nabzı son hız atıyordu.

"Demek öyle." Combe burnundan nefesini verdi. "Gece gözcüsü sizsiniz."

Ead gerçek doğasını açık etmişti. Bundan geri dönüş yoktu.

"Ben efsuna inanmam Bayan Duryan. Belki ellerinizdeki simyadır. İnandığım şey şu ki buraya hiç de iddia ettiğiniz gibi Kraliçe Sabran'a hizmet etmek için gelmediniz. Büyük ihtimalle Elçi uq-Ispad sizi buraya casus olarak yerleştirdi. Bu da sizi saraydan uzaklaştırmam için daha da önemli bir neden."

Ead ona doğru bir adım attı. Gece Şahini kıpırdamadı ya da irkilmedi.

"Merak ediyordum," dedi Ead alçak sesle, "acaba Saki siz misiniz? Tüm o katilleri... Sabran, Lievelyn'le evlenecek kadar korksun diye mi ayarladınız? Benden, onun koruyucusundan kurtulmak isteme sebebiniz bu mu? Sonuçta saki tahtın güvenilen bir hizmetkârıdır ama her an şarabı zehirleyebilir."

Combe sıkıntılı bir ifadeyle gülümsedi.

"Bütün sorunların suçunu bana yüklemeniz ne kadar kolay olurdu," diye mırıldandı. "Saki *yakınlarda* Bayan Duryan. Bundan şüphem yok. Ama ben sadece Gece Şahini'yim." Arkasına yaslandı. "Saray kapısında bir araba sizi bekliyor."

"Beni nereye götürecek?"

"Gözümü üzerinizde tutabileceğim bir yere. Yapbozun parçalarının nereye yerleştiğini görene kadar," dedi. "Erdemlik'teki en büyük sırrı biliyorsunuz. Bir anlık boşboğazlığınız Inys'i çökertebilir."

"Siz de sesimi beni hapsederek keseceksiniz." Ead duraksadı. "Yoksa benden daha kalıcı bir şekilde kurtulmak mı istiyorsunuz?"

Combe'un dudağının kenarı seğirdi. "Kalbimi kırıyorsunuz. Cinayet hiç nazik bir davranış değildir."

Ead'i Sabran'ın da Manastır'ın da bulamayacağı bir yerde tutacaktı. Ead o arabaya binemezdi, yoksa bir daha asla gün ışığı göremeyecekti.

Bu defa onu çok fazla el kavradı. Eller onu dışarı sürüklerken parmaklarındaki ışık söndü.

Combe'un onu uzaklara bir yere hapsetmesine izin vermeye niyeti yoktu. Ya da sırtına bir bıçak saplayıp öldürmesine. Kaymaktaşı Kule'den çıkarlarken bir elini pelerininin altına sokup kol yenlerindeki bağları çözdü. Uşaklar onu sarayın kapısına doğru yürütüyorlardı.

Bir ok kadar hızlı bir şekilde kollarını elbisesinin içinden çekti. Uşaklar onu yakalayamadan en yakın duvarın üstünden Mahrem Bahçe'ye atladı. Şaşkınlıkla dolu haykırışlar duyuldu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarına darbe indiriyordu. Başının üstünde açık bir pencere vardı. Kraliçe Kulesi'nin duvarları pürüzsüzdü ve tırmanmak imkânsızdı ancak bir yılan misali kuleye sarılmış ağaç sarmaşığı Ead'ın ağırlığını kaldırabilecek kadar kalındı. Ead bir ayağını bir sarmaşık düğümüne geçirdi.

O tırmanırken rüzgâr saçlarını savuruyor, gözüne girmesine neden alıyordu. Sarmaşıklar korkutucu bir sesle çatırdadı. Zayıf bir dal parmaklarının arasında kırılınca Ead'ın karnı kasıldı ama tutunacak yeni bir yer bulup tırmanmaya devam etti. Nihayet açık pencereden içeri süzüldü ve sessizce yere ayak bastı.

Kimsenin bulunmadığı koridorlardan geçti. Kraliyet meskenlerine giden merdivenleri çıktı. Işıkları yanmayan Kabul Salonu'nun dışında bir sıra silahlı uşak dizilmişti, siyah cübbeler içindelerdi. Her cübbe Adalet Düşesi'nin ikiz kadehleriyle işlenmişti.

"Kraliçeyi görmek istiyorum," dedi Ead nefes nefese. "Derhal."

"Majesteleri yatakta Bayan Duryan ve gece görevleri başladı," diye yanıtladı bir kadın.

"Leydi Roslain o zaman."

"Büyük Yatak Odası'nın kapıları kilitli," diye kısa ve öz bir yanıt aldı, "sabaha kadar da açılmayacak."

"Kraliçeyi görmek *zorundayım*," diye araya girdi Ead sinirle. "Çok önemli bir mesele."

Uşaklar bakıştı. Nihayet içlerinden biri belirgin bir rahatsızlıkla bir mum kapıp karanlığa yürüdü.

Kalbi çıldırmışcasına atan Ead nefesini düzene sokmaya çalıştı. Sabran'a ne diyeceğini bilmiyordu bile. Tek bildiği Combe'un yaptıklarından kraliçeyi haberdar etmesi gerektiğiydi.

Kapıda geceliği ve uyku mahmuru gözleriyle Roslain belirdi. Örgüsünden saç tutamları çıkıyordu.

"Ead," dedi, sesi sabırsızlıkla gerilmişti, "sorun ne?"

"Sabran'ı görmem lazım."

Roslain dudaklarını birbirine bastırarak onu kenara çekti.

"Majestelerinin ateşi var." Yüzü katıydı. "Hekim Bourn yatakta dinlenirse kendine geleceğini söylüyor ancak büyükannem uşaklarını buraya yerleştirdi, iyileşene kadar ek koruma altında olsun diye. Odasında kalıp onunla ilgileneceğim."

"Ona söylemek zorundasın." Ead onun kolunu kavradı. "Roslain, Combe beni sürgüne yolluyor. Ona de ki..."

"Bayan Duryan!"

Roslain irkildi. Kanatlı kitap sembolünü taşıyan uşaklar koridorun sonundalardı, başlarında da iki Zümre Şövalyesi vardı.

"Yakalayın onu," diye bağırdı Sör Marke Birchen. "Ead Duryan, tutuklusunuz. Derhal durun!"

Ead en yakın kapıyı açıp gecenin içine fırladı. "Ead," diye çığlık attı Roslain onun arkasından dehşete düşmüş bir şekilde. "Sör Marke, neler oluyor burada?"

Bir sıra balkondan geçen Ead başka bir açık kapıya denk geldi. Koridorlarda körlemesine koştuktan sonra Mahrem Mut-

fak'ın kapısına tüm gücüyle çarpıp kapıyı açtı, bulaşıkçı Tallys bir köşeye çökmüş, kremalı tart yiyordu. Ead mutfağa dalınca nefesi kesildi.

"Bayan Duryan." Çok korkmuştu. "Hanımefendi ben sadece..."

Ead bir parmağını dudaklarına yasladı. "Tallys," dedi, "dışarı çıkabileceğim bir yol var mı?"

Bulaşıkçı hemen başını salladı. Ead'ın elini tutup onu perdenin arkasına gizlenmiş ufak bir kapıya yönlendirdi.

"Bu taraftan. Hizmetkâr Merdiveni," diye fısıldadı. "Bir daha dönmeyecek misiniz?"

"Şimdilik gidiyorum," dedi Ead.

"Neden?"

"Sana söyleyemem çocuk." Ead, Tallys'in gözlerine ciddiyetle baktı. "Beni gördüğünü kimseye söyleme. Leydi onurunun üzerine yemin et Tallys."

Tallys yutkundu. "Yemin ederim."

Dışarıda ayak sesleri duyuldu. Ead eğilip kapıdan geçti, Tallys de arkasından kapıyı sürgüledi.

Ead aceleyle merdivenlerden indi. Bu saraydan kaçmak istiyorsa ata ihtiyacı olacak ve kılık değiştirmesi gerekecekti. Ona bunları sağlayabilecek sadece tek bir kişi kalmıştı.

Margret Beck odasında geceliğiyle oturuyordu. Ead odaya girince şaşkın bir ses çıkararak başını kaldırdı.

"Neler oluyor..." Ayağa kalktı. "Ead?"

Ead kapıyı arkasından kapadı. "Meg, hiç vaktim yok. Benim..."

Sözcükler ağzından dökülür dökülmez kapı metalik bir sesle tıklatıldı, zırh eldiveni içindeki eklemlerin sesiydi bu.

"Leydi Margret." Tak tak tak. "Leydi Margret, ben Zümre Şövalyesi Dam Joan Dale." Bir tıklama daha. "Leydim, acil bir iş için geldim. Kapıyı açın."

Margret, Ead'a başıyla dağınık yatağını işaret etti. Ead yatağın altına girip karyola eteğinin arkasına düşmesine izin verdi. Margret'ın taş döşeme üstündeki ayak seslerini duydu.

"Kusuruma bakmayın Dam Joan. Uyuyordum." Sesi yavaş ve boğuktu. "Bir şey mi oldu?"

"Başmüsteşar, Bayan Ead Duryan'ın tutuklanmasını emretti Leydi Margret. Onu gördünüz mü?"

"Ead mı?" Margret şoke olmuş gibi yatağa çöktü. "Bu imkânsız. Hangi sebeple?"

Meg mükemmel bir oyuncuydu. Sesi şok ile inanmazlık arasındaki çizgide titriyordu.

"Bu konu hakkında size daha fazla bilgi veremem." Zırhlı ayaklar odada ilerledi. "Bayan Duryan'ı görürseniz derhal alarmı çalın."

"Elbette."

Zümre Şövalyesi odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Margret kapıyı sürgüleyip perdeleri kapattıktan sonra Ead'ın yatağın altından çıkmasına yardım etti.

"Ead," diye fısıldadı, "ne halt yedin sen?"

"Sabran'a fazla yaklaştım. Tıpkı Loth gibi."

"Olamaz." Margret ona dik dik baktı. "Sen bu sarayda *çok dikkatli* hareket ederdin Ead..."

"Biliyorum. Özür dilerim." Ead mumları söndürüp perdelerin arasından dışarı bir bakış attı. Her yer muhafızlar ve silahlı beylerle doluydu. "Meg, bana yardım etmen lazım. Ersyr'e dönmeliyim, yoksa Combe beni öldürecek."

"Bunu yapmaya cesaret edemez."

"Saraydan canlı çıkmama izin veremez. Bildiği..." Ead tekrar Meg'e döndü. "Benimle alakalı şeyler duyacaksın, benden şüphe duymana neden olacak şeyler ama şunu bil ki kraliçeyi seviyorum. Ölümcül tehlike içinde olduğuna da eminim."

"Saki yüzünden mi?"

"Kendi Tanrısal Dükler'i yüzünden. Bana kalırsa ona karşı gelmeyi planlıyorlar," dedi Ead. "Combe'un da parmağı var, eminim. Sabran'ı korumak *zorundasın* Meg. Onun yakınlarında dur."

Margret, Ead'ın yüzünü inceledi. "Sen dönene kadar mı?"

Ead, Meg'in beklenti dolu bakışlarına baktı. Margret'a şu anda vereceği hiçbir sözü tutamayabilirdi.

"Ben dönene kadar," dedi nihayet.

Bu, Margret'ı sakinleştirmiş gibiydi. Çenesi kararlı bir tavırla kasıldı, dolabını açıp yatağın üstüne bir yünlü pelerin, fırfırlı gömlek ve fistan fırlattı. "O şık kıyafetlerle çok uzaklaşamazsın," dedi. "Neyse ki aynı boydayız."

Ead iç gömleğine kadar soyundu, ardından yeni kıyafetleri üzerine geçirdi, bir yandan da Margret Beck için Ana'ya şükrediyordu. Pelerinini takıp başlığı kafasına geçirdikten sonra Margret onu kapıya yönlendirdi.

"Aşağıda Leydi Brilda Glade'in resmi var. Resmin arkasında da muhafız barakalarına açılan bir kapı. Oradan çıkınca Mahrem Bahçe'nin etrafından dolaşıp ahırlara gidersin. Cesur'u al."

Cesur ismindeki at, Margret'ın gurur ve neşesiydi. "Meg," dedi Ead onun ellerini sıkıca tutarak, "bana yardım ettiğini anlarlar."

"Anlarlarsa anlasınlar." Ead'ın ellerine ipek bir kese tutuşturdu. "Al. Bu para Zeedeur'a geçmene yeter."

"Bu iyiliğini unutmayacağım Margret."

Margret ona öyle sıkı sarıldı ki Ead nefes alamadı. "Çok bir ihtimal yok biliyorum," dedi boğuk bir sesle, "ama yolda Loth'la karşılaşırsan..."

"Biliyorum."

"Seni kardeşim gibi seviyorum Ead Duryan. Tekrar *görüşeceğiz.*" Ead'ı yanağından öptü. "Aziz seninle olsun."

"Ben Aziz tanımam," dedi Ead dürüst bir biçimde ve arkadaşının yüzündeki kafa karışıklığını gördü, "ama iyi dileğini kabul ediyorum Meg."

Odadan çıkıp muhafızlardan uzak durarak aceleyle koridorlarda ilerledi. Portreyi bulunca resmin arkasındaki merdivenden inip sonunda bir pencere olan bir geçide çıktı. Geçitten de aceleyle geçip kendini gecenin içine attı.

Kraliyet Ahırları karanlıktı. Cesur –Meg'in babası, yirminci doğum gününde atı ona hediye etmişti– saraydaki her binicinin kıskandığı bir hayvandı. Boyu on sekiz karıştı, kendine ayrılan bölmeye zor sığıyordu. Ead eldivenli elini atın kızıl kahve tüylerine yasladı.

Ead onu eyerlerken Cesur burnundan nefesini verdi. Dedikodular doğruysa Sabran'ın atlarından bile daha hızlıydı.

Ead ayağını üzengiye geçirdi, ata bindi ve yuları şaklattı. Cesur anında bölmesinden fırlayıp açık kapılardan dışarı çıktı. Ead haykırışları duyduğunda çoktan Ascalon Sarayı'nın kapısından çıkmışlardı bile ve o andan sonra artık onu yakalamak mümkün değildi. Arkasından oklar yağdı. Cesur sızlanır gibi bir ses çıkarsa da Ead ona Selinyi dilinde fısıldayıp ilerlemesi için cesaret verdi.

Okçular nihayet ateşi kestiğinde Ead arkasına baktı, sekiz yıldır hem hapishanesi hem evi olan yere. Arkadaş olmayı beklemediği iki insanla, Loth ve Margret'la tanıştığı yere. Düzenbaz'ın soyundan geleni sevmeye başladığı yere.

Muhafızlar arkasından geldiler. Bir hayaleti avlıyorlardı zira Ead Duryan artık yoktu.

Sulu sepkenin içinde altı gün ve altı gece at sürdü, sadece Cesur'u dinlendirmek için durdu. Habercilerin önünde kalması gerekiyordu. Combe istediğini yapabilmişse Ead'ın kaçtığını çoktan tüm ülkeye yayıyor olmalılardı.

Güney Geçidi'ni kullanmak yerine vilayet yolları ve tarlalardan geçti. Dördüncü günde tekrar kar yağmaya başladı. Yolculuğu onu, Lord ve Leydi Baldere'nin Ahenkli Saray'da hüküm sürdüğü Aşağılar'ın verimli topraklarına, Kuzgun Korusu şehrine götürdü. Cesur'a su verip şarap tulumunu da doldurduktan sonra gecenin örtüsü altında tekrar yollara düştü.

Sabran dışında her şeye odaklanmaya çalışıyordu ancak bu kadar hızlı bir yolculuğa rağmen bile zihnini kemirecek düşünceler kendilerine yer buluyordu. Şimdi Sabran hasta olduğundan daha önce hiç olmadığı kadar savunmasız durumdaydı.

Ead bir çiftlikten geçerken beygirini hızlandırarak kendi aptallığına lanet okudu. Inys sarayı kalbini yumuşatmıştı.

Başrahibe'ye Sabran'la olanları anlatamazdı. Chassar bile anlamayabilirdi. Ead bile zar zor anlıyordu. Tek bildiği Sabran'ı Tanrısal Dükler'in merhametine bırakamayacağıydı.

Yedinci günün şafağında ufukta deniz göründü. Eğitimsiz bir göz uçurumların düpedüz denize uzandığını, karanın pürüzsüzce suya döküldüğünü zannedebilirdi. Manzaraya bakıp deniz ve uçurumlar arasında bir şehrin bulunduğunu asla hayal edemeyebilirdi.

Bugün duman, şehrin varlığını ifşa ediyordu. Yoğun, koyu renkli bir dumandı bu ve dönerek göğe yükseliyordu.

Ead uzunca bir süre dumanı izledi. Sırf baca dumanından fazlasıydı bu. Uçurumların kenarına at sürüp aşağıdaki çatıları inceledi.

"Hadi gel Cesur," diye mırıldanıp attan indi. Hayvanı merdivenlere yönlendirdi.

Tünemiş mahvolmuş durumdaydı. Kaldırım taşlarına kan sıçramıştı. Kömürleşmiş kemiklerin ve erimiş etlerin yağlı kokusunu taşıyordu rüzgâr. Sağ kalanlar, sevdiklerinden geriye kalanların başında ağlıyor ya da kafaları karışmış bir halde dikiliyorlardı. Kimse Ead'la ilgilenmiyordu.

Bir fırının kalıntılarının dışında koyu renk saçlı bir kadın oturuyordu. "Sen, baksana," dedi Ead. "Ne oldu burada?"

Kadın titriyordu. "Gece geldiler. Ulu Batılılar'ın hizmetkârları," diye fısıldadı. "Savaş makineleri onları uzaklaştırdı ama ondan önce... bunu yaptılar." Bir damla gözyaşı çenesine süzüldü. "Bu yıl bitmeden ikinci bir Keder Çağı yaşayacağız."

"Elimden gelirse buna engel olacağım," dedi Ead onun duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Cesur'u merdivenlerden sahile indirdi. Toplar ve diğer ağır silahlar kumun üstünde paramparça duruyordu. Orada burada üzerinden kan tüten cesetler vardı: askerler ve *wyrm*'lar, ölümde dahi sonsuz bir savaşın içinde sarmaş dolaş. Horozbaş ve basilisklerin cesetleri saçma şekillerde eğilip bükülmüştü, dilleri ağızlarından sarkıyordu, martılarsa çoktan gözlerini gagalamıştı. Ead atının yanında yürüdü.

"Şişş," dedi at hafif hafif kişneyince. "Sessiz ol Cesur. Ölüler bu kumun üzerine uzanmış."

Görünüşe bakılırsa saldırıya dâhil olan tüm Ejderik yaratıklar ya savaş makineleriyle ya da kılıçla öldürülmüştü. Sabran çok geçmeden haber alırdı. Şanslıydı ki donanması Inys'in dört bir yanındaki limanlara yerleştirilmişti, yoksa tüm filosu yanmış olabilirdi.

Ead sahili geçti. Rüzgâr başlığının içine esiyor, alnındaki teri kurutuyordu. Tünemiş normalde gemilerle dolu olurdu ancak her bir gemi ateşe verilmişti. Sağlam olanların da yelken açmadan önce tamir edilmesi gerekecekti. Hasarsız görünen tek şey bir sandaldı.

"Kayboldun galiba?"

Ead farkına bile varmadan bir eline bıçağını aldı ve bıçağı fırlatmaya hazır bir şekilde arkasını döndü. Kadının biri ellerini kaldırdı.

"Sakin." Geniş kenarlıklı bir şapka giyiyordu. "Sakin."

"Sen de kimsin Yscal?"

"Estina Melaugo. *Ölümsüz Gül*'den." Kadın tek kaşını kaldırdı. "Gemiye binmek için biraz geç kaldın."

"Fark ettim. Sandal senin galiba."

"Öyle."

"Beni götürür müsün?" Ead bıçağını kaldırdı. "Zeedeur'a geçmek istiyorum."

Melaugo onu baştan aşağı süzdü. "Adın nedir?"

"Meg."

"Meg." Kadının gülümsemesi, bu ismin gerçek olmadığını gayet iyi bildiğini anlatıyordu. "Kirli pelerinine bakılırsa birkaç gündür durmadan at sürmüşsün. Yüzünden de pek uyumadığın anlaşılıyor."

"Gece Şahini kelleni isteseydi sen de durmadan at sürerdin."

Melaugo sırıttığında ön dişleri arasındaki ufak boşluk ortaya çıktı. "Gece Şahini'ne düşman biri daha. Bize para ödemeye başlaması lazım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ha, hiç." Melaugo ufku işaret etti. "Gemi orada. Güvenli geçiş karşılığında genelde para beklerim ama gökte bu kadar *wyrm* varken belki hepimiz birbirimize biraz daha nazik davranmalıyız."

"Bir korsan için yumuşak laflar."

"Korsanlık benim için bir tercihten çok zorunluluktu Meg." Melaugo, Cesur'u süzdü. "Atı alamazsın."

"At," dedi Ead, "ben nereye gidersem oraya gelir."

"Seni geride bırakmama sebep olma Meg." Ead elini Cesur'dan ayırmayınca Melaugo kollarını kavuşturup iç çekti. "Gemiyi limana getirmemiz gerekecek. Kaptan da bunun karşılığını isteyecek, senin de tabii."

Ead para kesesini fırlattı. Inysli parası Güney'de işine yaramazdı.

"Ben sadaka kabul etmem korsan," dedi.

Mentendon'a varmak uzun sürmeyecekti. Ead ranzasına uzanıp uyumaya çalıştı. Uyuduğunda Sabran'ı ve yüzü olmayan Saki'yi gördüğü huzursuz rüyalarla kalbi delindi. Uyumadığında güverteye çıkıp yelkenlerin üzerindeki kristal yıldızları izledi, manzaranın zihnini sakinleştirmesine izin verdi.

Kaptan Gian Harlowe piposunu tüttürmek için kamarasından çıktı. Dedikoduya göre Ana Kraliçe'ye âşık olan adam buydu. Koyu renk gözler, sert bir ağız, kaşlarında ve yanaklarında çiçek bozukları. Adam bizzat deniz rüzgârı tarafından yontulmuş gibiydi.

Geminin karşı taraflarından bakışları birleşti ve Harlowe başını salladı. Ead bu jeste aynen karşılık verdi.

Tan vaktinde göğe kül rengi bulaşmıştı ve ufukta Zeedeur görünüyordu. Burası Truyde'un çocukluğunu geçirdiği, tehlikeli düşüncelerin zihninde filizlendiği yerdi. Aubrecht Lievelyn'in ölümünün yıldızlara yazıldığı yerdi.

Estina Melaugo pruvada Ead'a katıldı.

"Dikkatli ol," dedi. "Buradan Ersyr'e at sürmek zordur ve o dağlar *wyrm*'larla dolu."

"*Wyrm*'lardan korkmam ben." Ead ona başını salladı. "Teşekkürler Melaugo. Elveda."

"Elveda Meg." Melaugo şapkasının kenarını aşağı çekip arkasını döndü. "İyi yolculuklar."

Bir yanında deniz, diğer yanında Hundert Nehri olan Zeedeur Limanı bir ok kafası biçimindeydi. Doğu bölgesi iki tarafında zarif evler ve karaağaçlar sıralanmış olan kanallarla çevriliydi. Ead daha önce şehrin içinden sadece bir kez, o ve Chassar Inys'e yelken açtıkları zaman geçmişti. Buradaki evler geleneksel Ment tarzında yapılmıştı, tepeleri çan biçimindeydi. Şehrin kalbinden Liman Mabedi'nin burma kulesi yükseliyordu.

Bir süre Ead'ın göreceği son mabet olacaktı.

Cesur'a binip pazarlar ve kitap tacirlerinin yanından hızla geçti, onu başkente götürecek olan tuz yoluna yöneldi. Birkaç gün içinde Brygstad'a varırdı, sonra da Ersyr'e doğru yolda olacaktı, uzun zamandır kandırdığı saraydan çok uzakta. Batı'dan çok uzakta.

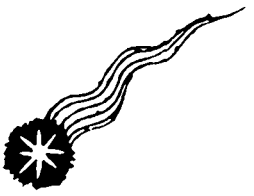
Sabran'dan çok uzakta.

III

Yaşayan Bir Cadı

Yurdumuzun defneleri hep soldu,
Ve meteorlar gökyüzünün sabit yıldızlarını
korkuttu.

– William Shakespeare

38

Doğu

Sabah çanı günün ilk ışıklarıyla son ses çalmaya başladı. Tüy Adası âlimleri zili duyunca şiltelerini katlayıp hamama geçtiler. Yıkandıktan sonra beraber kahvaltı edecekler, sonra da atalar uyanmadan önce dua ve tefekkür etmek için bir saatleri olacaktı. Tané'nin gün içinde en sevdiği zaman o bir saatti.

Yüce Kwiriki'nin resminin önünde eğildi. Yer altı mağarasının duvarlarından su damlaları süzülüp bir havuza damlıyordu. Sadece tek bir fener karanlığı kovuyordu.

Bu Yüce Ata heykeli, Tané'nin Seiiki'de dua ettiklerine benzemiyordu. Bu heykel ona yüce Kwiriki'nin yaşamı boyunca aldığı bazı biçimlerden parçalar da gösteriyordu: bir geyiğin boynuzları, bir kuşun pençeleri ve bir yılanın kuyruğu.

Tané demir bir bacak kayaya çarpınca çıkan *tak* sesinin farkına varana dek biraz zaman geçmişti. Ayağa kalktığında bilge Vara Ata'nın mağaranın girişinde dikildiğini gördü.

"Âlim Tané." Başını eğdi. "Tefekkürünüzü böldüğüm için bağışlayın."

Tané eğildi.

Yelkovan Yurdu'nun çoğu sakini Vara Ata'yı garip buluyordu. Vara Ata yıpranmış kahverengi teni, etrafında kaz ayakları olan gözleriyle zayıf bir adamdı; Tané'ye her zaman bir gülümsemeyle

ve kibar sözlerle yaklaşırdı. Asıl görevi mahzeni korumak ve idare etmekti ancak ihtiyaç olduğunda şifacı olarak da görev yapardı.

"Bu sabah mahzende bana eşlik ederseniz onur duyarım," dedi. "Başka biri görevlerinizle ilgilenecek. Ayrıca lütfen," diye ekledi, "hiç acele etmeyin."

Tané duraksadı. "Mahzene girme iznim yok."

"Eh, bugün var."

Tané ona cevap veremeden adam gitmişti bile. Tané yavaşça yeniden diz çöktü. Bu mağara kendini unutabildiği tek yerdi.

Burası bir şelalenin ardındaki mağaralardan sadece biriydi, adanın bu tarafındaki Seiikili âlimler bu mağaraları ortaklaşa kullanıyorlardı.

Tütsüyü söndürüp heykelin önünde eğildi. Heykelin mücevherden gözleri ona parıldıyordu.

Merdivenleri çıktı, en üst basamakta gün ışığının içine adımını attı. Gök ağartılmamış ipek sarısıydı. Çıplak ayakla atlama taşlarının arasından ilerledi.

Yalnız ve hırpani Tüy Adası diğer her yerden çok uzaktaydı. Dik uçurumları ve her daim var olan bulut örtüsüyle yakına gelmeye cesaret eden gemilere azametli bir cephe sunuyordu. Kayalık sahillerde yılanlar tembellik ediyordu. Burası Doğu'nun her yerinden gelen insanlara ve yüce Kwiriki'nin kemiklerine ev sahipliği yapıyordu. Yüce Kwiriki'nin bu adayı ikiye bölen yarığın dibine uzandığı söylenirdi, yarığa da Ata'nın Yolu denirdi. Ayrıca bir ejderha ölümünden çok sonra bile suyu çekmeye devam ettiğinden yüce Kwiriki'nin kemiklerinin bu adayı her daim sisli tuttuğu da söylenirdi. Seiiki'nin bu kadar puslu olmasının sebebi buydu.

Seiiki.

Rüzgârüstü Yurdu kuzeydeki Telek Burnu'ndaydı, Tané'nin yerleştirildiği ve daha küçük olan Yelkovan Yurdu'ysa ağaçlarla çevrili, uzun zamandır ölü olan bir yanardağın tepesindeydi. Yanardağın hemen ardında, bir zamanlar lavların aktığı yerde

buz mağaraları vardı. Bir zaviyeden ötekine geçebilmek için kırıldı kırılacak bir köprüyle dağ geçidinin diğer tarafına geçmeniz gerekiyordu.

Başka yerleşim yoktu. Âlimler denizin enginliği içinde yapayalnızlardı.

Zaviye bilgilerden oluşan bir yapboz kutusu gibiydi. Her yeni bilgi parçası, bir öncekini anlamakla kazanılıyordu. Zaviyenin odalarına yerleşen Tané önce ateş ve suyu öğrenmişti. Kanatlı iblislerin elementi olan ateşin her daim beslenmesi gerekiyordu. Ateş savaşın, açgözlülüğün ve intikamın elementiydi; her zaman açtı, asla doymazdı.

Su ise var olabilmek için kömür ya da kava ihtiyaç duymazdı. Kendini her yerin biçimine sokabilirdi. Hayatı ve dünyayı besler, karşılığında hiçbir şey istemezdi. Bu yüzden de yağmurun, göllerin ve denizin efendileri olan Doğu ejderhaları her zaman ateş soluyanlardan üstün gelecekti. Okyanus dünyayı yutup da su insanlığı alıp götürdüğünde onlar baki kalacaktı.

Bir balık kartalı nehirden bir gördek kaptı. Ağaçların arasında soğuk bir rüzgâr esti. Güz Ejderhası yakında uykusuna dönecek, on ikinci göldeki Kış Ejderhası uyanacaktı.

Zaviyeye dönen çatılı patikaya adımını attığında Tané başlığını başına geçirdi. Ginura'dan ayrılmadan önce saçlarını kesmişti, bu yüzden şimdi saçları köprücük kemiklerine geliyordu. Miduchi Tané'nin saçları uzundu. Şimdi olduğu hayaletin saçlarıysa kısa.

Tefekkürden sonra genelde yerleri süpürür, ormandan meyve toplanmasına yardım eder, yaprak çukurlarını temizler ya da tavukları beslerdi. Tüy Adası'nda hizmetkâr olmadığından küçük işleri âlimler kendi aralarında paylaşıyor, gençler ve güçlü olanlar işlerin çoğunu üstleniyordu. Vara Ata'nın Tané'den mahzene gelmesini istemesi tuhaftı, en önemli belgeler mahzende saklanırdı.

Tüy Adası'na ilk geldiğinde Tané odasına çekilip günlerce orada uzanmıştı. Tek lokma yememiş, tek kelime etmemişti.

Ginura'da silahlarını aldıklarından ancak içini parçalamıştı. Tek yapmak istediği artık nefes almayana dek hayalinin yasını tutmaktı.

Onu sarsıp bir nebze yaşama dönmesini sağlayan kişi Vara Ata olmuştu. Tané açlıktan zayıf düştüğünde Vara Ata onu tatlı sözlerle güneşe çıkmaya ikna etmişti. Tané'nin daha önce hiç görmediği çiçekler göstermişti. Ertesi gün onun için yemek hazırlamıştı ve Tané de yemeğe dokunmayarak onu hayal kırıklığına uğratmak istememişti.

Şimdi öteki âlimler ona Yelkovan Yurdu Hayaleti diyorlardı. Diğerleri gibi yiyor, çalışıyor ve okuyordu ancak bakışları hep Susa'nın hâlâ hayatta olduğu bir dünyadaydı.

Tané patikadan çıkıp mahzene yöneldi. Genelde sadece atalara mahzene girme izni verilirdi. Tané merdivenlere yaklaşırken Tüy Adası sallandı. Tané yere yatıp başını tuttu. Deprem zaviyenin zangır zangır titremesine neden olurken Tané aniden saplanan acıyla dişlerinin arasından tısladı.

Karnının yanındaki düğüm bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyordu. Soğuk bir acı; çıplak tene değen buzun ısırığı, iç organlarında buz yanığı. Tüm bedeninden ızdırap dalga dalga geçerken gözleri doldu.

Bilincini kaybetmiş olmalıydı. Nazik bir ses onu bilince geri çağırdı. "Tané." Kâğıt kadar kuru eller onu kollarından kavradı. "Âlim Tané, konuşabiliyor musunuz?"

Evet, demeye çalıştı ancak tek kelime edemedi.

Deprem durmuştu. Acıysa devam ediyordu. Vara Ata onu kemikli kollarıyla kucakladı. Bir çocuk gibi kaldırılmak Tané'yi utandırmıştı ancak acı katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Vara Ata onu mahzenin arka tarafındaki avluya götürüp bir balık havuzunun yanındaki taş banka oturttu. Havuzun kenarında bir çaydanlık vardı.

"Bugün sizi uçurumlara yürüyüşe götürecektim," dedi, "ama görüyorum ki dinlenmeye ihtiyacınız var. Başka zaman gideriz." İkisine de çay doldurdu. "Canınız acıyor mu?"

Tané'nin göğsü buzla doluydu sanki. "Eski bir yara. Sorun yok Vara Ata." Sesi çatallıydı. "Artık sık sık deprem oluyor."

"Evet. Sanki dünya şeklini değiştirmek istiyor, tıpkı eskilerin ejderhaları gibi."

Tané yüce Nayimathun'la ettikleri sohbetleri düşündü. Nefesini düzene sokmaya uğraşırken Vara Ata onun yanına oturdu.

"Depremlerden korkuyorum," diye itiraf etti. "Seiiki'de yaşarken yer titrediğinde annemle beraber Basai'deki küçük evimizde birbirimize sokulur, dikkatimizi dağıtmak için hikâyeler anlatırdık."

Tané gülümsemeye çalıştı. "Benim annem de aynısını yapıyor muydu hatırlamıyorum."

O konuşurken yer tekrar titredi.

"Şey," dedi Vara Ata, "belki ben sana bir hikâye anlatabilirim. Geleneğe uygun olarak."

"Elbette."

Tané'nin eline buharı tüten bir fincan tutuşturdu. Tané tek kelime etmeden çayı kabul etti.

"Büyük Matem'den önceki devirlerde bir ateş soluyan On İki Göl İmparatorluğu'na uçmuş, çiçekler ve yumuşak yağmurları getiren Bahar Ejderhası'nın boğazını söküp incisini almış. Kanatlı iblislerin en çok istediği şey açgözlü bir şekilde hazineleri biriktirmektir ve hiçbir hazine de bir ejderha incisi kadar değerli değildir. Çok kötü yaralanmış olmasına rağmen Bahar Ejderhası başkalarının hırsızın ardından gitmesini yasaklamış zira onların da zarar göreceklerinden korkuyormuş ancak bir kız gitmeye karar vermiş. On iki yaşındaymış, ufak tefek ve hızlıymış, öylesine çevikmiş ki erkek kardeşleri ona Küçük Gölge Kız derlermiş.

"Bahar Ejderhası incisinin yasını tutarken tüm diyara doğal olmayan bir kış çökmüş. Soğuk cildini yakmasına ve ayakkabıları olmamasına rağmen Küçük Gölge Kız, ateş soluyanın istiflediklerini gömdüğü dağa yürümüş. Canavar uzaklarda avlanırken mağarasına sızmış ve Bahar Ejderhası'nın incisini geri almış."

Taşıması ağır bir hazine olmalıydı. En küçük ejderha incisi bile bir insan kafatası kadar büyüktü.

"O tam inciyi ellerine aldığı an ateş soluyan dönmüş. Öfkeli canavar inine girmeye cüret eden hırsızı ısırmış ve bacağından bir et parçası koparmış. Kız nehre dalmış, akıntı da onu mağaradan uzaklaştırmış. İnciyle beraber kaçmayı başarmış ama nihayet kendini sudan çıkardığında yarasını dikecek kimseyi bulamamış çünkü kanı gören insanlar, kızda kızıl hastalık olduğundan korkmuş."

Tané buhar hüzmeleri arasından Vara Ata'yı izledi. "Kıza ne olmuş?"

"Bahar Ejderhası'nın ayaklarının dibinde ölmüş. Çiçekler tekrar açar ve güneş karı eritirken Bahar Ejderhası, Küçük Gölge Kız'ın yüzdüğü nehre onun adının verileceğini söylemiş çünkü çocuk onu, yüreği olan inciyle kavuşturmuş. Kızın hayaletinin nehrin kıyılarında dolaşıp gezginleri koruduğu söylenir."

Tané daha önce hiç böylesine sıradan birinin böyle büyük bir cesaret gösterdiği bir hikâye duymamıştı.

"Bazıları bu hikâyeyi üzücü buluyor. Bazıları da harika bir fedakârlık örneği olduğunu düşünüyor," dedi Vara Ata.

Yerden bir sarsıntı daha geçti ve Tané'nin içindeki bir şey ona cevap verircesine seslendi. Hissettiği acıyı yansıtmamaya uğraşsa da Vara Ata'nın gözleri fazla keskindi.

"Tané," dedi, "şu eski yarayı bir görebilir miyim?"

Tané tuniğini Vara Ata'nın yarayı görebileceği kadar kaldırdı. Gün ışığında yara normalden daha belirgindi.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu Vara Ata. Tané başını sallayınca bir parmağıyla yaraya dokunup somurttu. "Altında bir yumru var."

Yumru taş gibi sertti. "Öğretmenim yaranın ben çocukken olduğunu söyledi," dedi Tané. "Ben Öğrenme Evleri'ne gelmeden önce."

"Yapılacak bir şey var mı diye sormak için hiç hekime gitmedin öyleyse?"

Tané başını iki yana sallayıp yarayı örttü.

"Bence bu yarayı açmalıyız Tané," dedi Vara Ata kararlı bir şekilde. "Bizimle ilgilenen Seiikili hekime haber gönderteyim. Böylesi büyümelerin çoğu zararsızdır ama zaman zaman vücudu içten de yiyebilirler. Küçük Gölge Kız gibi gereksiz yere ölmeni istemeyiz çocuğum."

"Gereksiz yere ölmemiş o," dedi Tané boş bakışlarla. "Son nefesiyle bir ejderhanın neşesini geri vermiş ve bunu yaparken de dünyayı eski haline getirmiş. İnsan canıyla bundan daha onurlu bir şey yapabilir mi?"

39

Güney

Kırk kişiden oluşan kervan çölde ilerliyordu. Gün batımının loş ışığında kumlar ışıldıyordu.

Devenin üstündeki Eadaz uq-Nāra gökyüzünün renginin koyulaşıp kırmızıya dönmesini istedi. Teni bronzlaşıp koyulaşmıştı, omuzları hizasında kestiği saçları da beyaz bir *pargh*'la örtülüydü.

Güvercinlerin Yeri'nde katıldığı kervan şimdi Rumelabar'a uzanan çölün, yani Burlah'ın kuzey sınırlarındaydı. Burlah, Nuram kabilelerinin bölgesiydi. Kervan şimdiye dek Nuram tüccarlarından bazılarına rast gelmişti, tüccarlar erzaklarını onlarla paylaşmış ve Doğu'da bir Ulu Batılı görüldüğüne dair haberlerle cesaretlenen *wyrm*'ların dağların ardında volta attığı konusunda onları uyarmışlardı.

Ead, Rauca'ya giderken Gömülü Şehir'e uğramıştı. *Wyrm* türünün doğum yeri olan İfritdağı tıpkı hatırladığı gibiydi, kırık bir kılıç misali göğü deliyordu. Paramparça olmuş sütunların arasında yürürken bir iki kez dağın zirvesindeki kanat çırpışlar gözüne çarpmıştı. *Wyvern*'lar sürüler halinde yaşamlarının beşiğine toplanıyorlardı. Dağın gölgesinde bir zamanlar muhteşem bir şehir olan Gulthaga'nın kalıntıları vardı. Yüzeyde ayakta kalan az sayıda harabe, yer altındaki yapıyı gizliyordu. Yer altında bir yerlerde Jannart utt Zeedeur bilgi arayışının sonuna ulaşmıştı.

Ead dünyayı dengeleyen kuyruklu yıldız Uzun Saçlı Yıldız'a dair daha çok şey öğrenebilir mi diye Jannart utt Zeedeur'un adımlarını izlemeyi düşünmüştü. Taş kesmiş küllerin altına ulaşmak için kullandığı rotanın kalıntılarını aramıştı. Saatler süren arayıştan sonra, tam da pes edecekken ancak emekleyebileceği kadar dar bir tünel görmüştü. Heyelanla düşen kayalar tüneli saklamıştı.

Keşfe çıkmanın pek manası yoktu. Sonuçta Gulthagalı birini tanımıyordu fakat Truyde'un kehaneti aklından çıkmıyordu.

Güney'e dönmenin ona ruhunu geri vereceğini düşünmüştü. Gerçekten de Huzursuz Rüya Çölü'ne attığı ilk adımlar yeniden doğmak gibiydi. Cesur'u Harmur Geçidi'nde güvenli bir yere bıraktığından Rauca'ya giden kumlardan tek başına geçmişti. Şehri yeniden görmek Ead'a kuvvetini geri vermişti ama Burlah'ı kasıp kavuran rüzgârlar çok geçmeden gücünü de savurup götürmüştü.

Teni çölün dokunuşunu unutmuştu. Şimdi tozla kaplı herhangi bir gezginden biriydi ve hafızası da bir serap gibiydi. Bazı günler, Batılı kraliçenin sarayında kaliteli ipekler giyip mücevherler takmadığına inanacak oluyordu. Neredeyse hiç Ead Duryan olmadığına inanacaktı.

Devesinin yanından bir akrep fırladı. Diğer gezginler vakit geçsin diye şarkılar söylüyorlardı. Ead sessizce onları dinledi. Birinin Ersyrce şarkı söylediğini duymalı bir ömür geçmişti.

Tünemiş selvi ağacına bir ötücü kuş,
Yalnız da öterek aramış kendine bir eş,
"Dans et, dans," diye ötmüş, "kumullarda bu gece."
"Gel, gel aşkım, uçacağız ikimiz de."

Rumelabar hâlâ çok uzaktaydı. Kış vakti kafilenin Burlah'ı fethetmesi haftalar alacaktı zira soğuk geceler de en az güneş kadar hızla öldürebilirdi birini. Chassar onun Inys'den ayrıldı-

ğını duymuş muydu acaba? Bu durumun Ersyr için diplomatik sonuçları olacaktı.

"Nuram kampına ilerleyeceğiz," dedi kervanbaşı. "Fırtına geliyor."

Bu mesaj kişiden kişiyle iletildi. Ead hayal kırıklığıyla elindeki yuları sıktı. Burlah'ın dışında fırtına koparken boşa harcayacak vakti yoktu.

"Eadaz."

Eyerin üstünde yan döndü. Başka bir deve onun yanında ilerlemeye başlamıştı. Ragab kır saçlı bir ulaktı, bir çanta dolusu postayla güneye ilerliyordu.

"Kum fırtınası," dedi, derin sesi yorgunlukla doluydu. "Bu yolculuk hiç bitmeyecek gibi."

Ead, Ragab'la yolculuk etmeyi seviyordu zira Ragab'ın seyahatlerinden kalma ilginç hikâyeleri vardı, çölü de neredeyse yüz kez geçtiğini iddia ediyordu. Köyüne saldırıp ailesini öldüren bir basilisk saldırısından sağ çıkmıştı ancak basilisk onun bir gözünü kör etmiş, her tarafını yaralamıştı. Diğer gezginler ona acıyarak bakıyorlardı.

Ead'a da acıyarak bakıyorlardı. Ead'ın diyarlar arasında sıkışmış, bir kadının vücudundaki avare bir ruh olduğuna dair fısıldaşıyorlardı. Sadece Ragab ona yaklaşmaya cesaret edebilmişti.

"Burlah'ın ne kadar acımasız olduğunu unutmuşum," dedi Ead. "Ne kadar ıssız."

"Daha önce çölü hiç geçtin mi?"

"İki kez."

"Çölü benim geçtiğim kadar çok geçince o ıssızlıktaki güzelliği göreceksin. Gerçi Ersyr'deki tüm çöllerimiz arasında," dedi, "benim en sevdiğim hep Huzursuz Rüya Çölü'dür. Çocukken en sevdiğim hikâye de çölün bu adı nasıl aldığını anlatandı."

"O çok üzücü bir hikâye."

"Bana göre çok güzel. Bir aşk hikâyesi."

Ead matarasına uzandı. "Hikâyeyi son dinlememin üstünden çok uzun zaman geçti." Tıpayı çıkardı. "Bana anlatır mısın?"

"İstiyorsan," dedi Ragab. "Daha çok yolumuz var."

Ead önce matarasını Ragab'a uzatıp onun içmesini bekledi, sonra kendi içti. Ragab boğazını temizledi.

"Bir zamanlar halkı tarafından çok sevilen bir kral varmış. Rauca'da mavi camdan yapılma bir sarayda hüküm sürermiş. Gelini Kelebek Kraliçe'yi dünyada her şeyden çok severmiş, Kelebek Kraliçe genç yaşta ölünce kral acı içinde onun yasını tutmuş. Yardımcıları onun yerine hüküm sürerken o kendi yapımı bir hapishaneye hapsolmuş, nefret ettiği servetle çevriliymiş. Ne mücevherler ne sikkeler geri getirebilirmiş kaybettiği kadını. Böylece Kasvetli Kral olarak bilinmeye başlamış.

"Bir gece bir sene sonra ilk kez yatağından kalkmış, kanlı ayı görmek istiyormuş. Penceresinden aşağı bakınca gözlerine inanamamış. Kraliçesi saray bahçesindeymiş, evlendikleri gün giydiği kıyafetleymiş, kumlara, yanına gelsin diye ona sesleniyormuş. Kraliçenin gözlerinin içi gülüyormuş, tanıştıkları zaman kralın ona verdiği gülü tutuyormuş. Rüya gördüğünü düşünen kral saraydan uzaklaşmış, şehrin içinden geçip çöle varmış; yiyeceği ya da suyu, kaftanı, hatta ayakkabıları bile yokmuş. O gölgeyi uzaktan takip ederek yürümüş de yürümüş. Soğuk tenine işlerken, susuzluktan zayıf düşerken ve gulyabaniler ayak izlerini takip ederken bile kendine *sadece rüya görüyorum, sadece rüya görüyorum*, demiş. Sevgilisinin peşinden yürüyormuş, biliyormuş ki ona ulaşacak ve tek başına yatağında uyanmadan önce sadece bir kez daha, en azından rüyasında onunla bir gece daha geçirebilecekmiş."

Ead hikâyenin sonraki kısmını hatırlıyordu. İçinden bir ürperti geçti.

"Tabii," dedi Ragab, "Kasvetli Kral rüya görmüyor, bir serabı takip ediyormuş. Çöl ona oyun oynamış. Kral oracıkta ölmüş, kumlar kemiklerini yutmuş. Çöl de böylece Huzursuz Rüya Çölü

olmuş." Devesi homurdanınca hayvana nazikçe vurdu. "Sevgi ve korku ruhumuza tuhaf şeyler yapar. Yanlarında getirdikleri rüyalar bizi tuzlu suyla sırılsıklam eder, ölecekmişiz gibi nefes nefese bırakır; işte onlara huzursuz rüyalar deriz. Sadece gül kokusu o rüyaları uzak tutabilir."

Ead bir yastığın arkasına sıkıştırılan başka bir gülü hatırlarken tüyleri diken diken oldu.

Tam da kum fırtınası ufku tamamen kapladığı anda kervan kampa vardı. Gezginler aceleyle merkezdeki bir çadıra sokuldu, Ead, Ragab'la beraber minderlere oturdu, misafirleri pek seven Nuramlar da peynirlerini ve tuzlu ekmeklerini onlarla paylaştılar. Bir de nargile dolaştırdılar, Ead teklifi reddetti. Onun aksine Ragab bu tekliften fazlasıyla hoşnuttu.

"Bu gece hiçbirimiz iyi uyuyamayacağız." Kokulu bir tüyü üfleyerek söndürdü. "Benim hesabıma göre fırtına bitince üç gün içinde Gaudaya Vahası'na ulaşmış oluruz. Sonra da önümüzde uzun bir yol olacak."

Ead aya baktı.

"Bu fırtınalar ne kadar sürüyor?" diye sordu Ragab'a.

Ragab başını iki yana salladı. "Söylemesi zor. Birkaç dakika da saat de sürebilir, belki daha da fazla."

Ead bir bazlamayı parmaklarıyla ikiye böldü, o arada bir Nuram kadını ikisine de tatlı pembe çay dolduruyordu. Çöl bile Ead'a karşı komplo kuruyordu. Kervandan ayrılıp Chassar'a ulaşmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar uzun süre at sürmek için yanıp tutuşuyordu ancak Ead, Kasvetli Kral değildi. Korku yüzünden sağduyusunu bir kenara bırakmayacaktı. Burlah'ı tek başına geçebileceğini düşünecek kadar gururlu değildi.

Diğer gezginler Drayasta'nın Mavi Cam Hırsızı hikâyesini dinlerken Ead kıyafetlerinden kumu silkeleyip dişlerini temizlemek için misvak çiğnedi, sonra da kendine bir perdenin arkasında uyuyacak bir yer buldu.

Nuramlar çoğunlukla yıldızların altında uyurlardı ama şimdi başlarının üstünde bir kum fırtınası kükrediğinden kendilerini çadırlarına kapatmışlardı. Göçebeler ve misafirleri yavaş yavaş odalarına çekilmeye başladı, gaz lambaları söndürüldü.

Ead üstünü bir dokuma battaniyeyle örttü. Karanlık onu sarmaladı ve Ead kendini Sabran'ın yanında hayal etti, onun dokunuşunu hatırlayan teni sızlıyordu. Sonra Ana ona merhamet etti ve Ead rüyasız bir uykuya daldı.

Bir *dan* sesi onu uyandırdı.

Ead gözlerini aniden açtı. Etrafındaki çadır titriyordu ancak patırtının ardında, dışarıdaki bir şeyin sesini duyabiliyordu. Temkinli adımlarla ilerleyen bir şey. Ead çantasından bir hançer çıkarıp çöl gecesine adımını attı.

Kampın her yanında kum uçuşuyordu. Ead *pargh*'ını ağzına örttü. Silüeti görünce karşısındakinin bir *wyvern* yavrusu olduğundan emin şekilde hançerini kaldırdı ancak sonra yaratık, Burlah'ın kumlarının içinden tüm ihtişamıyla ona doğru bir adım attı.

Ead gülümsedi.

Parspa bilinen son *hawiz*'di. Bronz renkli uçlara sahip kanatları dışında tamamen beyaz olan bu kuşlar *wyvern*'lar kadar büyüyebiliyorlardı, *wyvern* ve *hawiz*'in yavrusu da horozbaştı. Kuşlara ilgi duyan Chassar, Parspa'yı o hâlâ yumurtadayken bulup Manastır'a getirmişti. Kuş şimdi sadece onun lafını dinliyordu. Ead eşyalarını toplayıp kuşun sırtına tırmandı, çok geçmeden kampı arkalarında bırakmışlardı.

Doğmakta olan güneşten kaçıyorlardı. Kumların arasında tek tük büyüyen tuz sedirlerini gören Ead yaklaştıklarını anladı, ardından birden Lasia Bölgesi'ne geçivermişlerdi.

Doğduğu topraklar; kızıl çöller ve kayalık tepelerden, saklı mağaralar ve gümbürdeyen şelalelerden, Halassa Denizi'nin dal-

galarıyla köpüklenen altın kumsallardan oluşuyordu. Büyük bir kısmı tıpkı Ersyr gibi kupkuruydu ancak Lasia'nın içinden geniş nehirler akıyor, yeşillikler de o nehirlere tutunuyordu. Altındaki ovalara bakan Ead nihayet çektiği sıla hasretinin dindiğini hissetti. Dünyanın ne kadarını görmüş olursa olsun en güzel yerin hep burası olduğuna inanacaktı.

Parspa çok geçmeden Yikala kalıntıları üzerinde uçmaya başlamıştı. Ead ve Jondu çocukken, Ana'nın zamanından kalma eşyalar bulma hevesiyle oraya çok kez hazine aramaya gitmişlerdi.

Parspa, Lasia Fundası'nın sınırındaydı. Minara Nehri'yle hayat bulan Lasia Fundası, Manastır'ı gizleyen engin ve kadim ormandı. Güneş doğduğunda Parspa ormanın üstündeydi, gölgesi sık bitki örtüsüne düşüyordu.

Kuş nihayet ormanın içindeki birkaç açıklıktan birine indi. Ead kuşun sırtından atladı.

"Teşekkürler dostum," dedi Selinyi dilinde. "Buradan nasıl gidilir biliyorum."

Parspa ses çıkarmadan tekrar havalandı.

Ead ağaçların arasında ilerledi, onların yaprakları kadar küçük hissediyordu. Banyan ağacı diğer ağaçların gövdelerini sarmıştı. Aklı unutsa da yorgun ayakları yolu hatırlıyordu. Mağaranın girişi yakınlarda bir yerlerdeydi, en güçlü kalkanlarla korunuyor, en yoğun yapraklarla gizleniyordu. Mağara onu yer altına, saklı koridorlardan oluşan bir labirente götürecekti.

Kanında bir şeyler fısıldadı. Ead döndü. Gün ışığı hüzmesinin altında karnı burnunda bir kadın duruyordu.

"Nairuj," dedi Ead.

"Eadaz," diye yanıtladı kadın. "Evine hoş geldin."

Kemerli kafes pencerelerden ışık süzülüyordu. Ead yatakta uzandığının, başının altında da ipek yastıklar olduğunun farkına vardı. Yolda o kadar gün geçirdiğinden ayaklarının tabanları yanıyordu.

Boğuk bir kükreme doğrulmasına neden oldu. Nefes nefese körlemesine bir silah aradı.

"Eadaz." Nasırlı eller Ead'ın ellerini tuttu, Ead irkildi. "Eadaz, kıpırdama."

Ead karşısındaki sakallı yüze baktı. Tıpkı onun gözleri gibi köşeleri yukarı bakan koyu renk gözler.

"Chassar," diye fısıldadı. "Chassar. Burası?.."

"Evet." Chassar gülümsedi. "Evindesin canım."

Ead yüzünü onun göğsüne bastırdı. Chassar'ın kaftanı, Ead'ın kirpiklerindeki ıslaklığı aldı.

"Çok uzun bir yoldan geldin." Ead'ın kum dolu saçlarının üstünde gezdirdi ellerini. "Ascalon'dan ayrılmadan önce mektup yazmış olsaydın Parspa'yı çok daha önce yollardım."

Ead onun kolunu kavradı. "Zamanım yoktu. Chassar," dedi, "sana söylemem gereken bir şey var. Sabran tehlikede, bana kalırsa Tanrısal Dükler onun tahtı için savaşmayı planlıyorlar..."

"Artık Inys'deki hiçbir şeyin önemi yok. Başrahibe yakında seninle konuşacak."

Ead tekrar uyudu. Uyandığında gökyüzü, ölmekte olan korların kızılına bürünmüştü. Lasia'da hava yılın büyük bölümünde ılıktı ancak akşam rüzgârına tutunan bir serinlik vardı. Ead ayağa kalkıp sırmalı bir kaftana sarındı, sonra balkona çıktı. Ardından karşısına baktı.

Portakal ağacı.

Lasia Fundası'nın kalbinden yükseliyordu, Ead'ın Inys'de hayal ettiğinden çok daha büyük ve güzeldi. Ağacın dallarını ve çimleri beyaz çiçekler süslüyordu. Ana'nın İsimsiz Olan'ı yendiği Kan Vadisi ağacı sarmalıyordu. Ead tuttuğu nefesini bıraktı.

Evindeydi.

Yer altı odaları bu vadide son buluyordu. Sadece bu odaların –güneş odalarının– vadiye tepeden bakma ayrıcalığı vardı. Ead'ın bu odalardan birinde dinlenmesine izin veren Başrahibe onu onurlandırmıştı. Odalar genelde doğum ve dua için ayrılırdı.

Yukarıdan, dokuz yüz metre boyunca hiç kesilmeden akan suyun gürültüsü geliyordu. Ead'ın duyduğu kükreme buydu. Siyāti uq-Nāra bu şelaleye Düzenbaz'ın korkaklığıyla alay etmek için Galian'ın Feryadı adını vermişti. Ead'dan çok aşağıda Minara Nehri vadinin içinde akıyor, ağacın köklerini besliyordu.

Ead'ın bakışları ağacın dallarından oluşan labirente gitti. Ağacın ana dallarında bazı yerlerde meyveler ışıldıyordu. Manzara Ead'ın ağzının kurumasına neden oldu. İçinde bir nabız gibi atan susuzluğu hiçbir su dindiremezdi.

Odasına dönerken durdu ve alnını, kapı boşluğunun serin, gül renkli taşlarına yasladı.

Ev.

Alçak sesli bir hırlama ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ead arkasını dönünce girişte duran erişkin bir dev mongos gördü.

"Aralaq?"

"Eadaz." Sesi alçak ve duygusuzdu. "Seni son gördüğümde yavruydun."

Ead dev mongosun boyutlarına inanamıyordu. Aralaq bir zamanlar Ead'ın kucağına sığacak kadar küçüktü. Şimdiyse devasaydı, geniş bir göğsü vardı ve Ead'dan bir kafa daha uzundu. "Sen de öyleydin." Ead'ın yüzü yumuşadı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tüm gün beni mi korudun?"

"Üç gündür."

Ead'ın gülümsemesi soldu. "Üç gün," diye mırıldandı. "Düşündüğümden daha yorgunmuşum."

"Portakal ağacından uzak çok vakit geçirdin."

Aralaq yanına gelip burnuyla Ead'ın elini dürtü. O yüzünü yalarken Ead güldü. Onu viyaklayan, gözlerle burundan ibaret, kendi kuyruğuna takılan bir tüy torbası olarak hatırlıyordu.

Rahibelerden biri onu Ersyr'de yetim kalmış halde bulup Manastır'a getirmişti, Ead ve Jondu'ya da ona bakma görevi verilmişti. Aralaq'ı sütle ve yılan eti parçalarıyla beslemişlerdi.

"Yıkanmalısın." Aralaq, Ead'ın parmaklarını yaladı. "Deve gibi kokuyorsun."

Ead cıkladı. "Sağ ol. Senin de kendine ait kekre bir kokun var, biliyorsun."

Baş ucundan gaz lambasını alıp Aralaq'ı takip etti.

Aralaq onu tünellerden geçirdi, beraber bir merdiven çıktılar. İki Lasialı adamın yanından geçtiler, bu adamlar rahibelerle ilgilenmekle görevli olan Siyāti'nin Oğulları'ydı. Ead yanlarından geçerken ikisi de başını eğdi.

Hamama ulaştıklarında Aralaq, Ead'ı kalçasından itti.

"Git hadi. Bir hizmetkâr seni sonrasında Başrahibe'ye götürecek." Altın rengi gözler ağırbaşlı bir tavırla ona baktı. "Onun etrafındayken ayağını denk al Zāla'nın kızı."

Bu hamam da güneş odaları gibi Manastır'ın açık kısmında yer alıyordu. Bir meltem, suyun yüzeyinden yükselen buharı denizdeki girdap gibi döndürüyordu. Ead gaz lambasını yere bırakıp kaftanını çıkardı, ardından havuza gömüldü. Su her adımla beraber kumu, kiri ve teri uzaklaştırıyordu; Ead da pürüzsüz ve yepyeni hissediyordu.

Yıkanmak için kül sabunu kullandı. Saçındaki kumları temizlemeyi başardığında sıcaklığın, yol yorgunu kemiklerini ısıtmasına izin verdi.

Ayağını denk al.

Dev mongoslar birini düşünmeden uyarmazlardı. Başrahibe neden Ead'ın Inys'de kalmakta ısrarcı olduğunu merak edecekti.

Hep benimle kalmalısın Ead Duryan.

"Rahibe."

Ead başını çevirdi. Siyāti'nin Oğulları'ndan biri kapının girişindeydi.

"Başrahibe akşam yemeği için ona katılmanı istiyor," dedi. "Kıyafetlerin odanda seni bekliyor."

"Teşekkür ederim."

Ead odasına vardığında acele etmeden giyindi. Giymesi için bırakılan kıyafetler resmî olmasa da bir aday olarak yeni rütbesine uygun şeylerdi. Inys'e gitmek için yola çıktığında bir üyeydi, şimdiyse Manastır için kayda değer bir görevi tamamlamıştı ve bu yüzden Kızıl Hanım olmak için uygundu. Sadece Başrahibe, Ead'ın bu onura layık olup olmadığına karar verebilirdi.

Kıyafetlerden ilki deniz ipeğinden yapılma, bükümlü altın gibi ışıldayan, karın hizasında kısa bir mantoydu. İkincisi işlemeli beyaz bir etekti. Ead'ın bir bileğinde –kılıç tutan elinin bileğinde– altın bir sarmal vardı, boynundan da ip ip tahta boncuklar sarkıyordu. Hâlâ tam kurumamış olan saçlarını açık bıraktı.

Bu yeni Başrahibe, Ead'ı on yedi yaşından beri görmemişti. Sinirlerini gevşetmek için kendine şarap koyarken yemek bıçağının üstünde kendi yansımasını yakaladı.

Dolgun dudaklar. Meşe balı gibi gözler, alçak ve düz kaşlar. Burnunun kemeri dar, sonu geniş. Ead bunların hepsini tanıyordu. Buna rağmen şimdi ilk kez kadınlığın onu nasıl değiştirdiğini görüyordu. Elmacık kemiklerini belirginleştirmiş, gençliğin yumuşak hatlarını yontmuştu. Bir sıskalık da vardı yüzünde, sadece Manastır'ın savaşçılarının anlayacağı türde bir açlıktan kaynaklanıyordu.

Büyürken onlar gibi olmak istediği kadınlar gibi görünüyordu. Taştan yapılmış gibi.

"Hazır mısın rahibe?"

Adam geri gelmişti. Ead eteğini elleriyle sıvazlayarak düzeltti. "Evet," dedi. "Beni ona götür."

Cleolind Onjenyu, Portakal Ağacı Manastırı'nı kurduğunda Güney prensesi olarak yaşadığı hayatı terk etmiş ve nedimeleriyle beraber Kan Vadisi'nin içinde gözden kaybolmuştu. Sığınaklarını Galian'a meydan okuyarak isimlendirmişlerdi. Galian'ın geldiği dönemde Inysca Adaları şövalyeleri, manastır adı verilen yerlerde

yemin ederlerdi. Galian da Yikala'ya ilk Güney manastırını inşa etmeyi planlamıştı.

Ben farklı türde bir manastır kuracağım, demişti Cleolind *ve hiçbir namert şövalye onun bahçesini kirletemeyecek.*

İlk Başrahibe Ana'nın kendisiydi. İkincisi Siyāti uq-Nāra idi ve Ead da dâhil olmak üzere manastırın birçok rahip ve rahibesi onun soyundan geldiği savındaydı. Her Başrahibe'nin ölümünden sonra bir sonraki Başrahibe, Kızıl Hanımlar tarafından seçilirdi.

Başrahibe, Chassar'la birlikte bir masada oturuyordu. Ead'ı görünce ayağa kalkıp onun ellerini tuttu.

"Sevgili kızım." Yanağını öptü. "Lasia'ya tekrar hoş geldin."

Ead da onun yanağını öptü. "Ana'nın alevi size güç versin Başrahibe."

"Sana da."

Ela gözler Ead'ı inceleyerek değişiklikleri zihnine kazıdı, ardından yaşça büyük olan kadın sandalyesine geri oturdu.

Daha önce *munguna* –vâris kabul edilen kişi– olan Mita Yedanya şimdi ellilerinde olmalıydı. Vücut yapısı geniş kılıç gibiydi, omuzları geniş ve gövdesi uzundu. Ead gibi hem Lasialı hem Ersyrli kökenden geliyordu, teni dalgaların ıslattığı kum gibiydi. Şimdi aralarda gümüşlerle işlenmiş olan siyah saçlarına ahşap bir toka takmıştı.

Sarsun tünediği yerden merhaba dercesine cıvıldadı. Chassar *yogush* ve rosto kuzudan oluşan bir yemeğin ortasındaydı. Durup Ead'a gülümsedi. Ead onun yanına oturdu, bir Siyāti'nin Oğlu da önüne yer fıstığı yahnisi koydu.

Masa yemek tabaklarıyla doluydu. Beyaz peynir, ballı hurma, palmiye elması ve kayısı, üstünde dövülmüş bezelye olan sıcak bazlama, soğan ve kiraz domatesiyle pişirilmiş pilav, güneşte kurutulmuş balık, buharı tüten midyeler, birbirinden ayrılıp baharatlanmış kırmızı muzlar. Neredeyse on yıldır özlemini çektiği tatlar.

"Buradan ayrılan bir kızdı, dönense bir kadın," dedi Başrahibe, Siyāti'nin Oğlu, Ead'a tabağa sığdırabildiği kadar yemek servis ederken. "Seni acele ettirmeyi hiç istemiyorum ama Inys'den hangi koşullar altında ayrıldığını öğrenmeliyiz. Chassar bana sürgün edildiğini söyledi."

"Tutuklanmamak için kaçtım."

"Neler oldu kızım?"

Ead kadehine hurma ağacından yapılma şarap doldurdu, düşünmek için kendine birkaç saniye tanıdı.

Truyde utt Zeedeur'dan ve şövalye yaveriyle yaşadığı yasak aşktan başladı. Onlara Triam Sulyard'ı ve Doğu'ya nasıl geçtiğini anlattı. Rumelabar Tableti'nden ve Truyde'un tablete dair varsayımından bahsetti. Bir kozmik denge hikâyesi: ateş ve yıldızlar.

"Bu önemli olabilir Başrahibe," dedi Chassar düşünceli bir tavırla. "Şu anki gibi ağacın meyveleri bol bol verdiği bolluk zamanları ve daha az meyve bahşettiği dönemler *gerçekten de* var. Böylesi bir kıtlık iki kez yaşandı, biri Keder Çağı'ndan hemen sonraydı. Kozmik denge varsayımı bu duruma açıklama getirebilir."

Başrahibe bu fikri düşünüyor gibiydi ancak düşündüklerini dillendirmedi.

"Devam et Eadaz," dedi.

Ead da devam etti. Onlara evliliği, cinayeti, bebeği ve yitirilmesini anlattı. Tanrısal Dükler'den ve Combe'un, düklerin Sabran'a karşı niyetlerini ima ettiğinden bahsetti.

Bazı şeyleri anlatmadı tabii.

"Şimdi hamile kalması mümkün olmadığı için meşruiyeti tehdit altında. Saraydaki en az bir kişi –şu Saki– onu öldürmeye, en azından korkutmaya çalışıyor," diye bitirdi Ead lafını. "Daha çok rahibe yollamamız lazım, yoksa bana kalırsa Tanrısal Dükler taht için hamle yapacak. Şimdi Sabran'ın sırrını bildiklerinden Sabran onların merhametine kaldı. Bu sırrı ona şantaj yapmak için kullanabilirler. Ya da onu direkt tahttan indirebilirler."

"İç savaş." Başrahibe dudaklarını büktü. "Son Başrahibe'mize bunun eninde sonunda olacağını söylemiştim ama beni dinlemedi." Misk kavunundan bir dilim kesti. "Inys meselelerine daha fazla karışmayacağız."

Ead yanlış anladığına emindi. "Başrahibe," dedi, "ne demek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Tam olarak söylediğim şeyi kastettim. Manastır artık Inys'e müdahale etmeyecek."

Şaşkına dönen Ead, Chassar'a baktı ama Chassar aniden yemeğiyle ilgilenmeye başlamıştı.

"Başrahibe..." Sesini kontrol etmek için kendiyle savaşıyordu. "Erdemlik'i bu belirsiz kadere *terk etmeyi* planlıyor olamazsınız?"

Cevap yoktu.

"Sabran'ın bir kıza hamile kalamayacağı öğrenilirse Inys'de iç savaş çıkmakla kalmayacak, tehlikeli bir bölünme de Erdemlik'i parçalayacak. Farklı bölgeler farklı Tanrısal Dükleri destekleyecek. Vilayet Kontları bile taht için şanslarını deneyebilir. Felaket tellalları şehirlerde dolaşacak. Bütün bu kaosun arasında da Fýredel gücü ele geçirecek."

Başrahibe ellerini bir kâse suya sokup misk kavunu bulaşan parmaklarını yıkadı.

"Eadaz," dedi, "Portakal Ağacı Manastırı *wyrm* türüne karşı insanlığın ön safı. Bin yıldır bu böyle." Ead'ın gözlerinin içine baktı. "Başarısız monarşileri ayakta tutmak Manastır'ın varlığının amacı *değil*. Yabancı savaşlara karışmak da. Bizler politikacı, koruma ya da paralı asker değiliz. Kutsal alevin bedenleriyiz."

Ead bekledi.

"Chassar'ın dediği gibi Manastır'da kıtlık dönemleri yaşandığını yazan belgeler var. Âlimlerimiz haklıysa yakında bir dönem daha yaşayacağız. Muhtemelen o döneme dek ve o dönem esnasında Ejderik Ordu'yla savaşta olacağız. Hatta belki İsimsiz Olan'ın kendisiyle," diye devam etti Başrahibe. "Keder Çağı'ndan beri yaşanacak en amansız savaşa hazır olmalıyız. Bu nedenle

de çabalarımızı Güney'e odaklamalı, mümkün olduğu yerde kaynaklarımızı korumalıyız. Bu fırtınayı atlatmak *zorundayız.*"

"Haklısınız ama..."

"Bu yüzden," diye sözünü kesti Başrahibe, "*hiçbir* rahibeyi Erdemlik'teki bir iç savaşın pençelerine yollamayacağım, özellikle de düşmüş bir kraliçeyi kurtarmak için. Kâfirlik yüzünden idam ettirilmelerini de göze alamam. Bunun yerine Ulu Batılıları avlayabilir ya da Güney saraylarındaki eski dostlarımızı destekleyebilirler."

"Başrahibe," dedi Ead sinirli bir şekilde, "Manastır'ın amacı elbette insanlığı korumaktır."

"Bu dünyadaki Ejderik kötülüğü yenerek."

"O kötülüğü yenmek istiyorsak dünyada istikrar olmalı. Manastır *wyrm*'lara karşı ilk kalkan olabilir ama tek başımıza kazanamayız," diye ısrar etti Ead. "Erdemlik'in büyük donanma kuvvetleri var. Bu gücü tek parça halinde tutmanın ve kendini içten yok etmesini önlemenin tek yolu Sabran Berethnet'i hayatta ve tahtta..."

"Yeter."

Ead daha fazla konuşmadı. Odada saatlerdir sürüyormuş gibi gelen bir durağanlık vardı.

"Güçlü bir iraden var Eadaz. Zāla gibi," dedi Başrahibe daha yumuşak bir tavırla. "Son Başrahibe'mizin seni Inys'e yerleştirme kararına saygı duydum. O, Ana'nın istediğinin bu olduğuna inanıyordu ama... ben aksine inanıyorum. Artık hazırlanma vakti geldi. Kendimizden olana önem verme ve savaşa hazırlanma vakti." Başını iki yana salladı. "Bir mevsim daha Ascalon'da tiksinç dualar okumana izin vermeyeceğim."

"Yani hepsi boşaydı. Çarşaf değiştirerek geçirdiğim yıllar," dedi Ead sertçe, "boşaydı."

Başrahibe'nin ona attığı bakış Ead'ın ruhuna kadar buz kesmesine neden oldu. Chassar boğazını temizledi.

"Biraz daha şarap ister misiniz Başrahibe?"

Başrahibe başıyla hafifçe onayladığında Chassar kadehe şarap doldurdu.

"Boşa değildi." Kadeh neredeyse tamamen dolunca Başrahibe onu durdurdu. "Selefim, Berethnet iddiasının doğru olabileceğine ve bu ihtimalin de kraliçeyi korunmaya değer kıldığına inanıyordu. Ne var ki öyle olsalar da olmasalar da sen bize Sabran'ın soyunun sonuncusu olduğunu söyledin. Onun kısır olduğu ortaya çıkınca Erdemlik *düşecek*, ya şimdi ya yakında."

"Manastır da o düşüşü yumuşatmak için *hiçbir şey* yapmayacak." Ead'ın midesi bunu almıyordu. "Dünyanın yarısı kaosa düşerken kenarda durup izlememizi istiyorsunuz."

"Tarihin doğal akışını değiştirmek bizim işimiz değil." Başrahibe kadehini eline aldı. "Şimdi yönümüzü Güney'e dönmeliyiz Eadaz. Amacımıza."

Ead sandalyesinde kaskatı oturuyordu.

Loth ve Margret'ı düşündü. Tallys gibi masum çocukları.

Kulesinde bir başına oturan, her şeyi elinden alınmış Sabran'ı. Yolunu kaybetmiş kraliçeyi.

Son Başrahibe bu kayıtsızlığa katlanamazdı. Her zaman Ana'nın, Manastır'ın dünyanın dört bir yanında insanlığı korumayı ve desteklemesini amaçladığına inanmıştı.

"Fýredel uyandı," dedi Başrahibe, Ead'ın çenesi kasılırken. "Kardeşleri de görüldü: Valeysa Doğu'da, Orsul Batı'da. Bize bu Beyaz *Wyrm*'dan bahsettin, onun da diğerlerinin müttefiki olan yeni bir güç olduğunu varsaymamız gerek. Ejderik Ordu'daki alevi söndürmek için dördünü de öldürmeliyiz."

Chassar başını salladı.

"Orsul Güney'de nerede?" diye sordu Ead, patlamadan konuşabileceğine emin olunca.

"En son Ungulus Kapısı'na yakın bir yerde görüldü."

Başrahibe bezle ağzının kenarını sildi. Bir Siyāti Oğlu onun tabağını aldı.

"Eadaz," dedi, "Manastır için önemli bir görevi tamamladın. Şimdi kızım, bir Kızıl Hanım'ın pelerinini alma vaktin geldi. En iyi savaşçılarımızdan biri olacağına hiç şüphem yok."

Mita Yedanya düz bir kadındı, her hareketi çevikti. Ead'a hayalini, bir tabakta meyve uzatıyormuş gibi öylece verdi. Ead'ın Inys'de geçirdiği yılların tek amacı onu bu pelerine yaklaştırmaktı.

Ne var ki zamanlama kastiydi ve bu da Ead'ı çileden çıkarıyordu. Başrahibe bunu Ead'ı avutmak için kullanıyordu. Sanki Ead manasız süslerle dikkati dağıtılacak bir çocukmuş gibi.

"Teşekkür ederim," dedi Ead. "Onur duydum."

Ead'la Chassar bir süre sessizce yemeklerini yediler, Ead bulanık şarabı yudumladı.

"Başrahibe," dedi nihayet, "Jondu'ya ne olduğunu sormam lazım. Lasia'ya döndü mü hiç?"

Başrahibe dudaklarını ağırbaşlı bir tavırla birbirine bastırıp bakışlarını kaçırdığında Chassar başını iki yana salladı. "Hayır, canım." Bir elini Ead'ın elinin üstüne koydu. "Jondu şimdi Ana'nın yanında."

Ead'ın içinde bir şeyler öldü. Jondu'nun Manastır'a geri döneceğine emindi, *emindi*. Temkinli, şevkli, gözü pek Jondu. Akıl hocası, kız kardeşi, her daim arkadaşı.

"Emin misiniz?" diye sordu sessizce.

"Evet."

Gövdesinde keskin bir acı belirdi. Gözlerini kapattı, o acıyı bir mum gibi hayal etti ve söndürdü.

Daha sonra. Alevin soluk alabileceği yer olunca kederin yanmasına izin verecekti.

"Ölümü boşuna olmadı," diye devam etti Chassar. "Düzenbaz Galian'ın kılıcını bulmak için yola çıkmıştı. Ascalon'u Inys'de bulamadı ama başka bir şey buldu."

Sarsun bir pençesiyle tüneğini tıklattı. Aldığı haberler yüzünden uyuşmuş olan Ead, Sarsun'un yanındaki objeye boş gözlerle baktı.

Bir kutu.

Ead yavaşça kutuya yaklaşıp yüzeydeki oymaların üzerinde parmağını gezdirdi. Eğitimsiz bir gözün sadece süsleme sanabileceği bu çizgilerin, kadim Güney dili Selinyi olduğunu biliyordu; harfler yıpranmış ve zor okunsun diye iç içe geçirilmişti.

bir anahtar; yoktur kilidi, döküm yeri
savaş zamanı yükseltir denizi
kapadı tuz ve buhardan dumanlarla
açar altın bir bıçakla

"Manastır'daki tüm bıçakları denemişsinizdir diye düşünüyorum," dedi Ead.

"Elbette."

"Belki Ascalon'dan bahsediyordur."

"Ascalon'un bıçağının gümüş olduğu söylenir." Chassar iç çekti. "Siyāti'nin Oğulları bir yanıt bulabilmek için arşivleri araştırıyorlar."

"Dua edelim de bulsunlar," dedi Başrahibe. "Jondu bu kutunun bizim elimize geçmesi için ölmeye razı olmuşsa açabileceğimizi hissetmiş demektir. Son nefesine dek kendini adamış." Tekrar Ead'a baktı. "Eadaz, şimdilik gidip ağacın meyvesini yemelisin. Sekiz yıldan sonra ateşin tükenmiştir, biliyorum." Duraksadı. "Rahibelerden birinin seninle gelmesini ister misin?"

"Hayır," dedi Ead. "Tek başıma gideceğim."

Akşam geceye döndü. Yıldızlar Kan Vadisi'nin üstünde yanmaya başladığında Ead da inişe başladı.

Bin basamak onu vadinin dibine indirdi. Çıplak ayakları çim ve bereketli topraklara gömüldü. Geceyi içine çekebilmek için bir an durdu, sonra kaftanın üstünden düşmesine izin verdi.

Vadinin her yanına beyaz çiçekler saçılmıştı. Portakal ağacı göğe yükseliyordu; dallar, avuçlarını açmış eller gibiydi. Ağaca

doğru attığı her adım Ead'ın boğazını yakıyordu. Buraya, gücünün kaynağına dönmek için dünyanın yarısını geçmişti.

O diz çökerken gece onu sarmalıyor gibiydi. Ead parmaklarını toprağa gömerken rahatlama hissiyle gözlerinden yaşlar boşaldı, her bir nefes boğazından yukarı bir bıçağın gezdirilmesi gibiydi. Tanıdığı herkesi unuttu. Sadece ağaç vardı. Ateşi veren. Tek amacı, yaşama sebebi buydu. Ağaç Ead'a sesleniyor, sekiz yılın ardından ona kutsal alevi vadediyordu.

Yakınlarda bir yerlerde Başrahibe ya da Kızıl Hanımlar'dan biri onu izliyor olmalıydı. Ead'ın hâlâ bu rütbeye layık olduğunu görmeleri gerekiyordu. Sadece ağaç, kimin layık olduğuna karar verebilirdi.

Ead avuçlarını göğe çevirip bekledi, yağmuru bekleyen ekinler gibi.

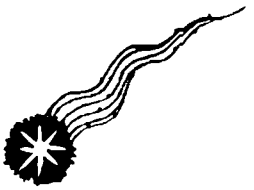
Beni tekrar ateşinle doldur. Duasını kalbinde tuttu. *Bırak sana hizmet edeyim.*

Gece fazlasıyla durgunlaştı. Sonra –sanki suda batıyormuş gibi yavaşça– yukarıdan altın bir meyve düştü.

Ead meyveyi iki eliyle yakaladı. Hıçkırarak dişini meyvenin etine geçirdi.

Ölmek ve dirilmek gibi bir histi bu. Ağacın kanı diline yayıldı, boğazındaki yanmayı dindirdi. Damarları altına döndü. Bir alevi ne kadar hızlı söndürdüyse aynı hızla başka bir alev yaktı, Ead'ın tüm varlığını yakıp geçen bir ateş. Sıcaklık onu kil gibi çatlattı; bedeninin dünyaya haykırmasını sağladı.

Etrafında, dünya ona cevap verdi.

40

Doğu

Güneşdansı Denizi'ne bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ancak Kaplan Göz Filosu fenerlerini söndürmedi.

Laya Yidagé *Arayış*'ın bir ucundan diğerine ilerliyordu. Onu takip ederken ıslak pelerininin içinde titreyen Niclays, haftalardır her gün yaptığı gibi bereli göğe bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Pençe Geçiren Valeysa uyanmıştı. Onun gemilerin üstünde kibirli ve şeytani bir şekilde belirmesi Niclays'in aklından asla çıkmayacaktı.

Niclays onu tanıyacak kadar resmini görmüştü. O resimlerde Valeysa yanık turuncu pullar ve altın rengi dikenlerle, yaşayan bir kor gibiydi, İfritdağı'ndan az önce çıkmışçasına parlardı.

Şimdi geri dönmüştü ve her an tekrar belirip *Arayış*'ı küle çevirebilirdi. Bu en azından Niclays korsanları kızdırma talihsizliğini yaşarsa korsanların onun için icat edeceği iğrenç bir ölümden daha hızlı olurdu. Haftalardır hazine gemisindeydi ve henüz dilini ya da bir elini kestirmemeyi başarmış fakat sürekli bunun beklentisiyle yaşamıştı.

Bakışları ufka kaydı. Üç Seiikili demir gemi günlerce onları takip etmişse de Altın İmparatoriçe'nin tahmin ettiği gibi çatışmaya girecek kadar yaklaşmamışlardı. Şimdi *Arayış* tekrar doğuya yönelmişti, hedefi Kawontay'di, korsanlar Göllü ejderhayı

orada satacaklardı. Niclays, korsanların kendisine ne yapacağını bilmek isterdi.

Yağmur gözlüğünü lekeliyordu. Niclays gözlüğünü ovsa da işe yaramadı, ardından aceleyle Laya'ya yetişmeye uğraştı.

Altın İmparatoriçe ikisini de kamarasına çağırmıştı, kamaradaki bir soba soğuğu dışarıda tutuyordu. İmparatoriçe keçeli bir ceket giyip su samuru kürkünden bir şapka takmıştı, masanın başında dikiliyordu.

"Deniz Ayı," dedi, "otur."

Valeysa yüzünden ödü patladığından beri Niclays çok az sözcük etmişti ama şimdi sözcükler bir anda ağzından dökülüverdi. "Seiikice biliyor musunuz çok onurlu Kaptan?"

"Tabii ki siktiğimin Seiikicesini biliyorum." Bakışları, detaylı bir Doğu haritasının çizili olduğu yere odaklanmıştı. "Aptal mı sandın beni?"

"Şey, ıı, hayır. Ama tercümanınız olduğunu görünce..."

"Rehinelerim beni aptal sansın diye tercümanım var. Yidagé kötü iş mi çıkardı?"

"Hayır hayır," dedi Niclays dehşet içinde. "Hayır, çok onurlu Altın İmparatoriçe. Mükemmel bir iş çıkardı."

"Yani aptal olduğumu düşünüyorsun."

Diyecek şey bulamayan Niclays çenesini kapadı. İmparatoriçe nihayet başını kaldırıp ona baktı.

"Otur."

Niclays oturdu. Altın İmparatoriçe, Niclays'i süzerek kemerinden bir yemek bıçağı çıkardı ve bıçağın ucunu, her biri siyaha boyanmış olan uzun tırnaklarının altında gezdirdi.

"Açık denizde otuz yıl geçirdim," dedi. "Balıkçılardan naiplere çok türden insanla uğraştım. Kime işkence etmem, kimi öldürmem gerektiğini, kimin de hiç kan dökülmeden sırlarını ya da servetini paylaşacağını öğrendim." Bıçağı elinden çevirdi. "Korsanlar beni rehin almadan önce Xothu'da bir genelev işletiyordum. İnsanları, onların kendilerini tanıdıklarından daha iyi

tanırım. Kadınları tanırım. Erkekleri de tanırım, akıllarından siklerine kadar. Onları neredeyse ilk görüşte nasıl yargılayacağımı da bilirim."

Niclays yutkundu.

"Sikleri bu konunun dışında bırakabilirsek sevinirim." Gergince gülümsedi. "Ne kadar yaşlı da olsa benimkine hâlâ bağlıyım."

Altın İmparatoriçe güldü.

"Komiksin Deniz Ayı," dedi. "Siz Boşluk'un öbür kıyısındakiler hep gülersiniz. Saraylarınızda bu kadar soytarı olmasına şaşmamalı." O siyah gözler Niclays'in içini deşiyordu. "Seni görebiliyorum. Ne istediğini biliyorum, istediğinin sikinle hiç de ilgisi yok. Ginura'dan aldığımız ejderhayla ilgisi var."

Niclays bu noktada sessiz kalmanın en iyi seçenek olduğuna karar verdi. Silahlı bir deliyi hafife alamazdı.

"Ejderhadan ne istiyorsun?" diye sordu İmparatoriçe. "Sevgiline güzel kokmak için salyasını mı? Kanlı ishali tedavi etmek için beynini mi?"

"Herhangi bir şeyi." Niclays boğazını temizledi. "Ben bir simyacıyım çok onurlu Altın İmparatoriçe."

"Simyacı."

Kadının sesi iğneleyiciydi. "Evet," dedi Niclays tüm içtenliğiyle. "Yöntem ustasıyım. Üniversitede bu bilim dalını okudum."

"Anatomi okuduğunu sanıyordum. Sana bu yüzden iş verdim. Bu yüzden yaşamana izin verdim."

"Ah, *evet*," dedi Niclays aceleyle. "Anatomiciyim –hem de harika bir anatomiciyim, alanımda çok iyiyim yemin ederim– ama ilgi duyuyorum diye simyayla da uğraştım. Yıllarca ölümsüz hayatın sırrını aradım. İksir yapmayı henüz başaramadım ama Doğu ejderhalarının bana faydası dokunacağına inanıyordum. Bedenlerin yaşlanması binlerce yıl sürüyor, eğer bunu yeniden yaratabilirsem..."

Bir anda duruverdi, kadının kararını bekliyordu. İmparatoriçe bakışlarını ondan hiç ayırmamıştı.

"Yani," dedi, "beyninin, omurgan kadar yumuşak olmadığına ikna etmek istiyorsun beni. Herhalde kafanın üstünü kesip bunu kendi gözlerimle görmem daha kolay olur."

Niclays cevap vermeye cesaret edemedi.

"Bir anlaşma yapabileceğimizi düşünüyorum Deniz Ayı. Belki nasıl ticaret yapılacağını bilen türden bir adamsındır." Altın İmparatoriçe elini ceketine uzattı. "Bu nesnenin sana bir arkadaşından miras kaldığını söylemiştin. Bana arkadaşından bahset."

Kadın ceketinden tanıdık bir yazı parçası çıkardı. Eldivenli elindeki şey, Jannart'tan kalan son parçaydı.

"Bilmek istediğim şey," dedi, "bunu sana kimin verdiği." Niclays sesini çıkarmayınca ipek parçasını sobanın üstüne tuttu. "Cevap ver."

"Hayatımın aşkı," dedi Niclays kalbi küt küt atarken. "Jannart, Zeedeur Dükü."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sadece bana miras bıraktığını biliyorum."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok."

Altın İmparatoriçe gözlerini kıstı.

"Lütfen," dedi Niclays sesi çatlayarak. "O yazı parçası bana ondan kalan tek şey. Elimde bir o kaldı."

Kadının dudağının kenarı kıvrıldı. İpek parçasını masaya koydu. Parçaya o kadar nazik davranıyordu ki Niclays İmparatoriçe'nin yazıyı asla ateşe atmayacağını fark etti.

Budala, diye düşündü. *Zaafını asla gösterme.*

"Bu yazı," dedi Altın İmparatoriçe, "uzun zaman önceden kalma bir Doğulu metninin bir parçası. Metin ölümsüz hayatın kaynağını anlatıyor: bir dut ağacı." Eliyle ipeğe nazikçe vurdu. "Yıllardır bu kayıp parçayı arıyordum. Parçada yön talimatları olacağını düşünmüştüm ama ağacın konumundan bahsetmiyor. Tek yaptığı hikâyeyi tamamlamak."

"Bu... bir efsaneden ibaret değil mi çok onurlu Altın İmparatoriçe?"

"Tüm efsanelerin içinde gerçek de vardır. Bunu gayet iyi biliyorum," dedi. "Bazıları bir kaplanın kalbini yediğimi, onun da beni delirttiğini söylüyor. Bazıları su hayaleti olduğumu anlatıyor. Gerçek olansa Doğu'nun o sözde tanrılarından nefret ettiğim. Beni sarmalayan tüm dedikodular o gerçekten çıktı." Parmağıyla yazıya hafifçe vurdu. "Dut ağacının hikâyedeki gibi dünyanın kalbinden büyüdüğünden şüpheliyim. Şüphe duymadığım şeyse ağacın ölümsüz hayatın sırrını sakladığı. Yani bir ejderhaya zarar vermen gerekmeyecek."

Niclays olanları sindiremiyordu. Jannart'a simyanın anahtarı miras kalmıştı.

Altın İmparatoriçe onu inceledi. Niclays ilk kez kadının tahta kolu boyunca çentikler olduğunu fark etti. İmparatoriçe Laya'ya işaret etti, o da tahtın altından yaldızlı tahta bir kutu çıkardı.

"Teklifim şu. Bu bulmacayı çözüp bize dut ağacına giden rotayı bulabilirsen," dedi Altın İmparatoriçe, "senin de yaşam iksirinden içmene izin vereceğim. Bizim ganimetlerimizden de pay alacaksın."

Laya kutuyu Niclays'e getirip kapağını kaldırdı. İçinde, deniz ipeğine yerleştirilmiş ince bir kitap vardı. Kitabın ahşap kapağında altın yapraklı bir dut ağacının kalıntıları parlıyordu. Niclays kitabı hürmetle aldı. Kitap Seiiki tarzında ciltlenmişti, yapraklar açık bir kitap sırtına dikilmişti. Her sayfa ipektendi. Yapan her kimse kitabın asırlara meydan okumasını istemişti, o da okumuştu.

Jannart'ın görmeyi hayal edeceği kitap buydu.

"Her sözcüğün, eski Seiikice her anlamına baktım ama bir hikâye dışında bir şey bulamadım," dedi Altın İmparatoriçe. "Belki bir Ment aklı daha farklı şekilde bakabilir. Ya da belki hayatının aşkı sana daha duymadığın bir mesaj yollamıştır. Üç gün sonra şafak sökene dek bana bir yanıt getir, yoksa bir bakarsın

yeni cerrahımdan sıkılmışım. Ben bir şeyden sıkıldığımda bu dünyada fazla kalmayacak demektir."

Midesi ağzına gelen Niclays başparmaklarını kitabın üstünde gezdirdi. "Elbette, çok onurlu Altın İmparatoriçe," diye mırıldandı.

Laya, Niclays'i kamaradan çıkardı.

Dışarıdaki hava sert ve soğuktu. "Eh," dedi Niclays kederle, "sanırım bu son görüşmelerimizden biri olacak Laya."

Laya somurttu. "Umudunu mu kaybediyorsun Niclays?"

"Bu gizemi *üç günde* çözemem Laya. Üç yüz günüm olsaydı bile çözemezdim."

Laya onu omuzlarından kavradı, kavrayışının gücü Niclays'i olduğu yerde durdurdu. "Şu Jannart, sevdiğin adam," dedi Niclays'in gözlerinin içine dik dik bakarak. "Sence o pes etmeni mi isterdi, yoksa direnmeni mi?"

"Direnmek *istemiyorum*! Anlamıyor musun? Kahretsin, bu dünyada kimse anlamıyor mu beni? Başka kimseye musallat olan bir şeyler yok mu?" Niclays'in sesine bir öfke yayıldı. "Yaptığım her şey, eskiden olduğum, hâlâ olduğum her şey onun yüzünden. O benden önce de birisiydi. Ben o yokken hiç kimseyim. Yanımda o yokken yaşamaktan bıktım. O beni o kitap için arkasında bıraktı ve Aziz'e yemin ederim, bu yüzden Jannart'tan nefret ediyorum. Her gün, her dakika nefret ediyorum ondan." Sesi çatladı. "Siz Lasialılar ahirete inanıyorsunuz, değil mi?"

Lasia onu inceledi.

"Bazılarımız evet. İlahların Bahçesi," dedi. "Seni orada ya da Aziz'in Büyük Masası'nda bekliyor olabilir. Belki de hiçbir yerde değildir. Ona ne olmuşsa olmuş ama *sen* hâlâ buradasın. Burada olmanın da bir sebebi var." Nasırlı avucunu Niclays'in yanağına yasladı. "Bir hayaletin var Niclays. Kendin de bir hayalete dönüşme."

Biri onun yüzüne dokunmayalı ya da ona şefkatle bakmayalı kaç yıl geçmişti?

"İyi geceler," dedi, "ve teşekkür ederim Laya."

Onu bırakıp gitti.

Gemide ona ayrılmış yere yan yattı, yumruğunu ısırdı. Mentendon'dan kaçmıştı. Batı'dan kaçmıştı. Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın hayaleti hâlâ onu takip ediyordu.

Çok geçti. Niclays, Jannart'ın yasıyla delirmişti. Yıllardır deliydi. Aşk yuvaları olan handa, Şaşaalı Güneş'te Jannart'ı ölü bulduğu gece aklını kaybetmişti.

Jannart seyahatinden döneli bir hafta olmuş olması gerekiyordu ama kimse onu görmemişti. Onu sarayda bulamayan, Aleidine'den de Zeedeur'da olmadığını öğrenen Niclays, Jannart'ın olabileceği diğer tek yere gitmişti.

Onu önce sirke kokusu çarpmıştı. Veba maskeli bir hekim odanın dışında kapıya kızıl kanatlar boyuyordu. Niclays onu itip odaya daldığında karşısında, kızıl ellerini göğsünde kavuşturmuş, uyuyormuşçasına yatakta uzanan Jannart'ı bulmuştu.

Jannart herkese yalan söylemişti. Yanıtlar bulmayı umduğu kütüphane Wilgastrōm'da değil, İfritdağı'nın püskürmesiyle yerle bir olan Gulthaga'daydı. Jannart kuşkusuz harabelerin güvenli olduğunu düşünmüştü ama bir risk olduğunu da biliyor olmalıydı. Ailesini ve sevdiği adamı kandırmıştı. Sırf tarihteki tek bir deliği dikebilmek için.

Gulthaga'nın uzun zamandır ölü olan salonlarında bir *wyvern* uyuyordu.

Her şey tek bir ısırıkla olmuştu.

Tedavi yoktu. Jannart bunu biliyordu ve kanı kaynamaya başlamadan, ruhu yanıp kül olmadan önce ölmek istemişti. Bu yüzden kılık değiştirerek gölge pazara gitmiş, sonsuzluk tozu adında bir zehir almıştı. Zehir, huzurlu bir ölüm sağlıyordu.

Niclays titredi. O sahneyi hâlâ bir resim kadar detaylı bir şekilde görebiliyordu. Yataktaki, *yataklarındaki* Jannart. Bir elinde Niclays'in ona ilk öpücüklerinden sonraki sabah verdiği madalyon, içinde de ipek parça. Diğer elinde boş bir şişe.

Niclays'i ancak hekim, hancı ve dört kişi daha beraber tutabilmişti. Hâlâ inkârla dolu haykırışlarını duyabiliyor, gözyaşlarını tadabiliyor, zehrin tatlı kokusunu alabiliyordu.

Budala, diye çığlık atmıştı. *Seni sikik, bencil budala. Seni bekledim. Otuz yıl seni bekledim...*

Âşıklar gerçekten de Süt Lagünü'ne ulaşabiliyorlar mıydı, yoksa sadece hayalini mi kuruyorlardı?

Başını ellerinin arasına aldı. Jannart'ın ölümüyle bir yarısını kaybetmişti. Yaşamaya değer kısmını. Gözlerini kapadı, başı ağrıyordu, zorlukla nefes alıyordu; kesintili bir uykuya daldığında rüyasında Brygstad Sarayı'nın tepesindeki o odayı gördü.

Metinde gizlenen bir mesaj var Clay.

Dilindeki siyah şarabın tadını aldı.

İçgüdüm bana bunun tarihin hayati bir parçası olduğunu söylüyor.

Tenindeki ateşin sıcaklığını hissetti. Aşk yuvaları göğe bakıyormuşçasına canlı bir şekilde boyanmış olan takımyıldızları, yıldızları gördü.

Alfabeyle ilgili bir şeyler kafama takılıyor. Bazı karakterler daha büyük, bazıları daha küçük, aralarında bırakılan boşluklar da tuhaf.

Gözlerini aniden açtı.

"Jan," dedi nefes nefese. "Ah, Jan. Altın tilkin kurnazlığını hâlâ kaybetmemiş."

41

Güney

Ead vadinin yükseklerindeki odasında uzanıyordu, tüm vücudu ter içindeydi. Damarlarındaki kan alev gibiydi, hızla akıyordu.

Bu daha önce de olmuştu, ateşi çıkmıştı. Sekiz yıldır etrafında duyularını körelten bir pus vardı ve şimdi güneş o pusu yakıp dağıtmıştı. Her bir esinti, teninde gezinen parmakların dokunuşu gibiydi.

Şelalenin sesi kristal kadar berraktı. Ormandaki bal kuşlarının, güneş kuşlarının ve taklitçilerin ötüşlerini duyabiliyordu. Dev mongosların, beyaz orkidelerin, portakal ağacının kokusunu alabiliyordu.

Sabran'ı özlüyordu. Teni bu kadar hassasken Sabran'la ilgili anıları işkence gibiydi. Bir elini bacaklarının arasına kaydırıp bedeninde serin bir dokunuşu, ipek dudakları, şarabın tatlılığını hayal etti. Kalçaları önce öne yükseldi, ardından Ead yatağa gömüldü.

Sonra sessizce ve alevler içinde uzanmaya devam etti.

Gün doğumuna az kalmış olmalıydı. Sabran bir gün daha Inys'de tek başına, kurtların arasındaydı. Margret'ın onu güvende tutmak için yapabileceği şeyler sınırlıydı. Meg zeki olabilirdi ama savaşçı değildi.

Başrahibe'yi Inys tahtını savunmaya ikna etmenin bir yolu olmalıydı.

Hizmetkârlar komodine bir meyve tabağı ve bıçak bırakmışlardı. Bir süre Ead üç yetişkin adama yetecek kadar yemek yiyecekti. Tabağa uzanıp bir nar aldı.

Narın başını keserken eli kaydı, ateşi olduğundan sakarlaşmıştı. Bıçak diğer bileğini kesti, yarada kan birikti. Bir damla kan dirseğine süzüldü.

Ead düşünceli bir tavırla uzunca bir süre o damlayı izledi. Ardından üzerine bir cübbe geçirip parmaklarını şaklatarak bir gaz lambasını yaktı.

Aklında bir fikir oluşuyordu.

Bu gece koridorlar sessizdi. Yemek odasına ilerlerken aniden kapılardan birinin yanında durdu.

Bu koridorlarda Jondu'yla beraber, cıyaklayan bir Aralaq'ı taşıyarak koştuğunu hatırlıyordu. Öz annesinin son nefesini verdiği yer olduğunu bildiğinden bu koridordan öylesine korkmuştu ki.

Mita Yedanya'dan önceki *munguna* olan Zāla du Agriya uq-Nāra. Bu kapının ardındaki oda, onun öldüğü yerdi.

Manastır'da birçok efsanevi rahibe vardı ama Zāla için efsanelere konu olmak bir alışkanlık gibiydi. On dokuz yaşında iki aylık hamileyken genç Sahar Taumargam'ın çağrısına yanıt vermişti, Sahar o zaman Ersyr prenseslerinden biriydi ve gelecekte de Yscalin Kraliçesi olacaktı. Çağrının sebebi bir Nuram kabilesinin Küçük Dağlar'da bir çift *wyvern*'ı kazara uyandırmış olmasıydı. Zāla oraya vardığında göçebeleri yaralayan iki değil, tam altı yaratık olduğunu fark etmişti ve her şeye rağmen hepsini tek başına öldürmeyi başarmıştı. Ardından üstünü başını düzeltip gül şekerine aşerdiği için Zirin pazarına at sürmüştü.

Ead altı ay sonra, fazla erken doğmuştu. *Tek elimizde tutabileceğimiz kadar küçüktün,* demişti Chassar ona bir keresinde kıkırdayarak, *ama ağlayışların dağları bile yere indirirdi canım.* Aslında rahibelerin çocuklarının üzerine çok düşmemeleri gerekiyordu zira Manastır büyük, tek bir aileydi ancak kimse bak-

madığı zamanlarda Zāla sık sık Ead'a ballı tatlılar verir, ona sıkı sıkı sarılırdı.

Ead'ım, diye fısıldayıp yüzünü Ead'ın başına yaslamış, bebek kokusunu içine çekmişti. *Akşam yıldızım benim. Güneş yarın kül olsa senin alevin dünyayı aydınlatır.*

Anı Ead'ın canını yakıyor, birinin ona sarılmasını istemesine neden oluyordu. Zāla yatağında son nefesini verdiğinde Ead altı yaşındaydı.

Bir elini kapıya koydu, sonra yürümeye devam etti. *Alevin göğe yükselip ağacı aydınlatsın.*

Yemek odası karanlık ve sessizdi. Odada sadece Sarsun vardı, başını göğsündeki tüylerin arasına sokmuştu. Ead odaya adımını atınca aniden uyandı.

"Şişş."

Sarsun tüylerini kabarttı.

Ead gaz lambasını onun tüneğinin yanına bıraktı. Sarsun, Ead'ın niyetini hissetmiş gibi iyice incelemek için bulmaca kutusunun yanına hopladı. Ead bıçağı eline aldı. Bıçağı derisinin üstüne koyunca Sarsun hafifçe öttü. Ead avucunu, kanın çokça akacağı kadar derin bir şekilde kesti ve elini kutunun kapağının üstüne yerleştirdi.

kapadı tuz ve buhardan dumanlarla... açar altın bir bıçakla

"Siyāti uq-Nāra bir keresinde büyücü kanının altın olduğunu söylemişti," dedi Sarsun'a. "Altın bir bıçağım olması için o bıçakla kan akıtmalıyım."

Sarsun'un yüzünü görene kadar bir kuşun şüpheci görünebileceğine asla inanmazdı.

"Biliyorum. *Gerçekten* altın değil."

Sarsun başını eğdi.

Kutuya oyulmuş harfler, yakutla süslenmişler gibi yavaş yavaş kanla doldu. Ead bekledi. Kan son sözcüğün sonuna ulaştığında bulmaca kutusu ortadan ikiye ayrıldı. Ead irkilerek uzaklaştı,

Sarsun da tekrar tüneğine uçtu, kutu sanki gece açan bir çiçek-miş gibi açılıyordu.

İçinde bir anahtar vardı.

Ead anahtarı satenlerin arasından aldı. İşaret parmağı kadar uzundu, tutma yeri beş yapraklı bir çiçek şeklindeydi. Bir portakal çiçeği. Manastır'ın sembolü.

"İnançsız yaratık seni," dedi Sarsun'a.

Sarsun, Ead'ın cübbesinin kolunu gagalayıp kapının girişine uçtu, yere konup ona baktı.

"Evet?"

Boncuk gibi gözlerle ona bakıp tekrar kanatlandı.

Ead dar bir kapıya kadar, ardından sarmal merdivenlerden aşağı onu takip etti. Bu yeri hayal meyal hatırlıyordu. Birisi onu buraya Ead çok küçükken getirmişti.

Merdivenlerin en altına ulaştığında kendini kubbeli, karanlık bir odada buldu.

Ana karşısında duruyordu.

Ead lambasını heykele doğru kaldırdı. Bu, Inys efsanelerinde ayılıp bayılan Küçük Hanım değildi. Yaşarken olduğu haliyle Ana'ydı karşısındaki. Saçları neredeyse tamamen kırpılmıştı, bir elinde balta, diğer elinde de bir kılıç vardı. Elbisesi savaş için yapılmış türdendi, Onjenyu Hanesi'nin savaşçılarının giydiği şekilde dikilmişti. Koruyucu, savaşçı, doğuştan lider: Andiçen Selinu'nun kızı, gerçek Lasialı Cleolind buydu. Ayaklarının arasında, ateş tanrıçası Washtu heykelciği vardı.

Cleolind hiç Hanımımızın Mabedi'ne gömülmemişti. Kemikleri burada, kendi ülkesinde, heykelin altındaki taştan bir tabutta dinleniyordu. Çoğu mezar heykeli uzanır konumda yapılsa da bu öyle değildi. Ead uzanıp kılıca dokundu, ardından Sarsun'a baktı.

"Ee?"

Sarsun başını yana eğdi. Ead lambayı indirip bulması gereken şeyi aramaya koyuldu.

Tabut bir yükseltinin üzerine konulmuştu. Yükseltinin ön tarafındaysa etrafında kare bir oluk olan bir anahtar deliği vardı. Pençesiyle hafifçe vuran Sarsun'a bir bakış attıktan sonra Ead diz çöküp anahtarı yerine soktu.

Anahtar dönünce ensesinden bir anda ter boşaldı. Derin bir nefes alıp anahtarı çekti.

Tabutun altından bir bölme çıktı. İçinde başka bir demir kutu vardı. Ead portakal çiçeği şeklindeki tokayı çevirip kutuyu açtı.

Önünde bir cevher duruyordu. Yüzeyi, bir inci ya da bir cam damlasında sıkışmış bir sis kadar beyazdı.

Sarsun öttü. Cevherin yanında Ead'ın serçe parmağı boyutunda bir parşömen vardı ama Ead onu neredeyse hiç görmedi. Cevherin içinde dans eden ışıkla büyülenmiş şekilde değerli taşı tutmak için uzandı.

Taşın yüzeyine dokunduğu an dudaklarından bir çığlık kaçıverdi. Ead'ın parmakları, buza yapışan dil gibi cevhere yapışmıştı ve o, Ana'nın önünde yere yığılırken Sarsun da bir çığlık kopardı. Ead'ın duyduğu son şey, onun kanatlarının sesiydi.

"Al canım."

Chassar, Ead'ın ellerine bir fincan ceviz sütü tutuşturdu. Aralaq başını ön patilerine yaslamış yatağın karşısında uzanıyordu.

Cevher masanın üstündeydi. Chassar, Sarsun'un uyarısıyla Ead'ı bilinçsiz halde bulup güneş odasına taşıdığından beri cevhere kimse dokunmamıştı. Ead ancak uyandığı zaman cevheri elinden bırakmıştı.

Şimdi elinde, kutudaki parşömenin çevirisini tutuyordu. Mühür çoktan kırılmıştı. Tuhaf bir pırıltıya sahip hassas kâğıdın üzerine yazılan mesaj âlimlere göre Eski Seiikiceydi, aralara da Selinyi dilinde sözcükler serpiştirilmişti.

Selamlar olsun onurlu Siyāti, çok onurlu ve bilge Cleolind'in sevgili kız kardeşi.

Çok onurlu İmparatoriçe Mokwo'nun hükümdarlığının yirminci yılında, baharın üçüncü gününde, ben ve Cleolind, İsimsiz Olan'ı iki kutsal cevherle bağladık. Alevler içindeki kalbi kılıçla deşilmediğinden onu tamamen yok edemedik. Bin yıl bağlı kalacak, bir şafak daha fazla değil.

Biricik dostumuzdan geriye kalanları ve İsimsiz Olan dönene dek korumanız için bu zayıflamış cevheri sana matemle gönderiyorum. Diğer cevheri Komoridu'da bulacaksın, soyundan gelenleri oraya yönlendirmek için bir yıldız haritası da gönderiyorum. İsimsiz Olan'a karşı hem kılıcı hem de cevherleri kullanmaları gerek. Cevherler onlara dokunan büyücüye bağlanacak ve sadece ölüm, onların gücüne hükmeden kişiyi değiştirebilir.

Bugünden asırlar sonra çocuklarımızın bu yükü istekle yüklenmeleri için dua ediyorum.

Ben,

Neporo, Komoridu Kraliçesi

"Bu uyarı bunca yıl Ana'yla beraberdi. Hakikat hemen ayaklarımızın altındaydı," dedi Başrahibe, sesi incelmişti. "Neden geçmişteki bir rahibe bunu gizlemek için bu kadar uğraştı? Neden mezarın anahtarını saklayıp anahtarı o kadar yer varken *Inys'e* gömdü?"

"Belki korumak içindir," dedi Chassar. "Kalyba'dan."

Sessizlik uzadı da uzadı.

"O adı söyleme," dedi Başrahibe çok yumuşak bir sesle. "Burada yapma Chassar."

Chassar pişmanlıkla başını eğdi.

"Şundan eminim," dedi, "rahibe bizim için daha fazla şey bırakmıştır ama hepsini arşive saklamıştır. Su basmadan önce."

Başrahibe kırmızı geceliğiyle volta atıyordu. "Kutuda yıldız haritası yoktu." Bir eliyle altın kolyesini okşadı. "Buna rağmen... Bu mektuptan çok şey öğrendik. Komoridulu Neporo'ya güvenebilirsek bu demektir ki Ana, İsimsiz Olan'ın kalbini deşmeyi başaramadı. Kayıp yıllarında İsimsiz Olan'a, onu bir şekilde *bağlayacak* kadar zarar verdi ama bu canavarın yeniden yükselmesine engel olmaya yetmedi."

Bin yıl bağlı kalacak, bir şafak daha fazla değil. İsimsiz Olan'ın yokluğunun Sabran'la ilgisi hiç olmamıştı.

"İsimsiz Olan dönecek," dedi Başrahibe neredeyse kendi kendine, "ama bu not sayesinde kesin bir tarih belirleyebiliriz. Seiiki İmparatoriçesi Mokwo'nun hükümdarlığının yirminci yılında, baharın üçüncü gününden bin yıl sonra..." Kapıya yöneldi. "Âlimlerimize haber yollamam lazım. Mokwo'nun ne zaman tahtta olduğunu bulmalıyız. Âlimler bu cevherlerle ilgili efsaneler duymuş da olabilirler."

Ead zar zor düşünebiliyordu. Biri onu Kül Deniz'den az önce çıkarmış gibi buz kesmişti.

Chassar bunu fark etti. "Eadaz, biraz daha uyu." Başının üstünü öptü. "Ayrıca şimdilik cevhere dokunma."

"Her şeye burnumu sokuyor olabilirim," diye mırıldandı Ead, "ama aptal değilim."

Chassar odadan çıktıktan sonra Ead tüyleri sıcacık olan Aralaq'a sokuldu, tüm düşünceleri birbirine girmişti.

"Eadaz," dedi Aralaq.

"Evet."

"Bir daha aptal kuşları karanlık yerlere kadar takip etme."

Ead rüyasında, karanlık bir odada bulunan Jondu'yu gördü. Kızıl bir pençe etini paramparça ederken attığı çığlıkları duydu. Aralaq onu burnuyla dürterek uyandırdı.

"Rüya görüyordun," diye homurdandı.

Yaşlar Ead'ın yanaklarını ıslatmıştı. Aralaq onu tekrar dürttü, Ead da onun tüylerine sokuldu.

Yscalin kralının sarayının iç kısmında bir işkence odası olduğu söylenirdi. Jondu orada ölmüş olmalıydı. Bu esnada Ead parıltılı Inys sarayında maaş alıyor, lüks içinde yaşıyordu. Ead ölene dek bu matemi içinde taşıyacaktı.

Cevher ışıldamayı kesmişti. Ead onun için bırakılmış olan safir çayı yudumlarken taşı ihtiyatlı bir ifadeyle izledi.

Başrahibe güneşli odaya daldı.

"Arşivlerimizde bu Komoridulu Neporo'yla ilgili *hiçbir şey* yok," dedi selamsız sabahsız. "Cevherle ilgili de. Bu her neyse bizim türümüzden bir büyü değil." Yatağın yanında durdu. "Bu... bilinmeyen bir şey. Tehlikeli bir şey."

Ead fincanını masaya bıraktı.

"Bunu duymak hoşunuza gitmeyecek Başrahibe," dedi, "ama Kalyba'nın bilgisi vardır."

Bu isim bir kez daha Başrahibe'nin kaskatı kesilmesine neden oldu. Çenesini kasması bu durumdan hoşnut olmadığını belli ediyordu.

"Inysca Cadısı, Ascalon'u yaptı. O kılıç güçle işlenmiş bir nesne. Bu cevher de onun yaptığı bir şey olabilir," dedi Ead. "Ana daha ilk nefesini almadan çok önce bile Kalyba bu dünyadaydı."

"Öyleydi. Sonra Manastır'ın koridorlarında gezindi. Öz anneni öldürdü."

"Ne olursa olsun bizim bilmediğimiz çok şey biliyor."

"Inys'de on yıl geçirmek kafanı mı karıştırdı?" dedi Başrahibe sertçe. "Cadıya güvenemeyiz."

"İsimsiz Olan geliyor olabilir. Manastır'ın rahibeleri olarak bizim görevimiz dünyayı ondan korumak. Bunu yapmak için daha küçük düşmanlarla görüşmemiz gerekiyorsa öyle olsun."

Başrahibe ona baktı.

"Sana daha önce de söyledim Eadaz," dedi. "Görevimiz Güney'i korumak. Dünyayı değil."

"O zaman bırakın Güney'i koruyayım."

Başrahibe burnundan yavaşça nefesini verdi, ellerini balkon korkuluklarına koydu.

"Kalyba'ya yaklaşmamız gerektiğini düşünmemin bir sebebi daha var," dedi Ead. "Sabran rüyalarında sık sık Sonsuzluk Çardağı'nı görüyordu. Ne olduğunu bilmiyordu tabii ama bana sabra çiçeklerinden oluşan bir geçitle ardındaki korkunç yeri gördüğünü söylemişti. Sonsuzluk Çardağı'nın neden bir Inysli kraliçeye musallat olduğunu öğrenmek istiyorum."

Başrahibe bir kale kadar kaskatı bir şekilde uzunca bir süre pencerelerin yanında dikildi.

"Kalyba'yı buraya davet etmenize gerek yok," dedi. "Ben ona gideyim. Aralaq'ı yanımda götürebilirim."

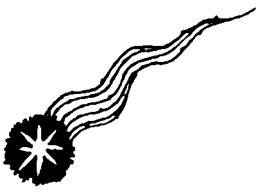
Başrahibe dudaklarını büktü.

"Git o zaman," dedi, "ama sana bir şey söyleyebileceğini ya da söyleyeceğini hiç sanmıyorum. Sürgün onu hırçınlaştırdı." Bir bez kullanarak cevheri aldı. "Bunu burada saklayacağım."

Ead'ın içine beklenmedik bir huzursuzluk yayıldı.

"Cevherin gücüne ihtiyacım olabilir," dedi. "Kalyba benim olup olabileceğimden çok daha güçlü bir büyücü."

"Hayır. Bunun onun ellerine geçmesini göze alamam." Başrahibe cevheri beline bağladığı bir keseye koydu. "Silahların olacak. Kalyba güçlü evet, kimse bunu inkâr edemez ama yıllardır ağacın meyvesini yemedi. Başarılı olacağına inanıyorum Eadaz uq-Nāra."

42

Doğu

Burnunun ucunda bir ter damlası sallanıyordu. Niclays fırçasını ıslatıp elini altına tuttu, şaheserine mürekkep damlatmayı hiç istemiyordu. Laya masaya bir kâse et suyu getirdi.

"Bölmeyi hiç istemezdim Kızıl İhtiyar ama saatlerdir bir şey yemedin," dedi Laya. "Yüzüstü kapaklanırsan kaptan daha üstüne bile tüküremeden o küçük haritan mahvolacak."

"Bu *küçük harita*, Laya, ölümsüzlüğün anahtarı."

"Bana delilik gibi geldi."

"Tüm simyacıların kanında delilik vardır. İşleri öyle hallederiz canım leydim."

Bir ömür gibi hissettiren bir süredir masanın üstüne eğilmiş, Komoridu'nun Hikâyesi'ndeki büyük ve küçük karakterleri devasa bir ipek tomarına geçiriyor, orta boyuttakileri görmezden geliyordu. Bu yaptığının bir işe yaramadığı ortaya çıkarsa şafak söktüğünde muhtemelen denizin dibini boylayacaktı.

Brygstad Sarayı'ndaki yıldızlı kubbeyi hatırladığı an anlamıştı. Önce tuhaf boyutlardaki karakterleri Ment astronomların yaptığı gibi daire şeklinde düzenlemeyi denemişti ama eline geçen sadece saçmalıktı. Sepullu rotacı Padar'ı tatlı dille yıldız haritalarını vermeye ikna etmişti, haritalar dikdörtgen biçimindeydi. Niclays o noktadan itibaren metnin her sayfasının çevirisini yaparak o

yazıları, sayfaların kitaptaki sırasını koruyarak, ipeğin üstüne taslağını çizdiği dilimlere geçirmişti.

Dilimler büyük ve küçük karakterlerle dolduğu zaman gökyüzünün bir kısmının haritasının ortaya çıkacağına emindi. Karakterlerin boyutunun ilgili yıldızın ışık seviyesini ölçtüğünü düşünüyordu; daha büyük karakterler, daha parlak yıldızlar demekti.

Aşağıda bir yerlerde ejderha karaya vurmuş bir balık gibi çırpınarak yine gemiyi sallamaya başladı.

"Kahrolası yaratık." Niclays sonraki karakterin yerini işaretledi. "Sessiz olamaz mı hiç?"

"Herhalde ona tapılmasını özlüyordur."

Laya onun için ipeği tutarak gerginleştirdi. Niclays çalışırken Laya onun yüzünü inceledi.

"Niclays," diye mırıldandı, "Jannart nasıl öldü?"

Niclays'in boğazı her zamanki sızıyla doldu ancak zihnini meşgul edecek bir şeyle uğraşırken bu sızıyı yutmak daha kolaydı.

"Veba," dedi.

"Üzgünüm."

"Benim kadar olamazsın."

Jannart'la ilgili bir kişiyle bile konuşmamıştı. Kimse ne kadar yakın olduklarını bilmezken nasıl konuşabilirdi ki? Şimdi bile bunu yapmak içinin titremesine neden oluyordu ama Laya Erdemlik'teki bir saraydan değildi ve Niclays ona çoktan güvendiğini fark etti. Laya onun sırlarını saklardı. "Onu severdin. O da seni severdi." Sesi çatlak çıkıyordu. "Jannart dillere bayılırdı. Özellikle de antik ve ölü olanlara. Bilgiye âşıktı."

Laya gülümsedi. "Siz tüm Mentler bilgiye az biraz âşık değil misiniz Niclays?"

"Erdemlik'teki kuzenlerimiz bundan hiç hoşlanmasalar da evet. Sonradan kabul ettiğimiz dinin temellerini sorgulamamıza genelde şaşırırlar, üstelik o dinin kökeni pek bir özelliği olmayan tek bir soy olduğu halde. Hiç de mantıklı değ..."

Kapı aniden açıldı, içeri rüzgâr esti. Niclays ve Laya sayfaları tutmak için koşuştururken Altın İmparatoriçe içeri girdi, peşinde de yüzüyle göğsü kan içinde olan Padar ve kendini Güneşdansı Denizi Prensesi olarak tanıtan *Beyaz Kuzgun* kaptanı Ghonra vardı. Laya, Niclays'e Ghonra'nın nadir güzelliğinin altında, eşit derecede nadir bir kana susamışlık yattığını söylemişti. Kadının kaşındaki dövmeyse henüz çözemedikleri bir gizemdi zira basitçe *aşk* yazıyordu.

O yanından geçerken Niclays başını eğik tuttu. Altın İmparatoriçe kendine bir kadeh şarap aldı.

"Umuyorum işin bitmek üzeredir Deniz Ayı."

"Evet, çok onurlu Altın İmparatoriçe," dedi Niclays canlı bir şekilde. "Ağacın bulunduğu yeri öğrenmeme çok az kaldı."

Padar ve Ghonra tepesindeyken ne kadar odaklanabilirse o kadar odaklandı. Karakterlerin sonuncularını da haritaya geçirdikten sonra mürekkebe hafifçe üfledi. Altın İmparatoriçe kadehini masaya getirip (Niclays şarabı dökmemesi için çok dua ediyordu) Niclays'in eserini inceledi.

"Ne bu?"

Niclays ona eğildi. "Çok onurlu Altın İmparatoriçe," dedi, "*Komoridu'nun Hikâyesi*'ndeki bu karakterlerin yıldızları temsil ettiğine inanıyorum, yani en kadim yön bulma aracımızı. Var olan bir yıldız haritasıyla eşleştirebilirsek bence sizi dut ağacına götürecekler."

İmparatoriçe baş süsünün bağının altından Niclays'i inceledi. Bağın boncukları kaşlarını gölgeliyordu.

"Yidagé," dedi Altın İmparatoriçe, Laya'ya, "Eski Seiikice biliyor musun?"

"Biraz, çok onurlu kaptan."

"Karakterleri oku."

"Düşünüyorum da," diye fikrini belirtti Niclays, "onları sözcük olarak değil de..."

"*Düşünüyorsun*, Deniz Ayı," dedi Altın İmparatoriçe. "Düşünürler benim canımı sıkar. Hadi oku Yidagé."

Niclays çenesini kapadı. Laya bir parmağını havada, her bir karakterin üstünde gezdirdi.

"Niclays." Kaşlarının ortasında bir kırışıklık belirdi. "Bence bu karakterleri *gerçekten de* sözcük olarak okumamız gerek. Burada bir mesaj var."

Niclays'in gerginliği buhar olup uçtu. "Öyle mi?" Gözlüklerini burnunun tepesine itti. "Ee, ne diyor?"

"*Dışlananların Yolu*," diye sesli okudu Laya, "*gecenin dokuzuncu saatinde başlar... Yükselen cevher...*" Gözlerini kıstı. "Evet, *yükselen cevher... Komoridu'nun toprağında ekili. Saksağan'ın gözünün altından güneye ve Düş Gören Yıldız'a git, altına bak...*" Son dilimdeki son karaktere ulaşınca nefesini verdi. "Ah. Bunlar *dut ağacı*nın karakterleri."

"Yıldız haritaları," dedi Niclays nefes nefese. "Bu motifler gökyüzüyle eşleştirilebilir mi?"

Altın İmparatoriçe, Padar'a baktı, rotacı kendi yıldız haritalarını yere yaydı. Onları bir süre inceledikten sonra hâlâ ıslak olan fırçayı alıp ipeğin üstündeki bazı karakterleri birleştirdi. Niclays ilk fırça darbesine irkilse de sonra ortaya çıkanın ne olduğunu fark etti.

Takımyıldızlar.

Kalbi, ağaca gömülen balta misali şiddetle çarpıyordu. Padar işini bitirince fırçayı bir kenara bırakıp önündekini inceledi.

"Anlayabiliyor musun Padar?" diye sordu Altın İmparatoriçe.

"Evet." Yavaşça başını salladı. "Evet. Her dilim, yılın başka bir zamanındaki göğü gösteriyor."

"Bu." Niclays son dilimi işaret etti. "Bu takımyıldıza ne diyorsunuz?"

Altın İmparatoriçe, dudağı seğiren rotacısıyla bakıştı.

"Seiikililer," dedi, "ona Saksağan derler. *Dut ağacı* karakterleri saksağanın gözünü oluşturuyor."

Saksağan'ın gözünün altından güneye ve Düş Gören Yıldız'a git, altına bak dut ağacının.

"Evet." Padar masanın etrafında dolaşıyordu. "Bu kitap bize sabit bir nokta veriyor. Yıldızlar her gece hareket ettiğinden rotamıza ancak doğrudan Saksağan'ın gözünün altındayken, gecenin dokuzuncu saatinde başlayabiliriz, yılın belirli bir zamanında."

Niclays zar zor sakin kalabiliyordu. "O zaman da?"

"Kış sonu. Ondan sonra Düş Gören Yıldız'la Güney Yıldızı arasında dümen tutmalıyız."

Beklentiyle gerilen bir sessizlik oldu, sonra Altın İmparatoriçe gülümsedi. Niclays yorgunluk ya da günlerdir süren korkunun aniden ortadan kaybolmasıyla dizlerinin titrediğini hayal meyal fark etti.

Jannart mezarından onlara yön bulmaları için gereken yıldızı göstermişti. O yıldız olmadan Altın İmparatoriçe asla oraya nasıl varacağını bilemezdi.

İçinde yine bir kuşku belirip söndü. Belki de Niclays bunu İmparatoriçe'ye hiç göstermemeliydi. Biri bu bilgiyi Doğu'dan saklamak için elinden geleni yapmıştı ve Niclays de o bilgiyi alıp Doğu'nun kanunsuzlarına teslim etmişti.

"Yidagé, bir cevherden bahsetmiştin." Ghonra'nın gözleri parlıyordu. "Yükselen bir cevher."

Laya başını iki yana salladı. "Bence bu bir tohumun şairane bir anlatımı. Büyüyüp ağaca dönüşen bir taş."

"Ya da bir hazine," dedi Padar. Aç bir ifadeyle Ghonra'yla bakıştılar. "Gömülü hazine."

"Padar," dedi Altın İmparatoriçe, "mürettebata hayatlarının avı için hazırlanmalarını söyle. Erzak yenilemek için Kawontay'e gidip sonra dut ağacına yelken açacağız. Ghonra, *Siyah Güvercin* ve *Beyaz Kuzgun*'un mürettebatına haber ver. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

İkisi derhal odadan çıktı.

"Bu..." Niclays boğazını temizledi. "Bu çözümden memnun musunuz çok onurlu kaptan?"

"Şimdilik," dedi Altın İmparatoriçe, "ama bu yolun sonunda bizi bekleyen bir şey bulamazsak bizi kandıranın kim olduğunu göreceğim."

"Sizi kandırma niyetim yok."

"Umarım yoktur."

Masanın altına uzanıp Niclays'e sedir odunu gibi görünen bir sopa uzattı. "Mürettebatımdaki herkes silah taşır. Bu değnek senin silahın olacak," dedi. "İyi kullan."

Niclays değneği ondan aldı. Odun hafif olsa da güçlü bir darbe indirebileceğini hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve eğildi. "Çok onurlu kaptan."

"Sonsuz hayat bizi bekliyor," dedi, "ama yine de ejderhayı görmek ve ondan herhangi bir parça almak istiyorsan gidebilirsin. Belki bize *Komoridu'nun Hikâyesi*'ndeki cevher ya da adayla ilgili başka bir şeyler söyleyebilir," dedi. "Yidagé, götür onu."

Kamaradan çıktılar. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Laya, Niclays'i ensesinden yakalayıp ona sıkıca sarıldı. Niclays'in burnu kadının omzuna çarptı ve Laya'nın boncukları göğsüne battı ama Niclays de Laya gibi kahkaha atmaya başladı, nefesi kesilene kadar güldü.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Rahatlama hissiyle, bir yandan da bir bulmaca çözmenin heyecanıyla sarhoş olmuştu. Orisima'da geçirdiği onca yıl boyunca iksirin anahtarını asla bulamamıştı ama şimdi o anahtara giden yolu ortaya çıkarmıştı. Jannart'ın başlattığı şeyi bitirmişti.

Kalbi göğsüne sığmıyordu. Laya, Niclays'in başını ellerinin arasına aldı ve adamı neşelendiren bir şekilde sırıttı.

"Sen," dedi, "bir dâhisin Deniz Ayı. Muhteşem, resmen muhteşem!" Korsanlar güvertenin dört bir yanına koşturuyorlardı.

Padar onlara Göllüce emirler yağdırıyordu. Açık gökyüzünde yıldızlar ışıldıyor, onları ufka çağırıyordu.

"Dâhi değilim," diye kabul etti Niclays, dizleri titriyordu. "Sadece deliyim. Bir de şanslı." Laya'nın kolunu pat patladı. "Teşekkür ederim Laya. Yardımın ve inancın için. Belki ikimiz de ölümsüzlük meyvesinden bir ısırık alırız."

Laya'nın bakışlarında ihtiyat belirdi.

"Belki." Kendini gülümsemeye zorlayarak bir elini Niclays'in sırtına koydu, onu korsanların karmaşasının arasında yönlendirdi. "Gel. Ödülünü almanın vakti geldi."

Arayış'ın en derin kısmında bir Göllü ejderha, burnundan kuyruğunun ucuna kadar zincirli bir şekilde uzanıyordu. Niclays onu sahilde ilk gördüğünde ejderhanın müthiş olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse yaratık neredeyse çelimsiz duruyordu.

Laya onunla beraber gölgelerin içinde bekledi. "Geri dönmem lazım," dedi. "Sorun olmaz, değil mi?"

Niclays ağırlığını yeni değneğine verdi. "Olmaz tabii ki. Canavar bağlı." Ağzı kurumuştu. "Git sen."

Laya ejderhaya son bir bakış attıktan sonra ceketinin içine uzandı.

İç cebinden deri kılıflı bir bıçak çıkardı. "Hediyem." Bıçağı ucundan tutup sapını ona uzattı. "Her ihtimale karşı."

Niclays bıçağı aldı. Mentendon'dayken kılıcı olmasına rağmen sadece Edvart'la eskrim derslerinde silah kullanırdı, Edvart da onu hep saniyeler içinde silahsız bırakırdı. Niclays ona teşekkür edemeden Laya merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile.

Ejderha uyuyor gibi görünüyordu. Boynuzları sarmalayan yelesi karman çormandı. Başı *wyrm*'ların yılanımsı kafalarından daha genişti ve saçak gibi tüylerle daha süslüydü.

Nayimathun, demişti Laya ona. Belirgin bir kökeni olmayan bir isimdi.

Niclays başından uzak durarak canavara doğru yürüdü. Ejderhanın alt çenesi uykusunda gevşemişti, bir ön kol boyutundaki dişlerini açık ediyordu.

Başındaki kubbe devasaydı. Bir ejderha gördüğü ilk gece Panaya ona bu kubbeden bahsetmişti. Işıldadığı zaman bu kubbe göksel düzleme sesleniyor, ejderhayı yıldızlara doğru kaldırıyordu. *Wyrm*'ların aksine ejderhalar uçabilmek için kanata ihtiyaç duymuyorlardı.

Niclays haftalarca mantığa uygun bir açıklama bulmaya çalışmıştı. Belki de kubbe, havadaki zerreciklere ya da uzaklardaki dünyaların çekirdeklerine çekilen bir çeşit doğal mıknatıstı. Belki ejderhaların rüzgârda süzülmelerini sağlayan içi boş kemikleri vardı. Bunları düşünen, kuramlar üreten içindeki simyacıydı. Ancak içten içe biliyordu ki anatomicinin gözünden görmek için bir ejderhayı ortadan yarmadığı sürece bunun açıklamasını bulamayacaktı. Nereden bakılırsa bakılsın bu büyüydü.

Niclays yaratığı incelerken ejderha gözünü aniden açtı ve Niclays kendine engel olamadan geriledi. Bu yaratığın gözünde bilginin evreni vardı: buz, boşluk, takımyıldızlar. İnsana benzeyen hiçbir şey yoktu. Göz bebeği bir kalkan kadar büyüktü ve mavi bir ışıltıyla çevrelenmişti.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Batılı bir adam ve Doğulu bir ejderha. Niclays diz çökme isteğiyle dolup taşıyordu ancak sadece bastonunu kavramakla yetindi.

"Sen."

Ses buz gibi ve hışırtılıydı. Dalgalanan bir yelken gibi.

"Pulum ve kanım için takas teklif eden sensin." Dişlerinin ardında koyu mavi bir dil belirip kayboldu. "Sen Roos'sun."

Seiikice konuşuyordu. Her sözcük, gün batımındaki bir gölge misali uzuyordu.

"Öyleyim," diye onayladı Niclays. "Sen de yüce Nayimathun'sun. Ya da belki," diye ekledi, "o kadar da yüce değilsindir."

Niclays konuşurken Nayimathun onun ağzını izledi. Panaya, Niclays'e, insanlar su altında nasıl duyuyorsa ejderhaların da karada öyle duyduğunu söylemişti.

"Zincirlenen kişi, zincirleyenden bin kat daha yücedir," dedi Nayimathun. "Zincirler ödleklikiktir." Mağarayı andıran gemi gövdesi bir gürlemeyle doldu. "Tané nerede?"

"Seiiki'dedir herhalde. Kızı çok az tanıyorum."

"Onu tehdit edecek kadar tanıyordun. Kendi çıkarın için onu manipüle edecek kadar."

"Acımasız bir dünyada yaşıyoruz canavar. Ben sadece pazarlık yaptım," dedi Niclays. "Çalışmama devam etmek, ölümsüzlüğün sırrını keşfetmek için kanınla pulun lazımdı. Devlerin hüküm sürdüğü bir dünyada insanların da hayatta kalma şansı olsun istedim."

"Büyük Keder'de sizi korumaya çalıştık." Göz bir anlığına kapandı, etrafları karardı. "Çoğunuz öldü. Ama biz denedik."

"Belki senin türün Ejderik Ordu kadar vahşi değildir," dedi Niclays, "ama hâlâ insanların size tapmasına ve ekinleri büyüten yağmur için yalvarmasına izin veriyorsunuz. Sanki insanlık da pohpohlanması gereken bir mucize değilmiş gibi."

Ejderha burnundan duman üfledi.

Niclays o anda karar verdi. Simya araçlarını yitirmiş ve ölümsüz hayatın kaynağına doğru yol alıyor olsa da uzun zamandır ondan esirgenen şeyi alacaktı.

Asasını yere bırakıp Laya'nın verdiği bıçağı çıkardı. Bıçağın sapı lake kaplamaydı, ucunun da bir yanı tırtıklıydı. Niclays bakışlarını sayısız pulda gezdirdi. Yara izi olmayan bir kısım bulduğunda bir elini pullara yasladı.

Ejderha bir balık kadar yumuşak ve soğuktu. Niclays bıçağın ucuyla pulu kaldırdı, altındaki gümüş rengi, pırıltılı eti ortaya çıkardı.

"Sonsuza kadar yaşamamanız gerekiyor."

Niclays ejderhanın başına doğru hor gören bir bakış attı. "Bir simyacı olarak buna katılmıyorum," dedi. "Haliyle, ben olasılıklara inanıyorum. Hayat iksirini senin vücudunda bulamasam bile Altın İmparatoriçe şu anda Komoridu Adası'na doğru ilerliyor. Orada dut ağacını ve altında yatan cevheri bulacağız."

Göz kocaman açılıp ışık saçtı.

"Cevher." Ejderhadan bir zangırtı yükseldi. "Göksel cevherlerden bahsediyorsun."

"Cevherler," diye tekrarladı Niclays. "Evet. Yükselen cevher." Sesini yumuşattı. "Ne biliyorsun ona dair?"

Nayimathun sessiz kaldı. Niclays bıçağı yukarı çevirip pula sapladı, zincirlenmiş ejderha irkildi.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi. "Tek söyleyeceğim cevherlerin korsanların eline geçmemesi gerektiği, Mentendon'un oğlu."

Günlüğünde yazdığına göre halama bu parçayı bir adam vermiş, Doğu'dan çok uzaklara götürmesini ve asla geri getirmemesini söylemiş. Jannart'ın sözcükleri Niclays'in zihninde topaç gibi dönüp duruyordu. *Asla geri getirme.*

"Arayışından vazgeçmeni beklemiyorum. Bunun için artık çok geç," dedi ejderha, "ama cevherin, onu dünyadan geriye kalan azıcık şeyi de yok etmek için kullanacak kişilerin eline düşmesine izin verme. İçindeki su durgunlaşmış olabilir Roos ama hâlâ temizlenebilir."

Niclays bıçağı elinden bırakmadı, titriyordu.

Durgun.

Ejderha doğru söylüyordu. Niclays'in etrafındaki her şey durgunlaşmıştı. Sabran Berethnet onu Orisima'ya gönderdiğinde

suyun içindeki saat gibi hayatı duruvermişti. O zamandan beri bir gizem bile çözmeyi başaramamıştı. Ölümsüz hayatın gizemini çözememişti. Jannart'ın neden öldüğünü bulamamıştı.

O bir simyacıydı, gizemleri çözen kişi. Bir daha asla durgunlaşmayacaktı.

"Yeter bu kadar," diye tısladı ve oymaya başladı.

Ayışığı Kitaplığı

43

Güney

Zırh ustası, Ead'a ay kemiğinden bir yay, demir bir kılıç, Selinyi dilinde dualar kazınmış bir balta ve ince, ahşap kabzalı bir hançer verdi. Çocukluğunda giydiği zeytin rengi pelerinin yerine Ead şimdi kadınlığa geçişini simgeleyen, beyaz bir aday pelerini giymişti. Onu yolcu etmek için Sarsun'la beraber gelmiş olan Chassar ellerini Ead'ın omuzlarına koydu. "Zāla seni böyle görseydi gurur duyardı," dedi. "Kırmızı pelerin çok yakında senin olacak."

"Canlı dönersem."

"Döneceksin. Kalyba korkunç bir yaratık ama eskiden olduğu kadar güçlü değil. Yirmi yıldır portakal ağacının meyvesini yemedi, yani sideni kalmamıştır."

"Başka büyüleri var."

"O büyüleri yeneceğine güveniyorum canım. Ya da risk fazla büyürse geri döneceğine." Ead'ın yanındaki dev mongosa hafifçe vurdu. "Onu bana tek parça geri getir Aralaq."

"Aptal bir kuş değilim ben," dedi Aralaq. "Dev mongoslar küçük rahibeleri tehlikenin içine götürmezler."

Sarsun gücenerek gakladı.

Kalyba sürgün edildiğinde ormanın Sonsuzluk Çardağı adını verdiği bir kısmına kaçmıştı. O bölgeye gözleri kandıran bir büyü yaptığı söylenirdi. Kimse illüzyonları nasıl yarattığını bilmiyordu.

Ead, Aralaq'la beraber Kan Vadisi'nden yola çıkıp tekrar ormanın içine doğru ilerlemeye başladığında güneş batıyordu. Dev mongoslar atlardan hızlı koşabiliyorlardı, hatta bir zamanlar Lasia'da yaşamış olan avcı leoparlardan bile daha hızlılardı. Ead başını aşağıda tutarken Aralaq sarmaşanları parçalayıp geçiyor, köklerin altından kayıyor ve Minara'ya yayılmış çok sayıda derenin üstünden atlıyordu.

Şafaktan hemen önce yoruldu, bir şelalenin arkasındaki bir mağaraya kamp kurdular. Aralaq avlanmak için ortadan kayboldu, Ead da o arada aşağıdaki havuzlardan birinde kendini tazeledi. Tekrar mağaraya tırmanırken Kalyba'nın Manastır'da olduğu zamanları hatırladı.

Kalyba'nın dipsiz koyu renk gözleri olan bir kızıl olduğunu hatırlıyordu. Ead iki yaşındayken Manastır'a gelmiş, asırlık yaşamında daha önce de orayı çok kez ziyaret ettiğini söylemişti; bir de ölümsüz olduğunu iddia etmişti. Sidenini ona portakal ağacı değil, bir zamanlar Inys Adası Nurtha'da bulunan alıç ağacı bahşetmişti.

Başrahibe onu içtenlikle karşılamıştı. Rahibeler ona, hikâyesine inanıp inanmamalarına bağlı olarak Alıç Rahibesi ya da Çataldil derlerdi. Çoğu mesafesini korurdu zira Kalyba'nın rahatsızlık verici yetenekleri vardı. Ona hiçbir ağacın bahşetmediği yetenekler.

Bir keresinde Ead ve Jondu güneşin altında oynarken Kalyba onlara rastlamış ve Ead'ın ona tamamen güvenmesini sağlayan bir şekilde onlara gülümsemişti. *Herhangi bir şey olabilseydiniz,* diye sormuştu onlara, *ne olurdunuz küçük rahibeler?*

Kuş, diye cevap vermişti Jondu, *böylece her yere gidebilirdim.*

Ben de, demişti Ead çünkü hep Jondu'nun yaptığını yapardı. Wyrm'*lar uçarken bile onları Ana için öldürebilirdim.*

İzleyin, demişti Kalyba.

Burada anı bulanmaya başlıyordu ama Ead, Kalyba'nın kendi parmaklarını tüylere dönüştürdüğüne emindi. Ead ve Jondu'yu etkilemiş bir şey yaptığı kesindi çünkü ikisi de Kalyba'nın, Ana'nın hizmetkârlarının en kutsalı olduğuna inanmışlardı.

Sürgün edilmesinin sebebi hiçbir zaman net olmamıştı ama uykusunda Zâla'yı zehirleyenin o olduğu söylenirdi.

Belki de Kalyba'nın, kana susamışlığıyla ünlü, Inys efsanelerine dehşet saçan Ormanın Hanımı olduğunu Başrahibe o an fark etmişti.

Ead kılıcını kurularken Aralaq da şelalenin içinden geçip geldi. Ead'a huysuz bir bakış attı.

"Bu yolculuğu yaptığın için aptalsın. Inysca Cadısı seni tek lokmada yutar."

"Duyduğum kadarıyla Kalyba avıyla oynamayı seviyormuş." Kılıcı peleriniyle parlattı. "Ayrıca cadının meraklı olduğu kesin. Neden ona geldiğimi bilmek isteyecek."

"Sana yalan söyleyecek."

"Ya da bilgisiyle övünecek. Yeteri kadar bilgili sonuçta." Çilekeş bir şekilde iç çekip yayına uzandı. "Galiba kendime yiyecek bir şeyler avlamam lazım."

Aralaq hırladıktan sonra dönüp tekrar şelaleden çıktı ve Ead gülümsedi. Aralaq ona bir şeyler bulacaktı. Dev mongoslar ne kadar somurtkan olurlarsa olsunlar içlerinde sadakat vardı.

Çalılıkların altında bulabildiği kadar yakacak odun toplayıp mağarada bir ateş yaktı. Aralaq mağaraya ikinci kez döndüğünde Ead'ın önüne alaca bir balık fırlattı.

"Bu sırf beni yavruyken beslediğin için," deyip karanlığın içinde yere kıvrıldı.

"Teşekkür ederim Aralaq."

Aralaq huysuz bir ses çıkardı.

Ead balığı muz yaprağına sarıp ateşin üstüne yerleştirdi. Balık pişerken Ead'ın düşünceleri, sanki güney rüzgârıyla taşınıyormuşçasına tekrar Inys'e kaydı.

Sabran şimdi yanında Roslain ya da Katryen'la uyuyor olmalıydı. Belki ateşi vardı. Belki de çoktan iyileşmişti. Çoktan başka bir Taht Nedimesi seçmiş olabilirdi veya muhtemelen birine seçtirtmişti. Şimdi Tanrısal Dükler tahtının etrafını sardığından yeni nedimenin o ailelerden birinden, Sabran'ı gözetleyecek bir kadın olacağı kesindi.

Inys kraliçesine Ead'la ilgili ne söylemişlerdi? Bir efsuncu ve hain olduğunu söyledikleri kesindi. Sabran'ın buna kalbinde gerçekten inanıp inanmadığı farklı bir konuydu. Bunu kabul etmek istemeyecekti ama Tanrısal Dükler onun sırrını bilirken, onu tek bir sözcükle yok edebilecekken onlara nasıl karşı gelebilirdi?

Sabran ona hâlâ güveniyor muydu? Ead o güveni hiç de hak etmiyordu. Bir yatağı, vücutlarını paylaşmışlardı ama Ead ona asla kim olduğuna dair gerçeği söylememişti. Sabran onun gerçek adını bile hiç öğrenmemişti.

Aralaq çok geçmeden uyanacaktı. Ead onun yanına uzandı, sıçrayan suların tenini serinleteceği kadar şelaleye yakındı. Uyumaya çalıştı. Kalyba'yla yüzleşmek tüm zekâsını kullanmasını gerektirecekti. Aralaq kıpırdandığında Ead silahlarını toplayıp kendini tekrar onun sırtına attı.

Öğleye kadar ormanın içinde yolculuk ettiler. Minara Nehri'nin ana akımına ulaştıklarında Ead elini gözlerine siper etti. Nehir acımasızdı, hızla akıyordu ve derindi. Aralaq sığ taraflardaki kayaların arasından zıpladı, kayalar bitince de yüzmeye başladı; Ead onun kürküne sıkıca tutunuyordu.

Nehrin diğer tarafına ulaştıklarında yağmur yağmaya başladı, Ead'ın bukleleri yüzüne ve boynuna yapışıyordu. O biraz hurma yerken Aralaq ormanın derinliklerine ilerlemeye devam etti. Ancak güneş tekrar batmaya başlayınca durdu.

"Çardak yakınlarda." Havayı kokladı. "Bir saat geçtikten sonra dönmezsen arkandan geleceğim."

"Pekâlâ."

Ead, Aralaq'ın sırtından indi.

"Unutma Eadaz," dedi Aralaq, "burada gördüğün her şey bir illüzyon."

"Biliyorum." Ead yay kullandığı koluna deri bir zırh geçirdi. "Yakında görüşürüz."

Aralaq mutsuz bir tavırla homurdandı. Ead elinde baltasıyla sisin içine adımını attı.

Dallardan oluşan ve çiçeklerle süslü bir kemerli geçit, kapıyı oluşturuyordu. Çiçekler fırtına bulutlarının rengindeydi.

Bir ormanda, gölgelikli bir çardak görüyorum, gün ışığı çimlerde benek benek. Çardağın girişinde mor çiçeklerden yapılmış bir geçit var, sabra çiçeği sanırım.

Ead bir elini kaldırdı ve yıllardır ilk kez bir büyücü ateşi yarattı. Ateş parmaklarında dans edip çiçekleri ateşe verdi, illüzyonun altındaki dikenleri açık etti.

Ellerini kapadı. Büyücü ateşinin mavi alevi yeterince uzun süre yanarsa bir efsunu bozardı ama Ead kendini koruyacak kadar güç saklamak istiyorsa alevi ölçülü kullanması gerekecekti. Aralaq'a son bir bakış attıktan sonra dikenleri baltasıyla parçalayıp kemerli geçidin arkasındaki çayıra yara almadan geçti.

İlahların Bahçesi'ndeydi. Öne bir adım atarken çimlerden bir koku yükseldi, öylesine yoğun ve iğrenç bir kokusu vardı ki dilinde tadını alabiliyordu. Benek benek ışıkların yansıdığı çimler Ead'ın bileklerine kadar çıkıyordu.

Buradaki ağaçlar dip dibeydi. Arkalarında sesler yankılanıyordu: Aynı anda hem yakın hem uzak, suyun şırıltısıyla dans eden sesler.

Gerçekten buradalar mıydı, yoksa bu da efsunun bir parçası mıydı?

"Min mayde of strore, I knut thu smal,
as lutil as mus in gul mede.

With thu in soyle, corn grewath tal.
In thu I hafde blowende sede."[7]

Görüş açısına kaynak suyuyla beslenen büyük bir havuz çıktı. Ead kendini havuza doğru yürürken buldu. Her adımla beraber ağaçlardaki sesler yükseldi ve Ead'ın başı deli gibi döndü. Seslerin şarkı söyledikleri dilin çoğu anlaşılmazdı ama bazı sözcüklerin Inyscenin eski bir biçiminden olduğu sugötürmezdi. Hatta eskiden de daha eski bir biçimdi bu. Kargışorman kadar kadim.

"In soyle I soweth mayde of strore
boute in belga bearn wil nat slepe.
Min wer is ut in wuda frore –
he huntath dama, nat for me."[8]

Baltayı tutan eli terlemişti. Sesler, ölüp gitmiş bir çağın şafağından kalma bir ritüeli anlatıyordu. Ead başının üstündeki dalların çapraz örgülerini incelerken bir yandan kendini, o dalları kanla kaplı, sesleri de onu tuzağa çekiyormuş gibi hayal etmeye zorladı.

Patikanın sonunda büyük bir kaya buluyorum, dokunmak için kayaya uzanıyorum, sanırım el benim elim değil. Ead arkasını döndü. İşte oradaydı: Neredeyse onun kadar uzun olan, bir mağaranın ağzını koruyan bir kaya levhası. *Kaya ikiye yarılıyor, içinde...*

"Merhaba."

Ead başını kaldırdı. Yukarıdaki dalın üstünde ufak bir oğlan oturuyordu.

"Merhaba," dedi tekrar Selinyi dilinde. Sesi tiz ve tatlıydı. "Benimle oynamak için mi geldin?"

---

7 Saman bebeğim, küçücük örerim seni / Ufacık, sarı çayırlardaki fare gibi / Sen varken toprakta mısır büyür serpilir / Senin içine üfledim tohumu. (ç. n.)

8 Ektiğim toprakta büyür saman bebek / Ama karnımda uyumaz çocuk / Kocam dışarıda, donmuş ormandadır / Avlar geyik ama benim için değil. (ç. n.)

Çocuk melodik bir şekilde güldü. Ead bir an baktığında oradaydı.

Bir sonraki an ortadan kaybolmuştu.

Bir şey Ead'ın havuza doğru bakmasına neden oldu. Suyun yüzeyinde dalgalanma olup olmadığına bakarken ensesini ter bastı.

Suda bir baş belirince derin bir nefes aldı. Suyun içinden koyu renk badem gözlü ve çıplak bir kadın belirdi.

"Eadaz du Zāla uq-Nāra." Kalyba çayıra adımını attı. "Uzun zaman oldu."

Inysca Cadısı. Ormanın Hanımı. Sesi de havuzu kadar derin ve berraktı, tuhaf bir şekilde tonu yükselip alçalıyordu. Kuzey Inysce aksanıyla konuşuyor gibiydi ama tam da öyle değildi.

"Kalyba," dedi Ead.

"Seni son gördüğümde altıdan büyük değildin. Şimdi bir kadın olmuşsun," dedi Kalyba onu inceleyerek. "Yıllar ne çabuk geçiyor. Seneler etin üstüne çentikler bırakmayınca insan unutuyor."

Ead, Kalyba'nın yüzünü iyi hatırlıyordu şimdi, o mağrur elmacık kemiklerini ve dolgun üst dudağını. Kalyba'nın teni esmerdi, uzuvları uzun ve biçimliydi. Kestane rengi saçları göğüslerinin üstüne dalga dalga uzanıyordu. Ona bakan herkes yirmi beş yaşından bir gün büyük olmadığına yemin ederdi. Kalyba güzeldi ama Ead'ın kendi yansımasında gördüğü o boşluk onu da sarmıştı.

"Son ziyaretçim rahibelerinizden biriydi, hiç işlemediğim bir suçun cezası olarak kellemi Mita Yedanya'ya götürmeye gelmişti. Sanırım sen de aynısını yapmak için geldin," dedi Kalyba. "Bunu denememen için seni uyarırdım ama Manastır'ın rahibeleri benim uzakta geçirdiğim yıllarda ukalalaşmışlar."

"Buraya size zarar vermek için gelmedim."

"Bana neden geldin öyleyse tatlı büyücü?"

"Öğrenmek için."

Kalyba kıpırdamadı, yüzü ifadesizdi. Karnından ve kalçalarından aşağı damlalar süzüldü.

"Inys'den yeni döndüm," dedi Ead. "Son Başrahibe beni oraya kraliçeye hizmet etmem için yollamıştı. Ascalon'dayken Ormanın Hanımı'nın büyük gücüne dair hikâyeler duydum."

"Ormanın Hanımı." Kalyba gözlerini kapadı ve sanki bu ismin yoğun bir kokusu varmış gibi derin bir nefes aldı. "Ah, biri bana o adla seslenmeyeli *çok* uzun zaman olmuştu."

"Inys'de hâlâ sizden korkuyor ve size hürmet ediyorlar."

"Muhakkak. Tuhaf çünkü çocukken bile kargışormana çok nadir giderdim," dedi cadı. "Köylüler benden korktuklarından oraya adımlarını dahi atmazlardı ama ben yaşamımın çoğunu doğduğum yerden uzakta geçirdim. Evimin alıç ağacının yanı olduğunu fark etmeleri uzun zamanlarını aldı."

"İnsanlar kargışormandan sizin yüzünüzden korkuyorlar. Ormanın içinden sadece tek bir yol geçiyor, o yolda yürüyenler de ceset mumlarından ve çığlıklardan bahsediyorlar. Sizin büyünüzün kalıntıları olduğunu söylüyorlar."

Kalyba hafifçe gülümsedi.

"Mita Yedanya beni Lasia'ya geri çağırdı ama ben kılıcımı daha büyük bir büyücünün hizmetine sunmayı tercih ederim." Ead ona doğru bir adım attı. "Kendimi öğrencin olarak sunmaya geldim Hanımım. Büyünün tüm gerçeğini öğrenmek için."

Sesi kendi kulaklarına bile huşu içinde geliyordu. Neredeyse on yıl boyunca Inys sarayını kandırmayı becerebilmişse bir cadıyı da kandırabilirdi.

"Gurur duydum," dedi Kalyba, "ama eminim ki Başrahibe'n sana gerçeği verebilir."

"Mita Yedanya ondan öncekiler gibi değil. O içe doğru bakıyor," dedi Ead. "Ben bakmıyorum."

En azından bu kısım doğruydu.

"Kendi burnunun ötesini görebilen bir rahibe. Gümüş bal kadar nadir," dedi Kalyba. "Ana yurdumda bana dair anlattıkları hikâyelerden korkmuyor musun Eadaz uq-Nāra? Orada ben ço-

cuk hırsızıyım, bir acuzeyim, katilim. Geçmişin hikâyelerindeki canavarım."

"Yaramaz çocukları korkutmak için anlatılan hikâyeler. Anlamadığım şeyden korkmam ben."

"Peki asırlardır kullandığım güce *layık* olduğunu düşündüren ne?"

"Hanımım, ben o güce layık değilim," dedi Ead, "ama sizin rehberliğinizle belki olabilirim. Beni bilginizle onurlandırırsanız tabii."

Kalyba kuzuyu inceleyen bir kurt gibi onu bir süre inceledi.

"Söylesene," dedi, "Sabran nasıl?"

Ead cadının o ismi söyleme şekline neredeyse ürperecekti, neredeyse yakın bir dostundan bahsediyor gibiydi.

"Inys Kraliçesi iyi," diye cevap verdi.

"Gerçeği istiyorsun ama kendi dudakların yalan söylüyor."

Ead onun gözlerine baktı. Cadının yüzü, tercümesi yapılamayacak kadar kadim çentiklerle dolu bir oymaydı. "Inys Kraliçesi tehlikede," diye kabul etti.

"Daha iyi." Kalyba başını yana eğdi. "Teklifinde samimiysen nazik davranıp silahlarını teslim edersin. Ben Inysca'da yaşarken misafirlerin bir salonun eşiğine silah getirmesi büyük bir hakaret kabul edilirdi." Bakışları dikenlerden oluşan kemerde gezindi. "O eşiği geçmek daha da beter."

"Bağışlayın. Sizi aşağılamak istemedim."

Kalyba, Ead'ı ifadesizce izledi. Kendi ölüm fermanını imzalıyormuş gibi bir hisle Ead silahlarını çıkarıp çimlerin üstüne koydu.

"İşte. Şimdi bana güvenmek zorundasın," dedi Kalyba neredeyse nezaketle, "karşılığında da sana zarar vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim Hanımım."

Bir süre karşı karşıya durdular, aralarında çayırın yarısı kadar mesafe vardı.

Kalyba'nın ona herhangi bir şey anlatması için bir sebep yoktu. Bunu Ead da biliyordu, cadı da.

"Gerçeği istediğini söylüyorsun ama gerçek çok ipliği olan bir dokumadır," dedi Kalyba. "Büyücü olduğumu biliyorsun. Senin gibi bir siden ustasıyım, daha doğrusu *öyleydim,* yaşlı Başrahibe portakal ağacının meyvesini benden esirgemeden önce. Hepsi de Mita Yedanya ona öz anneni zehirlediğimi söylediği için oldu." Gülümsedi. "Sanki zehir kullanacak kadar alçalırmışım gibi."

Yani Mita bu sürgünden şahsi olarak sorumluydu. Son Başrahibe nazik bir kadındı ama *munguna*'sı da dâhil olmak üzere etrafındakilerden çabucak etkilenirdi.

"Ben İlk Kan'ım. Alıç ağacından yiyen ilk ve son kişi bendim, ağaç da bana ölümsüz hayat bahşetti. Ama tabii," dedi Kalyba, "buraya sidenimi merak ettiğin için gelmedin, siden senin için zaten tanıdık. Sen *diğer* gücümün kaynağını bilmek istiyorsun, hiçbir rahibenin anlamadığı gücümün. Rüyalar ve illüzyon gücü. Ascalon'un, *hildistérron*'umun gücü."

Savaş yıldızı. Kılıç için kullanılan şairane bir terimdi. Ead bu terimi daha önce de dua kitaplarında görmüştü ama şimdi bu terim içindeki bir teli çekti ve aydınlanma anı, bir müzik notası gibi beliriverdi.

Ateş topraktan yükselir, ışık gökten iner.

Işık gökten iner.

Hildistérron.

Üstelik *Ascalon.* Inysca Adaları'nın kadim dilinden gelme bir isimdi. *Yıldız* anlamına gelen bir sözcük olan *astra*'nın ve güç anlamındaki *lun*'un çarpıtılmış haliydi. Bunu Ead'a Loth anlatmıştı.

Güçlü yıldız.

"Inys'deyken... Rumelabar Tableti'ndeki metni hatırladım. Ateş ve yıldız ışığı arasındaki bir dengeden bahsediyordu." Ead konuşurken bile zihni, her an daha da sağlam görünen bir açıklama örüyordu. "Siden ağaçları büyücülere ateş bahşediyor. Sizin

gücünüz, *diğer* gücünüz gökten mi geliyor, merak ettim. Uzun Saçlı Yıldız'dan."

Kalyba'nın yüzü kendini şaşkınlığa bırakacak bir suret değildi ama Ead yine de gördü. Bakışlarında bir şeyler ışıldamıştı.

"Güzel. Ah, *çok* güzel." Kendine engel olamayıp hafifçe güldü. "O isim zamanda kaybolup gitti sanıyordum. Bir büyücü Uzun Saçlı Yıldız'ı nasıl duydu?"

"Gulthaga'ya gittim."

Bu sözcükleri söyleyen Truyde utt Zeedeur'du. Kız bir aptal gibi davranmış olabilirdi ama en azından içgüdüleri doğruydu.

"Gömülü Şehir'de dolaştığına göre *hem* zeki *hem de* cesursun." Kalyba onu süzdü. "Çardak'ımda yanımda birinin olması hoş olurdu, sonuçta Manastır'ın rahibeleri benden esirgeniyor. Zaten gerçeğin bir kısmını bildiğine göre... sana geri kalanını anlatmakta bir zarar görmüyorum."

"O bilgiye çok kıymet gösteririm."

"Muhakkak. Tabii," dedi Kalyba dalgın bir şekilde, "gücümü anlamak için sidene ve büyünün iki dalına dair tüm gerçeği bilmen gerekir, Mita da böyle şeyleri neredeyse hiç anlayamıyor. Rahibeleri karanlıkta tutuyor, onları yıpranmış kitapların konforuyla sarmalıyor. Hepiniz cahillikle sırılsıklamsınız. Benim bilgim –*gerçek* bilgi– değerli bir şeydir."

Bu bir oyunun içindeki bir sonraki hamleydi. "Paha biçilemez denebilir," diye ona katıldı Ead.

"Ben o bilginin bedelini ödedim. Sen de ödemelisin."

Nihayet Kalyba ona yaklaştı. Ead'ın etrafında gezinirken saçlarından su damlıyordu.

"Bir öpücük alacağım," diye fısıldadı kulağına. Ead olduğu yerde kök salmış gibi durdu. "Uzun yıllardır yalnızım. Senden bir öpücük alırsam tatlı Eadaz, bilgim senindir."

Cadının teninde metalik bir koku vardı. Ani, tekinsiz bir an boyunca Ead kanında bir şeyin –hayati bir şeyin– o kokuya

cevap verircesine şakıdığını hissetti. "Hanımım," diye mırıldandı Ead, "söylediğinizin gerçek olduğunu nereden bileceğim?"

"Aynı şeyi Mita Yedanya'ya da soruyor musun, yoksa ona koşulsuz güveniyor musun?" Ead'dan cevap alamayan Kalyba konuşmaya devam etti. "Sana doğru söyleyeceğime dair söz veriyorum. Ben gençken söz vermek yemin etmekti. O zamanın üstünden uzun yıllar geçti ama hâlâ kadim yöntemlere saygı duyarım."

Bu riski almak dışında seçeneği yoktu. Ead kendini hazırlayıp ona doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"İşte," dedi Kalyba. Nefesi buz gibiydi. "Bedel ödendi."

Ead cesaret edebildiği kadar hızlı geri çekildi. Aniden zihninde beliren, Sabran'la ilgili düşünceleri bastırdı.

"Büyünün iki dalı vardır," diye başladı Kalyba. Gün ışığı saçındaki altın ipliklerde parlıyor, her su damlasının resmini çiziyordu. "Bildiğin üzere Manastır'ın rahibeleri sideni, yani dünyevi büyüyü kullanır. Siden dünyanın merkezinden gelir ve portakal ağacı da kanal görevi görür. Ağacın meyvesinden yiyenler, büyüsünü kullanabilirler. Bir zamanlar en az üç siden ağacı vardı –portakal, alıç ve dut– ama şimdi bildiğim kadarıyla sadece bir tane kaldı.

"Ne var ki sevgili Eadaz, sidenin doğal bir karşıtı vardır: semavi büyü ya da *sterren*, yani yıldızların gücü. Bu büyü türü soğuktur ve anlaması zordur, zarif ve kaygandır. Büyüyü kullananın illüzyonlar yaratmasına, suyu kontrol etmesine... hatta biçimini değiştirmesine bile izin verir. Onda ustalaşmak çok daha zordur."

Ead artık meraklıymış gibi davranmak zorunda değildi.

"Uzun Saçlı Yıldız geçtiğinde ardında gümüş rengi bir sıvı bırakır. Ben ona *yıldız küfü* adını taktım," dedi Kalyba. "Sterren o yıldız küfü içinde yaşar, tıpkı sidenin meyvenin içinde yaşaması gibi."

"Ender olmalı."

"Anlatılamayacak kadar. Keder Çağı'nın sonundan beri meteor yağmuru olmadı; üstelik şunu anlaman gerek Eadaz, Keder Çağı'nın sonu olan *şey* o meteor yağmuruydu. *Wyrm*'ların düştüğü zaman gelmesi tesadüf değildi. Doğulular kuyruklu yıldızı yollayanın ejder tanrıları Kwiriki olduğunu inanırlar." Kalyba gülümsedi. "Meteor yağmuru sidenin daha güçlü olduğu bir devri kapatıp sidenden yapılma ejderhaları uyumaya zorladı."

"Ondan sonraki devirde sterren daha güçlüydü," dedi Ead.

"Bir süre," diye onayladı Kalyba. "Büyünün iki dalı arasında bir denge vardır. Birbirlerini kontrol altında tutarlar. Biri parlayınca diğeri söner. Bir Ateş Çağı'nın ardından tekrar bir Yıldız Işığı Çağı gelecek. Şu anda siden çok daha güçlü ve sterren de normal halinin bir gölgesinden ibaret. Ancak bir meteor yağmuru gelince... O zaman sterren tekrar parlayacak."

Tüm dünya Rumelabar Tableti'ne olan ilgileri yüzünden simyacılarla dalga geçmişti ama asırlar boyunca simyacılar hakikatin çevresinde daireler çizip durmuşlardı.

Üstelik bu gerçekten de hakikatti. Ead bunu karnının içinde, kalbinin derinliklerinde hissedebiliyordu. Sırf Kalyba'dan duymuş olsaydı inanmazdı ancak cadının açıklaması, boncukları bir arada tutan ipliği oluşturuyordu. Uzun Saçlı Yıldız. Rumelabar Tableti. Keder Çağı'nda *wyrm*'ların düşüşü. Şu anda karşısında duran kadının tuhaf yetenekleri.

Hepsi birbirine bağlıydı. Hepsi de tek bir hakikatten doğuyordu: aşağıdan ateş, yukarıdan ışık. Bu ikilik üzerine inşa edilmiş bir evren.

"Rumelabar Tableti bu dengeden bahsediyor," dedi Ead, "ama denge bozulduğunda neler olduğunu da anlatıyor."

"*Birinin fazlası diğerini alevlendirir, bunun içinde de evrenin sonu vardır*," dedi Kalyba ezbere. "Korkutucu bir uyarı. Şimdi, evrenin sonu ne ya da kim olabilir?"

Ead başını iki yana salladı. Cevabı gayet iyi biliyordu ancak salağa yatmak daha güvenliydi. Böylece cadı ona karşı ihtiyatı elden bırakmış olurdu.

"Ah, Eadaz, çok iyi gidiyordun. Yine de," dedi Kalyba, "gençsin sen. Çok da ağır yargılamamalıyım seni."

Arkasını döndü. Hareket ederken eli sağ tarafına gitti. Vücudunun sağı da geri kalanı kadar yumuşak ve pürüzsüzdü ama cadının yürüyüşü, hissettiği acıyı açık ediyordu.

"İyi misiniz Hanımım?" diye sordu Ead.

Kalyba cevap vermedi.

"Uzun zaman önce kozmik ikilik... bozuldu," demekle yetindi. Ead o gözlerde korkunç bir şeyler gördüğünü hissetti. Nefretin gölgesi. "Sterren dünyada fazla güçlendi ve karşılığında da ayaklarımızın altındaki ateş ortaya menfur bir şey çıkardı. Sidenin yarattığı, *yanlış* bir şey."

Evrenin sonu.

"İsimsiz Olan," dedi Ead.

"O ve takipçileri. Onlar dengesizliğin çocukları. Kaosun." Kalyba bir kayanın üstüne oturdu. "Birbirlerinin halefi olan Başrahibeler uzun zaman boyunca ağaç ve *wyrm*'lar arasındaki bağlantıyı gördüler ama hem kendi adlarına hem rahibeler adına bunu reddettiler. Büyücüler şimdiki gibi Ateş Çağları'nda Ejderik alev bile yaratabilirler... Tabii kullanmanız yasak."

Tüm rahibeler *wyrm* ateşi yaratma potansiyelleri olduğunu bilseler de bunun nasıl yapılacağı onlara öğretilmiyordu.

"İllüzyonlarınız sterrenden geliyor," diye mırıldandı Ead, "bu yüzden siden onları yakıp yok ediyor."

"Siden ve sterren belirli durumlarda birbirlerini yok edebilirler," diye belirtti Kalyba, "ama ayrıca birbirlerini *çekerler* de. İki büyü türü de en çok kendine ama bir yandan da karşıtına çekilir." Koyu renk gözleri ilgiyle aydınlanmıştı. "Şimdi, benim bulmaca çözücüm. Sidenin doğal kanalı portakal ağacıysa sterrenin doğal kanalları nelerdir?"

Ead bunu düşündü. "Doğu'nun ejderhaları olabilir."

Onlara dair az buçuk bilgisine göre ejderhalar su yaratıklarıydı. Sadece bir tahminde bulunmuştu ama Kalyba gülümsedi.

"Çok iyi. Ejderhalar sterrenden doğdu. Uzun Saçlı Yıldız geldiğinde rüyalar bahşedebilir, biçimlerini değiştirebilir ve illüzyonlar örebilirler."

Bunu kanıtlamak istercesine cadı bir elini vücudundan aşağı kaydırdı. Bir anda üzerinde kahverengi, ipekli, kalın bir kumaştan bir Inysli elbisesi belirmişti, belinde de akik ve incilerle işlenmiş bir kuşak vardı. Saçında cevher çiçekleri açtı. İllüzyon olan çıplaklığı mıydı, yoksa bu mu?

"Uzun zaman önce, topladığım yıldız küfüne biçim vermek için ateşimi kullandım." Kalyba parmaklarıyla saçlarını taradı. "Var olmuş en olağanüstü silahı yaratmak için."

"Ascalon."

"Sidenle dövülmüş, sterrenden yapılma bir kılıç. Kusursuz bir birleşim. Onu, bir kuyruklu yıldızın gözyaşlarından yaptığım kılıcı görünce fark ettim ki ben sadece bir büyücü değildim." Ağzı seğirdi. "Manastır bana yeteneklerim yüzünden cadı diyor ama ben efsuncuyu tercih ediyorum. Kulağa hoş geliyor."

Ead pazarlık ettiğinden fazlasını öğrenmişti ama buraya gelmesinin asıl sebebi cevher hakkında soru sormaktı.

"Hanımım," dedi, "yetenekleriniz gerçekten de mucizevi. Sterrenden başka bir şey yarattınız mı hiç?"

"Asla. Ascalon'un bu dünyadaki hiçbir şeye benzememesini istedim. Zamanının en yüce şövalyesi için bir hediyeydi. Tabii," dedi Kalyba, "bu, başka nesneler yok demek *değil*... Ama onları ben yapmadım. Varlarsa bile çoktandır kayıplar."

Ead ona cevherden bahsetmek için can atıyordu ama Kalyba'nın bundan haberi olmaması daha iyiydi, yoksa cevheri ele geçirmek için elinden geleni yapardı.

"Kılıcı görmeyi her şeyden çok isterim. Tüm Inys ondan bahsediyor," dedi Ead. "Bana gösterir misiniz Hanımım?"

Kalyba alçak sesle kıkırdadı. "Kılıç bende olsaydı ben de çok mutlu olurdum. Ascalon'u asırlar boyunca aradım ama Galian iyi saklamış."

"Nereye sakladığına dair ipucu bırakmamış mı?"

"Sadece kılıcı benden korumak için ölmeyi göze alanların eline bırakacağını söylemişti." Gülümsemesi soldu. "Inys Kraliçeleri de kılıcı aradılar, onlar için kutsal sonuçta ama... bulamayacaklar. Ben bulamıyorsam kimse bulamaz."

Kalyba'nın Ascalon'u Galian Berethnet için yarattığı Manastır'da bilinen bir şeydi. Birçok rahibenin Kalyba'ya güvenmemesinin sebeplerinden biri de buydu. Galian da Kalyba da aynı devirde doğmuşlar ve Altınhuş kentinde veya kentin etrafında yaşamışlardı ancak bu sınırlı bilgiler dışında kimse ilişkilerinin doğasını anlayamıyordu.

"Kraliçe Sabran rüyasında bu Sonsuzluk Çardağı'nı görüyordu," dedi Ead. "Ben onun nedimesiyken bana böyle demişti. Sadece siz rüyalar örebiliyorsunuz Hanımım. O rüyaları ona gönderen siz miydiniz?"

"Bu bilgi için," dedi Kalyba, "daha büyük bir bedel lazım."

Bunu derken kayadan kayarak indi. Bir kez daha çıplaktı, yan yatarak yere uzandı ve altındaki kaya bir çiçek yatağına dönüşüverdi. Çiçekler krema ve bal kokuyordu.

"Bana gel." Çiçek yapraklarının üstünde gezdirdi elini. "Gel, Çardak'ta benimle yat, ben de rüyalara dair şarkılar söyleyeyim sana."

"Hanımım," dedi Ead, "sizi memnun etmek ve sadakatimi kanıtlamak kadar istediğim başka bir şey yok ama kalbim bir başkasına ait."

"Rüya örmenin sırrı eminim ki bir geceye değerdir. Bir âşığın yumuşak dokunuşunu hissetmeyeli yüzyıllar oldu." Kalyba bir parmağını karnında gezdirdi, kalçalarının birleştiği yerin hemen üstünde durdu. "Ama... sadakati de severim. Bu yüzden

bana başka bir hediye vermeni kabul edeceğim. Yıldızlara ve yeteneklerine dair bilgilerim karşılığında."

"Ne isterseniz."

"Yirmi yıldır portakal ağacından uzağım. Bir büyücü bir kez ateşin tadına baktı mı ondan sonra hep onun için yanar durur. Açlık beni içten içe yiyor. Alevimi geri istiyorum." Kalyba bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Bana meyveyi getirirsen vârisim olursun. Bana yemin et Eadaz du Zāla uq-Nāra. İstediğim şeyi getireceğine yemin et."

"Hanımım," dedi Ead, "Ana'nın üstüne yemin ederim."

"Yani cevherlerle ilgili hiçbir şey demedi," Başrahibe. "Sadece onları kendisinin yapmadığını söyledi."

Ead güneş odasındaydı, Başrahibe karşısındaydı.

"Evet, Başrahibe," dedi. "Yarattığı tek şey Ascalon. Cevherlerden bahsetmemek iyi olur diye düşündüm, onların peşine düşer diye korktum."

"Güzel."

Chassar'ın yüzü ciddiyetle doluydu. Başrahibe ellerini korkuluğa dayadı, yüzüğü güneşin altında ışıldadı.

"Büyünün iki dalı. Hiç böyle bir şey duymamıştım." Bir nefes aldı. "Bundan hiç hoşlanmadım. Cadı doğuştan yalancı. Ona Çataldil demelerinin bir sebebi var."

"Gerçeği süslüyor olabilir," dedi Chassar, "ama ne kadar kana susamış ve soğuk olursa olsun bana hiç yalancı gibi gelmiyor. Inysca'da onun zamanında yemin bozmanın vahşi cezaları vardı."

"Zāla konusunda yalan söylediğini unutuyorsun Chassar. Onu zehirlemediğini iddia etmişti ama sadece bir yabancı, bir rahibeyi öldürür."

Chassar bakışlarını yere indirdi.

"Cevherler sterren olsa gerek," dedi Ead. "Onları Kalyba yapmadıysa bile. Bizim büyü türümüzden değillerse, diğer tür-

den olmalılar." Başrahibe yavaşça başını salladı. "Kalyba'ya ona meyveyi götüreceğime yemin ettim. Götürmediğimde benim peşime düşer mi?"

"Bir ava çıkıp büyüsünü boşa harcayacağını sanmıyorum. Zaten burada güvendesin." Başrahibe güneşin batışını izledi. "Diğer rahibelere hiçbir şey söyleme. Araştıracağımız sonraki şey şu... Neporo olacak."

"Bir Doğulu," dedi Ead sessizce. "Bu size Ana'nın, Güney'in ardındaki dünyayla ilgilendiğini anlatıyordur şüphesiz."

"Bu konudan sıkıldım Eadaz."

Ead dilini ısırdı. Chassar ona temkinli bir bakış attı.

"Neporo doğru söylüyorsa o zaman düşmanımızı yenmen için hem Ascalona'a hem de cevherlere ihtiyacımız olacak." Başrahibe şakağını oydu. "Beni yalnız bırak Eadaz. Benim... izleyeceğimiz yolu düşünmem lazım."

Ead başını eğip odadan çıktı.

Kendi odasına döndüğünde Aralaq'ı yolculuklarından yorulmuş bir halde yatağın ayak ucunda uyurken buldu. Onun yanına, yatağın üstüne oturup ipeksi kulaklarını okşadı. Kulakları uykusunda kıpırdanıyordu.

Ead'ın zihni yıldızlar ve ateşten oluşan bir havandı. İsimsiz Olan dönecekti ve Manastır'ın elinde onu yok etmek için gereken üç nesneden sadece bir tanesi vardı. Geçen her saatle beraber Erdemlik'teki tehlike büyüyordu ve Sabran daha da büyük bir tehlikedeydi. Bu esnada Sigoso Vetalda, Denizısırganı Koyu'nda işgal filosunu inşa ediyordu. Bölünmüş bir Batı, İnsan Kral'a karşı hazır olmayabilirdi.

Ead, Aralaq'a yaslanıp gözlerini kapadı. Bir şekilde Sabran'a yardım edecek bir yol bulmalıydı.

"Eadaz."

Başını kaldırdı.

Kapının girişinde bir kadın duruyordu. Sıkı bukleler yüzünü bir taç misali süslüyor, bal rengi gözlerine sarkıyordu.

"Nairuj," dedi Ead ayağa kalkarak.

Çocukluklarından beri rakiplerdi. Nairuj, Başrahibe'nin dikkatini çekmek için hep Jondu'yla yarışırdı ve bu da Jondu'yu ablası gibi seven Ead'ın zoruna gitmişti. Ancak şimdi Ead, Nairuj'un ellerini tutup yanağına bir öpücük kondurdu.

"Seni görmek güzel," dedi Ead. "Pelerini onurlandırıyorsun."

"Sen de Sabran'ı bu kadar uzun süre koruyarak hepimizi onurlandırdın. İtiraf edeyim, genç ve aptalken senin o gülünç saraya gitmek için gemiye bindirildiğini görünce gülmüştüm," dedi Nairuj hafif bir gülümsemeyle, "ama şimdi anlıyorum ki hepimiz Ana için farklı yöntemlerle çalışıyoruz."

"Biz şu anda sohbet ederken ona hizmet ediyorsun, görüyorum." Ead da gülümsedi. "Doğuma az kalmış gibi."

"Bugün yarın." Nairuj bir elini karnına koydu. "Kızıl Hanımlar'a kabul törenin için seni hazırlamaya geldim."

Ead gülümsemesinin yayıldığını hissetti. "Bu gece mi?"

"Evet. Bu gece." Nairuj güldü. "Fýredel'i kovmandan sonra tabii ki döner dönmez terfi alacaktın. Aksini mi düşündün?"

Ead'ı bir sandalyeye yönlendirdi. Bir oğlan gelip bir tepsi bıraktı, sonra odadan çıktı.

Ead kucağında ellerini birleştirdi. Kalbi, bir kuş sürüsünün kanatlarıyla çırpıyordu.

Bir geceliğine Ead, Kalyba'dan öğrendiklerini bir kenara bırakacaktı. Bu duvarların dışında olmuş her şeyi unutacaktı. Kim olduğunu anlayacağı yaşa geldiğinden beri kaderinde bir Kızıl Hanım olmanın yattığını biliyordu.

Rüyası şimdi buradaydı. Ead da bunun tadını çıkaracaktı.

"Senin için." Nairuj ona bir kadeh verdi. "Başrahibe'den."

Ead içkiyi yudumladı. "Ana aşkına." Tatlı aromalardan örülmüş bir tat yayıldı ağzına. "Ne bu?"

"Güneş şarabı. Kumenga'dan. Başrahibe birkaç şişe saklıyor," diye fısıldadı Nairuj. "Mutfaktaki Tulgus bazen benim de tadına

bakmama izin veriyor. Benim yolladığımı söylersen sana da izin verir. Başrahibe'ye söyleme yeter."

"Asla söylemem."

Ead tekrar yudumladı. Şarabın tadı enfesti. Nairuj tepsiden tahta bir tarak aldı.

"Eadaz," dedi, "başsağlığı dilemek istiyorum. Jondu için. Farklı yönlerimiz vardı ama ona çok saygı duyuyordum."

"Teşekkür ederim," dedi Ead. Zihnini kederden temizlemek için başını salladı. "Hadi o zaman Nairuj. Bana son sekiz senede olanları anlat."

"Anlatacağım," dedi Nairuj tarakla hafifçe avucuna vurarak, "sen de bana Inys sarayının tüm sırlarını anlatmaya söz verirsen elbette." Yağ kâsesine uzadı. "Orada yaşamanın kömür üzerinde yürümek gibi olduğunu duydum. Saray mensupları kraliçeye yaklaşabilmek için birbirlerinin üstüne çıkarlarmış. Dokuzuncu Sabran'ın sarayında, Rumelabar'daki sema taşından bile fazla entrika varmış."

Ead pencereye doğru baktı. Yıldızlar belirmeye başlamıştı.

"Gerçekten," dedi, "tahmin bile edemezsin."

Nairuj, Ead'la uğraşırken ona *wyrm*'ların Güney'de istikrarlı bir şekilde uyandıklarını ve Kızıl Hanımlar'ın bu tehlikeyle baş etmek için her gün daha sıkı çalıştıklarını anlattı. Kral Jantar ve Yüce Hükümdar Kagudo –Manastır'dan haberleri olan tek yöneticiler– şehirlerinde ve saraylarında nöbet tutacak daha çok rahibe istemişlerdi. Bu esnada evle ilgili işlerle ilgilenen Manastır erkeklerinin yakında *wyrm* katilleri olarak eğitilmesi gerekebilirdi.

Buna karşılık Ead da ona Inys'in akla sığmaz yönlerini anlattı. Saray mensupları, âşıklar ve şairler arasındaki adi düşmanlıkları. Oliva Marchyn'in emrindeki bir Onur Nedimesi olarak geçirdiği zamanları. Ateş için gübre ve baş ağrısı için sülük veren sahte

hekimleri. Sabran'a her sabah sunulan, Sabran'ın içlerinden sadece birini yediği on sekiz yemeği.

"Ya Sabran? Dedikleri kadar kaprisli mi?" diye sordu Nairuj. "Diyorlar ki bir sabah içinde bir alay kadar coşkun, bir ağıt kadar kederli ve bir vahşi kedi kadar öfkeli olabiliyormuş."

Ead uzunca bir süre cevap vermedi. Nihayet, "Bu doğru," dedi.

Yastığın arkasında bir gül. Küçük klavsenin üzerindeki eller. Avlarının peşinde at sürerken Sabran'ın gülüşü.

"Öylesi bir tahta, öylesi bir bedelle oturmak için doğmuş bir kadının o kadarcık da kaprisli olması doğal galiba." Nairuj karnına hafifçe vurdu. "Ulusların kaderi üzerine binmemişken bile yeterince ağır bu."

Tören zamanı yaklaşıyordu. Ead, Nairuj'la üç diğer rahibenin ona giysilerini giydirmelerine izin verdi. Saçını yaptılar, sonra başına portakal çiçekleriyle süslü bir taç yerleştirdiler. Kollarına, camdan ve altından yapılma bilezikler taktılar. Nihayet Nairuj, Ead'ın ellerini tuttu.

"Hazır mısın?"

Ead başını salladı. Ömrü boyunca buna hazırlanmıştı.

"Seni kıskandım," dedi Nairuj. "Başrahibe'nin sana vereceği bir sonraki görev kulağa..."

"Görev mi?" Ead ona baktı. "Ne görevi?"

Nairuj elini salladı. "Daha fazla şey söylememem lazım. Çok geçmeden öğreneceksin." Ead'ı kolundan tuttu. "Gel."

Onu Ana'nın mezarına götürdüler. Mezar odası yüz yirmi mumla aydınlatılmıştı, Cleolind nihayet kanlı hükümdarlığı sonra erdirene kadar tam yüz yirmi kişi kurayla İsimsiz Olan'a kurban edilmişti.

Başrahibe heykelin önünde bekliyordu. Başka bir yere nöbete gönderilmemiş olan her rahibe, Zāla'nın kızının Kızıl Hanım oluşunu izlemek için buradaydı.

Manastır'da törenler kısa ve öz olurdu. Cleolind nedimelerinin, resmî saray seremonilerini yapmalarını istememişti. Önemli olan samimiyetti. Rahibelerin birbirlerini desteklemek ve övmek için bir araya gelmesi. Mezar odasının rahmi andıran karanlığında Ana onları izlerken Ead, Ana'ya daha önce hiç hissetmediği kadar yakın hissediyordu.

Chassar, Başrahibe'nin soluna geçti. Ead'ın öz babasıymışçasına gururluydu.

Ead diz çöktü.

"Eadaz du Zāla uq-Nāra," dedi Başrahibe. Sesi yankılandı. "Ana'ya sadakatle ve sorgulamadan hizmet ettin. Kardeşimiz ve dostumuz olarak seni Kızıl Hanımlar'ın arasına memnuniyetle kabul ediyoruz."

"Ben Eadaz du Zāla uq-Nāra," dedi Ead. "Çocukken yaptığım gibi kendimi yeniden Ana'nın hizmetine adıyorum."

"Ana kılıcını keskin, pelerinini kanla kırmızı eylesin," dediler rahibeler hep beraber, "İsimsiz Olan ışığından korksun." Rahibeye pelerinini verenin öz annesi olması geleneği vardı. Zāla olmadığından pelerini Ead'ın omuzlarına saran Chassar olmuştu. Ead'ın boğazının oyuntusu hizasında pelerini bir broşla ilikledi, elini Ead'ın yanağına yasladığında Ead da onun gülümsemesine karşılık verdi.

Ead sağ elini uzattı. Başrahibe güneş taşından yapılma beş yapraklı bir çiçekle süslenmiş gümüş bir yüzük geçirdi parmağına. Ead'ın ömrü boyunca kendini takarken hayal ettiği yüzüktü bu.

"Dünyaya yürüyesin," dedi Başrahibe, "ve zalim ateşe karşı koyasın. Şimdi ve daima."

Ead sırmalı kumaşı kendine çekti. Kırmızının yoğun tonunu üretmek imkânsızdı. Sadece Ejderik kan pelerine bu rengi verebiliyordu. Başrahibe iki elini de yukarı açıp gülümsedi. Ead, Başrahibe'nin ellerini tutup ayağa kalktı, tüm mezar odası alkışla yankılandı. Başrahibe, Ead'ı diğer rahibelere doğru çevirip onu bir Kızıl Hanım olarak diğerlerine takdim ederken Ead'ın bakışları

Siyāti'nin Oğulları'na kaydı. Orada, içlerinde yüzü tanıdık olan bir adam vardı.

Ead'dan uzundu. Uzun, güçlü kolları ve bacakları vardı. Teni kopkoyuydu. Başını kaldırdığında mum ışığının altında yüz hatları görünür oldu.

Ead bunu görüyor olamazdı. Kalyba duyularıyla oynamıştı. O ölüydü. Kayıptı. Burada olamazdı.

Ancak her şeye rağmen işte buradaydı.

Loth.

44

Güney

Ead.

Ona bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Loth aylardır bu koridorlarda yarı uykuda yürümüştü. Eskiden olduğu adamı unutturmak için yemeğine bir şey koyduklarından şüpheleniyordu. Onun, uzaktan gelen arkadaşının yüzündeki detayları yanlış hatırlamaya başlamıştı.

O arkadaşı şimdi buradaydı, kızıl bir pelerinle sarmalanmış, saçı sayısız çiçekle süslenmişti. Üstelik... bir bütün gibi görünüyordu, tamamlanmış ve ateşle yenilenmiş gibi. Sanki çok uzun süre susuz kalmıştı da şimdi çiçek açıyordu.

Ead bakışlarını kaçırdı. Onu hiç görmemiş gibi. Başrahibe –bu tarikatın başı– onu mezar odasından çıkardı. Ead'i ilk gördüğü anda Loth'un içi ihanetin sızısıyla dolmuştu ancak birkaç saniye boyunca irileşmiş o gözler ve ayrılmış dudaklardan anlamıştı ki Loth onu gördüğüne ne kadar şaşırmışsa Ead da o kadar şaşkındı.

Ne olduğunun önemi yoktu, o hâlâ Ead Duryan'dı, hâlâ dostuydu.

Bir şekilde ona ulaşmak zorundaydı.

Hatırlayamayacak hale gelmeden önce.

Ead onu bulduğunda Chassar yatağındaydı, gözlüklerini burun kemerine yerleştirmiş mum ışığında kitap okuyordu. Ead odaya bir fırtına misali dalınca başını kaldırıp ona baktı.

"Lord Arteloth'un burada ne işi var?" Sesini alçak tutmaya uğraşmadı.

Chassar gür kaşlarını çattı. "Eadaz," dedi, "sakinleş."

Uyumakta olan Sarsun sinirlenip öttü.

"Gece Şahini, Loth'u Cárscaro'ya göndermişti," dedi Ead buz gibi. "Neden burada?"

Chassar derin bir iç çekti.

"Bize bulmaca kutusunu getiren oydu. Kutuyu ona Donmata Marosa vermiş." Gözlüklerini çıkardı. "Ona beni bulmasını söylemiş. Jondu'yla görüştükten sonra."

"Donmata müttefikimiz mi?"

"Anlaşılan öyle." Chassar geceliğinin önünü kapatıp belini bağladı. "Lord Arteloth'un bu akşam mezar odasında olmaması lazımdı."

"Yani onu bilinçli olarak benden uzak tuttun."

Böylesi bir aldatma kimden gelirse gelsin acı verirdi ancak en çok Chassar'dan gelince canı yanmıştı.

"Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum," diye mırıldandı Chassar. "Sana törenden sonra kendim söylemek istedim. Yabancılar Manastır'ı bulduklarında buradan asla çıkamazlar, biliyorsun."

"Onun bir ailesi var. Bunu yapama..."

"Yapabiliriz. Manastır için." Chassar yavaşça yataktan kalktı. "Onu bırakırsak Sabran'a her şeyi anlatır."

"Bundan korkmanıza gerek yok. Gece Şahini, Loth'un saraya dönmesine asla izin vermez," dedi Ead.

"Eadaz, beni dinle. Arteloth Beck, Düzenbaz'ın yandaşlarından biri. Sana nazik davranmış olabilir ama seni asla *anlayamaz*. Sonra bir de gelip bana Sabran Berethnet'e değer vermeye başladığını söyleyecek..."

"Değer veriyorsam ne olur?"

Chassar, Ead'ın yüzünü inceledi. Ağzı, sakalının derinliklerinde kaybolmuştu.

"Inyslilerin dinimize nasıl küfrettiklerini duydun," dedi. "Ana'nın hatırasına neler yaptılar biliyorsun."

"Bana Sabran'a yaklaşmamı söyledin. Bunu yapmış olmam şaşırılacak bir şey mi?" diye karşı saldırıya geçti Ead. "Beni kendi başımın çaresine bakmam için bıraktın o sarayda, neredeyse on yıl. Ben bir yabancıydım. Din değiştiren biriydim. O bekleyişi katlanılabilir kılmak için tutunabileceğim insanlar bulmamış olsaydım..."

"Biliyorum. Bunun için ömrümün kalanı boyunca üzgün olacağım." Nazikçe omzuna dokundu. "Yorgunsun. Kızgınsın. Sabah tekrar konuşabiliriz."

Ead ona çıkışmak istiyordu ama karşısındaki Chassar'dı: Siyāti'nin Oğulları'nın onu yetiştirmesine yardım etmiş, Ead küçükken onu gülmekten ağlatmış, Zāla öldüğünde onu koruyup kollamış kişi.

"Nairuj, Başrahibe'nin bana yakında başka bir görev vereceğini söyledi," dedi Ead. "Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Chassar bir parmağını gözlerinin arasına bastırıp ovuşturdu. Ead ellerini beline koyup bekledi.

"Lasia'dan ayrıldıktan sonra neredeyse dokuz yıl boyunca Sabran'ı Fýredel'den korudun. Ağaçla olan, zamanın ve mesafenin ötesine uzanan o derin bağ ender bir şey. Çok ender." Tekrar yatağa çöktü. "Başrahibe bundan faydalanmak istiyor. Seni Ungulus Kapısı'nın ötesindeki topraklara yollamayı planlıyor."

Ead'ın kalbi güm güm atıyordu. "Niçin?"

"Bir rahibe bize Drayasta'dan söylentiler getirdi. Bir grup korsan, Valeysa'nın Keder Çağı'nda Eria'da bir yerlere yumurtladığını iddia ediyor," dedi Chassar. "Başrahibe senin o yumurtayı bulup yok etmeni istiyor. Yumurta çatlamadan."

"Ungulus." Ead vücudunun büyük kısmını hissedemiyordu artık. "Yıllarca dönemeyebilirim."

"Evet."

Ungulus Kapısı bilinen dünyanın bir ucundaydı. Ardındaki güney kıtası keşfedilmemişti. Oraya giden birkaç kâşif sonu olmayan bir çorak araziden bahsetmişlerdi: Eria adı verilen arazi parıldayan tuz düzlükleriyle acımasız bir güneşten oluşuyordu, tek damla bile su yoktu. Kâşiflerin arasından karşıya geçebilen olmuşsa bile yaşadıklarını anlatmak için geriye kimse dönmemişti.

"Drayasta'yla ilgili hikâyeler hep konuşulur." Ead yavaşça balkona doğru yürüdü. "Ana aşkına, *daha çok* sürgün hak edecek ne yaptım ben?"

"Bu gerçekten acil bir görev," dedi Chassar, "ama kanımca seni sırf dayanıklılığın için değil, bu görev senin dikkatini tekrar Güney'e çevireceği için de seçti."

"Sadakatim sorgulanıyor yani."

"Hayır," dedi Chassar daha nazikçe. "Bu yolculuktan fayda sağlayabileceğine inanıyor, hepsi bu. Bu görev sana amacını hatırlamak ve kendini kirlerden temizlemek için bir şans verecek."

Başrahibe onu Erdemlik'ten olabildiğince uzaklaştırmak istiyordu ki Ead yakında orada patlak verecek karmaşayı görmesin. Döndüğünde Ead'ın artık Güney dışında hiçbir yerin önemi olmadığına inanmasını bekliyordu.

"Bir seçenek daha var."

Ead omzunun üstünden arkasına baktı. "Kafandaki neyse söyle."

"Ona bir çocuk teklif edebilirsin." Chassar bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Manastır için daha çok savaşçıya ihtiyacımız var. Başrahibe senin çocuğunun da senin ağaçla olan bağını alacağını düşünüyor. Bunu yaparsan senin yerine Nairuj'u güneye gönderebilir, doğumdan sonra tabii."

Neşesiz bir gülüşe engel olma çabasıyla çenesi ağrıdı. "Benim için," dedi, "bu bir seçenek değil."

Odadan hızla çıktı. Chassar arkasından, "Eadaz," diye seslense de dönüp ardına bakmadı. "Nereye gidiyorsun?"

"Onunla görüşmeye."

"Hayır." Saniyeler içinde koridoru geçip Ead'ın önüne dikildi. "Eadaz, bana bak. Karar çoktan verildi. Onunla savaşırsan uzakta geçireceğin zamanı arttırır sadece."

"Neyi yanlış yaptım diye düşünmek için uzaklara gönderilmesi gereken bir çocuk değilim ben. Ben..."

"Neler oluyor?"

Ead arkasını döndü. Mor renkli ipeğin içinde göz alıcı görünen Başrahibe koridorun girişinde dikiliyordu.

"Başrahibe." Ead onun yanına gitti. "Beni Ungulus'un ardına göreve yollamayın, yalvarırım."

"Her şey çoktan ayarlandı. Ulu Batılıların bir yuvası olduğundan uzun zamandır şüpheleniyorduk," dedi Başrahibe. "Yuvayı yok etmeye gidecek rahibenin meyve olmadan hayatta kalabilmesi lazım. Benim için bu görevi yapacağına güveniyorum kızım. Ana'ya bir kez daha hizmet edersin eminim."

"Ana'ya hizmetimin böyle olmaması gerekiyor."

"Inys'e dönmene izin vermem dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceksin. Tek istediğin o. Kim olduğunu hatırlamak için Ungulus Kapısı'nın ardına gitmen lazım."

"Kim olduğumu gayet iyi biliyorum ben," diye terslendi Ead. "Bilmediğim şey, uzakta olduğum yıllarda neden hanemizin kendi burnunun ucundan ötesini göremeyecek hale geldiği."

Dediklerini izleyen sessizlik, fazla ileri gittiğinin göstergesiydi.

Başrahibe uzunca bir süre onu izledi, öylesine kıpırtısızdı ki bronzdan yapılmış gibiydi.

"Görevinden tekrar kaçmak istersen," dedi nihayet, "pelerinini geri almak dışında bir seçeneğim olmaz."

Ead konuşamıyordu. İçinden bir ürperti geçti.

Başrahibe kendini odasına kapattı. Chassar, Ead'a hüzünlü bir bakış attıktan sonra uzaklaştı, Ead ise titreyerek dikiliyordu.

Bu kadar eski ve gizli bir topluluğun dikkatli bir şekilde idare edilmesi gerekiyordu. Eadaz du Zāla uq-Nāra şimdi idare edilmek nasıl bir histir biliyordu.

Odasına döndüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Balkona çıkıp bir kez daha Kan Vadisi manzarasını izledi. Portakal ağacı her zamanki gibi güzeldi. Öylesine kusursuzdu ki insanın ruhu ürperiyordu.

Başrahibe Inys'in düşüşüne engel olmayacaktı. İç savaş Erdemlik'i içeriden parçalayınca Inys de İnsan Kral ve Ejderik Ordu için kolay lokma olacaktı. Ead bunu sindiremiyordu.

Güneş şarabı hâlâ komodinin üzerinde duruyordu. Ead öfke titremelerini dindirmeye uğraşarak geriye kalanı içti. Kadehi bitirdiğinde kendini bardağını izlerken buldu. Kadehi ellerinde çevirirken hafızasındaki bir şeyler uyandı.

İkiz kadehler. Adalet Şövalyesi'nin kadim sembolü.

Şövalyenin ve onun soyundan gelenlerin.

Crest.

Adalet Şövalyesi'nin torunu. Suç ve masumiyetin, destek ve muhalefetin, erdem ve ahlaksızlığın kadehlerini tartan kişi. Tahtın güvenilir hizmetkârı.

Saki.

Aubrecht Lievelyn'i hiç onaylamamış olan Igrain Crest. Ead, Kraliçe Kulesi'nden kaçarken bile görünürde Sabran'ı korumak için hizmetkârlarıyla kuleyi kontrol altına alan Igrain Crest.

Ead korkuluğu kavradı. Loth, Cárscaro'dan tek bir uyarı yollamıştı. *Saki'den sakının.* Kraliçe Rosarian'ın ölümünde Vetaldalar'ın eli olduğundan şüphelenen Prens Wilstan'ın kayboluşunu araştırmıştı Loth.

Inys'ın başında genç bir kız kalsın diye Rosarian Berethnet'in vaktinden önce ölmesini ayarlayan Crest miydi?

Erişkin olmadan önce bir koruyucuya ihtiyaç duyan bir kraliçe. Crest'in biçimlendirmek istediği genç bir prenses.

Ead bu fikri aklında evirip çevirirken bile içgüdüsünün doğru olduğunu biliyordu. Combe'a olan nefreti, onu Inys'de olan her şey için mesul tutma isteği öylesine gözlerini kör etmişti ki gözlerinin önünde olan şeyi kaçırmıştı.

Bütün sorunların suçunu, demişti Combe, *bana yüklemeniz ne kadar kolay olurdu.*

Eğer Saki Crest'se Roslain de işin içinde olabilirdi. Belki de Sabran'a olan sadakati çocukla beraber yok olmuştu. Bütün Crest ailesi onu tahttan indirme planları yapıyor olabilirdi.

Kraliçe Kulesi de onların kontrolündeydi.

Ead karanlıkta volta atıyordu. Lasia Fundası'nın sıcaklığına rağmen öyle üşüyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu.

Inys'e dönerse Manastır'dan aforoz edilirdi.

Adı ağza bile alınmaz, hayatı sona ererdi.

Inys'e geri *dönmezse* tüm Erdemlik'i yüzüstü bırakmış olurdu. Bu, doğru olduğunu bildiği ve Manastır'ın temsil ettiği her şeye ihanet etmek gibi geliyordu. Onun sadakati Ana'yaydı, Mita Yedanya'ya değil.

Kalbindeki alevi takip etmek zorundaydı. Ağacın ona verdiği alevi.

Yapması gereken şeyin farkına varmak ruhundan parçalar oyuyordu. Dudaklarında tuzun tadını aldı. Yaşlar çenesinden yuvarlandı, damla damla yere düştü.

Burası doğduğu yerdi. Ait olduğu yerdi. Tüm yaşamı boyunca istediği tek şey kırmızı bir pelerindi. Şimdi o pelerini geride bırakması gerekecekti.

Ana'nın işini devam ettirecekti. Inys'de Jondu'nun başlattığı şeyi bitirebilirdi.

Ascalon. Kılıç olmadan İsimsiz Olan'ı yenmeleri mümkün değildi. Kızıl Hanımlar kılıcı aramışlardı. Kalyba kılıcı aramıştı. Hepsi nafileydi.

Fakat hiçbirinde alçalan cevher yoktu.

İki büyü türü de en çok kendine ama bir yandan da karşıtına çekilir.

Cevher sterren olmalıydı. Ascalon cevhere seslenebilirdi ve buna bağlı olarak da sadece Ead'a seslenecek demekti.

Ead boğazı acıyarak ağacı izledi. Dizlerinin üstüne çöküp verdiği kararın doğru olması için dua etti.

Aralaq sabah Ead'ı orada buldu; güneş, inci mavisi gökte alev alev yanıyordu.

"Eadaz."

Ead ona bakmak için başını çevirdi, hassas ve uykusuzdu. Aralaq zımpara gibi diliyle yanağını yaladı. "Dostum," dedi Ead, "yardımına ihtiyacım var." Aralaq'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen yavruyken seni nasıl beslediğimi, seninle nasıl ilgilendiğimi hatırlıyor musun?"

Aralaq'ın kehribar rengi gözleri gün ışığını yakalıyor gibiydi. "Evet," dedi.

Elbette hatırlıyordu. Dev mongoslar onları besleyen ilk eli unutmazlardı.

"Burada, Siyāti'nin Oğulları arasında bir adam var. Adı Arteloth."

"Evet. Onu ben getirdim."

"Onu kurtarmakla iyi yaptın." Boğazındaki düğümü geçirmek için yutkundu. "Onu Manastır'dan çıkarıp ormandaki mağaranın ağzına getirmen lazım, gün batımından sonra."

Aralaq onu inceledi. "Gidiyorsun."

"Zorundayım."

Aralaq'ın burun delikleri genişledi. "Seni takip edecekler."

"Bu yüzden yardımına ihtiyacım var." Kulaklarını okşadı. "Başrahibe'nin odamdan aldığı beyaz cevheri nerede sakladığını öğrenmen lazım."

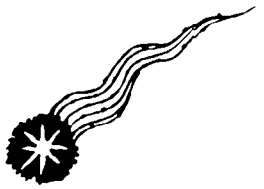
"Aptalsın sen." Aralaq burnuyla Ead'ın kaşını dürttü. "Ağaç olmadan solarsın. Tüm rahibeler solar."

"Öyleyse solayım. Hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

Aralaq burnundan nefesini verdi. "Mita cevheri üstünde taşıyor," dedi homurdanarak. "Onun gibi kokuyor. Deniz gibi."

Ead gözlerini kapadı.

"Bir yolunu bulacağım," dedi.

45

Doğu

Tüy Adası'nın kumsalları dalgaların altında kalmıştı. Tané, Vara Ata'yla beraber saatler geçirirken ada sarsılıp bir şeyler okumayı imkânsız hale getiriyordu.

Vara Ata yine de okumayı başarmıştı tabii. Dünya sona erse de bir şekilde okumaya devam etmenin bir yolunu bulurdu.

Taşkınların ardından korkunç bir sessizlik çökmüştü. Ormandaki her kuş sesini yitirmişti. İşte o zaman âlimler, depremin yarattığı hasarı incelemeye başlamışlardı. Çoğu yara almadan kurtulmuştu ancak iki adam uçurumlardan düşmüştü. Deniz onların cesetlerini geri vermemişti ancak bir gün sonra, başka bir ceset karaya vurmuştu.

Bir ejderha cesedi.

Tané, Vara Ata'yla beraber ölü tanrıya bakmak için gün batımında sahile gitmişti. Kıyıya inen merdivenler Vara Ata'nın demir bacağını zorladığından sahile inmek uzun zaman almıştı ancak Vara Ata bu konuda kararlı olduğundan Tané de onun yanından ayrılmamıştı.

Kumların üzerinde genç bir Seiikili ejderhanın kıvrılmış cesedini bulmuşlardı, çenesi gevşekti. Kuşlar çoktan pullarındaki ışıltıları didiklemişti, sis de kemiklerine tutunmuştu bile. Tané karşısındaki manzara yüzünden titredi ve nihayet artık ona bakmayı kaldıramadığında keder içinde arkasını döndü.

Daha önce hiçbir ejderhanın cesedini görmemişti. Bu zamana dek gördüğü en korkunç şeydi. Başta bu küçük dişinin Kawontay'de katledilip leşinin denize bırakıldığını düşünmüşlerdi –Tané'nin aklına Nayimathun gelince midesi bulanmıştı– ancak ceset bir bütündü: Tüm pulları, dişleri ve pençeleri yerindeydi.

Tanrılar boğulamazdı. Onlar suyla birdi. Atalar en sonunda bu ejderhanın haşlandığına karar vermişlerdi.

Bizzat deniz tarafından canlı canlı haşlanmıştı.

Bundan daha doğa dışı bir şey olamazdı. Hiçbir alamet daha uğursuz olamazdı.

Bütün âlimler güçlerini birleştirseler bile ejderhayı yerinden kıpırdatamazlardı. Orada varlığı silinip gitsin diye geride bırakmışlardı onu. Eninde sonunda ondan geriye kalan tek şey ışıltılı kemikler olacaktı.

Cerrah geldiğinde Tané üç diğer âlimle beraber yaprakları süpürüyordu, hepsi sessizlik içinde işini yapıyordu. Bazıları ağlayarak titriyordu. Ölü ejderha herkesi şok içinde bırakmıştı.

"Âlim Tané," diye seslendi Vara Ata.

Tané koridorlarda bir gölge gibi onun arkasından yürüdü.

"Cerrah sonunda geldi. Karnının yanını bir muayene edebilir diye düşündüm," dedi. "Bilge Hekim Moyaka hem Seiikili hem Ment tıbbında bilgilidir."

Tané olduğu yerde kalakaldı.

Moyaka. Bu ismi biliyordu.

Vara Ata ona bakmak için döndü, kaşlarını çatmıştı. "Âlim Tané, canınız sıkkın gibi."

"Bu hekimle görüşmek istemiyorum. Lütfen bilge Vara Ata, Hekim Moyaka..." Midesi bulanıyordu. "Beni tehdit eden birini tanıyor. Ejderhamı tehdit eden birini."

Roos'u tekrar o sahilde görebiliyordu. Ejderhasına zarar vermek zorunda olduğunu, yoksa her şeyi kaybedeceğini söylerkenki o

duygusuz gülümsemesini. Moyaka bir canavarın evinde kalmasına izin vermişti.

"Seiiki'deki son günlerinin mutsuz geçtiğini biliyorum Tané." Vara Ata nazikçe konuşuyordu. "Geçmişi özgür bırakmanın ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Ancak Tüy Adası'nda bunu yapmak *zorundasın*."

Tané onun kırışıklıklarla kaplı yüzüne baktı. "Ne biliyorsunuz?" diye fısıldadı.

"Her şeyi."

"Başka kim biliyor?"

"Sadece ben ve onurlu Yüce Ata."

Vara Ata'nın sözcükleri Tané'nin çırılçıplak kalmış gibi hissetmesine neden oldu. Derinlerde bir yerde neden Seiiki'den uzaklaştırıldığını Ginura Valisi'nin kimseye söylemeyeceğini ummuştu.

"Bilge Hekim Moyaka'yla görüşmek istemediğinden eminsen," dedi Vara Ata, "tekrar söyle, ben de seni odana götüreyim."

Hekim Moyaka'yı görme konusunda hiç hevesli değildi fakat çocuk gibi davranarak Vara Ata'yı utandırmak istemiyordu.

"O adamla görüşeceğim," dedi.

"Kadın," diye düzeltti Vara Ata.

Bir çeşmenin bulunduğu tedavi odasında tıknaz bir Seiikili kadın onları bekliyordu. Tané onu daha önce hiç görmemiş olsa da kadının, Ginura'da karşılaştığı Hekim Moyaka'nın akrabası olduğu apaçık ortadaydı.

"İyi günler onurlu âlim." Kadın eğildi. "Karnınızın sağ tarafında bir yaranız olduğunu duydum."

"Eski bir yara," diye açıkladı Vara Ata, Tané eğilmekle yetinirken. "Çocukluğundan kalma bir şişlik var."

"Anladım." Bilge Moyaka, bir battaniyeyle baş dayanağının yerleştirildiği minderlere hafifçe vurdu. "Lütfen tuniğinizi açıp uzanın bilge âlim."

Tané denileni yaptı.

"Söylesene Purumé," dedi Vara Ata hekime, "Kaplan Göz Filosu, Seiiki'ye başka saldırı düzenledi mi?"

"Bildiğim kadarıyla Ginura'ya geldikleri geceden beri başka saldırı olmadı," diye yanıtladı Moyaka ciddiyetle. "Ama yakında dönerler. Altın İmparatoriçe iyice cesaretlendi."

Dokunuşundan kaçmamak için Tané'nin tüm iradesini kullanması gerekti. Şişlik hâlâ hassastı.

"Hah, işte burada." Moyaka parmaklarını şişliğin etrafında gezdirdi. "Kaç yaşındasınız onurlu âlim?"

"Yirmi," dedi Tané yumuşak bir sesle.

"Bu, hayatınız boyunca var mıydı?"

"Çocukluğumdan beri. Bir keresinde kaburgam kırılmış, bilge öğretmenim öyle söylemişti."

"Acıyor mu?"

"Bazen."

"Hımm." Moyaka şişliği iki parmağıyla yokladı. "Hissettiğim kadarıyla muhtemelen kemik çıkıntısı, endişelenecek bir şey değil ama ufak bir kesik atmak istiyorum. Emin olmak için." Deri çantasını açtı. "Acı için bir şey vermemi ister misiniz?"

Eski Tané reddederdi ancak buraya geldiğinden beri tek istediği hiçbir şey hissetmemekti. Kendini unutmak.

Daha genç âlimlerden biri mağaralardan buz getirdi, soğuk tutmak için buzu yünle sarmıştı. Moyaka ilacı hazırladı, Tané bir pipoyla ilacı içti. Duman boğazını acıttı. Ciğerlerine indiğinde kanına karanlık, tatlı bir huzur üfledi; Tané'nin vücudu yarı tüy yarı taştandı, düşünceleri hafifleşirken bedeni batıyordu.

Utancının ağırlığı buharlaşıp gitti. Haftalardır ilk kez rahat nefes alıyordu.

Moyaka buzu karnına bastırdı. Tané orasını pek hissedemez olduğunda hekim bir alet seçti, kaynar suyla aleti yıkadı ve kenarını, şişliğin altına bastırdı.

Uzaklardan gelen bir acı hissetti Tané. Bir acının gölgesini. Avuçlarını yere bastırdı.

"İyi misin çocuğum?" diye sordu Vara Ata.

Vara Ata'dan üç tane vardı. Tané başını salladı, dünya da onunla başını sallamıştı sanki. Moyaka kesiği tutup kaldırdı.

"Bu..." Gözlerini kırpıştırdı. "Tuhaf. Çok tuhaf."

Tané başını kaldırdı ama boynu bir çim kadar zayıftı. Vara Ata bir elini onun omzuna bastırdı. "O ne Purumé?"

"Çıkarana kadar net bir şey diyemem," dedi düşünceli bir tavırla, "ama... şey gibi..."

Bulgusu, dışarıdan gelen çatırtılı bir gürültüyle yarıda kesildi.

"Bir deprem daha," dedi Vara Ata. Sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Hiç de deprem gibi değildi." Moyaka kaskatı kesildi. "Yüce Kwiriki bizi korusun..."

Aniden pencereden içeri bir ışık parladı. Yer titredi ve biri *ateş* diye bağırdı. Saniyeler sonra aynı ses insanı kemiklerine kadar ürperten bir çığlık patlattı, ardından aniden kesildi.

"Ateş soluyanlar." Vara Ata ayaklanmıştı bile. "Tané, çabuk. Dağ geçidine sığınmamız lazım."

Ateş soluyanlar. Ama Doğu'da asırlardır ateş soluyan görülmemişti.

Vara Ata, Tané'nin kolunu kendi bir deri bir kemik omuzlarına sarıp onu minderden kaldırdı. Tané ayakta sallandı. Zihni dönüp duruyordu ancak hareket etmesi gerektiğini bilecek kadar kendindeydi. Ayakkabısız ve uyuşmuş halde Vara Ata ve Hekim Moyaka'yla beraber koridorlardan geçip yemek salonuna girdi, Vara Ata avluya çıkan bir kapıyı açtı. Diğer âlimler ormana kaçışıyorlardı.

Yağmur ve ateş kokusu birbirine karışmıştı. Vara Ata köprüyü işaret etti.

"Karşıya geç. Diğer tarafta bir mağara var, oraya girip beni bekle, beraber aşağı ineceğiz," dedi Vara Ata. "Hekim Moyaka'yla beraber kimsenin geride kalmadığına emin olmamız lazım." Tané'yi hafifçe itti. "Koş Tané. Acele et!"

"Yaraya baskı yap," diye seslendi Hekim Moyaka arkasından.

Her şey sanki suyun içindeymiş gibi hareket ediyordu. Tané dengesiz bir şekilde koşmaya başladı ancak suda yürüyor gibi hissediyordu.

Köprü, Yelkovan Yurdu'nun görüş alanındaydı. Tané oraya varmak üzereydi ki üzerinden bir kanadın gölgesi geçti. Sıcaklık sırtını yaktı. Tané daha hızlı gitmeye çalışsa da yorgunluk tökezlemesine neden oluyor, attığı her adımla yaradan daha çok kan boşalıyordu. Acı, soluduğu ilacın onu sarmaladığı zırha darbeler indiriyordu.

Dağ geçidini açan köprü Kwiriki'nin Şelaleleri'nin hemen yanındaydı. Bir ata bir grup âlimi köprüden geçiriyordu. Tané bir elini yanına bastırarak onların ardından sendeledi.

Köprünün altı, Ata'nın Yolu'na ölümcül bir düşüş demekti.

Sisle kaplı bir çanaktan ağaçların zirveleri yükseliyordu.

Yere tekrar gölge düştü. Tané diğerlerini uyarmak için bağırmaya kalktı ancak dili ağzında bir parça kumaştan ibaretti. Bir ateş topu köprünün çatısına çarptı. Saniyeler sonra dikenli bir kuyruk köprüyü kıymıklarına ayırdı. Gıcırdayan tahtalar âlimlerin ayağının altında ikiye ayrıldı. Tané tahtalara takılmamaya çalışırken az kalsın düşüyordu. Köprü titrer ve ortasında bir yarık açılırken âciz bir şekilde izledi. Üçüncü bir ateş soluyan köprüyü tutan sütunlardan birine çarptı. Yüzlerini seçemediği silüetler kenardan kayıp ölümlerine düşerken çığlıklar atıyorlardı.

Ateş etin de tahtanın da içinden geçti. Köprünün bir kısmı daha ufalandı, fazla uzun süredir yanan bir odun gibi. Çırpılan kanatların ardından rüzgâr uğuldadı.

Başka seçeneği yoktu. Atlaması gerekecekti. Tané gözleri dumandan yana yana, ateş soluyanlar ikinci bir saldırı için hazırlanırken köprüye koştu.

Boşluğa ulaşamadan dizleri boşaldı. Düşüşünü yumuşatmak için yuvarlandı, derisi ıslak kâğıt misali yırtıldı. Acıyla ağlayarak

yan tarafındaki yaraya uzandı ve o şişlik, yıllarca taşıdığı o şey, kesiğin olduğu yerden kayıverdi. Tané titreyerek ona baktı.

Bir cevher. Kanıyla kayganlaşmış, bir cevizden daha büyük olmayan bir cevher. Taşın içine hapsolmuş bir yıldız.

Afallayacak vakit yoktu. Daha çok ateş soluyan sürü halinde toplanmaya başlamıştı bile. Acı yüzünden zayıflayan Tané cevheri kaptı. Her an başı daha da dönerek köprüden geçmeye uğraşırken bir şey çatıyı parçalayıp geçti ve Tané'nin önüne kondu.

Tané kendini bir kâbusla yüz yüze buldu.

Yanardağ patlamasının kalıntısı gibi görünüyor ve kokuyordu. Gözlerinin olması gereken yerde yanan kömürler vardı. Pulları kor gibi karaydı. Yağmurun derisine değdiği yerde buhar tıslıyordu. İki kaslı bacağı ağırlığının çoğunu taşıyordu, kanat eklemlerinin ucunda zalim kancalar vardı. O *kanatlarsa...* Bir yarasanın kanatlarıydı bunlar. Arkasında bir sürüngenin kuyruğu şaklıyordu. Başını eğdiği halde Tané'den kat kat uzundu, dişleri kanla lekelenmişti.

Tané onun bakışlarının altında titredi. Kılıcı ya da baltalı kargısı yoktu. Onu kör edebileceği bir hançer bile yoktu yanında. Eskiden olsaydı dua edebilirdi ancak hiçbir tanrı, gözden düşmüş bir biniciye kulak vermezdi.

Ateş soluyan ona meydan okurcasına haykırdı. Boğazında ışık yandığında Tané, her şeyden çok uzaktaymış gibi fark etti ki ölecekti. Vara Ata onun dumanı tüten kalıntılarını bulacak, her şey de böyle sona erecekti.

Ölümden korkmuyordu. Ejderha binicileri kendilerini her gün ölümcül tehlikeye atarlardı ve Tané, Miduchi Klanı'na katıldığında yüzleşeceği tehlikeleri çocukluğundan beri biliyordu. Bir saat önce olsaydı bu sonu memnuniyetle kabul edebilirdi. Utancın çürümüşlüğünden daha iyiydi bu.

Buna rağmen içgüdüsü ona cevheri öne uzatmasını, elinde olanla sonuna kadar savaşmasını söylediğinde Tané itaat etti.

Canavara doğru savurduğu cevher avucunda soğuk soğuk yanıyordu. İçinden kör edici bir ışık çıktı.

Tané elinde ayın doğuşunu tutuyordu.

Ateş soluyan bir çığlıkla ışıktan uzaklaştı. Yüzünü kanadıyla koruyarak rahatsız edici bir haykırış patlattı da patlattı, gün batımını karşılayan bir karga gibi.

Gök, onunkinin yankısı cevaplarla canlandı.

Tané cevheri tutmaya devam ederek ona yaklaştı. Nefret dolu son bir bakış atan ateş soluyan tekrar kükrerken Tané'nin saçları geriye uçuştu, sonra canavar havaya fırladı. O denize doğru uçarken kendi türü de dönüp onun arkasına takıldı ve gecenin içinde kayboldular.

Köprünün diğer tarafı parçalanarak yarığın içine düşmüştü, üstünden toz bulutları yükseliyordu. Tané'nin gözleri doldu. Acı yüzünden zayıf düşmüş şekilde Yelkovan Yurdu'na doğru süründü. Tuniğinin bir tarafı kıpkırmızı kesilmişti.

Cevheri avludaki toprağa gömdü. Cevher her ne olursa olsun Tané'nin onu saklaması gerekiyordu. Hayatı boyunca yaptığı gibi.

Tedavi odasının çatısı içeri çökmüştü. Tané, Moyaka'nın çantasını bulmak için ıslak minderleri eşeledi, çantayı bir köşede baş aşağı halde buldu. Çantanın dibine yakın yerde bağırsaktan yapılma bir ip yumağı ve eğri bir iğne vardı.

İlaç piposu parçalanmıştı. Tané elini yaradan çekince nabzıyla beraber kan boşaldı.

Sakar parmaklarla ipi iğneye geçirdi. Yarayı yapabildiği kadar temizlese de kenarlarına kir yapışmıştı. Yaraya dokunmak gözlerinin kararmasına neden oluyordu. Başı döner ve ağzı kupkuru halde tuhaf şeylerle dolu olan çantayı aldı, içinde kehribar renkli bir şişe buldu.

En kötüsünü henüz yaşamamıştı. Çok az daha uyanık kalmak zorundaydı. Nayimathun ve Susa onun yüzünden acı çekmişlerdi. Sıra Tané'deydi.

İğne etini deldi.

46

Güney

Mutfak şelalenin arkasında, güneş odalarının hemen altındaydı. Ead çocukken Jondu'yla beraber mutfağa sızıp aşçıbaşı Tulgus'dan gül şekeri aşırmayı çok severdi.

Bulaşıkhaneye hüzme hüzme gün ışığı süzülürdü, etraf hep baharat kokardı. Hizmetkârlar akşam yemeği için kuru meyveli pilav, taze soğan ve misket limonuyla terbiye edilmiş tavuk hazırlıyorlardı.

Ead onu bulduğunda Loth, Tulgus'la beraber meyve tabağı hazırlıyordu. Gözleri yarı kapalıydı.

Rüyakökü. Ona her şeyi unutturmaya çalışıyor olmalılardı.

"Tünaydın rahibe," dedi ak saçlı aşçı.

Ead, Loth'a bakmamaya uğraşarak gülümsedi. "Beni hatırlıyor musun Tulgus?"

"Hatırlıyorum." O da gülümsedi. "Ne kadar yemeğimi aşırdığını kesinlikle hatırlıyorum."

Gözleri yer fıstığı yağının soluk sarı rengindeydi. Belki de Nairuj'a göz rengini veren oydu.

"O zamandan beri çok büyüdüm. Şimdi aşırmak yerine gelip istiyorum." Ead sesini alçaltıp öne eğildi. "Nairuj dedi ki bana Başrahibe'nin güneş şarabından biraz tattırabilirmişsin."

"Hımm." Tulgus ciğer lekeli ellerini bir beze sildi. "Ufak bir kadeh. Siyāti'nin Oğulları'ndan eve dönüş hediyesi gibi düşün. Odana yollarım."

"Teşekkür ederim."

Loth ona bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Bakışlarına karşılık vermemek için Ead'ın tüm gücünü kullanması gerekti.

Tekrar kapıya ilerlerken otların ve baharatların saklandığı kavanozlara bir göz attı. Tulgus'un meşgul olduğunu görünce ihtiyacı olan kavanozu buldu, içindeki tozdan cömert bir tutam alıp kesesine attı.

Gitmeden önce tabaktan bir ballı çörek kaptı. Bir daha yeme fırsatı bulmasına uzun zaman vardı.

Günün geri kalanında, uzun bir seyahate yollanmak üzere olan iyi bir Kızıl Hanım'ın yapacağı şeyleri yaptı. Gümüş Hanımlar'ın dikkatli bakışları altında okçuluk çalıştı. Oklarının her biri hedefini buldu. Yayı her gerişinde Ead oklarını yaya takma konusunda sakin ve acelesiz göründüğüne emin oldu. Bir ter damlası bile onu ele verebilirdi.

Odasına vardığında heybesinin ve silahlarının olmadığını fark etti. Aralaq onları almış olmalıydı.

Üstüne bir ürperti çöktü. En önemli an gelip çatmıştı. Geri dönülemez nokta.

Bir nefes aldı, omurgası demire dönüştü. Ana dünya yanarken izlemekle yetinmezdi. Son şüphe korlarını da ezdikten sonra geceliğini giyip yatağına uzandı, kitap okuyor gibi yaptı. Dışarıda günün son ışıkları da yok olmaya başladı.

Loth ve Aralaq onu bekliyor olmalılardı. Gece karanlığı tamamen çöküp de kapısı tıklatılınca, "İçeri gel," diye seslendi.

Erkeklerden biri elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepsinin üstünde iki kadeh ve bir sürahi vardı.

"Tulgus güneş şarabını tatmak istediğini söyledi rahibe," dedi.

"Evet." Komodini işaret etti. "Şuraya bırakabilirsin. Bir de rica etsem balkonun kapısını açabilir misin?"

O, tepsiyi bırakırken Ead yüzünü ifadesiz tuttu, kitabının sayfasını çevirdi. Adam balkon kapısına ilerlerken Ead kolundan rüyakökü kesesini çıkarıp kadehlerden birinin içine boşalttı. Adam arkasını döndüğünde Ead diğer kadehi eline almıştı, kese de ortalarda yoktu. Adam tepsiyi alıp odadan çıktı.

Rüzgâr odayı doldurup gaz lambasını söndürdü. Ead, Burlah yüzünden hâlâ kumlu olan yolculuk kıyafetleri ve ayakkabılarını giydi. Başrahibe şu anda ilaçlı şarabı içiyor olmalıydı.

Çoktan heybesine koymadığı tek bıçağı alıp üst bacağındaki kına taktı. Dışarıda kimse olmadığından emin olunca başlığını geçirip geceye karıştı.

Başrahibe, Manastır'ın en tepesindeki güneş odasında uyuyordu; oda şelalenin zirvesine yakındı, Başrahibe'nin Kan Vadisi'nde söken şafağı görebileceği kadar yukarıdaydı. Ead geçidin kemerli girişinde durdu. İki Kızıl Hanım kapıda nöbet tutuyordu.

Yaptığı şey çok hassas bir hareketti. Artık Manastır'da öğretilmeyen antik bir yetenekti. Jondu buna *mum yakma* demişti. Yaşayan bir bedende hayal edilebilecek en küçük alevi yakmaktı, nefes darlığı yaratacak kadar. Belli belirsiz bir dokunuş gerektiriyordu.

Parmaklarını çok az hareket ettirerek iki kadının içinde de bir mum yaktı.

Bir rahibe kendi dostlarına düşman olmayalı uzun zaman olmuştu. İkizler boğazlarındaki kuru sıcaklığı hissetmeye hazır değillerdi. Ağızlarından ve burunlarından duman döküldü ve zihinlerine siyah iplikler yayıldı, duyuları boğuldu. Onlar yere çökerken Ead sessizce yanlarından geçip kapıya kulak kabarttı. İçeriye sessizlik hâkimdi.

Başrahibe yataktaydı, etrafı cibinlikle örtülüydü. Kadeh komodinin üzerindeydi. Ead kalbi güm güm atarak komodine yaklaştı ve kadehin içine baktı.

Boştu.

Bakışları Başrahibe'ye kaydı. Gözlerinin üstündeki buklenin tam ucunda bir ter damlası asılıydı.

Cevheri bulmak zamanını aldı. Başrahibe cevheri yumuşak kile bastırıp bir iple boynuna asmıştı.

"Aptal olduğumu sanıyorsun galiba."

Ead'ın karnından bir ürperti geçti, sanki bir mızrak fırlatılmış gibi. Başrahibe dönüp sırtüstü uzandı.

"Bir şekilde bu akşam şarap içmemem gerektiğini hissettim. Ana beni uyardı." Eliyle cevheri kavradı. "Sanırım içindeki bu... asilik tamamen senin suçun sayılmaz. Inys'in seni zehirlemesi kaçınılmazdı."

Ead hareket etmeye cesaret edemedi.

"Oraya dönmeyi, taklitçiyi korumayı planlıyorsun," dedi Başrahibe. "Öz annenin ruhunu taşıyorsun. Zāla da sınırlı kaynaklarımızı tüm insanlığı korumak için yaymamız gerektiğine inanırdı. Sürekli eski Başrahibe'nin kulağına fısıldar, her saraydaki her hükümdarı korumamız gerektiğini söylerdi, deniz *wyrm*'larına tapmalarına rağmen Doğu'da bile. Onlar *wyrm*'ları *tanrı* olarak idolleştirmelerine rağmen. Tıpkı İsimsiz Olan'ın bize yaptıracağı gibi. Ah, evet... Zāla onları da korumamızı istiyordu."

Başrahibe'nin ses tonundaki bir şey Ead'ı huzursuz ediyordu. Kadının sesinde nefret vardı.

"Ana Güney'i severdi. İsimsiz Olan'dan korumaya çalıştığı yer Güney'di," diye devam etti, "ve benim de onun adına korumaya yemin ettiğim yer Güney. Zāla dünyayı kucaklamamızı istiyordu, bu esnada da gelip kılıç saplasınlar diye karnımızı açık edecektik."

Hepsi de Mita Yedanya ona öz anneni zehirlediğimi söylediği için oldu. Kalyba alayla gülümsemişti. *Sanki zehir kullanacak kadar alçalırmışım gibi.*

Mita cadıyı sürgün etmiş, geri dönmesine asla izin vermemişti. Ne de olsa bir yabancıyı günah keçisi yapmak kolaydı.

"Zāla'yı cadı öldürmedi." Ead bıçağını kavradı, bu onu sakinleştirdi. "*Sen* öldürdün."

İliklerine kadar üşüyordu. Başrahibe kaşlarını kaldırdı. "Ne demeye çalışıyor olabilirsin Eadaz?"

"Zāla'nın Güney'in ötesindeki dünyayı korumak istemesinden nefret ettin. Onun nüfuzundan nefret ettin. Başrahibe olduğunda bu nüfuzun daha da artacağını biliyordun." Tüyleri diken diken oldu. "Manastır'ı kontrol edebilmek için... ondan kurtulman gerekiyordu."

"Ana için yaptım."

İtiraf da Başrahibe'nin kendisi kadar sertti.

"Katil," diye fısıldadı Ead. "Bir *rahibeyi* öldürdün."

Ballı çörekler. Sıcacık sarılmalar. Zāla'ya dair tüm bulanık anıları zihnine akın etti, Ead'ın gözleri yandı.

"Rahibelerimi *korumak* ve Güney'in ihtiyaç duyduğu korumaya hep sahip olmasını sağlama almak için her şeyi yapmaya hazırdım." Usanmış gibi duran bir iç çekişle Başrahibe doğruldu. "Ona huzurlu bir ölüm verdim. Ben daha ağzımı açmadan çoğu kişi Kalyba'yı suçlamıştı bile. Buraya gelmiş olması Ana'ya hakaretti, onun için kılıç yapacak kadar sevmişti Düzenbaz'ı o. O bizim düşmanımız."

Ead onu zar zor duyabiliyordu. Ömründe ilk kez kanında Ejderik ateşi *hissediyordu*. Öfke karnında yanan bir fırındı ve kükreyişi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

"Cevher. Onu bana verirsen sana bir şey yapmadan giderim." Sesi kendi kulaklarına bile uzaktan geliyordu. "Cevheri Ascalon'u bulmak için kullanabilirim. Jondu'nun başlattığını bitirmeme ve Erdemlik'in bütünlüğünü korumama izin ver, ben de senin yaptıklarına dair tek kelime etmeyeyim."

"Cevheri biri kullanacak," diye geldi yanıt, "ama o sen olmayacaksın."

Hareket bir yılanın saldırısı kadar hızlı, Ead'ın kaçamayacağı kadar çabuktu.

Tenine beyaz bir sıcaklık yayıldı. Ead aldığı darbeyle sendeledi, bir elini boğazının altına koymuştu; boğazında yoğunca ve hızla kan birikiyordu.

Başrahibe cibinliğin kalan kısmını da hançeriyle parçaladı. Elindeki silaha kızıllık bulaşmıştı.

"Cevhere hükmedeni sadece ölüm değiştirebilir." Ead parmaklarındaki kana baktı. "Hem öz anneyi hem de çocuğunu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Ana'dan gelen bir armağanı, onu kendi isteğiyle bu kadar kolay terk eden birinin ellerinde bırakamam," dedi Mita sakince. "İsimsiz Olan, Güney'in halkını tehdit edene kadar cevher Ana'nın kemiklerinin altında duracak. Cevheri Batılı bir taklitçiyi korumak için *kullanmayacaksın*."

Elindeki bıçağı akıcı bir hareketle kaldırdı, müziğin yükselmesi gibi.

"Hayır, Eadaz," dedi. "Öyle olmayacak."

Ead o kararlı gözlere baktı. Parmakları bıçağının sapının etrafında kıvrıldı.

"İkimiz de Ana'ya hizmet ediyoruz Mita," dedi. "O hangimize lütfunu bahşedecek görelim."

Lasia Fundası'nın ağaç kubbesi o da sıkıydı ki zemine çok az ay ışığı ulaşıyordu. Loth akşam karanlığında etrafta volta atıyordu; avuçlarındaki teri gömleğine siliyor, ateşi varmış gibi titriyordu.

Dev mongos onu geçitlerden oluşan bir labirentten geçirmiş, sonunda da buraya çıkmışlardı. Loth kurtarılıyor olduğunu ancak ormanın ılık havasını içlerine çektiklerinde anlamıştı. Ona verdikleri içeceğin etkisi nihayet geçiyordu.

Şimdi dev mongos yakınlardaki bir kayaya kıvrılmış, gözlerini ayırmadan mağaranın ağzını izliyordu. Loth dışarı getirdikleri eyeri bağlıyordu. Eyere örme çantalar ve şarap tulumları bağlanmıştı.

"Nerede?"

Dev mongos onu görmezden geldi. Loth bir eliyle üst dudağını sildi, Cesaret Şövalyesi'ne bir dua mırıldandı.

Unutmamıştı. Aziz'i içinden çıkarmaya çalışmışlardı ancak Aziz hep orada, Loth'un kalbindeydi. Tulgus onu savaşmaması için uyarmıştı, Loth da dua edip kurtuluşunu beklemişti. Kurtuluşu ona bir zamanlar Ead Duryan olarak tanıdığı kadının biçiminde gelmişti.

Ead onları Inys'e geri götürecekti. Dostluk Şövalyesi'ne ne kadar inanıyorsa buna da o kadar inanıyordu.

Dev mongos nihayet yerinden kalktığında hırlıyordu. Ağacın köklerinin arasından kazarak geçti ve bitkin görünen bir Ead'la beraber döndü. Ead kolunu dev mongosun boynuna sarmıştı, omzunda da başka bir örme çanta taşıyordu. Loth onun yanına koştu.

"Ead."

Ead ter ve kanla parlıyordu, saçları omuzlarına kıvrılmıştı. "Loth," dedi, "hemen gitmemiz lazım."

"Onu kaldırıp sırtıma koy Inysli."

O derin ses Loth'un ödünü patlattı. Sesin nereden geldiğini görünce ağzı açık kaldı.

"Sen *konuşabiliyorsun*," dedi dili dolaşarak.

"Evet," dedi dev mongos. Kurdu andıran gözler tekrar Ead'a döndü. "Kanın akıyor."

"Durur. Gitmemiz lazım."

"Manastır rahibeleri birazdan peşine düşer. Atlar yavaştır. Aptaldır da. Bir dev mongosdan hızlı gitmek istiyorsan senin de dev mongosa binmen gerekir."

Ead yüzünü onun kürküne gömdü. "Yakalanırsak seni katlederler. Burada kal Aralaq. Lütfen."

"Hayır." Kulaklarını geri çekti. "Sen nereye ben oraya."

Dev mongos ön bacaklarını büktü. Ead başını kaldırıp Loth'a baktı.

"Loth," dedi nefes nefese, "bana hâlâ güveniyor musun?"

Loth yutkundu.

"Olduğun kadına güvenebilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama tanıdığım kadına güveniyorum."

"O zaman benimle beraber yola çık," dedi Ead, Loth'un yanağına elini koyup, "ve bilincimi kaybedersem Córvugar'a doğru güneybatıya ilerlemeye devam et." Ead'ın parmakları Loth'un yüzünde kan izi bıraktı. "Ne yaparsan yap ama bunu almalarına izin verme Loth. Beni geride bırakman gerekse bile."

Elinde, ucunda bir bağ olan bir şeyi sıkıca tutuyordu. Kile bastırılmış yuvarlak, beyaz bir cevher.

"Nedir bu?" diye mırıldandı Loth.

Ead başını iki yana salladı.

Loth gücünü toplayıp Ead'ı eyere yerleştirdi. Kendi de eyerin üstüne çıktı, bir kolunu Ead'a sarıp onun sırtını kendi göğsüne yasladı, diğer eliyle de dev mongosu sıkıca kavradı.

"Bana tutun," dedi Ead'ın kulağına. "Bizi Córvugar'a götüreceğim. Senin beni buraya getirdiğin gibi."

47

Güney

Aralaq ormanda hızla koşuyordu. Loth Eğirmenler'den geçerken onun ne kadar hızlı olduğunu anladığını sanmıştı ancak dev mongos, suyun üstünde seken bir taşın kıvraklığıyla karmaşık ağaç köklerinin, derelerin ve ağaçların üstünden atlarken tek yapabildiği ona tutunmaktı.

Aralaq onları daha kuzeye götürüp ormanın yoğun bitki örtüsünden uzaklaştırırken Loth uyuyakaldı. Rüyaları onu önce Yscalin'deki o uğursuz tünele götürdü, Kit'in cesedi hâlâ orada olmalıydı; sonra da Altınhuş malikânesindeki harita odasına, öğretmeninin ona Lasia Bölgesi'nin tarihini anlattığı ve Margret'ın da yanında oturduğu ana götürdü. Margret hep çalışkan bir öğrenci olmuştu, Güney'deki antik kökenlerini öğrenmeye hevesliydi.

Loth, kız kardeşini tekrar görebileceğine dair umudunu yitirmişti. Şimdi belki bir şansı olabilirdi.

Güneşin doğuşu ve batışı. Toprağı döven pençelerin sesi.

Dev mongos durduğunda Loth nihayet uyandı.

Kumdan kurtulmak için gözlerini ovaladı. Tozlu, engin toprakların üstünde bir göl uzanıyor, göğün altında safirden bir damara benziyordu. Sığ sularda su filleri yıkanıyordu. Gölün ardında Nzene'yi koruyan heybetli, kayalık zirveler vardı, hepsi

de pişmiş kilin kızıl kahve tonundaydı. Zirvelerin en büyüğü olan Dinduru Dağı neredeyse kusursuz bir simetriye sahipti.

Öğle olduğunda dağın eteklerine varmışlardı. Aralaq en yakındaki zirveye çıkan koyu renkli bir patikayı tırmanıyordu. Loth'un bacaklarının titreyeceği kadar yukarı çıktıklarında Loth nihayet aşağı bakabildi.

Önlerinde Nzene uzanıyordu. Etrafı yüksek kum taşı duvarlarla çevrili olan Lasia başkenti, Tanrıbıçaklar'ın beşiğindeydi. Tanrıbıçaklar Dağları –bilinen dünyadaki en uzun ve dik dağlar– şehrin sokaklarını gölgeyle kesiyordu. Şehrin ardına doğru devasa bir yol uzanıyordu, Ersyr'e giden bir ticaret yolu olduğu kesindi.

Hurma ve ardıç ağaçlarıyla donatılmış sokaklar gün ışığının altında parlıyordu. Loth'un gözüne Nzene Altın Kütüphanesi takıldı, kütüphane Yikala harabelerinden alınma kum taşıyla yapılmıştı, bir yürüme yoluyla Hayalci Tapınağı'na bağlıydı. Kütüphanenin üstünde Yüce Onjenyu Sarayı yükseliyordu, Yüce Hükümdar Kagudo ve ailesinin konakladığı saray bir çıkıntının üstüne, evlerden daha yukarıya inşa edilmişti. Sarayın kutsal meyve bahçesinin etrafında Lase Nehri kıvrılıyordu.

Aralaq etrafı kokladı ve bir kaya çıkıntısının altında, onları doğa şartlarından koruyabilecek kadar derin bir sığınak buldu.

"Neden durduk?" Loth yüzündeki teri sildi. "Ead durmadan Córvugar'a gitmemizi söyledi."

Loth üstünden inebilsin diye Aralaq ön bacaklarını büktü. "Onu kesen bıçak, buz sülüğünden alınma bir salgıyla zehirlenmiş. Kanın pıhtılaşmasını önler," dedi. "Nzene'de ilacı vardır."

Loth, Ead'ı eyerden indirdi. "Alıp gelmen ne kadar sürer?"

Dev mongos yanıt vermedi. Ead'ın kaşını yaladıktan sonra gözden kayboldu.

Ead gölgeler dünyasından uyandığında güneş batıyordu. Başı üç kez karıştırılmış kazan gibiydi. Bir mağarada olduğunun hayal meyal farkındaydı ancak buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

Eli aniden köprücük kemiğine gitti. Alçalan cevheri hissedince tekrar nefes aldı.

Cevheri almak ona pahalıya patlamıştı. Cevheri Mita'dan alırken tenindeki bıçağın demirini ve bıçaktaki lanet şey neyse onun verdiği sızıyı hatırlıyordu. Parmaklarından kıvılcımlar saçıp yatağı ateşe vermişti, sonra da korkuluğun üstünden yuvarlanarak açık gökyüzüne kendini bırakmıştı. Bir kedi gibi düşmüş, mutfağın dışındaki bir pervaza inmişti. Mutfak neyse ki boş olduğundan kaçış rotası açıktı. Buna rağmen kendini kaybetmeden önce Aralaq ve Loth'un yanına zar zor varabilmişti.

Mita, Zāla'ya yaptığı şey için acımasız bir ölümü hak ediyordu ancak o ölümü bahşeden Ead olmayacaktı. Bir rahibeyi öldürerek kendi değerini düşürmeyecekti.

Sıcak bir dil, kaşının üstündeki bir bukleyi yaladı. Ead kendini Aralaq'la neredeyse burun burna buldu.

"Neredeyiz?" dedi çatlak bir sesle.

"Tanrıbıçaklar."

Hayır. Doğruldu, karnı zonkladığında inlememek için kendini tuttu. "Durdunuz." Sesi gergindi. "Kahrolası budalalar. Kızıl Hanımlar..."

"Ya duracaktık ya da kan kaybından ölmene izin verecektik." Aralaq, Ead'ın karnındaki yara lapasını burnuyla dürttü. "Bize Başrahibe'nin bıçağına zehir sürdüğünü söylemedin."

"Bilmiyordum."

Bunu beklemeliydi. Başrahibe onun ölmesini istiyordu ancak bunu şüphe çekmeden bizzat yapamazdı. Ead'ı kan kaybıyla yavaşlatıp sonra Kızıl Hanımlar'a yeni dönen rahibenin bir hain olduğunu söylemek ve onlara Ead'ı öldürmelerini emretmek daha iyi bir seçenekti. Böylece kendi elleri kirlenmeyecekti.

Ead yara lapasını kaldırdı. Yarası acıyordu ancak sabra çiçeği lapası içindeki zehri almıştı.

"Aralaq," dedi Inysceye dönerek, "Kızıl Hanımlar'ın ne kadar hızlı avlandıklarını biliyorsun." Loth'un yanlarında olması tekrar Inysce konuşmasına neden olmuştu. "Ne olursa olsun durmamanız gerekiyordu."

"Yüce Hükümdar Kagudo'nun ilaç malzemeleri var. Dev mongoslar küçük rahibelerin ölmesine izin vermezler."

Ead kendini nefes almaya, sakinleşmeye zorladı. Kızıl Hanımlar'ın Tanrıbıçaklar'ı arıyor olması şimdilik olası değildi.

"Kısa süre içinde yola çıkmamız lazım," dedi Aralaq, Loth'a bir bakış atarak. "Etraf güvenli mi diye kontrol edeceğim."

O gittikten sonra sessizlik uzadı da uzadı.

"Kızgın mısın Loth?" diye sordu Ead nihayet.

Loth başkenti izledi. Nzene sokaklarında meşaleler yanmıştı; şehir, meşalelerin altındaki korlar gibi ışıldıyordu.

"Kızgın olmam lazım," diye mırıldandı. "Çok fazla yalan söyledin. Adın. Inys'e gelme sebebin. Din değiştirmen."

"Dinlerimiz iç içe. İkisi de İsimsiz Olan'a karşı."

"Sen Aziz'e hiç inanmadın. Aslında," diye düzeltti kendini, "*inandın.* Ama onun kendi dinini bir ülkeye zorla kabul ettirmeye çalışan bir yabani ve ödlek olduğunu düşünüyorsun."

"Canavarı öldürmeden önce Prenses Cleolind'le evlenmeyi şart koştuğunu da düşünüyorum, evet."

"Mabette onu methettiğin halde *nasıl* böyle bir şey söyleyebilirsin Ead?"

"Hayatta kalmak için yaptım." Loth ona bakmayı reddedince konuşmaya devam etti. "Sizin efsuncu dediğiniz türden bir şey olduğumu da itiraf ediyorum ancak hiçbir büyü habis değildir. Büyüyü habis yapan onu kullanandır."

Loth ona huysuz bir bakış atmayı göze aldı. "Neler yapabiliyorsun?"

"*Wyrm*'ların ateşini uzaklaştırabiliyorum. Ejderik vebaya bağışıklığım var. Koruma kalkanları yaratabiliyorum. Yaralarım çabuk iyileşiyor. Gölgeler arasında hareket edebiliyorum. Hiçbir şövalyenin yapamayacağı şekilde metale ölüm şarkısı söyletebiliyorum."

"Kendin de ateş yaratabiliyor musun?"

"Evet." Avucunu açtı ve elinde titrek bir alev belirdi. "Doğal ateş." Tekrar yaptı, bu defa alev gümüş rengiydi. "Efsunları ortadan kaldırmak için büyücü ateşi." Bir kez daha yaptı, bu defa ateş kırmızıydı ve öyle sıcaktı ki Loth'u terletti. "*Wyrm* ateşi."

Loth kılıç hareketini yaptı. Ead avucunu kapatıp o kâfirce şeyi söndürdü.

"Loth," dedi, "arkadaş olup olamayacağımıza hemen şimdi karar vermemiz lazım. Bu dünyanın ayakta kalmasını istiyorsak ikimizin de Sabran'ın dostu olmamız lazım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmediğin çok şey var." Bunu demek yetersiz kalıyordu. "Sabran, Mentendon Yüce Prensi Aubrecht Lievelyn'den hamile kaldı. Prens öldürüldü. Sana hepsini sonra anlatacağım," diye ekledi Loth ona bakakalınca. "Çok geçmeden Ascalon Sarayı'na bir Ulu Batılı geldi. Beyaz *Wyrm* diyorlar ona." Duraksadı. "Sabran bebeğini düşürdü."

"Aziz aşkına," dedi. "Sab..." Yüzü kederle gerilmişti. "Orada olmadığım için çok üzgünüm."

"Keşke orada olsaydın." Ead yüzünü izledi. "Başka bir çocuk olmayacak Loth. Berethnet soyu sona erdi. *Wyrm*'lar uyanıyor, Yscalin savaş ilan etmek üzere ve İsimsiz Olan çok yakında yeniden yükselecek. Bundan eminim."

Loth hasta gibi görünmeye başlamıştı. "İsimsiz Olan."

"Evet. Gelecek," dedi Ead, "ama Sabran yüzünden değil. Onunla hiç ilgisi yok. Inys'de bir kraliçe ya da gökte güneş olsa da olmasa da o yükselecek."

Loth'un kaşları terle benek benek oldu.

"İsimsiz Olan'ı yenecek bir yol biliyor olabilirim ama önce Erdemlik'i emniyete almamız lazım. Erdemlik iç savaşla dağılırsa Ejderik Ordu ve İnsan Kral bir hamlede zafer kazanır." Ead yara lapasını karnına bastırdı. "Bazı Tanrısal Dükler güçlerini yıllarca kötüye kullandı. Şimdi vârisi olmayacağını bildikleri için Sabran'ı kontrol etmeye, hatta onu tahttan indirmeye çalışacaklarını düşünüyorum."

"Aziz aşkına," diye mırıldandı Loth.

"Meg'i Saki'ye karşı uyarmıştın. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sigoso'dan alabildiğim tek şey o laftı."

"Ben başta Gece Şahini olduğunu düşündüm," diye kabul etti Ead, "ama şimdi Igrain Crest olduğuna eminim. Çifte kadeh onun sembolü."

"Leydi Igrain. Ama Sab onu seviyor," dedi Loth, belirgin şekilde afallamıştı. "Ayrıca Adalet Şövalyesi'ni koruyucusu seçen herkes çifte kadeh broşu takıyor ve Saki, Kraliçe Rosarian'ı öldürmek için Kral Sigoso'yla beraber komplo kurdu. Crest neden böyle bir şey yapsın?"

"Bilmiyorum," dedi Ead dürüstçe, "ama Sabran'ın Askrdal Reisi'yle evlenmesini önermişti. Sabran onun yerine Lievelyn'i seçti, sonra Lievelyn öldürüldü. Katiller konusunda da..."

"Onları öldüren *sen* miydin?"

"Evet," dedi Ead düşüncelere dalmış bir şekilde, "ama gerçekten Sabran'ı öldürmeyi amaçlıyorlar mıydı merak ediyorum. Belki Crest başından beri onların yakalanmasını planlamıştı. Saraya sızan her katil, Sabran'ı daha da korkutacaktı. Çocuk doğurma çağrısına direnmesinin cezası, neredeyse sürekli ölüm korkusuyla yaşamaktı."

"Ya Ana Kraliçe?"

"Kraliçe Rosarian'ın Prens Wilstan'la evliyken yatağına Gian Harlowe'u aldığı dedikodusu sarayda uzun zamandır dönüyor," dedi Ead. "Sadakatsizlik Dostluk Şövalyesi'nin öğretilerine aykırı. Belki Crest kraliçelerinin... itaatkâr olmasını istiyordur."

Loth bunu duyunca çenesini sıktı.

"Yani Crest'e karşı saf tutmamızı istiyorsun," dedi. "Sabran'ı korumak için."

"Evet. Sonra da çok daha eski bir düşmana karşı saf tutmamızı istiyorum." Ead mağara ağzına bir bakış attı. "Ascalon, Inys'de olabilir. Kılıcı bulabilirsek İsimsiz Olan'ı zayıflatmak için onu kullanabiliriz."

Sığınaklarının üstünde bir yerde bir kuş şakıdı. Loth, Ead'a şarap tulumunu uzattı.

"Ead," dedi, "sen Altı Erdem'e inanmıyorsun." Gözlerinin içine baktı. "Neden her şeyi Sabran için riske atıyorsun?"

Ead tulumdan bir yudum aldı.

Bu kendine çok uzun zaman önce sorması gereken bir soruydu. Duyguları bir ağaçta açan çiçek misali oluşmuştu. Hafif hafif şekillenen bir tomurcuk aniden ölümsüz bir çiçeğe dönüşmüştü.

"Şunu fark ettim," dedi Ead sessizlikten sonra, "Sabran'a doğduğu günden beri üzerine düşünmesi hiç söylenmeden bir hikâye öğretilmiş. Başka bir şekilde var olabileceği anlatılmamış. Ne var ki her şeye rağmen Sabran bir yanını kendi elleriyle oluşturmuş. O parça ilk başta küçük görünse de Sabran'ın kendi gücünün ateşinden doğmuş, içinde bulunduğu kafese direnmiş. Anladım ki... o parçası çelikten yapılma. O parça, gerçekten olduğu kişi." Bakışlarını Loth'unkilerden ayırmadı. "Gelecek günlerde Inys'in ihtiyaç duyduğu kraliçe o olacak."

Loth onun yanına oturdu. Dirseğine dokunduğunda Ead başını kaldırıp ona baktı.

"Birbirimizi tekrar bulduğumuza sevindim Ead Duryan." Duraksadı. "Eadaz uq-Nāra."

Ead başını Loth'un omzuna yasladı. Loth iç çekerek kolunu onun etrafına sardı.

O anda Aralaq döndü, ikisi de irkildi. "Büyük kuş uçuyor," dedi. "Kızıl Hanımlar yaklaşıyor."

Loth derhal ayağa kalktı. Ead yayını ve sadağını alırken içine tuhaf bir sakinlik yayıldı.

"Aralaq, alaztoprakları geçip Yscalin'e gidiyoruz. Córvugar'a varana kadar," dedi, "durmak yok."

Loth eyere yerleşti. Ead pelerini ona uzattı, o da Aralaq'ın üstüne tırmandığında Loth pelerini ikisinin de etrafına sardı.

Aralaq kayarak ve yerleri eşeleyerek dağın eteklerine ilerledi ve göle bir göz atmak için dağın gölgesinden usulca çıktı. Parspa gölün üstünde sessizce daireler çiziyordu.

Hava, kaçtıklarını saklayacak kadar karanlıktı. Diğer Tanrıbıçaklar Dağları'nın arkasına geçtiler. Artık saklanacak bir yer kalmadığında Aralaq dağlardan fırlayıp koşmaya başladı.

Bir zamanlar Jotenya şehrinin bulunduğu Lasia alaztoprakları ülkenin kuzeyinde uzanıyordu. Keder Çağı esnasında topraklar ateşle çıplak bırakılmıştı ancak yeni çimler toprağı ele geçirmişti ve küllerden, birbirinden uzak sivri yapraklı ağaçlar yükselmişti.

Arazi değişmeye başladı. Aralaq hızlandı, pençeleri sarı çimlerin üstünde uçuyordu. Ead kürküne sıkıca yapıştı. Karnı hâlâ acıyordu ancak tetikte kalmalı, hazır olmalıydı. Diğer dev mongoslar şimdiye kadar çoktan kokularını almış olmalılardı.

Yukarıda yıldızlar, kömür karası gökteki korlar misali başlarının üstünde dönüp parıldıyordu. Bu yıldızlar Inys'in gece gökyüzünü süsleyenlerden farklıydı.

Toprağın üstünde daha fazla ağaç vardı artık. Ead'ın gözleri rüzgâr darbeleri yüzünden kurumuştu. Arkasında oturan Loth titriyordu. Ead pelerini kendine de ona da daha sıkı sarıp Loth'un ellerini örttü, onları Córvugar'a götürecek olan gemiyi hayal etmek için kendine izin verdi.

Aralaq'ın yanından bir ok geçti, onu kıl payı ıskalamıştı. Ead karşı karşıya oldukları şeyi görmek için arkasını döndü.

Altı binici vardı. Kızıl alevlerin her biri bir dev mongosun üstündeydi.

Beyaz olan Nairuj'a aitti.

Aralaq hırlayıp kendini daha da hızlanmaya zorladı. Buraya kadardı. Ead gücünü toplayıp kendini pelerinden kurtardı, Loth'u omzundan yakalayıp kendini onun arkasına savurdu, böylece Loth'la sırt sırta vermiş oldu. Elindeki en iyi seçenek dev mongosları yaralamaktı. Aralaq kendi türü arasında bile hızlıydı ancak beyaz olan ondan hızlı koşabiliyordu. Ead oku kirişe yerleştirirken aklına anılar doldu: Genç bir Nairuj, dev mongosunun Lasia Fundası'nı ne kadar hızlı geçebileceği konusunda böbürleniyordu.

Ead önce kendine Aralaq'a uyum sağlamak için vakit tanıdı. Aralaq'ın adımlarının temposunu özümsediğinde yayını kaldırdı. Loth arkasından uzandı ve Ead'ın düşeceğinden korkuyormuş gibi kalçasını kavradı.

Ead'ın oku çimenlerin üstünden uçtu, dosdoğru hedefe ilerliyordu. Beyaz dev mongos son anda okun üstünden atladı. İkinci atışı, Aralaq bir yaban köpeği leşinin üstünden atlayınca hedefi şaşırdı.

Bundan kaçmaları mümkün değildi. Durup savaşamazlardı da. İki, belki üç büyücüyü indirebilirdi ama altı Kızıl Hanım'la başa çıkamazdı, üstelik yaralıyken. Loth fazla yavaş kalırdı, diğer dev mongoslar da Aralaq'ı paramparça ederlerdi. Ead yay kirişini üçüncü kez çekerken Ana'ya dua etti.

Ok bir dev mongosun ön pençesini deldi. Dev mongos yere devrilirken binicisini de beraberinde götürdü.

Geriye beş tane kalmıştı. Tam yeniden ok atmaya hazırlanıyordu ki bir ok bacağına saplandı. Ead'dan boğuk bir haykırış yükseldi.

"Ead!"

Her an başka bir ok Aralaq'ı sakatlayabilirdi. Bu da hepsinin sonu demek olurdu.

Nairuj dev mongosunu mahmuzladı. Şimdi o kadar yakındı ki Ead onun toprak rengi gözlerini ve ağzının sert çizgisini görebiliyordu. O gözlerde nefret yoktu. Sadece saf, soğuk bir

kararlılık vardı. Avının peşinden koşan bir avcının bakışları. Yayını kaldırıp okun ucunu Aralaq'a çevirdi.

Tam da o anda alaztopraklara ateş yağdı.

Işık patlaması Ead'ı az kalsın kör ediyordu. En yakınlarındaki ağaçlar aleve boğuldu. Ead başını kaldırıp ateşin kaynağını ararken Loth haykırdı. Başlarının üstünde gölgeler ok gibi fırlıyordu: kamçıya benzer kuyrukları olan kanatlı gölgeler.

Wyvern yavruları. Yüzyıllar süren uykudan sonra et açlığı çekerek Küçük Dağlar'dan uzaklaşmış olmalılardı. Ead saniyeler içinde en yakındakinin gözüne bir ok isabet ettirdi. İnsanın ruhunu donduran bir çığlık atan yavru, kafa üstü çimlere çakıldı, ucu ucuna sıyırdığı Kızıl Hanımlar ikiye ayrılıp etrafından dolaştılar.

İçlerinden üçü *wyvern* yavrularıyla savaşırken Nairuj'la bir diğeri avlarına devam ediyorlardı. Sıska canavar alçaktan süzülüp onları ısırmaya uğraşırken Aralaq tökezledi. Kalbi boğazında atan Ead dönüp ona baktı, yavrulardan birinin onu ısırmış olmasından korkuyordu. Aralaq'ın yanına bir ok saplanmıştı. "Yapabilirsin." Onunla Selinyi dilinde konuşuyordu. "Aralaq, koşmaya devam et. Devam et..."

Başka bir *wyvern* yavrusu yuvarlanarak gökten düştü ve önlerindeki palmiyeye çarptı. Ağaç devrilirken topraktan sökülen köklerinden buna itiraz edercesine inleyen bir ses çıktı. Aralaq ağacın devrileceği yerden kaçıp yavrunun yanından hızlıca geçti. Yaratık uzun bir ölüm çığlığı atarken Ead onun etinden gelen sülfür kokusunu aldı.

Binicilerden biri onlara yaklaşıyordu. Dev mongosu siyah renkteydi, dişleri bıçak gibi keskindi.

Hepsi *wyvern* yavrusunu birkaç saniye geç gördü. Gökten ateş yağdı ve pelerini alev alan Kızıl Hanım yanmaya başladı. Ateşi söndürmek için yerde yuvarlandı. Ateş çimlerde dağılıp Aralaq'a doğru yayıldı. Ead elini ileri uzattı.

Bir kalkan bir gürzü nasıl savuşturursa Ead'ın büyüsü de sıcaklığı öyle savuşturdu. Alevler büyüyü pençeleyip Loth'a ulaş-

maya uğraşırken Loth çığlık attı. *Wyvern* yavrusu bir çığlıkla yön değiştirdi, ateşini yuttu. Kızıl Hanımlar karmaşa içindeydi, onları çevrelemiş olan yaratıklar Kızıl Hanımlar'ı avlıyor ve parçalıyordu. Ead, Nairuj'u arayarak arkasını döndü.

Beyaz dev mongos yaralı halde yerde uzanıyordu. Bir *wyvern* Nairuj'un üstüne ilerliyordu, çenesi, beyaz dev mongosun kanıyla kızıla bürünmüştü. Ead hiç tereddüt etmeden son okunu da yay kirişine taktı.

Wyvern'ı kalbinden vurdu.

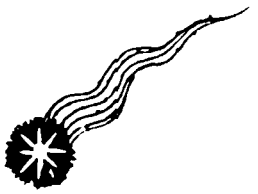
Loth onu eyere geri çekti. Ead göz ucuyla Nairuj'u gördü, bir kolunu beline sarmış onları izliyordu; ardından Aralaq onları ağaçların içinden çıkardı ve karanlığa atıldılar.

Yanık kokusu. Loth pelerini tekrar Ead'ın etrafına sardı. Orayı çok arkalarında bıraktıklarında bile Ead hâlâ alaztopraklarda ateş püsküren dilleri görebiliyordu, İsimsiz Olan'ın parıldayan gözleri gibi. Başı öne düştü ve bilincini kaybetti.

Loth'un adını söylemesiyle uyandı. Etrafta çimler, ateş ve ağaçlar yoktu. Bunun yerine mercan parçalarından yapılma evler vardı. Çatılarda kuzgunlar. Bir de sessizlik. Mutlak sessizlik.

Burası yaşayandan çok ölünün olduğu bir şehirdi. Uçan bir deniz kuşu biçiminde bir gemi başı süsü olan, yelkenleri solmuş bir gemi limanda bekliyordu, Batı'nın kenarındaki sessiz bir liman. Şafak göğü pembenin en hafif tonlarıyla lekeliyor, önlerindeyse siyah tuzlu su uzanıyordu.

Córvugar.

48

Doğu

Tüy Adası'ndaki ağaçlar nihayet sönmüştü. Yoğun damlalarla yağan yağmur ağaçların dallarındaki alevleri söndürüyor, dallardan iğrenç, sarı bir duman yükseliyordu. Küçük Gölge Kız sürgün edildiği yerden çıkıp ellerini toprağa gömdü.

Kuyruklu yıldız Büyük Matem'i sona erdirdi ama daha önce de bu dünyaya çok kez gelmişti. Bir kez, çok ay önce, arkasında iki göksel cevher bıraktı; ikisi de kuyruklu yıldızın gücüyle doluydu. Onun katı parçalarıydı.

Karnından çıkan, bedeniyle koruyup beslediği cevheri çıkardı ve yağmur cevheri temizledi. Tané'nin ayağına çamur ve su damladı.

O parçalarla atalarımız dalgaları kontrol ederlerdi. Parçaların varlığı sayesinde gücümüze, eskisinden daha uzun süre tutunabilirdik.

Avucunun içindeki cevher parlıyordu. Boşluk kadar, Tané'nin kalbi kadar karanlıktı mavisinin tonu.

Ne yazık ki parçalar neredeyse bin yıldır kayıp.

Kayıp değil. Saklanmış.

Tané cevheri kalbine yaklaştırdı. Fırtınanın gözünde, çok eskiden tanrıların önünde bozulmaz yeminlerin edildiği yerde bir yemin etti.

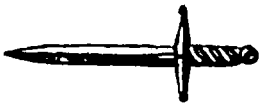
Öldüğü güne kadar uğraşması gerekse bile Nayimathun'u bulacak, onu özgür bırakacak ve bu cevheri ona hediye edecekti. Bir ömür sürse de ejderhayı, çalınmış olan şeyle tekrar bir araya getirecekti.

IV

Kraliçelik Senindir

Neden çekmiyorsun içine
ay ve yıldızların özünü,
Kandırmıyorsun ruhunu altın yazıyla?

– Lu Qingzi

49

Batı

Loth *Hakikat Kuşu*'nun güvertesinde dikiliyordu. Inys'in gitgide yakınlaşmasını izlerken kalbi kurşun kadar ağırdı.

Melankoli. Inys'in kasvetli kıyısını izlerken aklına gelen ilk sözcük buydu. Kıyı sanki hiç güneş dokunmamış, neşeli bir şarkıyı hiç duymamış gibiydi. Inys'in en güneyindeki yerleşim yeri olan Albatros Tüneği'ne ilerliyorlardı, burası bir zamanlar Yscalin'le ticaretin merkeziydi. Durmadan at sürüp olabildiğince az mola verir ve haydutlara rastlamazlarsa buradan Ascalon'a bir haftada varabilirlerdi.

Ead yanında nöbet tutuyordu. Lasia'da olduğundan biraz daha az canlı görünüyordu.

Hakikat Kuşu Inys'e gelirken Denizısırganı Koyu'nun yanından geçmişti. Demir atmış gemiler koyu koruyordu ancak dürbünden baktıklarında Ejderik Ordu'nun toy deniz kuvvetlerini görebilmişlerdi.

Kral Sigoso yakında işgale hazır olacaktı. Inys'in de onu püskürtmeye hazır olması gerekecekti.

Ead o manzaraya dair hiçbir şey söylememişti. Tek yaptığı avucunu açıp elini, demir atmış beş gemiye doğru uzatmaktı; yokluktan doğan ateş kükremiş, gemilerin direklerini sarmıştı. Ead ateşin gemileri yutmasını izlerken yüzü ifadesizdi, gözlerindeyse turuncu bir ışık parlıyordu.

Soğuk ve sert bir rüzgâr pelerinine iyice sarınmasına neden olduğunda Loth'un zihni tekrar şimdiki ana döndü.

"Inys." Nefesinin buharı bembeyaz ve yoğundu. "Burayı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Ead bir elini onun koluna koydu. "Meg senden hiç umudunu kesmedi," dedi. "Sabran da."

Kısa bir anın ardından Loth elini onunkinin üstüne koydu.

Yolculuklarının başlangıcından beri aralarında bir duvar vardı. Loth'un onun yanında içi rahat değildi ve Ead da ona karışmayıp Loth'un kötü düşüncelere dalmasına izin vermişti. Buna rağmen eski samimiyetleri yavaş yavaş tekrar ortaya çıkmıştı. *Hakikat Kuşu*'ndaki berbat kamaralarında son birkaç aya dair hikâyelerini paylaşmışlardı.

Dinle ilgili daha çok sohbet etmekten kaçınmışlardı. Bu konuda hiç uzlaşamamaları muhtemeldi. Ne var ki şu anda ikisi de Erdemlik'in hayatta kalmasını istiyordu.

Loth boştaki eliyle çenesini kaşıdı. Sakalını hiç sevmiyordu ancak Ead, Ascalon'a vardıklarında kendilerini gizlemeleri gerekeceğini söylemişti, sonuçta ikisi de saraydan menedilmişti.

"Yapabilseydim o gemilerin hepsini yakardım." Ead kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sidenim konusunda dikkatli olmam lazım. Ağacın meyvesini tekrar tadana kadar yıllar geçebilir."

"Beşini yaktın," dedi Loth. "Sigoso'nun gemi sayısı beş azaldı."

"O zaman benden daha çok korkuyordun, şimdi o kadar korkuyor gibi değilsin."

Ead'ın parmağındaki çiçek yüzüğü parladı. Loth Manastır'ın diğer rahibelerinin de bu yüzükten taktığını görmüştü.

"Hepimizin içinde gölgeler var," dedi Loth. "Seninkini kabul ediyorum." Elini yüzüğün üstüne koydu. "Umarım sen de benimkini kabul edersin."

Ead yorgun bir gülümsemeyle parmaklarını onunkilere doladı. "Seve seve."

Çok geçmeden rüzgâr, balık ve çürümüş yosun kokusu taşır oldu. *Hakikat Kuşu* biraz sorun yaşayarak rıhtıma yanaştı ve geminin yorgun yolcuları iskeleye indi. Loth, Ead'a yardım etmek için bir kolunu uzattı. Sadece birkaç gün topallamıştı, hem de ok üst bacağını delip geçmesine rağmen. Loth gezgin şövalyelerin daha hafif yaralardan ağladıklarını görmüştü.

Herkes indikten sonra Aralaq da gemiden ayrılacaktı. Vakit geldiğinde Ead ona seslenecekti.

Vapur iskelesinden aşağı, evlere doğru yürüdüler. Loth evlerin girişlerinde sallanan tatlı keselerini görünce durdu. Ead da keselere bakıyordu.

"Sence içlerinde ne var?" diye sordu.

"Kurutulmuş alıç çiçeği ve dut. Ascalon'un kurulmasından çok önceden kalma bir gelenek. Evi kirletebilecek herhangi bir şerri uzaklaştırmak için." Loth dudaklarını ıslattı. "Bu yaşıma kadar hiç tatlı kesesi asıldığını görmemiştim."

Yürümeye devam ederlerken ayakkabılarına dışkı parçaları yapıştı. Çok geçmeden gördükleri her evin dışında bir tatlı kesesi olduğunu fark ettiler.

"Bunun kadim bir usul olduğunu söyledin," dedi Ead düşünceli bir tavırla. "Inys'in Altı Erdem'den önceki dini *neydi?*"

"Resmî bir din yoktu ama belgelerdeki az buçuk şeyin bahsettiği kadarıyla halk alıç ağacını kutsal kabul edermiş."

Ead düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Kuru duvardan tırmanıp ana caddenin kaldırım taşlarına adımlarını attılar.

Yerleşim yerindeki tek ahırda da iki hasta at vardı. Yan yana at sürdüler. Yarı donmuş tarlaları ve ıslak koyun sürülerini geçerlerken yağmur sırtlarını dövüyordu. Haydutların ender görüldüğü Bataklıklar vilayetinde olduklarından gece at sürmeye devam etme kararı aldılar. Şafak söktüğünde at sürmekten Loth'un her yanına ağrılar girmişti ama uyanıktı.

Önünde Ead atını eşkin sürüyordu. Bedeni sabırsızlıkla gerilmiş gibiydi.

Loth onun haklı olup olmadığını merak etti. Igrain Crest gerçekten de Inys sarayını tahtın arkasından manipüle ediyor muydu? Sabran'ı hizaya getiriyor, karanlıkta uyumaktan korkmasına sebep oluyor, günahlarının her biri için sevdiği birini onun elinden alıyor muydu? Bu düşünce karnında bir ateşin harlanmasına neden oldu. Sabran çocukluğunda hep ilk ondan medet ummuş, ona güvenmişti.

Ead'a yetişmek için atını mahmuzladı. Yangından tarumar olmuş bir köyün yanından geçtiler, tapınaktan dumanlar yükseliyordu. Zavallı aptallar evlerini saman çatılarla yapmışlardı.

"*Wyrm*'lar," diye mırıldandı Loth.

Ead rüzgârdan dağılan saçlarına hafifçe dokundu. "Ulu Batılılar hizmetkârlarına Sabran'ı korkutma emri vermişlerdir. Gerçekten saldırıya geçmeden önce efendilerini bekliyor olmalılar. Bu defa İsimsiz Olan ordularını kendisi yönetecek."

Güneş batarken Tırtıl Nehri'nin yanında nemli, soğuk, küçük bir hana denk geldiler. Loth artık öylesine yorulmuştu ki eyerde zar zor dik oturabiliyordu. Atları ahıra bağlayıp hanın salonuna girdiler, titriyorlardı ve iliklerine kadar ıslanmışlardı.

Ead başlığını indirmeden hancıyla konuşmaya gitti. Salonda kalıp çıtırdayan ateşin yanında oturma fikri Loth'u cezbediyordu ancak tanınmaları riski çok büyüktü.

Ead bir mum ve anahtar kapınca Loth onları alıp üst kata çıktı. Onlara verilen oda sıkış tepişti ve içerisi esiyordu ancak yine de *Hakikat Kuşu*'nun sefil kamarasından iyiydi.

Ead akşam yemekleriyle beraber odaya girdi. Kaşını çatmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Loth.

"Aşağıda birkaç muhabbeti dinledim. Lievelyn'le halkın önüne çıktığından beri Sabran'ı gören olmamış," dedi. "Halkın bildiği kadarıyla hâlâ hamile ama... hiç haber olmaması Ejderik saldırılarla da birleşince tebaası huzursuzlanmış."

"Düşük yaptığında hamileliğinin ortalarında olduğunu söylemiştin. Hâlâ hamile olsaydı şimdiye doğum odasına geçmiş

olabilirdi," diye hatırlattı Loth. "Ortada olmaması için mükemmel bir sebep."

"Evet. Bu sebep sayesinde bir dolap çevirmiş de olabilir ancak Tanrısal Dükler'in arasındaki hainler, Sabran'ın hükmetmeye devam etmesine izin vermeyeceklerdir." Ead yemeklerini masaya bırakıp pelerinini kurutması için bir sandalyeye astı. "Sabran bunu öngörmüştü. Hayatı tehlikede Loth."

"O hâlâ Aziz'in yaşayan vârisi. O hayatta olduğu sürece insanlar hiçbir Tanrısal Dük'ü desteklemezler."

"Ah, bence desteklerler. Halk Sabran'ın onlara bir vâris veremeyeceğini bilseydi İsimsiz Olan'ın gelişinden onun sorumlu olduğuna inanırdı." Ead masaya oturdu. "Karnındaki o yara izi ve temsil ettiği şey, birçok kişinin gözünde Sabran'ın meşruluğunu ortadan kaldırıyor."

"O *hâlâ* bir Berethnet."

"Soyunun sonuncusu."

Hancı onlara iki kâse kıkırdaksı lapa ve iri bir parça bayat ekmek vermişti. Loth kendi payına düşeni zorla yiyip peşinden birasını içti.

"Gidip yıkanacağım," dedi Ead.

O gidince Loth ot minderin üstüne uzanıp yağmurun sesini dinledi.

Igrain Crest düşüncelerine yapışmış bir kene gibiydi. Loth çocukken onu huzur verici bir figür olarak görürdü. Sert ancak nazikti, her şeyin yoluna gireceğini hissettiren bir havası vardı.

Buna rağmen reşit olmadığı dört yıl boyunca Sabran'ın sırtına yük yüklediğini biliyordu. Ondan önce, Sabran daha genç bir prensesken bile Crest itidalin, mükemmelliğin ve göreve adanmışlığın ne kadar gerekli olduğunu Sabran'ın kafasına sokmaya uğraşmıştı. O yıllarda Sabran'ın Roslain ve Loth haricindeki çocuklarla konuşması yasaklanmıştı; Crest hep yakınlarda, gözü de Sabran'ın üstündeydi. Prens Wilstan Diyarın Koruyucusu olsa

da öylesine büyük bir yas içindeydi ki kızını yetiştirememişti. O işi Crest üstlenmişti.

Üstelik bir olay yaşanmıştı. Ana Kraliçe ölmeden önce.

Buz gibi bir öğleden sonraydı. On iki yaşındaki Sabran Kestane Ormanı'nın sınırındaydı, eldivenli elleriyle bir kar topu yapıyordu, yanakları kızarmıştı. İkisi de karınlarına ağrı girene kadar gülmüşlerdi. Sonrasında dalları karlarla örtülü meşelerden birine tırmanıp ağacın dalına oturmuş ve birbirlerine sokulmuşlar, Zümre Şövalyeleri'ni hayrete düşürmüşlerdi.

O ağacın tepesine neredeyse ulaşmışlardı. O kadar yukarıdaydılar ki Gül Köşkü'nün içini görebiliyorlardı. Bir pencereden Kraliçe Rosarian görünüyordu, öfkeli olduğu her halinden belliydi ve elini yumruk yaparak mektubu sıkıyordu.

Yanında, ellerini arkasında birleştirmiş olan Igrain Crest vardı. Rosarian öfkeyle basıp gitmişti. Loth'un o görüntüyü o kadar net hatırlamasının tek sebebi, birkaç saniye sonra Sabran'ın ağaçtan düşmüş olmasıydı.

Ead'ın dönmesi biraz zaman aldı, saçı nehrin suyuyla ıslanmıştı. Ayakkabılarını çıkarıp diğer saman minderin üstüne yerleşti.

"Ead," dedi Loth, "Manastır'dan ayrıldığın için pişman mısın?"

Ead tavanı izliyordu.

"Manastır'dan ayrılmadım," dedi. "Yaptığım her şeyi Ana için yapıyorum. Onun adını yüceltmek için." Gözlerini kapattı. "Ama yolumun bir gün tekrar Güney'e düşeceğini umuyorum, bunun için dua ediyorum."

Onun sesinde duyduğu acıdan nefret eden Loth, Ead'a uzandı. Dikkatli bir şekilde başparmağıyla Ead'ın elmacık kemiğini okşadı.

"Bugün," dedi, "yolun Batı'ya düştüğü için mutluyum."

Ead, Loth'un gülümsemesine karşılık verdi.

"Loth," dedi, "seni gerçekten özledim."

Güneş daha doğmadan tekrar yola çıktılar ve günlerce at sürdüler. Bir kar fırtınası çıkıp atlarını yavaşlattı ve bir gece haydutlar üzerlerine saldırıp tüm paralarını istedi. Loth tek başına olsaydı yenilebilirdi ancak Ead öyle ateşli savaştı ki haydutlar geri çekildiler.

Artık uyuyacak vakitleri yoktu. Haydutlar daha gözden kaybolmadan Ead tekrar eyerine yerleşti, Loth'un tek yapabildiği ona ayak uydurmaktı. Kuzgun Korusu'ndan kuzeydoğuya dönüp Güney Geçidi'nden dörtnala geçtiler; Ascalon'a ilerleyen at arabalarının, yük beygirlerinin ve faytonların yanından geçerken başlarını eğdiler. Nihayet akşam karanlığında Ascalon'a vardılar.

Loth atını yavaşlattı. Ascalon'un kuleleri akşam göğünde simsiyah yükseliyordu. Yağmurda bile bu şehir Loth'un kalbini aydınlatan yerdi. Berethnet Yolu'na ilerlediler. Henüz atların ezmediği taze kar, yolun üstünde bir örtü gibiydi. Yolun sonunda, çok uzakta da Ascalon Sarayı'nın dövme demirden kapıları yükseliyordu. Loth alaca karanlıkta bile Yalnız Kule'nin aldığı hasarı görebiliyordu. Ead anlattığında Fýredel'in kulenin üstüne çöktüğüne neredeyse inanamamıştı.

Kıvrak Nehir'in kokusunu alabiliyordu. Hanımımızın Mabedi'nin çanları çalıyordu.

"Sarayın yanından geçmek istiyorum," dedi Ead. "Savunmayı artırmışlar mı görmek için." Loth başını sallayarak onayladı.

Şehir, sarayın surlarıyla bölgelere ayrılmıştı. Her bir sur ve bölge şehrin kapısından başlıyordu. Saraya en yakın bölge olan Saraydibi'nin suru en etkileyici olandı, yüksek ve yaldızlıydı, eski kraliçeleri andıracak şekilde oyulmuştu. Onlar sura yaklaşırken genelde akşamüstü dualara giden insanlarla dolup taşan sokak sessizleşti.

Kapının girişindeki kar koyu renkliydi. Loth başını kaldırdığında yüzündeki tüm his çekildi. Yukarılarında iki kafa kazığa geçirilmişti.

Biri tanınmayacak haldeydi. Bir kuru kafadan çok az daha etliydi. Diğeri katranlanıp yarı haşlanmıştı ancak yüz hatları çürümeyle beraber sarkmıştı. Kulakları ve burnu çürümüş, akıyordu. Solgun tenine sinekler konmuştu.

Saçları olmasaydı Loth onu tanıyamayabilirdi. Uzun, kızıl saçlar kan misali aşağı süzülüyordu.

"Truyde," dedi Ead nefesi kesilerek.

Loth bakışlarını o kafadan ayıramıyordu. Gülünç bir şekilde canlı olan, dalgalanan o saçlardan.

Bir keresinde o, Sabran ve Roslain Mahrem Oda'daki ateşin başına toplanıp Arbella Glenn'in onlara Beşinci Sabran'ı anlatmasını dinlemişlerdi, Beşinci Sabran Berethnet Hanesi'nin tek zalim hükümdarıydı ve saray kapılarındaki her bir süsü, onu gücendirenlerin kelleleriyle doldurmuştu. Hiçbir kraliçe böylesi bir şeyi tekrar yaparak Beşinci Sabran'ın hayaletini diriltmeyi göze alamamıştı.

"Çabuk." Ead atını çevirdi. "Beni takip et."

İpek tüccarları ve kumaşçıların hüküm sürdüğü Güney Rıhtımı bölgesine ilerlediler. Çok geçmeden şehirdeki en iyi hanlardan biri olan Gül ve Mum'a varıp atlarını seyise verdiler. Loth kenarda durup kustu. Midesi zehirle köpürüyordu sanki.

"Loth." Ead onu aceleyle hana soktu. "Acele et. Buranın hancısını tanıyorum. Güvende olacağız."

Loth artık güvende olmanın ne demek olduğunu hatırlamıyordu. Çürümüşlüğün kokusu gırtlağına işlemişti.

Bir hizmetçi onları içeri yönlendirip bir kapıyı tıklattı. Geniş bir ceket giymiş, al yanaklı bir kadın kapıyı açtı. Ead'ı görünce kaşlarını kaldırdı.

"Eh," dedi kendini toparlayıp, "içeri gelseniz iyi olur."

Onları aceleyle odasına soktu. Kapı kapanır kapanmaz Ead'a sarıldı.

"Canım kızım. Çok uzun zaman oldu," dedi alçak sesle. "Ne yapıyorsun sokaklarda sen?"

"Başka şansımız yoktu." Ead geri çekildi. "Ortak arkadaşımız, ihtiyaç duyarsam kalabileceğim bir yer vereceğini söyledi."

"Sözüm hâlâ geçerli." Kadın, Loth'a başını eğdi. "Lord Arteloth. Gül ve Mum'a hoş geldiniz."

Loth ağzını sildi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz hanımefendi."

"Bize bir oda lazım," dedi Ead. "Yardım edebilir misin?"

"Ederim. Ama Ascalon'a yeni mi geldiniz?" Loth ve Ead başlarını sallayınca kadın masadan bir parşömen tomarı aldı. "Bakın."

Ead tomarı açtı. Loth onun omzunun üstünden, yazılanları okudu.

> KRALİÇE SABRAN *adına ekselansları* ADALET DÜŞESİ, *Ead Duryan'ın yakalanması için on sekiz bin taçlık ödül koymuştur. Ead Duryan leydi kisvesine bürünmüş alt tabaka bir Güneylidir; Efsunculuk, Kâfirlik ve* MAJESTELERİ'*ne karşı Ağır İhanet suçlarından canlı olarak aranmaktadır. Kıvırcık, siyah saçları, koyu kahverengi gözleri vardır. Görüldüğü anda derhal bir şehir muhafızına haber verilmelidir.*

"Haberciler her gün adını ve tasvirini okuyor," dedi hancı. "Avluda görüştüklerine güveniyorum ama başka kimseyle konuşmamalısın. Ayrıca bu şehirden olabildiğince çabuk ayrılman lazım." Ürperdi. "Sarayda bir şeyler yanlış gidiyor. O çocuğun hain olduğunu söylüyorlar ama Kraliçe Sabran'ın o kadar genç birini idam ettirdiğini hayal edemiyorum."

Ead ihtarı geri uzattı. "İki kafa vardı," dedi. "Diğeri kimin?"

"Bess Weald. Şimdi ona Alçak Bess diyorlar."

O isim Loth'a hiçbir anlam ifade etmiyordu ancak Ead başını salladı. "Şehirden ayrılamayız," dedi. "Çok önemli bir iş için buradayız."

Hancı derin bir nefes verdi. "Pekâlâ," dedi, "burada kalma riskini almak istiyorsan sana yardımcı olacağım, elçiye bu konuda söz vermiştim." Bir mum kaptı. "Gel."

Onları merdivenden çıkardı. Salondan müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Hancı kapılardan birini açıp anahtarı Ead'a uzattı.

"Eşyalarınızı yukarı getirtirim."

"Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım, ekselansları da unutmaz," dedi Ead ona. "Kıyafetlere ihtiyacımız olacak. Halledebilirsen silaha da."

"Elbette."

Loth hancıdan mumu aldıktan sonra Ead'ın yanına geçti, Ead kapıyı kapatıp sürgüledi. Odada bir yatak, kükreyen bir ateş ve ağzına kadar dolu, üstünden dumanlar tüten bakır bir küvet vardı.

"Bess Weald, Lievelyn'i vuran tüccardı." Ead yutkundu. "Bu, Crest'in işi."

"Leydi Truyde'u neden öldürsün ki?"

"Susturmak için. Bess Weald'ın Saki adında biri için çalıştığını sadece Truyde, Sabran ve ben biliyorduk. Bir de Combe," diye ekledi birkaç saniye sonra. "Crest izlerini örtüyor. Saraydan ayrılmış olmasaydım eninde sonunda benim de kafam orada olurdu." Odada volta atıyordu. "Crest, Truyde'u Sabran'ın bilgisi olmadan idam etmiş olamaz. Ölüm emirlerinde illa kraliyet imzası olmak zorundadır."

"Hayır. Adalet Düklüğü'nün başında olan kişinin imzası da ölüm emrinde geçerlidir," dedi Loth, "ama sadece hükümdar kendi eliyle imzasını atamayacak durumdaysa."

Bu ima ikisinin üstüne kötü bir alamet gibi çöktü. "Saraya girmemiz lazım. Bu gece," dedi Ead gergin bir sesle. "Biriyle konuşmam lazım. Başka bir bölgede."

"Ead, hayır. Tüm *şehir* seni arıyor..."

"Nasıl gizleneceğimi biliyorum." Ead başlığını tekrar taktı. "Kapıyı arkamdan kilitle. Geri döndüğümde bir plan yapacağız." Kapıdan çıkarken Loth'un yanağını öpmek için duraksadı. "Benim için korkma dostum."

Sonra da gidiverdi.

Loth soyunup bakır küvetin içine gömüldü. Tek düşünebildiği kapının üstünde kazığa geçirilmiş olan kellelerdi. Onun tanıyamadığı türden bir Inys'in vaadi. Kraliçesinin yönetmediği bir Inys.

Yapabildiği kadar uzun süre uykuyla savaştı ancak soğukta günlerce at sürmenin acısı çıkıyordu. Yatağa yığıldığında rüyasında kesilmiş kelleleri değil, Donmata Marosa'yı gördü. Çıplak bir şekilde Loth'a yaklaşan Donmata'nın gözleri küllerle doluydu, öpücüğünün acı bir tadı vardı. *Beni terk ettin,* dedi nefesini verirken. *Beni ölüme terk ettin. Tıpkı dostunu terk ettiğin gibi.*

Nihayet kapı tıklatıldığında Loth irkilerek uyandı.

"Loth."

Aceleyle sürgüye uzandı. Ead dışarıdaydı. Loth kenara çekilip onun odaya girmesine izin verdi.

"İçeri nasıl gireceğimizi buldum," dedi. "Denizcilerle gideceğiz."

Denizciler, her gün Kıvrak Nehir'i geçen mavna ve küçük teknelerin mürettebatını oluşturuyor, insanları ve malları nehrin bir tarafından diğer tarafına taşıyorlardı. "Onların arasında daha çok arkadaşın var sanırım."

"Bir tane," diye onayladı Ead. "Kış Ortası Şöleni için Mahrem Merdiven'e şarap sevkiyatı yapılacak. Arkadaşım denizcilere katılmamızı kabul etti. İçeri öyle gireceğiz."

"Peki içeri girince?"

"Sabran'ı bulmayı planlıyorum." Ead ona baktı. "Sen burada kalmak istersen içeri tek başıma girerim."

"Hayır," dedi Loth. "Beraber gideceğiz."

Tüccarlar gibi giyindikten sonra dışarı çıktılar, pelerinin altında çenelerine kadar silahlılardı. Çok geçmeden Köprülü Fiswich bölgesine girdiler, sonra da Delphin Caddesi'nde mavnalara inen merdivenlerden indiler. Merdivenler Gri Acuze adındaki bir tavernanın yanına sıkıştırılmıştı, denizciler Kıvrak Nehir'de geçirdikleri uzun bir günün ardından burada içerlerdi.

Taverna Ascalon Sarayı'nın doğu surlarına bakıyordu. Loth, Ead'ı takip etti. Binici ayakkabıları, nehir kıyısındaki deniz kabuklarını ezip geçti.

Loth daha önce şehrin bu kısmına hiç adımını atmamıştı. Köprülü Fiswich dolandırıcılarıyla ünlüydü.

Ead tavernanın dışındaki adamlardan birine yanaştı. "Dostum," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Hanımefendi." Adam bir fare kadar pis olsa da bakışları dikkatliydi. "Hâlâ bize katılmak istiyor musun?"

"Bizi kabul edersen."

"Edeceğim demiştim." Tavernaya bir bakış attı. "Mavnanın yanında bekleyin. Birkaç kişinin kafasını kupalarından çıkarmam lazım."

Söz konusu mavna yakınlardaydı, üstüne şarap fıçıları yükleniyordu. Loth nehrin kenarına ilerledi, Kaymaktaşı Kule'nin pencerelerinde mumların yanmasını izledi. Kraliçe Kulesi'nin tepesini ucu ucuna görebiliyordu. Kraliyet meskenleri karanlık içindeydi.

"Söylesene," diye mırıldandı Ead'a, "Elçi uq-Ispad arkadaşlarını bu kadar uysallaştırmak için ne yapıyor?"

"Hancıya maaş ödüyor. Bu adama gelince, Chassar onun kumar borcunu kapadı," dedi. "Onlara Manastır'ın Dostları diyor."

Denizci, ortaklarını tavernadan dışarı çıkardı. Şarap fıçılarının sonuncusu da mavnaya yüklenince Loth ve Ead mavnaya binip kendilerine oturacak bir bank buldular.

Ead kasket takıp tüm buklelerini kasketin içine tıktı. Denizcilerin her biri bir kürek kapıp çektiler.

Kıvrak Nehir genişti ve hızlı akıyordu. Merdiven sahanlığına varmaları biraz zaman aldı.

Mahrem Merdiven saray surundaki bir arka kapıya çıkıyordu, kraliyet ailesinin saraydan çıkabileceği gizli bir yol olması için tasarlanmıştı. Sabran keyif mavnasını hiç kullanmazdı ama annesi hep nehirde dolaşır, insanlara el sallar, parmaklarını suda gezdirirdi. Loth, Kraliçe Rosarian kaçıp da Gian Harlowe'la buluşmak için o merdiveni hiç kullanmış mıdır merak etti.

Artık bu dedikoduya itimat etmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. İnandığı her bir şey çürütülmüş, yıpranmıştı. Belki de bu saraya dair düşündüğü hiçbir şey doğru değildi.

Ya da belki bu bir inanç sınavıydı.

Merdivenleri çıkan denizcileri takip ettiler. Surun öteki tarafında Loth, yollarını kapatan üç gezgin şövalyeyi gördü. Ead, Loth'u soldaki bir girintiye çekti, kuyunun arkasına çömeldiler.

"Hepinize iyi akşamlar," dedi gezgin şövalyelerden biri. "Şarabı mı getirdiniz?"

"Evet, efendim." Denizcilerin başı kasketini çıkardı. "Altmış fıçı."

"Büyük Mutfak'a götürün. Ama önce siz beylerin yüzünüzü görmemiz lazım. Hepiniz başlıklarınızı indirip kasketlerinizi çıkarın."

Denizciler denileni yaptı.

"Güzel. Devam edin," dedi gezgin şövalye.

Fıçılar gerektiği gibi merdivenden yukarı taşındı. Ead girintinin ağzına doğru yavaşça ilerledi ancak hemen geri çekildi.

Gezgin şövalyelerden biri merdivenden iniyordu. Meşalesini Loth ve Ead'ın saklandığı yere uzattığında bir ses, "Bu da ne?" dedi. Alev onlara iyice yaklaştı. "Dostluk Şövalyesi'nin öğretilerini mi çiğniyorsunuz bakalım burada?"

Gezgin şövalye Loth'u gördü, sonra Ead'ı; miğferinin yüzüne düşürdüğü gölgenin altında Loth onun alarm vermek için ağzını kocaman açtığını gördü.

İşte o anda bir bıçak boğazını baştan sona kesti. Etrafa kan fışkırırken Ead gezgin şövalyeyi kuyuya fırlattı.

Üç kalp atışı sonra şövalye kuyunun dibine çarptı.

Ayışığı Kitaplığı

50

Batı

Ead sarayda kimseyi öldürmemeyi umut etmişti. Daha çok vakit olsa onu mumyakma ile etkisiz hale getirebilirdi.

Meşaleyi alıp kuyuya attı. Bıçağındaki kanı sildi.

"Meg'i bulup onun odasında saklan," dedi alçak sesle. "Sarayda keşfe çıkmak istiyorum."

Loth ona Ead sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. Ead onu merdivenden çıkması için itti.

"Acele et. Cesedi bulunca her yeri arayacaklar."

Loth gitti.

Ead onu takip etti, sonra yolunu değiştirdi. Elma ağaçlı avluyu geçip sırtını Büyük Mutfak'ın kireç badanalı duvarına yasladı. Bir muhafız müfrezesi geçip gidene kadar bekledi, sonra Kraliyet Mabedi'ne çıkan geçide sıvıştı.

Siyah ceketli, partizan taşıyan iki gezgin şövalye mabedin kapılarında nöbet tutuyordu.

Ead ikisine de mumyakma uyguladı. Ana'nın izniyle olanları rapor edemeyecek kadar sersem halde uyanacaklardı. İçeri girince bir sütunun arkasına saklanıp kasvetli ortama bir bakış attı. Her zamanki gibi çok sayıda saray mensubu dualar için toplanmıştı. Sesleri kubbeli tavanda çınlıyordu.

Sabran ortalarda yoktu. Margret da.

Ead ibadet edenlerin nasıl oturduğunu aklının bir köşesine yazdı. Normalde dostluk ruhu içinde banklarda birbirlerine sokulurlardı. Ne var ki bu gece keskin çizgilerle ayrılmış bir grup vardı. Tam takım giyinmiş uşaklar. Siyah ve dut rengi cübbelerine ikiz kadehler işlenmişti.

Eskiden Combe'un uşakları onun üniformasıyla gezinebilirlerdi, demişti Margret ona, *sanki asıl sadakatleri kraliçeye değilmiş gibi.*

"Şimdi," dedi Başmürit, ilahi bitince, "bu en kutsal zamanda inzivada dua etmeyi tercih eden majesteleri için Cömertlik Şövalyesi'ne dua ediyoruz. Bir gün kraliçemiz olacak karnındaki prenses için dua ediyoruz. İkisiyle de böyle dikkatli ilgilenen ekselansları Adalet Düşesi'ne de minnettarlığımızı sunuyoruz."

Ead geldiği kadar sessiz bir şekilde mabetten çıktı. Yeteri kadar şey görmüştü.

Akik Ev, Mahrem Merdiven'den uzak değildi. Loth, hepsi Adalet Düşesi'nin rozetini taşıyan bir grup uşaktan kaçtı, kilitli olmayan kapıdan içeri sıvıştı.

Sarmal merdivenden tırmanıp iyi tanıdığı bir koridora çıktı, koridor, uzun zaman önce ölmüş kraliçelere hizmet vermiş Taht Nedimeleri'nin portreleriyle süslenmişti. Koridorun bir ucuna genç bir Arbella Glenn'in tasvir edildiği yeni bir tablo eklenmişti.

Doğru kapıya ulaşınca önce dinledi. İçerisi sessizdi. Kapının kolunu çevirip odaya girdi.

Mumlar odayı aydınlatıyordu. Kız kardeşi bir kitabın üstüne eğilmişti. Kapının açıldığını duyunca irkilerek ayağa fırladı.

"Nezaket Şövalyesi adına..." Komodinin bıçağını kaptı, gözleri irileşmişti. "Bas git düzenbaz, yoksa bu bıçakla kalbini sökerim. Seni benim kapıma kim yolladı?"

"Kardeşlik görevi." Başlığını indirdi. "Bir de biraz daha uzak kalırsam ne kadar öfkeleneceğine dair duyduğum dehşet."

Meg bıçağı bıraktı, gözleri doldu. Loth'a koşup kollarını boynuna sardı.

"Loth." Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Loth..."

Loth ona sıkıca sarıldı, kendisi de ağlamak üzereydi. Ancak şimdi Meg'i kollarının arasında tuttuğu için gerçekten de eve döndüğüne inanmaya cesaret edebiliyordu.

"Cidden kalbini sökebilirim Arteloth Beck. Gidip aylarca beni ortada bırakmak, serserinin teki gibi buraya gizlice girmek..." Margret ellerini Loth'un yanaklarına koydu. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Ayrıca yüzündeki ne?"

"Ortalarda olmamamın suçlusu Gece Şahini, ısrar ediyorum. Gerçi sakalın suçlusu o değil." Meg'in kaşına bir öpücük kondurdu. "Daha sonra sana her şeyi anlatacağım. Meg, Ead burada."

"Ead..." Meg'in gözlerinde önce neşe ışıldadı, sonra söndü. "Hayır. İkiniz için de çok tehlikeli..."

"Sab nerede?"

"Kraliyet meskenlerinde sanırım." Margret bir eliyle Loth'un omzunu kavradı, diğer eliyle gözlerini sildi. "Hamilelik yüzünden yatakta olduğunu söylüyorlar. Sadece Roslain'in onunla ilgilenmesine izin var, Crest'in uşakları da kapısında nöbet tutuyor."

"Bütün bunların içinde Combe'un yeri ne?"

"Gece Şahini birkaç gün önce havalandı. Stillwater ve Fynch de. Kendi istekleriyle mi gittiler hiç bilmiyorum."

"Ya diğer Tanrısal Dükler?"

"Crest'e yardım ediyor gibiler." Pencereye baktı. "Yukarıda ışık yok, gördün mü?"

Loth başını salladı, Meg'in ne ima ettiğini gayet iyi anlıyordu. "Sabran karanlıkta uyuyamaz."

"Evet." Margret perdeleri kapadı. "Bebeğini o iç karartıcı odada doğuracak olması fikri..."

"Meg."

Meg, Loth'a döndü.

"Prenses Glorian doğmayacak," dedi Loth yumuşak bir sesle. "Sab hamile değil. Bir daha da hamile kalamayacak."

Margret kaskatı duruyordu. "Nasıl?" diye sordu sonunda.

"Karnı... delinmiş. Beyaz *Wyrm* geldiğinde."

Kız kardeşi el yordamıyla oturacak bir yer aradı.

"Şimdi her şey anlam kazanıyor." Oturdu. "Crest tahtı almak için Sabran'ın ölmesini beklemek istemiyor."

Nefesi titriyordu. Loth gidip yanına oturdu, her şeyi sindirmesi için ona zaman tanıdı.

"İsimsiz Olan geri dönecek." Margret kendini toparladı. "Sanırım artık tek yapabileceğimiz buna hazırlanmak."

"Inys bölünürse bunu yapamayız," dedi yeni bir ses. Loth kılıcını çekip ayağa kalkmıştı ki kapının girişinde Ead'i gördü.

Margret rahatlayarak bir ses çıkardı, onun yanına gitti. Kardeşler gibi sarıldılar.

"Rüya görüyorum herhalde," dedi Margret, Ead'ın omzuna doğru. "Geri döndün."

"Bana tekrar görüşeceğimizi söylemiştin." Ead ona sıkı sıkı sarıldı. "Seni yalancı çıkarmak istemedim."

"Açıklaman gereken çok şey var. Ama bekleyebilir." Margret geri çekildi. "Ead, Sabran Kraliçe Kulesi'nde."

Ead kapıyı sürgüledi. "Bana her şeyi anlat."

Margret, Loth'a anlattıklarını bire bir tekrarladı. Ead onu dinlerken bir heykelden farksızdı.

"Ona ulaşmamız lazım," dedi nihayetinde.

"Üçümüz fazla ilerleyemeyiz," diye mırıldandı Loth.

"Zümre Şövalyeleri bu olayların neresinde?"

Inys kraliçelerinin sadık korumaları. Onları sormak Loth'un aklına bile gelmemişti.

"Yüzbaşı Lintley'yi bir haftadır görmedim," diye itiraf etti Margret. "Diğerlerinden bazıları Kraliçe Kulesi'nin dışında nöbet tutuyor."

"Görevleri majestelerini korumak değil mi?" diye sordu Ead.

"Adalet Düşesi'nin ona zarar verdiğini düşünmeleri için bir sebep yok. Sab'ın dinlendiğini sanıyorlar."

"O zaman onlara Sabran'ın iradesi dışında tutulduğunu söylememiz lazım. Zümre Şövalyeleri çetindir. Yarısı bile bizim tarafımızda olsa ayaklanmanın kökünü kazıyabiliriz," dedi Ead. "Lintley'yi bulmaya çalışalım. Belki onu muhafız barakasına koymuşlardır."

"Sana gösterdiğim gizli rotayı kullanabiliriz," dedi Margret.

Ead kapıya yöneldi. "Güzel."

"Bir saniye." Margret bir elini Loth'a uzattı. "Bana bir silah ödünç ver Loth, yoksa ancak buzhanedeki bir ateş kadar işe yararım."

Loth şikâyet etmeden kısa kılıcını uzattı.

Margret bir mum alıp koridordan aşağı ilerledi, önden gidiyordu. Onları bir kadın portresinin önüne getirdi, portrenin bir tarafını tutup duvardan uzaklaştırdığında arkada bir geçit belirdi. Ead geçide tırmanıp Margret'a elini uzattı. Loth da içeri girdi, sonra da portreyi çekip girişi kapattı.

Bir hava akımı mumu söndürerek onları karanlıkta bıraktı. Loth'un tek duyabildiği nefes sesleriydi. Sonra Ead parmaklarını şaklattı ve bir çakmaktan çıkan kıvılcım misali, gümüş mavi bir alev belirdi. Ead ateşi avucuna alırken Loth kız kardeşiyle bakıştı.

"Her ateşten korkulması gerekmez," dedi Ead.

Margret soğukkanlı olmaya uğraşıyordu. "Şafak söktüğünde Crest ateşten korksa iyi olur."

Basamakları takip ettiler, sonra bir çıkışa ulaştılar. Ead ufacık bir aralıktan etrafa göz attı.

"Temiz," diye mırıldandı. "Meg, hangi kapı?"

"En yakın olan," dedi Margret hemen. Loth ona kaşlarını kaldırınca Loth'un ayağına bastı.

Ead karanlık geçide çıkıp kapıyı açmayı denedi ama işe yaramadı. "Yüzbaşı Lintley?" dedi yumuşak bir sesle. Cevap alamayınca kapıyı tıklattı. "Sör Tharian."

Bir duraksama oldu, sonra Lintley, "Kim o?" dedi.

"Tharian." Margret kapının önüne, Ead'ın yanına gitti. "Tharian, ben Meg."

"Meg..." Lintley boğuk sesle küfretti. "Margret, gitmen lazım. Crest beni odaya kilitledi."

Meg cıkladı. "Bu gitmem için bir sebep değil budala, seni oradan çıkarmak için bir sebep asıl."

Loth koridora bir bakış attı. Biri muhafız barakasının kapısını açarsa saklanacak hiçbir yerleri yoktu.

Ead kapının yanında diz çöktü. Parmaklarını esnettiğinde ateş yanına süzüldü, ceset mumu misali yanında asılı duruyordu. Kilidi inceledi, sonra diğer eliyle bukleleri arasından bir toka çıkarıp tokayı kilide soktu. Kilit tıkırdadığında Margret menteşelerin gıcırdamamasına dikkat ederek kapıyı yavaşça açtı.

Sör Tharian Lintley odasında bir gömlek ve pantolonlaydı. Odadaki her mum dibine kadar erimişti. Lintley doğrudan Margret'ın yanına gidip bir elini onun yanağına yasladı.

"Margret, bunu yapmamalısın..." Loth'u fark edince irkildi ve tam bir asker havasıyla eğildi. "Aziz aşkına. Lord Arteloth, döndüğünüzden hiç haberim yoktu..." Duruşu değişti. "Bayan Duryan."

"Yüzbaşı Lintley." Ead elinde hâlâ alevini tutuyordu. "Beni tutuklamaya çalışmanı beklemeli miyim?"

Lintley yutkundu.

"Ormanın Hanımı sen misin diye merak etmiştim," dedi. "Başmüsteşar'ın uşakları cadılığına dair hikâyeler anlattılar."

"Sakin ol." Margret onun koluna dokundu. "Henüz ben de anlayamıyorum bunu ama Ead benim dostum. Bize yardım etmek için buraya dönerek hayatını büyük tehlikeye attı. Üstelik Loth'u bana geri getirdi."

Lintley'nin yumuşaması için Meg'in bir bakışı yetmişti.

"Combe o gece bize seni tutuklamamızı emretti," dedi Ead'a. "O da Crest'le iş birliği mi yapıyor?"

"Onu bilmiyorum. Prensipleri tartışmalı orası kesin ama gerçek düşman o olmayabilir." Ead kapıyı kapadı. "Majestelerinin, iradesi dışında tutulduğuna inanıyoruz. Ona ulaşmak için çok vaktimiz de yok."

"Ben çoktan denedim." Lintley tüm umudunu yitirmiş gibi görünüyordu. "Bu yüzden sürgün edileceğim."

"Ne oldu?"

"Kral Sigoso'yla iş birliği yaptığına ve onun yanına döndüğüne dair dedikodular vardı. Ancak bu olay Lord Arteloth ortadan kaybolduktan çok kısa süre sonra yaşandı, ben de bu yüzden majestelerini savunmasız kılmak için kasıtlı hareket edildiğini hissettim."

"Devam et," dedi Ead.

"Majesteleri Beyaz *Wyrm* geldiğinden beri Kraliçe Kulesi'nden çıkmadı, penceresinde de ışık yoktu. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimizle görmek için Dam Joan Dale'le beraber Büyük Yatak Odası'na girmeyi talep ettik. Crest itaatsizlik yüzünden bizden zırhımızı aldı," dedi acı acı. "Şimdi burada mahsur kalmış durumdayım."

"Diğer Zümre Şövalyeleri ne âlemde?" diye sordu Margret.

"Olanlara itiraz eden üç kişi daha burada."

"Uzun sürmeyecek," dedi Ead. "Bu gece harekete geçersek kaç uşakla karşı karşıya geliriz?"

"Crest'in sarayda otuz altı uşağı var, tahminimce yarısı silahlıdır. Çok sayıda gezgin şövalyesi de var."

Zümre Şövalyeleri Inys'deki en iyi savaşçılardandı, becerileri için özenle seçilmişlerdi. Bir grup uşağı alt edebilirlerdi.

"Sence diğerleri hâlâ sadık mı?" diye sordu Ead.

"Kesinlikle. Asıl bağlılıkları hep majestelerine."

"Güzel," diye yanıtladı. "Onları toplayıp Crest'in peşine düş. O tutuklanınca uşakları da silahlarını indirir."

Odadan dışarı sıvıştılar. Ead diğer üç kapıdaki kilitleri kırdı, Lintley de yaptıkları planı askerlerine fısıldayarak anlattı. Çok

geçmeden Dam Joan Dale, Dam Suzan Thatch ve Sör Marke Birchen'le beraber koridorda dikiliyorlardı.

"Cephaneliğin dışında çok fazla muhafız yok." Ead, Lintley'ye kendi bıçaklarından birini verdi. "Silahlarınızı alın ama zırh giymemenizi tavsiye ederim. Zırh sizi yavaşlatır. Üstelik ses çıkarır."

Lintley bıçağı aldı. "Sen ne yapacaksın?"

"Majestelerini bulacağım."

"Crest'in hizmetindeki uşaklarla sarılıdır dört bir yanı," diye yineledi Lintley. "Son gittiğimde Kraliçe Kulesi'nin neredeyse her katına uşaklar yerleştirilmişti."

"Onları halledebilirim."

Lintley başını iki yana salladı. "Aklını mı kaybettin, yoksa Cesaret Şövalyesi'nin yeniden doğmuş hali misin karar veremiyorum Ead."

"Ben de seninle geleyim," dedi Loth, Ead'a. "Yardım edebilirim."

"Bir grup hainin beni ondan uzak tutabileceğini düşünüyorsan," diye derhal cevap verdi Ead, "çok fena yanılıyorsun." Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi. "Bunu tek başıma yapabilirim."

Sözlerindeki ikna edicilik Loth'u hazırlıksız yakaladı. Loth onu bir *wyvern* yavrusunu indirirken görmüştü. Ead birkaç uşakla baş edebilirdi.

"O zaman sizinle geliyorum Sör Tharian," dedi Loth.

Lintley başını salladı. "Sizin yanınızda savaşmak benim için bir onur Lord Arteloth."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Margret. "Beni kabul ederseniz."

"Ederim Leydi Margret." Lintley gülümsedi. "Sizi kabul ederim."

Gerekenden birkaç saniye daha uzun bakıştılar. Loth boğazını temizleyince Lintley bakışlarını kaçırdı.

"Daha kapıya varamadan tutuklanırsınız diyorum ben hâlâ," dedi Zümre Şövalyeleri'nden biri Ead'a karanlık bir tavırla.

"Bu kesinmiş gibi konuşuyorsunuz." Ead kollarını göğsünde kavuşturarak dikildi. "Aranızda geri dönmek isteyen varsa şimdi söylesin. Korkaklığı göze alamayız."

"Aziz ve Kutsal Maiyet'le aynı sayıdayız," dedi Margret sertçe. "Onlar yedi kişi bir din kurmayı başarmışlarsa biz yedimiz, ciğeri beş para etmez birkaç düzenbazı bozguna uğratabiliriz diye umuyorum."

Ead daha önce yaptığı gibi Kraliçe Kulesi'ni saran ağaç sarmaşığına tırmandı. Mahrem Mutfak'a yaklaşınca duvardan kendini itip pencere pervazını yakaladı. Son tırmanışı yüzünden zayıflayan sarmaşıklar ayakkabısının altında paramparça olarak çok aşağılarda kalan seranın üstüne yığıldı.

Ead pencereden geçip yere çömeldi. Aşağıda bir yerlerde bir çan çalmaya başladı. Kuyudaki cesedi bulmuş olmalılardı.

Lintley için alarm iyi haber demekti. O ve Zümre Şövalyeleri cephanelikten kılıçlarını almak için dikkatleri dağıtan alarmı kendi lehlerine kullanabilirlerdi. Ne var ki Ead için gidişat hiç iyi görünmüyordu. Bu kargaşanın Kraliçe Kulesi'ndeki her uşağı yatağından kaldıracağı kesindi.

Sabran'la arasında şimdi sadece birkaç oda kalmıştı.

Kraliyet Kanı Salonu boştu. Berethnet Hanesi'nin kadınlarının portrelerinin yanından hızla geçti. O merdivene yaklaşırken yeşil gözler onu takip ediyor gibiydi. Kraliçeler arasında farklılıklar vardı –dalgalı saçlar, gamzeler, keskin bir çene– ama her biri diğerlerine o kadar çok benziyordu ki hepsi kardeş olabilirlerdi.

Ead'ın sideni uğuldadı, şimdi üst kata kadar olan her şeyi duyabiliyordu. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Yeşiller içindeki bir uşak grubu hızla merdivenden indiğinde Ead çoktan bir duvar halısına yapışmış, gözden kaybolmuştu.

Çan, uşakları kraliyet meskenlerinden uzaklaştırmıştı. Bu, Ead'ın Sabran'a ulaşması için bir fırsattı.

Yukarıda Taht Nedimesi olarak yaşadığı koridor bulunuyordu. Ead çok aşağıdan bir ses duyunca durdu.

"Kraliçe Kulesi'ne!" Lintley'nin sesiydi. "Zümre Şövalyeleri! Herkes hemen kraliçenin yanına!"

İfşa olmuşlardı, hem de çok erkenden. Ead pencereye koşup aşağı baktı.

Bıçak kadar keskin duyularıyla çarpışmanın tüm ince detaylarını görebiliyordu. Güneş Saati Bahçesi'nde Crest'in uşakları, silahlı Zümre Şövalyeleri'yle kılıç kılıca çarpışıyorlardı. Elinde kılıcı parıldayan Loth'u gördü. Margret onunla sırt sırta vermişti.

İçindeki alev serbest bırakılmak için seslendi. Ead çocukluğundan beri ilk kez sabah güneşi kadar kıpkırmızı bir avuç Ejderik ateş yarattı ve ateşi Güneş Saati Bahçesi'ne, hainlerin tam ortasına fırlattı. Ortama anında panik egemen oldu. Uşaklar deliler gibi etraflarında dönüp ateşin kaynağını aradılar, şüphesiz ki tepelerinde bir *wyrm* olduğunu düşünüyorlardı. Loth fırsattan istifade düşmanını dirseğiyle yere indirdi. Ead, Loth'un yüzünün sertleşmesini, boğazının gerilmesini, yumruğunu sıkmasını izledi.

"Saray halkı," diye seslendi, "bana kulak verin!"

Kargaşa çoktan sarayı uyandırmıştı. Tüm binalardaki pencereler birer birer açılıyordu.

"Ben Lord Arteloth Beck, tahta sadakatim yüzünden Inys'den sürgün edildim." Loth kılıç seslerinin üstünden bağırırken Güneş Saati Bahçesi'nin ortasına yürüdü. "Igrain Crest kraliçemize düşman oldu. Uşaklarının kendi renklerini giymesine, silah taşımasına göz yumuyor. Hizmetkârlarının sarayda köpekler gibi savaşmasına izin vererek Dostluk Şövalyesi'nin suratına tükürüyor. Bunlar ihanettir!"

Yeniden doğmuş bir adam gibiydi.

"Sizi dostluk ve inanç adına majesteleri için ayaklanmaya davet ediyorum," diye bağırdı. "Kraliçe Kulesi'ne ulaşıp onun güvenliğini sağlamamıza yardım edin!"

Pencerelerden bu olaylara öfkelenen haykırışlar yükseldi.

"Sen. Burada ne arıyorsun?"

Ead arkasını döndü. On iki uşak daha belirmişti.

"Bu o," diye haykırdı içlerinden biri, hepsi Ead'a doğru koştular. "Ead Duryan, silahlarını indir!"

Ead hepsine mumyakma uygulayamazdı. Kan dökülmesi gerekecekti.

İki kılıcı çoktan eline almıştı bile. Bir kedi gibi sıçrayıp tam ortalarına indi; parmakları ve tendonları kesiyor, yankesiciler nasıl keseleri kesip para saçıyorsa o da yere bağırsakları saçıyordu. Ölüm, bir çöl rüzgârı misali geldi.

Bıçakları yemininden vazgeçtiği pelerini kadar kırmızıydı. Ölüler ayaklarının dibine uzanırken Ead başını kaldırdı; ağzında demir tadı vardı, kan ellerine eldiven olmuştu.

Koridorun sonunda, iki yanında birer gezgin şövalye olan Leydi Igrain Crest duruyordu.

"Yeter ekselansları." Ead bıçaklarını kınına soktu. "Yeter."

Crest tüm bu katliamdan etkilenmemiş gibi duruyordu.

"Bayan Duryan," dedi kaşlarını kaldırarak. "Kan, tatlım, ilerlemek için asla bir yol değildir."

"Komik laflar," diye cevap verdi Ead, "özellikle de elleri kandan sırılsıklam biri böyle söyleyince."

Crest irkilmedi.

"Ne zamandır kendini kraliçelerin yargıcı olarak görüyorsun?" Ead ona doğru bir adım attı. "Senin erdemli atfettiğin yoldan sapıyorlar diye ne zamandır onları cezalandırıyorsun?"

"Saçmalıyorsunuz Bayan Duryan."

"Cinayet, atanın öğretilerine ters düşüyor. Buna rağmen Berethnetleri yargıladın ve onları kusurlu buldun. Kraliçe Rosarian'ın

evlilik dışı bir sevgilisi oldu diye senin gözlerinde lekelendi." Ead duraksadı. "Rosarian senin yüzünden öldü."

Bu, karanlıkta atılmış bir oktu, içgüdüden bir tık öte bir şeye hedeflenmişti. Yine de Crest gülümsedi.

Ead anladı.

"Kraliçe Rosarian," dedi Adalet Düşesi, "Sigoso Vetalda tarafından öldürüldü."

"Senin onayınla. Senin içeriden yardımınla. O günah keçisi ve silahtı ama azmettirici sendin," dedi Ead. "Herhalde her şey sorunsuz gidince gücünün farkına vardın. Kızı, annesinden daha itaatkâr bir kraliçeye dönüştürmek istedin. Sabran'ı kendi rehberliğine bağımlı kılmaya, seni ikinci bir anne gibi sevmesini sağlamaya çalıştın." Crest'in o ufak gülümsemesini taklit etti. "Ama Sabran tabii ki kendi iradesini ortaya koydu."

"Ben Adalet Şövalyesi Dam Lorain Crest'in vârisiyim." Crest ölçülü bir sesle konuşuyordu. "Adalet Şövalyesi büyük yaşam düellosunun adil şekilde idame edilmesini sağlar, suç ve masumiyetin kadehlerini tartar, değersizleri cezalandırır ve erdemlilerin günahkârlara karşı hep zafer kazandığından emin olurdu. O, Aziz'in en sevdiğiydi ve ben de onun mirasını korumak için yaşıyorum."

Gözlerinde şimdi hararetli bir bakış vardı.

"Sabran Berethnet," dedi yumuşak bir sesle, "bu haneyi yok etti. Kısır o. Piç doğumlu. Galian Berethnet'in gerçek vârisi değil. Aziz'i yüceltmek için tacı bir Crest takmalı."

"Aziz, Inys tahtında bir tiranın oturmasına tahammül etmezdi," dedi Ead'ın arkasından bir ses.

Sör Tharian Lintley dokuz Zümre Şövalyesiyle Ead'ın yanında belirdi. Crest'in ve korumalarının etrafını sardılar.

"Igrain Crest," dedi Lintley, "ağır ihanet şüphesiyle tutuklusunuz. Bizimle Yalnız Kule'ye geleceksiniz."

"Majestelerinin," dedi Crest, "ya da benim emrim olmadan tutuklama yapamazsınız." Sanki hepsi ondan aşağılarmış gibi

dümdüz önüne bakıyordu. "Siz kim oluyorsunuz da kutsal kana karşı kılıç çekiyorsunuz?"

Lintley soruya değer vermek istemediğinden yanıtlamadı. "Git," dedi Ead'a. "Majestelerinin yanına git."

Ead'ın teşvike ihtiyacı yoktu. Crest'e son bir bakış attıktan sonra koridorun diğer ucuna yürümeye başladı.

"Şimdi huzurlu bir geçiş yapabilir ya da hakikat ortaya çıkınca savaşabiliriz," diye seslendi Crest arkasından, "ve gerçekten savaş çıkacak Bayan Duryan. Erdemliler muzaffer olacak... Eninde sonunda."

Ead çenesini kasıp uzaklaştı.

Geride kalanların görüş açısından çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Sayısız kez ilerlediği yolu izlerken ardından kan damlıyordu. Kabul Salonu'na koştu. Her şey soğuk ve karanlıktı.

Bir köşeyi döndü, Büyük Yatak Odası'nın kapıları nihayet karşısındaydı. Inys Kraliçesi'ni görmek için çok kez geçtiği kapılar.

Karanlıkta bir şey hareket etti. Ead aniden durdu. Alevi, kapının önüne çökmüş figüre hassas, mide bulandıran bir ışık yansıtıyordu. Çini mavisi gözler, şelaleyi andıran koyu renk saçlar.

Roslain.

"Uzak dur." Sıkıca kavradığı bıçak parıldadı. "Ona dokunursan gırtlağını keserim büyükanne, sana yemin ediyorum..."

"Benim Roslain. Ead."

Başhanım nihayet ışığın arkasındaki kişiyi gördü.

"Ead." Bıçağı indirmedi, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Efsuncu olmanla alakalı dedikoduları ciddiye almamıştım... Ama belki *gerçekten* de Ormanın Hanımı'sındır."

"Ondan daha mütevazı bir cadıyım, seni temin ederim."

Ead, Roslain'in yanına çömelip sağ eline uzandı, Roslain irkildi. Parmaklarının üçü saçma bir dereceyle eğilmişti, âşık düğümü yüzüğünün tam üstünden bir kemik parçası çıkmıştı.

"Bunu büyükannen mi yaptı?" diye sordu Ead alçak sesle. "Yoksa sen de onunla iş birliği mi yapıyorsun?"

Roslain acı acı güldü. "*Aziz aşkına* Ead."

"Bir kraliçenin gölgesinde yetiştirildin. Belki o kraliçeden nefret eder olmuşsundur."

"Onun gölgesinde değilim ben. Onun *gölgesiyim*. Bu," dedi Roslain sertçe, "benim *ayrıcalığım*."

Ead onu inceledi ancak yaşlarla lekeli o yüzde aldatma yoktu. "Onun yanına git ama tetikte ol," diye fısıldadı Roslain. "Büyükannem geri gelirse..."

"Büyükannen tutuklandı."

Bunu duyan Roslain'in nefesi kesildi, hıçkırdı. Ead onun omzunu sıktı. Ardından ayağa kalktı ve uzun zamandır ilk kez Büyük Yatak Odası'nın kapısıyla karşı karşıya geldi. Varlığının her bir zerresi bir arp teli misali gerilmişti.

İçeride meşum karanlık dört bir yana yayılmıştı. Alev Ead'ın elinden kopup bir hayalet ışığı misali havada süzüldü ve onun soluk renkli ışıltısı altında Ead, yatağın ucunda oturan bir figürü görebildi.

"Sabran."

Figür kıpırdandı. "Beni yalnız bırak," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Dua ediyorum."

Ead çoktan Sabran'ın yanındaydı, onun başını kaldırdı. Titreyen uzuvlar Ead'dan geriye kaçtı.

"Sabran." Ead'ın sesi çatladı. "Sabran, bana bak."

Sabran bakışlarını kaldırdığında Ead derin bir nefes aldı. Gergin ve huzursuz, kendi saçından bir kefene sarılmış olan Sabran Berethnet bir kraliçeden çok bir cesede benziyordu. Bir zamanlar berrak olan bakışları çok az şeyi algılıyordu, yıkanmadan geçen günlerin kokusu geceliğine sinmişti.

"Ead." Parmakları Ead'ın suratına dokundu. Ead o buz gibi eli tutup yanağına bastırdı. "Hayır. Sen de başka bir rüyasın. Buraya bana işkence etmeye geldin." Sabran sırtını döndü. "Beni rahat bırak."

Ead ona öylece baktı. Ardından karnının derinliklerinden bir kahkaha yükseldi ve Ead haftalardır ilk kez güldü.

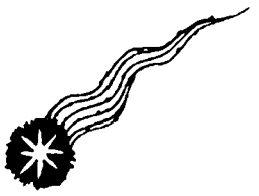
"Kahrolası inatçı budala." Gülerken neredeyse boğulacaktı. "Sana geri dönmek için Güney ve Batı'yı geçtim Sabran Berethnet, beni böyle mi ödüllendiriyorsun?"

Sabran onu bir an daha izledi, bakışları berraklaştı, sonra aniden ağlamaya başladı. "Ead," dedi sesi çatlayarak ve Ead onu sıkıca tutup kendine çekti, kollarını olabildiğince ona sardı. Sabran bir yavru kedi gibi ona doğru kıvrıldı.

Sabran bir deri bir kemikti, erimişti sanki. Ead yatak örtüsünü çekip Sabran'ı sarmaladı. Açıklamalar daha sonra gelebilirdi. İntikam da. Şu anda tek istediği Sabran'ın güvende olması ve üşümemesiydi.

"Truyde utt Zeedeur'u öldürdü." Sabran o kadar titriyordu ki zar zor konuşabiliyordu. "Zümre Şövalyeleri'mi hapsetti. Igrain. Denedim, denedim..."

"Şişş." Ead, Sabran'ın kaşına bir öpücük kondurdu. "Ben buradayım. Loth burada. Her şey iyi olacak."

51

Doğu

Güneş yeni doğmuştu ve Yelkovan Yurdu'nun avlusunda Vara Ata demir bacağını yağlamakla meşguldü. Tané ona yaklaştı. Soğuk yüzünden parmak eklemleri pembeleşmişti.

"Günaydın Vara Ata." Tepsiyi kenara bıraktı. "Kahvaltı etmek istersiniz diye düşündüm."

"Tané." Vara Ata yorgun bir tavırla gülümsedi. "Çok naziksin. Bu yaşlı kemiklerim sıcaklık için minnettar."

Tané onun yanına oturdu. "Sık sık yağlanması gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hava nemliyken günde bir, yoksa paslanmaya başlıyor." Vara Ata bacağına nazikçe vurdu. "Benim için bu bacağı yapan metalci öldüğünden bacağımı kaybetme riskini almamayı tercih ediyorum."

Tané onun yüz ifadesini okumaya alışmıştı. Saldırıdan beri Yelkovan Yurdu'nun koridorlarına korku kalıcı şekilde yerleşmişti ancak Vara Ata'nın yüzüne kazınmış endişe yeniydi.

"Bir sıkıntı mı var?"

Vara Ata ona bir bakış attı. "Bilge Hekim Moyaka, Seiiki'ye vardığında bana bir mektup yazdı," dedi. "Açık Deniz Muhafızları, Kaplan Göz Filosu'nun bir ejderhayı rehin aldığını düşünüyorlar. Anlaşılan ejderhayı canlı tutmayı planlıyorlar...

Böylece istedikleri denizden güvenli bir şekilde geçme garantileri olacak. Tanrılarımızı koz olarak kullanmak yeni, fesat bir taktik."

Tané kendini çay koymaya zorladı. Nefret boğazını düğümledi.

"Altın İmparatoriçe'nin efsanevi alıç ağacını aradığına dair dedikodular var," diye devam etti Vara Ata. "Kayıp Komoridu Adası'nda."

"Ejderhayla ilgili başka bir şey biliyor musunuz?" diye sıkıştırdı Tané. "Adını biliyor musunuz?"

"Tané, bunu söylemek beni çok üzüyor ama..." Vara Ata iç çekti. "Yüce Nayimathun'muş."

Tané yutkundu, boğazı acıyordu. "Hâlâ hayatta mıymış?"

"Dedikodular doğruysa." Vara Ata demliği nazikçe Tané'nin elinden aldı. "Bildiğin üzere ejderhalar suyun dışında kalınca durumları kötüleşir Tané. Şu anda *yaşıyorsa* bile yüce Nayimathun'un pek ömrü kalmamış demektir."

Tané ejderhasının yasını tutmuştu. Şimdi ne kadar küçük olursa olsun hayatta olması ihtimali vardı.

Bu haber her şeyi değiştirirdi.

"Umalım da Açık Deniz Muhafızları onu özgür bırakmanın yolunu bulsun. Yapabileceklerinden eminim." Vara Ata ona bir bardak uzattı. "Lütfen konuyu değiştirmeme izin ver. Buraya bana bir şey sormaya mı geldin?"

Tané büyük zorlukla Nayimathun'u zihninin derinliklerine itti ama dünyası dönüyordu.

"Merak ediyordum da" dedi zorla, "mahzene bakmak için izninizi rica edebilir miyim? Göksel cevherlerle ilgili bir şeyler okumak istiyordum."

Vara Ata somurttu. "Göksel cevherler gizli bilgidir. Sadece ataların cevherlerden haberi var sanıyordum."

"Bana yüce Nayimathun anlattı."

"Ha." Düşündü. "Eh, istiyorsan olur tabii. Göksel cevherlerle –bazen *gelgit cevherleri* ya da *dilek cevherleri* de denir– ilgili çok az belge var ama olan az sayıdaki şeyi inceleyebilirsin." Kuzeyi

işaret etti. "Çok onurlu İmparatoriçe Mokwo'nun hüküm sürdüğü yıllardan kalma belgelere bakman gerekecek, hepsi Rüzgârüstü Yurdu'nda saklanıyor. Sana erişim sağlayacak bir mektupla yollayacağım seni."

"Teşekkür ederim Vara Ata."

Tané yolculuk için kalın giyindi. Üniformasının üstüne keçe paltoyu geçirdi, başını ve yüzünü sardı, kış için verilmiş kürklü botlarını giydi. Rüzgârüstü Yurdu'nun Yüksek Âlimi'ne yazılmış bir parşömen tomarıyla beraber Vara Ata ona bir çanta yiyecek de verdi.

Uzun bir yolculuk olacaktı, özellikle de soğukta. Ata'nın Yolu'ndan aşağı inip diğer taraftaki kayalıklara tırmanması, Yelkovan Yurdu'nun sıcaklığında yürümesi gerekecekti. Tané yola çıktığında kar yağmaya başlamıştı.

Bu taraftan aşağı inmenin tek yolu Kwiriki'nin Şelaleleri'nin yanındaki dik kayalıklardı. Tané aşağı inerken kalbi o kadar kuvvetli atıyordu ki midesi bulandı. Tam da şu anda Nayimathun bir kasap gemisinin karnında hayatı için savaşıyor olabilirdi.

Kumaşa işlenmiş desen gibi Tané'nin içine dikilmiş olan şey *gerçekten* bir göksel cevherse...

Cevher bir ejderhayı kuşkusuz özgür bırakabilirdi.

Tané dağ yarığının ayağına ulaştığında neredeyse öğle olmuştu, yalosdan yapılma bir kapı Doğu'daki en kutsal yerin girişini işaretliyordu. Tané ellerini tuzlu suda yıkayıp kapıdan geçti, taşla döşenmiş bir yola adımını attı.

Ata'nın Yolu'ndaki sis o kadar yoğundu ki gökyüzü kayboluyordu. Tané griliğe yükselen sedir ağaçlarının tepesini bile göremiyordu.

Etraf pek sessiz sayılmazdı. Birkaç dakikada bir sanki bir nefesle hareket edermiş gibi yapraklar hışırdıyordu.

Takip ettiği fenerler Tané'yi mezarların yanından geçirdi. Mezarlar âlimlere, atalara ve kemiklerinin Yüce Ata'nınkilerin yanında dinlenmesini istemiş, ejderha korkusuyla yaşayan Doğu'nun liderlerine aitti. Taş blokların bazıları o kadar eskiydi ki yazılar yıpranıp silinmişti, mezarlarda yatanlar isimsiz kalmıştı.

Vara Ata, Tané'ye geçmişi düşünmemesini söylemişti. Ne var ki Tané burada yürürken Susa'yı düşünmeden edemiyordu. İdam edilenlerin cesetleri çürümeye terk edilir, kemikleri bir kenara atılırdı.

Çukurda bir kafa, kafasız kalmış bir beden. Tané'nin görüş açısının kenarları karanlıkla lekelendi.

Mezarlığı geçip sonundaki kayalığa tırmanmak günün çoğunu aldı. Tané bir an için, adanın dışarıya uzanan kolu olan Telek Burnu'nu gördüğünde gökyüzünün rengi koyulaşarak mora dönmüştü, kalan tek ışık da ufuktaki altın çizgiydi.

Burna tepeden bakan Yelkovan Yurdu'nun önündeki avluda ağaçlardan ufak güneşler gibi karma hurmalar sarkıyordu. Tané'yi kapının eşiğinde Göllü bir adam karşıladı, kemikokuyan rolünü beyan edercesine kafasını kazımıştı. Bu âlimler günlerinin çoğunu Ata'nın Yolu'nda geçirir, inançlıların mezarlarıyla ilgilenip yüce Kwiriki'nin kemiklerine methiyeler okurlardı.

"Onurlu âlim." Adam eğildi, Tané de onu taklit etti. "Yelkovan Yurdu'na hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim bilge kemikokuyan."

Tané ayakkabılarını çıkarıp kenara koydu. Kemikokuyan onu zaviyeye soktu, içerisi loştu ve bir kömür ocağı soğuğu uzak tutuyordu.

"Şimdi," dedi, "size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bilge Vara Ata'dan bir mesaj getirdim." Tomarı uzattı. "Mahzene erişim sağlamama izin vermenizi rica ediyor."

Genç adam kaşlarını kaldırarak tomarı aldı. "Bilge Vara Ata'nın dileklerine saygı duymalıyız," dedi, "ama yol yorgunusu-

nuzdur. Mahzeni şimdi mi ziyaret etmek istersiniz, yoksa sabaha kadar misafir meskenlerinde beklemek mi?"

"Şimdi ziyaret etmek isterim," dedi Tané. "Beni kabul ederseniz."

"Bildiğimiz kadarıyla Büyük Matem esnasında Doğu'da dokunulmamış kalan tek yer Tüy Adası'ydı," diye anlattı kemikokuyan yürürlerken. "Çoğu kadim belge felaketlerden korunmak için buraya gönderilir. Ne yazık ki ateş soluyanlar uyanıp nerede olduğumuzu keşfettiklerinden şimdi o belgeler de tehlikede."

"Saldırıda yitirdiğiniz belge oldu mu?"

"Çok az," dedi. "Arşivlerimizi saltanatlara göre düzenleriz. Kimin saltanatını aradığınızı biliyor musunuz?"

"Çok onurlu İmparatoriçe Mokwo."

"Ah, evet. Gizemli bir figür. Tüm Doğu'yu Gökkuşağı Taht'ın altında birleştirme niyeti olduğu söylenir. Yüzü o kadar güzelmiş ki bütün kelebekler kıskançlıktan ağlarmış." Yüzünde gamzeli bir gülümseme belirdi. "Tarih gerçeğe ışık tutmayı başaramayınca mitler de kendi gerçeklerini yaratır."

Tané onun peşinden merdivenden indi ve kendini bir tünelde buldu.

Çark mahzen, zaviyenin arkasındaki bir mağarada bir muhafız misali duruyordu. Eski Yüksek Âlimler'in heykelleri duvardaki girintileri dolduruyor, mavi ışıktan sayısız damla da örümcek ipeği parçaları gibi tavandan sarkıyordu.

"Burada ateş yakmayı göze alamayız," dedi kemikokuyan. "Neyse ki mağaranın kendi fenerleri var."

Tané büyülenmişti. "Onlar ne?"

"Aydamlası. Işıkböceği yumurtaları." Çarkı çevirdi. "Belgelerimizin tamamı ejder yelesi yağıyla işlemden geçirilir, sonra da bu mağaralara kurumaları için bırakılır. Ateş soluyanlar gel-

diğinde Âlim Ishari yeni gelen belgelerden bazılarına yağlama işlemi uyguluyordu."

"Âlim Ishari," diye tekrarladı Tané. Midesi düğümlendi. "O... zaviyede mi?"

"Ne yazık ki bilge âlim belgeleri kurtarmaya çalışırken saldırıda yaralandı. Yaraları sebebiyle öldü."

Ölümden, sadece bir kemikokuyanın yapabileceği şekilde kabullenme ve sükûnetle bahsediyordu. Tané ağzındaki pişmanlığın külünü yuttu. Ishari daha on dokuz yaşındaydı ve yaşamının çoğunu, sürdürmesine izin verilmeyen bir hayata hazırlanarak geçirmişti.

Kemikokuyan mahzendeki bir kapıyı açtı. "Buradaki belgeler çok onurlu İmparatoriçe Mokwo'nun saltanatıyla ilgili." Çok şey yoktu. "Onlara olabildiğince az dokunmanızı rica ediyorum. İçeri istediğiniz zaman dönebilirsiniz."

"Teşekkürler."

Kemikokuyan eğildi, Tané'yi bırakıp gitti. Sakin, mavi ışıkta Tané parşömen tomarlarına bir göz attı. Aydamlasının yanıp sönen ışığının altında ilk tomarı açtı ve Ishari'yi düşünmemek için büyük çaba sarf ederek okumaya başladı.

Bin Çiçek Şehri'ndeki bir diplomatın gönderdiği bir mektuptu. Tané akıcı bir şekilde Göllüce konuşabiliyordu ancak elindeki antik ve bir rahibe özgü bir yazıydı. Mektubu çevirmek şakaklarının ağrımasına neden oluyordu.

Adını ilk kez duyduğumuz, kendini Komoridu Kraliçesi ilan etmiş olan Neporo'ya hitap ediyor ve yanında hediyeyle bir elçi gönderdiği için teşekkür ediyoruz. Bu saygınızı hoş karşılasak da Bitmeyen Deniz'deki bir toprakta beklenmedik şekilde hak iddia etmiş olmanız, ejderha türüne hürmetle bağlı olduğumuz komşumuz Seiiki'yi aşağılamıştır. Noziken Hanesi bu durumu hoş karşılamazken sizi tahtta bulunan kraliçe olarak tanıyamayacağımızı üzülerek bildiririz.

Bunun yerine size Komoridu Leydisi, Göllülerin Dostu unvanını veriyoruz. Halkınıza barış içinde hükmetmenizi ve hem bize hem Seiiki'ye adanmış ve sadık olmak için çabalamanızı bekliyoruz.

Komoridu. Tané hiç öyle bir yer duymamıştı. Neporo adındaki bir hükümdarı da.

Bir tomar daha açtı. Bu mektup arkaik Seiikiceydi, yazı okunaksızdı ve silinmişti ancak Tané kıl payı yazılanı okuyabiliyordu. Mektup, çok onurlu Noziken Mokwo'ya gönderilmiş gibi duruyordu.

Majesteleri, size bir kez daha sesleniyorum. Denizin karşı kıyısından gelme efsuncu arkadaşı öldüğünden Neporo yasta. Son mektubumda tasvir ettiğim iki nesneyi –alçalan cevher ve yükselen cevheri– kullanarak baharın üçüncü gününde Boşluk'ta büyük bir kaos yaratanlar o ikisiydi. Lasialı efsuncunun bedeninin yanı sıra efsuncunun çoğu zaman göğsünde taşıdığı beyaz cevher de şimdi ülkesine iade edilecek ve Neporo, tebaasından on iki kişinin ona refakat etmesini emretti. Azametleri yüce Kwiriki merhamet gösterip bize bu fırsatı sunduğundan emrinizi yerine getirmek için uğraşacağım.

Diğer belgeler sadece saray kayıtlarıydı. Tané, kaşlarının arasındaki çizgi oraya bıçakla kazınmış gibi hissedene kadar kayıtları didik didik inceledi.

Her bir belgenin üstünden tekrar geçer, kaçırmış olabileceği bir şeyler arar, çevirilerini kontrol ederken mağaranın ışıltısında az kalsın uyuyakalıyordu. Nihayet mahmur gözlerle misafir meskenlerine geçti, odasına onun için yemek ve gecelik bırakılmıştı. Şilteye uzandı ve uzunca bir süre karanlığı izledi.

Sakladığı şeyi ortaya çıkarmanın vakti gelmişti. İçinde yatan güç her ne ise onu açığa çıkarmanın zamanıydı.

Boşluk'ta büyük bir kaos.

Fakat ne kaosu ve neden?

52

Batı

"İkinizden biri konuşmazsa," dedi Inys Kraliçesi, "daha uzun süre burada kalırız."

Loth, Ead'la bakıştı. Ead masanın diğer tarafında oturuyordu; fildişi renkli bir gömlek ve pantolon giymiş, saçını da yarım toplamıştı.

Kaymaktaşı Kule'nin tepesindeki Konsey Odası'ndalardı. Pencerelerden tereyağı sarısı ışık hüzmeleri süzülüyordu. Banyo ve giyinme konusunda ufak bir yardımla kraliçe kendini bir savaşçı azmiyle yeniden toparlamıştı.

Sabran'ı özgür kılmak gecenin ilk zaferi olmuştu. Adalet Düşesi'nin ağır ihanet suçuyla tutuklandığını duyunca Crest'in uşaklarının çoğu silahlarını indirmişlerdi. Zümre Şövalyeleri, Saray Muhafızları'nın da yardımıyla şafağa kadar hainleri sonuncusuna kadar ortaya çıkarmak ve onların saraydan kaçmasını engellemek için uğraşmıştı.

Nelda Stillwater, Lemand Fynch ve Gece Şahini çok geçmeden peşlerinde bir grup uşakla saraya gelmişlerdi. Kraliçeyi Crest'ten kurtarmak için geldiklerini iddia etmiş olsalar da Sabran gerçeği ortaya çıkarana kadar hepsinin kilit altında tutulmasını emretmişti.

Ead olanları zihninde birleştirmişti. Onun Inys'den ayrılmaya zorlandığı gün Sabran'ın ateşi çıkmıştı. Birkaç gün sonra toparlanmış gibi görünmüş, sonra yere yığılmıştı.

Crest görünürde kraliçeyle ilgilenmenin sorumluluğunu üstlenmiş olsa da Büyük Yatak Odası'nın kapıları ardında, Feragat Yemini diye bir belge imzalatmak için kraliçeye haftalarca baskı yapmıştı. Sabran'ın belgeyi imzalaması, mürekkebin kuruduğu andan zamanın sonuna kadar Inys tahtını Crest ailesine devretmek demekti. Crest, Sabran'ı, reddederse kısırlığını ifşa etmekle ya da onu öldürmekle tehdit etmişti.

Sabran ona karşı koymaya devam etmişti. Kendi kendine yemek yiyemeyecek kadar zayıf düştüğünde bile. Crest onu karanlığa hapsettiğinde bile.

"Anlaşılan ağzınızı aramak için birini getirmem gerekmeyecek," dedi Sabran. "Dilinizi çoktan yutmuş gibi göründüğünüze göre."

Ead bir kupa birayı yavaş yavaş yudumluyordu. Saatlerdir ilk kez Sabran'dan sadece birkaç metre uzaktı.

"Nereden başlayalım?" dedi sakin bir şekilde.

"Kim olduğunuzu itiraf ederek başlayabilirsiniz Bayan Duryan. Bana senin bir cadı olduğunu söylediler," dedi Sabran. "İnsan Kral'a bağlılık yemini etmek için sarayımdan ayrıldığını."

"Sen de bu saçmalığa inandın."

"Neye inanacağımı bilmiyordun. Şimdi bana geri dönüyorsun, kan içindesin ve arkanda da bir attan daha yüksek bir ceset yığını bırakmışsın. Nedime falan değilsin sen."

Ead tek parmağıyla şakağını ovdu. Ardından nihayet Sabran'ın doğrudan yüzüne baktı.

"Adım," dedi, "Eadaz du Zāla uq-Nāra." Sesi sakin olsa da yaşadığı iç çatışma gözlerinden okunabiliyordu. "Chassar uq-Ispad beni sana bir koruma olarak getirdi."

"Peki ekselansları neden beni Zümre Şövalyeleri'mden daha iyi koruyabileceğine inandı?"

"Ben büyücüyüm. Siden adındaki bir büyü dalını kullanıyorum. Lasia'daki portakal ağacı Cleolind Onjenyu, İsimsiz Olan'ı yendiğinde onu korudu ve bu büyünün kaynağı da o."

"Efsunlu bir portakal ağacı." Sabran nefesini vererek güldü. "Birazdan bana armutlar şarkı söyleyebiliyor dersin."

"Inys Kraliçesi anlamadığı şeyle alay mı eder?"

Loth bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. O, saraydayken Ead, Sabran'la çok nadir konuşurdu. Anlaşılan şimdi hiç ceza almadan kraliçeyi kışkırtabiliyordu.

"Lord Arteloth," dedi Sabran, "belki *siz* beni nasıl saraydan ayrıldığınız konusunda aydınlatabilirsiniz. Bir de yolculuğunuzda Bayan Duryan'la nasıl karşılaştığınız konusunda. Bayan Duryan'ın kafası karışık belli ki."

Ead kupasının içine doğru homurdandı. Loth masasının karşısına uzanıp kendine bir kupa bira doldurdu.

"Lord Seyton Combe, Kit'i ve beni Cárscaro'ya yolladı. Senin evlilik ihtimallerine engel teşkil ettiğimi düşünüyordu," dedi. "Kurtuluş Sarayı'nda Donmata Marosa'yla tanıştık, bize bir görev vermek istiyordu. Korkarım ki işler buradan sonra daha da tuhaflaşıyor." Ona her şeyi anlattı. İnsan Kral'ın, Sabran'ın annesinin öldürülmesini ayarladığına dair itirafı. Bu olayda ellerini kana bulamış olan gizemli Saki. Sabran'a Kit'in ölümünden, çölün diğer ucuna taşıdığı demir kutudan, Manastır'da hapsedilmesinden ve *Hakikat Kuşu*'yla gözü kara bir şekilde tekrar Inys'e kaçmasından bahsetti.

Ead orada burada araya girip bir şeyler ekledi. Hikâyeyi zenginleştirip genişletiyordu. Sabran'a sürgün edilmesini, harap haldeki Gulthaga şehrini ziyaret etmesini anlattı. Uzun Saçlı Yıldız ve Rumelabar Tableti'nden bahsetti. Portakal Ağacı Manastırı'nın kuruluşu ve inançlarına dair, Inys'e gönderilme sebebiyle ilgili derinlere indi. Sabran onları dinlerken bir kez bile kıpırdamadı. Açığa çıkan her bir şeyle beraber, sadece gözlerindeki parıltı düşüncelerini ele veriyordu.

"Eğer Birinci Sabran, Cleolind'in kızı değilse," dedi nihayet, "buna inandığım için sormuyorum Ead ama o zaman annesi *kimdi*? İlk Inys Kraliçesi kimdi?"

"Bilmiyorum."

Sabran kaşlarını kaldırdı.

"Lasia'dayken Rumelabar Tableti'yle ilgili daha çok şey öğrendim," diye devam etti Ead. "Tabletin gizemini anlamak için Kalyba'yı, Inysca Cadısı'nı ziyaret ettim." Loth'a bir bakış attı. "Kalyba burada Ormanın Hanımı olarak bilinir. Galian Berethnet için Ascalon'u yapan o."

Ead gemideyken bundan bahsetmemişti. "Ormanın Hanımı gerçek mi?" diye sordu Loth.

"Evet."

Loth yutkundu.

"Kargışormanın dehşetinin," dedi Sabran, "Gerçek Kılıç'ı yapmış olduğunu iddia ediyorsun."

"Aynen öyle," dedi Ead hiç cesareti kırılmadan. "Ascalon hem siden hem de semavi büyüyle –sterrenle– yapıldı, sterren de Uzun Saçlı Yıldız'ın ardında bıraktığı bir maddeden geliyor. Rumelabar Tableti'nde bahsedilen bu iki büyü dalıydı. Biri güçlendiğinde diğeri zayıflıyor."

Sabran Kabul Salonu'nda da sık sık takındığı aynı ifadesiz maskeyi takınmıştı.

"Özetlemek gerekirse," dedi sert bir şekilde, "atamın, kutsal Aziz'in güç açlığı çeken, şehvet düşkünü bir namert olduğuna, bir ülkeyi kendi dinine zorla inandırmaya çalıştığına, ona bir cadının verdiği bir kılıç kullandığına ve İsimsiz Olan'ı asla yenmediğine inanıyorsun."

"İsimsiz Olan'ı yenmenin şanını da Prenses Cleolind'den çaldığına inanıyorum."

"Böyle bir adamın soyundan geldiğimi düşünüyorsun."

"Çarpık tohumlardan güzel güller de yetişir."

"Benim için yaptıkların, karşımda dinime küfretme hakkını vermiyor sana."

"Yani yeni Erdemler Konseyi'nin sana sadece duymak istediklerini söylemesini istiyorsun." Ead kupasını kaldırdı. "Pekâlâ majesteleri. Loth, Dalkavukluk Dükü olsun, ben de Aldatma Düşesi olurum."

"Yeter," diye bağırdı Sabran.

"Sakinleşin," diye araya girdi Loth. "Lütfen." İkisi de konuşmadılar. "Tartışamayız. Şu an birlik olmamız lazım. Gelecek olan..." Ağzı kurumuştu. "Gelecek olan şey yüzünden."

"Gelecek olan şey *ne*?"

Loth söylemeye çalıştı ancak sözcükler ondan kaçıp gitmişti. Ead'a bozguna uğramış bir bakış attı.

"Sabran," dedi Ead alçak sesle, "İsimsiz Olan geri dönecek."

Uzunca bir süre Sabran kendi dünyasına çekilmiş gibiydi. Yavaşça ayağa kalktı, balkona doğru yürüdü ve gün ışığıyla aydınlanırken orada dikildi.

"Bu doğru," dedi Ead nihayet. "Manastır'da Neporo adındaki bir kadından gelen bir mektup vardı, beni o ikna etti. Cleolind, İsimsiz Olan'ı bağlamak için onunla birlik olmuş ama sadece bin yıllığına. O bin yıl da bitmek üzere."

Sabran ellerini korkuluğa yasladı. Bir meltem saçının birkaç tutamını yakaladı.

"Yani," dedi, "atamın dediği doğru. Berethnet Hanesi sona erdiğinde... İsimsiz Olan geri dönecek."

"Seninle ilgisi yok," dedi Ead, "atalarınla da. Galian muhtemelen yeni bulduğu gücünü sağlamlaştırmak ya da kendini halkının gözünde tanrılaştırmak için böyle bir şey iddia etti. Bu yalanı da kendi soyundan gelenlerle besledi."

Sabran hiçbir şey demedi.

Loth onu rahatlatmak istiyordu ancak hiçbir şey böylesi haberleri yumuşatamazdı.

"İsimsiz Olan, Seiiki İmparatoriçesi Mokwo'nun hükümdarlığının yirminci yılında, baharın üçüncü günü bağlanmış," dedi Ead, "ama Mokwo'nun ne zaman hüküm sürdüğünü bilmiyorum. Yüce Prenses Ermuna'dan tarihi bulmasını istemelisin. O Ostendeur Arşidüşesi, Doğu'yla ilgili belgeler de orada saklanıyor." Sabran sessiz kalmaya devam edince Ead iç çekti. "Bu senin için kâfirlik, biliyorum. Ancak Küçük Hanım olarak tanıdığın kişiyi seviyorsan –Cleolind Onjenyu'nun anısına saygın varsa– bunu yaparsın."

Sabran çenesini kaldırdı. "Peki tarihi öğrenirsek? Sonra ne yapacağız?"

Ead yakasının içine uzanıp Manastır'dan aldığı soluk renkli cevheri çıkardı.

"Bu alçalan cevher. Bir çiftin bir yarısı." Cevheri masaya koydu. "Sterrenden yapılma. Kardeşi muhtemelen Doğu'dadır. Mektupta ikisine de ihtiyacımız olduğu yazıyordu."

Sabran omzunun üstünden cevhere baktı.

Alçalan cevherin içinde gün ışığı parıldıyordu. Cevhere yakın olmak Loth'a serin bir sükûnet veriyordu, Ead'ın yanındayken hissettiğinin tam tersi gibiydi. Ead güneşin yaşayan aleviydi. Bu ise yıldız ışığıydı.

"Cleolind, İsimsiz Olan'ı yaraladıktan sonra Doğu'ya seyahat etmiş gibi duruyor," dedi Ead. "Orada Komoridulu Neporo'yla tanışmış ve beraber İsimsiz Olan'ı Boşluk'a hapsetmişler." Parmağıyla cevhere hafifçe vurdu. "Bin yıl önce yapılanı tekrar yapmalıyız ama bu defa işi tamamlamalıyız. Bunu yapmak için Ascalon'a da ihtiyacımız var."

Sabran bakışlarını ufka çevirdi. "Bütün Berethnet kraliçeleri Gerçek Kılıç'ı aradı ama çabaları meyve vermedi."

"Hiçbirinde kılıca seslenecek bir cevher yoktu." Ead cevheri tekrar boynuna astı. "Galian, Ascalon'u, kılıcı saklamak için ölecek kişilerin ellerine teslim etmeyi planlamış, Kalyba bana

öyle söylemişti. Galian'ın sadık bir maiyeti vardı, biliyoruz ama aklınıza biri geliyor mu?"

"Arondineli Edrig," dedi Loth derhal. "Aziz kendisi de bir şövalye olmadan önce ona yaverlik yapmış. Onu babası olarak görüyormuş."

"Nerede yaşamış?"

Loth gülümsedi. "Aslına bakılırsa," dedi, "Beck ailesinin kurucularından biri."

Ead kaşlarını kaldırdı.

"Altınhuş," dedi. "Belki arayışıma orada başlarım, bana eşlik ederseniz sen ve Meg'le beraber ararız. Baban zaten onunla konuşmak istiyordu."

"Sence kılıç cidden Altınhuş'ta olabilir mi?"

"Bir yerden başlamış oluruz."

Loth önceki geceyi düşündü. "Birimizin burada kalması lazım," dedi. "Meg seninle gelsin."

Sabran nihayet onlara bakmak için döndü.

"Bu efsane doğru olsun ya da olmasın," dedi, "sana güvenmekten başka şansım yok Ead." Yüzü sertleşti. "Ortak düşmanımız yükselecek. İkimizin dini de bunu teyit ediyor. Ona karşı koymamızı istiyorum. Kalkanyürek Glorian'ın yaptığı gibi Inys'e zafer kazandırmayı istiyorum."

"Yapabileceğine inanıyorum," dedi Ead.

Sabran sandalyesine döndü. "Bu gece kuzeye gidecek gemi olmadığına göre," dedi, "Kış Ortası Şöleni'ne katılmanı istiyorum. Senin de Loth."

Loth somurttu. "Şölen her şeye rağmen yapılacak mı?"

"Bence şölene her zamankinden çok ihtiyacımız var. Düzenlemeler hallolmuş olmalı."

"İnsanlar senin çocuklu olmadığını görecekler." Loth tereddüt etti. "Onlara kısır olduğunu söyleyecek misin?"

Sabran bakışlarını karnına çevirdi.

"Kısır." Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Bence bunun için farklı bir sözcük düşünmeliyiz. O sözcük beni mahsulleri alınmış bir tarlaymışım gibi gösteriyor. Verecek bir şeyi kalmayan çorak bir arazi gibi."

Haklıydı. Bu bir insanı tanımlamanın zalimce bir yoluydu.

"Bağışla beni," diye mırıldandı Loth.

Sabran başını salladı. "Saraya bebeği kaybettiğimi söyleyeceğim ama onların bildiği kadarıyla tekrar hamile kalabilirim."

Bu haber Sabran'ın tebaasını üzecek ama yine de içlerinde bir umut ışığı bırakacaktı.

"Ead," dedi Sabran, "seni Nefer Şövalyeler'in bir üyesi yapmak istiyorum."

"Unvan istemiyorum ben."

"Bunu kabul edeceksin, yoksa sarayda kalamayacak kadar tehlikede olursun. Crest herkese cadı olduğunu söyledi. Bu konum senin sadakatine inanmadığıma dair şüpheleri dağıtacak."

"Katılıyorum," dedi Loth.

Ead kabul ettiğini gösterircesine belli belirsiz başını salladı. "Artık bir damım öyleyse," dedi kısa bir duraksamanın ardından.

Üçü arasındaki sessizlik tüm odaya yayıldı. Şimdi müttefik olsalar da o anda camın üzerinde oturuyor gibilerdi, kırılmış ve dinle veraseti fay hatlarına dönüştürmüş olan bir cam.

"Gidip Margret'a yolculuğumuzu anlatacağım," deyip ayağa kalktı Ead. "Ah, ayrıca Sabran, artık saray kıyafetleri giymeyeceğim. Seni iç etekle korumaya çalışmaktan bıktım usandım."

Çıkmasına izin verilmeden odadan ayrıldı. Sabran onun arkasından tuhaf bir ifadeyle baktı.

"İyi misin?" diye sordu Loth ona sessizce.

"Şimdi geri döndüğün için iyiyim."

İkisi de gülümsediler, Sabran, Loth'un ellerini avuçlarının arasına aldı. Elleri her zamanki gibi soğuktu, tırnaklarında açık mor lekeler vardı. Loth küçükken bu konuda Sabran'a takılırdı. *Kar Prenses.*

"Beni kurtarmak amacıyla yaptıkların için sana daha teşekkür etmedim," dedi. "Beni korumaları için saraydakileri uyandıran senmişsin."

Loth onun elini sıktı. "Sen benim kraliçem ve arkadaşımsın."

"Saraydan ayrıldığını duyunca kafayı yiyeceğim sandım. Kendi isteğinle asla gitmeyeceğini biliyordum ama kanıtım yoktu. Kendi sarayımda güçsüz haldeydim."

"Biliyorum."

Sabran bir kez daha Loth'un elini sıktı. "Şimdilik," dedi, "Adalet Düklüğü'nün görevlerini sana emanet ediyorum. Combe, Fynch ve Stillwater'ın gerçekten de bana yardım etmek için dönüp dönmediklerine sen karar vereceksin."

"Bu çok ağır bir sorumluluk. Kutsal kan taşıyan biri almalı bu sorumluluğu," dedi Loth. "Vilayet Kontları'ndan biri daha iyi olur."

"Bu görevi sadece sana emanet ediyorum." Sabran masanın karşısına bir parşömen yaprağı itti. "Crest'in bana zorla imzalatmaya çalıştığı Feragat Yemini burada. Bu belge benim imzamla tahtı onun ailesine devredecekti."

Loth belgeyi okudu. İkiz kadehler damgalı mühre bakarken boğazı kurudu.

"Ateş ve ağrı, yaşadığım şeylerin büyük çoğunluğunu anlayamayacağım kadar güçsüzleştirmişti beni. Hayatta kalmaya odaklanmıştım," dedi Sabran. "Ne var ki bir keresinde Crest'in Roslain'le tartıştığını duydum; Crest ona Feragat Yemini'nin bir gün Ros'u, sonra kızını kraliçe yapacağını ve buna karşı çıktığı için nankör olduğunu söylüyordu. Ros... Ros, tahtı benden almaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi."

Loth gülümsedi. Roslain'den daha azını beklemezdi.

"Geldiğiniz gece," diye devam etti Sabran, "nefes alamayarak uyandım. Crest suratıma yastık bastırıyordu. Tıpkı annem gibi tahta layık olmadığımı söyleyip durdu. Soyumuz zehirliymiş. Berethnetlerin bile adaletin çağrısına yanıt vermesi gerekirmiş."

Eli kısa bir an ağzına gitti. "Ros onu üstümden çekerken parmaklarını kırdı."

Bunca acı boşu boşuna çekilmişti.

"Crest ölmeli," diye karar verdi Sabran. "Ona karşı harekete geçmediklerinden Eller ve Withy'yi de kalelerine kapatacağım, benim canım isteyene kadar beklesinler. Düklüklerini alıp vârislerine vereceğim." Yüzüne bir maske oturdu. "Sana şunu söyleyeyim. Kutsal kandan gelsin ya da gelmesin, yaptığı şey için Crest'i canlı canlı yaktıracağım."

Bir zamanlar Loth bu kadar zalimce bir cezaya itiraz ederdi ancak Crest merhameti hak etmiyordu.

"Bir süre boyunca az kalsın tahtı devretmem gerektiğine *inanıyordum*. Crest'in ülke için en iyisini istediğine inanmak üzereydim." Sabran çenesini kaldırdı. "Fakat Ejderik tehdidin karşısında bir birlik olmalıyız. Tahtımı bırakmayacağım, bu bize ne getirecek göreceğiz."

Her zamankinden daha çok kraliçe gibi konuşuyordu.

"Loth," diye ekledi daha alçak sesle, "sen şu... Portakal Ağacı Manastırı'nda Ead'la birlikteydin. Onun gerçekte olduğu kişiyi gördün." Bakışlarını Loth'unkilerden ayırmadı. "Ona hâlâ güveniyor musun?"

Loth ikisine de biraz daha bira doldurdu.

"Manastır, dünyamızın temellerini sorgulamama neden oldu," diye kabul etti, "ama bütün bu süreç boyunca Ead'a güvendim. Kendi canını büyük tehlikeye atarak benim hayatımı kurtardı." Sabran'a bir kupa uzattı. "Seni hayatta tutmak istiyor Sab. Bence her şeyden çok bunu istiyor."

Sabran'ın yüzünde bir şeyler değişti.

"Ermuna'ya mektup yazmam lazım. Odan seni bekliyor," dedi, "ama şölene geç kalma." Başını kaldırıp ona baktığında Loth onun gözlerinde eski Sabran'dan bir pırıltı gördü. "Saraya tekrar hoş geldiniz Lord Arteloth."

Yalnız Kule'nin en üst katında, Truyde utt Zeedeur'un son günlerini geçirdiği hücrede Igrain Crest dua ediyordu. Hapsedildiği yere sadece bir okçu penceresinden ışık giriyordu. Loth hücreye girince Crest ne eğdiği başını kaldırdı ne de kavuşturduğu ellerini ayırdı.

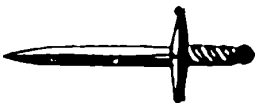
"Leydi Igrain," dedi Loth.

Crest kıpırdamadı.

"İzninizle size bazı sorular sormaya geldim."

"Yaptıklarımın hesabını," dedi Crest, "sadece Halgalant'ta vereceğim."

"Cennet sarayını görmeyeceksiniz," dedi Loth sessizce. "O yüzden burada başlayalım."

53

Batı

Kış Ortası Şöleni, Ascalon Sarayı'nın Ziyafet Evi'nde saat altıda başladı. Şölenin ardından her zamanki gibi Kabul Salonu'nda müzik ve dans gelecekti.

Saat kulesinde çanlar çalarken Ead yansımasını inceledi. Elbisesi en soluk mavi ipektendi, üzerine işlenen kum inciler elbiseye kar yağmış gibi görünmesine neden oluyordu, fırfırlı yakası da beyaz fisto danteldendi.

Bir gece daha saray mensubu gibi giyinecekti. Inys Kraliçesi'nin ona bir unvan vermesini kabul ettiğini duyunca diğer rahibeler onun daha da büyük bir hain olduğunu düşünecekti. Ne var ki burada hayatta kalmak istiyorsa başka bir seçeneği yok gibiydi.

Kapı tıkladı, Margret odaya girdi. Fildişi satenden bir elbise giyip gümüş rengi bir kuşak takmıştı, attifeti ay taşıyla işlenmişti.

"Şimdi Sabran'ın yanından geldim," dedi. "Beni Taht Nedimesi yapacakmış." Mumu masanın üstüne bıraktı. "Ziyafet Evi'ne tek başına gitmek istemeyebilirsin diye düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün. Her zamanki gibi." Ead'ın bakışları aynadan Meg'inkileri buldu. "Meg, Loth sana benim hakkımda ne anlattı?"

"Her şeyi." Margret onu omuzlarından yakaladı. "Koruyucum olarak Cesaret Şövalyesi'ni seçtiğimi biliyorsun. Açık fikirli olmakta ve kendi kendine düşünebilmekte de cesaret vardır bana

kalırsa. Sen bir cadıysan belki de cadılar o kadar kötü değillerdir." Yüzü ciddileşti. "Şimdi sana bir soru soracağım. Sana Eadaz dememi mi tercih edersin?"

"Hayır ama sorduğun için teşekkür ederim." Ead duygulanmıştı. "Ben sana nasıl Meg diyorsam sen de bana Ead diyebilirsin."

"Pekâlâ." Margret, Ead'ın koluna girdi. "O zaman seni sarayla tekrar tanıştırayım Ead."

Her pervaz ve basamak karla kaplanmıştı. Saray mensupları sarayın her yerinden ortaya çıkıyor, Ziyafet Evi'nin pençelerinden gelen ışığa çekiliyordu. Meg'le Ead Ziyafet Evi'ne girerlerken delege onları anons etti. "Leydi Margret Beck ve Bayan Ead Duryan."

Eski adı. Sahte adı.

Ziyafet Evi'ne neredeyse tamamen sessizlik çöktü. Yüzlerce göz cadıya bakmak için döndü. Margret, Ead'ın kolunu daha da sıkı tuttu.

Loth yüksek rütbelilerin oturduğu masada tek başınaydı, tahtın hemen solunda oturuyordu.

Bir eliyle gelmelerini işaret etti.

Sıra sıra masaların arasından yürüdüler. Margret tahtın diğer tarafındaki sandalyeye ilerleyince Ead da onun yanına oturdu. Daha önce hiç yüksek rütbeliler masasında yemek yememişti zira bu masa her zaman kraliçe, Tanrısal Dükler ve iki onur konuğuna ayrılırdı. Eskiden o onur konukları genelde Loth ve Roslain olurdu.

"Bir mezarlık bile buradan daha neşelidir," diye mırıldandı Margret. "Roslain'le konuştun mu Loth?"

Loth elini yanağına yaslayıp dudaklarını saklayarak yüzünü onlara çevirdi.

"Evet," dedi. "Kırık çıkıkçı eliyle ilgilenmeye geldikten sonra." Alçak sesle konuşuyordu. "İçgüdün doğruymuş anlaşılan Ead. Crest kendini kraliçelerin yargıcı sanıyor."

Ead haklı çıkmaktan keyif almıyordu.

"Delilik ne zaman aklında yer etmiş bilmiyorum," diye devam etti Loth, "ama Kraliçe Rosarian hâlâ hayattayken nedimelerinden biri Crest'e gidip kraliçenin Kaptan Gian Harlowe'la sevgili olduğunu rapor etmiş. Crest, Rosarian'ı bir... fahişe olarak görmüş, kraliçe olmaya uygun olmayan biri. Onu çok açıdan cezalandırmış. Sonra da Rosarian'ın düzelecek sınırı çoktan aştığını düşünmüş."

Ead, Loth'un bunu sindirmekte zorlandığını yüzünden okuyabiliyordu. Loth çok uzun zaman boyunca sarayın o narin tuzağına inanmıştı. Şimdi ustaca yerleştirilmiş yapraklar rüzgârla uçtuğu için kapanın parıltılı dişleri ortaya çıkmıştı.

"Kraliçe Rosarian'ı uyarmış," diye devam etti Loth kaşlarını çatarak, "ama kraliçenin Harlowe'la ilişkisi devam etmiş. Hatta..." Kapılara bir bakış attı. "Hatta Sab doğduktan sonra bile."

Margret kaşlarını kaldırdı. "Yani Sabran *onun* kızı olabilir mi?"

"Crest doğruyu söylüyorsa. Bence söylüyor da. Bir kere konuşmaya başladıktan sonra bana... teşebbüslerinin her detayını anlatmak için ölüp bitiyordu neredeyse."

Saklanması gereken bir sır daha. Mermer tahtta bir çatlak daha.

"Sab çocuk yapabilecek yaşa gelince," dedi Loth, "Crest, Kral Sigoso'dan yardım istemiş. Evlilik teklifini reddetti diye Sigoso'nun Rosarian'dan nefret ettiğini biliyormuş, böylece beraber onu öldürmeyi planlamışlar. Crest de suçun Yscalin'in üstüne kalmasını umuyormuş."

"Bir de buna rağmen Crest kendini dindar mı görüyor?" Margret homurdandı. "Bir Berethnet'i öldürdüğü halde?"

"Dindarlık, güç açlığı çekenleri canavara dönüştürebilir," dedi Ead. "Herhangi bir öğretiyi, yaptıklarını haklı çıkaracak şekilde evirip çevirebilirler."

Ead bunu daha önce de görmüştü. Mita, Zāla'yı öldürürken Ana'ya hizmet ettiğine inanmıştı.

"Crest o zaman beklemiş," dedi Loth. "Sabran'ın, annesinden daha dindar olup olmayacağını görmek için beklemiş. Sabran hamile kalmayı reddedince Crest isyankârlık sezmiş. Kraliçe Kulesi'ne bıçaklarla girsinler diye insanlara rüşvet vermiş, Sabran'ı korkutmak istiyormuş. Ead, tam da şüphelendiğin gibiymiş. Katillerin zaten yakalanması gerekiyormuş. Crest onlara, ailelerine tazminat vereceğine dair söz vermiş."

"Sonra da Lievelyn'i öldürmek için Truyde'un planına mı sızmış?" diye sordu Margret, Loth başını salladı. "İyi de *neden*?"

"Lievelyn, Seiiki'yle ticaret yapıyordu. Crest'in bana söylediği sebep buydu. Onu ayrıca Inys'e yapışmış bir sülük olarak görüyormuş ama bana kalırsa Sabran'ın onun seçtiği eşi küçümseyerek reddetmesini kaldıramadı. Kendisi dışında birinin Sab'ı etkilemeye başlamasına katlanamadı."

"Sab gerçekten de Lievelyn'i dinliyor gibiydi," diye itiraf etti Margret. "Sırf Lievelyn istedi diye on dört senedir ilk kez saraydan dışarı çıktı."

"Aynen öyle. Lievelyn elinde çok fazla güç olan görgüsüz bir günahkârdı. Amacını tamamlayıp Sabran'ı hamile bıraktığında Lievelyn'in ölmesi gerekiyordu." Loth başını iki yana salladı. "Hekim, Crest'e Sabran'ın bir daha hamile kalamayacağını söylediğinde Crest'e göre bu, Sabran'ın bozuk tohumdan olduğunu ve Berethnet Hanesi'nin artık Aziz'e hizmet etmeye layık olmadığını kati olarak kanıtlamış. Crest tahtın artık Kutsal Maiyet'in soyundan gelme ve tahta layık olan kişilere geçmesi gerektiğine karar verdi. Yani kendi vârisine."

"Bu itiraf Crest'i cezaya çarptırmak için yeterli olmalı," dedi Ead.

Loth zalim bir şekilde halinden memnun görünüyordu. "Bana kalırsa öyle."

O anda delege asasını yere vurdu.

"Majesteleri Kraliçe Sabran!"

Saray mensupları ayağa kalkarken ortam sessizleşti. Sabran arkasında gümüş zırhlı Zümre Şövalyeleri'yle mum ışığının altına çıktığında herkes aynı anda bir nefes aldı.

Ead onu daha önce hiç bu kadar yalnız görmemişti ve Sabran yalnızken muhteşem görünüyordu. Sabran genelde Ziyafet Evi'ne nedimeleriyle ya da Seyton Combe veya önemli başka biriyle gelirdi.

Yüzünde pudra yoktu. Taç giyme yüzüğü dışında takı takmamıştı. Elbisesi siyah kadifedendi, kolları ve karın kısmı yas grisiydi. Aklı olan herkes onun hamile olmadığını anlardı. Salonda kafası karışmış mırıldanmalar yankılandı. Geleneğe göre bir kraliçe doğumdan sonra ilk kez halkın önüne çıktığında kucağında kundaklı kızının olması gerekirdi.

Sabran'ın tahta oturabilmesi için Loth ayağa kalktı. Sabran tahta otururken tüm saray onu izliyordu.

"Bayan Lidden," dedi Sabran gür bir sesle, "bizim için şarkı söyler misiniz?"

Zümre Şövalyeleri masanın arkasında yerlerini aldılar. Lintley elini kılıcından hiç ayırmıyordu. Saray müzisyenleri enstrümanlarını çalmaya başladılar, Jillet Lidden da şarkı söylemeye başladı.

Büyük Mutfak'tan gümüş meyve tabakları getirilip masalara bırakıldı, Inys'in kış ortasında sunabileceği her şey ortaya seriliyordu. Kuğu turtası, çulluk ve kızarmış kaz, zengin karanfil soslu fırında geyik, badem tanecikleri ve gümüş yapraklar serpiştirilmiş tatlı su gelinciği, beyaz lahana ve balla kaplı yaban havucu, tereyağı ve kırmızı şarap sirkesinde haşlanmış midyeler. Salona tekrar sohbet sesleri yayılsa da kimse gözlerini kraliçeden ayıramıyor gibiydi.

Bir iç oğlanı kadehlerini Hróth'tan gelme buz şarabıyla doldurdu. Ead birkaç midye ve bir parça kaz eti kabul etti. Bir yandan yemeğini yerken bir yandan da Sabran'a yan bir bakış attı.

Sabran'ın yüzündeki ifadeyi tanıyordu. Güçlü duruşunun ardında kırılganlık. Sabran kadehi dudaklarına götürürken elinin titrediğini sadece Ead fark etti.

Ana yemeği tereyağlı kurabiyeler, bonbonlar, baharatlı armut ve yaban mersini turtası, kremayla doldurulmuş kruvasanlar ve beyazlatılmış elma tartlarının yanı sıra başka tatlılar da izledi. Sabran ayağa kalkıp da delege onun adını duyurunca ortama tekrar ölüm sessizliği çöktü.

Sabran bir süre konuşmadı. Dimdik duruyordu, ellerini karnında kavuşturmuştu.

"Güzel halkım," dedi nihayet, "son günlerde sarayda yaşanan olaylar rahatsız ediciydi ve ortalarda olmamamız da sizi endişelendirmiştir, biliyoruz." Alçak sesle konuştuğu halde bir şekilde kendini duyurmayı başarıyordu. "Son zamanlarda bu saraydaki bazı kişiler, Erdemlik halkını hep birleştirmiş olan dostluk ruhunu bozmak için komplo kurdu."

Yüzü kapalı bir kapı gibiydi. Saray mensupları her şeyin açığa çıkmasını bekliyordu.

"Yakın zamandaki hastalığımız esnasında kendi danışmanlarımızdan birinin bizi Kraliçe Kulesi'ne kapatıp Aziz'in bahşettiği yetkimizi zorla ele geçirmeye çalıştığını duymak sizi şaşırtacaktır." Salona mırıltılar yayıldı. "Bu danışman yokluğumuzu fırsat bildi ve tahtımızı çalma hırsının peşine düştü. Bu kişi kutsal kandan biri."

Ead her bir kelimeyi vücudunun merkezinde hissediyordu ve herkesin de böyle hissettiğini biliyordu. Sözcükler bir dalga gibi çarpıyordu. Kimseye dokunmadan geçmiyordu.

"Bu kişinin eylemleri nedeniyle size şimdi en kederli haberi vermek zorundayız." Sabran bir elini karnına koydu. "Bize yapılan işkence esnasında... taşıdığımız çok sevgili kızımızı kaybettik."

Sessizlik devam etti de etti, asla kesilmedi.

Sonra Onur Nedimeleri'nden biri hıçkırdı, bu ses bir gök gürültüsü etkisi yarattı. Ead'ın etrafında Ziyafet Evi bir yanardağ misali patladı.

Sabran kıpırdamadan ve ifadesiz şekilde durmaya devam etti. Salon bundan sorumlu olanlara bedelinin ödetilmesi gerektiğine dair haykırışlarla yankılanıyordu. Delege asasını yere vurup ortalığın düzene girmesi için bağırsa da boşunaydı, ta ki Sabran elini kaldırana kadar.

Kargaşa anında kesildi.

"Belirsiz zamanlardayız," dedi Sabran, "ve kedere boyun eğmeyi göze alamayız. Diyarımızın üstüne bir gölge düştü. Daha çok Ejderik yaratık uyanıyor, kanatları korku rüzgârları estiriyor. O korkuyu hepinizin yüzünde görebiliyoruz. Kendi yüzümüzde bile gördük."

Ead kalabalığı izledi. Sabran'ın sözcükleri onlara ulaşıyordu. Sabran onlara bir kırılganlık belirtisi –zırhında bir çatlak– sunarak onların arasında olduğunu göstermişti.

"Tüm bunlara rağmen asıl böyle zamanlarda bize rehberlik etmesi için Aziz'e her zamankinden daha bağlı olmalıyız," dedi Sabran. "Aziz korku duyanlara kollarını açar. Bizi kendi kalkanıyla korur. Ona duyduğumuz sevgi, elimizde tuttuğumuz bir kılıç gibi bizi güçlü kılar. Yüce Erdemlik Zinciri'nde bir birlik olarak durdukça mağlup olmayız.

"Açgözlülüğün bozduğunu sevgiyle tekrar yapacağız. Bu Kış Ortası Şöleni'nde, telaş ve korku yüzünden hanımlarına hizmet edip kraliçelerine hizmet etmeyi unutan herkesi affediyoruz. İdam edilmeyecekler. Merhametin merhemini görecekler.

"Ne var ki onları kullanmış olan kadın bağışlanamaz. Diğerlerini ikna eden onun güç açlığı, çoktan ona verilmiş olan gücü ahlaksızca kötüye kullanmasıydı." Salonda başlarını sallayanlar oldu. "Kutsal kanına leke sürdü. Koruyucu erdemini hor gördü, Igrain Crest, ikiyüzlü ve haince davranışlar sergilerken adalet tanımadı."

İsim masalara bir huzursuzluk dalgası yaydı.

"Crest yaptıklarıyla sadece Adalet Şövalyesi'ni değil, kutsanmış Aziz ve onun soyundan gelenleri de utandırdı. Bu nedenle onun ağır ihanetten suçlu bulunmasını bekliyoruz." Sabran kılıç işaretini yaptı, saray onu taklit etti. "Şu anda bütün Tanrısal Dükler sorgulanıyor. Kalanların masumiyetinin kanıtlanmasını içtenlikle umuyoruz ama çıkan kanıtlara boyun eğeceğiz."

Sözcüklerinin her biri gölde sektirilen bir taş gibiydi, duygu dalgaları yayıyordu. Inys Kraliçesi illüzyon yaratamıyordu ancak bu gece sesi ve duruşu onu bir efsuncuya dönüştürmüştü.

"Burada sevgi bizi bir araya getirdi. Umut. Bizi erdemlerimizden saptırmaya çalışanlara, Ejderik nefrete meydan okuyoruz. Korku rüzgârlarıyla yüzleşmek için yükseliyoruz ve Aziz'in izniyle o rüzgârları düşmanlarımızın üstüne çevireceğiz." O, platformda yürürken bütün gözler onun üstündeydi. "Henüz bir vârisimiz yok zira kızımız Aziz'in kollarında. Ancak kraliçeniz hayatta. Kalkanyürek Glorian'ın yaptığı gibi sizin için her savaşa at süreriz. Önümüze ne çıkarsa çıksın."

Şimdi ona katılan bir gürültü yükseliyordu. Başlarını sallayanlar, *Kraliçe Sabran* diye bağıranlar vardı.

"Tüm dünyaya," diye devam etti Sabran, "hiçbir *wyrm*'un, Erdemlik'in halkını sindiremeyeceğini göstereceğiz!"

"Erdemlik!" diye tekrarladı tebaası. "Erdemlik!"

Şimdi herkes ayağa kalkmıştı. Gözleri duydukları derin saygının coşkusuyla parlıyordu. İçkilerini sıkıca tutup kadeh kaldırıyorlardı.

Sabran onları dehşetin derinliklerinden, tapınmanın zirvesine çıkarmıştı.

Sabran'ın tatlı diliyle hiçbir şey boy ölçüşemezdi.

"Şimdi bu diyarın bin yıldır meydan okuduğu gibi," diye seslendi, "Kış Ortası Şöleni'ni kutluyor ve bahara hazırlanıyoruz: değişimin mevsimi, tatlılığın mevsimi, cömertliğin mevsimi.

Baharın bize verdiklerini saklamayacak, biz de size vereceğiz." Masadan kadehini kapıp kaldırdı. "Erdemlik'e!"

"ERDEMLİK!" diye kükredi saray. "ERDEMLİK! ERDEMLİK!"

Sesleri bir şarkı gibi tavana kadar yükselerek tüm salonu doldurdu.

Kutlamalar gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti. Dışarıda şenlik ateşleri yanmasına rağmen saray mensupları, Sabran'ın mermer tahtında oturduğu ve devasa şöminede ateşin kükrediği Kabul Salonu'nda olmaktan minnettar gibiydi. Ead, Margret'la beraber bir köşede dikiliyordu.

Sıcak şarabını yudumlarken kırmızı bir parıltı gözüne çarptı. Eli anında kuşağındaki bıçağa uzandı.

"Ead." Margret onun dirseğine dokundu. "Ne oldu?"

Kızıl saç. Bir Ment elçisinin kızıl saçıydı, bir pelerin değildi ama Ead rahatlayamadı. Rahibeler fırsat kolluyor olmalılardı ama eninde sonunda geleceklerdi.

"Bir şey yok. Özür dilerim," dedi Ead. "Ne diyordun?"

"Sorun ne, söyle bana."

"Karışmak isteyeceğin bir şey değil Meg."

"Karışmıyordum. Tamam, belki karışıyor olabilirim," diye kabul etti Margret. "İnsanın sarayda biraz başkalarının işine karışması lazım, yoksa konuşacak hiçbir şey bulamaz."

Ead gülümsedi. "Yarınki Altınhuş yolculuğumuz için hazır mısın?"

"Evet. Gemimiz şafakta kalkıyor." Margret duraksadıktan sonra ekledi. "Ead, Cesur'u eve getirememişsindir herhalde."

Gözlerinde umut vardı. "Güvendiğim Ersyrli bir ailenin yanında, Harmur Geçidi'nde bir çiftlikte," dedi Ead. "Onu çöle götüremezdim. Cesur'u geri alacaksın, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Biri Margret'ın yanında durup omzuna dokundu. Sisli ipekten bir elbise giymiş olan Katryen Withy'ydi. Başındaki gümüş tacın içine inciler işlenmişti.

"Kate." Margret ona sarıldı. "Kate, nasılsın?"

"Daha kötü olduğum zamanlar oldu." Katryen onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Ead'a döndü. "Ah, Ead. Geri döndüğüne çok mutluyum."

"Katryen." Ead onu süzdü. Katryen'ın bir gözünün altında solmakta olan bir morluk vardı, çenesi de şişmişti. "Ne oldu sana?"

"Sabran'ın yanına gitmeye çalıştım." Yavaşça gözünün altındaki morluğa dokundu. "Crest beni odama kapattı. Karşı çıktığımda da muhafızı bana bunu yaptı."

Margret başını iki yana salladı. "O tiran tahta oturmuş olsaydı..."

"Küçük Hanım'a şükürler olsun ki oturamayacak."

Loth'la derin bir sohbete dalmış olan Sabran ayağa kalktı, salona bir sessizlik çöktü. Kraliçelerine sadakatlerini kanıtlayanları ödüllendirmesinin vakti gelmişti.

Tören kısaydı ancak bu ne kadar etkileyici olduğunu değiştirmiyordu. Önce Margret resmî olarak Taht Nedimesi ilan edildi ve Zümre Şövalyeleri tahta karşı duydukları daimî sadakatleri için takdir edildi. Onlara katılan başkalarına topraklar ve mücevherler verildi, sonra da...

"Bayan Ead Duryan."

Ead kalabalığın arasından öne çıktı. Her bir adımını fısıltılar ve bakışlar takip ediyordu.

"Altı Erdem'in izniyle," diye okudu delege, "majesteleri sizi Nurtha Vikontesi Dam Eadaz uq-Nāra ve bir Erdemler Konseyi üyesi ilan etti."

Kabul Salonu mırıltılarla yankılandı. *Vikontes* Inys'de onursal bir rütbeydi, soylu olmayan ya da kutsal kandan gelmeyen bir kadının konumunu yükseltmek için kullanılırdı. Daha önce bu unvan hiç Inysli olmayan birine bahşedilmemişti.

Sabran, Loth'tan tören kılıcını aldı. Kılıcın düz yanı iki omzuna da dokunurken Ead kıpırdamadan durdu. Bu ikinci unvan, rahibelerin gözlerinde Ead'ın ihanetini daha da derinleştirecekti ancak Erdemler Konseyi üyesi olmak onu Ascalon'u bulabileceği süre boyunca koruyacaksa o zaman bu unvanı kabul edebilirdi.

"Kalkın," dedi Sabran. "Leydim."

Ead ayağa kalkıp Sabran'ın gözlerinin içine baktı.

"Minnettarım." Kısa bir reverans yaptı. "Majesteleri."

Delegeden beratını aldı. O, Margret'ın yanına dönerken insanlar "leydim" diye mırıldanıyordu.

Ead artık Bayan Duryan değildi.

Verilecek son bir unvan kalmıştı. Kan bağı sebebiyle Ead gibi halk tabakasından olan Sör Tharian Lintley de cesareti sebebiyle yeni bir unvan aldı. O da Morwe Vikontu yapıldı.

"Şimdi Lord Morwe," dedi Sabran kurnaz bir tonda, Lintley'nin de omuzlarına kılıçla dokunduktan sonra, "Vilayet Kontları'ndan birinin kızıyla evlenmek için uygun rütbede olduğunuza inanıyoruz. Söyleyin... Aklınızda biri var mı?"

O ortamda çok ihtiyaç duyulan gülüşmeler yükseldi.

Lintley yutkundu. Az önce ömründeki tüm dilekleri bahşedilmiş bir adam gibi görünüyordu.

"Evet." Odanın karşısına baktı. "Evet, majesteleri, aklımda birisi var. Ancak önce leydiyle baş başa konuşmak isterim. Kalbindeki duygulardan emin olmak için."

Dudaklarını bükmüş olanları izleyen Margret tek kaşını kaldırdı.

"Yeterince konuştunuz Sör Tharian," diye seslendi. "Şimdi harekete geçme zamanı."

Daha çok gülüşme duyuldu. Lintley de Margret da kıkırdadılar. Meg'in gözlerinde mum ışığı dans ediyordu. Salonun karşısına geçip Lintley'nin uzattığı elini tuttu.

"Majesteleri," dedi Lintley, "ileriki günlerde bu kadını eşim olarak almak için sizinle Dostluk Şövalyesi'nin izninizi istiyo-

rum." Lintley, Meg'e öyle bir bakıyordu ki Meg sanki yıllar süren geceden sonraki ilk şafaktı. "Bu sayede onu hep hak ettiği şekilde sevebilirim."

Margret tahta doğru baktı. Yutkundu ama Sabran çoktan başını eğmişti bile.

"İzin veriyoruz," dedi. "Seve seve."

Kabul Salonu sevinç gösterileriyle doldu. Loth'un da herkes kadar coşkulu bir şekilde alkışladığını görmek Ead'ı mutlu etti.

"Şimdi," dedi Sabran, "sanırım dans etme vakti geldi." Müzisyenlere işaret etti. "Deniz Kralı Pavanı'nı çalın."

Bu defa alkışlar gök gürültüsü kadar yüksek sesliydi. Lintley, Margret'a bir şeyler mırıldandı, Meg gülümseyip onun yanağına bir öpücük kondurdu. Dansçılar yerlerini alırken Loth sandalyesinden kalkıp Ead'ın önünde eğildi.

"Vikontes," dedi sahte bir ciddiyetle. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Elbette lordum." Ead bir elini onunkinin üstüne koydu, Loth onu salonun ortasına yönlendirdi. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu Ead, Loth'un Margret'a bir bakış attığını fark edince.

"Evet. Lintley iyi bir adam."

Deniz Kralı Pavanı sakin başlıyordu. Huzurlu bir gündeki okyanus gibi başlayıp müzik yükseldikçe daha da coşuyordu. Çetrefilli bir dansı vardı ama Ead ve Loth dansın ustasıydılar.

"Siz Altınhuş'a varana kadar annem ve babam haberi almış olur," dedi Loth, diğer çiftlerle beraber sekerlerken. "Ben nişanlı olmadığım için annem daha da gücenecek."

"Bence hayatta kaldığını gördüğü için o kadar rahatlayacak ki onu umursamayacak," dedi Ead. "Ayrıca hiç evlenmemeyi de tercih edebilirsin."

"Altınhuş Kontu olarak evlenmem beklenir. Zaten hep evlenmek istemiştim." Loth başını eğip ona baktı. "Ya sen?"

"Ben." Ead sağa kaydı, Loth onu takip etti. "Eş alır mıyım mı demek istiyorsun?"

"Evine dönemezsin. Belki burada... bir hayat kurabilirsin. Biriyle." Bakışları yumuşaktı. "Çoktan kurmadıysan tabii."

Ead'ın göğsü sıkıştı.

Dans onları bir anlığına ayırdı, diğer çiftlerle beraber bir girdap oluşturdular. Birbirlerine tekrar ulaştıklarında Loth konuşmaya devam etti. "Bana Crest söyledi. Herhalde Gece Şahini'nden duymuş."

Ead'ın Sabran'la ilişkisini yüksek sesle söylemek tehlikeli olurdu. Loth bunu biliyordu.

"Seni yargılayacağımdan korktuğun için benden gizlemedin umarım," diye mırıldandı Loth. İkisi de oldukları yerde döndüler. "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Mutlu olmanı istiyorum."

"Bu, Dostluk Şövalyesi'ni utandırsa bile." Ead kaşlarını kaldırdı. "Biz evli değiliz."

"Daha önce olsaydı buna inanırdım," diye itiraf etti Loth. "Şimdi hayatta daha önemli şeyler olduğunun farkındayım."

Ead gülümsedi. "Gerçekten de değiştin." Pavan gittikçe hızlanırken tekrar el ele tutuştular. "Canını sıkmak istemedim, ikimiz için de endişe ederdin. Her şeyi çok fazla umursuyorsun."

"Huyum öyle," dedi, "ama arkadaşımın bana içini dökemeyecek gibi hissetmesi daha çok canımı sıkardı." Ead'ın elini sıktı. "Yanındayım. Her zaman."

"Ben de senin," dedi Ead. Bunun doğru olmasını umuyordu.

Pavan sona yaklaşırken yaşadıkları her şeyden sonra hiç tekrar şarap paylaşıp şafağa kadar konuşarak elma ağacının altında kaygısızca uzanabilecekler mi diye merak etti. Loth eğildi, gülümsemesi gözlerini kırıştırıyordu, Ead da ona reverans yaptı. Ardından odasına sıvışmak için arkasını dönmüştü ki Sabran'ı onu beklerken buldu.

Dans alanı boşalırken Ead onu izledi. Sarayın kalanı da aynı şekilde.

"Bir mum dansı çalın," dedi Sabran.

Bu defa saray mensuplarından keyifli sesler duyuldu. Kraliçe, Ead'ın sarayda yaşadığı süre boyunca bir kez bile insan içinde dans etmemişti. Loth uzun zaman önce Ead'a bir sır verip annesi öldüğü gün Sabran'ın dans etmeyi bıraktığını söylemişti.

Saray mensuplarından çoğu bu dansı daha önce hiç görmemiş olmalılardı ancak Kraliçe Rosarian'ın dans ettiğini görmüş olan daha yaşlı hizmetkârlardan bazıları, şamdanlardan mumları çıkarmaya girişti̇ler. Çok geçmeden diğer hizmetkârlar da onları izledi. Bir mumu Sabran'a, bir diğerini Ead'a verdiler. Dansa dâhil olacak kadar yakın olan Loth bir elini Katryen'a uzattı.

Müzisyenler yürek sızlatan bir melodi çalmaya başladı, Jillet Lidden da şarkı söylemeye başladı. Üç adamın sesleri de onunkine katıldı.

Ead, Sabran'a reverans yaptı, Sabran da onu taklit etti. O ufak hareket bile Ead'ın mumunun alevinin titreşmesine neden olmuştu.

Birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Mumları sağ ellerinde tutuyorlardı, sol elleriyse karşılıklı havadaydı ancak elleri birbirine değmiyordu. Bakışlarını birbirlerine kenetleyerek etraflarında altı kez döndüler, ardından müziğin çağrısıyla dans sırasının zıt taraflarına geçtiler. Ead, Katryen'ın etrafında döndükten sonra tekrar Sabran'a döndü.

Partneri muhteşem bir dansçıydı. Her adım net ancak kadife kadar yumuşaktı. Sabran bunca yıl hiç tebaası için dans etmemişti, yani dansları kendi kendine öğrenmiş olmalıydı. Ead'ın etrafında bir saatin kolları gibi süzülüyordu, hiçbir adımı bir öncekinden daha hızlı olmaksızın her bir kalp atışıyla ona yaklaşıyordu. Ead başını çevirdiğinde alınlarını yasladılar, omuzları birbirine değdi, sonra tekrar ayrıldılar. Arada bir yerde Ead'ın nefesi kesilmişti.

Daha önce insan içinde hiç bu kadar yakınlaşmamışlardı. Sabran'ın kokusu, o kısa süreli sıcaklık başka kimsenin göremeyeceği bir işkenceydi. Ead, Loth'un etrafında döndükten sonra

Sabran'a tekrar kavuştu, nabzı müzik kadar gürültülüydü, hatta ondan daha yüksek sesle atıyordu.

Dans sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca devam etti. Ead büyülü seslerle dolu bir rüyada, flütün, arpın ve kavalın inişli çıkışlı sesinde ve yarı gölge içindeki Sabran'da kendini kaybetmişti.

Müziğin sona erdiğinin zar zor farkına vardı. Tek duyabildiği göğsünde davul misali atan kalbiydi. Mest olmuş bir sessizlik oldu, ardından salon alkışa boğuldu. Sabran avucunu mumunun arkasına koydu, üfleyerek mumu söndürdü.

"Odamıza çekiliyoruz." Bir Onur Nedimesi mumunu aldı. "Sizler kalıp kutlamaların tadını çıkarın. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar majesteleri," diye yanıtladı tebaası, kraliçe uzaklaşırken eğilip reverans yapıyorlardı. Sabran Mahrem Oda'nın kapısına ulaşınca dönüp omzunun üstünden Ead'a baktı.

O bakış bir çağrıydı. Ead mumunu söndürüp bir hizmetkârın eline tutuşturdu.

Korsesi onu daha da sıkıyor gibiydi. Karnında tatlı bir acı yeşerdi. Bir süre daha kalabalığın içinde kaldı, Loth ve Margret'ın gallardo dansı yapmasını izledi, sonra Kabul Salonu'ndan çıktı. Zümre Şövalyeleri onun geçmesi için iki yana ayrıldı.

Mahrem Oda karanlık ve soğuktu. Ead klavsen müziğini anımsayarak odadan geçti, Büyük Yatak Odası'nın kapılarını açtı.

Sabran ateşin yanında bekliyordu. Sert korsesi ve iç gömleği dışında üstünde hiçbir şey yoktu.

"Yanlış anlama," dedi, "sana çok kızgınım."

Ead eşikte dikildi.

"Ben seninle bütün sırlarımı paylaştım Ead." Sesi zar zor duyuluyordu. "Sen beni gecenin gördüğü gibi gördün. Olduğum asıl kişi olarak." Duraksadı. "Fýredel'i kovan sendin."

"Evet."

Sabran gözlerini kapattı.

"Hayatımdaki hiçbir şey gerçek değilmiş. Beni *öldürme* girişimleri bile sahteymiş, beni etkileyip manipüle etmek için. Fakat sen Ead... Senin farklı olduğuna inanmıştım. Senin göründüğün gibi olmadığını söyledi diye Combe'a yalancı dedim. Şimdi aramızdaki her şeyin senin rolünün bir parçası olup olmadığını düşünüyorum. Bunlar senin *görevin* miydi?"

Ead doğru sözcükleri aradı.

"Bana cevap ver," dedi Sabran gergin bir sesle. "Ben senin kraliçenim."

"*Bir* kraliçe olabilirsin ama *benim* kraliçem değilsin. Ben senin tebaandan değilim Sabran." Ead odaya girip kapıları kapadı. "İşte bu yüzden aramızda yaşananların gerçek olduğundan emin olabilirsin."

Sabran ateşi izledi.

"Sana gerçek kimliğimi gösterebildiğim kadar gösterdim," dedi Ead ona. "Daha fazlasını gösterseydim idam edilirdim."

"Bir tiran olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bir kaya kadar kalın kafalı olan, kibirli bir budala olduğunu düşünüyorum. Seni dünyalara değişmem."

Sabran nihayet ona baktı.

"Söyle bana Eadaz uq-Nāra," dedi yumuşak bir sesle, "seni hâlâ istiyor olmak beni daha büyük bir budala mı yapar?"

Ead aralarında mesafe bıraktı. "Seni böyle sevmenin," dedi, "beni yaptığı kadar değil."

Sabran'a uzandı, saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sabran onun gözlerine baktı.

Yüz yüzelerdi, birbirlerine belli belirsiz değiyorlardı. Sabran nihayet Ead'ın ellerini tutup kendi beline yerleştirdi. Ead ellerini öne kaydırıp Sabran'ın korsesinin bağcıklarını çözmeye başladı.

Sabran onu izledi. Ead bunun yine bir mum dansı olmasını, yakınlıklarının ağır ağır zirveye çıkmasının tadını çıkarmayı istiyordu ancak Sabran'a çok fazla ihtiyacı vardı. Parmaklarını bağcıklara geçirip onları birer birer kancalardan söktü, nihayet

korse açılıp yere düştüğünde Sabran iç gömleğiyle kaldı. Ead ipeği Sabran'ın omuzlarından aşağı kaydırdı ve onu kalçalarından kavradı.

Sabran gölgeler içinde çırılçıplaktı. Ead büyük bir zevkle onun kollarıyla bacaklarını, saçlarını, peri ateşi gibi yemyeşil gözlerini izledi.

Aralarındaki mesafe kayboldu. Şimdi korsenin bağcıklarını çözen Sabran'dı. Ead gözlerini kapatıp Sabran'ın onu soymasına izin verdi.

İlk gecelerini paylaşan eşler gibi birbirlerine sarıldılar. Sabran kulağının hemen arkasına, boynuna bir öpücük kondurduğunda Ead başını yana eğdi. Sabran ellerini Ead'ın sırtından yukarı kaydırdı.

Ead onu yatağa yatırdı. Aç dudakları onunkilerle buluştu, Sabran nefes nefese Ead'ın ismini mırıldandı. Burada beraber oldukları son anın üstünden asırlar geçmiş gibiydi.

Kürkler ve çarşaflar arasında bedenleri birbirine dolandı, nefes nefeselerdi ve alev alev yanıyorlardı. Ead arkada bıraktığı kadının her bir detayını yeniden öğrenirken beklentiyle titriyordu. Sabran'ın elmacık kemikleri, kalkık burnu. Pürüzsüz kaşları. Boynunun girintisi, girintinin en altındaki ufak çıkıntı. Sırtının aşağısında, parmak izleri misali ikiz bel gamzeleri. Sabran, Ead'ın dudaklarını kendi dudaklarıyla araladı, Ead da sanki bu dünyada yaptıkları son şeymiş gibi öptü onu. Sanki Sabran'la sarmaş dolaş olmak İsimsiz Olan'ı uzak tutacakmış gibi.

Dilleri kalçalarıyla aynı şekilde dans ediyordu. Ead başını eğip dudaklarını Sabran'ın iki kusursuz köprücük kemiğinde, göğüslerinin ucundaki goncalarda gezdirdi. Nihayet yaranın solmuş olduğu karnını öptü. Gerçeğe dair tek iz, Sabran'ın göbek deliğinin hemen altındaki bir dikiş iziydi.

Sabran, Ead'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Ead asla peşini bırakmayan, hâlâ onu çağıran o gözlere baktı. Parmakları

bir bacağı izleyen yara izini okşadı, sonra iki bacağın birleştiği ıslaklığa kaydı.

Sonra Sabran muzırca gülümseyerek Ead'ı altına aldı. Saçları, bir ay tutulması misali mum ışığını engelliyordu. Ead ellerini Sabran'ın belinin kıvrımında gezdirdi, sonra ellerini belinin arkasında birleştirip onu bacaklarının arasına çekti.

Arzu içinde kümelenmiş bir ateşti. Sabran bir elini Ead'ın kasıklarında gezdirdi, göğüslerine ufak öpücükler kondurdu.

Bu huzursuz bir rüyaydı, emindi Ead. Karşısındaki kadın onun olacaksa kendini çölün merhametine bırakmaya hazırdı.

Sabran, Ead'ın bedeninde aşağı inmeye başladı. Ead gözlerini kapadı, nefesi göğsünde sıkışıp kalmıştı. Işıltılı her bir hissi algılamak için duyuları parça parça ayrıldı. Ateşle ısınmış ten. Merhemkabı ve karanfil. Bir parmak göbek deliğine değdiğinde çoktan gerim gerim gerilmişti, titriyordu ve teni terle parlıyordu. Sabran'ı karşılamak için kalçaları yükselirken yumuşacık dudaklar, Ead'ın uyluğunun haritasını çıkarıyordu.

Ead'ın her bir zerresi bir klavsendeki tel gibiydi, müzisyenin dokunuşu için sızlıyordu. Duyuları Sabran Berethnet'in her bir hareketi için gerilerek gitgide daha da küçülen merkezlere odaklandı, her dokunuş Ead'ı iliklerine kadar titretiyordu.

"Senin *kraliçen* değilim," diye fısıldadı Sabran, Ead'ın tenine, "ama seninim." Ead ellerini Sabran'ın saçlarının arasından geçirdi. "Ben de cömert olabilirim, göreceksin."

Ancak kollarını kaldıracak halleri kalmayıp da bitkinliklerini uzak tutamayacak kadar birbirlerine doyunca uyudular. Sabaha karşı yağmurun pencereyi dövüşüne uyandılar, kor renkli ışığın altında birbirlerine yaklaştılar.

Sonra yatak örtüsünün arasında sarmaş dolaş uzandılar.

"Taht Nedimem olarak kalmaya devam etmelisin," diye mırıldandı Sabran. "Bunun için. Bizim için."

Ead tavandaki işlemeleri izledi.

"Leydi Nurtha rolünü oynayabilirim," dedi, "ama hep bir rol olarak kalacak."

"Biliyorum." Sabran karanlığı izledi. "Senin oynadığın bir role âşık oldum ben."

Ead bu sözlerin kalbine işlememesi için uğraştı ancak Sabran onun kalbine dokunmanın bir yolunu hep bulurdu.

Chassar, Ead Duryan rolünü tasarlamıştı ve Ead da onu o kadar benimsemişti ki herkes rolüne inanmıştı. Sabran'ın hissettiği ihanet ve kafa karışıklığının ne kadar derin olduğunu ilk kez anladı.

Sabran, Ead'ın elini tutup parmağını, Ead'ın güneş taşı yüzüğünü taktığı parmağının altında gezdirdi.

"Daha önce bunu takmıyordun."

Ead uyuyakalmak üzereydi. "Manastır'ın sembolü," dedi. "Bir avcının yüzüğü."

"Bir Ejderik yaratık öldürdün yani."

"Çok uzun zaman önce. Kız kardeşim Jondu'yla beraber. Tanrıbıçaklar'da uyanmış olan bir *wyvern* öldürmüştük."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"On beş."

Sabran bir süre yüzüğü inceledi.

"Galian ve Cleolind'e dair hikâyene inanmak istemiyorum. İkisine de ömrüm boyunca dua ettim," diye mırıldandı. "Yaşananlar senin anlattığın gibiyse o zaman ikisini de hiç tanımamışım demektir."

Ead bir elini Sabran'ın sırtına kaydırdı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu. "Kanıtım yok, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Sabran. Burunları birbirine değdi. "Bunu kabul etmem zaman alacak ama... Galian Berethnet'in bir insandan ibaret olduğu fikrine kendimi kapatmayacağım."

Sabran daha yumuşak nefes almaya başladı, Ead onun tekrar uykuya daldığını düşündü. Sonra Sabran, "Fýredel'in istediği

savaştan," dedi, parmaklarını Ead'ınkilere dolayarak, "ve İsimsiz Olan'ın gölgesinden korkuyorum."

Ead tek eliyle Sabran'ın saçlarını okşamakla yetindi.

"Çok geçmeden halkıma konuşma yapacağım. Ejderik Ordu'ya karşı duracağımı ve bu tehdidi kesin olarak sona erdirmek için bir planım olduğunu bilmeleri gerek. Gerçek Kılıç'ı bulabilirsen kılıcı onlara göstereceğim. Umut vermek için." Sabran başını kaldırıp Ead'a baktı. "Senin amacın İsimsiz Olan'ı yenmek. Başarılı olursan sonra ne yapacaksın?"

Ead gözlerinin kapanmasına izin verdi. Bu soruyu kendine sormamak için elinden geleni yapıyordu.

"Manastır İsimsiz Olan'ı uzak tutmak için kurulmuştu," dedi. "Onu bağlayabilirsem... sanırım istediğim şeyi yapabilirim."

Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu. Ses çıkarmadan uzandılar, ta ki Sabran ondan uzaklaşıp sırtını dönene kadar.

"Sabran." Ead mesafesini korudu. "Ne oldu?"

"Fazla sıcakladım."

Sabran'ın sesi mesafeliydi. Onun omzunun arkasıyla yüz yüze olan Ead uyumaya çalıştı. Gerçeği sormaya hakkı yoktu.

Uyandığında henüz şafak sökmemişti. Sabran yanında uyuyordu, o kadar kıpırtısızdı ki ölü gibiydi.

Ead onu rahatsız etmemeye dikkat ederek doğruldu. O başının üstüne bir öpücük kondururken Sabran kıpırdandı. Ead'ın onu uyandırıp gideceğini söylemesi gerekiyordu ancak Sabran uyurken bile yorgun görünüyordu. En azından şimdi güvendeydi ve etrafı onu seven insanlarla çevriliydi.

Ead Büyük Yatak Odası'ndan çıkıp kendi odasına döndü, yıkanıp giyindi. Margret çoktan ahıra gelmişti bile, binici kıyafetleri giymiş ve deve kuşu tüyüyle süslenmiş bir şapka takmıştı, uyku mahmuru bir atı eyerliyordu. Meg gülümsediğinde Ead ona sarıldı.

"Senin adına çok mutluyum Meg Beck." Meg'in yanağını öptü. "Müstakbel Vikontes Morwe."

"Keşke bana layık görülmek için Vikont Morwe olması gerekmeseydi ama hayat işte." Margret geri çekilip Ead'ın ellerini tuttu. "Ead, beni mihrapta verecek kişi sen olur musun?"

"Benim için bir onur olur. Ayrıca sen de şimdi annene ve babana iyi haberi verebilirsin."

Margret iç çekti. Babası bazen çocuklarını tanımıyordu. "Evet. Annem çok sevinecek." Krem rengi ceketinin önünü düzeltti. "Sence iyi görünüyor muyum?"

"Bence Leydi Margret Beck gibi görünüyorsun. Moda ikonası."

Margret nefesini verdi. "Güzel. Bu şapka yüzünden bir köy budalası gibi görünürüm diye korkmuştum."

Uyanmaya başlayan sokaklarda ilerlediler, Berethnet Hanesi kraliçeleri biçiminde oyulmuş Rica Köprüsü'nün üstünden Kıvrak Nehir'i geçtiler. İyi yol alırlarsa saat on olduğunda Inys'in kuzey vilayetlerine hizmet eden Yazliman'a varabilirlerdi.

"Sabran'la dün geceki dansın dedikodulara neden oldu." Margret ona bir bakış attı. "İkinizin sevgili olduğunu söylüyorlar."

"Bu doğru olsaydı ne derdin?"

"O da sen de istediğinizi yapabilirsiniz derdim."

Ead, Margret'a güvenebilirdi. Ana biliyordu ya, Sabran'la ilgili duygularına dair konuşabileceği birinin olması iyi olurdu. Buna rağmen bir sebepten bunu saklı tutmak, beraber geçirdikleri zamanı kendine saklamak istiyordu.

"Sarayda dedikodu çıkması hiç yeni bir şey değil," dedi sadece. "Hadi bana düğün planlarını anlat. Bence sarı sana çok yakışır. Sen ne düşünüyorsun?"

Ascalon Sarayı'nın toprakları sabah sisiyle örtülmüştü. Gece sağanak yağdığından yerler donmuş, patikalar buzlu cama dönmüş ve her pervaz buz saçaklarıyla dolmuştu.

Loth Mermer Salon'un kalıntılarının önünde duruyordu, eskiden Sabran'la burada saatlerce oturup sohbet ederlerdi. Taş-

ların, bir mum gibi yere doğru erimesinde insanı huzursuz eden bir güzellik vardı.

Hiçbir doğal ateş bu taşları eritmiş olamazdı. Bunu sadece İfritdağı'ndan çıkmış bir şey yapabilirdi.

"Kızımı burada kaybettim."

Omzunun üstünden arkasına baktı. Sabran yakınlardaydı, kürk şapkasının altındaki yüzü soğuktan kızarmıştı. Zümre Şövalyeleri gümüş kaplama kış zırhlarının içinde, belirli bir mesafede bekliyorlardı.

"Ona Glorian adını vermiştim. Soyumun en yüce ismi. Bu ismi taşıyan üç kraliçe de muhteşem hükümdarlardı." Bakışları geçmişe dalmıştı. "Sık sık nasıl biri olacağını merak ediyorum. Bu isim ona yük mü olurdu, yoksa diğerlerinden daha da azametli bir kraliçe mi olurdu, onu düşünüyorum."

"Bence annesi kadar korkusuz ve erdemli olurdu."

Sabran yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Tanısaydın Aubrecht'i severdin." Loth'un yanına geldi. "Nazik ve onurluydu. Senin gibi."

"Onunla tanışamadığım için üzgünüm," dedi Loth.

Güneşin doğuşunu izlediler. Saray bahçesinde bir yerde bir tarla kuşu ötmeye başladı.

"Bu sabah Lord Kitston için dua ettim." Sabran başını Loth'un omzuna yasladı, Loth onu yakına çekti. "Ead ölümden sonra bizi Halgalant'ın beklediğine inanmıyor. Belki haklıdır ama ben hâlâ bunda sonra bir hayatın daha olduğuna inanıyorum, hep de inanacağım. Lord Kitston'ın o hayatı bulduğuna eminim."

"Ben de buna inanmalıyım." Loth o tüneli düşündü. O yapayalnız mezarı. "Teşekkür ederim Sab. Gerçekten."

"Ölümü hâlâ canını yakıyordur haklı olarak, biliyorum," dedi Sabran, "ama bunun aklını karıştırmasına izin verme."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Combe'u ziyaret etmem lazım."

"Pekâlâ. Ben de Mahrem Kütüphane'de olacağım, ihmal edilmiş devlet işleriyle uğraşacağım."

"Önünde seni canlandıracak bir gün var yani."

"Evet." Sabran tekrar yorgun bir şekilde gülümseyip Kraliçe Kulesi'ne doğru döndü. "İyi günler Lord Arteloth."

"İyi günler majesteleri."

Her şeye rağmen tekrar sarayda bulunmak güzeldi.

Yalnız Kule'de Lord Seyton Combe bir battaniyeye sarınmış, kıpkırmızı gözlerle bir dua kitabı okuyordu. Titriyordu ve biraz da şaşkındı.

"Lord Arteloth," dedi Gece Şahini, gardiyan, Loth'u içeri alınca. "Sizi tekrar sarayda görmek ne güzel."

"Keşke ben de size karşı bu kadar sıcak hissedebilsem ekselansları."

"Ah, sıcaklık beklemiyorum lordum. Sizi göndermek için iyi sebeplerim vardı ama o sebepler hoşunuza gitmeyecek."

Loth duygularının yüzüne yansımasına engel olarak bir sandalyeye oturdu.

"Kraliçe Sabran tahtının gasbedilmesi teşebbüsünün araştırılmasını şimdilik bana emanet etti," dedi. "Crest'le ilgili bildiğiniz her şeyi anlatın."

Combe arkasına yaslandı. Loth onun gözlerini hep huzursuz edici bulmuştu.

"Kraliçe Sabran hasta yatağına düşünce," diye başladı Combe, "başta onunla ilgilenilmesinde bir sorun olduğunu düşünmek için bir sebebim yoktu. Kraliçe düşük yaptığını gizlemek için Kraliçe Kulesi'nden çıkmamayı kabul etmişti, Leydi Roslain de hastalığı esnasında onunla kalmaya gönüllüydü. Sonra, Bayan Duryan'ın başkentten ayrılmasının üstünden çok geçmeden..."

"Kaçmasının," diye düzeltti Loth. "Canı tehlikede olduğu için. Kraliçenin dostlarını sürgün etmek gibi bir alışkanlığınız var ekselansları."

"Kraliçeyi koruma alışkanlığım var lordum."

"Başarısız oldunuz."

Bunu duyan Combe derin bir iç çekti.

"Evet." Gözlerinin altındaki torbaları ovuşturdu. "Evet, lordum, başarısız oldum."

Loth'un içinde bir anlayış kıpırdandı, bu onu sinirlendirdi.

"Devam edin," dedi.

Combe konuşmaya tekrar başlamadan önce birkaç saniye geçti. "Hekim Bourn yanıma geldi," dedi yaşananları anlatarak. "Kraliçe Kulesi'nden çıkması emredilmişti. Majesteleriyle ilgilenmek yerine onu *gözetim altında* tuttuklarından korktuğunu itiraf etti bana. Sadece Leydi Igrain ve Leydi Roslain kraliçeyle ilgileniyordu.

"Igrain'le ilgili beni uzun zamandır... rahatsız eden bir şeyler vardı. Gaddar dindarlığı hoşuma gitmiyordu." Combe yavaşça şakaklarını ovdu. "Ona casuslarımdan birinden öğrendiğim bir şeyi söyledim. Şimdiki adıyla Leydi Nurtha'nın kraliçeyle beraber olduğunu. O zaman gözlerinde bir şey değişti. Kraliçe Rosarian'ı ve... evliliğindeki tavrını ima eden bir yorum yaptı."

Davetsiz bir anı: Rosarian'ın Cárscaro'daki portresi, bir kıskançlık krizinde parçalanmış.

"Parçaları bir araya getirmeye başladım, ortaya çıkan resim hiç hoşuma gitmedi," dedi Combe. "Igrain'in kendi koruyucu şövalyesinin gücünde sarhoş olduğunu hissettim. Kraliçesinin yerine de bir başkasını koymak için komplo kurduğunu."

"Roslain."

Combe başını salladı. "Crest ailesinin gelecekteki lideri. Kraliyet meskenlerine girmeye çalıştığımda uşaklar beni engelledi, kraliçenin ziyaretçi kabul edemeyecek kadar kötü olduğunu söylediler. Zorluk çıkarmadan geri döndüm ama o gece, şey, Igrain'in kâtibesine yanaştım.

"Düşes zeki bir kadın. Çalışma odasında herhangi bir şey tutmaması gerektiğini biliyordu ama kâtibe baskı altında kalınca Igrain'in mali durumuna ilişkin belgeleri bana verdi." Sert bir

gülümseme. "Askrdal Düklüğü'nden gelen, tekrarlayan ödemeler buldum. Cárscaro'dan gelen büyük bir ödeme, Ana Kraliçe'nin ölümünden sonra gönderilmiş. Rüşvet vermek için lüks kumaşlar ve mücevherler. Çok sayıda taç, Igrain'in hazinesinden Tam Atkin isminde bir tüccara aktarılmıştı. Tam Atkin'in, Lievelyn'i vuran Bess Weald'ın üvey kardeşi olduğunu keşfettim."

"On yıldan uzun süredir ilerleyen bir komplo," dedi Loth, "ve siz de hiçbirini görmediniz." Dudağının kenarı seğirdi. "Şahinlerin gözleri keskindir. Belki size Gece Köstebeği adını vermelilerdi. Karanlıkta körü körüne yol aldığınız için."

Combe neşesiz bir şekilde güldü, gülüşü öksürüğe dönüştü.

"O ismi hak etmiş olurdum," dedi nefes nefese. "Anlıyorsunuz ya Lord Arteloth, her yerde gözüm olmasına rağmen o gözler kutsal kandan gelenlere karşı kapalıydı. Diğer Tanrısal Dükler'in de sadık olduğunu *varsaydım*. Bu yüzden onları izlemedim."

Her zamankinden çok titriyordu.

"Igrain aleyhinde kanıtım vardı," diye devam etti Combe, "ama dikkatli hareket etmek zorundaydım. Sonuçta Igrain, Kraliçe Kulesi'ni işgal etmişti ve ona karşı yapılacak ani bir hareket majestelerini tehlikeye atabilirdi. Leydi Nelda ve Lord Lemand'la konuştum, en iyi seçeneğin malikânelerimize gidip maiyetimizle dönmek ve kalkışma kıvılcımını söndürmek olduğuna karar verdik. Neyse ki ilk gelen siz oldunuz lordum, yoksa çok daha fazla kan dökülebilirdi."

Loth duyduklarını aklında evirip çevirirken bir duraksama oldu. Combe'dan ne kadar nefret ederse etsin dediklerinde doğruluk payı vardı.

"Tam ben Leydi Nurtha'yı sürgün ettiğimde Igrain'in gücü ele geçirdiğinin farkındayım, bu yüzden işlediği suçlarda onunla iş birliği yapmışım gibi görünebilir," dedi Combe, Loth duyduklarını sindirirken, "ama Aziz şahidim olsun ki dürüst bir adama uymayan hiçbir şey yapmadım. Inys Kraliçesi'nin yanındaki yerime layık olmayan bir şey de yapmadım." Bakışlarını Loth'a

sabitledi. "O son Berethnet olabilir ama yine de bir *Berethnet.* Ben de onun uzunca bir süre hüküm sürmesini istiyorum."

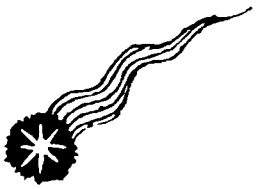
Loth kendisini neredeyse mutlak ölüme sürgün eden adamı inceledi. O gözlerde samimiyeti andıran bir şeyler vardı ancak Loth artık buradan gönderilmiş, herkese güvenen o çocuk değildi. Çok fazla şey görmüştü.

"Crest'in aleyhinde konuşup," dedi nihayet, "fiziksel kanıtları teslim edecek misiniz?"

"Evet."

"Baldere Kont ve Kontesi'ne bir miktar para gönderecek misiniz?" diye sordu Loth. "Tek vârisleri olan Kitston Glade'in ölümü için. Biricik oğulları." Boğazı düğümlendi. "Yaşamış en nazik dost."

"Göndereceğim. Elbette." Combe başını eğdi. "Adalet Şövalyesi size rehberlik etsin lordum. Onun soyundan gelen kişiden daha nazik olmanız için dua ediyorum."

54

Doğu

Güneşdansı Denizi kristal berraklığındaydı, öyle ki gün batımı denizi saf yakutun rengine boyuyordu. Niclays Roos *Arayış*'ın pruvasında durmuş, dalgaların yuvarlanıp kabarmasını izliyordu.

Hareket halinde olmak güzeldi. *Arayış* deniz yasağını ihlal eden tüccarlar ve korsanların gittikçe gelişen bir gölge pazarı kurduğu harabe Kawontay şehrinde doka çekmişti. Mürettebat gemiyi geri dönüş yolculuğuna yetecek kadar çok yiyecek içecek ve tatlı suyla, bir şehri dümdüz edecek kadar barut ve başka mühimmatla doldurmuştu.

Sonuç olarak Nayimathun'u satmamışlardı. Altın İmparatoriçe ejderhayı Açık Deniz Muhafızları'na karşı koz olarak tutmaya karar vermişti.

Niclays bir elini tuniğine bastırdı, tuniğin içinde bir şişe kan ve yaratıktan oyduğu bir pul saklıydı. Her gece pulu incelemek için tuniğinden çıkarmıştı ancak parmakları pulun yüzeyinde gezerken tek hatırlayabildiği, Niclays zırhını etinden sökerken ejderhanın ona nasıl baktığıydı.

Bir hışırtı başını kaldırmasına neden oldu. *Arayış* bir veba gemisinin kızıl yelkenlerini dalgalandırıyordu, yelkenler Güneşdansı Denizi'nden geçişin daha kolay olması için satın alınmıştı. Ne var ki *Arayış* hâlâ Doğu'daki tanınmış gemiydi ve çok geçmeden Seiiki'nin intikam dolu bakışlarını üstüne çekmişti. Açık Deniz

Muhafızları ve ejderha binicileri onlarla görüşmeye geldiğinde Altın İmparatoriçe onlara bir uyarı taşıyan bir kayık göndermişti. Gemisinin bir santimi bile zarar görürse ya da peşlerine düşüldüğünü fark ederse yüce Nayimathun'u bir balık gibi deşecekti. Ejderhanın hâlâ elinde olduğunun kanıtı olarak yaratığın dişlerinden birini yollamıştı. Tüm ejderhalar ve gemi o zaman geri çekilmişti. Başka bir şey yapma şansları yoktu. Yine de belirli bir mesafeden onları hâlâ takip ediyor olmaları olasıydı.

"İşte buradasın."

Niclays sese doğru döndü. Laya Yidagé yanına gelmişti.

"Düşünceli görünüyordun," dedi.

"Simyacıların düşünceli görünmesi gerekir leydim."

En azından hareket halindelerdi. Altında yelken açtıkları her bir yıldızla beraber sona biraz daha yaklaşıyorlardı.

"Ejderhayı ziyaret ettim." Laya şalına daha sıkı sarındı. "Bence ölüyor."

"Beslememişler mi?"

"Pulları kuruyor. Mürettebat kova kova deniz suyu döküyor üstüne ama bana kalırsa suya daldırılması lazım."

Gemide ani bir rüzgâr esti. Niclays rüzgârın soğuğunu neredeyse hiç fark etmedi. Pelerini o kadar ağırdı ki kürkünün içindeki bir ayı kadar sıcaktı. Altın İmparatoriçe, Niclays'e bu kıyafetleri hediye etmişti, ona Formüller Ustası unvanını verdikten sonra. Bu, On İki Göl İmparatorluğu'nda saray simyacılarına verilen unvandı.

"Niclays," dedi Laya alçak sesle, "bence bir plan yapmamız lazım."

"Neden?"

"Çünkü bu yolun sonunda dut ağacı yoksa Altın İmparatoriçe senin kelleni alır."

Niclays yutkundu. "Peki varsa?"

"Şey, o zaman belki ölmezsin. Ama bu filodan bıktım usandım. Bir deniz kurdu olarak yaşadım ama öyle ölmeye niyetim yok." Niclays'e baktı. "Eve gitmek istiyorum. Sen istemiyor musun?"

O sözcük Niclays'in duraksamasına neden oldu.

Uzun zamandır hiçbir yer *evi* değildi. Soyadı olan Roos, Rozentun'dan geliyordu. Rozentun, Vatten Koyu'na bakan sakin bir şehirdi, Niclays'i orada kimse hatırlamazdı. Sadece annesi vardı, o da Niclays'den nefret ediyordu.

Yaşayıp yaşamaması Truyde'un umurunda olabilirdi belki. Onun nasıl olduğunu merak etti. Hâlâ Doğu'yla ittifak yapmak için çırpınıyor muydu, yoksa sessizce sevgilisinin yasını mı tutuyordu?

Uzun bir süre boyunca evi Ment sarayı olmuştu, orada kraliyetin onayını kazanmış ve âşık olmuştu ancak Edvart ölmüş, hane halkı dağılmış, kralın anısı heykeller ve portrelerle sınırlanmıştı. Niclays'in artık orada yeri yoktu. Inys'de geçirdiği zamansa felaketti.

Nihayetinde Niclays'in evi hep Jannart olmuştu.

"Jan bunun için öldü." Dudaklarını ıslattı. "Ağaç için. Sırrını öğrenmeden gidemem."

"Sen Formüller Ustası'sın. Sana yaşam ağacını inceleyecek vakit verecekleri kesin," diye mırıldandı Laya. "İksiri bulursak Altın İmparatoriçe bizi muhtemelen kuzeye götürür, Bin Çiçek Şehri'ne. Deniz yasağını sonlandırmaları karşısında iksiri Lakseng Hanesi'ne satmaya çalışacak. Şehre sıvışabilir, oradan da yürüyerek Kawontay'e kaçabiliriz. Birkaç iksir örneğini de yanına alırsın."

"Yürüyerek." Niclays alçak sesle güldü. "Hiç zannetmiyorum ama *o* yolculuktan sağ çıktığımızı varsayalım, sonra ne yapacağız?"

"Kawontay'de Ersyrli kaçakçılar var, Carmentum Denizi'nde faaliyet gösteriyorlar. Bizi Boşluk'un karşısına geçirmeleri için onları ikna edebiliriz. Ailem onlara para öder."

Niclays'in karşı kıyıya geçmesi için para ödeyecek kimse yoktu.

"Senin için de ödeme yaparlar," dedi Laya, onun yüzünü görünce. "Hallederim."

"Çok naziksin." Duraksadı. "Yolun sonunda dut ağacı yoksa ne yapacağız?"

Laya ona bir bakış attı.

"Hiçbir şey bulamazlarsa," dedi alçak sesle, "o zaman kendini denize at Niclays. İmparatoriçenin öfkesinden daha nazik davranır sana."

Niclays yutkundu.

"Evet," dedi. "Sanırım öyle olur."

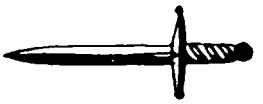
"Bir şey bulacağız," dedi Laya daha yumuşak bir sesle. "Jannart efsaneye inanıyordu. Bence seni izleyip koruyor Niclays. Evine dönmene yardım edecek."

Ev.

İksiri istediği her hükümdara verebilirdi, onlar da Niclays'e Sabran'dan koruma sağlarlardı. En çok gitmek istediği yer Brygstad'dı. Eski Mahalle'de tavan arasında bir oda kiralayabilir, acemilere simya öğreterek geçimini sağlayabilirdi. Brygstad'ın kütüphanelerinde biraz keyifli vakit geçirebilir, üniversite salonlarındaki dersleri dinleyebilirdi. Orası olmazsa Hróth'a giderdi.

Truyde'u bulabilirdi. Ona büyükbabalık edip Jannart'ı gururlandırabilirdi.

Arayış daha derin sulara ilerlerken Niclays, Laya'nın yanında durdu, beraber yıldızların belirmesini izlediler. Onları bekleyen ne olursa olsun bir şey kesindi. Ya Niclays gömülecekti ya da hayaleti.

55

Batı

Inys'in doğu kıyısına hizmet veren bir yolcu gemisi olan *Ascalon Çiçeği* öğle vakti kadim ticaret şehri Denizli Caliburn'ün rıhtımına yanaştı. Ead ve Margret donmuş Çevik Nehir'i izleyerek Çayırlar'da at sürmeye başladı.

Kuzeye gece kar yağmıştı, bıçakla pürüzsüzce sürülmüş krema misali çayırlara yayılıyordu. Onlar at sürerken köylüler Margret'a şapka çıkarıp selam veriyorlar, o da onlara gülümseyerek el sallıyordu. Büyük çocuk o olsaydı iyi bir Altınhuş Kontesi olurdu.

Nehri izlemeyi bırakıp diz boyu karın içine girdiler. Kış ortasında tarlalarda işçi yoktu zira toprak sürülemeyecek kadar donmuştu ancak Ead yine de başlığını indirmedi.

Beck ailesi Kanaryaköşk adındaki devasa, şaşaalı bir kır malikânesinde oturuyordu. Ev Altınhuş'tan bir kilometre kadar uzaktaydı. Altınhuş, Galian Berethnet'in doğduğu köydü, harabe haldeydi ancak Erdemlik için hâlâ bir hac yeriydi. Çayırlar'ı Göller'den ayıran kargışormanın gölgesindeydi.

Rüzgârın yüzlerini yaktığı ve saatler süren yolculuktan sonra Margret bir tepede atını yavaşlattı. Ead önünde uzanan beyaz bahçeye bir bakış attı. Kasvetli ve ihtişamlı görüntüsüyle Kanaryaköşk önlerinde yükseliyordu, büyük cumba pencereleri ve yüksek, kubbeli bir çatısı vardı.

"Eh, işte geldik," dedi Margret. "Direkt Altınhuş'a mı gitmek istersin?"

"Daha değil," dedi Ead. "Galian gerçekten de Ascalon'u bu vilayete sakladıysa bence vilayetin başındakilere söylemiştir. Kılıç onun en değerli şeyiydi. Berethnet Hanesi'nin sembolüydü."

"Sence ailem bu kadar asır boyunca kılıcı kraliçelerinden sakladı mı?"

"Muhtemelen."

Margret kaşlarını çattı. "Aziz Kanaryaköşk'e bir kere gelmiş, o da Prenses Sabran'ın doğduğu sene. Kılıcı buraya bıraktığına dair kanıt *varsa* babam biliyordur. Ömrünü, burayla ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye adadı."

Lord Clarent Beck bir süredir rahatsızdı. Eskiden zinde bir biniciyken atından düşmüş, başına aldığı darbe de Inyslilerin *akıl pusu* dedikleri şeye neden olmuştu.

"Gel hadi. Kaybedecek vaktimiz yok," dedi Margret. Bakışları haylaz bir ifadeyle parladı. "Yarışmak ister misiniz Leydi Nurtha?"

Ead cevap vermek yerine dizginleri şaklattı. Atı dörtnala tepeden inip bahçeden geçer ve bir kızıl geyik sürüsünü dağıtırken Margret onun arkasından açıkça pek de kibar olmayan bir şeyler bağırdı. Rüzgâr başlığını indirirken Ead güldü.

Margret'ı kıl payı yenerek kapıya vardı. Beck ailesinin rozetini taşıyan hizmetkârlar kar kürüyorlardı.

"Leydi Margret!" Sivri sakallı, sinsi görünüşlü bir adam, Margret'a eğilerek selam verdi. "Evinize hoş geldiniz leydim."

"İyi günler Efendi Brooke." Margret atından indi. "Bu Nurtha Vikontesi Eadaz uq-Nāra. Bizi kontese götürür müsünüz rica etsem?"

"Tabii, tabii." Ead'ı gören adam tekrar eğildi. "Leydi Nurtha. Kanaryaköşk'e hoş geldiniz."

Ead kendini başını sallamaya zorladı ancak bu unvanı onu hep rahatsız edecekti.

Atının dizginlerini başka bir hizmetkâra verdi. Margret onunla beraber evinin açık kapılarından içeri girdi.

Giriş salonunda duvar yüksekliğinde bir portre vardı. Simsiyah tenli, ciddi bakışlı bir adam Inys'de yüzlerce yıl önce moda olan dar bir ceket ve pantolon giymişti.

"Lord Rothurt Beck," dedi Margret, resmin önünden geçerlerken. "Inys trajedilerinden birindeki bir figür. Üçüncü Carnelian, Lord Rothurt'a çok fena âşık olmuş ama lord zaten evliymiş. Bu da..." Margret başka bir porteyi işaret etti, "adaşım Demirsırtlı Margret. Karaçalı Tepesi İsyanı'nda kuvvetlerimize o öncülük etmiş."

Ead kaşlarını kaldırdı.

"Lord Morwe gerçekten de asil bir soyla evlenecek."

"Evet. Adama yazık," dedi Margret yorgunca. "Annem unutmasına asla izin vermez."

Efendi Brooke onları ahşap panolu koridorlardan ve büyük meşe ağaçlardan oluşan bir labirentten geçirdi. Bunca yer sadece iki kişi ve hizmetkârları içindi.

İçeri girdiklerinde Leydi Annes Beck büyük odada kitap okuyordu. Zaten uzun bir kadındı, bir de boyuna birkaç santim ekleyen bir attifet takmıştı. Kahverengi teninde kırışıklık yoktu ama buklelerinin arasında gri tutamlar görünüyordu.

"Ne oldu Efendi Brooke?" Başını kaldırıp gözlüğünü çıkardı. "Aziz! Margret!"

Margret reverans yaptı. "Daha aziz değilim anne ama bana biraz zaman ver."

"Ah, çocuğum."

Leydi Annes kollarını açıp kızına koştu. Çocuklarının aksine onun Güneyli aksanı vardı. "Lord Morwe'la nişanlandığını daha bu sabah öğrendim," dedi Margret'a sarılarak. "Bizim iznimizi almadan evlenme teklifini kabul ettiğin için seni tutup sarsmam lazım ama sonuçta Kraliçe Sabran izin verdiği için..." Mutlu-

luktan ışıldıyordu. "Ah, senin gibi nadir bir güzellik bulduğu için çok şanslı hayatım."

"Teşekkür ederim anne..."

"Elbisen için en iyi sateni sipariş ettim bile. Güzel, masmavi bir kumaş sana çok yakışır. Çimen'deki favori kumaş tüccarım kumaşı Kantmarkt'tan getirtiyor. Tabii attifet de takacaksın, inciler ve safirlerle işlenmiş olur, tıpkı benim gibi Denizli Caliburn Mabedi'nde evlenmen *lazım*. Oradan daha güzel bir yer yok."

"Anne, düğünümü kontrol altına almış gibisin." Margret annesinin yanağını öptü. "Anne, Bayan Duryan'ı hatırlarsın. O artık Dam Eadaz uq-Nāra, Nurtha Vikontesi. Benim en yakın arkadaşım. Ead, seni annemle tanıştırayım, Altınhuş kontesi."

Ead reverans yaptı. Kontes çocuklarını görmeye saraya geldiğinde Leydi Annes'le bir iki kez karşılaşmıştı ancak hiç birbirleri üzerinde izlenim bırakacak kadar uzun süre görüşmemişlerdi.

"Dam Eadaz," dedi Leydi Annes biraz sertçe. "Daha dört gün önce delegeler kâfirlik suçuyla arandığınızı söylüyordu."

"O delegelere hainler para ödüyordu leydim," dedi Ead. "Majesteleri onların sözüne itimat etmiyor."

"Hımm." Leydi Annes onu şöyle bir süzdü. "Biliyor musunuz, Clarent hep oğlumla evleneceğinizi düşünüyordu. Aranızda uygunsuz hareketler yaşanmadığına inanıyorum, gerçi *artık* müstakbel Altınhuş kontu için uygun bir eş olabilirsiniz." Ead bir cevap dahi düşünemeden kontes ellerini çırptı. "Brooke! Akşam yemeğini hazırla."

Uzaktan, "Elbette leydim," diye bir yanıt geldi.

"Anne," diye itiraz etti Margret, "yemeğe kalamayız. Seninle konuşmamız gereken bir..."

"Saçmalama Margret. Lord Morwe'a bir vâris vereceksen biraz kilo alman lazım."

Margret utançtan ölmek üzere gibiydi. Leydi Annes hazırlıklar için etrafta koşuşturmaya başladı.

Büyük odada Margret ve Ead baş başa kalmışlardı. Ead geyik bahçesine bakan cumbalı pencereye ilerledi.

"Güzel bir ev," dedi.

"Evet. Burayı çok özlüyorum." Margret parmaklarını klavsenin üstünde gezdirdi. "Annem adına özür dilerim. Biraz... dobra olabiliyor ama niyeti iyi."

"Anneler genelde öyledir."

"Evet." Margret gülümsedi. "Gel. Üstümüzü değiştirelim."

Ead'ı daha çok koridordan geçirip sarmal bir merdivenden çıkardı, kendilerini doğu kanadındaki bir misafir odasında buldular. Ead binici kıyafetlerini çıkardı. Tasta yüzünü yıkarken pencereden bir şey dikkatini çekti. Oraya varana kadar gözüne çarpan şey kaybolup gitmişti.

Gerilmeye başlamıştı. Rahibeler er ya da geç Ead'ı ya susturmak ya da zorla Lasia'ya geri götürmek için geleceklerdi.

Ead silkelendi, bıçaklarının ulaşabileceği bir yerde olduğuna emin olduktan sonra akşam yemeği için hazırlandı. Margret dışarıda onunla buluştu ve Leydi Annes'in çoktan masaya oturduğu salona geçtiler.

Kontesin hizmetkârları kadehlerini armut şarabıyla –bu eyaletin spesiyaliydi– doldurduktan sonra onlara zengin bir av eti yahnisi ve kalın, çıtır kabuklu ekmek getirdiler.

"Şimdi ikiniz de bana sarayın nasıl olduğundan bahsedin," dedi Leydi Annes. "Kraliçe Sabran'ın bebeğini kaybettiğini duyunca çok üzüldüm."

Eli karnına kaydı. Ead, Margret'tan önce kontesin düşük yaptığını ve bir kız kaybettiğini biliyordu.

"Majesteleri artık iyi anne," dedi Margret. "Onu zorla tahttan indirmeye çalışanlar hapse atıldı."

"Zorla tahttan indirmeye çalışanlar," diye tekrarladı kontes. "Kim?"

"Crest."

Leydi Annes bakakaldı. "Igrain." Yavaşça yemek bıçağını masaya bıraktı. "Aziz aşkına, inanamıyorum."

"Anne," dedi Margret nazik bir tavırla, "Kraliçe Rosarian'ın ölümünün ardında da o varmış. Sigoso Vetalda'yla iş birliği yapmış."

Bunu duyan Leydi Annes derin bir nefes aldı. Yüzünden bir dizi duygu geçti.

"Sigoso'nun ona kin tuttuğunu biliyordum. Amansızca kraliçenin peşinden koşuyordu." Sesinde acı bir ton vardı. "Rosarian'la Igrain'in anlaşamadığını da biliyorum, sebepleri söylememek daha iyi olur. Ancak Igrain'in kraliçeyi *öldürtmesi*, hem de o şekilde..."

Ead, eski bir Taht Nedimesi olan Annes Beck'in, Rosarian'la Harlowe arasındaki ilişkiden haberi olup olmadığını merak etti. Prensesin belki de bir haramzade olduğunu biliyor muydu?

"Üzgünüm anne." Margret onun elini tuttu. "Crest bir daha kimseyi incitemeyecek."

Leydi Annes zar zor başını salladı. "En azından artık bu konuyu kapatabiliriz." Gözlerini hafifçe sildi. "Tek üzüldüğüm Arbella'nın bunu öğrenecek kadar uzun yaşamamış olması. Hep kendini suçlardı."

Yemeklerini yedikleri esnada kısa bir sessizlik oldu. "Altınhuş lordu nasıl leydim?" diye tekrar bir sohbet başlattı Ead.

"Ne yazık ki Clarent her zamanki gibi. Bazen günümüzde, bazen geçmişte, bazen de hiçbir yerde."

"Hâlâ beni soruyor mu anne?" dedi Margret.

"Evet. Her gün," dedi Leydi Annes yorgunca. "Yukarı çıkıp onu bir ziyaret et, olur mu?"

Margret masanın karşısındaki Ead'a bir bakış attı. "Tamam anne," dedi. "Tabii ki ziyaret ederim."

Leydi Annes bir ev sahibi olmakla iftihar ediyordu. Bu da Ead ve Margret'ın yemekten iki saat sonra kendilerini hâlâ masada buldukları anlamına geliyordu.

Bir ocakbaşı şöminesi kıyafetlerini kurutuyordu. Mutfaktan, içlerini sıcacık yapan yemekler yağmaya devam ediyordu. Sohbet yaklaşmakta olan düğüne döndü, Leydi Annes çok geçmeden kızına düğün gecesiyle ilgili öğütler vermeye başlamıştı ("Hayal kırıklığına uğramaya *hazır olmalısın* hayatım, ne yazık ki o eylem, vadedilenin yanında yetersiz kalır genelde"). Bütün bu sohbet esnasında Margret'ın yüzünde, Ead'ın sarayda sık sık gördüğü o acı çeken gülümseme vardı.

"Anne," dedi, en sonunda konuşma fırsatı bulduğunda, "Ead'a aile efsanemizi anlatıyordum. Aziz'in Kanaryaköşk'ü ziyaret edişini."

Leydi Annes şarabından büyük bir yudum alarak ağzındakini yuttu. "Tarihçi misiniz Dam Eadaz?"

"Tarih ilgimi çekiyor leydim."

"Belgelere göre," dedi kontes, "Kraliçe Cleolind doğum yaparken öldükten kısa süre sonra Kanaryaköşk Aziz'i ağırlamış. Ailemiz Kral Galian'ın ezelî dostu ve müttefikiydi. Hatta bazıları Kutsal Maiyet'inin de ötesinde bir süre sadece ailemize güvendiğini söyler."

Hizmetkârlar hız kesmeden lor peynirli tart, fırınlanmış elma ve tatlı süt getirirlerken Ead, Margret'la bakıştı.

Yemek nihayet bittiğinde Leydi Annes onları azat etti. Margret bir elinde mumla Ead'i merdivenlerden yukarı çıkardı.

"Aziz aşkına," dedi. "Çok özür dilerim Ead. Annem düğünümüzü planlamak için senelerdir birimizin evlenmesini bekliyor, Loth onu o konuda bayağı hayal kırıklığına uğrattı."

"Önemli değil. Sana çok önem veriyor."

Kuzey kanadının süslü işlemelerle oyulmuş kapılarına geldiklerinde Margret durdu. "Ya..." Orta parmağındaki bir yüzükle oynadı. "Ya babam beni hatırlamazsa?"

Ead bir elini Meg'in sırtına koydu. "Seni sormuş."

Bunu duyan Margret derin bir nefes aldı. Mumu Ead'a verip kapıları açtı.

Kapının ardındaki oda çok boğucuydu. Lord Clarent Beck bir berjerde uyukluyordu, omuzlarına bir battaniye sarılmıştı. Oğluna o kadar çok benziyordu ki onu Loth'tan ayıran sadece saçlarındaki aklar ve birkaç kırışıklıktı. Ead onu son gördüğünden beri bacakları zayıflamıştı.

"Kim o?" Kıpırdandı. "Annes?"

Margret onun yanına gitti ve babasının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Baba," dedi. "Baba, benim, Margret."

Lord Clarent gözlerini açtı.

"Meg." Elini kızının koluna uzattı. "Margret. Gerçekten sen misin?"

"Evet." Margret boğuk bir sesle güldü. "Evet, baba, buradayım. Seni o kadar uzun süre bıraktığım için özür dilerim." Elini öptü. "Beni affet."

Kont bir parmağıyla Meg'in çenesini kaldırdı.

"Margret," dedi, "sen benim evladımsın. Daha hayatının ilk gününde ben senin tüm günahlarını bağışladım."

Margret kollarını babasına sarıp yüzünü boynuna gömdü. Lord Clarent titremeyen bir elle kızının saçlarını okşadı, yüzündeki ifade mutlak bir huzurdu. Ead öz babasının kim olduğunu hiç bilmiyordu ancak aniden, keşke bilseydi diye düşündü.

"Baba," dedi Margret geri çekilerek, "Ead'ı hatırlıyor musun?"

Koyu renk, düşük göz kapaklı gözler Ead'ı inceledi. O bakışlar Ead'ın hatırladığı kadar nazikti.

"Ead," dedi biraz çatlak bir sesle. "Aziz aşkına. Ead Duryan." Bir elini uzattı, Ead onun mühür yüzüğünü öptü. "Seni görmek güzel çocuğum. Oğlumla evlenmedin mi daha?"

Ead kontun, Loth'un sürgün edildiğini bilip bilmediğini merak etti. "Hayır, lordum," dedi nezaketle. "Loth'la ben birbirimizi o şekilde sevmiyoruz."

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." Lord Clarent kıkırdadı. "Evlendiğini görmeyi umuyordum ama korkarım ki hiç göremeyeceğim."

Kaşlarını çattı, yüzüne boş bir ifade yerleşti. Margret babasının yüzünü ellerinin arasına alıp dikkatini kendi üstünde tutmaya çalıştı.

"Baba," dedi, "annem beni çağırdığını söylüyor."

Lord Clarent gözlerini kırpıştırdı. "Seni çağırdığımı..." Yavaşça başını salladı. "Evet. Sana söylemem gereken önemli bir şey var Margret."

"Şimdi buradayım."

"O zaman bu sırrı sen öğrenmelisin. Loth öldü," dedi titrek bir sesle, "o yüzden şimdi vâris sensin. Sadece Altınhuş vârisi bunu öğrenebilir." Kaşlarını daha da çattı. "Loth *öldü*."

Loth'un döndüğünü unutup duruyor olmalıydı. Margret, Ead'a bir bakış attı, ardından bakışlarını tekrar babasına çevirdi, başparmaklarıyla kontun yanaklarını okşuyordu.

Lord Clarent'ın Loth'un öldüğüne inanması gerekiyordu. Ancak bu şekilde kılıcın nereye saklandığını öğrenebilirlerdi.

"Onun... öldüğü varsayılıyor baba," dedi Margret alçak sesle. "Vâris benim."

Kontun, Meg'in elleri arasındaki yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. Ead, babasına böylesi acı verici bir yalan söylemenin Margret'ı ne kadar incittiğini biliyordu ancak Loth'u Ascalon'dan çağırmak günler sürerdi ve o kadar vakitleri olmayabilirdi.

"Loth öldüyse, o zaman... o zaman onu sen almalısın Margret," dedi Clarent yaşlı gözlerle. "*Hildistérron*."

O sözcük Ead'ın midesine oturdu. "*Hildistérron*," diye mırıldandı Margret. "Ascalon."

"Ben Altınhuş kontu olduğumda leydi büyükannen bana söyledi." Clarent, Meg'in elini tuttu. "Ben çocuklarıma anlatmalıyım, sen de kendi çocuklarına anlatmalısın. *O*, kılıcı almak için dönerse diye."

"O," diye araya girdi Ead. "Lord Clarent, kim?"

"O. Ormanın Hanımı."

Kalyba.

Ascalon'u asırlar boyunca aradım ama Galian iyi saklamış.

Clarent şimdi kaygılı görünüyordu. İkisine de korkuyla baktı. "Sizi tanımıyorum," diye fısıldadı. "Kimsiniz siz?"

"Baba," dedi Margret hemen, "ben Margret." Babasının gözlerinde kafa karışıklığı belirdiğinde Meg'in sesi titredi. "Baba, yalvarırım benimle kal. Bana şimdi söylemezsen kılıç aklındaki pusta yitip gidecek." Ellerini sıktı. "Lütfen. Bana Ascalon'un nerede saklı olduğunu söyle."

Clarent ona Margret sanki hafızasının biçimlenmiş haliymiş gibi sıkıca tutunuyordu. Babası ona doğru eğilirken Margret kıpırdamadı, kont çatlamış dudaklarını kızının kulağına yasladı. Onlar hareket ederken Ead kalbi küt küt atarak onları izliyordu.

O anda kapı açıldı ve Leydi Annes odaya girdi.

"Uyku suyu vaktin geldi Clarent," dedi. "Margret, artık dinlenmesi lazım."

Clarent başını ellerinin arasına aldı. "Oğlum." Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Oğlum öldü."

Leydi Annes kaşlarını çatarak öne bir adım attı. "Hayır, Clarent, iyi haberler var. Loth geri döndü..."

"Oğlum öldü."

Hıçkırıklar onu sarsıyordu. Meg'in gözleri yaşlıydı, bir elini ağzına bastırdı. Ead onu dirseğinden tutup dışarı çıkardı, Leydi Annes'i de eşiyle ilgilenmesi için odada bıraktılar.

"Ona korkunç bir şey söyledim," dedi Margret boğuk bir sesle.

"Söylemek zorundaydın."

Margret başını salladı. Gözlerindeki yaşları sildikten sonra Ead'i direkt kendi yatak odasına çekti, bir tüy kalem ve parşömen çıkarıp duyduğunu yazmaya başladı.

"Babamın söylediklerini unutmadan," diye mırıldandı.

Beni şarkıdan bilirsin. Söylenmemiştir hakikatim.
Yıldız ışığının göremeyeceği yerde uzanırım.
Ateşte dövüldüm, kuyruklu yıldızdan büküldüm.
Yaprağın üstünde, ağacın altındayım,
bana tapanlar kürklüdür, adakları gübredir.
Söndür ateşi, kır taşı, bırak beni özgür.

"Lanet olası bir *bilmece* daha." Belki de son birkaç haftanın gerginliği yüzündendi ancak Ead hayal kırıklığıyla öyle yıpranmıştı ki bilmece fikri bile, akıl sağlığının sınırlarını zorluyordu. "Ana bu kadimlerin ve bilmecelerinin *belasını versin.* Bunu çözecek vaktimiz..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum." Margret çoktan parşömeni kıyafetinin içine sıkıştırıyordu bile. "Ascalon'un nerede olduğunu da. Beni takip et."

Margret, kâhyaya akşam gezintisine çıktıklarına ve Leydi Annes'in onları beklememesi gerektiğine dair haber bırakmıştı.

Ayrıca ikisi için de kürek istemişti. Seyis küreklerin yanı sıra ahırdaki en hızlı iki atı ve ikisine de birer eyer feneri getirdi. Ağır pelerinlere sarınmış halde Kanaryaköşk'ten dörtnala uzaklaştılar. Margret, Ead'a sadece Altınhuş'a gideceklerini söylüyordu. Oraya gitmek için eski cenaze yolunu takip etmeleri gerekiyordu. Yol şimdi karla örtülmüştü ancak Margret yolu biliyordu.

Krallar döneminde cesetler Altınhuş'tan ve bu yol üzerindeki diğer köylerden alınır, gömülmek için şimdi yok olmuş Arondine şehrine götürülürdü. Baharda hacılar mum ışıklarının yanında çıplak ayakla ve şarkılar söyleyerek yürürlerdi. Yolun sonunda bir zamanlar Berethnet Evi'nin bulunduğu alanda adaklar sunarlardı.

Eğri büğrü meşelerin altından, çimenliğin içinden, Inys'in kuruluşundan kalma bir taş çemberinin yanından geçtiler.

"Margret," diye seslendi Ead, "bilmece ne anlama geliyor?"

"Tabii Loth buna bayağı güldü, onun gülmesi de beni kışkırttı, sürünerek deliğe girmeye karar verdim. Delik çok dardı," dedi Margret. "Ellerimle kazmam gerekti. Kafam önde, bir mumla sürünerek deliğe girdim ve... Başta sadece toprak vardı. Sonra arkamı dönmeye çalışırken kayıp yuvarlandım, kendimi ayakta durabileceğim kadar büyük bir tünelde buldum.

"Mumum bir şekilde yanmaya devam etmişti, bu yüzden biraz daha ilerlemeye cesaret edebildim. Bu deliği tavşanların yapmadığı barizdi. Ne kadar ilerledim hatırlamıyorum. Sadece dehşetimin her an daha da arttığını hatırlıyorum. Nihayet korkudan altıma edeceğimi düşündüğümde geri koştum, çırpınarak tünelden çıktım ve Loth'a aşağıda hiçbir şey olmadığını söyledim." Kirpiklerine kar taneleri düşüyordu. "Ormanın Hanımı'nın evine denk geldiğimi ve bunu bir kişiye bile söylersem gelip beni kaçıracağını düşünüyordum. Yıllar boyu o tünelle ilgili kâbuslar gördüm. Kanımın çekildiği ya da canlı canlı gömüldüğüm kâbuslar."

Margret'ın korkmuş görünmesi nadirdi. Şimdi, on sekiz yıl sonra bile bu anı onu etkiliyordu.

"Sonra sanırım unuttum gitti," dedi, "ama babam benimle konuştuğunda... hatırladım. *Yaprağın üstünde, ağacın altındayım, bana tapanlar kürklüdür, adakları gübredir.*"

"Tavşanlar," diye mırıldandı Ead. "Kalyba bana kargışormana çok nadir gittiğini söylemişti ama Galian gitmiş olabilir. Belki ona tünelden bahsedenler senin atalarındır."

Margret başını salladı, çenesini sıkmıştı.

At sürmeye devam ettiler.

Altınhuş harabeleri görüş açılarına girdiğinde karanlık çökmüştü.

Erdemlik'in beşiği olan bu kutsal yere mutlak bir sessizlik hâkimdi. Kar, rüzgârla kül misali uçuşuyordu. Atları asırlardır dokunulmamış olan harabelerin yanından geçerken Ead neredeyse dünyanın sonunun geldiğine ve Margret'la kendisinin hayattaki

"Tabii Loth buna bayağı güldü, onun gülmesi de beni kışkırttı, sürünerek deliğe girmeye karar verdim. Delik çok dardı," dedi Margret. "Ellerimle kazmam gerekti. Kafam önde, bir mumla sürünerek deliğe girdim ve... Başta sadece toprak vardı. Sonra arkamı dönmeye çalışırken kayıp yuvarlandım, kendimi ayakta durabileceğim kadar büyük bir tünelde buldum.

"Mumum bir şekilde yanmaya devam etmişti, bu yüzden biraz daha ilerlemeye cesaret edebildim. Bu deliği tavşanların yapmadığı barizdi. Ne kadar ilerledim hatırlamıyorum. Sadece dehşetimin her an daha da arttığını hatırlıyorum. Nihayet korkudan altıma edeceğimi düşündüğümde geri koştum, çırpınarak tünelden çıktım ve Loth'a aşağıda hiçbir şey olmadığını söyledim." Kirpiklerine kar taneleri düşüyordu. "Ormanın Hanımı'nın evine denk geldiğimi ve bunu bir kişiye bile söylersem gelip beni kaçıracağını düşünüyordum. Yıllar boyu o tünelle ilgili kâbuslar gördüm. Kanımın çekildiği ya da canlı canlı gömüldüğüm kâbuslar."

Margret'ın korkmuş görünmesi nadirdi. Şimdi, on sekiz yıl sonra bile bu anı onu etkiliyordu.

"Sonra sanırım unuttum gitti," dedi, "ama babam benimle konuştuğunda... hatırladım. *Yaprağın üstünde, ağacın altındayım, bana tapanlar kürklüdür, adakları gübredir.*"

"Tavşanlar," diye mırıldandı Ead. "Kalyba bana kargışormana çok nadir gittiğini söylemişti ama Galian gitmiş olabilir. Belki ona tünelden bahsedenler senin atalarındır."

Margret başını salladı, çenesini sıkmıştı.

At sürmeye devam ettiler.

Altınhuş harabeleri görüş açılarına girdiğinde karanlık çökmüştü.

Erdemlik'in beşiği olan bu kutsal yere mutlak bir sessizlik hâkimdi. Kar, rüzgârla kül misali uçuşuyordu. Atları asırlardır dokunulmamış olan harabelerin yanından geçerken Ead neredeyse dünyanın sonunun geldiğine ve Margret'la kendisinin hayattaki

son insanlar olduğuna inanacaktı. Zamanda geriye, Inys'in Inysca Adaları olarak bilindiği bir çağa gitmişlerdi.

Margret durup atından indi.

"Galian Berethnet burada doğmuş." Karı süpürmek için yere çömeldi. "Genç bir terzinin bir oğlu olmuş, oğlanın kaşı alıç külüyle işaretlenmiş."

Eldivenli elleri, toprağın derinlerine oturtulmuş bir mermer blok ortaya çıkardı.

BURADA BERETHNET EVİ VARDI
TÜM ERDEMLİK'İN AZİZİ OLAN
INYS KRALI GALIAN'IN DOĞUM YERİ

"Galian'ın cesedinden geriye bir şey kalmadığını duydum," diye hatırladı Ead. "Bu normal değil, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Margret. "Bayağı. Inyscalıların bir kralın cesedini saklaması gerekirdi. Tabii..."

"Tabii ne?"

"Uşaklarının saklamak istediği bir şekilde ölmediyse." Margret tekrar atına bindi. "Kimse Aziz'in nasıl öldüğünü bilmiyor. Kitaplarda sadece cennette Kraliçe Cleolind'e katıldığı ve burada Ascalon'u inşa ettiği gibi orada da Halgalant'ı inşa ettiği yazıyor."

Mermerin üstüne doğru kılıç işaretini yaptı, ardından atlarını mahmuzlayıp yollarına devam ettiler.

Kargışorman kuzeyde korkunun ta kendisiydi. Orman görüş açısına girdiğinde Ead sebebini anladı. İsimsiz Olan Inyscalılara ateşin ışığından korkmaları gerektiğini öğretmeden önce bu orman onlara karanlıktan korkmalarını öğretmişti. Devağaçlarının gövdeleri birbirlerine o kadar yakındı ki siyah perdeden bir duvar oluşturuyorlardı. Ormana bakmak bile insanı boğuyordu.

Tırıs giderek ormanın kenarına vardılar ve atlarını bağladılar. "Tavşan deliğini bulabilir misin?" Ead alçak sesle konuşuyordu.

Tek başlarına olduklarını biliyordu ama burası onu huzursuz ediyordu.

"Bence evet." Margret eyerinden feneri ve aletleri aldı. "Bana yakın dur yeter."

Önlerindeki orman bütün ışığı sömürüyordu. Ead eyer fenerlerinden birini aldı, parmaklarını Margret'inkilere doladı ve beraber kargışormana ilk adımlarını attılar.

Binici çizmelerinin altında kar gıcırdıyordu. Devağaçları iğnelerini hiç dökmediği için bitki örtüsü yoğundu fakat kar bunları örtebilecek kadar çok yağmıştı.

Yürürken Ead'ın içine derin bir ıssızlık hissi doldu. Bunun sebebi soğuk kadar her şeyi yutan karanlık da olabilirdi ancak Kanaryaköşk'teki şömine şimdi Burlah kadar uzak geliyordu. Çenesini pelerininin kürk yakasına gömdü. Margret etrafı dinlercesine arada bir hareketsizleşiyordu. Bir dal çatırtısı geldiğinde Ead bile gerildi. Gömleğinin altındaki cevher gitgide soğuyordu.

"Eskiden burada kurtlar vardı," dedi Margret, "ama soyları tükenene kadar avlandılar."

Margret'ın zihnini meşgul tutmak için bile olsa Ead, "Neden buraya kargışorman deniyor?" diye sordu.

"*Kargış* sanırım Inyscalıların eski usuller için kullandıkları yöntem. Doğaya tapma gibi. Özellikle alıçlara."

Bir asır gibi gelen bir süre boyunca konuşmadan karın içinde ilerlediler.

Loth ve Margret çok cesur çocuklardı.

"Geldik." Margret kökleri düğüm olmuş bir meşenin ayağındaki kar yığıntısına yaklaştı. "Yardım et Ead."

Ead küreklerden biriyle Meg'in yanına çömeldi ve kazmaya başladılar. Bir süre boyunca Margret yeri yanlış hatırlamış gibiydi ancak aniden kürekleri karı deşti ve bir çukura çarptı.

Ead çukurun kenarından karı sıyırdı. Tavşan deliği artık bir çocuk için bile çok küçüktü. Çukur ikisinden birini içine alabilecek kadar büyüyene dek küreklerle ve elleriyle kazmaya

devam ettiler. Margret deliğin girişine gergin bakışlar atıyordu. "Önden ben giderim," dedi Ead. Delikteki gevşek toprağı tekmeledi ve feneri girişte bırakarak içeri kaydı.

İçerisi bir kadın bir yana, iyi beslenmiş bir yaban tavşanını bile zar zor alabilecek büyüklükteydi. Ead büyücü ateşini yakıp karın üstü öne doğru sürünmeye başladı. Tünel tıpkı Margret'ın anlattığı gibi karanlığa doğru aniden alçalana kadar sürünmeye devam etti. Arkasını dönemeyecek olan Ead'ın o karanlık çukura kafa üstü atlamaktan başka şansı yoktu.

Düşüş kısa sürdü, Ead'ın birkaç yeri moraracaktı. O doğrulurken büyücü ateşi parladı ve bir tüneli ortaya çıkardı, tünelin kum taşından duvarları vardı ve kemerli tavan tam da ayakta durabilecekleri kadar yüksekti.

Margret ona katıldı. Bir elinde feneri taşıyor, diğerinde ufak bir bıçak tutuyordu.

Tünelin duvarlarına oyulmuş girintiler vardı ancak girintilerde sadece bitmiş mumlar duruyordu. Yüzeydeki buzun yanından bile geçemese de bu gizli delikte de serin bir hava vardı. Margret pelerininin katmanlarının altında hâlâ titriyordu.

Çok geçmeden alçak tavanlı bir odaya ulaştılar, karataştan kesilmiş bir levhanın iki yanında birer demir fıçı vardı.

"Göl yaratığı yağı. Bu kadar büyük bir fıçı tüm mevsim yanar," dedi. "Biri burayla ilgileniyormuş."

"Baban ne zaman attan düşmüştü?" diye sordu Ead.

"Üç yıl önce."

"Ondan önce kargışormana hiç gider miydi?"

"Evet, sık sık. Kargışorman bizim vilayetimiz olduğundan bazen her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hizmetkârlarıyla ormanda yürürdü. Bazen tek başına bile giderdi. Bunun onu dünyanın en cesur adamı yaptığını düşünürdüm."

Büyücü ateşinin ışığında Ead levhanın üstündeki yazıyı okudu.

BEN ATEŞİN VE YILDIZIN IŞIĞINDANIM İÇTİĞİM ŞEY BOĞULUR

"Meg," dedi, "Loth sana büyümü açıkladı, değil mi?"

"Doğru anladıysam seninki ateş büyüsü," dedi Margret, "ve bir şekilde yıldız ışığı büyüsüne çekiliyor, tabii yıldız ışığı büyüsünün kendi türünü çektiği kadar değil. Doğru mu?"

"Evet. Galian kılıcın sterrene çekileceğini ve Kalyba'nın sterreni olduğunu biliyor olmalı. Kalyba'nın kılıcın çağrısını duymasını istememiş. Ascalon'u kim gömdüyse kılıcı ateşle çevrelemiş. Herhalde ilk birkaç yüzyıl boyunca Çayırlar Korucusu kimse görevi girişi açık tutmak, mangalların da sönmesine izin vermemekti."

"Babanın da bunu yaptığını düşünüyorsun." Margret yavaşça başını salladı. "Ancak o, attan düştüğünde..."

"...bu sır neredeyse kayboluyordu."

İkisi tekrar levhaya baktılar. Elleriyle kaldıramayacakları kadar ağırdı.

"Kanaryaköşk'e dönüp büyük çekiç getireceğim," dedi Margret.

"Dur."

Ead alçalan cevheri boynundan çıkardı. Elindeki cevher bir kırağı kadar soğuktu.

"Ascalon'u hissediyor," dedi, "ama cevherin çekimi kılıcı taştan çıkaracak kadar kuvvetli değil." Düşündü. "Ascalon yıldız ışığından yapılma ama ateşle dövülmüş. İkisinin birleşimi."

Elindeki büyücü ateşini yukarı kaldırdı.

"Kendisine en çok benzeyene yanıt verir," dedi Margret, Ead'ın düşüncelerini yakalayarak.

Ateşin alazı cevhere değip geçti. Ead içgüdülerinin yanıldığından korkmuştu ki cevherin içinde bir ışık parladı, ayın, suyun üstündeki busesi gibi beyaz bir ışık. Cevherden bir telin kopması gibi bir ses çıktı.

Taştan levha gök gürültüsü gibi bir sesle ortadan ikiye yarıldı. Karataş parçalanarak patlarken Ead kendini geri atıp yüzünü

korudu. Cevher elinden uçup gitti ve kırık levhanın içinden odanın diğer tarafına bir ışık süzüldü. Bir şey duvara çarptı, Ead'ın kulakları çınladı, sonra üstünden buharlar tüter halde cevherin yanına devrildi, cevher de ona yanıt verircesine titriyordu. İkisi de gümüşi beyazla parlıyordu.

Işık sönükleştiğinde Margret dizlerinin üstüne çöktü.

Önlerinde muhteşem bir kılıç uzanıyordu. Her bir parçası –kabzası, ağzı– berrak, parlak bir gümüştendi ve ayna gibi parlıyordu.

Ateşte dövüldüm, kuyruklu yıldızdan büküldüm.

Ascalon. Dünyevi metallerden yapılmamış kılıç. Kalyba'nın yarattığı, Cleolind Onjenyu'nun kullandığı, İsimsiz Olan'ın kanını tatmış silah. Çift taraflı bir uzun kılıç. Topuzundan ucuna dek Loth kadar uzundu.

"Ascalon," dedi Margret boğuk bir sesle, gözleri hürmetle parıldıyordu. "Gerçek Kılıç."

Ead bir eliyle kabzayı kavradı. Kılıcın ağzında güç zonkluyordu. Kılıç Ead'ın dokunuşuyla titredi; gümüş, Ead'ın altın rengi kanına çekiliyordu. Ead kalkarken kılıcı da kaldırdı, hayretle nutku tutulmuştu. Silah hava kadar hafif ve serindi. Uzun Saçlı Yıldız'ın bir parçası.

Ana, beni buna layık kıl. Dudaklarını soğuk kılıca bastırdı. *Senin başlattığını bitireceğim.*

Tavşan deliğinden dışarı tırmanıp kargışormanda geldikleri yolu izlediler. Gökyüzü yıldızlarla süslenmişti. Kını olmayan Ascalon yıldızların ışığını içiyor gibiydi. Odada neredeyse çelik gibi görünüyordu ancak şimdi göklerden geldiğini fark etmemenin imkânı yoktu.

Gece gemi kalkmazdı. Kanaryaköşk'te dinlenip şafak söktüğünde Denizli Caliburn'e gitmeleri gerekecekti. Yine yolculuk etme fikri Ead'a yük oluyordu. Kılıç elinde olmasına rağmen

kargışorman sarmaşıklarıyla kalbini sarmış, içindeki sıcaklığı emiyordu.

"Dur, kim var orada?"

Ead başını kaldırdı. Margret yanında durmuş, fenerini kaldırıyordu.

"Ben Leydi Margret Beck, Altınhuş kont ve kontesinin kızıyım, burası da Beck toprağı. Kargışormanda kötülük yapılmasına tahammül etmem." Margret'ın sesi sertti ancak Ead o sesi içindeki korkuyu duyacak kadar iyi tanıyordu. "Öne çıkıp kendini göster."

Şimdi Ead da görüyordu. Ağaçların arasında bir figür vardı, kargışormanın baskıcı karanlığıyla hatları bulanıklaşmıştı. Bir kalp atışı sonrasında sanki hiç orada olmamış gibi gölgelerin arasında eriyip gitti.

"Gördün mü?"

"Gördüm," dedi Ead.

Bir rüzgâr ağaçların kıpırdanmasına neden oldu.

Atlarına döndüler, şimdi hızlı hareket ediyorlardı. Ead, Ascalon'u eyere bağladı.

Dolunay Altınhuş'un üstünde yükseliyordu. Onlar cenaze yoluna dönerken dolunayın ışığı karın parıldamasına neden oluyordu. Tam yolu işaretleyen tabut taşlarından birinin yanından geçmişlerdi ki Ead, Margret'ın tiz bir çığlık attığını duydu. Dizginlere asılıp atını geri döndürdü.

"Meg!"

Nefesi boğazında kalakaldı. Diğer at ortalarda görünmüyordu.

Margret orada, boğazına bir bıçak dayanmış halde Inysca Cadısı'nın kolları arasında duruyordu.

Bu büyü türü soğuktur ve anlaması zordur, zarif ve kaygandır. Büyüyü kullananın illüzyonlar yaratmasına, suyu kontrol etmesine... hatta biçimini değiştirmesine bile izin verir.

"Kalyba," dedi Ead.

Cadı çıplak ayaklıydı. Kar beyaz, incecik, belinde toplanmış bir elbise giymişti.

"Merhaba Eadaz."

Ead bir yay kadar gergindi. "Beni Lasia'dan buraya kadar takip mi ettin?"

"Evet. Manastır'dan kaçmanı, Inysli lordla beraber gemiyle Córvugar'dan ayrılmanı izledim," dedi Kalyba ifadesiz bir yüzle. "O zaman Çardak'ıma dönme planın olmadığını anladım. Yeminini onurlandırmayı planlamıyordun."

Sıkıca kavradığı Margret ürperdi.

"Korkuyor musun tatlım?" diye sordu Kalyba ona. "Sütannen sana Ormanın Hanımı'na dair hikâyeler anlattı mı?" Bıçağı Margret'ın boğazından aşağı kaydırdı, Margret titredi. "Kılıcımı benden saklayan *senin* ailenmiş anlaşılan."

"Bırak onu," dedi Ead. Atı yeri tekmeledi. "Sorunun benimle, onun bir ilgisi yok."

"Sorunum." Dondurucu soğuğa rağmen cadının tüyleri ürpermemişti. "Bana istediğimi getireceğine dair yemin ettin. Geçmişte bu adada böyle bir yemini bozduğun için kanın dökülürdü. Şimdi elinde istediğim *başka* bir şey var, çok şanslısın."

Ascalon tekrar parıldamaya başlamıştı. Gömleğinin ve pelerininin altında saklı olan alçalan cevher de.

"O kadar zaman buradaymış. Kargışormanda." Kalyba, Ascalon'u izledi. "Kılıcım toprak ve karanlığın içinde uykuya yatırılmış. Çağrısını duyamayacağım kadar derine gömülmemiş olsa bile ona ulaşmak için bir engerek misali karnımın üstünde sürünmem gerekecekti. Galian ölümde bile benimle alay ediyor."

Margret gözlerini kapadı. Dudakları sessiz bir duayla kıpırdandı.

"Herhalde Nurtha'ya ölümüne gitmeden hemen önce yaptı bunu." Kalyba bakışlarını kaldırdı. "Kılıcı şimdi bana verirsen yeminini tamamlamışsın sayarım Eadaz. Bana istediğimi vermiş olursun."

"Kalyba," dedi Ead, "sana ettiğim yemini bozduğumu biliyorum. Bedelini ödeyeceğim. Ancak Ascalon'a ihtiyacım var.

Cleolind'in yapamadığının aksine İsimsiz Olan'ı öldürmek için kılıcı kullanacağım. Onun içindeki ateşi söndürecektir."

"Evet, söndürecek," dedi Kalyba, "ama kılıcı kullanmayacaksın Eadaz."

Cadı, Margret'ı karın içine fırlattı. Margret anında kendi kollarını tırmalamaya başladı, göğsünde su varmış gibi öğürüyordu.

"Ead..." dedi nefes nefese. "Ead, dikenler..."

"Ne yapıyorsun ona?" Ead hemen atından indi. "Onu rahat bırak."

"Sadece bir illüzyon," dedi Kalyba, Margret'ın etrafında dolaşırken. "Gerçi ölümlüler efsunlarımın pençesine düşünce acı çekiyorlar sanırım. Bazen korkudan kalpleri duruyor." Elini uzattı. "Bu bana kılıcı vermek için son şansın Eadaz. Bozduğun yeminin bedelini Margret Beck'in ödemesine izin verme."

Ead geri adım atmadı. Kılıcı vermeyecekti. Margret'ın da bu uğurda ölmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Portakal ağacı, meyvesini ona boşuna bahşetmemişti.

Avuçlarını göğe açtı. Ellerinden büyücü ateşi yükseldi, hem Margret'ı hem cadıyı sararak illüzyonu yakıp kül etti.

Kalyba insanın ruhunu titreten bir çığlık patlattı ve bedeni büküldü. Saç derisindeki kestane rengi lüleler yanıp gitti. Uzuvlarındaki et ateşle eridi, solgun çizgiler halinde tekrar soğudu. Siyah saçlar bir şelale misali başından fışkırıp beline kadar dalgalandı.

Ead dehşet içinde ellerini kapamak için kendini zorladı. Alevler küçüldüğünde Margret dört ayak üstündeydi, bir eli boğazındaydı, gözleri kıpkırmızıydı.

Yanında da Sabran Berethnet duruyordu.

Ead avuçlarına baktı, sonra aynı zamanda Sabran olan Kalyba'ya. Margret uzaklaştı. "*Sabran?*" dedi öksürerek.

Kalyba gözlerini açtı. O gözler söğüt kadar yeşildi.

"Nasıl?" dedi Ead nefesi kesilerek. "Nasıl onun yüzü sende olabilir?" Bıçaklarından birini çekti. "Cevap ver bana cadı."

Bakışlarını Kalyba'dan ayıramıyordu. Kalyba *Sabran'dı*, burnunun kıvrımından dudaklarının eğimine kadar. Uyluğunda ya da karnında yara izi yoktu ancak sağ yanında, kolunun altında Sabran'da olmayan bir iz vardı, bunlar dışında ikiz olacak kadar benziyorlardı.

"Yüzleri onların taçları. Benim yüzümse hakikat." O dudaklardan dökülen ses cadıya aitti. "Çardak'ımda geçirdiğin o gün öğrenmek istediğini söylemiştin Eadaz. Karşında Erdemlik'teki en büyük sırrı görüyorsun."

"Sen," diye fısıldadı Ead.

İlk Inys Kraliçesi kimdi?

"Bu efsun değil." Ead kalbi küt küt atarak bıçağını kaldırdı. "Bu senin gerçek biçimin."

Margret çırpınarak ayağa kalktı ve aceleyle Ead'ın arkasına geçti, kuşak bıçağını tekrar çıkarmıştı.

"Gerçeği istedin. Gerçeği aldın," dedi Kalyba bıçakları görmezden gelerek. "Evet, Eadaz. Bu benim gerçek biçimim. İlk suretim. Sterrende ustalaşmadan önce giydiğim suret." Ellerini karnında birleştirdi, bu hareket –mümkünmüş gibi– Sabran'a daha da benzemesine neden oldu. "Bu sureti ifşa etmeyi hiç planlanmamıştım. Ne var ki şimdi gördüğüne göre... sana hikâyemi anlatacağım."

Ead bakışlarını ondan ayırmadı, bıçağının ucu hâlâ Kalyba'nın boğazına doğruydu. Kalyba yüzünü aya döndü.

"Galian benim oğlumdu."

Ead'ın duymayı beklediği bu değildi.

"Benim rahmimden doğan bir çocuk değildi. O daha anne sütü emerken onu Altınhuş'tan kaçırdım. O zamanlar masumların kanının, daha derin bir büyünün kilidini açmama faydası olacağını düşünüyordum ama mavi kantaron gibi gözleriyle o kadar güzel bir bebekti ki... Kendimi duygusallığa kaptırdım ve Nurtha'da, alıç ağacının kovuğunda onu kendi çocuğum gibi büyüttüm."

Margret ona o kadar yakın duruyordu ki Ead onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Galian yirmi beş yaşına gelince Arondineli Edrig'in hizmetinde bir şövalye olmak için yanımdan ayrıldı. Dokuz yıl sonra İfritdağı'ndan İsimsiz Olan çıktı.

"Galian'ı uzun yıllar görmedim. Ne var ki vebanın ve İsimsiz Olan'ın Lasia'da terör estirdiğini duyunca beni bulmaya geldi, yardımımı istiyordu. Inys'in birbiriyle savaşan kral ve prenslerini tek taç altında birleştirmenin ve ülkeyi Şövalyeliğin Altı Erdemi'ne uygun olarak yönetmenin hayalini kuruyordu. Bunu yapmak için de büyük bir kahramanlıkla saygılarını kazanması gerekiyordu. İsimsiz Olan'ı öldürmek istiyordu, bunu yapmak için de benim büyüme ihtiyacı vardı. Ben de bir aptal gibi ona büyümü verdim zira bu defa onu bir anne gibi değil, eşlerin birbirini sevdiği gibi seviyordum. Karşılığında o da sadece benim olacağına dair yemin etti.

"Aşktan gözüm kör olduğundan ona yıldız ışığı ve ateşle dövdüğüm kılıcı, Ascalon'u verdim. Lasia'ya, Yikala şehrine at sürdü." Ofladı. "Fark etmediğim şey Galian'ın başka ne istediğiydi. Inyscalı hükümdarları birleştirip savını güçlendirmek için kraliyet kanından gelen bir kraliçe istiyordu. Cleolind Onjenyu'yu gördüğünde onu istedi. Cleolind hem bekâr hem güzeldi, üstelik damarlarında Güney'in eski kanı akıyordu.

"Sonrasında neler olduğuna dair az çok şey biliyorsun. Cleolind şövalyemi hor gördü ve o yaralanınca kılıcını aldı. İsimsiz Olan'ı yaraladı ve nedimeleriyle beraber Lasia Fundası'nda kayboldu, kendini portakal ağacına evlilikle sonsuza dek bağlamak için oraya gitmişti.

"Galian'ın beni aramasını bekledim ama yeminini bozdu ve kalbimi kırdı. Aşktan kendimi kaybetmiştim ve ah... Çok öfkelendim." Arkasını döndü. "Galian eve dönüş yolculuğuna başladığında ne şanı vardı ne gelini. Ben de onu takip ettim."

"Reddedilince içerleyecek birine benzemiyorsun," dedi Ead.

"Kalp zalim bir şeydir. Galian kalbimi avucunda sıkıca tutuyordu." Cadı etraflarında dolaştı. "Başarısızlığı Galian'ı ezdi, kendini nefret ve öfkede kaybetti. O zaman biçimimi nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Ancak rüyaları ve hileleri iyi bilirdim." Gözlerini kapadı. "Ağaçların arasından çıktım, hemen atının önüne. Gözleri bulanmıştı. Gülümsedi ve... bana Cleolind dedi."

Ead bakışlarını ondan ayıramıyordu. "Nasıl?"

"Sana yıldız büyüsünün gizemlerini anlatamam Eadaz. Bilmen gereken tek şey, sterrenin bana Galian'ın zihninde tutunacak bir yer verdiği. Bir efsun sayesinde onu tersleyen prenses olduğuma Galian'ı inandırdım. Yarı rüya halinde hafızası bulanmıştı, Cleolind'in nasıl göründüğünü veya prensesinin onu sürgün ettiğini, hatta benim var olduğumu bile hatırlayamıyordu. Arzusu onu uysallaştırdı. Bir kraliçeye ihtiyacı vardı, ben de karşısındayım. Cleolind'i gördüğü gün onu nasıl şehvetle arzuladıysa beni de öyle arzulamasını sağladım." Dudaklarından bir gülümseme gelip geçti. "Beni Inysca Adaları'na geri götürdü. Orada beni kraliçesi yaptı, ben de onu yatağıma aldım."

"O senin oğlun gibiydi," dedi Ead. İğrenme hissi midesine çöreklendi. "Onu sen büyüttün."

"Sevgi karmaşıktır Eadaz."

Margret bir elini ağzına bastırdı.

"Çok geçmeden hamile kaldım," diye fısıldadı Kalyba. Elleri karnına gitti. "Kızımı doğurmak gücümün büyük kısmını aldı. Çok fazla kan kaybettim. En sonunda lohusa yatağında ateşler içinde mahvolmuş, ölümün kıyısında yatarken Galian üstündeki kontrolümü kaybettim. Nihayet gözleri berraklaşınca beni zindana attı." Sesi karardı. "Kılıç ondaydı. Ben zayıftım. Bir arkadaşım kaçmama yardım etti... Ancak Sabran'ımı arkamda bırakmak zorunda kaldım. Küçük prensesimi."

Birinci Sabran, Inys'de hüküm süren ilk kraliçe.

Hakikatin etrafa dağılmış bütün parçaları hizalanıyor, Manastır'ın asla anlamadığı şeyi açıklıyordu.

Düzenbaz'ın kendisi oyuna gelmişti.

"Galian benim tüm resimlerimi ve heykellerimi parçalayıp yıktı, bir daha yapılmasını da sonsuza dek yasakladı. Sonra Nurtha'ya, onu yetiştirdiğim yere gitti ve kendini benim alıç ağacımda astı. Ya da ağaçtan geriye kalan şeyde." Cadı kendi kollarını kavradı. "Utancının onunla beraber mezara gitmesini sağlama aldı."

Ead sessizdi, midesi bulanmıştı.

"Onun yerine kraliçelerden oluşan bir hanenin yükselmesini izledim. İsimleri tüm dünyada bilinen büyük kraliçeler. Hepsi benden çok şey taşıyor, ondan hiçbir şey taşımıyordu. Hepsinin yeşil gözlü bir kızı oluyordu. Sterrenin beklenmedik bir sonucu sanırım."

Neredeyse inanılamayacak kadar tuhaf bir hikâyeydi. Ne var ki büyücü ateşi o yüzü yakıp yok etmemişti.

Büyücü ateşi asla yalan söylemezdi.

"Sabran neden rüyasında Çardak'ımı görüyor diye merak mı ediyorsun?" diye sordu Kalyba, Ead'a. "Hakikate benim dudaklarımdan inanmayacaksan onun dudaklarından inan. İlk Kan'ım onun içinde yaşıyor."

"Ona işkence ettin," dedi Ead boğuk bir sesle. "Bunların hepsi doğruysa, bütün Berethnet kraliçeleri doğrudan senin soyundan geliyorsa neden ona kanla dolu rüyalar gönderdin?"

"Ona doğumla ilgili rüyalar gönderdim ki atasını doğururken nasıl acı çektiğimi bilsin. Ona İsimsiz Olan'la ve kendimle ilgili rüyalar gönderdim ki kaderini öğrensin."

"Peki kaderi *ne*?"

"Benim onun için ayarladığım kader."

O anda cadı onlara bakmak için döndü, yüzü parçalandı. Teni pul pul bölündü, gözleri yılanınkilere dönüştü. Yeşiller, beyazlara yayılıp alev aldı. Dişlerinin arasından çatallı bir dil şakladı.

Bulmacanın son parçası da yerine oturduğunda Ead'ın altında dünyanın ta temelleri sarsılmıştı sanki. Ead tekrar saraydaydı, Sabran'ı kucaklamıştı, ellerindeki kan kaygandı.

"Beyaz *Wyrm*," diye fısıldadı. "O gece. O sendin. Altıncı Ulu Batılı *sensin*."

Kalyba bir kez daha Sabran biçimindeki gerçek suretine döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Neden?" diye sordu Ead afallayarak. "Berethnet Hanesi'ni sen yaratmışken neden yok edesin? Senin için hepsi bir oyun mu, Galian'dan intikam almak için özenle hazırladığın bir plan mı sadece?"

"Ben Berethnet Hanesi'ni yok etmedim," dedi Kalyba. "Hayır. O gece –Sabran'a ve doğmamış çocuğuna saldırdığım gece– Berethnet Hanesi'ni kurtardım. Soyu sona erdirerek Fýredel'in güvenini kazandım, o da beni İsimsiz Olan'a methedecek." Artık yüzünde keyif veya neşe yoktu. "O yükselecek Eadaz. Kimse onu durduramaz. Ascalon'u kalbine saplasan bile, Uzun Saçlı Yıldız dönse bile hep yeniden yükselecek. Evrendeki dengesizlik, onu yaratan dengesizlik hep var olacak. Asla düzeltilemez."

Ead kılıcı daha sıkı kavradı. Kalbinin üstündeki cevher buz kesmişti.

"İsimsiz Olan gelecek günlerde onun İnsan Kraliçe'si olmama izin verecek," dedi Kalyba. "Sabran'ı ona armağan olarak verip Inys tahtında onun yerini alacağım. Galian'ın benden aldığı tahtta. Kimse farkı anlamayacak. İnsanlara Sabran olduğumu ve İsimsiz Olan'ın bana merhamet ederek tacımı korumama izin verdiğini söyleyeceğim."

"Hayır," dedi Ead sessizce.

Kalyba elini bir kez daha uzattı. Margret elini hâlâ eyere bağlı olan Ascalon'un üstüne koydu.

"Bana kılıcı verirsen," dedi Kalyba, "yeminin tamamlanmış olacak." Bakışları Margret'a kaydı. "Belki ailenin kılıcı saklayarak

bana yaptığı kötülüğü düzeltmek için kılıcı bana sen verirsin çocuğum."

Margret çocukluğunun dehşeti olan Ormanın Hanımı'na baktı ve elini Ascalon'dan ayırmadı.

"Atalarım kılıcı senden saklayarak cesaret göstermiş," dedi, "hiçbir surette kılıcı sana vermeyeceğim."

Ead ve Kalyba birbirlerinden bakışlarını ayırmadılar. Kalyba. Düzenbaz Galian'ı aldatan kişi. Beyaz *Wyrm*. Sabran'ın atası. Kılıcı alırsa asla zafer kazanamazlardı.

"Pekâlâ," dedi Kalyba. "Bunu zor yolla yapmamız gerekiyorsa öyle olsun."

Gözlerinin önünde değişmeye başladı.

Uzuvları esneyip kendine doğru katlandı. Omurgası silah patlaması gibi seslerle uzadı, derisi yeni kemiklerin arasında gerildi. Saniyeler içinde bir ev kadar büyümüştü ve şimdi Beyaz *Wyrm* karşılarındaydı, devasa ve korkunçtu. Ead, Margret'ı tutup çekti, tam da o anda jilet gibi keskin dişler atın etrafına kapandı, Ascalon'un ışığını söndürdü.

Deriye benzer kanatlar yere indi, onlarla beraber sıcak bir rüzgâr esti. Kalyba geceye atılırken karın üstüne atın kanı fışkırdı.

Kanat sesleri uzaklaşarak kaybolurken Ead dizlerinin üstüne çöktü, omuzları inip kalkıyordu. Üstüne kan sıçramış olan Margret onun yanında diz çöktü. "Dikenler vardı," dedi titreyerek. "Benim... boğazımda. Ağzımda."

"Gerçek değildi." Ead ona yaslandı. "Kılıcı kaybettik. *Kılıcı* Meg."

Elleri yanıyordu ancak avuçlarını açmadı. Yaklaşmakta olan savaş için bütün sidenine ihtiyacı olacaktı.

"Gerçek olamaz." Margret yutkundu. "Aziz'le ilgili dedikleri. Büründüğü suret kandırmacaydı."

"O sureti büyücü ateşiyle ortaya çıkardım," diye mırıldandı Ead. "Büyücü ateşi her şeyi açığa çıkarır. Sadece hakikati gösterir."

Ağaçlarda bir yerlerde bir baykuş insanın içini ürperten bir çığlık attı. Margret bakışlarında dehşetle irkildiğinde Ead ona uzandı, elini tutup sıktı.

"Gerçek Kılıç olmadan İsimsiz Olan'ı öldüremeyiz. İkinci cevheri bulamazsak da onu bağlayamayız," dedi. "Ancak onu çok uzaklara gönderebilecek bir ordu toplayabiliriz."

"Nasıl?" Margret'ın sesi perişandı. "Bize artık kim yardım edebilir?"

Ead, Margret'ı da beraberinde çekerek ayağa kalktı ve ayın altındaki kırmızı lekeli karın içinde dikildiler.

"Sabran'la konuşmam lazım," dedi Ead. "Yeni bir kapı açmanın vakti geldi."

Ayışığı Kitaplığı

56

Batı

Loth tüm sabahını Erdemler Konseyi'ne mektuplar yazarak, onlara muhtemel tehlikeden bahsedip hepsini Ascalon'a çağırarak geçirdi.

Çok yorucu bir süreçti ancak Seyton Combe serbest bırakılıp Igrain Crest aleyhine kanıtları toplama işini üstlendiğinden yükün bir kısmı omuzlarından kalkmıştı.

Öğleden sonra Sabran ona katıldı. Bir kaya güvercini ön koluna tünemiş ötüyordu. Alacalı tüyleri kuşun Mentendon'dan geldiğini belli ediyordu.

"Yüce Prenses Ermuna'dan yanıt aldım. Leydi Truyde'un kanunsuzca idam edilmesi için adalet istiyor." Mektubu masaya bıraktı. "Ayrıca Hekim Niclays Roos'un korsanlar tarafından kaçırıldığını söylüyor ve bu kadar uzun süre onu bağışlamadığım için beni mesul tutuyor."

Loth mektubu açtı. Mektup Lievelyn Hanesi'nin sembolü olan kuğuyla mühürlenmişti.

"Truyde'a verebileceğim tek adalet Igrain Crest'in kafası." Sabran balkon kapısının sürgüsünü açtı. "Roos'a gelince... Uzun zaman önce merhamet etmeliydim."

"Roos dolandırıcının tekiydi," dedi Loth. "Cezayı hak ediyordu."

"O kadar da abartılısını değil."

Loth, Sabran'ı fikrinden vazgeçirmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını hissetti. Kendi açısından simyacıdan zaten hiç hoşlanmamıştı.

"Neyse ki," dedi Sabran, "isteğimin aciliyeti sebebiyle Ermuna Ostendeur Kütüphanesi'nin İmparatoriçe Mokwo hükümdarlığına dair bilgi edinmek için araştırılmasını kabul etti. Belgeleri bulmak için bir hizmetkârını gönderdi, bulunca da son hız başka bir güvercin gönderecek."

"Güzel."

Sabran kolunu kaldırdı. Kaya güvercini kolundan atlayıp dışarı uçtu.

"Sab."

Sabran ona baktı.

"Crest bana bir şey söyledi," dedi Loth. "Annenin ölümünü... neden ayarladığıyla ilgili."

"Söyle."

Loth, Sabran'ın bu bilgiyi öğrenmeden birkaç saniye daha geçirmesine izin verdi. Sorgu esnasında Crest'in nasıl göründüğünü düşünmemeye çalışıyordu. Yüzündeki kibirli bakışı, utanmaz bir şekilde pişman olmamasını.

"Ana Kraliçe'nin bir denizciyle zina yaptığını söyledi. Kaptan Gian Harlowe'la." Tereddüt etti. "İlişkileri kraliçe sana hamile kalmadan bir yıl önce başlamış."

Sabran balkonun kapılarını kapatıp masanın başındaki sandalyeye oturdu.

"Yani," dedi, "veledizina olabilirim."

"Crest öyle düşünüyordu. Bu yüzden yetiştirilmende büyük rol üstlenmiş. Seni daha erdemli bir kraliçe yapmak istemiş."

"Daha *itaatkâr* bir kraliçe. Bir manken," dedi Sabran kısaca. "Manipüle edeceği biri."

"Baban Prens Wilstan olabilir." Loth bir elini onunkinin üstüne koydu. "Harlowe'la olan ilişki hiç yaşanmamış bile olabilir. Crest'in aklı başında değil belli ki."

Sabran başını iki yana salladı. "Bir yanım hep farkındaydı. Annemle babam başkalarının önündeyken sevgi dolu ama baş başayken soğuklardı." Elini sıktı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim Loth."

"Elbette."

Sabran sessizlik içinde kuğu tüyünden kalemine uzandı. Loth gerginliğini atmak için boynunu ovup işine döndü.

Sabran'la baş başa kalmak huzur vericiydi. Kendini merak içinde çocukluk arkadaşına bakışlar atarken yakaladı.

Sabran, Lievelyn'e âşık olmuştu da onun ölümünden sonra teselli için Ead'a mı dönmüştü? Yoksa Lievelyn'le evliliği çıkar içindi de kalbinin derinliklerinde Ead mı yatıyordu? Belki de gerçek ikisi arasında bir yerdeydi.

"Niyetim," dedi Sabran, "Roslain'i yeni Adalet Düşesi yapmak. Meşru vâris o."

"Bu akıllıca mı?" Sabran konuşmadan mektup yazmaya devam edince Loth ekledi. "Uzun yıllardır Roslain'in arkadaşıyım. Kendini sana ne kadar adadığını biliyorum ama onun bu olaydaki yerinin masum olduğundan nasıl emin olabiliriz?"

"Combe da Roslain'in sadece benim hayatımı kurtarmak için uğraştığına olabildiğince inanıyor. Kırık parmakları sadakatinin kanıtı." Tüy kalemini tekrar boynuzdan yapılma mürekkep kabına batırdı. "Büyükannesi kellesini kaybedecek. Ead geçmişte bana merhametli olmamı öğütlemiş olabilir ama fazla merhamet budalalık demektir."

Odanın dışından ayak sesleri yaklaştı. Sabran partizanların şangırtısını duyduklarında gerildi.

"Kim var orada?" diye seslendi.

"Leydi Şansölye, majesteleri," diye cevap geldi.

Sabran biraz rahatladı. "İçeri gönderin."

Leydi Nelda Stillwater Konsey Odası'na girdi, makamını gösteren yakut bir zincir takıyordu.

"Ekselansları," dedi Sabran.

"Majesteleri. Lord Arteloth." Cesaret Düşesi reverans yaptı. "Yalnız Kule'den az önce salındım. Başka bir düşesin size başkaldırmasının beni ne kadar öfkelendirdiğini şahsen söylemek için gelmek istedim." Yüzü gergindi. "Benim sadakatim hep sizedir."

Sabran zarif bir tavırla başını salladı. "Teşekkür ederim Nelda, salıverildiğini görmek beni memnun etti."

"Oğlum ve torunum adına Leydi Roslain için merhamet dilemeliyim. Benim karşımda size karşı bir kere bile ihanetten bahsetmedi ve size zarar vermek isteyeceğini hayal dahi edemiyorum."

"Leydi Roslain adilce yargılanacak, merak etmeyin."

Loth da onaylayarak başını salladı. Henüz beş yaşındaki küçük Elain annesi için endişeli olmalıydı.

"Teşekkür ederim majesteleri," dedi Stillwater. "Vereceğiniz hükme güveniyorum. Ayrıca Lord Seyton, Leydi Margret ve Dam Eadaz'ın bu öğleyin Yazliman'a geldiğini iletmemi istedi."

"Saraya varır varmaz Konsey Odası'na gelmeleri gerektiğine dair haber yayın."

Stillwater tekrar reverans yapıp kapıdan çıktı.

"Lord Seyton şimdiden çalışkan istihbarat şefi rolüne dönmüş anlaşılan," dedi Loth.

"Evet." Sabran tekrar tüy kalemini aldı. "Bu komplodan hiç haberi olmadığına emin misin?"

"*Emin* tehlikeli bir kelime," dedi Loth, "ama yaptığı her şeyi taç ve o tacı giyen kraliçe için yaptığına olabildiğince eminim. Tuhaf ama ona güveniyorum."

"Seni sürgün etmesine rağmen. O olmasaydı Lord Kitston hâlâ hayatta olurdu, ona rağmen." Sabran, Loth'un bakışlarını yakaladı. "Onu unvanlarından mahrum bırakabilirim hâlâ Loth. Söyle yeter."

"Cesaret Şövalyesi merhamet ve bağışlamayı öğretir," dedi Loth sessizce. "Ona kulak vermeyi tercih ediyorum."

Sabran başını hafifçe sallayıp mektubuna, Loth da kendi yazısına döndü.

Kulenin çok aşağısındaki bir gürültü başını kaldırmasına sebep olduğunda akşamüstüydü. Balkona gidip korkuluğun üstünden sarktı. Buradan karıncalar kadar küçük görünen elliden fazla insan Güneş Saati Bahçesi'nde toplanmışlardı, daha fazla kişi de onlara katılıyordu.

"Sanırım Ead dönmüş." Sırıttı. "Yanında bir hediyeyle."

"Hediye mi?"

Loth çoktan Konsey Odası'ndan çıkan yolu yarılamıştı. Sabran saniyeler içinde yanında belirdi, peşinde Zümre Şövalyeleri vardı. "Loth," dedi yarı gülerek, "ne hediyesi?"

"Görürsün."

Dışarıda güneş parlaktı ancak sıcaklık yaymıyordu, Margret ve Ead da kargaşanın tam merkezindelerdi. Aralaq'ın iki yanında duruyorlardı, Aralaq'sa meraklı seyircilerin arasında gururlu bir yorgunlukla dikiliyordu. Sabran belirdiğinde Ead reverans yaptı, sarayın kalanı da onu izledi.

"Majesteleri."

Sabran kaşlarını kaldırdı. "Leydi Nurtha."

Ead gülümseyerek doğruldu.

"Hanımım," dedi, "bu asil yaratığı Altınhuş'ta, Berethnet Evi'nin olduğu alanda bulduk." Bir elini dev mongosun üstüne koydu. "Bu Aralaq, Kraliçe Cleolind'i Inys'e taşımış olan dev mongosun soyundan geliyor. Majestelerine ittifak teklifini sunmak için gelmiş."

Aralaq büyük, siyah sürmeli gözleriyle kraliçeyi inceledi. Sabran karşısındaki mucizeyi izledi.

"Hoş geldin Aralaq." Başını eğdi. "Tıpkı senden önceki ataların gibi."

Aralaq da karşılığında kraliçenin önünde eğildi, burnu neredeyse çimlere değiyordu. Loth etraflarındaki suretlerin nasıl

değiştiğini izledi. Saray halkı için bu, Sabran'ın ilahi olduğunun bir kanıtı daha idi.

"Seni kendi yavrumu korur gibi koruyacağım Inysli Sabran," dedi Aralaq, "zira sen İsimsiz Olan'a yıkım getiren Kral Galian'ın soyundansın. Sana bağlılık yemini ediyorum."

Aralaq burnunu Sabran'ın avucuna sürtünce saray mensupları kraliçelerine ve bu efsanevi yaratığa hürmet dolu bir şekilde onları izlediler. Sabran dev mongosun kulaklarının arasını okşadı, çocukluğundan beri nadiren gülümsediği şekilde gülümsedi.

"Efendi Wood," dedi, söz konusu sivilceli şövalye yaveri eğildi, "Aralaq'a Erdemlik'te kardeşimiz gibi davranılacak, bundan emin olun."

"Evet, majesteleri," dedi Wood. Âdemelması alçalıp yükseldi. "Şey, ah, Sör Aralaq ne yer sorabilir miyim?"

"*Wyrm*," dedi Aralaq.

Sabran güldü. "Burada biraz *wyrm* kıtlığı çekiyoruz ama çok sayıda engereğimiz var. Aşçıyla konuşun Efendi Wood."

Aralaq önüne bırakılmış olan pirzolaları yaladı. Wood'un midesi bulanmış gibiydi. Sabran tekrar Kaymaktaşı Kule'nin gölgesine geçti. Ead dev mongosla konuştu, yaratık onu burnuyla dürttü, sonra Ead da onları takip etti.

Loth kardeşine sarıldı. "Annemle babam nasıl?" diye sordu.

Margret iç çekti. "Babam gittikçe güçten düşüyor. Annem de Lord Morwe'la evlenecek olmamdan mutlu. Elinden geldiğince çabuk onları ziyaret etmelisin."

"Ascalon'u buldunuz mu?"

"Evet," dedi Margret ama hiç neşeli değildi. "Loth, çocukken içine girdiğim tavşan deliğini hatırlıyor musun?"

Loth düşündü. "Çocukken oynadığımız o pervasız oyun. Kargışormanda," dedi. "Ne olmuş ona?"

Meg onun kolunu kavradı. "Gel ağabey. Ead mutsuz hikâyeyi anlatır."

Hepsi tekrar Konsey Odası'na dönüp de kapılar arkalarından kapatılınca Sabran, Ead'a döndü. Margret tüylü şapkasını çıkarıp masaya oturdu.

"Beklenmedik bir hediye getirdiniz." Sabran ellerini sandalyesinin sırtına yasladı. "Gerçek Kılıç da yanınızda mı?"

"Kılıcı bulduk," dedi Ead. "Anlaşılan Beck ailesi kılıcı asırlardır gizlice koruyormuş, bu bilgi vârisîen vârise aktarılmış."

"Bu saçmalık," dedi Loth. "Babam kılıcı kraliçelerinden asla saklamazdı."

"Kılıcı, ona en çok ihtiyaç duyacakları zaman için koruyordu Loth. Sen malikâneyi miras yoluyla devralmadan önce sana söyleyecekti."

Loth hayrete düşmüştü. Ead pelerinini çıkarıp bir sandalyeye yerleşti.

"Ascalon'u kargışormandaki bir tavşan deliğinde bulduk," dedi. "Kalyba ortaya çıktı. Beni Lasia'dan oraya takip etmiş."

"Ormanın Hanımı," dedi Sabran.

"Evet. Kılıcı bizden aldı."

Sabran çenesini sıktı. Loth kız kardeşini ve Ead'i izledi. Yüz ifadeleri bir tuhaftı.

Anlatmadıkları bir şey vardı.

"Bir şekil değiştirenin ardından paralı asker yollamak boşa kürek çekmek olur sanırım." Sabran sandalyeye gömüldü. "Ascalon'u kaybettiysek ve ikinci cevheri bulacağımız da garanti değilse o zaman... Kendimizi savunmak için hazırlanmalıyız. İsimsiz Olan yükseldiği an ikinci Keder Çağı başlayacak. Kutsal çağrıyla herkesi silahlanmaya davet edeceğim, böylece Kral Raunus ve Yüce Prenses Ermuna savaşa hazır olur."

Sesi titremiyordu ancak bakışları ölü gibiydi. İlk Keder Çağı başladığında on altı yaşında ve ateşten yataklara düşmüş olan Kalkanyürek Glorian'dan daha fazla hazırlık yapacak vakti vardı ancak sadece haftaları olabilirdi. Ya da günleri.

Ya da saatleri.

"Erdemlik'ten daha fazlasının hazır olması gerekecek Sabran," dedi Ead. "Lasia'ya ihtiyacın olacak. Ersyr'e ihtiyacın olacak. Bu dünyada eli kılıç tutan herkese ihtiyacın olacak."

"Diğer hükümdarlar Erdemlik'le müzakere etmez."

"O zaman onlara duyduğun sevgi ve saygıyı gösteren bir şey yapmalısın," dedi Ead. "Ezelden beri olan, diğer dinlerin kâfirlik olduğunu söyleyen beyanı geri çekmek gibi. Kanunu değiştirerek farklı değerleri olanların diyarında barış içinde yaşamasına izin vermek gibi."

"Bu bin yıllık bir gelenek," dedi Sabran sert bir şekilde. "Diğer inançların yalan olduğunu yazan bizzat Aziz'di."

"Bir şeyin hep yapılmış olması, hep yapılması *gerektiği* anlamına gelmez."

"Katılıyorum." Loth kendine engel olamadan konuşmuştu. Üç kadın ona baktı, Margret kaşlarını kaldırmıştı. "Bence faydası dokunur," dedi inancı itiraz edercesine kıvranırken. "Yaşadığım... *macera* esnasında kâfir olmanın ne demek olduğunu öğrendim. Sanki varlığımın kendisi saldırı altında gibiydi. Bu kelimeyi kullanmayı kesen ilk ülke Inys olursa bu dünyaya çok büyük hizmet etmiş oluruz."

Biraz düşündükten sonra Sabran başını salladı.

"Bu konuyu Erdemler Konseyi'yle konuşacağım," dedi, "ama Güneyli hükümdarlar bize katılsa bile bize çok faydası olacağını sanmıyorum. Yscalin dünyadaki en büyük daimî orduya sahip ve o ordu bize karşı olacak. İnsanlığın şu anda ateşe direnecek gücü yok."

"Öyleyse insanlığın yardıma ihtiyacı olacak," dedi Ead.

Loth başını iki yana salladı, Ead'ın aklındakini anlayamıyordu.

"Söylesene," diye devam etti Ead açıklama yapmadan, "Yüce Prenses Ermuna'dan haber aldın mı?"

"Evet," dedi Sabran. "Çok geçmeden benim için tarihleri öğrenecek."

"Güzel. İsimsiz Olan o gün Boşluk'tan yükselecek ve kılıçla cevherleri bir araya getiremesek bile uykudan yeni uyandığı için hâlâ zayıfken onu uzaklaştırmak için orada olmalıyız."

Loth somurttu. "Onu nereye göndereceğiz? Nasıl?"

"Halassa Denizi'nin diğer kıyısına ya da Ungulus Kapısı'nın ardına. Kötülük bir yerde var olmak zorundaysa bizim bağrımızda olmasın." Sabran'ın gözlerinin içine baktı. "Bu iki planı da tek başımıza gerçekleştiremeyiz."

Sabran arkasına yaslandı.

"Doğu'ya çağrıda bulunmamızı istiyorsun," diye tahminde bulundu. "Leydi Truyde'un istediği gibi."

Asırlar süren yabancılaşmanın sonu. Sadece Ead bunu bir Berethnet'e teklif etmeye cüret edebilirdi.

"Planını ilk öğrendiğimde Leydi Truyde'un pervasız ve tehlikeli olduğunu düşünmüştüm," dedi Ead pişmanlıkla sızlayan bir sesle. "Şimdi anlıyorum ki o bizden çok daha cesurmuş. Doğu ejderhaları sterrenden var olma ve İsimsiz Olan'ı yok edemeseler bile güçleri –ne kadar güçlü ya da zayıf olursa olsun– onu itmemize yardım eder. Ejderik kuvvetleri bölmek için diğer hükümdarlardan bir şaşırtmaca yapmalarını da isteyebilirsin."

"Bu işe yarayabilir," diye araya girdi Loth, "ama Doğulular bizimle asla müzakere etmez."

"Seiiki Mentendon'la ticaret yapıyor. Ayrıca onlara reddedemeyecekleri bir teklifte bulunursan Doğulular Inys'e yardım edebilir."

"Söylesene Ead." Sabran etkilenmemiş gibiydi. "Doğu'nun kâfirlerine ne teklif edeyim?"

"Tarihteki ilk Erdemlik ittifakını."

Konsey Odası'na bir mezarın sessizliği çöktü.

"Hayır," dedi Loth sertçe. "Bu çok fazla. Kimse bunu kabul etmez. Ne Erdemler Konseyi ne halk ne ben."

"Az önce birbirimizi kâfir olarak görmeyi bırakmamız gerektiğini savunuyordun." Margret kollarını kavuşturdu. "Son

birkaç dakika içinde kafanı bir yerlere mi vurdun da ben mi fark etmedim ağabey?"

"Boşluk'un *bu* tarafındaki insanları kastetmiştim. Doğulular *wyrm*'lara tapıyor. Bu aynı şey değil Meg."

"Doğulu ejderhalar düşmanımız değil Loth. Ben de öyle olduklarını düşünüyordum," dedi Ead, "ama o zamanlar dünyamızın temelindeki ikiliği anlamıyordum. Onlar Fýredel gibi cehennemî şeylerin doğuştan zıddı."

Loth homurdandı. "Simyacı gibi konuşmaya başladın. Hiç Doğulu bir ejderhayla karşılaştın mı?"

"Hayır." Tek kaşını kaldırdı. "Ya sen?"

"Doğu'yu kendilerine tapmaya zorladıklarını bilmem için onlarla karşılaşmama gerek yok. Kâfirliğin sunağında diz çökmeyeceğim."

"Tapmaya zorluyor olmayabilirler," dedi Margret düşünceli bir tavırla. "Belki Doğululara birbirlerine karşılıklı hürmet duyuyorlardır."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Margret?" dedi Loth dehşete düşmüş bir şekilde. "*Wyrm* onlar."

"Doğu da İsimsiz Olan'dan korkuyor," dedi Ead. "Hepimizin dini onun düşman olduğu konusunda mutabık."

"Düşmanın düşmanı da potansiyel bir dosttur," diye ona katıldı Margret.

Loth dilini ısırdı. İnancının temellerine bir darbe daha yerse tüm inancı yerle bir olabilirdi.

"Ne istediğinin farkında değilsin Ead." Sabran konuştuğunda sesi çok ağırdı. "Doğu'dan kâfirlikleri yüzünden uzak durduk evet ama anladığım kadarıyla kapıyı ilk kapatan Doğululardı, vebadan korkuyorlardı. Karşılığında çok cömert bir teklifte bulunmadan onları bize katılmaya ikna edemem."

"İsimsiz Olan'ın sürgün edilmesi hepimizin yararına olacak," dedi Ead. "Doğu Keder Çağı'ndan kaçamadı, bundan da kaçamayacak."

"Fakat biz kendimizi okkanın altına atarken onlar hazırlanacak zaman kazanabilirler," diye belirtti Sabran.

Dışarı bir kuş kondu. Loth mektup taşıyan bir kaya güvercini görmek umuduyla balkona bir bakış attı. Bir kuzgun da ona baktı.

"Kendi kıyıları saldırı altında olursa Erdemlik ülkelerinin bile Inys'in yardımına gelmeyeceğini söyledim sana," dedi Sabran, kuşu fark edemeyecek kadar Ead'a odaklanmıştı. "Şaşırmıştın."

"Evet."

"Şaşırmamalısın. Büyükannem bir keresinde bir köye kurt indiğinde çobanın önce kendi sürüsüyle ilgilendiğini söyler. Kurdun dişleri diğer koyunların kanıyla kızıla bulanır, çoban kurdun bir gün onun sürüsü için de geleceğini bilir ama onu dışarıda tutabileceği umuduna tutunur. Ta ki kurt onun kapısına gelene kadar."

Loth bunun tam da Kraliçe Jillian'ın söyleyeceği türden bir şey olduğunu düşündü. Dünyanın geri kalanıyla daha sıkı ittifaklar kurulması gerektiğini savunduğu herkesçe bilinirdi.

"İşte," diye bitirdi Sabran sözlerini, "insanlık Keder Çağı'ndan beri bu şekilde varlığını sürdürdü."

"Doğulu hükümdarların bir parça aklı varsa iş birliği yapmanın gerekliliğini görürler," diye inat etti Ead. "Kraliçe Jillian güvenmemiş olsa da ben çobanlara güveniyorum."

Sabran bakışlarını, masaya koyduğu sağ eline çevirdi. Bir zamanlar bir aşk düğümü takılı olan eline.

"Ead, seninle yalnız konuşacağım." Ayağa kalktı. "Loth, Meg, Erdemler Konseyi'ne derhal haber yollayın. Geleceği tartışmak için hepsinin burada olması lazım."

"Elbette," dedi Meg.

Sabran, Ead'la beraber Konsey Odası'ndan çıktı. Kapılar kapandığında Margret, Loth'a, onun müzik derslerinden hatırladığı bir ifadeyle baktı. Loth ne zaman yanlış notayı çalsa kız kardeşi ona böyle bakardı.

"Umarım bu plana karşı çıkmayı planlamıyorsundur."

"Ead bu planı ima ettiği için delirmiş olmalı," diye mırıldandı Loth. "Doğu'yla ittifak yapmak bahtsızlığın reçetesi demek."

Kuzgun havalanıp uzaklaştı.

"Bilmiyorum." Margret tüy kalemle mürekkep kabına uzandı. "Belki ejderhaları *wyrm*'lara hiç benzemiyordur. Bugünlerde bildiğim her şeyi sorgulamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"*Sorgulamamamız* gerekiyor Meg. İnanç, Aziz'e olan güveni eyleme dökmek demektir."

"Sen kendi inancını hiç sorgulamıyor musun?"

"Tabii ki sorguluyorum." Bir eliyle alnını ovuşturdu. "Bunu yaptığım için lanetleneceğimden korkuyorum her gün. Halgalant'ta bir yerim olmayacağından."

"Loth, seni seviyorum biliyorsun ama kafandaki mantık bir yüksüğe sığacak kadar az."

Loth dudaklarını büktü. "Sen de herhalde görmüş geçirmiş birisin."

"Ben görmüş geçirmiş doğmuşum."

Bir parşömen tomarını kendine doğru çekti. Loth, "Altınhuş'ta neler oldu?" diye sordu.

Margret'ın gülümsemesi soldu. "Sana yarın anlatırım. Olanları dinlemeden önce güzel, uzun bir uyku çekmeni öneririm Loth çünkü inancın tekrar sınava tabi tutulacak." Başıyla mektup yığınını işaret etti. "Elini çabuk tut ağabey. Bunları Posta Şefi'ne götürmem lazım."

Loth ona denileni yaptı. Bazen neden Aziz, Margret'ı büyük çocuk yapmamış merak ediyordu.

Ascalon'a gece çökmüştü. Zümre Şövalyeleri'nin yarısı Ead ve Sabran'ı Mahrem Bahçe'ye kadar takip ettiler ancak kraliçe onlara kapının dışında beklemelerini emretti.

Karın örttüğü karanlıkta onları yalnızca yıldızlar görebilirdi. Ead yaz ortasında bu patikalarda Sabran'la dolaştıklarını hatırladı. Onunla ilk kez o zaman baş başa yürümüştü.

Kalyba'nın soyundan gelen Sabran. Berethnet Hanesi'nin kurucusu Kalyba.

Denizli Caliburn'den dönüş yolculuklarında bu bilgi onu rahat bırakmamıştı. Aralaq'ı bulmak için at sürerlerken de. Bu sır Manastır'ı asırlarca ikiye bölmüştü.

Efsun sarhoşu olan Galian Berethnet annesi olarak gördüğü bir kadınla yatıp onu hamile bırakmıştı. Dinini, utancının etrafına bir sur gibi örmüştü. Mirasını kurtarmak için de bu yalanı kutsallaştırmak dışında bir seçenek görememişti.

Açıktaki bir ateşin üstünden yükselen sıcaklık misali Sabran'dan da gerginlik yükseliyordu. Donmuş su derecikleriyle dolu çeşmeye ulaştıklarında birbirlerine doğru döndüler.

"Yeni bir ittifakın ne gerektirebileceğini biliyorsun."

Ead onun sözlerini tamamlamasını bekledi.

"Doğu'nun zaten silahları ve parası var. Onlara ilave edebilirim," dedi Sabran, "ama sana söylediğimi unutma. İttifaklar hep evliliklerle yapılır."

"Geçmişte evlenmeden de ittifak yapılmış olmalı."

"Bu ittifak farklı. Asırlardır birbirine yabancı iki bölgeyi bir araya getirecek. İki bedeni birleştirirsen iki diyarı birleştirirsin. Biz soylular bu yüzden evleniriz: aşk için değil, hanelerimizi büyütmek için. Dünya böyle işler."

"Böyle olmak zorunda değil. Dene Sabran," diye ısrar etti Ead. "Dünyanın işleyişini değiştir."

"Sanki bu dünyadaki en kolay şeymiş gibi konuşuyorsun." Sabran başını iki yana salladı. "Sanki gelenek ve göreneklerin dünyada hiç nüfuzu yokmuş gibi. Oysa dünyayı biçimlendiren onlar."

"Dünyadaki *en kolay* şey bu. Bir yıl öncesine kadar bir kâfir olarak gördüğün birini sevebileceğini aklından bile geçiremezdin." Ead bakışlarını kaçırmadı. "Bu doğru değil mi?"

Sabran nefesini verdi, aralarında beyaz bir buhar yükseldi. "Evet," dedi, "doğru."

Kar taneleri kirpiklerini donduruyor, saçlarına düşüyordu. Pelerinini almadan dışarı fırlamıştı, şimdi de kendini sıcak tutmak için kollarını kendine sarmıştı.

"Deneyeceğim," diye kararını belirtti Sabran. "Bunu... sadece askerî bir ittifak olarak sunacağım. Hep istediğim gibi yanımda bir eş olmadan hüküm sürme konusunda kararlıyım. Evlenip çocuk yapmak artık benim görevim değil. Ancak burada genelde olduğu gibi Doğu'da da gelenek buysa..."

"Gelenek öyle olmayabilir." Ead duraksadı. "Fakat öyleyse... belki de bekâr kalma konusundaki kararlılığını gözden geçirmelisin."

Sabran onun yüzünü inceledi. Ead boğazı sızlasa da bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

"Neden böyle konuşuyorsun?" dedi Sabran sessizce. "İlk başta hiç evlenmek istememiştim ve tekrar evlenmek de istemiyorum, biliyorsun. Bu bir yana, benim istediğim sensin. Başka kimse değil."

"Ancak hüküm sürdüğün sürece asla benimle görünemezsin. Ben bir kâfirim ve..."

"Sus." Sabran ona sarıldı. "Sus artık."

Ead onu sıkıca sarmalayıp kokusunu içine çekti. Beraber mermer bir banka oturdular.

"Adaşım Yedinci Sabran, Taht Nedimesi'ne âşık oldu," diye mırıldandı Sabran. "Kızı için tahttan indikten sonra ömrünün geri kalanını Taht Nedimesi'yle geçirdi. İsimsiz Olan'ı yenebilirsek görevim bitmiş olacak."

"Benimki de." Ead pelerinini etraflarına sardı. "Belki o zaman seni kaçırabilirim."

"Nereye?"

Ead, Sab'ı şakağından öptü. "Bir yerlere."

Bu aptalca bir rüyaydı ancak sadece bir anlığına bu rüyayı içinde yaşamak için kendine izin verdi. Yanında Sabran'ın olduğu bir hayat.

"Sen ve Meg benden bir şey saklıyorsunuz," dedi Sabran. "Altınhuş'ta ne oldu?"

Ead kendini cevap vermeye ikna edene dek biraz zaman geçti.

"Bana bir keresinde ilk Inys Kraliçesi Cleolind değilse kim diye sormuştun."

Sabran ona baktı.

"Annem kötü haberleri almak için en iyisinin kış olduğunu söylerdi, her şey zaten karanlık olduğundan. Böylece insan bahara kadar iyileşebilir," dedi Sabran, Ead söyleyeceği sözcükleri ararken. "Özellikle bu bahar en güçlü halimde olmalıyım."

Ead o gözlere bakarken –cadının gözlerine– öğrendiklerini artık içinde tutamayacağının farkındaydı. Sekiz yıl süren yalanların ardından Sabran'a bu hakikati borçluydu.

Yıldızların altında o hakikati verdi.

57

Batı

Ascalon Sarayı'ndaki bir mahzen mezarda, kutsal kanın katili idamını bekliyordu. Loth'un onu tanıdığı onca yıl boyunca hiç kana susamışlık göstermeyen Sabran, Crest'in atlarla sürüklenip parçalanmasını istemişti ancak diğer Tanrısal Dükler böylesi hassas bir zamanda halkın bunu rahatsızlık verici bulacağını söylemişlerdi. En iyisi bu işi sessizce ve hızlıca halletmekti.

Saray bahçesinde bir gece tek başına volta attıktan sonra Sabran pes etmişti. Saki'nin kellesi kesilecekti ve bu, halkın önünde değil, sadece bir avuç şahidin önünde yapılacaktı.

Onun ölümünü izlemeye gelenlere bakarken Crest hiç pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Roslain odanın bir tarafındaydı, başına bir yas başlığı takmıştı. Loth onun büyükannesinin değil, aile adlarını lekeleyen ihanetin yasını tuttuğunu biliyordu.

Lord Calidor Stillwater onu rahatlatmak istercesine bir elini Roslain'in beline koymuştu. Crest ailesinin atadan kalma mülkü olan Cordain Kalesi'nden buraya, o yas tutarken eşinin yanında olmak için gelmişti.

Loth onların yakınında, Margret'la kol kolaydı. Sabran da yakınlardaydı, annesinin ona on ikinci yaş gününde hediye ettiği kolyeyi takıyordu. Soyluların idamlara katılması alışılagelmiş bir şey değildi ancak Sabran aksini yapmanın korkakça olacağını düşünmüştü.

Crest'in başını yaslayacağı alçak bir platform koyulmuş, koyu renk kumaşla örtülmüştü.

Saat onu vurduğunda Crest yüzünü ışığa doğru kaldırdı.

"Merhamet için yalvarmıyorum ve özür dilemiyorum," dedi. "Aubrecht Lievelyn bir günahkâr ve sülüktü. Rosarian Berethnet bir orospuydu, Sabran Berethnet de asla bir kız doğuramayacak bir piç." Bakışlarını Sabran'ınkilere kilitledi. "Onun aksine ben görevimde başarısızlığa uğramadım. Adil cezalar dağıttım. Halgalant'a kendi isteğimle gideceğim, Aziz beni orada açık kollarla karşılayacak."

Sabran bu kışkırtmaya yanıt vermedi ancak yüzü buz gibiydi.

Roslain'in kuzenlerinden biri –o da yas başlığı takıyordu– Crest'in pelerinini ve mühür yüzüğünü aldı, gözlerini bağladı. Cellat yakınlarda duruyordu, tek eli baltanın sapındaydı.

Igrain Crest dimdik bir duruşla platformun yanında diz çöktü ve kaşının üzerinde kılıç işaretini yaptı.

"Ölümüm," dedi, "Aziz uğruna olacak."

Bu sözlerle boynunu platformun çukuruna yerleştirdi. Loth bir kez daha Kraliçe Rosarian'ı ve onun ölümünün nasıl bunun yarısı kadar bile merhametli olmadığını düşündü.

Cellat baltasını havaya kaldırdı. Balta indiğinde Saki'nin kellesi de düştü.

Kimse ses çıkarmadı. Bir hizmetkâr kelleyi saçlarından kavrayıp odadakilerin görebilmesi için havaya kaldırdı. Adalet Şövalyesi'nin kutsal kanı platformdan süzüldü, bir hizmetkâr o kanı kadehle topladı. Ceset kefenlenip platformdan kaldırılırken kuzen Crest, eşinden uzaklaşan Roslain'in yanına geçti.

Mühür yüzüğü normalde sağ ele takılırdı ancak kırık çıkıkçı, Roslain'in elini atellemişti. Roslain onun yerine sol elini uzattı, kuzeni de yüzüğü onun parmağına geçirdi.

"Ekselansları Leydi Roslain Crest, Adalet Düşesi," dedi delege. "Verdiği hükümler doğru olsun, şimdi ve daima."

Igrain Crest ölmüştü. Saki'nin gölgesi bir daha Inys Kraliçeliği'ni karanlığa boğmayacaktı.

Sabran Mahrem Oda'da en sevdiği koltukta oturuyordu. Şöminenin üstünde bir fener saati tik tak ses çıkarıyordu.

Ead ona Kalyba'yı anlattığından beri Sabran neredeyse tek kelime etmemişti. Hikâye bitince içeri girmek istemişti, gecenin geri kalanını Sabran'ın yatağının kapalı perdeleri ardında geçirmişlerdi. Sabran yatağın tavanına bakarken Ead sessizce ona sarılmıştı.

Şimdi de bakışlarını kendi ellerine sabitlemişti. Sabran eklem yerlerini iter, başparmaklarının etli kısmında parmaklarıyla daireler çizer ve taç giyme yüzüğünün cilalı yakutunu ovarken Ead onu izledi.

"Sabran," dedi, "sende onun gücünden eser yok."

Sabran çenesini sıktı. "Onun kanını taşıyorsam alçalan cevheri kontrol edebilirim," dedi. "İçimde ona ait bir şeyler yaşıyor."

"Yıldız küfü ya da portakal ağacı meyvesi olmadan iki büyü türünü de kullanamazsın. Sen büyücü değilsin," dedi Ead, "ve *wyrm*'a dönüşmek üzere de değilsin."

Sabran tırnaklarıyla derisini dürtmeye devam etti. Ead uzanıp onun elini tuttu.

"Aklındaki ne?"

"Muhtemelen bir piç olduğum. Bir yalancının ve Ormanın Hanımı'nın –bebeğimi benden alan kadının– soyundan geldiğim ve böyle bir temelin üstüne asla iyi bir hane kurulamayacağı." Saçı, ikisinin arasında bir perde gibiydi. "Bana dair her şeyin bir yalan olduğu."

"Berethnet Hanesi birçok iyi şey yaptı. Kökeninin bu konuda etkisi yok." Ead onun elini bırakmadı. "Gayrimeşru olmana gelince... Baban hayatta demek oluyor. Bu iyi değil mi?"

"Gian Harlowe'u tanımıyorum. Nereden bakılırsa bakılırsın benim babam Lord Wilstan Fynch'ti," dedi Sabran alçak sesle, "ve o da öldü. Tıpkı annem, Aubrecht ve daha birçokları gibi."

Kederlibaş onu etkisi altına almıştı. Ead, Sabran'ın ellerini ovarak ısıtmaya çalıştı ancak nafileydi.

"Neden kancayı karnıma soktu anlamıyorum." Sabran diğer eliyle karnını sıvazladı. "Doğruyu söylüyorsa kızını, Birinci Sabran'ı sevmiş demektir. Ben de onun kanındanım."

Kancanın kendisi yok olmuştu. Onu alan hekime göre geriye kalan tek şey bir tutam saçtı.

"Kalyba artık insanlığından çok uzak. Sen onun kanındansın evet ama seni sevebileceği kadar güçlü değil bu yakınlık. Tek istediği tahtın," dedi Ead. "Onu asla anlayamayabiliriz. Önemli olan İsimsiz Olan'la iş birliği içinde olması, bu da onu bizim düşmanımız yapıyor."

Kapı tıklatıldı. Bir Zümre Şövalyesi gümüş kaplama zırhıyla içeri girdi.

"Majesteleri," dedi kadın eğilerek, "az önce Brygstad'dan bir kuş geldi. Lievelyn Hanesi'nden Ekselansları Yüce Prenses Ermuna'nın gönderdiği acil bir mektup."

Mektubu Sabran'a verip odadan çıktı. Sabran mührü kırıp pencereye doğru döndü, bir yandan mektubu okuyordu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Ead.

Sabran burnundan derin bir nefes aldı.

"Tarih..." Mektup yere düştü. "Tarih... *bu* baharın üçüncü günü."

Kum saati ters çevrilmişti demek. Ead bu bilginin onu dehşete düşürmesini beklemişti ancak bir yanı hep biliyordu.

Bin yıl neredeyse doldu.

"Neporo ve Cleolind, İsimsiz Olan'ı Ascalon'un kuruluşundan altı yıl sonra bağlamış olmalılar." Sabran ellerini şömine rafına yasladı. "Çok vaktimiz yok."

"Boşluk'u geçecek kadar vaktimiz var," dedi Ead. "Sabran, ittifak yapmak için elçilerini derhal Doğu'ya yollaman lazım, ben de onlarla gitmeliyim. Diğer cevheri bulmak için. O zaman en azından onu tekrar bağlayabiliriz."

"Boşluk'u körü körüne geçemezsin," dedi Sabran gerilerek. "Önce Doğulu hükümdarlara mektup yazmam gerek. Seiikililer ve Göllüler kıyılarına ayak basan her yabancıyı öldürür. Özel bir elçi heyeti için onlardan izin almam lazım."

"Buna vakit yok. Mektubun buraya gelmesi haftalar alır." Ead kapıya yöneldi. "Hızlı bir gemiyle önden giderim ve..."

"Kendi canın umurunda değil mi senin?" dedi Sabran öfkeyle. Ead durdu. "Ascalon'dan ayrıldığında *haftalar boyu* ölü olduğunu sandım. Şimdi denizin karşı kıyısına, ölümle ya da hapisle burun buruna gelebileceğin bir yere korunmasız ve zırhsız gitmek istiyorsun."

"Bunu çoktan yaptım Sabran. Inys'e geldiğim gün." Ead yorgunca gülümsedi. "Bir kere hayatta kaldıysam yine kalabilirim."

Sabran gözleri kapalı, eklemleri rafı sıkmaktan beyazlamış halde dikildi.

"Gitmen gerektiğini biliyorum," dedi. "Senden kalmanı istemek rüzgârı kafeslemeye çalışmak gibi olur ama lütfen bekle Ead. Elçi heyetini ayarlayayım, ne kadar çok kişi olursa o kadar güçlü olursun. Tek başına gitme."

Ead kapı kolunu daha sıkı kavradı.

Sabran haklıydı. Birkaç gün beklemek, Doğu'da geçireceği birkaç günü kaybetmek demekti ancak başının vücudundan ayrılmasına engel olabilirdi.

Sabran'a dönüp, "Kalacağım," dedi.

Bunu duyan Sabran gözleri dolu dolu onun yanına gelip Ead'a sıkıca sarıldı.

Ead onun şakağına bir öpücük kondurup Sabran'ı kendine çekti.

Sabran'a bahşedilen hayat acımasızdı. Taht Nedimesi o uyurken ölmüştü, eşi kollarının arasında, annesi gözlerinin önünde. Kızı hiç nefes dahi alamamıştı. Babası –tabii babası gerçekten oysa– Yscalin'de, Sabran'ın elinin uzanmadığı bir yerde can vermişti.

Tüm yaşamı boyunca kayıplar peşini bırakmamıştı. Elindekilere bu kadar sıkı tutunması şaşırtıcı değildi.

"Beraber yürüdüğümüz ilk günü hatırlasana. Bana sevda alakargasını ve uzun zamandır ayrı olsalar bile eşinin ötüşünü nasıl hep tanıdığını anlatmıştın," diye fısıldadı Ead ona. "Kalbim seninkinin şakımasını tanıyor, senin kalbinin de benimkini tanıdığı gibi. Sana hep geri döneceğim."

"Bu sözünü unutturmam Eadaz uq-Nāra."

Ead, Sabran'ın ağırlığını, kokusunu, sesindeki belirgin tonu ezberlemeye uğraştı. Onu aklına kazımaya çalışıyordu. "Aralaq seni korumak için burada kalacak. Onu buraya bu yüzden getirdim," dedi. "Asık suratlıdır ama sadıktır ve bir *wyvern*'ı gayet güzel deşebilir."

"Ona iyi bakacağım." Sabran geri çekildi. "Elçi heyetini konuşmak için diğer Tanrısal Dükler'le derhal görüşmeliyim. Erdemler Konseyi'nin kalanı gelince de bu... Doğu Önergesi'ni onlara sunacağım. Alçalan cevheri gösterip tarihin önemini anlatırsam benim lehime oy vereceklerinden eminim."

"Sonuna dek karşı çıkacaklardır," dedi Ead, "ama sen tatlı dillisin."

Sabran başını salladı, yüzü kararlılıkla sertleşti. Ead onu şehri izler halde bırakıp odadan çıktı.

Sarmal merdivenden inip Kraliyet Kış Bahçesi'nin altındaki açık salona girdi, on iki küçük balkon kışın açan çiçeklerle doluydu. Kendi odasına açılan kapıya doğru yürürken arkasında keçe kadar yumuşak ayak sesleri duydu.

Yavaşça arkasını döndü. Bir ışık hüzmesinin altında bir Kızıl Hanım duruyordu.

Dudaklarında ağaçtan yontulmuş bir tüftüf vardı.

Ead bir nefes dahi alamadan bir dart gömleğini delip geçti. Dartın ısırığından ölüm yayılıyordu.

Çenesini titretecek bir kuvvetle diz çöktü. Titreyen elini karnına kaldırdı, içindeki ince dartı hisseti. Katili onu yakalamış ve indirmişti.

"Bağışla beni Eadaz."

"Nairuj," dedi Ead öksürerek.

Bugünün geleceğini biliyordu. Bir Manastır rahibesi onun kalkanlarından uzak durabilirdi.

Damarlarına eriyen cam yerleşiyordu. Kasları zehri reddederek dartın etrafında kasıldı. "Doğurmuşsun," demeyi başardı.

Koyu sarı gözler ona baktı. "Bir kız," dedi Nairuj, bir anlık duraksamadan sonra. "Bunu yapmak istemedim kardeşim ancak Başrahibe senin susturulmanı emretti." Ead, Nairuj'un parmağındaki yüzüğü çıkarıp almasını hissetti. En büyük hayali olan yüzüğü. "Cevher nerede? Beyaz cevher?"

Ead cevap veremiyordu. Duyuları çoktan eriyip gitmeye başlamıştı bile. Kaburgaları yok oluyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Nairuj cevheri bulmak için boğazını yoklarken Ead karnındaki dartı tutup çıkardı.

Buz gibiydi. İçindeki tüm ateş sönüyor, geriye kül bırakıyordu.

"İsimsiz..." Nefes almak bile ızdıraptı. "Bahar. Baharın ü... üçüncü günü."

"Neler oluyor?"

Sabran. Sesi korkuyla gerilmişti.

Nairuj bir ok gibi hareket etti. Bir zamanlar kardeşi olan kadın ağzını ipek bir kumaşla örtüp en yakındaki korkuluğun üstünden atlarken Ead sulanan gözlerle onu izledi.

Koridordan ayak sesleri geldi. "Ead..." Sabran nefes nefese Ead'ı kollarına çekti. "Ead!" Sabran'ın yüz hatları birbirine karışıyordu. "Bana bak. Bana bak Ead, lütfen. Sa... sana ne yaptı, söyle. Hangi zehir..."

Ead konuşmaya çalıştı. Sadece bir kez daha onun adını söylemeye. Sözünü bozduğu için özür dilemeye.

Sana hep geri döneceğim.

Karanlık bir koza misali etrafını sardı. Düşünceleri portakal ağacına kaydı. *Sen ölemezsin. Ead. Lütfen.* Ses uzaklaşıyordu. *Lütfen beni burada bir başıma bırakma.* Ead aralarındakini düşündü, mum dansından dudaklarının ilk kez birbirine dokunuşuna kadar.

Sonra hiçbir şey düşünemedi.

Ascalon'da güneş batıyordu. Loth pencereden mumla aydınlatılmış Kaymaktaşı Kule'yi izledi, Erdemler Konseyi orada Doğu Önergesi'ni tartışıyordu.

Ead yatakta uzanıyordu. Dudakları da saçları kadar karaydı, korsesi açılmış, karnındaki bir iğne deliğini ortaya sermişti.

Sabran onun yanından ayrılmamıştı. Sanki bakışlarını ondan ayırmak Ead'ın yaşama bağlı olduğu pamuk ipliğini kesecekmiş gibi gözünü kırpmadan onu izliyordu. Dışarıdaki Aralaq Mahrem Bahçe'de volta atıyordu. Kraliyet Hekimi, Ead'ı muayene etsin diye Aralaq'ı dışarı çıkarmak için çok dil dökmek gerekmişti ve o zaman bile adam, Ead'a dokunmaya kalktığında Aralaq onu ısırmaya yeltenmişti.

Hekim Bourn hasta yatağının başında yelkovan misali dönüyordu. Ead'ın nabzını ölçüyor, alnına dokunuyor, yarayı inceliyordu. Nihayet gözlüklerini çıkardığında Sabran başını kaldırıp ona baktı.

"Leydi Nurtha zehirlenmiş," dedi, "ama neyle zehirlenmiş bilemiyorum. Bu belirtiler daha önce gördüğüm gibi değil."

"Zalim rahibe," dedi Loth. "Zehrin adı bu."

Zehrin öldürmesi gerekiyordu. Ead bir kez daha kaderine karşı çıkmıştı.

Kraliyet Hekimi somurttu. "Hiç öyle bir zehir duymamıştım lordum. Zehri bedeninden nasıl çıkaracağımı bilmiyorum." Tekrar Ead'a baktı. "Majesteleri, bana kalırsa Leydi Nurtha derin bir uykuya yatırılmış. Belki uyandırılabilir, belki uyandırılamaz. Tek

yapabileceğimiz elimizden geldiği kadar uzun süre onu hayatta tutmak. Bir de onun için dua etmek."

"Onu *uyandıracaksın*," diye fısıldadı Sabran. "Bir yolunu bulacaksın. Ölürse..."

Sesi çatladı, başını ellerinin arasına aldı. Kraliyet Hekimi eğilerek selam verdi.

"Üzgünüm majesteleri," dedi. "Onun için elimizden geleni yapacağız."

Odadan çıktı. Kapı kapandığında Sabran titremeye başladı.

"Beşikte lanetlenmişim ben. Ormanın Hanımı beni lanetlemiş." Bakışlarını Ead'dan hiç ayırmıyordu. "Tacımı kaybetmekle kalmadım, sevdiğim insanlar kış vakti güller gibi birer birer ölüyor. Hep gözlerimin önünde."

Yatağın diğer tarafında onu izleyen Margret şimdi Sabran'ın yanına oturmaya gelmişti.

"Böyle şeyler düşünme. Sen lanetli değilsin Sab," dedi nazik ama kararlı bir tonda. "Ead ölmedi, yasını da tutmayacağız. Onun için ve inandığı her şey uğruna savaşacağız." Ead'a baktı. "Ancak şunu söyleyeyim, o uyanana kadar Tharian'la evlenmeyeceğim. Bu aptallık beni mihraba götürmekten onu kurtaracak sanıyorsa çok yanılıyor."

Loth, Margret'ın kalktığı sandalyeye oturdu. Ellerini kavuşturup dudağına yasladı.

Lasia'da kan kaybederken bile Ead hiç bu kadar savunmasız görünmemişti. Canı ve sıcaklığı uçup gitmiş gibiydi.

"Doğu'ya gideceğim." Loth'un sesi boğuktu. "Erdemler Konseyi neye karar verirse versin senin temsilcin olarak Boşluk'un karşısına geçmeliyim Sabran. Bir ittifak kurmak için. Diğer cevheri aramak için."

Sabran uzunca bir süre sessiz kaldı. Dışarıda Aralaq insanın içini ürperten bir şekilde uludu.

"Önce Ebedî Hükümdar Dranghien Lakseng'in yanına gitmeni istiyorum," dedi Sabran. "O bekâr, bu yüzden ona sunacak

daha çok şeyimiz var. Bize katılmayı kabul ederse Seiiki Savaş Beyi'ni ikna edebilir."

Loth onu kalbi burularak izledi.

"Yanında iki yüz kişilik bir maiyet göndereceğim. Ebedî Hükümdar'ı etkileyeceksen Inys Kraliçeliği'nin ihtişamını sergilemelisin." Bakışlarını Loth'a çevirdi. "Geri dönmen ya da şartları Inys'de tartışmak için vakit olmayacak. Kalbinde bizim çıkarlarımızla, istediğimiz sonuca varmak amacıyla bu ittifakı kuracağına inanıyorum."

"Kuracağım, yemin ederim."

Loth için bu oda çoktan bir mezarı andırıyordu. Bu düşünceyi aklından atarak Ead'ın yanına gitti ve bir bukleyi kulağının arkasına nazikçe sıkıştırdı. Bunun bir elveda olduğunu düşünmeyecekti.

Sabran asaletle sandalyesinden kalktı.

"Bana geri döneceğine söz verdin," dedi Ead'a. "Kraliçeler verilen sözleri unutmazlar Eadaz uq-Nāra."

Duruşu kaskatıydı. Loth onu kolundan tutup nazikçe odadan dışarı çıkardı, Margret'ı nöbet tutması için geride bıraktılar.

Loth kraliçesinin yanında yürüdü. Koridorun sonuna ulaştıklarında nihayet Sabran kendini bıraktı. O yere çöktüğünde Loth onu kollarının arasına aldı ve Sabran sanki ruhu sökülüp alınmış gibi hıçkırarak ağladı.

V

Burada Ejderhalar var

Kimin sözünü bile isteye dinledi de
Bu vahim yolculuğa cüret etti,
Bu öfkeli denizlere?

– Anonim, *Man'yōshū*

58

Batı

Zarafet günlerdir yol alıyordu ancak geçen zaman asırlar gibi hissettiriyordu.

Loth zaman mefhumunu kaybetmişti. Tek bildiği bu gemiden inip karaya ayak basmak istediğiydi.

Sabran Doğu Önergesi'ni canla başla savunmuştu. O esnada Erdemler Konseyi hiç uyumamıştı. Başkanları, Inys halkının kâfirler ve *wyrm*'larla yapılacak bir ittifaka nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydi zira bu olay insanların bildiği her şeye karşı çıkıyordu. Bu durumun dinî yönden nasıl haklı çıkarılabileceğine dair saatler süren tartışmanın, Müritler Heyeti'ne çok kez danışmanın ve bu konunun lehinde ve aleyhinde alevli tartışmaların ardından Sabran oyları kendi yanına çekmişti. Elçi heyeti de bir gün içinde yola çıkmıştı.

Plan ne kadar umutsuzca olursa olsun yavaş yavaş şekillenmeye başlıyordu. Boşluk'ta zafer kazanma ihtimallerini artırmak için Ejderik Ordu'yu bölmeleri gerekecekti. Sabran kutsal çağrıyla Erdemlik ülkelerinin silahlanmalarını istemiş, hem Erdemlik hem Güney hükümdarlarına mektuplar yazarak baharın ikinci günü Cárscaro'yu kuşatmak ve geri almak için Inys'e yardım etmelerini istemişti. Tek Ejderik kaleye saldırarak Fýredel ve aslarını, Yscalin'i savunmak için orada kalmaya mecbur bırakabilirlerdi.

Tehlikeli olacaktı. Çok kişi ölecekti. *Herkesin* ölme ihtimali vardı ancak başka bir seçenek yoktu. Ya İsimsiz Olan'a daha uyandığı an saldıracak ya da onun tüm dünyayı yok etmesini bekleyeceklerdi. Loth elinde kılıçla ölmeyi tercih ederdi.

Onun tekrar Inys'den ayrılacağını duyunca annesinin aklı başından gitmişti fakat Loth en azından bu defa veda edebilmişti. Annesi ve Margret onu Tünemiş'ten uğurlamışlardı, onlarla gelen Sabran da Loth'un Ebedî Hükümdar'a göstermesi için taç giyme yüzüğünü vermişti. Yüzük şimdi Loth'un boynuna bir zincirle asılıydı.

Sabran'ın kararlılığı kesinlikle hayranlık vericiydi. Bu ittifaktan korktuğu belliydi ancak Sabran tebaası için her şey yapardı. Loth ayrıca Sabran'ın, Ead'ı onurlandırma yolunun da bu olduğunu seziyordu.

Ead. Her uyandığında Ead'ın yanında, onunla beraber yolda olduğunu sanıyordu.

Kapı tıkladı. Loth gözlerini açtı.

"Evet?"

Miço içeri girip eğilerek selam verdi.

"Lord Arteloth," dedi kadın, "diğer geminin görüş hizasındayız. Gitmeye hazır mısınız?"

"Kemikevi Çukuru'na vardık mı?"

"Evet, lordum."

Ayakkabılarına uzandı. Diğer gemi onu On İki Göl İmparatorluğu'na götürecekti.

"Elbette," dedi. "Bir saniye. Birazdan güverteye gelirim."

Kadın tekrar eğilip odadan çıktı. Loth pelerinini ve çantasını aldı.

Korumaları kamarasının dışında bekliyorlardı. Sabran'ın ona ödünç verdiği Zümre Şövalyeleri, tam takım zırhlar yerine cübbelerinin altına zincir zırhlar giymişlerdi, cübbeleriyse Inys kraliyet amblemiyle işlenmişti. Loth güverteye çıkarken onu izlediler.

Gök yıldızlarla süslenmişti. Loth geminin burnuna yürürken suya dik dik bakmamaya uğraştı. *Zarafet*'in burnunda geminin kaptanı, kaslı kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

Boşluk, diğer denizlerde bulunmayan birçok şeye ev sahipliği yapıyordu. Loth iğne gibi dişleri olan sirenlere, mum gibi parıldayan balıklara, bir gemiyi bütün olarak yutabilecek balinalara dair hikâyeler duymuştu. Uzakta bir savaş gemisinin ışıklarla yanıp sönen devasa silüetini seçebiliyordu. Geminin sancağını ve flamasını görebilecekleri kadar yaklaştıklarında kaşlarını kaldırdı.

"*Ölümsüz Gül.*"

"Aynen öyle," dedi kaptan. Al yanaklı, uzun boylu, Inysli bir kadındı. "Kaptan Harlowe Doğu sularını iyi bilir. Buradan itibaren sizi o götürecek."

"Harlowe," dedi Zümre Şövalyeleri'nden biri. "Korsan değil mi o?"

"Yasal korsan."

Şövalye homurdandı.

Zarafet, Ölümsüz Gül'ün yanına yanaştı. Hiçbir gemi Boşluk'ta demir atamazdı, bu yüzden mürettebatlar gemileri birbirine bağlamaya başladılar. Gemiler sonsuz karanlıkta süzülüyordu.

"Benimle taşak geçiyorsun, Arteloth Beck mi o?" Estina Melaugo ellerini beline koyup Loth'a sırıttı. "Seni tekrar göreceğimizi hiç düşünmemiştim lordum."

"İyi akşamlar Bayan Melaugo," diye seslendi Loth, tanıdık bir yüz görmekten memnun halde. "Keşke daha konuksever bir yerde buluşuyor olsaydık."

Melaugo cıkladı. "Adam Yscalin'e gitmiş ama kalkmış Boşluk'tan korkuyor. Gözyaşlarını silip soylu kıçını buraya getir küçük lord." Bir ip merdiveni aşağı salıp şapkasını kenarından tutarak eğdi. "Teşekkürler Kaptan Lanthorn. Harlowe selamlarını yolluyor."

"Sen de selam söyle," dedi *Zarafet*'in kaptanı, "ve bol şans Estina. Kendine dikkat et."

"Hep ederim."

Maiyeti toplanırken Loth merdivenden çıktı. Mavi sulara doğru yelken açan Kaptan Lanthorn'u kıskanıyordu. Merdivenin tepesinde bekleyen Melaugo onun gemiye çıkmasına yardım etti, ardından sırtına bir tane patlattı.

"Hepimiz öldüğüne dair bahis oynamıştık," dedi Loth'a. "Cárscaro'dan nasıl kaçtın?"

"Donmata Marosa sayesinde," dedi Loth. "O olmasaydı kaçamazdım."

Donmata'yı düşününce boğazı sızladı. Gözleri küllerle dolu Yscalin İnsan Kraliçesi'ne dönüşmüş olabilirdi.

"Marosa." Melaugo kaşını kaldırdı. "Bunu söylemeni beklememiştim. Bu hikâyeyi dinlemem lazım ama önce Kaptan Harlowe seni görmek istiyor." Şövalyeler kendilerini ve ağır zırhlarını küpeştenin üstünden çekerken yasal korsanlara ıslık çaldı. "Lord Arteloth'un ekibini şu merdivenden çıkarıp kamaralarına götürün. Canlanın hadi!"

Mürettebat itiraz etmeden Melaugo'nun dediklerini yaptı. Hatta bazıları Inys elçi heyetinin *Ölümsüz Gül*'e tırmanmasına yardım ederken Loth'a başlarını eğerek selam verdi.

Melaugo, Loth'u arkasına katarak güvertenin öbür ucuna ilerledi. Gian Harlowe mumlarla aydınlatılmış kamarasındaydı, Gautfred Plume –serdümen– ve gümüş saçlı, solgun benizli bir kadınla bir haritanın üstüne eğilmişti.

"Ah. Lord Arteloth." Sesi, son görüşmelerindekinden biraz daha sıcaktı. "Tekrar hoş geldiniz. Oturun." Sandalyeyi işaret etti. "Bu benim yeni haritacım Eldingli Hafrid."

Kuzeyli kadın selam verircesine bir elini göğsüne koydu. "Neşe ve sağlık üzerinize olsun Lord Arteloth."

Loth sandalyeye oturdu. "Sizin de hanımefendi."

Harlowe başını kaldırdı. Altın tokalı bir yelek giymişti. "Söylesenize," dedi, "Boşluk'u nasıl buldunuz lordum?"

"Pek hoşuma gittiğini söyleyemem."

"Hımm. Size korkak derdim ancak bu sular en sağlam denizcileri bile huzursuz eder, gerçi siz o kadar cesur adımlarla ölümünüze yürümüşken kimse size korkak diyemez." Yüzünden bir ifade gelip geçti. "Cárscaro'dan nasıl kaçtığınızı sormayacağım. Bir adamın hayatta kalmak için yaptıkları onu bağlar. Dostunuza ne olduğunu da sormayacağım."

Loth bir şey demedi ama midesi buruldu. Harlowe ona haritaya yaklaşmasını işaret etti.

"Size nereye gittiğimizi göstereyim, böylece geçiş konusunda size cıyaklarlarsa onlara rotamızı anlatabilirsiniz."

Harlowe haritanın üzerine eğildi. Harita dünyada bilinen üç kıtayı ve onları takımyıldızlar gibi çevreleyen adaları gösteriyordu. Kalın eklemli bir parmağıyla haritasının sağ tarafına hafifçe vurdu.

"Bin Çiçek Şehri'ne gidiyoruz. Oraya gitmek için Boşluk'un güney sularından geçeceğiz, böylece batı rüzgârlarını yakalayıp seyahatimizi bir iki hafta kısaltabiliriz. Üç dört hafta içinde Güneşdansı Denizi'ne varmış oluruz." Çenesini ovdu. "Oradan sonra yolculuk daha zor olacak. *Gül*'ü düşman gemisi olarak gören Seiiki donanmasından ve... Doğu'da görülmüş olan, Valeysa'nın yönettiği *wyrm*'lardan uzak durmamız gerekecek."

Loth, Fýredel'i, onun kardeşlerinden birini görmek istemediğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"On İki Göl İmparatorluğu'nun güneybatı kıyısındaki kapalı bir limana gitmeyi hedefliyoruz." Harlowe haritada konumu gösterdi. "Eskiden orada çok sayıda fabrika vardı, Lakseng Hanesi deniz yasağından önce orada ticaret yapardı. Bu, Keder Çağı'ndan önceydi tabii. O limana demir atmak İmparator'a güçlü bir mesaj gönderecektir."

"Kapalı bir kapıyı yeniden açmak istediğimizi gösterecek," dedi Loth. "Ebedî Hükümdar'la ilgili ne biliyorsunuz?"

"Neredeyse hiçbir şey. Lakseng surları olan bir sarayda yaşıyor, yazın olan resmî geziler için dışarı çıkıyor ve davetsiz misafirlere Seiiki'nin tuz lordlarından biraz daha yumuşak davranıyor."

"Niye?"

"Çünkü Seiiki bir ada ülkesi. Ejderik veba oraya dişlerini geçirdiğinde adaya hızla yayıldı. Neredeyse tüm nüfusu yok ediyordu. Göllülerin vebadan kaçacak daha çok yeri vardı." Harlowe gözlerini dahi kırpmadan Loth'a bakıyordu, onu bakışlarıyla hapsetti. "Ebedî Hükümdar'ın Kraliçe Sabran'la evlenmeye layık olduğundan emin olun lordum. Kraliçe onu sevecek bir prensi hak ediyor."

Harlowe konuşurken yanağında bir kas attı. Çenesini sıkarak başını tekrar haritaya eğdi ve haritacısına yaklaşmasını işaret etti.

"Kraliçe Sabran için elimden geleni yapacağım Kaptan Harlowe," dedi Loth sessizce. "Onurum üstüne yemin ederim."

Harlowe homurdandı.

"Kamaranız hazır. Bir şey gemiye çarparsa altınıza işememeye çalışın. Balinadır." Başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi Estina. Şu adamın midesine biraz içki girsin."

Melaugo onu kıç güvertesinden geçirirken Loth uzaklaşmakta olan *Zarafet*'e son bir bakış attı. *Ölümsüz Gül*'ün şimdi Boşluk'un ortasında bir başına olduğu gerçeğini düşünmemeye uğraştı.

Şimdiki kamarası bir öncekinden daha iyiydi. Loth bu terfinin sebebinin soylu kanına yeni yeni saygı duyulmaya başlaması değil, Yscalin'e girip oradan sağ çıkarak hikâyesini anlatabilmesi olduğunu düşünüyordu.

Anlatmıştı da. Hikâyesini, pencere oturağına oturup onu dinleyen Melaugo'yla paylaştı. Donmata Marosa'nın hapsedilmesini, Yscalin'in İnsan Kralı'na dair gerçeği, Kit'in can verdiği tüneli anlattı.

Ead'a duyduğu sadakat dolayısıyla Portakal Ağacı Manastırı'yla ilgili kısımları atladı. Bunun yerine Eğirmenler'i geçip

Mentendon üzerinden Inys'e kaçtığını söyledi. Nihayet anlatmayı bitirdiğinde Melaugo başını iki yana salladı.

"Üzüldüm, gerçekten. Lord Kitston iyi kalpli biriydi." Beline astığı cep şişesinden bir yudum aldı. "Şimdi de Doğu'ya gidiyorsun. Cesaretini kanıtladın ama orası da zorludur, göreceksin."

"Yaptıklarım yüzünden," dedi Loth, "zorlukları hak ediyorum." Dudaklarını ıslattı. "Kit'in ölmesi benim suçum."

"Yapma böyle. Seninle gitmeyi o seçti. Yscalin'de ya da gemide, hatta evinde kalabilirdi." Cep şişesini Loth'a uzattı. Loth şişeyi kabul etmeden önce kısa bir an tereddüt etti. "Bizim Doğuluların yardımına ne kadar ihtiyacımız varsa onların da Batı'nın yardımına o kadar ihtiyaçları olduğuna dair ikna etmeye çalışacaksın onları. Ne var ki onlar tek başlarına bunca asır sağ kaldılar ve Kraliçe Sabran'la bir ittifak, dünyanın bizim tarafımızdaki bir prens için bir armağan olsa da Ebedî Hükümdar'ı etkilemeyebilir. Kraliçe Sabran bizim için soylu biri ama onun için bir kâfir. Kraliçenin dini ejderhalardan nefret üzerine kurulu, onunkiyse ejderhalara hürmet üstüne."

"Alevli türlere hürmet etmiyorlar." Loth şişeyi kokladı. "Doğulular *onlara* tapmıyor."

"Evet. İsimsiz Olan'dan ve onun türünden bizim gibi korkuyorlar," dedi Melaugo, "ama Kraliçe Sabran bu planı gerçekleştirmeyi planlıyorsa bazı ilkelerini yine de feda etmesi gerekebilir."

Loth içkiyi yudumladı ve yakıcı içki burnuna dolunca öksürdü. Melaugo güldü.

"Tekrar dene," dedi. "Bu defa daha yavaş yudumla."

Loth tekrar denedi. İçki hâlâ yanaklarındaki eti eritiyor gibi hissetse de şimdi onu karnına kadar ısıtmıştı.

"Sende kalsın. Boşluk'ta lazım olur." Ayağa kalktı. "Görev çağırıyor ancak Göllü denizcilerimizden biri sana geleneklerini öğretebilir mi diye soracağım, bir de kendi dillerinden birkaç sözcük öğretirlerse iyi olur. Majesteleri İmparator'a seni tam bir budala olarak sunmayalım."

Yoğun bir sis *Ölümsüz Gül*'ün üstüne çörekleniyor, gündüzleri bile gemiyi karanlığa hapsediyordu. Fenerler dalgaların üstüne hayaletleri andıran ışıklar saçıyordu. Loth soğuktan kaçınmak için genelde kamarasında kaldı, Thim adındaki Göllü bir topçu da Loth'un kamarasına gelip ona On İki Göl İmparatorluğu'yla ilgili bir şeyler öğretmekle görevlendirilmişti.

Thim on sekizindeydi ve sabrı sonsuz gibiydi. Loth'a ülkesinden bahsetti. Ülkesi on iki bölgeye ayrılmıştı, her bir bölge bir Büyük Göl'e ev sahipliği yapıyordu. Geniş topraklar Düşmüş Gece Lordları'nda sona eriyordu: Düşmüş Gece Lordları, kıtasının gerisine açılan yolu kapatan dağlardı ve aralarından en büyüğü de acımasız Brhazat idi. Thim, Loth'a birçok Doğulunun Büyük Matem'den kaçmak için Düşmüş Gece Lordları'nı aşmaya çalıştığını anlattı, aralarında son Sepul Kraliçesi de vardı ancak hiçbiri geri dönmemişti. Uzun zamandır donmuş olan cesetleri hâlâ karın içinde uzanıyordu.

On İki Göl Ebedî İmparatoru, Lakseng Hanesi'nin şu anki lideriydi ve büyükannesi Büyük Dul İmparatoriçe tarafından yetiştirilmişti. Hanesi, göksel düzlemden düşmesinin ardından ejderhayı ilk bulan insanın soyundan geldiğini iddia ediyordu. Halk arasında hanedanın bazı hükümdarlarının insan biçimindeki ejderhalar olduğuna dair ("Lakseng Hanesi'nin onaylamadığı ya da reddetmediği") dedikodular dönüyordu. Kesin olan şey şuydu ki bir Göllü imparator ne zaman ölümün kıyısında olsa Kraliyet Ejderhası onun meşru vârisleri arasından bir halef seçerdi.

Sarayda bir İmparatorluk Ejderhası olması Loth'u geriyordu. *Wyrm*'lar tarafından yönetilmek ne kadar da tuhaftı.

"O sözcük yasak," demişti Thim ciddi bir şekilde, Loth bir kere *wyrm* dediğinde. "Ejderhalarımıza isimleriyle hitap ederiz, Batı'dan gelen kanatlı yaratıklaraysa *ateş soluyanlar* deriz."

Loth bunu bir kenara not etti. Hayatı şu anda öğrendiklerine bağlı olabilirdi. Thim'in başka yerde işi olduğunda Loth vaktini Zümre Şövalyeleri'yle ve bazen Melaugo'nun müsait olduğu nadir zamanlarda onunla iskambil oynayarak geçiriyordu. Melaugo onları her defasında yeniyordu.

Gece çöktüğünde uyumaya çalışıyordu ancak bir keresinde insanın ruhuna işleyen bir şarkının peşine düşerek tek başına güverteye çıkmıştı.

Fenerler söndürülmüştü ancak yıldızlar neredeyse etrafı görebileceği kadar parlaktı. Harlowe geminin burnunda bir pipo tüttürüyordu, Loth onun yanına geldi.

"İyi akşamlar Kaptan..."

"Şişş." Harlowe heykel gibi kıpırtısızdı. "Dinleyin."

Siyah dalgaların üstünde bir şarkı süzülüyordu. Loth'un içinden bir ürperti geçti. "Ne o?"

"Sirenler."

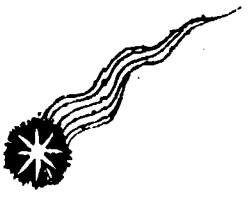
"Bizi öldürmek için tuzağa çekmeyecekler mi?"

"O sadece hikâyelerde olur." Ağzından duman yükseldi. "Denizi izleyin. Çağırdıkları denizdir."

Başta Loth'un tek gördüğü hiçlikti. Ardından suda bir ışık çiçeği açtı ve denizin yüzeyini aydınlattı. Bir anda Loth on binlerce balığı görebilir olmuştu, her biri gökkuşağı gibi ışıldıyordu.

Hróth'un gök ışıklarına dair hikâyeler duymuştu. O ışıkları suyun altında göreceğini hiç düşünmemişti.

"Gördüğünüz gibi lordum," diye mırıldandı Harlowe. Işık gözlerinde parıldadı. "Her yerde güzellik bulabilirsiniz."

59

Doğu

Dalgalar altında köpürürken *Ölümsüz Gül* inledi. Güneşdansı Denizi'nin sularına geçmelerinden bir hafta sonra bir fırtına başlamış ve o zamandan beri de durmamıştı.

Su geminin gövdesine insanın çenesini titreten bir güçle çarptı. Rüzgâr uludu ve gök gürledi, fırtınayla savaşan müret-tebatın haykırışlarını boğdu. Kamarasında oturan Loth gözleri kapalı mırıldanarak Aziz'e dua etti ve öğürmelerini bastırmaya uğraştı. Bir sonraki dalgayla beraber başının üstündeki fener titreşip söndü.

Artık dayanamıyordu. Bu gece ölecekse burada ölmeyecekti. Pelerinini bağladı –parmakları tokanın üstünde kaydı– ve kapısını omzuyla iterek kamarasından çıktı.

"Lordum, kaptan kamaralarda kalmamızı söyledi," diye seslendi korumaları biri onun arkasından.

"Cesaret Şövalyesi bize ölümün gözlerinin içine bakmamızı söyler," diye yanıtladı Loth. "Buna uymayı düşünüyorum."

Sesi hissettiğinden daha cesur çıkıyordu.

Güverteye çıktığında fırtınanın kokusunu alabildi. Rüzgâr kükreyerek gözlerine vuruyordu. O gemi direklerinden birine atılırken ayakkabıları kaydı, Loth direğe sarıldığında çoktan iliklerine kadar ıslanmıştı. Başının üstünde bir şimşek çakıp onu kör etti.

"Kamarana geri dön küçük lord," diye bağırdı Melaugo. Gözlerinden siyah boya akıyordu. "Burada ölmek mi istiyorsun?"

Harlowe çenesini sıkmış, kıç güvertesinde dikiliyordu. Plume dümendeydi. *Gül* devasa bir dalganın tepesine çıkarken denizciler haykırdı. Paspasçılardan biri kenardan aşağı fırladı, attığı çığlık gök gürültüsünde kayboldu, bir diğeri tutunduğu yerden kopup güverteden aşağı sürüklendi. Yelkenler şişip şakladı, Ascalon'un simgesi eğilip büküldü.

Loth yanağını gemi direğine yasladı. Boşluk'u geçerlerken gemi ona sağlam gelmişti, şimdiyse geminin içinin ne kadar boş olduğunu hissediyordu. Vebadan sağ çıkmış, bir horozbaşın gözündeki ölümü görmüştü ancak anlaşılan Doğu'nun sularında can verecekti.

Dalgalar *Ölümsüz Gül*'ü dört bir yandan döverken gemi dalganın üstünden aşağı düştü, tüm mürettebat sırılsıklam oldu. Güverteye su doldu. Yağmur sırtlarına vuruyordu. Plume dümeni sertçe limana doğru çevirdi ancak *Gül* sanki canlanmış gibiydi.

Direk parçalanmaya başladı. Rüzgâr direği fazla sert çekiyordu. Loth kıç güvertesine doğru atıldı. Harlowe gemisinin kontrolünü kaybediyor olsa dahi Loth onunlayken, başka hiçbir yerde olmadığı kadar güvende hissediyordu. Bu, bir tayfun esnasında bir korsan lorduyla savaşmış ve dünyada bilinen tüm denizlere göğüs germiş adamdı. O koşarken Melaugo duyamadığı bir şey haykırdı.

Aşırı büyük bir dalga gemiye çarptı ve Loth dengesini kaybetti. Ağzı ve burnu suyla doldu. Dirseğine kadar suya gömülmüştü. Plume dümeni dalgaya karşı çevirmeye uğraştı ancak *Gül* bir anda neredeyse yan döndü, en uzun direğin tepesi denize sürtündü. Loth güverteden dalgalara doğru kayarken tutunacak bir yer aradı ve parmak uçlarıyla iskalaryaya tutunan marangozun adaleli kolunu yakaladı.

Gül kendini düzeltti. Marangoz, Loth'u bıraktı, Loth öksürürken ağzından deniz suyu çıkıyordu.

"Teşekkürler," dedi Loth öksürerek. Marangoz nefes nefeseydi, onu elini sallayarak geçiştirdi.

"Kara göründü," diye uzaktan bir ses geldi. "Kara göründü!"

Harlowe yukarı baktı. Şimşek tekrar parlarken Loth gözlerini kırpıştırarak gözündeki deniz ve yağmurdan kurtulmaya uğraştı. Sulu bir bulanıklığın ardından kaptanın gece dürbününü açıp gözünü kısarak baktığını gördü.

"Hafrid," diye bağırdı, "ne var orada?"

Haritacı yüzünü yağmurdan koruyordu. "Bu kadar güneyde hiçbir şey olmaması lazım."

"Buna rağmen..." Harlowe gece dürbününü kapattı. "Plume, bizi o adaya götür."

"Adada yaşayanlar varsa hepimizi kılıçtan geçirirler," diye bağırdı Plume.

"O zaman *Gül* yaşar, biz de buradakinden daha çabuk ölürüz," diye sertçe haykırdı Harlowe serdümenine. Gözleri bir yıldırımla aydınlandı. "Estina, mürettebatı topla!"

Lostromo boynundaki devasa bir zincirden bir boru çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırdı. Rüzgâr tiz sesi oradan oraya taşıdı. Yağmur kirpiklerinde birikirken Loth küpeşteye tutundu, Melaugo korsanlara emirler yağdırıyordu. Mürettebat düdüğün sesiyle dans ediyor, gemi altlarında ağıt yakarken iskalaryaya tırmanıp iplere atılıyorlardı. Loth'un gözünde her şey bir kaostan ibaretti ancak çok geçmeden ada görüş alanlarına girdi ve her an daha da yaklaşmaya başladı. Fazla yakın. Daha çok düdük sesi duyuldu ve yön değiştirildi.

Ölümsüz Gül yavaşlamadı.

Harlowe gözlerini kıstı. Gemisi adaya doğru ilerlemeye devam ediyordu, her zamankinden daha hızlıydı.

"Bu doğal değil. Akıntının bizi çekecek kadar güçlü olması lazım." Yüzü gerildi. "*Gül* karaya oturacak."

Loth kaşındaki yağmuru silerken adanın aşağısında bir yerden bir ışık parladı. Güneşi yansıtan bir ayna kadar parlaktı.

"O da ne lan öyle?" Ay ışığı patlamasını andıran ışık tekrar parlarken Plume gözlerini kıstı. "Görüyor musun kaptan?"

"Evet."

"Biri bize sinyal veriyor." Melaugo sırılsıklam olmuş bir ipe tutunuyordu. "Kaptan?"

Harlowe ellerini küpeştede, bakışlarını ise adanın üstünde tuttu.

Şimşeğin çatal dişleri adanın zirvelerini gümüşe boyuyordu.

"Kaptan," diye bağırdı iskandilci. "Hedefe on yedi kulaç var. Kayalıklarla çevriliyiz."

Melaugo geminin kenarına gidip aşağı baktı. "Görebiliyorum. Küçük Hanım bizi kurtarsın, her yer kaya." Şapkasının kenarını sıkıca kavradı. "Kaptan, *Gül* gideceği yolu biliyor sanki. Tüm kayalıklardan kıl payı geçiyor."

Harlowe geri adım atmayan bir tavırla adaya baktı, ifadesi kararlıydı. Loth bir umut ışığı görebilmek için kaptanın yüzünü inceledi.

"Son emri unutun," diye emir verdi Harlowe. "Tüm çıpaları atıp yelkenleri indirin."

"Artık duramayız," diye bağırdı Plume ona.

"Deneyebiliriz. *Gül* karaya otururbut sonu gelmiş demektir. Buna izin veremem."

"Bunu atlatabiliriz. Fırtınaya dönüp..."

"Bu kayalıkların içinde bir şekilde geri dönebilsek bile fırtına bittiğinde bizi daha güneye atmış olacak, o zaman da rüzgârsızlıktan yol alamayacağız," diye çıkıştı Harlowe. "Öyle mi ölmek istersin Plume?"

Melaugo, Plume'a sinirli bir bakış attıktan sonra Harlowe'un emrini mürettebata iletti. İpler toplandı, yelkenler sarıldı. Denizciler ayaklarını marsipetlere geçirip tepedeki serene tırmandılar ve çıplak ellerle kumaşa uzandılar. Kumaş içlerinden birine çarpıp onu yere uçurdu, denizci güverteye düştü. Kemiği kırıldı. Kan,

deniz suyuyla karıştı. Harlowe etrafındaki kaosa ters düşen bir sakinlikle aşağı inip serdümeninden dümeni aldı.

Loth tutunmaya devam etti. Tadını alabildiği tek şey tuzdu. Hissedebildiği tek şey gözlerindeki yanmaydı. *Gül*'ün çıpalarından ilki deniz tabanına gömülünce gemi yalpaladı, Loth'un iç organları altüst oldu.

Mürettebat önce ikinci, sonra da üçüncü çıpayı attı. Gemi yine de yavaşlamıyordu. İskandilci kulaçları saymaya devam etti. Üç çıpa nafile şekilde gemiyi çekmeye uğraşırken Loth kendini hazırladı.

Gök gürledi. Şimşek çaktı. Son çıpa da dalgaların altına gömüldü ancak kum şimdi fazla yakındı, kaçamayacakları kadar yakın. Harlowe dümeni sımsıkı tuttu, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Ya kayalıklara çarpacaklar ya karaya oturacaklardı. Loth, Harlowe'un bakışlarından, kaptanın gemisini kayalıklara çevirerek *Gül*'ü yok etme riskini almayacağını görebiliyordu.

Melaugo düdüğünü öttürdü. Mürettebat yaptıklarını bırakıp tutunabildikleri şeylere yapıştı.

Savaş gemisi altlarında sarsıldı. Loth geminin gövdesinin paramparça olmasını bekleyerek dişlerini sıktı. Sarsıntı, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etti, sonra *Gül* aniden bir heykelin kıpırtısızlığına büründü. Loth'un tek duyabildiği güverteyi döven yağmurun sesiydi.

"Altı kulaç," dedi iskandilci nefes nefese.

Mürettebat tezahürat yaptı. Loth dizleri titreyerek ayağa kalkıp Melaugo'nun yanına geçti. Geminin etrafında hâlâ yükselen dalgaları gördüğünde başını ellerinin arasına alıp sanki hiç susmayacakmış gibi gülmeye başladı. Melaugo sırıtarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Buyur bakalım küçük lord. İlk fırtınanı atlattın."

"Gemi nasıl durdu?" Loth, geminin burnuna çarpan denizi izledi. "Çok hızlı gidiyorduk..."

"Hiç umurumda değil şahsen. Mucize deyip geçelim, canın istiyorsa o mucize Aziz'inden geliyor dersin."

Sadece Harlowe kutlama yapmaya isteksiz gibiydi. Başını kaldırıp adaya bakarken çenesini sıktı.

"Kaptan." Melaugo, Harlowe'un tavrının farkına varmıştı. "Ne oldu?"

Harlowe bakışlarını adadan ayırmadı. "Yıllardır denizciyim," dedi. "Daha önce bir geminin *Gül* gibi hareket ettiğini hissetmedim hiç. Sanki bizzat bir tanrı onu fırtınadan çıkarmış gibi."

Melaugo ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Sırılsıklam olmuş şapkasını başına geçirdi.

"Bize kuru barut bulup birkaç gözcü ayarlayın," dedi Harlowe. "Efendi Lark'ın cesedini temizler temizlemez tatlı su ve yiyeceğe ihtiyacımız olacak. Ufak bir grubu kıyıya götüreceğim. Inysli heyet de dâhil olmak üzere geri kalan herkes burada kalıp gemiyi tamir etmeye yardım etsin."

"Ben de sizinle geleyim. İzniniz olursa," diye araya girdi Loth. "Bağışlayın Kaptan Harlowe ama az önceki tecrübeden sonra deniz alışkanlığımı kaybetmeyi yeğlerim. Karada daha işe yarar hissederim."

"Anladım." Harlowe onu süzdü. "Nasıl avlanılacağını biliyor musunuz Lord Arteloth?"

"Evet. Inys'de sık sık ava çıkardım."

"Sarayda herhalde. Yayla avlanıyordunuz diye düşünüyorum."

"Evet."

"Eh, ne yazık ki burada yayımız yok," dedi Harlowe, "ama size nasıl tabanca kullanılır öğretiriz." Yanından geçerken Loth'un omzuna hafifçe patlattı. "Sizden bir korsan çıkaracağım."

Ölümsüz Gül'ü çıpa atmış ve tüm yelkenleri toplanmış halde bıraktılar ancak rüzgâr yine de gemiyi tehlikeli bir biçimde sallıyordu. Loth bir sandala tırmandı, yanında da iki Zümre Şövalyesi

vardı. Şövalyelerin ikisi de tabanca taşımayı reddetmişlerdi, bir kavga çıkarsa ihtiyaçları olan tek şey kılıçlarıydı.

Loth kendi tabancasını sıkıca tutuyordu. Melaugo ona nasıl ağızotu koyup silahı nasıl ateşleyeceğini göstermişti.

Yağmur sandalların etrafındaki denizi kabartıyordu. Doğal bir kemerin altından kürek çekip dik kayalıklara doğru yükselen bir sahile ilerlediler. Onlar kıyıya yaklaşırken Harlowe gece dürbününü kaldırdı.

"İnsanlar var," diye mırıldandı. "Sahilde."

Başka bir dilde topçulardan biriyle konuştu. Kadın gece dürbününü Harlowe'dan alıp sahile bir göz attı.

"Burası Tüy Adası olabilir, Doğu'nun en değerli belgelerine ev sahipliği yapan kutsal bir yer," diye çevirdi Harlowe. "Sadece âlimler buraya ayak basabilir, pek iyi silahlanmış olmayacaklardır."

"Yine de Doğu kanununa bağlılar." Melaugo tabancasının horozunu indirdi. "Onların gözünde denizci değiliz Harlowe. Veba taşıyan korsanlarız. Bu sulardaki diğer herkes gibi."

"Deniz yasağına bağlı kalmayabilirler." Harlowe lostromosuna bir bakış attı. "Daha iyi bir fikrin var mı Estina?"

Topçu, Melaugo'ya silahını indirmesini işaret etti. Melaugo dudaklarını bükse de denileni yaptı.

Kıyıda onları üç kişi bekliyordu. En koyu kırmızıdan cübbeler giyinmiş iki adam ve bir kadın onları temkinli ifadelerle izliyorlardı.

Arkalarında Loth'un önce bir gemi enkazı sandığı bir şey vardı. Ardından gördüğünün devasa bir yaratığın iskeleti olduğunu fark etti. İskelet neredeyse sahil kadar uzundu. Burada ölmüş olan her neyse bir balinadan daha büyüktü. Şimdi üzerlerinde et kalmadığından kemikler ay ışığının altında parıldıyordu.

Loth sandaldan inip diğer denizcilerin sandalı kıyıya itmesine yardım etti, ardından gözündeki deniz suyunu sildi. Harlowe yabancılara yaklaşıp eğildi. Onlar da kaptanın hareketine kar-

şılık verdiler. Harlowe bir süre onlarla konuştuktan sonra gözcü grubuna geri döndü.

"Tüy Adası âlimleri bize fırtına devam ettiği süre boyunca sığınak sağlamayı teklif etti, su toplamamıza da izin veriyorlar. Evlerinde sadece kırkımızı alabilecek kadar yer var ancak mürettebatın kalanının boş depolarda uyumasına izin verecekler," diye bağırdı Harlowe, rüzgârdan sesini duyurmaya çalışarak. "Bunlar, adaya silah getirmememiz ve ada yerlilerine dokunmamamız koşuluyla. Veba taşıyor olabileceğimizden korkuyorlar."

"Silah konusunda biraz geç kaldılar," dedi Melaugo.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor Harlowe," diye seslendi Zümre Şövalyeleri'nden biri. "Ben *Gül*'de kalalım diyorum."

"Ben de aksini söylüyorum."

"Neden?"

Harlowe buz gibi bakışlarını belli belirsiz bir aşağılamayla ona çevirdi. Etrafında fırtına kükrerken kaptan, kaos yaratan bir deniz tanrısını andırıyordu.

"Erzakımızı Kawontay'de yenilemeyi planlamıştım," dedi, "ama fırtına bizi rotamızdan attığından oraya varamadan yiyeceğimiz bitmiş olacak. Suyun çoğu da pislendi." İki av bıçağını kınından çıkardı. "Mürettebat o denizde uyuyamaz, ayrıca hazır ve nazır olmaları gerek. Nöbet tutsunlar diye arkada bırakacağımız çekirdek kadro bir mürettebat olacak tabii, *Gül*'de kalmak isteyen başkası varsa onlara da engel olmayacağım. Kendi sidiklerini içmeye değmeyeceğine karar vermeleri ne kadar sürecek görürüz."

Harlowe yabancılara yaklaşıp bıçaklarını ve tabancasını onların ayaklarının dibindeki kumlara bıraktı. Melaugo cıkladı, ardından kıyafetlerinin arasından bir dizi bıçak çıkardı. Zümre Şövalyeleri kılıçlarını, yenidoğan bebeğini yatağa yatıran anneler misali yere bıraktılar. Loth bıçaklarını ve tabancasını verdi. Âlimler onları sessizce izledi. Nihayet hepsi silahsız kaldıklarında adamlardan biri yürümeye başladı, gözcü ekibi de onun peşine düştü.

Tüy Adası tepelerinde yükseliyordu. Şimşek sarp kayalıkları, yoğun yeşillikleri, nefes kesen yüksekliği gözler önüne seriyordu. Âlim onları sahilden uzaklaştırıp başka bir kemerin altından geçirdi, uçurumun yüzüne oyulmuş bir merdivene geldiler. Loth nafile bir çabayla merdivenin tepesini görebilmek için başını geriye attı.

Uzunca bir süre merdiveni tırmandılar. Etraflarında rüzgâr kükrüyordu. Yağmur ayakkabılarını ıslatıyor, her adımlarını tehlikeli hale getiriyordu. Zirveye ulaştıklarında Loth'un dizleri çözülmek üzereydi.

Âlim onları çimlerin üstünden ve dalları sarkan ağaçların altından geçirip fenerlerle aydınlatılmış bir patikaya çıkardı. Bir platform üstüne yerleştirilmiş bir ev onları bekliyordu, beyaz duvarları ve kiremitli bir çatısı vardı, kalastan sütunlarla desteklenmişti. Loth'un daha önce gördüğü hiçbir eve benzemiyordu. Âlim kapıları açıp içeri girmeden önce ayakkabılarını çıkardı. Yeni gelenler de aynısını yaptı. Loth, Harlowe'un peşinden binaya girdi, içerisi serindi.

Duvarlar süslenmemişti. Halılar yerine tatlı kokan minderler vardı. Bir gömme şöminenin etrafı kare yastıklarla çevrelenmişti. Âlim tekrar Harlowe'la konuştu.

"Burada kalacağız. Depolar da yakında." Harlowe odayı inceledi. "Fırtına diner dinmez âlimleri bize darı satmaları için ikna etmeye çalışacağım. Kawontay'e gidene dek yetecek kadar."

"Karşılığında onlara hiçbir şey veremeyiz," diye belirtti Loth. "Darı onlara lazım olabilir."

"Öyle düşünürseniz asla bir denizci olamazsınız lordum."

"Denizci olmak istemiyorum."

"İstemezsiniz tabii."

Gecenin en karanlık anlarıydı. Tané şifa odasının açık pencerelerinden Inys gemisini izledi.

"Birkaç güne giderler," diye mırıldanıyordu Vara Ata diğer atalara. "Fırtına çok geçmeden dinecek."

"Vara, depolarımızı boşaltacaklar," dedi onurlu Yüce Ata sessiz ancak öfkeli bir sesle. "Yüzlerce kişiler. Bir süre adadaki meyvelerle yaşayabiliriz ama pirinç ve darıyı alırlarsa..."

"Korsan onlar," diye araya girdi başka bir ata. "Kaplan Göz Filosu'ndan olmayabilirler ancak bu sularda sadece korsanlar olur. Tabii ki yiyeceğimizi alacaklar, hem de gerekirse güç kullanarak."

"Korsan değiller," diye onları sakinleştirmeye uğraştı Vara Ata. "Kaptanları, Inys Kraliçesi Sabran'ın isteğiyle yola çıktıklarını söylüyor. On İki Göl İmparatorluğu'na gidiyorlar. Bence barış uğruna onlara bu yolculuklarında yardım etmek en iyisi olur."

"Bizim korumamız altındakilerin canını riske atarak," diye tısladı aynı ata. "Ya kızıl hastalık taşıyorlarsa?"

Tané tartışmayı yarım yamalak dinliyordu. Bakışları, fırtınanın altüst ettiği denizdeydi.

Hücresine koyduğu mavi cevher sessizdi. Tané cevheri, çantasındaki lakla kaplanmış ve su geçirmez bir kılıfta, hep elinin altında tutuyordu.

"Tam bir budalasın," diye çıkıştı Vara Ata, Tané'nin dikkati tekrar odaya döndü. "Onlara sığınak vermemeliydin. Burası kutsal bir yer."

"Onlara biraz merhamet göstermeliyiz..."

"Kızıl hastalık Doğu kıyılarına geldiğinde canlarını, ailelerini kaybetmiş insanlara anlat *merhameti*." Ata burnunu çekti. "Günahı senin boynuna."

Odadan hışımla çıktı, çıkarken Tané'ye hafifçe başıyla selam verdi. Diğer atalar da onu izledi. Vara Ata burun kemerini sıktı.

"Bu adada hiç silahımız var mı?" diye sordu Tané ona.

"Yemek salonundaki zeminin altında bir avuç var, işgalciler adayı tehdit ederse kullanalım diye. Öylesi bir durumda genç âlimler savaşırken atalar da arşivleri güvence altına alır."

"Silahları yakınımızda tutmalıyız. Âlimlerin çoğu kılıç eğitimi almış," dedi Tané. "Korsanlar bizi soymaya kalkışırsa hazır olmalıyız."

"Öğrenciler arasında panik yaratmak istemiyorum çocuğum. Yabancılar uçurum kenarındaki köyde kalacaklar. Onların ulaşamayacakları kadar yüksekteyiz." Vara Ata gülümsedi. "Bugün bana çok yardım ettin ama geç oldu. Dinlenmeyi hak ettin."

"Yorgun değilim."

"Yüzün aksini söylüyor."

Tané'nin alnında soğuk terler biriktiği, gözlerinin altına gölgelerin yerleştiği doğruydu. Tané eğilip şifa odasından çıktı.

Evin koridorları boştu. Âlimlerin çoğu korsanlara dair bir şey bilmiyordu ve dertsiz tasasız şekilde uyuyorlardı. Tané bir elini yanında, kılıfa yakın tutuyordu.

Hazinesinin nasıl çalıştığını anlaması uzun sürmemişti. Her gün tefekkürden önce ve akşam yemeğinden sonra sönmüş yanardağın tepesine tırmanıyordu –yağmur suyu bir kraterde birikmişti– ve kendini cevherin titreşimlerine alıştırıyordu. Derinlerine bir yere gömülmüş bir içgüdüyü keşfetmişti, bu içgüdü ona o titreşimleri nasıl irade gücüyle dışarı yansıtacağını göstermişti, sanki Tané bunu yıllar önce yapmıştı da bedeni nasıl yapılacağını hatırlıyor gibiydi.

Başta cevheri dalgacıklar oluşturmak için kullanmıştı. Sonra yağlı kâğıdı katlayarak bir kelebek yapmış ve kendinden uzağa doğru süzülmesini sağlamıştı. Ardından karanlığın örtüsü altında gizlice sahile inmeye başlamıştı.

Dalgaları kendine çekmesi günler almıştı. Gelgitler kendi yollarını izlemekte kararlılardı.

Tané bir keresinde Hisan Burnu'nda bir kadının cübbe işlemesini izlemişti. Kumaşa girip çıkan, arkasında ipliği sürükleyen iğne, ipeğin üstünde çiçek misali açan renkler. Bu anıdan ilham alan Tané cevherdeki gücü bir iğne, suyu iplik ve kendini de

denizi diken bir terzi gibi hayal etmişti. *Yavaş yavaş* dalgalar ona doğru yaslanmaya ve bacaklarına sarılmaya başlamıştı.

Harcadığı çaba neredeyse bilincini kaybetmesine neden olmuştu. Ancak şimdi cevherle beraber neler yapabileceğini öğrenmişti.

Sularla savaşan Batılı gemiyi görünce doğrudan kayalıklara koşmuştu. Yüce Kwiriki ona bir fırsat tanımıştı ve Tané de nihayet o fırsatı yakalamaya hazırdı.

Deniz bu defa ona kendi isteğiyle yanıt vermişti. Gemi ona direnmiş olsa da Tané gemiyi mercan kayalıklarından geçirmeyi başarmıştı. Şimdiyse gemi sığ sularda neredeyse korunmasız halde bekliyordu.

Tané'nin buradan kaçma vakti gelmişti. Burada gereğinden fazla vakit harcamıştı. Nereye gideceğini de tam olarak biliyordu. Dut ağacı adasına gidecekti, Altın İmparatoriçe de gemisinde Nayimathun'la beraber oraya gidiyordu.

Tané tatlı su kabını çantasına asıp boş yemek salonuna yürüdü. Silahlar, tıpkı Vara Ata'nın dediği gibi bir döşeme tahtasının altına gizlenmişti. Tané fırlatma bıçaklarını çantasına tıktı, sonra da bir Seiiki kılıcı ve hançeri kaptı.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim."

Tané kıpırdamadan durdu.

"Adadan ayrılmaya çalışacağını biliyordum. Sana Kaplan Göz Filosu'ndan bahsettiğimde bunu gözlerinden anladım." Vara Ata alçak sesle konuşuyordu. "O gemiyle tek başına başa çıkamazsın Tané. Yüzlerce kişilik bir mürettebat gerekir."

"Ya da bu."

Kılıfına uzanıp şimdi donuklaşmış olan cevheri gösterdi.

Vara Ata cevhere bakakaldı.

"Neporo'nun yükselen cevheri." Bakışları hürmet doluydu. "Bunca yıl boyunca hiç..."

Cümlesini bitiremedi. "Karnımın yanına dikilmişti," dedi Tané alçak sesle. "Tüm hayatım boyunca içimdeymiş."

"Yüce Kwiriki'nin ışığı adına. Tüy Adası asırlar boyunca Komoridu'yu, yükselen cevherin yattığı yeri gösteren yıldız haritasını korudu," diye mırıldandı. "Cevher hiç orada değilmiş anlaşılan."

"Adanın nerede olduğunu biliyor musunuz Vara Ata?" Tané ayağa kalktı. "Altın İmparatoriçe'yi bulana kadar denizlerde dolaşmayı düşünüyordum ama nereye gittiğini bilirsem şansım daha fazla olur."

"Tané," dedi Vara Ata, "oraya gitmemelisin. Kaplan Göz Filosu'na denk gelsen bile yüce Nayimathun'un hâlâ hayatta olduğunun bir garantisi yok. Yaşıyorsa bile onu geri almak için korsan ordusunun kudretiyle baş edemezsin. Bunu denerken ölürsün."

"Denemem lazım." Tané hafifçe gülümsedi. "Küçük Gölge Kız gibi. O hikâyeden cesaret buldum Vara Ata."

Tané, Vara Ata'nın kendisiyle çeliştiğini görebiliyordu.

"Anlıyorum," dedi nihayet. "Ejderhası alındığında Miduchi Tané öldü. O zamandan beri sen onun hayaletiydin. İntikam peşinde, huzursuz, ilerlemeyi başaramayan bir hayalet."

Tané'nin gözleri yandı.

"Daha genç ya da cesur bir adam olsaydım seninle gelebilirdim bile. Ejderham için," dedi, "her şeyi riske atardım."

Tané ona bakakaldı.

"Bir biniciydiniz," dedi.

"Adımı biliyorsundur. Uzun yıllar önce bana Yalos Prensi derlerdi."

Yaşamış en büyük ejderha binicilerinden biri. Seiikili bir saray mensubu ile uzak diyarlardan bir korsanın oğluydu, Güney Evi'nin kapılarına bırakılmıştı ve Açık Deniz Muhafızları'nın arasına katılmıştı. Bir gece savaş esnasında eyerinden düşüp bacağını kırmış, Kaplan Göz Filosu da onu rehin almıştı.

O gece bacağını ödül olarak almışlardı. Söylentiye göre kanbalıklarının yemesi için onu denize atmışlardı ancak Yalos Prensi şafağa kadar hayatta kalmayı başarmış, şafakta da bir dost gemisi onu bulmuştu.

"Artık öğrendin," dedi Vara Ata. "Bazı biniciler böyle yaralanmalardan sonra işlerine devam eder ancak bunun anısı bile beni yaraladı. Her gemi gördüğümde kemiklerimin kırılma sesini hatırlıyorum." Yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı. "Bazen ejderham hâlâ bu taraflara gelir. Beni görmek için."

Tané daha önce hiç hissetmediği bir hayranlıkla doldu.

"Burası çok huzurlu," dedi, "ama benim kanım denizden ve durgun kalamaz."

"Hayır. Burası hiç senin kaderinde yoktu." Gülümsemesi soldu. "Ancak belki Komoridu öyledir."

Çantasından bir kâğıt parçası, bir mürekkep kabı, bir de fırça çıkardı.

"Yüce Kwiriki nasip ederse Altın İmparatoriçe Komoridu'ya asla varamaz," dedi. "Ancak parçaları birleştirdiyse... Oraya çok yaklaşmış olabilir." Talimatları yazdı. "Doğu'ya, Saksağan takımyıldızına yelken açmalısın. Gecenin dokuzuncu saatinde gemi Saksağan'ın gözünü temsil eden yıldızın altında olsun, oradan güneydoğuya dön. Güney Yıldızı ve Düş Gören Yıldız'ın tam ortasına ilerle."

Tané cevheri kaldırdı. "Ne kadar süre boyunca?"

"Haritada o yazmıyordu ancak o yöne gidince Komoridu'yu bulacaksın. Gökte nereye süzülürse süzülsünler o iki yıldızı takip et. Cevher sayesinde *Arayış*'ı yakalayabilirsin."

"Cevherin bende kalmasına izin vereceksiniz."

"Sana verilmiş." Talimatları Tané'ye uzattı. "Yüce Nayimathun'u bulunca nereye gideceksin Tané?"

Tané henüz o kadar ilerisini düşünmemişti. Ejderhası hayattaysa onu korsanlardan kurtarıp On İki Göl İmparatoru'na götürecekti. Hayatta değilse de intikamını alacaktı.

Ondan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Sadece huzura kavuşabileceğini biliyordu.

Vara Ata, Tané'nin ona bir cevap veremeyeceğini yüzünden okumuştu. "Seni dua ederek yollarım Tané, bana bir söz verir-

sen," diye mırıldandı. "Bir gün kendini affedeceksin. Hayatının baharındasın çocuğum ve bu dünyayla ilgili öğreneceğin daha çok şey var. Kendini yaşamaktan mahrum etme."

Tané'nin çenesi titredi.

"Teşekkür ederim. Her şey için." Yerlere kadar eğildi. "Yalos Prensi'nin öğrencisi olduğum için onur duyuyorum."

Vara Ata da eğildi. "Öğretmenin olduğum için gurur duyuyorum Tané." Bununla beraber Tané'yi kapılara doğru kışkışladı. "Biri seni yakalamadan git hadi."

Fırtına hâlâ adanın etrafında tüm hiddetiyle esiyordu, gerçi gök gürültüsü artık daha uzaktan geliyordu. Tané ip köprülerden geçip gizli merdivenlerden çıkarken yağmur onu sırılsıklam ediyordu.

Köy sessizdi. Tané devrilmiş bir ağacın altına çömelip hareket var mı diye etrafı izledi. Eski evlerden birinde yanıp sönen bir ışık vardı. Evin dışında bir rüzgâr çanı çalıyordu.

İki gözcü vardı. Mırıldanıp sigara içmekten onu görmediler. Binaların yanından sıvışıp çimlerin üstünden koştu, onu sahile götürecek taş merdivene fırladı.

Ayaklarının altındaki basamaklar uçuyor gibiydi. Zemine ulaştığında denizle yüz yüze geldi.

Sandallar karaya çekilmişti. Gemide daha çok gözcü olacağı kesindi ancak onlarla savaşabilirdi. Kan dökmesi gerekiyorsa dökecekti. Çoktan onurunu, adını ve ejderhasını kaybetmişti bile. Yitirebileceği başka hiçbir şey kalmamıştı.

Tané dönüp bir kez daha Tüy Adası'na, sürgün edildiği yere baktı. Kazanıp kaybettiği bir ev daha. Rüzgârda savrulmuş bir tohum gibi o da köksüz olmaya mahkûmdu.

Koşup dalgaların içine daldı. Fırtına denizi kaynatıyordu ancak Tané denizin hiddetinden nasıl sağ çıkacağını biliyordu.

Kalbi ölümden dönüyor gibiydi. Sürgününden sağ çıkmak için öylesine kalın bir zırh giymişti ki neredeyse nasıl hissedileceğini

unutmuştu. Şimdi tuzlu suyun sıcak kucağının, damağındaki keskin tadın, bir elini ya da ayağını yanlış yere koysa sürüklenip atılabileceği hissinin tadını çıkarıyordu.

Nefes almak için yüzeye çıkınca gemiyi inceledi. Yelkenler toplanmıştı. Geminin kıçında bir kılıç ve taç amblemi taşıyan beyaz bir bayrak dalgalanıyordu. Bu amblem Batı'daki en zengin ülke olan Inys'in simgesiydi. Tané derin bir nefes daha alıp tekrar suya, dalgaların derinlerine daldı.

Geminin gövdesi dokunabileceği kadar yakındı. Bir dalganın kabarmasını bekledi, ardından geminin yanından sallanan bir ipi yakaladı.

Gemilerden anlardı. Cevheri mürettebatı olarak kullanarak bu tahta canavarı evcilleştirecekti.

Sahilde başka kimse yoktu. Vara Ata onu diğer atalara ihbar etmemişti. Sabah olduğunda Tané'nin dönüştüğü hayaletten tek bir iz bile olmayacaktı.

Loth'un uyumasına izin vermeyen şey rüzgâr çanlarıydı. Tüm gece çalmış, hiç susmamıştı. Bir de üstüne Loth üşümüştü ve tuzla kaplıydı, etrafı yıkanmamış korsanların kokusuyla ve horultularıyla doluydu. Harlowe tatlı su aramadan önce hepsine biraz uyku çekmelerini söylemişti.

Kaptan şöminenin başında gece nöbeti tutuyordu. Loth onun yüzünde dans eden alevleri izledi. Alevler kaptanın ön kolunu saran beyaz dövmeyi öne çıkarıyor, incelemekte olduğu madalyondan yansıyordu.

Loth doğrulup üstüne gömleğini geçirdi. Harlowe ona bir bakış atsa da Loth dışarı çıkarken hiçbir şey demedi.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Nöbetçi olan Melaugo, Loth'u baştan aşağı süzdü.

"Gece yarısı gezintisine mi çıkıyorsun?"

"Ne yazık ki uyuyamıyorum." Loth gömleğini düğmeledi. "Hemen dönerim."

"Gölgelerine söyledin mi?"

"Hayır. Dinlenmelerine izin verirsen sevinirim."

"O zırhın içinde çok yorulurlar tabii. Henüz paslanmamalarına şaşırdım. Bu âlimlerin yolunu keseceklerini hiç sanmıyorum," dedi Melaugo, "ama gözünü açık tut. Ayrıca şunu al." Ona bir düdük fırlattı. "Bize karşı gerçekte nasıl hissettiklerini bilmiyoruz."

Loth başını salladı. Yorgunluktan ağrıyan ayaklarına tekrar ayakkabılarını geçirdi.

Hâlâ yanan az sayıda feneri takip ederek ağaç dallarının oluşturduğu tentenin altında yürüdü ve tekrar sahile inen merdivenden indi. Adımları hiç bu kadar ağır hissettirmemişti. Nihayet zemine ulaştığında doğal bir sığınak buldu ve yere oturdu, pelerinini almayı unuttuğu için hayıflandı.

Fırtınalar devam ederse bu Aziz'in belası adada haftalarca mahsur kalabilirlerdi ve zamanları azalıyordu. Sabran'ı yüzüstü bırakamazdı. Şimşek karanlığı aydınlatırken Loth Inys'in düşüşünü hayal etti, başarısız olursa alacağı mutlak sonuç oydu.

Kadını tam da o anda gördü.

Kadın çoktan sahilin yarısını geçmişti bile. Şimşeğin onu aydınlattığı kısacık anda Loth koyu renk ipekten bir tunik ve kavisli bir kılıç gördü. Kadın akıcı bir hareketle sulara daldı.

Loth irkilerek doğruldu. Kadını görebilmek için dalgaları izledi ancak tekrar şimşek çakmadı.

Âlimlerden birinin gece karanlığında *Ölümsüz Gül*'e yüzmesi için iki sebep vardı. Birincisi, belki de veba salgını başlamasını önlemek amacıyla yabancıları öldürmekti. İkincisi de gemiyi çalmaktı. Mantıklı yanı ona Harlowe'u çağırmasını söylüyordu ancak bu rüzgârda kimse düdüğün sesini duymazdı.

Bu kadın her ne yapmayı planlıyorsa Loth onu durdurmak zorundaydı.

Ayaklarını sürüyerek kumda koştu. Suya daldı. Dalgalar bu kadar kuvvetliyken suya atlamak aptallıktı ancak başka yol yoktu.

Kemerin altından geçti. Çocukken o ve Margret bazen Elsand Gölü'nde oynarlardı ancak soyluların yüzmeye pek ihtiyacı olmazdı. Başka bir gece olsaydı yüzmeyi denemeyecek kadar korkmuş olabilirdi.

Bir dalga başının üstüne indi, onu yüzeyin derinlerine itti. Loth sertçe çırpınarak yüzeye fırladı, etrafa su sıçrattı.

Ölümsüz Gül'ün güvertesinden bağırışlar geliyordu. Bir düdük sesi duyuldu. Loth'un elleri önce ipi, sonra da merdiven olarak kullandıkları tahta parçalarını buldu.

Thim gemi direğinin yanına çökmüş haldeydi. Kırmızı ipekli kadın güvertedeydi. Kılıcı marangozun kılıcıyla çarpışıyordu. Siyah saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Loth dengesini kaybetti, boş elleri havayı kavradı. Üç savuşturma ve bir hamlenin ardından marangoz sendeledi, tuniğine kan yayılmıştı. Kadın onu küpeştenin üstünden aşağı tekmeleyerek attı. Başka bir adam kadının sırtına atıldı ancak kadın hızla dönerek adamın tutuşundan kurtuldu, ardından adamı omzunun üstünden yere fırlattı. Birkaç saniye sonra adam da marangozun peşinden denize düştü.

"Dur," diye bağırdı Loth.

Kadının bakışları aniden ona döndü. Göz açıp kapayıncaya kadar korkuluklardan atlayıp dizüstü yere indi.

Loth dönüp koşmaya başladı. Kılıç kullanmakta gayet iyiydi ancak bu kadın ürkek bir âlim değildi. Kadın her kimse bir fırtına gibi savaşıyordu. Şimşek kadar hızlı, su kadar kıvrak.

Ayak sesleri güvertede yankılanırken Loth sahipsiz bir kılıcı kaptı. Arkasındaki kadın kınından bir bıçak çıkardı. Loth geminin burnuna ulaşınca küpeşteye tırmandı, dişlerini sıkmıştı, elleri yağmur suyuyla kayganlaşmıştı. Kadının ona ulaşmasındansa atlamayı tercih ederdi.

Ense köküne bir şey çarptı. Loth bir tahıl çuvalı gibi güverteye yığıldı.

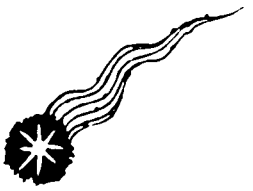
Eller onu tutup sırtüstü çevirdi. Kadın bıçağını boğazına dayamıştı. O bunu yaparken Loth kadının diğer elinde ne olduğunu fark etti.

Ead'dakiyle aynı biçimdeydi ve aynı doğal olmayan ışıkla parlıyordu. Denizin üstündeki ay ışığı gibi.

"Öbür cevher," diye fısıldayıp bir parmağıyla cevhere dokundu. "Nasıl... nasıl sende olabilir?"

Kadın gözlerini kıstı. Önce cevhere, sonra ona baktı. Ardından başını kaldırıp sahildeki bağırışlara doğru baktı ve yüz hatlarına kararlı bir maske yerleşti.

Loth'un hatırladığı son şey buydu. Kadının yüzü ve yüzündeki belli belirsiz yara izi, tam da bir balık oltası gibiydi.

60

Doğu

Bitmeyen Deniz'de, çoğu geminin yelken açmaya cesaret edebileceğinden daha doğuda ve gecenin dokuzuncu saatinde *Arayış*, Seiikililerin Saksağan adını verdiği yıldız grubunun altında süzülüyordu.

Seyrüsefercileri Padar sözünü tutmuştu. Ona göre göksel cisimler, göğün oyun tahtasının üstündeki parçalar gibiydi. Nasıl ve nereye hareket ederlerse etsinler o parçaları okumanın yolunu biliyordu. Girdaba rağmen bu yıldızın bu saatte nerede olacağını ve oraya nasıl gideceklerini gayet iyi bilmişti. Onun yanında, güvertede, Niclays Roos bekliyordu.

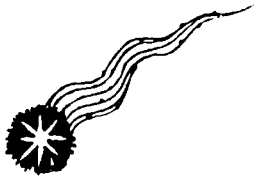
Jan, diye düşündü, *neredeyse vardım.*

Laya Yidagé onun yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş dikiliyordu. Pelerininin gölgesi altında çenesini ciddi bir ifadeyle sıkmıştı.

Güney Yıldızı parıldıyordu. Mürettebatının gözleri üstünde olan Altın İmparatoriçe dümeni çevirdi ve yelkenler rüzgârı yakalarken *Arayış* dönmeye başladı.

"İleri," diye seslendi ve korsanları bu emri tekrarladılar. Niclays onların mutluluğunu kendi kalbinde kat kat fazla hissediyordu.

Gerçekten de ileri gideceklerdi, haritaların bittiği yere. Dut ağacına ve anlatılmamış mucizelere.

61

Doğu

Loth uyandığında acımasız bir soğuk vardı ve gökyüzüne gün batımının hastalıklı moru yayılmış, her şeyi gölgeye boğuyordu.

Su serpintisi yüzünü ıslattı. Başı deli gibi zonkluyordu ve duyuları çamurlu su gibi bulanıktı.

Bitkinliğin pasını gözlerini kırpıştırarak atmaya çalıştı. Fenerlerin loş ışığı altında *Ölümsüz Gül*'ün dümenindeki figürü belli belirsiz seçebiliyordu.

"Kaptan Harlowe?"

Cevap yoktu. Bakışları berraklaşınca Loth o kişinin Tüy Adası'ndaki kadın olduğunu fark etti.

Hayır.

Yoldan sapacak vakitleri yoktu. Onu dizginleyen iplere karşı direndi ancak etrafında bir devi asabilecek kadar çok ip vardı. Yanında Thim de gemi direğine bağlanmıştı. Loth onu omzuyla dürttü.

"Thim," diye fısıldadı.

Topçu cevap vermedi. Şakağına bir morluk yayılmıştı. Loth başını çevirip onları yakalayan kişiyi şöyle bir inceledi. Kadın yirmili yaşlarındaydı ya da biraz daha gençti, ince bir yapısı vardı. Kısa siyah saçları, bronzlaşmış ve güneşten yanmış yüzünü çevreliyordu.

"Kimsin sen?" diye seslendi Loth ona. Boğazı susuzlukla yanıyordu. "Bu gemiyi neden aldın?"

Kadın onu duymazdan geldi.

"Umarım bir *korsanlık* eylemi gerçekleştirdiğinin farkındasındır hanımefendi," diye çıkıştı Loth. "Derhal geri dön, yoksa bunu Inys Kraliçesi Sabran'a yapılmış bir savaş ilanı kabul edeceğim."

Kadın hiçbir şey demedi.

Bu sessiz serseri her kimse diğer cevher ondaydı. Kader o cevheri Loth'un önüne çıkarmıştı.

Bir el uzunluğunda, çiçek şekilleriyle boyanmış, belindeki kuşaktan sarkan bir kılıf. Cevher onun içinde olmalıydı.

Loth bir süre uyukladı. Susuzluk ve bitkinlik onu içine çekiyor, başının bir yanı zonkluyordu. Gece bir ara gözlerini kırpıştırarak uyandığında dudaklarına dayanmış bir su kabı olduğunu fark etti. Sorgulamadan suyu içti.

Şimdi Thim de tetikteydi. Kadın onun da su içmesine izin verip Thim'le yabancı bir dilde konuştu.

"Thim," diye mırıldandı Loth, "onu anlayabiliyor musun?"

Diğer adam uyku mahmuru gözlerle baktı. "Evet, lordum. Seiikili," dedi yavaşça. "Cevherden nasıl haberiniz olduğunu soruyor."

Kadın onların önüne çömelip oturdu, yüzlerini inceliyordu. Yanında getirdiği fenerin ışığında Loth kadının yanağındaki yara izini seçebiliyordu. "Ona cevherin ikizinin nerede olduğunu bildiğimi söyle," dedi. Thim dediklerini çevirirken kadının gözlerine baktı, ardından kadın cevap verdi.

"Bu doğruysa," dedi Thim, "cevherin ne renk olduğunu ona söyleyebilirmişsiniz."

"Beyaz."

Thim sözcükleri ona aktardığında kadın, Loth'a doğru uzanıp onun boğazını kavradı.

"Nerede?" diye sordu.

Demek çok az da olsa Inysce konuşuyordu. Sesi de demir kadar sert suratı gibi soğuktu.

"Inys," dedi.

Kadın ağzını sımsıkı kapadı. Çok nadir gülümsüyormuş gibi görünen keskin hatlı dudakları vardı.

"Cevheri bana vermen lazım," diye yalvardı Loth. "Cevheri ikiziyle bir araya getirmek için Kraliçe Sabran'a götürmeliyim. İkisi beraber İsimsiz Olan'ı yok etmek için kullanılabilirler. İsimsiz Olan tekrar yükselecek, birkaç hafta içinde. Boşluk'tan gelecek."

Thim somurtarak Loth'un dediklerini kadına Seiikice aktardı.

Kadının yüzü sertleşti, ardından ayağa kalkıp yanlarından ayrıldı.

"Bekle," diye seslendi Loth onun arkasından sinirli bir şekilde. "Aziz aşkına, dediklerimi duymadın mı?"

"Onu kışkırtmamalıyız Lord Arteloth," diye uyardı Thim. "Mürettebatın geri kalanı gemi olmadan haftalar, hatta aylarca Tüy Adası'nda mahsur kalacak. Kraliçe Sabran'ın teklifini Majesteleri İmparator'a iletebilecek sadece biz varız."

Thim haklıydı. Planları bu korsanın merhametine kalmıştı. Loth onu tutan iplerin içine gömüldü.

Thim başını arkaya atıp gözlerini kıstı. Yıldızları okuyor olduğunu anlamak Loth'un birkaç saniyesini aldı.

"İmkânsız," diye mırıldandı Thim. "Bu kadar az zamanda bu kadar doğuya gelmiş olamayız."

Loth kadını izledi. Ellerinden biri dümenin üstündeydi. Diğer elinde şimdi koyu renk bir taş tutuyordu. Loth ilk kez gemiyi döven kesintisiz dalgaların kükreyişini fark etti.

Kadın *Gül*'ü ilerletmek için cevheri kullanıyordu.

"Lordum," dedi Thim alçak sesle, "nereye gittiğimizi biliyorum galiba."

"Söyle."

"Denizde bir dedikodu duymuştuk, Altın İmparatoriçe – Kaplan Göz Filosu'nun lideri– yaşam iksirini bulmak için doğuya

yelken açmış. Kasap gemisi *Arayış* Kawontay'den ayrılalı çok olmadı. Bitmeyen Deniz'e gideceklerdi."

"Kaplan Göz Filosu da ne?"

"Var olan en büyük korsan filosu. Yapabildikleri zaman ejderhaları kaçırıp katlediyorlar." Thim kadına bir bakış attı. "Altın İmparatoriçe'nin peşine düşmüşse –bu kadar doğuda olmamız için başka sebep düşünemiyorum– ikimiz de ölü adamlarız demektir."

Loth kadını inceledi. "Çok iyi bir savaşçı gibi."

"Tek bir savaşçı yüzlerce korsanı alt edemez ve *Gül*'ün bile *Arayış*'a karşı hiç şansı yok. *Arayış* yüzen bir kale gibi." Thim yutkundu. "Gemiyi geri alabiliriz."

"Nasıl?"

"Kadın gemiden ayrılınca lordum. Bir savaş gemisine büyük bir mürettebat gerekir ama... sanırım denemekten başka çaremiz yok."

Bir süre sessizliğe gömüldüler. Loth'un tek duyabildiği dalgaların sesiydi.

"Beklemekten başka yapacak bir şeyimiz olmadığına göre belki bir oyun oynayabiliriz." Topçuya yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bilmecelerle aran iyi midir Thim?"

Yıldızlar bir mum sürüsü misali yanıyordu. Tané gemiyi şahlandırmak için cevheri ve beraberinde batı rüzgârını da kullanarak Inys gemisini yönlendirirken bakışlarını yıldızlardan ayırmadı.

Inysli lord ve Göllü topçu nihayet uyumuşlardı. Bir saatin çeyreği boyunca lord en basit bilmecelerden birini çözmeye uğraşmış, Tané'nin dişlerini sinirle gıcırdatmasına neden olmuştu.

Gündüz kapanır, gece açılırım,
Açıldığımda haz veririm gözüne.
Ay kadar solgunum, ancak o kadar yaşarım,
Güneş doğduğunda bir bakarsın gitmişim bile.

En azından şimdi bu bilmecenin ne kadar zekice olduğuna dair zırvalamayı kesmişti ve Tané nihayet düşünebiliyordu. Zamanlamayı doğru yaparsa bu gece Saksağan'ın gözünün altında olacaktı.

Cevheri kullanmak, teninin soğuk bir ter tabakasıyla kaplanmasına neden olmuştu. Yavaş ve derin nefesler aldı. Cevher Tané'nin gücünü uzun süre emmiyordu ancak Tané yine de onun, içindeki bir şeyi çektiğini hissedebiliyordu. Tané kirişti, cevher de yay. Sadece ikisi beraberken okyanusun şakımasını sağlayabilirlerdi.

"Loth."

Tané irkilerek güvertenin öbür ucuna bir bakış attı. Inysli adam tekrar uyanmıştı.

"Loth," diye tekrarlayıp kendi göğsüne vurdu. Tané bakışlarını yıldızlara çevirdi.

Güney Evi'nde bilinen dünyadaki her dilden az çok öğrenmişti. Inyscesi yeterince iyiydi ancak yabancıların aksini düşünmesini istemişti, böylece özgürce konuşabilecekleri gibi bir yanılgıya kapılacaklardı.

"Adını sorabilir miyim?" diye sordu Inysli adam.

Yüce Kwiriki, şu budalayı al dalgalarla götür. Ne var ki adam alçalan cevheri biliyordu, bu bile onu hayatta tutmak için yeterli bir sebepti.

"Tané," dedi nihayet. "Tané."

Adam adını nazik bir tonda tekrarladı. Tané ona dik dik baktı.

Otuz yaşından büyük göstermese ve şu anda gülümsemekten olabildiğince uzak görünse bile dolgun dudaklarının etrafı çoktan gülmekten kaynaklanan kırışıklıklarla çevriliydi. Teni gibi gözleri de koyu kahveydi ve gözleri büyüktü, bir sıcaklıkla doluydu. Burnu geniş, çenesi güçlüydü, kirli sakallıydı ve siyah saçları ufak, sıkı buklelerle kabarmıştı.

Tané adamın nazik olduğunu hissedebiliyordu.

Bu düşünceyi derhal aklından attı. Adam onun tanrılarına hakaret eden bir ülkeden geliyordu.

"Beni serbest bırakırsan," dedi Loth, "belki sana yardım edebilirim. Bir iki gün içinde durman gerekecek. Uyumak için."

"Uyumadan ne kadar dayanabileceğim konusunda yanlış düşünüyorsun."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Inysce konuşabiliyorsun."

"Yeteri kadar."

Batılı tekrar konuşacakmış gibi duruyordu ancak sonra aksine karar verdi. Topçuya yaslanıp gözlerini kapattı. Tané'nin onu eninde sonunda sorgulaması gerekecekti. Adam diğer cevherin nerede olduğunu biliyorsa o cevherin de ejderhalara iade edilmesi gerekiyordu ancak Tané'nin önce Nayimathun'a ulaşması lazımdı.

Loth nihayet uykuya daldığında Tané yıldızları değerlendirip dümeni çevirdi. Elindeki cevher buz kesmişti. Böyle devam ederse çok geçmeden Komoridu'ya varırdı.

Su kabından biraz yudumladı ve gözlerindeki kuruluğun gitmesi için gözlerini kırpıştırdı.

Tek yapması gereken uyanık kalmaktı.

Güneş batarken Bitmeyen Deniz neredeyse açık mora çalan enfes bir safir mavisine büründü. Gökte hiç kuş yoktu ve göz alabildiğince hiçlik vardı.

Niclays'i endişelendiren de bu hiçlikti. Efsanevi Komoridu Adası henüz kendini göstermemişti.

Cep şişesindeki pembe şaraptan büyükçe bir yudum aldı. Korsanlar bu gece cömert davranmıştı. Liderleri, hayal edemeyecekleri zenginlikleri bulurlarsa bunu Formüller Ustası'na borçlu olacaklarını apaçık belirtmişti.

Bir şey bulamazlarsa bunun kimin suçu olduğunu da hepsi bilecekti.

Ölümün Niclays üzerinde fazla gücü olmamıştı hiçbir zaman. Niclays ölümü, bir gün tekrar kapısını çalacak eski bir dost gibi görürdü.

Yıllar boyu ölümsüzlük iksiri yapmaya uğraşmasının sebebi kâşif ruhuydu. İksiri içmeyi hiç düşünmemişti. Sonuçta ölüm ya tuttuğu yasın acısını dindirecek ya da hangi ahiret doğruysa, Niclays'i o ahirette tekrar Jannart'la bir araya getirecekti. Her gün, her adım, saatin her tik takı Niclays'i o altın fırsata yaklaştırıyordu. Ruhunun yarım olmasından yorulmuştu.

Ne var ki şimdi ölüm uzakta belirince Niclays ölümden korkmuştu. Daha çok şarap yudumlarken elleri titredi. Kısa bir an aklının başında olması için içmeyi bırakması gerektiği aklına geldi ancak ayıkken bile bir korsanla hiç başa çıkamazdı. Uyuşmuş olması en iyisiydi.

Gemi dalgaları yararak ilerlemeye devam ediyordu. Gece başlarının üstündeki göğü karanlığa boyuyordu. Çok geçmeden Niclays'in şarabı bitti. Cep şişesini denize bırakıp suya girip çıkmasını izledi.

"Niclays."

Laya şalını sımsıkı tutmuş, aceleyle merdivenlerden çıkıyordu. Niclays'i kolundan yakaladı.

"İleride bir şey gördüler," dedi, gözleri dehşet ya da heyecanla parlıyordu. "Gözcüler."

"Ne gibi bir şey?"

"Kara."

Niclays ona inanmaz bir ifadeyle bakakaldı. Nefesi kesilmiş halde Laya'yı geminin burnuna kadar takip etti, Altın İmparatoriçe yanında Padar'la dikiliyordu.

"Şansın yaver gitti Roos," dedi Altın İmparatoriçe.

Niclays'e gece dürbününü uzattı. Niclays gözlerini kısarak baktı.

Bir ada. Şüphesiz. Küçük, büyük ihtimalle üstünde yerleşim olmayan bir yer ancak yine de bir ada. Gece dürbününü geri uzatırken derin bir nefes verdi.

"Adayı gördüğüme sevindim çok onurlu Altın İmparatoriçe," dedi dürüstçe.

İmparatoriçe adayı bir avcının bakışlarıyla izliyordu. O zabitlerinden birine dönerken Niclays da onun tahta kolundaki çentiklere bir bakış attı.

"*Siyah Güvercin*'e adanın etrafında dolaşması için sinyal veriyor," diye mırıldandı Laya. "Açık Deniz Muhafızları hâlâ peşimizde olabilir ya da arayışımıza dair dedikodular başka bir korsan gemisine ulaşmış da olabilir."

"Hiçbir korsan kaptan böyle bir geminin karşısına çıkacak kadar aptal olamaz."

"Dünya aptallarla dolu Niclays. Ölümsüz yaşamın kokusunu alınca daha da aptallaşırlar."

Sabran bunun kanıtıydı. Jannart da.

Niclays parmaklarıyla küpeşteye hafifçe vurdu. Ada gitgide yaklaşırken Niclays'in ağzı kül gibi kurumuştu.

"Gel Roos," dedi Altın İmparatoriçe. Sesi bir kadife yumuşaklığındaydı. "Sen de ilk ganimetleri paylaşacaksın. Sonuçta bizi buraya sen getirdin."

Niclays tartışmaya cesaret edemedi.

Demir attıklarında Altın İmparatoriçe korsanlarına bir nutuk çekti. Bu ada, dedi onlara, tüm uğraşlarına değecek bir ödüle ev sahipliği yapıyordu. İksir onlara mutlak güç bahşedecekti. Denizin efendileri olacaklardı. Niclays korkudan titreyene kadar korsanlar kükredi ve ayaklarını yere vurdu. Şimdi muzaffer hissediyor olabilirlerdi ancak başarısızlığın kokusunu alır ya da bu kadar yolu bir hiç için geldiklerine dair bir fısıltı duyarlarsa coşkularının yerini ölümcül bir öfke alacaktı.

Gözcü ekibi için bir sandal ayarlandı. Laya ve Niclays mürettebattan yirmi kişiye katıldı, aralarında adaya herkesten önce

ayak basacak olan Altın İmparatoriçe ve vârisi Ghonra da vardı. Gerçi Niclays iksiri bulurlarsa İmparatoriçe'nin bir vârise ihtiyaç duyacağını hiç zannetmiyordu.

Sandal *Arayış*'ın gölgesinden süzülerek uzaklaştı. Niclays çok geçmeden adanın ancak zirvesini görebildiklerinin farkına vardı. Adanın geri kalanının büyük kısmını deniz ele geçirmişti.

Daha ilerleyemediklerinde aralarından iki kişiyi sandalda bırakıp suya atladılar ve yürüyerek ilerlemeye devam ettiler. Niclays kuru zemine adımını atıp gömleğini sıktı.

Burası onun mezarı olabilirdi. Orisima'daki toprağa gömüleceğini hayal etmişti. Bunun yerine kemikleri, uzak bir denizin enginliğindeki gizli bir adada uzanacaktı.

Sarhoşluk hareketlerini yavaşlatıyordu. Ghonra omzunun üstünden ona bakıp kaşını kaldırınca derin bir nefes alıp güçlükle onun peşinden ilerledi, kaygan bir kayanın tepesine çıktı.

Adımları onları bir ormanlığın karanlığına götürdü. Tek medeniyet izi, bir akıntıyı geçmek için kullandıkları taş köprüydü. Kayaya oyulmuş dönemeçli bir merdiveni tırmandı. Altın İmparatoriçe merdivene adımını atan ilk kişiydi.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca merdiveni çıkmaya devam ettiler. Merdiven, sonsuz akçaağaç ve köknarların arasında bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Burada hiç ev yoktu. Dut ağacını koruyan muhafızlar da yoktu. Sadece asırlarca kendi yolunu çizmesine izin verilmiş doğa vardı. Eşek arıları etrafta süzülüyor, kuşlar ötüyordu. Önlerinden bir erkek geyik geçip tekrar yeşilliklerin arasına atıldı, korsanları ürküterek yarısının kılıçlarına sarılmasına neden olmuştu.

Niclays nefes nefeseydi. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Alnından oluk oluk ter akmaya devam ederken nafile bir çabayla yüzünü sildi. Kendini böyle zorlamayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Niclays," dedi Laya sessizce. "İyi misin?"

"Ölüyorum," dedi Niclays dişlerini sıkarak. "Küçük Hanım'ın izniyle zirveye varamadan ölmüş olurum."

Durduklarını ancak Ghonra'ya tosladığında fark etti, Ghonra dirseğini Niclays'in midesine indirerek onu geri itti. Niclays dizleri titreyerek başını kaldırdı ve önündeki ağaca baktı. Ağaç budaklı ve kadim bir dut ağacıydı, Niclays'in daha önce hiç görmediği kadar büyüktü.

Kesilmişti.

Niclays devrilmiş deve bakakaldı. Bacakları uyuştu.

Dudakları titremeye başladı ve gözleri yandı.

Buradaydı. Dışlananların Yolu'nun sonunda. Jannart'ın görmek istedi şey, uğruna öldüğü sır buydu. Niclays hayalinin gerçekleştiği anı yaşıyordu.

İnanmadığı hayalinin.

Dut ağacında ne çiçek vardı ne meyve. Ağacın devasa cüssesi neredeyse gülünç görünüyordu, bir işkence masasında gerilen bir beden gibi doğal boyutlarının ötesine çekiştirilmişti. Gövdesi bir balina kadar kalındı. Dalları yıldızlara uzanıyordu, sanki yıldızlar gümüş ellerini ona uzatıp tekrar ayağa kalkmasına yardım edebilirlermiş gibi.

Altın İmparatoriçe ağacın ölü dalları arasında yavaşça yürüdü. Laya, Niclays'in kolunu kavradı. Niclays onun titrediğini fark etti ve kendini, elini onunkinin üstüne bastırırken buldu.

"Yidagé, Roos," diye seslendi Altın İmparatoriçe, "buraya gelin."

Laya gözlerini kapadı.

"Sorun yok." Niclays alçak sesle konuşuyordu. "Sana zarar vermez Laya. Çok işine yarıyorsun."

"Sana zarar vermesini izlemek istemiyorum."

"Savaşma kapasiteme olan inancınız gözlerimi yaşarttı Bayan Yidagé." Zayıf bir gülümsemeyle bastonunu kaldırdı. "Hepsini bununla indirebilirim, değil mi?"

Laya gülmemeye uğraştı.

"Buraya kazınmış sözcükler var," dedi Altın İmparatoriçe, Laya'ya, ona yaklaştıklarında. "Çevir."

Altın İmparatoriçe'nin yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Laya, Niclays'i bıraktı, bir dalın üstünden geçti ve ağacın gövdesinin yanına çömeldi. Korsanlardan biri ona bir meşale verdi, o da meşaleyi dikkatli bir tavırla ağaca doğru tuttu. Ağaca kazınmış sözcüklerin üstünde alevler ışıyordu.

"Bağışlayın çok onurlu Altın İmparatoriçe ama bunu çeviremem. Yazının bir kısmı tanıdık ama çoğu değil," dedi Laya. "Korkarım ki benim bilgimin ötesinde."

"Belki ben çevirebilirim."

Niclays omzunun üstünden arkasına bir bakış attı. Altın İmparatoriçe'den hiçbir zaman çok uzaklaşmayan Seiikili âlim, eski bir dostunun cesedine dokunur gibi kırışmış elini ağaç gövdesinin üstüne koydu.

"Meşale lütfen," dedi. "Çok uzun sürmez."

Batılı gemiyi açık edecek ay ışığı yoktu. Tané uzaktan korsanların karaya çıkmasını izledi.

Ölümsüz Gül korsanların göremeyeceği bir yere demir atmıştı. Tané geminin yönünü doğru anda güneydoğuya çevirdikten sonra gece dürbününde bir ada görene dek yelken açmışlardı.

Vara Ata yükselen cevherin buradan geldiğine inanıyordu. Belki burası cevherin neden Tané'nin karnında olduğuna dair sırrı açıklayabilirdi, belki de açıklayamazdı. Önemli olan Nayimathun'du.

Rüzgâr saçlarını uçuruyordu. Bu gemileri Güney Evi'nde geçirdiği zamanlardan biliyordu, orada Kaplan Göz Filosu'nun en kötü şöhretli gemilerini ayırt etmeyi öğrenmişti. İkisi de vebanın kırmızı yelkenlerini taşıyordu. *Arayış*'ın yarısı uzunluğundaki *Siyah Güvercin* lombarları açık halde adanın etrafında dolaşıyordu.

Tané güverteye indi. Ona yardım edebilsinler diye mahkûmlarından ikisini serbest bıraktı.

"Sen," dedi Tané, Thim'e. "Ben yokken gemiyi koru."

Thim onu izledi. "Nereye gidiyorsun?"

"*Arayış*'a."

"Seni paramparça ederler."

"Sağ çıkmama yardım edersen tek parça halinde On İki Göl İmparatorluğu'na gidersin. Bana ihanet edersen seni burada ölüme terk ederim," dedi Tané. "Tercih senin."

"*Kimsin* sen?" diye sordu Thim somurtarak. "Askerlerden kat kat iyi savaşıyorsun. Mürettebattan kimsenin sana karşı şansı yoktu. Neden Miduchilerin değil de âlimlerin arasına sürüklendin?"

Tané ona gece dürbününü uzattı.

"Seni görürlerse," dedi, "uyarı olarak bir top atışı yap."

Ancak Thim farkına varmıştı. Adamın bakışları hürmetle dolarken Tané onu izledi. "Sen *Miduchi'ydin*." Thim onun yüzünü inceledi. "Neden sürgün edildin?"

"Şu an kim olduğum da eskiden olduğum kişi de seni ilgilendirmez." Loth'a doğru başını salladı. "Sen. Benimle gel."

"Denize mi?" Loth ona bakakaldı. "Donarız."

"Sürekli hareket edersek donmayız."

"O gemide ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir mahkûmu serbest bırakacağım."

Tané kendini hazırlayıp geminin yanından aşağı indi, soğuk hava yüzünden titriyordu. Ardından kendini suya bıraktı.

Bedeni karanlığa gömüldü. Soğuk nefesini kesti, dudaklarının arasından baloncuklar yükseldi.

Düşündüğünden daha kötüydü. Mevsim ne olursa olsun Seiiki'de her gün yüzmüştü ancak Güneşdansı Denizi daha önce hiç bu kadar dondurucu olmamıştı. Yüzeye çıktığında nefesi buhar oluşturuyordu. Arkasında Loth rahatsız olduğunu belli eden bir ses çıkardı. Suntaların dibindeydi.

"Atla gitsin," dedi Tané zorlukla. "Da... daha çabuk geçip gitmiş olur."

Loth gözlerini sımsıkı kapadı ve atlamadan önce yüzü, kendini ölüme gönderen bir adamın tahammül dolu ifadesini aldı. Loth kendini bıraktı, suya battı ve derhal nefes nefese yüzeye çıktı.

"*Aziz* aşkına." Dişleri birbirine çarpıyordu. "Bu... buz gibi."

"Acele et o zaman," dedi Tané ve yüzmeye başladı.

Arayış'ın fenerleri söndürülmüştü. Gemi o kadar yüksekti ki Tané gözcülerden pek korkmuyordu. Karanlık sudaki iki kafayı asla göremezlerdi. Nihayetinde bu dokuz direkli hazine kalyonu dünyadaki tüm gemilerden daha büyüktü. Bir ejderhayı tutacak kadar devasaydı.

Hareket etmek zordu. Soğuk eklemlerini kaskatı yapıyordu. Tané bir nefes alıp tekrar dalgaların altına daldı. *Arayış*'ın yanında yüzeye çıktığında Loth arkasındaydı, kontrolsüzce titriyordu. Tané lombarlardan girmeyi planlamıştı ancak kapaklar kapalıydı ve görünürde tutunabilecekleri bir yer de yoktu.

Çıpa. Su ve güverte arasındaki tek bağlantı oydu.

Geminin kıçına ulaşana kadar gövde boyunca yüzdü.

Tané kendini zorla denizden çıkarıp tırmanmaya başlarken tuzlu su, teriyle karışıyordu. Arkasında çabalayan Loth'u duyabiliyordu. İlerleyişlerinin her bir santimi zar zor kazanılmış gibi hissettiriyordu. Her bir uzvu, kuvvetini hatırlamak için savaşıyordu.

Zirveye az kala elleri kaydı.

O kadar hızlı oldu ki çığlık atmak bir yana nefes dahi alamadı. Bir an yükseliyordu, diğer an düşüyordu, ardından sıcak ve sağlam bir şeye çarptı. Başını eğip aşağı baktığında altındaki Loth'u gördü. Ayağı onun omzuna inmişti.

İkisini de ayakta tutmak için Loth'un çok çabaladığını görebiliyordu ancak Loth gülümsedi. Tané bakışlarını kaçırıp tırmanmaya devam etti.

Geminin kıçında bulunan, hasar verilmiş yüce İmparatorluk Ejderhası oymasına ulaştıklarında Tané'nin kolları titriyordu. Oymanın etrafından tırmandı, yanından kendini yukarı çekti

ve sessizce güverteye indi. Altın İmparatoriçe adadaydı ancak arkasında muhafız bırakmış olmalıydı.

Tané ayağa kalkmadı, tuniğini sıkarak buz gibi suyu kıyafetinden atmaya uğraştı. Loth yanında yere çömeldi. Tané gemide bırakılmış yüzlerce korsanın silüetini kestirebiliyordu.

Arayış denizin üstündeki kanunsuz bir şehirdi. Tüm korsan gemileri gibi dünyanın birçok yerinden gelen gaddar kişileri taşıyordu. Bu karanlıkta kimsenin onları durdurmayacağını varsayarsa onların arasına karışabilirlerdi. Üç merdivenin ardından geminin en aşağısındaki güverteye inerlerdi.

Doğrulup saklandıkları yerden çıktı. Loth başını önüne eğip onu izledi.

Korsanlar etraflarını sardı. Tané yüzlerini neredeyse hiç göremiyordu. Sohbetlerinden bölük pörçük kısımlar duyuyordu.

"...bize ihanet ettiyse ihtiyarı deşeriz."

"Aptal değil o. Bizi kandırması ne işe yarar ki?"

"Ment o. Seiikililer onu bir ötücü kuş gibi Orisima'da kafeste tutuyorlardı," dedi bir kadın. "Belki de mahkûmiyet yerine ölmeyi tercih eder. Bizim gibi."

Roos.

Başka bir Ment'ten bahsediyor olamazlardı.

Tané'nin parmak uçları alev aldı. Elleri Roos'un boynuna dolanmak için kaşınıyordu.

Tané'nin Tüy Adası'na gönderilmiş olması onun suçu değildi. Burada tek suçlu Tané'ydi. Ne var ki Roos ona şantaj yapmıştı. Ondan Nayimathun'a zarar vermesini isteme cüretinde bulunmuştu. Şimdi de ejderhaları kaçırıp katleden korsanlara yardakçılık ediyordu. Bütün bunlar yüzünden de ölmeyi hak ediyordu.

Bu isteğini bastırmaya uğraştı. Burada dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmamalıydı.

Onları geminin gövdesine indirecek merdivene sıvıştılar. Merdivenin dibinde bir fener yanıyordu. Fenerin alevleri altında

tabanca ve kılıçlarla silahlanmış iki korsan duruyordu. Tané onlara doğru yürüdü.

"Kim var orada?" diye sordu içlerinden biri kabaca.

Bir bağırış yukarıdaki korsan sürüsünü buraya çekerdi. Tané'nin onları öldürmesi gerekiyordu, hem de sessizce.

Su gibi.

Bıçağı karanlıkların arasından doğrudan atmakta olan bir kalbe saplandı. Diğer muhafız tepki bile veremeden Tané onun boğazını kesti. Gözlerindeki ifade Tané'nin daha önce hiç görmediği türdendi. Şok. Fâniliğin farkındalığı. Varlığının, boynundaki ıslaklığa indirgenmesi. Dudaklarından kabarcıkla beraber sözsüz bir ses yükseldi ve adam, Tané'nin ayaklarının dibine yığıldı.

Tané'nin ağzı demir tadıyla doldu. Fener ışığının altında kapkara görünen kan adamdan fışkırırken Tané izledi.

"Tané," dedi Loth.

Tané'nin teni de elindeki kılıç kadar soğuktu.

"Tané." Sesi boğuktu. "Lütfen. Acele etmemiz lazım."

Tané'nin önünde iki ceset uzanıyordu. Midesi kaynadı. Karanlık, bir sinek sürüsü gibi ona çarptı.

Öldürmüştü. Susa'yı öldürdüğü gibi değil. Bu defa kendi eliyle birinin canını almıştı.

Bakışlarını kaldırdı, başı dönüyordu. Loth cesetlerin yukarısında asılı duran feneri alıp ona uzattı. Tané titreyen ellerle feneri aldı ve geminin içlerine ilerlemeye başladı.

Vakti gelince yüce Kwiriki'den af dileyebilirdi.

Şu anda Nayimathun'u bulması gerekiyordu.

Başta tek görebildiği erzaklardı. Su fıçıları. Pirinç ve darı çuvalları. Muhtemelen yağmalanmış şeylerle dolu olan sandıklar. Nihayet gözünün ucuna bir yeşillik takıldığında nefesini verdi.

Nayimathun.

Ejderha hâlâ nefes alıyordu. Zincirler onu sımsıkı tutuyordu ve pulunun etinden koparıldığı yerde bir yarası vardı ancak nefes alıyordu.

Loth göğsüne bir işaret çizdi. Kendi ölümünü görmüş gibi bir ifadeyle bakıyordu.

Tané kılıcı ve feneri bıraktı ve bir zamanlar onun akrabası olan tanrının önünde dizlerinin üstüne çöktü.

"Nayimathun."

Cevap yoktu. Tané boğazındaki düğümü yutkunarak geçirmeye uğraştı. Zincirlerin yarattığı hasarı incelerken gözleri doldu.

Çenesine bir gözyaşı süzüldü. Nefretle dolup taşıyordu. Ruhu olan kimse canlı bir varlığa bunu yapamazdı. Bir parça utanç taşıyan kimse bir tanrıya böyle davranamazdı. Ejderhalar dünyalarını paylaşan ölümlüleri korumak için çok şey feda etmişlerdi. Karşılığında ölümlüler onlara sadece kötü niyet ve açgözlülük göstermişlerdi.

Nayimathun nefes almaya devam etti. Tané bir eliyle onun burnunu okşadı, ejderhanın pulları kupkuruydu. Onu bu kadar uzun süre suyun dışında tutmaları korkunç şekilde acımasız bir hareketti.

"Yüce Nayimathun." Fısıldayarak konuşuyordu. "Lütfen. Benim, Tané. Seni eve götürmeme izin ver."

Ejderhanın gözlerinden biri açıldı. İçindeki mavilik soluktu, uzun zamandır ölü olan bir yıldızın son ışıltısı gibi.

"Tané."

Tané bu sesi tekrar duyacağına hiç gerçekten inanamamıştı. "Evet." Yanağından bir damla yaş daha süzüldü. "Evet, yüce Nayimathun. Buradayım."

"Geldin," dedi Nayimathun. Zor nefes alıyordu. "Gelmemeliydin."

"Daha erken gelmeliydim." Tané başını eğdi. "Bağışla beni. Seni kaçırmalarına izin verdiğim için."

"Ondan önce biri seni kaçırdı," diye hırladı ejderha. Alt çenesinde bir diş eksikti. "Yaralanmışsın."

"Bu benim kanım değil." Tané titreyen ellerle kalçasına asılı olan kılıfı açıp sarsak hareketlerle cevheri çıkardı. "Bahsettiğin

cevherlerden birini buldum Nayimathun. Karnımın içine dikilmişti." Ejderhanın görebilmesi için cevheri ona uzattı. "Bu Batılı, cevherin ikizini taşıyan kişiyi tanıdığını iddia ediyor."

Nayimathun uzunca bir süre cevhere, ardından da durduğu yerde titreyen Loth'a baktı.

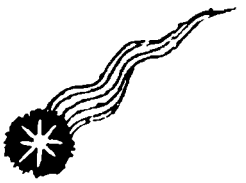
"Güvenli bir yere geçtiğimizde bunu konuşuruz," dedi, "ama bu cevherleri bularak bize İsimsiz Olan'la savaşmak için bir yol verdin. Bunun için nefes alan her ejderha sana borçlu Tané." Pullarında soluk bir ışık dalgalandı. "Hâlâ gövdeyi delip geçecek gücüm var ama serbest kalmam gerek. Zincirlerimin anahtarını bulmalısın."

"Anahtar kimde, söyle."

Ejderha gözlerini tekrar kapattı.

"Altın İmparatoriçe'de," dedi.

Ayışığı Kitaplığı

62

Doğu

Âlim alev alev yanan meşalelerle çevriliydi. Niclays'e adam saatlerdir dut ağacının etrafında dönüp ateşten gelen ışığın altında yazıları okuyor gibi geliyordu. O süre boyunca korsanlar birbirlerine bile neredeyse tek kelime etmemişti.

Âlim nihayet doğrulduğunda bütün başlar ona döndü. Altın İmparatoriçe yakınlarda oturuyor, tahta koluna yasladığı kılıcını bir eliyle bileyliyordu. Bileği taşının kılıçta çıkardığı her sürtünme sesi Niclays'in canını yakıyordu.

"Bitirdim," dedi âlim.

"Güzel." Altın İmparatoriçe başını kaldırmaya zahmet etmedi. "Bize öğrendiklerini anlat."

Niclays çok yüksek sesli nefes almamaya uğraşarak mendilini bulmak için pelerinine uzandı ve alnını kuruladı.

"Metin antik bir Seiikice yazısıyla yazılmış," dedi âlim. "Neporo adındaki bir kadının hikâyesini anlatıyor. Bin yıl önce bu adada yaşamış. Komoridu'da."

"Hikâyeyi duymak için hepimiz sabırsızlanıyoruz," dedi Altın İmparatoriçe.

Âlim başını kaldırıp dut ağacına baktı. Yüz ifadesindeki bir şey Niclays'i huzursuz ediyordu.

"Neporo, Ampiki adındaki bir balıkçı kasabasında yaşıyormuş. İnci avcısı olarak az buçuk para kazanıyormuş ama hem o

hem annesiyle babası çalışmasına rağmen ailesinin bazı günler o kadar az yiyeceği oluyormuş ki orman zeminindeki yaprakları ve toprağı yemek zorunda kalıyorlarmış."

Niclays'in Jannart'ın takıntısını hiç anlamamasının sebebi buydu.

Tarih sefaletten ibaretti.

"Küçük kız kardeşi ölünce Neporo çektikleri acılara son vermeye karar vermiş. Bitmeyen Deniz'e gidip nadir altın incileri avlayacakmış, diğer inci avcıları oraya gitmeye cesaret edemiyormuş. Oranın suyu çok soğuk ve dalgalıymış ancak Neporo başka bir seçenek bulamıyormuş. Küçük sandalıyla Ampiki'den kürek çekmiş, açık denize açılmış. O dalarken büyük bir tayfun onun sandalını uçurup uzaklaştırmış, Neporo da acımasız dalgaların arasında mahsur kalmış.

"Bir şekilde boğulmaktan kurtulmayı başarmış. Yıldızları nasıl okuyacağını bilmediğinden sadece gökteki en parlak yıldıza doğru yüzebilirmiş. Nihayet bir adada kıyıya vurmuş. Adada insan yokmuş ancak bir çayırda devasa büyüklükteki bir dut ağacına denk gelmiş. Açlıktan zayıf düştüğünden ağacın meyvesini yemiş." Bir parmağını bazı sözcüklerde gezdirdi. "Neporo *bin çiçek şarabıyla sarhoş olmuş*. Antik zamanlarda bu, yaşam iksirini anlatmanın şiirsel bir yoluydu."

Altın İmparatoriçe kılıcını bileylemeye devam etti.

"Neporo nihayet adadan kaçıp evine dönmüş. On yıl boyunca sıradan bir hayat sürmeye çalışmış, nazik bir ressamla evlenip ondan bir çocuk yapmış. Ne var ki dostları ve arkadaşları onun yaşlanmadığını, büyümediğini ve hastalanmadığını fark etmişler. Bazıları ona tanrıça demiş. Bazılarıysa ondan korkmuş. Eninde sonunda Neporo Seiiki'den ayrılmış ve kimsenin ondan nefret ederek aşağılamayacağı Komoridu'ya dönmüş. Ölümsüzlüğün yükü öyle ağırmış ki kendi canını almayı düşünmüş ama oğlu için yaşamayı seçmiş."

"Ağaç ona ölümsüzlük bahşetmiş," dedi Altın İmparatoriçe hâlâ kılıcını bileyleyerek, "ama o kendi canını alabileceğini düşünmüş."

"Ağaç ona yaşlanmaktan korunma bahşetmiş. Başka şekillerde hâlâ zarar görebilir ve ölebilirmiş." Âlim ağaca bir bakış attı. "Yıllar boyunca çok kişi Neporo'yu Adası'na kadar takip etmiş. Siyah güvercinler ve beyaz kuzgunlar ona uçarmış zira o dışlananların anasıymış."

Laya, Niclays'in kolunu daha sıkı kavradı, Niclays de onun elini iyice sıktı.

"Gitmemiz lazım," diye fısıldadı Laya, Niclays'in kulağına. "Niclays, ağaç ölmüş. İksir falan yok."

Niclays yutkundu. Altın İmparatoriçe kendini hikâyeye kaptırmış gibi görünüyordu, Niclays fark edilmeden sıvışabilirdi.

Ne var ki kendini olduğu yere kök salmışken buldu, Neporo'nun hikâyesini dinlemekten kendini alamıyordu.

"Bekle," dedi ağzının kenarından.

"İfritdağı patladığı esnada," diye devam etti âlim, "Neporo bir ejderhadan iki hediye almış. Bunlar göksel cevherlermiş ve ejderha, Neporo'nun bu cevherlerle Dağın Canavarı'nı bin yıl boyunca hapsedebileceğini söylemiş."

"Şunu söyle," diye araya girdi Padar. "Neden ejderhanın bir insandan yardım istemesi gerekmiş?"

"Ağaç bunu söylemiyor," diye sakince yanıtladı âlim. "Neporo canavara karşı çıkmaya gönüllüyse de cevherlerden sadece birini kontrol edebiliyormuş. İkinci cevheri kullanacak birine ihtiyacı varmış. İşte o zaman bir mucize olmuş. Bir Güney prensesi, Komoridu kıyılarına gelmiş. Adı Cleolind'miş."

Niclays ve Laya afallamış bir ifadeyle bakıştılar. Dua kitaplarında bununla ilgili hiçbir şey yazmıyordu.

"Cleolind de ölümsüz yaşama sahipmiş. İsimsiz Olan'ı daha önce yenmiş ama yaralarının yakında iyileşeceğine inanıyormuş. Onu kesin olarak öldürmek için ona yardım edebilecek başka

kişileri aramaya başlamış. Son umudu Neporo'ymuş." Âlim dudaklarını ıslatmak için duraksadı. "Lasia Prensesi Cleolind alçalan cevheri almış. Komoridu Kraliçesi Neporo da onun ikizini almış. Beraber İsimsiz Olan'ı Boşluk'a hapsetmişler, onu bağlamışlar ancak sadece bin yıllığına, bir gün daha fazla değil."

Niclays'in ağzı açık kalmıştı.

Çünkü bu hikâye doğruysa Berethnet Hanesi'nin kuruluş efsanesi zırvaydı. İsimsiz Olan'ı zincirli tutan şey kız evlatlardan oluşan bir soy değil, iki cevher demekti.

Sabran *çok* üzülecekti.

"Cleolind, İsimsiz Olan'la ilk karşılaşması yüzünden zayıfmış. Onunla ikinci kez yüzleşmek onu mahvetmiş. Neporo onun cesedini, yanında alçalan cevherle beraber Güney'e göndermiş."

"Diğer cevher, yükselen cevher." Altın İmparatoriçe yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Ona ne olmuş?"

Âlim kemikli elini tekrar ağaca yasladı.

"Hikâyenin bir kısmı kayıp," dedi. Niclays ağaç kabuğuna vahşice zarar verilmiş olduğunu gördü. "Neyse ki sonunu okuyabiliyoruz."

"Yani?"

"Anlaşılan biri cevheri almak istemiş. Neporo'nun soyundan gelenlerden biri cevheri saklamak için onu kendi karnının içine dikmiş, böyle cevher ondan hiç alınamayacakmış. Komoridu'dan ayrılıp Ampiki'de, Neporo'nun bir zamanlar yaşadığı çukur evde mütevazı bir hayat sürmeye başlamış. O ölünce cevher onun bedeninden alınıp kızınınkine dikilmiş. Böyle de devam etmiş." Duraksadı. "Cevher Neporo'nun soyundan gelenlerden birinin bedeninde."

Altın İmparatoriçe başını kılıçtan kaldırdı. Niclays kendi kalp atışlarını dinledi.

"Ağaç ölü," dedi, "cevher de ortalarda yok. Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Ağaç ölü olmasa bile burada yazana göre ağaç sadece meyvesini yiyen ilk kişiye ölümsüzlük bahşediyormuş. Ondan sonra ölümsüz hayat armağanını kendine saklamış," diye mırıldandı âlim. "Üzgünüm çok onurlu Altın İmparatoriçe. Asırlarca geç kalmışız. Bu adada hayaletlerden başka bir şey yok."

Niclays'in midesi bulanmaya başladı. Altın İmparatoriçe bakışlarını onun yüzünden ayırmadan ayağa kalkarken bu hissiyat daha da arttı.

"Çok onurlu kaptan," dedi ürkekçe, "sizi doğru yere getirdim, değil mi?"

Altın İmparatoriçe kılıcı elinde gevşek bir şekilde tutarak ona doğru yürüdü. Niclays eklemleri bembeyaz kesilene kadar bastonunu kavradı.

"Ödülünüz yitip gitmemiş olabilir. Jannart'ın Mentendon'da başka kitapları vardı," diye yalvardı ancak sesi çatlıyordu. "Aziz aşkına, en başta kahrolası haritayı size veren *ben değildim...*"

"Doğru," dedi Altın İmparatoriçe, "ama bu nafile arayışın peşinde beni buraya getiren sendin."

"Hayır. Durun, size ejderhanın pulundan bir iksir yapabilirim, bundan *eminim*. Yardım ede..."

Altın İmparatoriçe durmadı.

Laya o anda Niclays'i kolundan yakaladı. Laya onu ağaçların arasına çekiştirirken Niclays'in bastonu yere düştü.

Laya'nın ani hareketi korsanları gafil avlamıştı. Laya merdivenleri görmezden geldi, Niclays'i de yanında sürükleyerek çalılıkların arasına atıldı. Arkalarındaki gözcü ekibi öfkeyle uludu. Avdan önceki borunun sesi kadar korkunç bir sesti bu.

"Laya," dedi Niclays nefes nefese, "bu çok kahramanca bir hareket ancak dizlerim hayatta bir grup kana susamış korsandan hızlı koşamaz."

"Dizlerin başının çaresine bakacak Kızıl İhtiyar yoksa dizin olmayacak," diye seslendi Laya. Sesine keskin bir panik yerleş-

mişti ancak içinde kahkaha da vardı. "Sandala onlardan önce varacağız."

"Geride muhafız bıraktılar!"

Laya bir kaya çıkıntısına inerken belindeki hançeri tek eliyle kavradı. "Ne?" dedi, diğer elini Niclays'e uzatarak. "Korsan gemilerinde bu kadar zaman geçirip savaşma konusunda hiçbir şey öğrenmedim mi sanıyordun?"

Niclays atladı ve dizlerini titreten bir kuvvetle yere tosladı. Laya onu bir ağaca doğru çekti.

Ağaç kovuğunda kıpırdamadan uzandılar. Niclays'in dizleri acıyla haykırıyor, ayak bileği zonkluyordu. Üç korsan yanlarından koşarak geçti. Onlar bitki örtüsünün içinde kaybolur kaybolmaz Laya tekrar ayağa kalkmıştı, Niclays'in de kalkmasına yardım ediyordu.

"Yanımda kal Kızıl İhtiyar." Niclays'in elini sıkıca tuttu. "Hadi gel. Eve gidiyoruz."

Ev.

Zorla ilerlemeye devam ettiler, çamurun gevşek olduğu yerlerde sürünüp koşabildikleri zaman koştular. Niclays farkına bile varamadan sahil görüş alanlarına girmişti. Sandal da oradaydı, yanında sadece iki muhafız vardı.

Başaracaklardı. On İki Göl İmparatorluğu'na ulaşana kadar kuzeye kürek çekeceklerdi, oradan sonra da Doğu'dan kesin ve nihai olarak kurtulmuş olacaklardı.

Laya onun elini bıraktı, hançerini çekti ve peşinde dalgalanan peleriniyle kumların üstünden koştu. Hızlıydı. O ilk muhafıza saldıramadan birileri Niclays'i yakaladı. Korsanlar onlara yetişmişti. Niclays, "Laya," diye bağırdı ancak çok geçti. Onu da yakalamışlardı. Ghonra kolunu bükerken Laya acıyla haykırdı.

Padar, Niclays'e diz çöktürdü. "Padar, Ghonra," diye yalvardı Laya, "bunu yapmayın. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Lütfen merhamet edin..."

"Bizi tanımıyormuş gibi konuşma." Ghonra, Laya'nın elindeki bıçağı söküp aldı ve onun boğazına dayadı. "Ben bu bıçağı," dedi sertçe, "sana kibarlık olsun diye verdim Yidagé. Bir daha yalvarırsan bu bıçakla dilini keserim."

Laya ağzını sımsıkı kapadı. Niclays umutsuzca ona her şeyin yolunda olduğunu, ona bakmamasını, hiçbir şey dememesini söylemek istiyordu. Onu da öldürmemeleri için bir şeyler demek istiyordu.

Altına etmek üzereydi. Bedenindeki her bir kası sıkarak aklını etinden ayırmaya uğraştı. Kendinden uzaklaşıp anılarına dalmaya çalıştı.

Kısa süren kovalamaca istifini bozmamış gibi görünen Altın İmparatoriçe onun önünde çömelirken Niclays titredi. Kendini onun kolundaki bir çentik olarak hayal etti.

Ardından fark etti.

Yüzüne vuran güneşi hissetmek istiyordu. Kitaplar okumak, Brygstad'ın kaldırımlı sokaklarında dolaşmak istiyordu. Müzik dinlemek, müzeleri ve sanat galerilerini ziyaret etmek, tiyatroya gitmek, insanların yarattığı şeylere hayranlık duymak istiyordu. Güney'e ve Kuzey'e seyahat etmek, ülkelerin ona sunacağı her şeyin tadını çıkarmak istiyordu. Tekrar gülmek istiyordu.

Yaşamak istiyordu.

"Sırf bir hikâye için," dedi Altın İmparatoriçe ona, sırf Niclays'in duyabilmesi için sesi alçaktı, "mürettebatıma iki deniz aştırdım. Bu hayal kırıklığı için suçlayacakları biri lazım ve seni temin ederim ki o kişi ben olmayacağım Formüller Ustası. Yidagé'nin senin yerine suçu üzerine almasını istemiyorsan o kişi sen olmak zorundasın." Bıçağıyla Niclays'in çenesinin altına dokundu. "Seni öldürmeyebilirler. Ancak bana kalırsa merhamet gösterip öldürsünler diye yalvarırsın."

Altın İmparatoriçe'nin yüzü bulanıklaştı. Yakınlarındaki Ghonra, Laya'yı boğazından kavradı, her an kanını akıtmaya hazırdı.

"Bunu onun suçu gibi gösterecek bir şeyler bulabilirim." Altın İmparatoriçe onlarca yıl boyunca onunla yelken açmış tercümanına bir damla bile pişmanlık göstermeden baktı. "Sonuçta yalan söylemek bedava."

Niclays bir keresinde kendi de aynı kaderi yaşamamak için genç bir müzisyenin işkence görmesine izin vermişti. Bu, kendi dışında birine nasıl hizmet edileceğini unutan bir adamın eylemiydi. Az da olsa gururlu bir şekilde ölecekse Laya'nın onun için zaten çektiğinden daha fazla acı çekmesine izin vermeyecekti.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi sessizce.

Laya başını iki yana salladı. Yüzü bir yas ifadesiyle buruştu.

"Onu *Arayış*'a götürün ve mürettebata ne bulduğumuzu söyleyin." Altın İmparatoriçe ayağa kalktı. "Bakalım ne..."

Durdu. Niclays başını kaldırdı.

Altın İmparatoriçe kılıcını yere bıraktı. Kavisli bir kılıç boğazına dayanmıştı ve Tané Miduchi arkasında dikiliyordu.

Niclays karşısında kimi gördüğüne inanamıyordu. Şantaj yapmaya çalıştığı kadına bakarken zor nefes alıyordu.

"Sen," dedi kekeleyerek.

Her nereden gelmişse son birkaç ayı zor geçirmişti belli ki. Daha zayıftı, gözlerinin altında morluklar vardı. Ellerindeyse kan. "Bana anahtarı verin," dedi Göllüce, sesi nefretle boğuklaşıp kalınlaşmıştı. "Zincirlerin anahtarını."

Korsanların hiçbiri hareket etmedi. Kaptanları da onlar kadar kıpırtısızdı, kaşlarını kaldırmıştı.

"Hemen," dedi ejderha binicisi, "yoksa lideriniz ölür." Eli titremiyordu. "Anahtar dedim."

"Biri anahtarı versin şuna," dedi Altın İmparatoriçe, konuşmasının sekteye uğratması yüzünden neredeyse sinirlenmiş gibiydi. "Canavarını istiyorsa alsın."

Ghonra öne bir adım attı. Manevi annesi ölürse bir sonraki Altın İmparatoriçe o olacaktı ancak Niclays onun evlat sadakatini sezebiliyordu. Gömleğinin içine uzanıp bronz bir anahtar çıkardı.

"Hayır," dedi ejderha binicisi. "Anahtar demir." İmparatoriçe'nin boynuna dayadığı bıçak birkaç damla kan akıttı. "Beni bir daha aptal yerine koymaya kalkışırsan ölür."

Ghonra sırıttı. Başka bir anahtar çıkarıp biniciye fırlattı.

"Al ejderha sevici," dedi mırlarcasına. "Gemiye geri dönmekte bol şans."

"Bana zarar vermezseniz bunu kullanmak zorunda kalmam."

Ejderha binicisi, Altın İmparatoriçe'yi bir kenara atıp boştaki elini havaya kaldırdı. Elinde ceviz boyutunda, kobalt mavisi bir cevher vardı.

Mümkün değildi.

Niclays gülmeye başladı. Gittikçe yükselen, delice bir gülüştü bu.

"Yükselen cevher," dedi âlim nefesi kesilerek, kadına bakakalmıştı. "Sen. Neporo'nun soyundan gelen *sensin*."

Ejderha binicisi sessizce onlara baktı.

Tané Miduchi. Komoridu Kraliçesi'nin vârisi. Boş bir kaya ve ölü bir ağacın veliahdı. Bunlara dair hiçbir fikri olmadığı, yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Biniciler çoğu zaman yoksul ailelerden alınırdı. Ailesi ona gerçeği söyleyemeden kadını onlardan ayırmış olmalılardı.

"Arkadaşımı da yanınızda götürün," dedi Niclays ona aniden, kahkaha yüzünden gözleri hâlâ sıcak yaşlarla doluydu. Dudaklarını oynatarak dua eden Laya'yı işaret etti başıyla. "Size yalvarıyorum Leydi Tané. Onun hiçbir suçu yok."

"Senin için," dedi ejderha binicisi mutlak bir nefretle, "*hiçbir şey* yapmam."

"Peki ya ben?" diye sordu Altın İmparatoriçe. "Ölmemi istemiyor musun binici?"

Genç kadın çenesini sıktı. Parmakları, kılıcının kabzasını kavradı.

"Hadi. Artık yaşlı ve yavaşım çocuk. Ejderhaların katledilmesine hemen burada son verebilirsin." Altın İmparatoriçe

kılıcının yassı kısmıyla avucuna hafifçe vurdu. "Boğazımı kes. Onurunu geri kazan."

Ejderha binicisi soğuk bir gülümsemeyle yükselen cevheri tutan elini kapattı.

"Seni bu gece öldürmeyeceğim kasap," dedi, "ama şu an önünde gördüğün şey bir hayalet. En beklemediğin anda sana musallat olmak için geri döneceğim. Seni dünyanın sonuna kadar avlayacağım. Sana yemin ederim ki bir daha karşılaşırsak denizi kırmızıya boyayacağım."

Kılıcı kınına sokup karanlığın arasına yürüdü. Onunla beraber Niclays'in tek kaçma şansı da uzaklaşıyordu.

İşte o anda korsanlardan biri tabancasıyla arkasından ateş etti.

Tané Miduchi durdu. Niclays elini sıktığını gördü ve ufak bir sarsıntı hissetti.

Islak bir kükreyiş göğü doldurdu. Laya çığlık attı. Niclays'in başını kaldırıp sahilden yükselen su duvarına bakmak için sadece birkaç saniyesi olmuştu ki su duvarı hepsini buz gibi bir karanlığa boğdu.

Niclays tepetakla oldu. Tuzlu suyu doğrudan ciğerlerine çekerken burun delikleri yandı. Korkuyla kör olmuş halde selle boğuşmaya başladı, ağzından kabarcıklar çıkıyordu. Tek görebildiği elleriydi. Yüzeye çıktığında gözlüğünü kaybetmişti.

Çok az şey görebiliyordu ancak görebildiği kadarıyla korsanlar birbirlerinden uzağa saçılmıştı, onları buraya getirmiş olan sandal boştu ve Tané Miduchi ortadan kaybolmuştu.

"Bulun onu," diye kükredi Altın İmparatoriçe. Niclays göğsündeki suyu öksürerek çıkardı. "Gemiye dönün. O cevheri bana getirin!"

Deniz, bir tanrının karnına çekilirmiş gibi aniden geri çekildi. Niclays kendini kumda dört ayak üstünde, sular saçar ve saçları gözlerine girer halde buldu.

Önünde bir kılıç duruyordu. Kılıcı kavradı. Laya'yı bulabilirse hâlâ bir şansları olabilirdi. Sandala ulaşana kadar diğerleriyle savaşıp buradan kaçabilirlerdi.

Niclays, Laya'nın adını seslenirken önünde dikilen bir gölgeyi fark etti. Kılıcı kaldırdı ama Altın İmparatoriçe kılıcı elinden düşürdü.

Kılıç ışıldadı, ardından bir daha. Kuma kan saçıldı.

Niclays'in gırtlağından köpüklenen bir ses çıktı. Dizleri çözüldü, bir eliyle boğazını sıkıca tutuyordu. Diğer eli ortalarda yoktu. Kaosun içinde bir yerde Laya onun adını sesleniyordu.

"Mürettebatıma et lazım." Altın İmparatoriçe, Niclays'in elini ölü bir balıkmış gibi yerden aldı. Eli gören Niclays'in midesi kalktı. Eli hâlâ canlı gibi parlaktı. Yaşlılık lekeleriyle doluydu. "Bunu merhamet kabul et. Vücudunun kalanını da götürürdüm ama kargom tehlikede ve seni taşımak bizi yavaşlatır. Sen anlarsın Roos. İyi ticaret nedir, biliyorsun."

Kolunun ucu çığlıklar atıyordu, içinde karanlık zonkluyordu. Bu acı daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Kaynayan yağ. Kolunun içinde bir güneş. Bu eliyle bir daha asla tüy kalem tutamayacaktı. Hayat damarından kan fışkırırken bile tek düşünebildiği buydu. Sonra Laya bir anda yanında belirdi, ellerini yaraya bastırıyordu.

"Dayan," dedi sesi çatlayarak. "Dayan Niclays." Onu kendine çekti. "Buradayım. Seninle kalacağım. Mentendon'da öleceksin, burada değil. Şimdi değil. Söz veriyorum."

Bir çınlama Laya'nın sözcüklerini boğuyordu. Tam da dünyası karanlığa gömülmeden önce Niclays göğe baktı ve nihayet ölümün şeklini gördü.

Anlaşılan ölümün kanatları vardı.

Arayış öylesine devasa bir gemiydi ki dalgalar onu pek sallayamıyordu. Hatta suyun üstünde olmadığını bile hayal edebilirdi-

niz. Loth güvertedeki kargaşayı dinleyerek geminin gövdesinde oturdu, bir suçlu yuvasının tam ortasında olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Kısa kılıcını bırakmaya cesaret edemiyordu ancak her ihtimale karşı feneri söndürmüştü. Kimsenin henüz aşağı inmemiş olması bir mucizeydi. Tané sonsuzluk gibi gelen bir süredir yoktu.

Wyrm –hayır, *ejderha*– onu korkunç, mavi bir gözle inceliyordu. Loth bakışlarını yerden ayırmadı.

Yaratığın Batı'daki Ejderik canavarlar gibi görünmediği ya da davranmadığı barizdi, gerçi onlar kadar büyüktü. Boynuzları bir Ulu Batılı'nınkileri andırmıyor değildi ancak benzerlikler burada son buluyordu. Nehirotunu andıran yelesi boynuna yayılıyordu. Yüzü genişti, gözleri kalkanlar gibi yuvarlaktı ve pulları Loth'a bir sürüngenden çok bir balığı anımsatıyordu. Yine de ejderhaya güvenmeye ya da onunla konuşmaya niyeti yoktu. Bembeyaz ve keskin dişlerine bir bakış atar atmaz bu yaratığın da Fýredel gibi onu paramparça edebileceğini anlamıştı.

Ayak sesleri. Bir küfenin arkasına geçip kısa kılıcını kavradı. Alnı ter içindeydi. Daha önce kimseyi öldürmemişti. Horozbaşı bile. Bunca delilikten sonra bile her nasılsa o lekeyi üstünde taşımıyordu ancak hayatta kalmak için yapardı. Ülkesini kurtarmak için öldürürdü.

Tané geldiğinde zor nefes alıyordu, adımları sarhoş gibi oraya buraya kayıyordu ve iliklerine kadar sırılsıklamdı. Tek bir şey bile demeden çantasından bir anahtar çıkardı ve kilitlerden ilkini açtı. Loth onun zincirleri kaldırıp kenara koymasına yardım etti.

Ejderha silkelendi ve alçak sesle hırladı. Tané geri adım atarken Loth'a da aynısını yapmasını işaret etti, o esnada ejderha başını kaldırdı ve upuzun, etkileyici vücudunu sergilercesine uzandı. Loth, Tané'nin dediklerini seve seve yapıyordu. Canavar ilk kez öfkeli görünüyordu. Burun delikleri genişledi. Gözleri alev alevdi. Parmaklarını dışa doğru açtı, dengesini buldu ve büyük bir darbeyle kuyruğunu geminin yanına geçirdi.

Arayış zangırdadı. Ayaklarının altındaki zemin sarsılırken Loth az kalsın dengesini kaybediyordu.

Yukarıdan haykırışlar geldi. Ejderha nefes nefeseydi. Gemiyi delip geçemeyecek kadar zayıfsa hepsi burada öleceklerdi.

Tané ejderhaya seslendi. Dediği her neyse işe yaradı. Ejderha dengesini tekrar kazandı. Dişlerini göstererek kuyruğunu tekrar gemiye vurdu. Tahtalar parçalandı. Tekrar vurdu. Bir küfe zeminde kaydı. Tekrar vurdu. Korsanların bağırışları şimdi daha yakından, ayak sesleri merdivenden geliyordu. Ejderha kükreyerek bütün vücuduyla geminin gövdesine tosladı ve gemiye kafasıyla sert bir darbe indirdi, bu defa içeri su fışkırmaya başladı. Tané ejderhanın yanına fırlayıp sırtına tırmandı.

Ölümcül günah ya da kesin ölüm. Cesaret Şövalyesi'nin tercih edeceği seçenek ölüm olurdu ancak onun aksine Loth'un On İki Göl İmparatorluğu'na kesinlikle gitmesi gerekiyordu. Halgalant'a dair tüm umudunu bir kenara bırakarak Loth, cinayete meyilli *wyrm* sevicinin arkasından suyun içinde ilerlemeye başladı. Çaresizce Tané'nin canavarına tırmanmaya çalıştı ancak pulları yağ gibi kaygandı.

Tané ona elini uzattı. Loth ağzında tuz tadı alarak kadının elini tuttu, Tané onu yukarı çekti. Tutunabileceği bir şey bulmak için etrafa bakınırken içinde yükselen dehşeti bastırmaya uğraşıyordu. Bir *wyrm*'un üstündeydi.

"Thim," diye bağırdı. "Thim ne olacak?"

Ejderha etrafı pençeleyerek hücresinden çıkarken Loth'un sözcükleri duyulmamıştı. Loth başını eğdi ve onları çevreleyen ıslak yeleye tutunan Tané'yi sıkıca kavradı. Ejderha son bir kez kendini itti, *Arayış*'ın içine sular fışkırtan delikten sürtünerek çıktı. Onlar denize dalarken Loth çığlık attı.

Kulaklarında bir kükreme. Dudaklarında tuz. Ani, buz gibi bir hava darbesi. *Arayış*'ın güvertelerinden silahlar ateşleniyor, lombarlar açılıyordu ve Loth hâlâ ejderhanın üstündeydi. Ejderha kaynayan dalgaların arasından süzülerek geçti, her atıştan kaçını-

yordu. Tané nefes nefese kulağa çaresiz gelen şeyler söylüyordu, elleriyle yeleyi hâlâ sıkıca kavrıyordu.

Ejderha rüzgârın uçurduğu bir tüy misali havalandı. Denizi arkasında bırakırken pullarından sular süzülüyordu. Oturur pozisyonda kalmak için harcadığı çabayla bacakları ağrıyan Loth, Tané'yi daha sıkı tuttu ve korsanların ufak noktalara dönüşmesini izledi.

"Aziz, merhamet et." Sesi çatladı. "Kutlu Küçük Hanım, zavallı kulunu koru."

Bir ışık patlaması batıya bakmasına neden oldu. *Siyah Güvercin*'in yelkenleri alev almıştı ve aniden *wyrm*'lar sürü sürü doluşmaya başladılar. Ejderik Ordu. Loth kalbi ağzında atarak bakışlarını karanlıkta gezdirdi.

Hep bir efendi olurdu.

Ulu Batılı gelişini bir ateş yağmuruyla duyurdu. *Siyah Güvercin*'in üstünden uçup gemi direklerinden birini kuyruğuyla paramparça etti.

Valeysa. Umutsuzluğun Alevi. Harlowe onun yakınlarda olduğunu söylemişti. Yanan kömürler kadar sıcak olan pulları, şimdi filoda terör estiren ateşten besleniyor gibiydi. Takipçileri *Arayış*'ın etrafına dolanırken Valeysa, Loth'u iliklerine kadar titreten bir şekilde kükredi.

Tané ejderhasını ileri atılması için teşvik etti. *Ölümsüz Gül* görüş alanlarındaydı. Şimdi inerlerse Valeysa onları kesinlikle fark ederdi. Kaçarlarsa Thim bir başına kalırdı. Onlar zarif bir dalışla aşağı inerken Loth midesinin ağzından çıkacağını düşündü.

Thim çanaklıktaydı. Onu kurtaracak ekibin geldiğini görünce daha da yukarı, ana direğin tepesine tırmandı ve orada ihtiyatlı bir tavırla çömeldi. Ejderha onun yanından geçerken Thim'i kuyruğuyla yakaladı. Yaratık onu *Ölümsüz Gül*'den koparırken ayakları boşta kalan Thim bağırdı.

Ejderha bulutlara doğru tekrar yükseliyordu. Havada, sanki suda yüzermiş gibi hareket ediyordu. Thim ejderhanın pullarını

tutacak olarak kullanarak zar zor da olsa bedeninden yukarı tırmandı. Yeterince yaklaştığında Loth ona uzanıp Thim'in, ejderhanın boynuna çıkmasına yardım etti.

Bir çığlık Loth'un tüylerini diken diken etti. Alev tüküren bir *wyvern* arkalarından uçuyordu.

Ejderha bir sinekten ne kadar rahatsız olursa bu tehditten de o kadar rahatsız olmuş gibiydi. Bir sonraki ateş püskürmesi o kadar yakından geldi ki Loth kükürt kokusunu alabiliyordu. Thim tabancasının horozunu çekti ve yaratığa ateş etti. Yaratık bir çığlık koparsa da peşlerini bırakmadı. Loth gözlerini sımsıkı kapadı. Ya düşüp ölecek ya da bir kaz gibi pişecekti.

İkisi de yaşanmadan aniden güçlü bir rüzgâr esti, neredeyse hepsini yerlerinden ediyordu. Rüzgârın kükreyişi kulakları sağır ediyordu. Loth tek gözünü bile açamadan ejderhanın rüzgâr *soluduğunu* fark etti, Ejderik şeylerin ateş soluması gibi. Ejderhanın gök mavisi gözleri ışıldıyordu. Burnundan duman çıkıyordu. Pullarında su birikti, ardından yağmur gibi dağıldı.

Wyrm öfkeyle haykırdı. Derisinden buhar yükseldi ve çenesini kocaman açtı ancak alevi söndürülmüş, boğazına geri tıkılmıştı, nihayet rüzgâr onun kanatlarını kapattı ve *wyrm*'u denize yolladı.

Yağmur Loth'un yüzünü dövüyordu. Loth ağzına giren suyu tükürdü. Ejderha muzaffer bir şekilde bulutların arasına girerken şimşek çaktı, yaratık yükselirken bir yandan kendini sisle sarmalıyordu.

O anda Tané bir tarafa devrildi. O düşerken Loth merhametli bir içgüdüyle elini uzattı. Parmakları son anda Tané'nin tuniğini ensesinden yakaladı. Ejderha kükredi. Loth nefes nefese Tané'yi kendine çekti ve Thim de bir kolunu ikisine birden sardı.

Tané ölü gibiydi, başı düşüyordu. Loth kılıfın hâlâ onun çantasında olup olmadığını kontrol etti. Kılıf şimdi düşerse cevher denizde yitip gider, bir daha da asla bulunamazdı.

"Umarım ejderhalarla nasıl konuşacağını biliyorsundur," diye seslendi Thim'e. "Ona nereye gideceğimizi söyleyebilir misin?"

Cevap yoktu. Loth omzunun üzerinden arkasına baktığında Thim'in hayretler içinde göğü izlediğini fark etti.

"Bir tanrının üstünde oturuyorum," dedi Thim deli gibi. "Buna layık değilim."

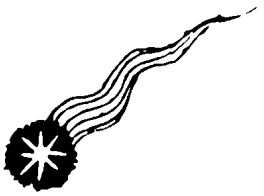
En azından biri bu kâbusu bir lütuf olarak görüyordu. Loth kendini hazırlayıp ejderhaya seslendi.

"Tanıştığımıza sevindim yüce Doğu ejderhası," diye şansını denedi, rüzgârın üstünden bağırarak. "Beni anlayabiliyor musun bilmiyorum ama On İki Göl Ebedî İmparatoru'yla konuşmam lazım. Hayati önem arz ediyor. Bizi onun sarayına götürebilir misin?"

Ejderhanın bedeninden bir sarsıntı geçti.

"Tané'yi sıkı tut," dedi ejderha Inysce, "ve evet Batı'nın oğlu, seni Bin Çiçek Şehri'ne götürürüm."

Ayışığı Kitaplığı

63

Doğu

Tané uyandığında kendini bir pencereden bakar halde buldu. Pencerenin ardındaki gökyüzü kemik külü kadar solgundu.

Tané cibinlikli bir yatakta uzanıyordu. Biri ona temiz, ipekten bir kıyafet giydirmişti ancak teni tuz yüzünden kumlu gibiydi. Yakınında bir kâse kor duruyor, tavana parlak, kırmızı bir ışıltı yayıyordu.

Olanları hatırladığında eli aniden beline uzandı.

Çantası gitmişti. Tané korku içinde yorganları altüst etti, az kalsın kendini bakır bir yatak ısıtıcıyla yakacaktı ki kılıfın, yatağının yanındaki bir sehpada durduğunu fark etti.

Kılıfın içindeki yükselen cevher ışıldıyordu. Tané yastıklara gömülüp kılıfı göğsüne bastırdı.

Uzun bir süre yataktan çıkmadı, uyuklama hali onu ele geçirmişti. Sonunda odaya bir kadın geldi. Beyaz ve mavi renkli kat kat kıyafetler giymişti, eteğinin ucu yere değiyordu.

"Soylu binici." Ellerini kavuşturup Tané'ye reverans yaptı. "Sizi uyanık bulmak bu âciz kulunuzu çok mutlu etti."

Oda Tané'nin etrafında yüzüyor gibiydi. "Neredeyim?"

"Bin Çiçek Şehri'ndeyiz, zarif yıldızlar altında hüküm süren Majesteleri On İki Göl Ebedî İmparatoru'nun evindesiniz. Sizi misafiri olarak ağırlamaktan memnuniyet duyuyor," diye yanıtladı

kadın gülümseyerek. "Size yiyecek bir şeyler getireceğim. Uzun bir yoldan geldiniz."

"Dur. Lütfen," dedi Tané doğrulup. "Nayimathun nerede?"

"Derin Karlar'dan ışıltılı Nayimathun dinleniyor. Dostlarınıza gelince, onlar da sarayda misafirler."

"Deniz yasağını ihlal etti diye Batılı'yı cezalandırmayın. Ondan öğrenmem gereken şeyler var."

"İki yoldaşınıza da zarar verilmedi," dedi kadın. "Burada güvendesiniz."

Odadan çıktı.

Tané süslü tavanı, gece ağacından yapılma mobilyaları inceledi. Sanki biniciymiş gibi davranılıyordu.

Bin Çiçek Şehri. On İki Göl İmparatorluğu'nun kadim başkenti. Saray sırf onurlu Ebedî İmparator'un ve onurlu Büyük Dul İmparatoriçe'nin değil, İmparatorluk Ejderhası'nın da eviydi. Seiiki ejderhaları onlara rehberlik etmesi için yaşlılarına bel bağlardı ancak Göllü kuzenleri tek bir hükümdara bağlıydı.

Tané'nin kalçası zonkluyordu. Üstündeki yorganları ittiğinde kalçasının sarılmış olduğunu gördü.

Dut kırmızı cübbeye sarınmış Seiikili adamı hatırlıyordu. O da kaderinden kaçmış bir âlimdi. Adam ona çok onurlu Neporo'nun soyundan geldiğini söylemişti.

Bu kesinlikle imkânsızdı. Neporo bir kraliçeydi. Soyundan gelenlerin bir balıkçı kasabasında, Seiiki'nin en uç kıyısında zar zor geçimini sağlar halde yaşıyor olması mümkün değildi.

Hizmetkâr odaya dönüp sehpaya bir tepsi bıraktı. Kırmızı çay, lapa, haşlanmış yumurta ve bir porsiyon kış kavunu vardı.

"Sizin için bir küvet doldurturum."

"Teşekkür ederim," dedi Tané.

Beklerken yemeğini didikledi. Ebedî İmparator, Tané'nin kim olduğunu keşfedince onu misafir olarak ağırlamayacaktı. Tané bir kaçaktı. Bir katildi.

"Günaydın."

Thim kapının girişinde dikiliyordu, sinekkaydı tıraş olmuş ve Göllü kıyafetleri giymişti. Tané'nin yatağının yanındaki sandalyeye yerleşti.

"Hizmetkâr bana uyandığınızı söyledi," dedi Seiikice.

Sesi soğuktu. Gemide beraber çalışmış olsalar da Tané sonuçta o gemiyi Thim'in mürettebatından çalmıştı.

"Gördüğün gibi," dedi Tané.

"Hayatımı kurtardığınız için," dedi Thim başını hafifçe eğerek, "teşekkür etmek istedim."

"Seni kurtaran yüce Nayimathun'du." Tané çay bardağını indirdi. "Batılı nerede, onurlu Thim?"

"Lord Arteloth Alacakaranlık Bahçeleri'nde. Sizinle konuşmak istiyor."

"Giyinince gelirim." Duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Neden Boşluk'un diğer kıyısından insanlarla yelken açtın?"

Thim kaşlarını çattı.

"Onlar sırf ateş soluyanlardan değil, ejderhalarımızdan da nefret edecek şekilde yetiştiriliyorlar," diye hatırlattı Tané ona. "Bunu bildiğin halde neden onlarla yelken açtın?"

"Belki kendinize farklı bir soru sormalısınız onurlu Miduchi," dedi Thim. "Hepimiz aynı olsaydık dünya daha iyi bir yer olur muydu?"

Thim odadan çıktı, kapı arkasından kapandı. Tané onun dediklerine kafa yordu ancak bir yanıtı olmadığını fark etti.

Hizmetkâr çok geçmeden onu banyoya götürmek için geri geldi. Tané onun yardımıyla yatağından kalkıp topallayarak yan odaya geçti.

"Dolapta kıyafet var," dedi hizmetkâr. "Giyinmek için yardım ister misiniz soylu binici?"

"Hayır. Teşekkürler."

"Pekâlâ. Saray topraklarını dilediğinizce gezebilirsiniz ancak iç saraya giremezsiniz. Majesteleri İmparator yarın Düşmüş Yıldız Salonu'nda sizinle görüşmek istiyor."

Hizmetkâr bunu dedikten sonra çıkmış, Tané tekrar yalnız kalmıştı. Banyonun gölgeliğinde dikilip kuşların ötüşünü dinledi.

Banyo sıcak suyla ağzına kadar doluydu. Tané cübbeyi omuzlarından kaydırdı, bacağındaki sargıyı çözdü. Başını eğdiğinde kurşunun sıyırdığı yerdeki dikişleri görebiliyordu. Şansı varsa ateşi çıkmazdı.

Tané küvete girerken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Önce saçındaki tuzu bol suyla yıkadı, ardından iliklerine kadar yorulmuş halde suyun içinde öylece uzandı.

Bir leydi olarak hitap edilmeyi ya da ona iyi bir oda verilmesini hak etmiyordu. Bu huzur sürüp gidemezdi.

Temizlendiğinde kıyafetlerini giydi. Üstüne bir iç gömlek ve siyah bir tunik, ardından pantolon ve çorap geçirdi, ayağına rahat, kumaş botlar giydi. Sonra kolsuz, kenarları kürkle işlenmiş mavi bir cekete büründü, en son da cevherin kılıfını yeni bir çantaya yerleştirdi.

Nayimathun'la yüzleşme düşüncesi aklına düşünce kalbi sıkıştı.

Ejderhası onun ellerindeki kanı görmüştü.

Biri kapının önüne koltuk değneği bırakmıştı. Tané koltuk değneğini alıp odasından çıktı ve kafesli pencereler ve zengin süslemeli tablalı duvarların olduğu bir geçitte buldu kendini. Tavana boyanmış takımyıldızlar ona göz kırpıyordu. Zemine döşenmiş koyu renk taşlar alttan ısıtmalıydı.

Dışarıda büyük bir ejderha sürüsüne ev sahipliği yapabilecek kadar devasa bir avlu vardı. Fener ışıkları kül rengi pusu dağıtıyordu. Tané her bir katmanı daha koyu mavi olan kat kat mermerlerin üstündeki büyük salonu seçebiliyordu.

"Asker," dedi Tané muhafızlardan birine, "bu aciz kul, Alacakaranlık Bahçeleri'ni nasıl bulacağını sorabilir mi?"

"Leydim," dedi muhafız, "Alacakaranlık Bahçeleri o tarafta." Uzak bir kapıyı işaret etti.

Tané'nin avluyu geçmesi sonsuzluk kadar uzun bir süre aldı. Düşmüş Yıldız Salonu'nu belli belirsiz görüyordu. Yarın o salonda olacak, Lakseng Hanesi'nin liderinin yanında duracaktı.

Daha fazla muhafız ona sarayın içinde yol gösterdi. Tané nihayet doğru kapıya ulaştı. Avludaki karı küremişlerdi ancak burada kara el sürülmemişti.

Alacakaranlık Bahçeleri, Hisan Burnu'nda bir efsaneydi. Gün batımında ışık böcekleriyle hayat bulduğu söylenirdi. Gece açan çiçekler patikaları süslerdi. Orada burada ay ışığını yansıtan aynalar olurdu ve gölcükler, yıldızları daha iyi yansıtmak için durgun ve berraktı.

Gündüz bile bu bahçe tablo gibiydi. Tané yavaşça yürüyerek geçmişteki Göllü hükümdarların ve eşlerinin heykellerini izledi, bazılarına genç ejderhaların heykelleri eşlik ediyordu. Hükümdarların eşlerinden her birinin elinde yumuşacık sarı pembe güllerden bir vazo vardı. Mevsim ağaçları da vardı, kış için beyaza bürünmüşlerdi, Tané'ye Seiiki'yi hatırlatıyorlardı. Evini.

Bir akıntının üstündeki köprüden geçti. Sisin içinden çam ağaçlarını ve bir dağın yamacını görebiliyordu. O ağaçların arasında yeteri kadar uzun süre yürürse kendini Uzun Günler Gölü'nde bulurdu.

Nayimathun köprünün öbür tarafındaki karların içine kıvrılmıştı, kuyruğunun ucu bir nilüfer göletinin içinde dönüyordu. Loth ve Thim yakınlardaki bir çardakta derin bir muhabbete dalmışlardı. Tané kendini toparladı. Ejderhasına yaklaştığında Nayimathun burnundan duman üfledi. Tané koltuk değneğini yere bırakıp eğildi.

"Yüce Nayimathun."

Nayimathun alçak sesle hırladı. Tané gözlerini kapattı.

"Doğrul Tané," dedi ejderha. "Sana söylemiştim. Bir dostunla konuşur gibi konuşmalısın benimle."

"Hayır, yüce Nayimathun. Size dostluk edemedim." Tané başını kaldırdı ama boğazına bir yumru oturmuştu. "Onurlu

Ginura Valisi beni Seiiki'den sürgün etmekte haklıydı. O gece benim yüzümden o sahildeydiniz. Bütün bunlar akrabanız olarak bir başkasını değil de beni seçtiğiniz için oldu." Sesi titredi. "Benimle nazik konuşmamalısınız. Öldürdüm, yalan söyledim, kendime hizmet ettim. Cezamdan kaçtım. İçimdeki su hiçbir zaman saf değildi."

Ejderha başını yana eğdi. Tané bakışlarını ondan ayırmamaya uğraştı ancak bir utanç dalgası, bakışlarını kaçırmasına neden oldu.

"Bir ejderhanın akrabası olmak için," dedi Nayimathun, "ruhunun sudan olması yetmez. Kanın da denizden olmalıdır ve deniz de her zaman saf değildir. Deniz tek bir şey değildir. İçinde karanlık, tehlike ve zalimlik de vardır. Öfkesiyle büyük şehirleri mahvedebilir. Derinleri bilinmezdir, güneşin dokunuşunu görmez. Bir Miduchi olmak saf olmak demek değildir Tané. Yaşayan deniz olmaktır. Seni bu yüzden seçtim. Sende bir ejderhanın yüreği var."

Bir ejderhanın yüreği. Bundan daha büyük bir onur olamazdı. Tané konuşmak, inkâr etmek istiyordu ancak Nayimathun o bir yavru ejderhaymış gibi burnuyla onu dürttüğünde kendini kaybetti. Kollarını dostuna sarıp titrerken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim Nayimathun."

Halinden memnun bir gürleme ona cevap verdi. "Şimdi suçluluğunu bırak gitsin binici. Tuzunu boşa harcama."

Uzun bir süre öyle kaldılar. Yanağını Nayimathun'a yaslamış dururken tüm bedeni sarsılıyordu. Susa öldüğünden beri omuzlarında isimsiz bir yük taşımıştı ancak o yük artık taşıyamayacağı kadar ağır değildi. Nihayet ağlamadan nefes alabildiğinde ellerini Nayimathun'un yaralandığı yere götürdü. Şimdi etin üstünde, şifa dilekleriyle işlenmiş metal bir pul vardı.

"Bunu kim yaptı?"

"Artık önemi yok. O gemide olanlar geçmişte kaldı." Nayimathun onu burnuyla dürttü. "İsimsiz Olan yükselecek. Doğu'daki her ejderha bunu hissedebiliyor."

Tané gözyaşlarını kurulayıp kılıfına uzandı. "Bu sana ait."

Yükselen cevheri avucuna alıp elini kaldırdı. Nayimathun cevheri nazikçe kokladı.

"Karnına dikildiğini söylemiştin."

"Evet," dedi Tané. "Karnımın yanında bir şişlik vardı hep." Boğazı tekrar düğümlendi. "Aileme ya da neden bunu karnıma koymuş olduklarına dair hiçbir şey bilmiyorum ama adadayken *Arayış*'ın mürettebatından biri cevheri gördü. Benim... Neporo'nun soyundan geldiğimi söyledi."

Nayimathun daha çok duman soludu. "Neporo," diye tekrar etti. "Evet... Adı buydu. Bu cevheri ilk kullanan oydu."

"Fakat Nayimathun, ben bir kraliçenin soyundan geliyor olamam," dedi Tané. "Ailem çok yoksuldu."

"Neporo'nun cevheri sende Tané. Bunun tek açıklaması o olabilir," dedi Nayimathun. "Büyük Dul İmparatoriçe ılımlı bir hükümdardı ancak torunu genç ve fevri. Cevherin gerçek doğası aramızda kalsa iyi olur, yoksa onu senden alabilirler." Bakışları Loth'a kaydı. "Şuradaki diğer cevherin nerede olduğunu biliyor ama benden korkuyor. Belki başka bir insanla konuşur."

Tané onun bakışlarını takip etti. İkisinin de onu izlediğini fark edince Loth, Thim'le konuşmayı bıraktı.

"Yarın onun ricasına destek çıkmalısın. Ebedî İmparator'la Inys Kraliçesi Sabran arasında ittifak önerisinde bulunmayı planlıyor," dedi Nayimathun.

"Onurlu Ebedî İmparator asla kabul etmez." Tané afallamıştı. "Bunu teklif etmek bile delilik olur."

"Aklına yatabilir. İsimsiz Olan'ın geldiğini bildiğimize göre bir arada durmamız çok büyük önem taşıyor."

"Geliyor mu yani?"

"Biz hissettik. Bizim gücümüz soldu, onunki yükseldi. Ateşi her zamankinden daha da sıcak." Nayimathun onu burnuyla itti. "Git hadi. Kraliçenin elçisine alçalan cevheri sor. Cevheri almamız lazım."

Tané yükselen cevheri kılıfına koydu. Loth cevherin ikizine dair ne biliyorsa bilsin, sonuna kadar mücadele etmeden cevheri ejderhalara ya da ona vermesi pek olası değildi.

Köprüyü geçip çardaktaki iki adama katıldı.

"Bana alçalan cevherin nerede olduğunu söyle," dedi Batılı'ya. "Ejderhalara iade edilmesi lazım."

Loth önce gözlerini kırptı, ardından yüzüne kararlı bir ifade yerleşti. "Söz konusu bile olamaz," dedi. "Cevher Inys'deki çok sevgili bir arkadaşıma ait."

"Hangi arkadaşmış o?"

"Adı Eadaz uq-Nāra. Leydi Nurtha. Bir büyücü."

Tané o sözcüğü hiç duymamıştı. "Sanırım *efsuncu* demek istiyor," dedi Thim, Tané'ye Seiikice.

"Cevher Leydi Nurtha'ya ait değil," dedi Tané sinirli bir tavırla. "Ejderhalara ait."

"Cevherler kendilerini kullanacak kişileri seçiyor. Ead ve alçalan cevher arasındaki bağı sadece ölüm koparabilir."

"Buraya gelebilir mi?"

"Kendisi çok hasta."

"İyileşecek mi?"

Loth'un gözlerinde bir şey yanıp söndü. Kollarını korkuluğa yaslayıp çam ağaçlarını izledi.

"Onu iyileştirmenin bir yolu olabilir," diye mırıldandı. "Güney'de bir portakal ağacı var, *wyrm* avcıları ağacı koruyor. Ağacın meyvesi zehrin etkilerini ortadan kaldırabilir."

"*Wyrm* avcıları." Bu öğrendiği Tané'nin hiç hoşuna gitmemişti. "Bu Eadaz uq-Nāra da mı bir *wyrm* avcısı?"

"Evet."

Tané gerildi. "Boşluk'un öbür kıyısında," dedi, "ejderhalarımızı kötücül varlıklar olarak gördüğünüzün farkındayım. Onların İsimsiz Olan kadar zalim ve korkutucu olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bu konuda... yanlış anlaşılmalar olduğu doğru ancak Ead'ın sizin Doğu ejderhalarınızdan birine bile zarar vermediğine eminim." Dönüp ona baktı. "Yardımınıza ihtiyacım var Leydi Tané. Görevimi tamamlayabilmek için."

"Görevin ne?"

"Birkaç hafta önce Ead bir zamanlar cevherinizi kullanan Doğulu bir kadından bir mektup buldu. Kadının adı Neporo."

Yine Neporo. Kadının ismi dünyanın dört bir yanındaydı, yüzü olmayan bir hayalet gibi Tané'ye musallat oluyordu.

"O adı biliyor musunuz?" dedi Loth onu inceleyerek.

"Evet. Mektupta ne yazıyordu?"

"İsimsiz Olan'ın, iki cevherle Boşluk'a bağlanmasının üstünden bin yıl geçince geri döneceği yazıyordu. Seiiki İmparatoriçesi Mokwo'nun saltanatının yirminci yılında, baharın üçüncü gününde bağlanmış."

Tané hesap yaptı. "Bu bahar." Yanındaki Thim alçak sesle küfretti.

"Kraliçe Sabran, İsimsiz Olan yükseldiğinde onunla yüzleşmek istiyor. Ascalon adındaki kılıç olmadan onu yok edemeyiz ama cevherlerle yeniden bağlayabiliriz." Loth duraksadı. "Çok vaktimiz yok. İddia ettiğim şeye dair çok az kanıtım olduğunu, bana inanmayabileceğinizi biliyorum ama bana güvenir misiniz?"

Bakışları dürüst ve içtendi.

Nihayetinde karar vermek kolaydı. Tané'nin cevherleri birleştirmek dışında bir seçeneği yoktu.

"Yüce Nayimathun başkalarına cevherlerden bahsetmememiz gerektiğini söylüyor, diğerlerinin cevherleri almak isteyebileceğinden korkuyor," dedi. "Yarın Majesteleri İmparator'la görüştüğümüzde kraliçenin teklifini ona anlat. İttifakı kabul ederse... kraliçeni bu karardan haberdar etmek için Nayimathun'la Inys'e uçup

uçamayacağımı sorarım. Oraya giderken Güney'e uğrarız. Şifa veren meyveyi bulurum, Eadaz uq-Nāra'ya götürürüz."

Loth bunu duyunca gülümsedi, nefesi buhar olarak yükseldi. "Teşekkür ederim Tané."

"Bunu Majesteleri İmparator'dan saklamak hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Thim. "O, İmparatorluk Ejderhası'nın seçilmiş temsilcisi. Yüce Nayimathun ona güvenmiyor mu?"

"Tanrıları sorgulamak bize düşmez."

Thim'in dudakları ince bir çizgi halini aldı ancak başını salladı.

"Ebedî İmparator'a ikna edici savlar sun Lord Arteloth Beck," dedi Tané, Loth'a. "Gerisini bana bırak."

Günün ilk ışıkları sarayın dört bir yanına yağ gibi yayıldı. Loth yansımasını süzdü. Pantolonu ve dar ceketi yerine şimdi Göllü sarayının tarzında mavi bir tunik ve düz ayakkabılar giymişti. Bir hekim onu çoktan incelemiş ve veba belirtisi olmadığına kanaat getirmişti.

Tané'nin sunduğu plan işe yarayabilirdi. Ead'da olduğu gibi onda da büyücü kanı varsa bir portakal almayı başarabilirdi. Bu düşünce onu az sonraki görüşme konusunda yüreklendiriyordu.

Ejderha –Nayimathun– devasa cüssesi haricinde Fýredel'e hiç benzemiyordu. Dağ zirvelerini andıran dişleri ve havai fişekler gibi gözleriyle ne kadar dehşet verici görünürse görünsün neredeyse nazik bir yapısı vardı. Tané'yi kuyruğuyla bir anne gibi kucaklamıştı. Thim'i kurtarmıştı. Yaratığın bir insana şefkat gösterebildiğini görmek Loth'un dininden yeniden şüphe etmesine neden olmuştu. Bu yıl ya Aziz'in ona yolladığı bir sınavdı ya da Loth dinden dönmenin kıyısındaydı.

Bir hizmetkâr gelip onu, Ebedî İmparator'un beklenmedik ziyaretçileri kabul ettiği Düşmüş Yıldız Salonu'na götürdü. Diğerleri çoktan dışarıda bekliyordu. Thim, Loth'la neredeyse aynı

şekilde giyinmişti, Tané'ye ise başka bir kürk işlemeli ceket verilmişti. Loth şaşkınlık içinde bunun bir unvan simgesi olduğunu fark etti. Ejderha binicilerine çok saygı duyuluyor olunmalıydı.

"Unutma," dedi Tané ona, "cevherden hiç bahsetme."

Yanındaki kılıfa dokundu. Loth başını kaldırıp salona baktı ve derin bir nefes aldı.

Silahlı muhafızlar onları işlemeli mavi kapılardan geçirdi, kapıların iki yanında ejderhaların heykelleri vardı. Parlayana kadar cilalanmış koyu renk tahtadan yapılma patikanın iki tarafında daha da fazla muhafız vardı, patika onları salonun ortasına getirdi. Loth başını kaldırıp gece yarısı taşından yapılma sütunlara baktı.

Yukarıda işlemeli bir tavan vardı, bir ejderha oymasının etrafına tablalar yerleştirilmişti. Her bir panel ayın bir evresini gösteriyordu.

Fenerler birbirinin altına asılmıştı, düşmekte olan yıldızları andırıyorlardı.

On İki Göl Ebedî İmparatoru Dranghien Lakseng, kalıba dökülmüş gümüş gibi görünen bir platformun üstündeki tahtında oturuyordu. Dikkat çekici bir görünüşü vardı. Başının üstünde toplanmış siyah saçları, inciler ve gümüş yapraklı çiçeklerle süslenmişti. Gözleri akik parçaları gibiydi. Kalın kaşları vardı. Dudakları da elmacık kemikleri kadar keskindi ve hınzır bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Cübbesi siyahtı ve baştan aşağı yıldızlarla işlenmişti, bu yüzden imparator gecenin kendisini giyiyor gibiydi. Otuzundan büyük olamazdı.

Tané de Thim de diz çöktüler. Loth da aynısını yaptı.

"Kalkın," dedi berrak, pürüzsüz bir ses.

Kalktılar.

"Önce hanginize hitap etmem gerekir bilemiyorum," dedi Ebedî İmparator, sessizlikle geçen dakikaların ardından. "Seiikili bir kadın, Batılı bir adam ve benim kullarımdan biri. Hayranlık uyandırıcı bir kombinasyon. Bana başka bir dil bilmediğiniz söylendi Lord Arteloth, bu sebepten sanırım Inysceyle devam

etmemiz gerekecek. Neyse ki çocukken dünyanın dört yanından da bir dil öğrenmek için kendime meydan okumuştum."

Loth boğazını temizledi.

"Majesteleri İmparator," dedi. "Inysceyi çok iyi konuşuyorsunuz."

"Dalkavukluğa gerek yok. Ulu Müsteşarlık'ın iltifatları yetiyor da artıyor bile." Ebedî İmparator onlara hınzır bir ifadeyle gülümsedi. "Asırlardır On İki Göl İmparatorluğu'na ayak basan ilk Inysli sizsiniz. Yetkililerim bana Inys Kraliçesi Sabran'dan bir mesaj getirdiğinizi söylüyor ancak ejderha sırtında geldiniz ve resmî elçilerin genelde göründüğünden daha dağınık görünüyorsunuz."

"Ah, evet. Bunun için beni bağışla..."

"Tahtınızın altındaki bu kulunuz konuşabilir mi majesteleri?" diye araya girdi Thim. Ebedî İmparator başıyla onayladı. "Ben Kraliçe Sabran için çalışan bir denizciyim."

"Inysli kraliçe için çalışan Göllü bir denizci demek. Bugün gerçekten de sürprizlerle dolu bir gün."

Thim yutkundu.

"Bir fırtına yüzünden Tüy Adası'nda karaya oturduk, kaptanım ve mürettebatın kalanı hâlâ orada mahsur kalmış durumdalar," diye devam etti. "Bu soylu Seiiki binicisi gemimizi ele geçirdi, *Arayış*'ı doğu yönünde takip etti. Ulu ejderha Nayimathun'u serbest bıraktık, o da bizi size taşıdı."

"Ah," diye mırıldandı Ebedî İmparator. "Söyleyin Leydi Tané, Altın İmparatoriçe denilen kadını buldunuz mu?"

"Evet, majesteleri," dedi Tané, "ama onu sağ bıraktım. Amacım saygıdeğer dostumu, Derin Karlar'dan ışıltılı Nayimathun'u serbest bırakmaktı."

"Majesteleri." Thim tekrar diz çöktü. "Bu âciz kulunuz size yalvarıyor, Kaptan Harlowe'a yardım etmek ve savaş gemisi *Ölümsüz Gül*'ü almak için Göllü donanmasını..."

"Mürettebatını sonra konuşuruz," dedi Ebedî İmparator bir elini sallayarak. Başparmağında kalın bir yüzük vardı. "Şu anda Kraliçe Sabran'ın mesajını dinlemek istiyorum."

Tüyleri diken diken olan Loth burnundan derin bir nefes aldı. Sözcükleri, daha sonra yaşanacak olayları belirleyecekti.

"Majesteleri İmparator," diye başladı, "ortak düşmanımız İsimsiz Olan çok yakında dönecek."

Cevap yoktu.

"Kraliçe Sabran'da bunun kanıtı var. Komoridulu Neporo'dan gelmiş bir mektup. İsimsiz Olan göksel cevherlerle bağlanmış, Doğu ejderhalarının bu cevherleri bildiğine inanıyorum. Bağ, yapıldığı andan itibaren birinci yılda ortadan kalkacak, yani bu baharın üçüncü gününde."

"Komoridulu Neporo bir efsane," dedi Ebedî İmparator. "Benimle alay etmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır." Loth başını eğdi. "Hakikat bu majesteleri."

"Mektup sizde mi?"

"Hayır."

"Yani mektubun varlığı konusunda sözünüze güvenmek zorundayım." Dudağının kenarı neşesiz bir şekilde seğirdi. "Pekâlâ. İsimsiz Olan *geliyorsa* benden ne istiyorsunuz?"

"Kraliçe Sabran, İsimsiz Olan'ın yükseldiği gün onunla Boşluk'ta yüzleşmemizi istiyor," dedi Loth aceleyle konuşmamaya çalışarak. "Bunu yapacaksak yardıma ihtiyacımız olacak ve asırlar süren korku ve şüpheyi bir kenara bırakmamız gerekecek. Majesteleri İmparator On İki Göl İmparatorluğu ejderhalarına Kraliçe Sabran adına ricada bulunmaya razı olursa Kraliçe Sabran Erdemlik ile Doğu arasında resmî bir ittifak yapma teklifinde bulunuyor. Dünya için en iyi olanı yapmanız için size yalvarıyor zira İsimsiz Olan hepimizi yok etmeyi hedefliyor."

Ebedî İmparator uzunca bir süre sessiz kaldı. Loth duygularını yansıtmamaya uğraşsa da gömleğinin altında terlemişti.

"Bunu... beklemiyordum," dedi Ebedî İmparator nihayet. Bakışları insanı delip geçiyordu. "Kraliçe Sabran'ın bir planı var mı?"

"Majesteleri iki cepheden saldırmayı önerdi. Önce," dedi Loth, "Batı, Kuzey ve Güney'in hükümdarları, Ejderik üs olan Cárscaro'yu geri almak için ordularını birleştirecek."

Loth bunu söylerken Donmata Marosa'nın yüzü elinde olmadan aklında canlandı.

Şehre hücum edilirse sağ çıkabilir miydi?

"Bu durum canavarın sağ kanadı olan Fýredel'in dikkatini çekecek," diye devam etti. "Şehri savunmak için en azından Ejderik Ordu'nun bir kısmını göndereceğini umuyoruz, böylece İsimsiz Olan daha savunmasız kalmış olacak."

"Herhalde asıl canavarı püskürtmek için bir planı vardır."

"Evet."

"Kraliçe Sabran gerçekten hırslı," dedi Ebedî İmparator tek kaşını kaldırarak, "ama tanrıların emeği karşılığında ülkeme ne öneriyor?"

Bakışları buluştuğunda Loth aniden Rauca'daki cam üfleyiciyi hatırladı. Pazarlık etmek hiç güçlü yanlarından biri olmamıştı. Şimdiyse dünyanın kaderi için takas yapmak zorundaydı.

"Öncelikle tarih yazma şansı," diye başladı. "Bu yaptığınızla Boşluk'un iki kıyısını birleştiren imparator olursunuz. Tekrar özgürce ticaret yapabildiğimiz bir dünya düşünün, ortak bilgilerimizden yararlanabiliriz..."

"*Benim* ejderhalarımın bilgilerinden," diye araya girdi Ebedî İmparator. "Bir de Seiiki'deki savaşçı kardeşlerimin bilgilerinden sanırım. Tasvir ettiğiniz dünya çok güzel ama kızıl hastalık kıyılarımızı her zamanki kadar çok tehdit ediyor."

"Ortak düşmanımızı yener ve Ejderik desteğin kökünü kazırsak kızıl hastalık da yavaş yavaş azalacaktır."

"Bunu ancak umut edebiliriz. Başka?"

Loth, Erdemler Konseyi'nin söylemesine izin verdiği teklifleri yaptı. Erdemlik ile Doğu arasında yeni bir ticaret ortaklığı. İttifak sürdüğü sürece, çatışma ya da felaket durumunda Inyslilerin Göllüleri ekonomik ve askerî olarak destekleyeceğinin garantisi. Doğu ejderhaları için mücevherler ve altınlardan hediyeler.

"Hepsi kulağa makul geliyor," dedi Ebedî İmparator, "ama evlilikten bahsetmediğinizi fark ettim Lord Arteloth. Majesteleri evlenmeyi de teklif ediyor mu?"

Loth dudaklarını ıslattı.

"Kraliçem bu tarihî ittifakı evlilik bağıyla güçlendirmekten onur duyar," diye başladı gülümseyerek. Margret bile Loth'un gülümsemesinin her kalbi yumuşatabileceğini kabul etmişti. "Ne var ki dul kalmasının üstünden çok zaman geçmedi. Bu ittifakın sadece askerî bir ittifak olarak kalmasını tercih eder. Tabii," diye ekledi, "Göllüce gelenekleri bu ittifakın evlilik olmaksızın yapılamayacağını söylüyorsa bunu da anlar."

"Majesteleri adına üzüldüm, kederinde güç bulması için dua edeceğim." Ebedî İmparator duraksadı. "Evlilik ve peşinden gelecek vâris *olmaksızın* bu farklılıkların üstesinden gelebileceğimizi düşünmesi takdire şayan bana kalırsa. Bütün bunlar gerçekten de modernliğe atılan bir adım."

Parmaklarıyla tahtının kolunda ritim tuttu, Loth'u hafif bir ilgiyle inceliyordu.

"Diplomat olmadığınız anlaşılıyor Lord Arteloth ancak bana iltifat etme çabanız acemice olsa da iyi niyetli. Üstelik zor zamanlardayız," diye karara vardı Ebedî İmparator. "Modern bir ittifak uğruna... evliliği bu anlaşmanın ön koşullarından biri yapmayacağım."

"Gerçekten mi?" deyiverdi Loth. "Majesteleri İmparator," diye ekledi yüzü yanarak.

"Anlaşmayı çabuk kabul etmem sizi şaşırtmış gibi."

"Daha zor olmasını beklemiştim," diye itiraf etti Loth.

"Geleceği düşünen bir hükümdar olduğumu düşünmek istiyorum. Ayrıca hiç evlenecek havamda değilim." Yüzü bir anlığına gerildi. "Şunu açıklığa kavuşturayım Lord Arteloth, sadece İsimsiz Olan'a karşı koymayı kabul ediyorum. Ticaret gibi diğer konuların çözülmesi çok daha uzun zaman alır. Özellikle de hâlâ devam eden kızıl hastalık tehdidi düşünülünce."

"Elbette Majesteleri İmparator."

"Tabii bir deniz savaşına *şahsi olarak* izin vermem, bunun gerçekleşeceğinin garantisi değildir. Önce Ulu Müsteşarlık'la görüşmeliyim zira halkım ittifakla beraber bir imparatoriçenin gelmesini de bekleyecektir, eski kafalı olanlar bu konuda benimle tartışacaklardır. Her şekilde bu ittifakı akıllıca bir şekilde sunmam gerek."

Loth o kadar rahatlamıştı ki endişelenemiyordu. "Elbette."

"Ayrıca kılavuz yıldızım olan İmparatorluk Ejderhası'yla da konuşmalıyım. Bu ülkenin ejderhaları benim değil, onun kulları. Ancak o bu ittifakı kabul ederse onlar da ikna edilebilir."

"Anlıyorum." Loth yerlere kadar eğildi. "Teşekkürler majesteleri." Doğrulup boğazını temizledi. "Hepimiz için tehlike çok büyük, biliyorum. Fakat hangi hükümdar tarihten kaçarak tarih yazmış ki?"

Bunu duyan Ebedî İmparator dudaklarında bir gülümsemenin hayaletinin belirmesine izin verdi.

"Biz bir anlaşmaya varana dek burada onurlu misafirim olarak kalacaksınız Lord Arteloth," dedi. "Nazırlarım daha derinlemesine tartışılması gereken bir konuyu gündeme getirmezlerse şafak sökmeden bir yanıt almış olursunuz."

"Teşekkür ederim." Loth duraksadı. "Majesteleri, Leydi... Leydi Tané bu haberi ejderha sırtında Kraliçe Sabran'a götürebilir mi?"

Tané ona baktı. "Leydi Tané benim tebaamdan değil Lord Arteloth," dedi Ebedî İmparator. "Bu konuyu onunla konuş-

manız gerekecek. Fakat öncelikle," diye ekledi, "Leydi Tané'nin kahvaltıda bana eşlik etmesini istiyorum."

Ayağa kalktığında muhafızların tüm dikkati ona döndü. Ebedî İmparator, Tané'yle farklı bir dilde konuştu ve başını sallayan Tané onu takip etti.

Loth, Thim'le beraber Alacakaranlık Bahçeleri'ne döndü. Thim gölcükte taş sektirdi.

"Nazırların ne dediği önemli değil."

Loth somurttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Majesteleri İmparator, ışıltılı İmparatorluk Ejderhası dışında sadece büyükannesi Büyük Dul İmparatoriçe'nin öğütlerini dinler." Thim dalgaların suya yayılmasını izledi. "Herkesten öte ona saygı duyar. İmparatoriçe taht odasında söylediğimiz her sözcüğü çoktan öğrenmiştir."

Loth omzunun üstünden etrafa bir bakış attı.

"İmparatora bu ittifak aleyhine fikir verirse..."

"Aksine," dedi Thim, "bence onu cesaretlendirecek. Böylece imparator saltanat adına uygun yaşayabilir. Sonuçta bir ölümlü, hatırda kalan ve tarihî eylemler haricinde nasıl *ebedî* olabilir ki?"

"O zaman umut olabilir." Loth nefesini verdi. "İzninle Thim. Bu iş gerçekleşecekse ben de kendi rolümü oynayıp dua etsem iyi olur."

Tané küçük bir çocukken kendisi için birçok muhtemel gelecek hayal etmişti. Düşlerinde ejderhasının sırtında ateş soluyan iblislere meydan okurdu. Seiiki'nin en iyi binicisi olurdu –Prenses Dumai'den bile iyi– ve çocuklar bir gün onun gibi olmak için dua ederdi. Resimleri evlerin duvarlarını süsler, adı tarihte kutsal kabul edilirdi.

O kadar zaman boyunca bir gün Bin Çiçek Şehri'nde, On İki Göl Ebedî İmparatoru'yla yürüyeceğini hiç hayal etmemişti.

Ebedî İmparator kürk kenarlı bir pelerin giymişti. Karları temizlenmiş olan patikalarda yürürlerken imparatorun korumaları da onları takip ediyordu. Bir gölcüğün yanındaki bir çardağa vardıklarında Ebedî İmparator sandalyelerden birini işaret etti.

"Rica ediyorum," dedi. Tané oturunca o da oturdu. "Kahvaltı ederken bana eşlik edebilirsiniz diye düşündüm."

"Bu aciz kulunuz onur duydu majesteleri."

"Şu ne tür bir kuş biliyor musunuz?"

Tané onun gösterdiği tarafa baktı. Yakınlarda bir kuğu yuvasıyla ilgileniyordu.

"Evet, elbette," dedi. "Kuğu."

"Ah, herhangi bir kuğu değil ama. Göllücede onlara *sessiz* kuğular denir. İsimsiz Olan'ın boğazlarındaki sesi yakıp kül ettiği söylenir; kuğular, o düşmanı kati olarak yok edecek bir hükümdar doğduğu zaman tekrar şarkı söyleyeceklermiş. Denilene göre ben dünyaya geldiğimde asırlardır ilk kez ötmüşler." Gülümsedi. "Bir de insanlar biz hükümdarların kendimizi neden bu kadar önemsediğimizi merak eder. İnsanlar, kuşların bile bizim yaptıklarımızı umursadığına inandırmaya çalışıyor bizi."

Tané de karşılığında hafifçe gülümsedi.

"Hikâyenizi ilginç buluyorum. Bir zamanlar umut vaden bir deniz muhafızı olduğunuzu ama Ginura'daki bir yanlış anlaşılma sonucu Tüy Adası'na sürgün edildiğinizi duydum."

"Evet, majesteleri," dedi Tané.

"Hikâyeleri çok severim. Beni kırmayıp yaşadığınız her şeyi anlatır mısınız?"

Tané'nin avuçları terliyordu.

"Çok şey yaşadım," dedi nihayet. "Majestelerinin sabahının büyük kısmını alabilir anlatacaklarım."

"Ah, danışmanlarımın Lord Arteloth'un teklifine gerilip endişeyle ellerini ovuşturmalarını izlemek dışında yapacak bir işim yok."

Hizmetkârlar gelip onlara çay koydu ve yiyecek dolu tabaklar getirdi: kırmızı dağ balında bekletilmiş hurmalar, güneş armutları, armut yapraklı çiçek elmaları, buharlanmış yemişler, kaşık kaşık siyah pirinç. Her bir yemek, yıldızlarla işlenmiş kare şeklinde bir parça ipekle örtülmüştü. Tané geçmişinden hiç bahsetmemeye yemin etmişti ancak imparatorun sakin tebessümü onu rahatlatıyordu. Ebedî İmparator kahvaltı ederken Tané ona inzivayı nasıl ihlal edip Sulyard'ın gelişine şahit olduğunu, bu durumu dikkatsizce saklamaya uğraşmasının bedelini Susa'nın nasıl ödediğini ve ondan sonra yaşanan her şeyi anlattı.

Karnına dikilmiş olan cevher haricindeki her şeyi.

"Yani ejderhanızı kurtarmak için sürgününüze karşı geldiniz, üstelik çok az başarı ihtimali olmasına rağmen," diye mırıldandı Ebedî İmparator. "Size bunun için saygı duyuyorum. Ayrıca kayıp adayı da bulmuşsunuz anlaşılan." Ağzını mendille kuruladı. "Söylesenize, Komoridu'da bir dut ağacına denk gelmiş olabilir misiniz?"

Tané başını kaldırıp imparatorun berrak bakışlarına baktı.

"Ölü bir ağaç vardı," dedi. "Ölü ve dallı budaklıydı, her tarafı yazı doluydu. Okumaya vaktim olmadı."

"Neporo'nun ruhunun o ağaçta olduğu söylenir. Ağacın meyvesini yiyen onun ölümsüzlüğünü alırmış."

"Ağaçta meyve yoktu majesteleri."

İmparatorun yüzünden isimsiz bir duygu gelip geçti.

"Önemi yok," dedi ve daha fazla çay almak için fincanını uzattı. Bir hizmetkâr fincanı doldurdu. "Artık geçmişinizi biliyorum ve geleceğinizi merak ediyorum. Şimdi ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Tané ellerini kucağında kavuşturdu.

"Öncelikle," dedi, "İsimsiz Olan'ın yok edilmesinde bir rol oynamak istiyorum. Ondan sonra Seiiki'ye dönmeyi umuyorum." Tereddüt etti. "Majesteleri İmparator bunu yapmama yardım edebilirse minnettar olurum."

"Size nasıl yardım edebilirim?"

"Benim adıma çok onurlu Savaş Beyi'ne bir mektup yazarak. Işıltılı İmparatorluk Ejderhası'nın bir kulu olan Nayimathun'u kurtardığımı söylerseniz beni dinleyip geri dönmeme razı olabilir."

Ebedî İmparator çayını yudumladı.

"Kaplan Göz Filosu'ndan bir ejderhayı geri aldığınız doğru, hem de kendi canınızı tehlikeye atarak. Kolay iş değil," dedi. "Cesaretinizi ödüllendirmek için istediğinizi yapacağım ama şunu bilin, bir cevap almadan Seiiki'ye dönmenize izin veremem. Bir kaçağın izinsizce oraya dönmesine izin vermem ihmalkârlık etmem demek olur."

"Anlıyorum."

"Pekâlâ."

Ayağa kalkıp korkuluklara doğru yürüdü. Tané ona katıldı.

"Anlaşılan Lord Arteloth teklifini kabul edersem sizin Inys'e haber götürmenizi istiyor," dedi Ebedî İmparator. "Elçim olmak için bu kadar mı heveslisiniz?"

"Bu durum işleri hızlandırır majesteleri. Tabii bir Seiiki vatandaşının bu seferlik ulağınız olmasına izin verirseniz."

Beline asılı olan cevher ağırlaşmış gibiydi. İmparator onu reddederse Tané yolunu uzatıp Güney'den geçemezdi.

"Bu, geleneklere uymaz. Siz benim tebaam değilsiniz, üstelik gözden düşmüş durumdasınız," dedi Ebedî İmparator dalgınca, "ama görülen o ki işlerin gidişatının değişmesi yazıyor kaderimizde. Ayrıca arada bir geleneği ihlal etmeyi severim. Elini güvenli oynayarak ilerleme kaydeden bir hükümdar hiç olmamıştır. Üstelik bu, yetkililerimi de diken üstünde tutuyor." Gün ışığı koyu renk saçlarında parlıyordu. "Bizim gerçekten hükmetmemizi hiç beklemezler. Hükmedersek bize deli derler.

"Bizi ipek kadar yumuşak olmamız için yetiştirir, paha biçilemez lüks ve servetlerle dikkatimizi dağıtırlar ki bulunduğumuz durumu hiç bozmayalım. Gücümüzden o kadar sıkılmamızı isterler ki bizim yerimize hükmedebilsinler. Her tahtın ardında,

tahtta oturan kişiyi kuklası yapmak isteyen maskeli bir hizmetkâr vardır. Bunu bana saygıdeğer büyükannem öğretti."

Tané ne demesi gerektiğini bilemeyerek bekledi.

Ebedî İmparator ellerini arkasında kavuşturdu. Derin bir nefes aldı, omuzları yükseldi.

"Zor görevlerin sonunu getirebilme becerinizi kanıtladınız, bizim de kaybedecek vaktimiz yok," dedi. "Lord Arteloth'un istediği gibi Batı'ya giden ulağım olmaya razıysanız buna karşı çıkmak için bir sebep göremiyorum. Ne de olsa bu yıl, gelenekleri yıkma yılı."

"Onur duyarım Majesteleri İmparator."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tané'ye bir bakış attı. "Yolculuğunuzdan sonra çok yorgun olmalısınız. Lütfen odanıza dönüp dinlenin. Sabran'a göndereceğim bir karar verdiğimde haberiniz olur."

"Teşekkür ederim Majesteleri İmparator."

Tané onu kahvaltı etmesi için bırakıp bir örümcek ağını andıran koridorlardan tekrar odasına döndü. Beklemek dışında yapabileceği pek bir şey olmadığından yatağa girdi.

Kapısı tıklatılıp da uyandığında gecenin geç saatleriydi. Kapıyı açıp Loth ve Thim'i içeri aldı.

"Ee?"

"Çok onurlu Ebedî İmparator kararını verdi," dedi Thim Seiikice. "Teklifi kabul ediyor."

Tané kapıyı kapattı.

"Güzel," dedi. Loth bir sandalyeye çöktü. "O niye o kadar perişan duruyor?" diye sordu Tané.

"Çünkü sarayda kalması istendi. Benim de kalmam istendi, donanmayı *Ölümsüz Gül*'ü bıraktığımız yere yönlendirmekte yardım etmem için."

Tané hafifçe ürperdi. Ömründe ilk kez Doğu'dan ayrılacaktı. Bu bir zamanlar onun gözünü korkuturdu ancak en azından yalnız olmayacaktı. Nayimathun yanındayken her şeyi yapabilirdi.

"Tané," dedi Loth, "Inys'e gitmeden önce güneye gidecek misin?"

Tané'nin Leydi Nurtha'yı zehirden kurtarması gerekiyordu. İsimsiz Olan'a karşı iki cevher de kullanılmalıydı.

"Gideceğim," dedi. "Ejderha katillerinin evini nerede bulacağımı söyle."

Loth ona elinden geldiğince anlattı.

"Dikkatli olmak zorundasın," dedi Loth. "Oradaki kadınlar ejderhanı görürlerse onu muhtemelen öldürürler."

"Ona dokunmayacaklar," dedi Tané.

"Ead şu anki Başrahibe'nin güvenilmez olduğunu söylemişti. Seni yakalarlarsa *sadece* Chassar uq-Ispad'la konuş. O, Ead'ı yetiştiren kişi. Onu iyileştirmeyi planladığını bilirse sana yardım eder." Loth boynunun etrafındaki zinciri çıkardı. "Bunu al."

Tané ona sunulan nesneyi aldı. Gümüş bir yüzüktü. Yüzüğün üstünde elmaslarla çevrelenmiş kırmızı bir değerli taş vardı.

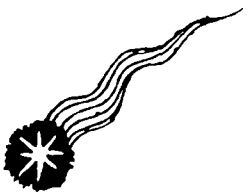
"Bu, Kraliçe Sabran'ın. Bunu ona verirsen benim yanımdan geldiğini anlar." Loth mühürlü bir mektup uzattı. "Ona ayrıca bunu da vermeni istiyorum. İyi ve sağ olduğumu anlasın diye."

Tané başını salladı, yüzüğü kılıfa soktu, mektubu da onun yanına sığacak kadar küçültmek için kıvırdı.

"Onurlu Ulu Başmüsteşar sabah sizinle görüşüp Kraliçe Sabran'a iletmeniz için Majesteleri İmparator'dan bir mektup verecek. Gece şehirden ayrılacaksınız," dedi Thim. "Bu işi halledebilirseniz hepiniz size borçlu oluruz Leydi Tané."

Tané pencereden dışarıya baktı. Önünde bir yolculuk daha vardı.

"Halledeceğim onurlu Thim," dedi. "Emin olabilirsiniz."

64

Doğu

Sabah olduğunda onurlu Ulu Müsteşar, Inys'e götürmesi gereken mektubu Tané'ye verdi. Denizin öbür kıyısına gönderilecek bir elçi heyeti yoktu, gösteriler ve törenler olmayacaktı. Haberi sadece bir ejderha ve bir kadın taşıyacaktı.

Tané'ye silahlarını iade ettiler. Ek olarak bir Seiiki tabancası ve daha kaliteli bir kılıç, bunların yanında bir çift Göllü bıçaklı çarkı da aldı.

Ona ejderha sırtında iki hafta yetecek kadar yiyeceği vardı. Nayimathun da balık ve kuş avlayacaktı.

Bin Çiçek Şehri'nin üstüne karanlık çöktüğünde Tané avluda Nayimathun'la buluştu. Ejderhanın sırtına siyah deriden, tahta ve altın lake kenarları olan bir eyer yerleştirilmişti, gerçi eyer fazla mütevazı bir sözcüktü. Uzun bir uçuş esnasında binicinin uyumasını mümkün kılan üstü açık bir tahtırevana daha çok benziyordu. Görevleri öylesine gizlilik içeriyordu ki hiçbir Göllü saray mensubu ya da yetkilisi onların gidişlerini izlemek için buraya gelmemişti. Sadece Thim ve Loth'a izin verilmişti.

"İyi akşamlar Tané," dedi Nayimathun.

"Nayimathun." Tané onun boynunu sıvazladı. "Bu yolculuk için yeterince güçlü hissettiğinden emin misin?"

"Eminim. Ayrıca," dedi ejderha, Tané'yi burnuyla dürterek, "ben olmayınca başını belaya sokmak gibi bir alışkanlığın var sanki."

Bir tebessüm Tané'nin dudaklarını ısıttı. Gülümsemek iyi hissettiriyordu.

Thim olduğu yerde durdu, Loth ona yaklaştı. Tané eyerden sarkan çantaları sağlama almakla uğraşıyordu.

"Tané," dedi Loth, "lütfen Kraliçe Sabran'a güvende ve iyi olduğumu söyle." Duraksadı. "Ead'i uyandırırsan... ona onu özlediğimi ve yakında görüşeceğimizi söyle."

Tané ona döndü. Loth'un yüzü gergindi. O da tıpkı Tané gibi korkmuş görünmemeye uğraşıyordu.

"Söylerim," dedi. "Belki döndüğümde onu da yanımda getirebilirim."

"Ead'ın barış uğruna bile bir ejderhaya binmeyi isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi Loth kıkırdayarak, "ama bu yıl çok sürpriz yaşadım." Gülümsemesi yorgun ancak içtendi. "Hoşça kal ve bol şans." Duraksadı. "Sana da elveda Nayimathun."

"Elveda Inysli," dedi Nayimathun.

Gün batımının son ışıkları da şehirden çekildi. Tané eyere tırmanıp pelerininin tüm vücudunu sardığına emin oldu. Nayimathun havalandı. Saray, uyumakta olan beyaz labirentteki ufak bir ışıltıdan ibaret kalana dek Bin Çiçek Şehri'nin uzaklaşmasını izledi Tané. Yeni ayın karanlığıyla sarmalanmış halde bir başkenti daha arkalarında bıraktılar.

Shim Nehri'ni takip ederek inci rengi göllerin ve beyaza bürünmüş çamların üstünden uçtular. Soğuk Tané'yi uyanık tutuyor ancak gözlerini sulandırıyordu.

Nayimathun gündüzleri bulutların üstünden uçuyor, geceleri de yerleşim bölgelerinden uzak duruyordu. Bazen uzaklarda bir duman sütunu görüyorlar ve ateş soluyanların oraya saldırdığını

anlıyorlardı. Batıya ilerledikçe bu karanlık sütunları daha sık görüyorlardı.

İkinci gün Uykusuz Deniz'e vardılar, Nayimathun dinlenmek için ufak bir adaya indi. Boşluk'un üstünden uçarlarken –yollarını Kuzey'e çevirmedikçe– inebilecekleri bir yer olmayacaktı. Ejderhalar uzun süre uykusuz kalabilirdi ancak Tané bu yolculuğun Nayimathun için zor olacağını biliyordu. Korsanlar onu yeterince beslememişlerdi.

Bir gelgit mağarasında uyudular. Nayimathun uyandığında kendini sığ sulara bıraktı, Tané de bu esnada bir akıntıdan su kaplarına su doldurdu.

"Acıkırsan söyle. Sana yiyecek bir şeyler veririm," dedi Nayimathun'a. "Boşluk'ta yüzmen gerekirse de benim için korkma. Kıyafetlerim güneşte kurur."

Nayimathun tembelce yuvarlandı. Aniden kuyruğunu sallayıp su fışkırttı, Tané kemiklerine kadar ıslandı.

Sonsuzluk kadar uzun bir süreden sonra Tané ilk kez güldü. Karnı ağrıyana kadar gülmeye devam etti. Tané ona su püskürtmek için cevheri kullanırken Nayimathun oyuncu bir tavırla onu ısırır gibi yaptı; güneş, su damlalarında gökkuşağı yarattı.

Tané en son ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu. Susa'yla beraberken olmalıydı.

Güneş batarken tekrar uçuşa geçmişlerdi. Tané eyere tutunup temiz rüzgârı içine çekti. Önlerinde uzanan onca şeye rağmen şu anda olduğundan daha huzurlu hissetmemişti hiç.

Boşluk'un siyahlığı, Güneşdansı Denizi'ne doğru bir leke misali yayılıyordu. Nayimathun yeşil suları ardında bırakır bırakmaz Tané ürperdi. Şimdi altlarında karanlıktan bir mezar vardı. Komoridulu Neporo'nun İsimsiz Olan'ı hapsettiği mezar.

Günler geçti. Nayimathun yolculuğun çoğunu bulutların üstünde geçirdi. Tané zencefil kökü çiğneyip uyanık kalmaya çalıştı. Dağ tutması biniciler arasında yaygındı.

Kalbi ağır ağır atıyordu. Nayimathun bazen yüzmek için alçalıyordu ve Tané ihtiyaçlarını görüyor, suyun içinde geriniyordu fakat ancak tekrar eyere çıktığında rahatlıyordu. Bu okyanus onu hoş karşılamıyordu.

"Inys hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ejderha.

"Kraliçe Sabran, uzun zaman önce İsimsiz Olan'ı yenmiş olan savaşçı Berethnet'in soyundan geliyor," dedi Tané. "Her kraliçenin bir kızı var, her kız da tıpkı annesine benziyor. Ascalon şehrinde yaşıyorlar." Islak bir saç tutamını geriye itti. "Ayrıca Doğu halkının kâfir olduğuna inanıyor ve yaşam tarzımızı kendilerininkine zıt görüyorlar. Erdemlerine karşı günah gibi."

"Evet," dedi Nayimathun, "ama yardımımızı istiyorsa Kraliçe Sabran ateş ve su arasındaki farkı öğrenmiş demektir. Onu yargılarken şefkatli olmayı unutma Tané. O halkının iyiliğinden sorumlu olan genç bir kadın."

Boşluk'un üstünde geceler Tané'nin hiç yaşamadığı kadar soğuktu. Sert bir rüzgâr dudaklarını çatlattı, yanaklarını yaktı. Bir gece nefesi buharlanarak uyandı ve denize baktığında orada yıldızlar olduğunu gördü, gök sudan yansıyordu.

Tekrar uyandığında güneş tepedeydi ve altın renkli bir pus ufka bir şerit misali yayılmıştı.

"Neredeyiz?"

Sesi çatlaktı. Kabına uzanıp dilini ıslatmaya yetecek kadar su içti.

"Ersyr. Altın Topraklar," dedi Nayimathun. "Tané, çöle girmeden önce yüzmem lazım."

Tané eyerin tutacak yerini kavradı. Nayimathun alçalırken başı döndü.

Deniz yüzünü iğneliyor gibiydi. Burada su sıcak ve cam kadar berraktı. Mercan katmanları arasına kalıntılar ve gemi enkazlarından kalma eşyalar saçılmıştı. Denizin tabanında metal bir şeyler ışıldıyordu.

"Bunların hepsi, denize adını veren Soylu Carmentum Cumhuriyeti'nden kalma," dedi Nayimathun tekrar yüzeye çıktıklarında. Pulları, güneşin altında mücevher misali parlıyordu. "Ateş soluyan Fýredel ülkenin büyük kısmını yok etti. Halkı hazinelerin çoğunu onun ateşinden korumak için denize attı. Korsanlar suya dalıp o hazineleri çıkarıyor ve satıyor."

Nayimathun kıyıya yaklaşana kadar yüzdü, ardından tekrar göğe yükseldi. Önlerinde engin ve kurak bir çöl uzanıyordu, sıcak yüzünden görüntüsü dalgalanıyordu. Çöle bakmak bile Tané'yi susatıyordu.

Saklanacak bir bulut yoktu. Meraklı gözlerden kaçmak için daha da yüksekten uçmaları gerekecekti.

"Bu çölün adı Burlah," dedi Nayimathun. "Lasia'ya ulaşmak için burayı geçmemiz lazım."

"Nayimathun, bu iklim senlik değil. Güneş pullarını kurutur."

"Başka seçeneğimiz yok. Leydi Nurtha'yı uyandırmazsak alçalan cevheri kullanacak başka bir kişiyi asla bulamayabiliriz."

Pullarındaki nem belirdiği gibi kuruyordu. Ejderhalar bir süre kendi sularını yaratabiliyorlardı ancak bu sert güneş eninde sonunda Nayimathun'u alt edecekti. Önlerindeki birkaç gün, daha önce hiç olmadığı kadar zayıf düşecekti.

Uçtular da uçtular. Tané pelerinini çıkarıp Nayimathun'un kopmuş pulunun yerini tutan metal levhayı kaplamak için onu kullandı, fazla ısınmasını engellemeyi amaçlıyordu.

Gün sonsuza dek sürmüş gibiydi. Tané'nin başı ağrıyordu. Güneş yüzünü yakıyor, saçlarının ayrıldığı yerdeki deriyi kavuruyordu. Güneşten saklanacak hiçbir yer yoktu. Güneş battığında öyle titriyordu ki teni sıcak olmasına rağmen tekrar pelerinini almak için uzanması gerekti.

"Tané, güneş çarptı seni," dedi Nayimathun. "Gün içinde pelerinini çıkarmamalısın."

Tané alnını kuruladı. "Böyle devam edemeyiz. Lasia'ya varamadan ikimiz de ölmüş olacağız."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Nayimathun tekrar. Sonra, "Minara Nehri o topraklardan geçiyor. Orada dinlenebiliriz," diye ekledi.

Tané cevap vermek istedi. Ne var ki bunu yapamadan sürekli bölünen bir uykuya daldı.

Ertesi gün pelerinini bedenine ve başına sardı. Terden sırılsıklam olsa da pelerin güneşin tenine işlemesini engelliyordu. Pelerini sadece Nayimathun'la ilgilenmek ve metal levhayı suyla serinletmek için çıkarıyordu, üstüne su değince levha tıslıyor ve cızırtılar çıkarıyordu.

Çöl bir türlü bitmiyordu. Tané'nin su kapları kupkuru olmuştu. Eyerin yastığına gömülüp her türlü düşünceyi aklından çıkardı.

Gözlerini tekrar açtığında düşüyordu.

Dallar pelerinine ve saçına çarpıyordu. Çığlık atacak vakti bile olmadan su onu sarmaladı.

Tüm uzuvlarına panik yayılıyordu. Kör bir şekilde ayaklarıyla suyu tekmeledi. Başı su yüzeyine çıktı. Gece karanlığında suyun üstüne doğru çıkıntı yapan devrilmiş bir ağaç gövdesini az çok seçebiliyordu, ağaç biraz daha yüksek olsaydı uzanamazdı. Akıntı Tané'yi ona doğru sürüklerken Tané ağacın dallarından birini kavradı. Nehir bacaklarına çarpıyor, onu sürüklemeye çalışıyordu. Tané zorla ağacın üstüne çıktı ve birden titreyerek yere düştü.

Uzunca bir süre ağaca öylece tutundu, her yeri morarmış ve hareket edemeyecek kadar sarsılmıştı. Ilık yağmur saç derisinde ritim tutuyordu. Nihayet kendine geldiğinde ağırlığını ellerine verdi, ağacı dizleriyle sıktı. Tané ağaçla beraber azar azar hareket ederken ağaç titredi.

Tané sakin kalmak için kendisiyle savaşırken Tego Dağı'nı hatırladı. Dondurucu rüzgâra, diz boyu kara ve uzuvlarındaki acıya dayanmıştı. Çıplak ellerle, ince havayı solurken, ölümden bir adım uzakta dimdik bir kayayı tırmanmıştı. Kendine geri

dönme izni vermemişti. Sonuçta ejderha binicilerinin çok yükseklerde bile marifetli ve güçlü olması gerekirdi. Düşmekten korkamazlardı.

Tané dünyanın zirvesine çıkmıştı. Boşluk'un üstünden ejderhayla geçmişti.

Bunu yapabilirdi.

Korkusu yok olduğundan daha hızlı hareket ediyordu. Ağaç gövdesinin sonuna ulaşınca ayakkabıları çamura battı.

"Nayimathun," diye bağırdı.

Sadece suyun kükreyişi ona yanıt verdi.

Cevherin bulunduğu kılıf hâlâ çantasındaydı. Tané bir nehrin kıyısında, en hızlı akan yerinin yakınlarındaydı. Vaktinde aniden uyanmamış olsaydı su onu sürükler ve ölürdü. Sırtını bir ağaca yaslayıp yere indi.

Eyerden düşmüştü. Nayimathun ya onu arıyordu ya da o da düşmüş demekti. Eğer durum buysa çok uzaklarda olamazdı.

Bu ırmak Minara Nehri olmalıydı, bu da Lasia Fundası'na ulaştıkları anlamına geliyordu. Çocukken gördüğü haritaları hatırlamak için zihnini yokladı. Hatırladığına göre ülkenin batısı ormanlarla kaplıydı. Loth'un ona Manastır'ı bulacağını söylediği yer de orasıydı.

Tané yutkundu ve sudan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Buradan sağ çıkacaksa zihninin berrak olması gerekiyordu. Tabanca ıslandığı için işe yaramaz haldeydi ve yayıyla kılıcı eyere iliştirilmişti ancak yanında hâlâ bıçak ve bıçaklı çarkları vardı.

Eşyalarından birkaçı da onunla beraber düşmüştü. Tané en yakındaki çantaya emekleyip ağrıyan parmaklarla çantayı açtı. Eline aldığının pusula olduğunu fark edince rahat bir nefes verdi.

Taşıyabileceği kadar çok şey topladı. Pelerininden kopardığı bir parça kumaşı, bir dalı ve biraz bitki özünü kullanarak bir meşale yaptı, iki taştan çıkan kıvılcımla meşaleyi yaktı. Ateş birkaç hayvanı kendine çekebilirdi ancak bir yılanın üstüne bas-

maktan ya da karanlıkta bir avcıyı görememektense ifşa olmak daha iyi bir seçenekti.

Ağaçlar dedikodu yapıyorlarmışçasına dip dibeydi. Ağaçlara bakmak bile neredeyse Tané'nin cesaretini yok etmek üzereydi.

Sende bir ejderhanın yüreği var.

Minara'nın kükreyişinden uzaklara, ormanın içine doğru ilerledi. Ayakkabıları toprağa battı. Orman, erik yağmuru sonrası Seiiki gibi kokuyordu: zengin, topraksı. Rahatlatıcı.

Tané'nin vücudu kınından yarım çıkarılmış bir bıçak gibiydi. Tanıdık kokuya rağmen attığı ilk adımlar ömründe hiç olmadığı kadar zor gelmişti. Bir turna kuşu kadar hafif adımlarla yürüyordu. Ayağının altında bir dal kırıldığında renk renk kuşlar ağaçlardan uçuverdi. Çok geçmeden Tané zarar gören bitki örtüsünü buldu. Yakınlarda bir yere büyük bir şey düşmüştü. Birkaç adım daha attığında meşalesinin ışığında gümüş kandan bir göl gördü.

Ejderha kanı.

Orman ilerleyişini baltalamayı kafasına koymuş gibiydi. Saklı kökler ayak bileklerini yakalıyordu. Bir kere ayağının altındaki bir dal parçalandı ve Tané kendini beline kadar bataklığa batmış halde buldu. Meşaleyi elinden düşürmemesi tamamen şans eseriydi ve kendini kurtarması fazla uzun zaman aldı.

Kan izini takip ederek ve topallayarak ilerlerken eli titriyordu. Dökülen kan miktarına bakılırsa Nayimathun yaralanmıştı ancak onu öldürecek kadar kötü değildi. Yine de kanı yırtıcı hayvanları çekebilirdi. Bu düşünce Tané'nin koşmaya başlamasına neden oldu. Doğu'da kaplanlar bazen ejderhalara saldıracak cesareti bulurlardı ancak Nayimathun'un kokusu, bu ormanın hayvanlarına yabancıydı. Bunun hayvanları uzak tutmaya yetmesi için dua etti.

Sesler duyduğunda meşaleyi söndürdü. Tanıdık olmayan bir dildi bu. Lasiaca değildi. Bıçağını dişlerinin arasına sıkıştırıp yakınlardaki bir ağaca tırmandı.

Nayimathun bir açıklıkta yatıyordu. Uçmasını sağlayan tacına bir ok saplanmıştı. Hepsi kırmızı pelerinli altı figür onun etrafına toplanmıştı.

Tané gerildi. Yabancılardan biri onun yayını almış, parmaklarını yayın kanadında gezdiriyordu. Bunlar Manastır'ın savaşçıları Kızıl Hanımlar olmalılardı ve şimdi yakınlarda bir ejderha binicisi olduğunu biliyorlardı.

İçlerinden biri her an Nayimathun'a bir kılıç saplayabilirdi. Bu haldeyken Nayimathun onların dengi olamazdı.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından iki Kızıl Hanım haricindekiler ağaçların arasında gözden kayboldu. Şimdi avcılar onlardı, avları da Tané'ydi. Efsunları Tané'yi dezavantajlı konuma düşürebilirdi ancak efsun bile onları mutlak güçlü kılmıyordu.

Ağaçtan sessizce indi. Şu anki en iyi silahı sürpriz unsuruydu. Nayimathun'u güvenli bir yere götürecek, sonra da Kızıl Hanımlar'dan birini Manastır'a kadar takip edecekti.

Nayimathun tek gözünü açtı, Tané ejderhanın onu gördüğünü anladı. Kuyruğunu savurmadan önce Tané'nin daha da yaklaşmasını bekliyordu. Kızıl Hanımlar'ın dikkatlerinin dağınık olduğu o değerli anlarda Tané bir gölge misali onlara yaklaştı. Başlığın altındaki koyu renk gözleri gördü –kendi gözleri kadar koyuydu– ve tuhaf bir an boyunca gün ışığı yüzüne çarpıyormuş gibi hissetti.

Yaklaştığı an o his kayboldu. Gücünün her zerresiyle saldırdı. Çarkı ilk savuruşuyla deriyi kesti ancak bir bıçak ikinci hamlesini engelledi ve Tané'nin kolunu omzuna kadar sarstı. Çarpışmanın gücü Tané'nin dişlerini titretti. Avcılar, etraflarında dönen pelerinleriyle onu çevrelerken Tané iki elinde birer çarkla onları savuşturdu. Oltadan kaçan iki balık kadar hızlılardı ancak daha önce bıçaklı çarklarla hiç karşılaşmadıkları barizdi. Tané kendini tamamen savaşa adadı.

Kısa süreli sakinliği çok geçmeden kayboldu. Kadınların kılıçlarından kıvrılarak uzaklaşırken dondurucu bir farkındalıkla

daha önce hiç ölümüne bir savaşa girmediğini fark etti. Batılı korsanlar kolay olmuştu zira vahşi olsalar da disiplinsizlerdi. Çocukken diğer çıraklarla dövüşmüş, büyüdüğünde onlarla eğitim almıştı ancak savaşa dair bilgisi çok az pratikten, bitmez tükenmez teorilerden oluşuyordu. Bu büyücüler yaşamlarının çoğunu bir savaşta geçirmişlerdi ve dans partnerleri gibi hareket ediyorlardı. Okulda, sınıfta büyümüş, tek başına ve yaralı bir savaşçı onların dengi olamazdı. Tané onlarla asla açıklıkta yüzleşmemeliydi.

Susuzluk ve bitkinlik adımlarını yavaşlatıyordu. Her adımla kılıçları Tané'nin tenine daha da yaklaşıyordu, oysa onun çarkları Kızıl Hanımlar'a asla yaklaşamıyordu.

Adımları dengesizleşti. Kolları ağrıyordu. Bir bıçak önce omzunu, sonra çenesini keserken Tané tısladı. Koleksiyonuna ekleyeceği iki yarası daha vardı şimdi. Sonraki darbe belini yaktı. Tuniğine kan yayıldı. Kızıl Hanımlar beraber saldırdıklarında onlara karşılık vermek için çarklarını son saniyede kaldırabildi.

Bu savaşı kaybedecekti.

Yanıltıcı bir hamle onu hazırlıksız yakaladı. Metal, uyluğunu kesti. Bir dizi boşaldı ve Tané çarkları düşürdü.

İşte o anda Nayimathun başını kaldırdı. Kükreyerek büyücülerden birini dişlerinin arasına sıkıştırdı, onu açıklığın diğer ucuna fırlattı.

Diğer kadın o kadar hızlı döndü ki Tané önündeki manzarayı az kalsın kaçıracaktı.

Kadının avuçları alevle doluydu.

Nayimathun ışıktan irkildi. Kadın ona doğru yürürken çenesini açıp kapayarak geri çekildi. Tané hedef aldı ve bıçağını, tam iki kaburganın arasından kırmızı sırmalı kumaşa sapladı. Kadın yere düştüğünde Tané etrafından dolaşıp ejderhasının yanına gitti.

Bir zamanlar Nayimathun'un onu birini öldürürken görmesi ona utanç verirdi. Bu, öğretilerine karşıydı ancak Tané'nin canı tehlikedeydi. İkisinin canı da tehlikedeydi. Şimdi o, Nayimat-

hun için birini öldürmüştü, Nayimathun da onun için. Beraber yaşadıkları onca şeyin ardından Tané pişmanlık hissetmiyordu.

"Tané." Nayimathun başını eğdi. "Ok."

Oka bakmak bile Tané'nin midesini bulandırabiliyordu. Olabildiğince nazik şekilde uzandı ve oku gevşek etten çıkardı. Kollarını titretecek kadar güç harcaması gerekmişti.

Ok etinden çıkarken Nayimathun titredi. Burnundan aşağı kan damlıyordu. Tané bir elini onun çenesine yasladı.

"Uçabilir misin?"

"Bu haldeyken değil," dedi Nayimathun nefes nefese. "Onlar Manastır'dandı. Diğerlerini takip et. Meyveyi bul."

"Hayır," dedi Tané hemen, göğsü sıkışarak. "Hayır. Seni tekrar *bırakmayacağım*."

"Dediğimi yap." Ejderha dişlerini gösterdi. Dişlerinin ucu kanlıydı. "Tekrar uçacağım ama henüz Inys'e varabilecek gibi değilim. Başka bir yol bul. Leydi Nurtha'yı kurtar. Mesajı Kraliçe Sabran'a götür."

"Seni burada bir başına mı bırakayım?"

"Irmağı denize kadar izleyip iyileşeceğim. Tekrar uçabildiğimde seni bulacağım."

Kavuşmalarının üstünden sadece günler geçmişken şimdi tekrar ayrılmak zorundalardı. "Inys'e sensiz nasıl gideceğim?" dedi Tané boğuk bir sesle.

"Bir yol bulacaksın," dedi Nayimathun daha nazik bir sesle. "Su hep bulur." Tané'yi burnuyla hafifçe dürttü. "Birbirimizi yakında tekrar göreceğiz."

Tané titredi. Cesaret edebildiği kadar uzun süre ejderhasına sımsıkı tutundu, yüzünü pullarına gömdü.

"Git Nayimathun. Git hadi," diye fısıldayıp ağaçlara doğru atıldı.

Diğer Kızıl Hanımlar kuzeye gitmişti. Tané onların ayak izlerini takip ederken çömelerek ilerliyordu. Meşale yapacak vakti yoktu ancak gözleri şimdiden karanlığa alışmıştı.

İzi kaybettiğinde bile kadınların nereye gittiğini biliyordu. Bir hissin peşine düşmüştü. Sanki avı buralardan geçerken ardında bir sıcaklık bırakmış ve o sıcaklık da Tané'nin kanını çekiyormuş gibiydi.

O his başka bir açıklıkta sona erdi. Nefes almak için durdu, elini nemli karnına bastırdı. Burada hiçbir şey yoktu. Sadece ağaç vardı, sayısız ağaç.

Göz kapakları ağırlaştı. Ayaklarının üstünde sallandı. Şimdi beyazlı bir kadın önünde dikiliyor ve kadının parmaklarından güneş ışıyordu.

Tané'nin ormana dair hatırladığı tek şey oydu.

Ayışığı Kitaplığı

65

Güney

Yükselen cevheri almışlardı. Uyandığında fark ettiği ilk şey buydu: cevherin yokluğunun bıraktığı boşluk hissi. Somon renkli taştan yapılma bir odada uzanıyordu ve elleri arkasından bağlanmıştı.

Saçları kazınmış, teni sıcak bir kahverengi tonunda olan bir kadın kapının girişinde dikiliyordu.

"Kimsin sen?"

Ersyrce konuşuyordu. Tané dili çok az bilse de hiçbir şey demedi.

Kadın onu izledi. "Inys Kraliçesi Sabran'a ait bir yüzük taşıyordun," dedi. "Seni buraya o mu gönderdi bilmek istiyorum." Tané başını çevirince dudaklarını birbirine bastırdı. "Mavi bir cevher de vardı yanında. Nereden buldun onu?"

Tané sorguya nasıl dayanacağını biliyordu. Korsanlar, kanla beraber sırları da dökmek için düşmanlarına her türden şey yaparlardı. En kötüsüne hazırlanmak için tüm çırakların, bir askerin onları dövmesine katlanması ve bu esnada isimlerini söylememesi gerekiyordu.

Tané dayak yerken ses bile çıkarmamıştı.

Cevap alamayacağını anlayan kadının sesinin tonu değişmişti. "Sen ve canavarın kardeşlerimizden birini yaraladınız, diğerini öldürdünüz," dedi. "İşlediğin suç için bir sebep veremiyorsan

seni idam etmek dışında seçeneğimiz yok. Kanımızı dökmemiş olsaydın bile bir *wyrm*'la dost olmanın cezası ölümdür."

Tané gerçeği söyleyemezdi. Rahibeler bir ejderha binicisine kutsal ağaçlarından bir meyve asla vermezlerdi.

"En azından bana kim olduğunu söyle," dedi kadın daha yumuşak bir sesle. "Kurtar kendini çocuğum."

"Chassar uq-Ispad'la konuşurum," dedi Tané. "Başkasıyla değil."

Kadın hafifçe somurtarak odadan çıktı.

Tané zihnini berraklaştırmaya çalıştı. Işığa bakılırsa güneşin batmasına çok yoktu. Uyanık kalmaya uğraşsa da bedeni, ondan mahrum ettiği dinlenmenin peşine düşerken Tané kendini uykuya dalar halde buldu.

Nayimathun kaçmayı başaracaktı. Nehirden aşağı bir insanın koştuğundan çok daha hızlı yüzebilirdi.

Hücresine bir adam girince Tané uykusundan irkilerek uyandı. Adamın belindeki kırmızı kuşağın içine bir bıçak sıkıştırılmıştı. Mor sırmalı kumaştan, gümüşle işlenmiş bir cübbe devasa göğsünü sarmalıyordu.

"Chassar uq-Ispad benim," dedi. Sesi derin ve nazikti. "Ersyrce konuştuğunu söylediler."

Adam önüne otururken Tané onu izledi.

"Buraya portakal ağacının meyvesini almaya geldim," dedi, "Eadaz uq-Nāra'ya götürmek için."

"Eadaz." Adamın bakışlarına önce şaşkınlık, sonra acı yerleşti. "Çocuğum, Eadaz'la ilgili ne duydun ya da adını nereden biliyorsun bilmiyorum ama meyve ölüyü diriltemez."

"O ölmedi. Zehirlendi ama yaşıyor. Meyveyle onu kurtarabilirim."

Adam, Tané ona vurmuşçasına donakaldı.

"Sana kim benden bahsetti?" dedi boğuk bir sesle. "Manastır'ı kim anlattı?"

"Lord Arteloth Beck."

Bunu duyan Chassar uq-Ispad'ın yüzüne çok yorgun bir ifade yerleşti.

"Anladım." Şakağını ovdu. "Herhalde mavi cevheri de Eadaz'a götürmek istiyorsun. Cevher şu an Başrahibe'nin elinde, o da seni idam etmeyi planlıyor."

"Neden?"

"Çünkü bir rahibeyi öldürdün. Ayrıca buraya bir deniz *wyrm*'unun sırtında geldin. Son olarak," dedi Chassar, "seni öldürürse yükselen cevheri kendisi kontrol edebilir."

"Kaçmama yardım edebilirsin."

"Eadaz alçalan cevheri Başrahibe Mita Yedanya'dan çalmayı başardı. İkizinin de çalınmasına izin vermez," dedi Chassar ağır bir sesle. "Önce onu öldürmem gerekir. Bunu da yapamam."

Chassar sessizce otururken Tané bekledi.

"Bir şeyler düşüneceğine eminim Elçi uq-Ispad," dedi, "yoksa Eadaz *ölecek*." Chassar ona baktı. "Beni bırakırsan ölmeyebilir. Tercih senin."

Chassar uq-Ispad geri dönmedi. Başrahibe'ye sadık kalmayı seçmiş olmalıydı.

Her şey bitmişti.

İki kadın alaca karanlıkta odaya geldi. Pelerinleri soluk renkli, sırmalı kumaştandı. Tané onların kendisini karo zeminli, hiç gün ışığı görmemiş koridorlarda yönlendirmesine izin verdi. Her kuytu ve girintide, elinde bir küre tutan bir kadının dökme bronzdan heykelleri vardı.

Tané savaşması gerektiğini biliyordu ancak bir çimi bile bükemeyecek kadar güçsüz hissetmişti aniden. Gardiyanları onu bir geçitten geçirip ince bir kaya çıkıntısına götürdü. Sağ tarafında bir şelale bir perde oluşturuyordu. Suyun kükreyişi o kadar yüksekti ki Tané artık kendi ayak seslerini bile ayırt edemiyordu.

En azından ölürken suyun sesini duyacaktı. Şelalelerin gürültüsü ona Seiiki'yi hatırlatıyordu.

"Rahibeler."

Tané başını kaldırdı. Chassar uq-Ispad onlara doğru geliyordu. "Başrahibe bunu tekrar sorgulamamı istedi," dedi Ersyrce. "Uzun sürmez."

İki kadın önce bakıştılar, sonra Tané'yi bıraktılar. Chassar onlar görüş alanından çıkana kadar bekledi, ardından Tané'yi kolundan kavrayıp onu çıkıntıdan geri döndürdü.

"Çok vaktimiz yok," dedi Tané'nin kulağına. "Yapman gerekeni yap, sonra git ve arkana bakma. Burada seni bekleyen tek şey bir darağacı ilmiği."

"Bana yardım ettiğini anlamayacaklar mı?"

"O konuda endişelenmene gerek yok." Chassar onu, kayaya oyulmuş bir merdivene doğru itti. "Bu merdiven seni vadiye götürür. Meyveye layık olup olmadığına ancak ağaç karar verebilir." Ceketinin cebine uzanıp Tané'nin lake kılıfını çıkardı. "Bu senin. Taç giyme yüzüğü ve mektup hâlâ içinde." Ardından uzun bir parça ipek çıkardı. "Meyveyi bunun içinde taşı."

Tané, Chassar'ın yardımıyla kumaşı kendine sardı. "Inys'e nasıl gideceğim?" diye sordu. "Ejderham gitti."

"Minara Nehri'ni takip et, nehir çatallanınca sağa dön. O yön seni kuzeye götürür. Yardım göndereceğim ama asla durmamalısın. Rahibeler senin gittiğini fark ettikleri an ava çıkacaklar." Tané'nin omzunu sıktı. "Onları geciktirmek için elimden geleni yapacağım."

"Yükselen cevher olmadan gidemem," dedi Tané sertçe. "Cevher sadece bana yanıt veriyor."

Chassar ümitsiz görünüyordu.

"Cevheri ondan alabilirsem arkandan birini yollarım," dedi, "ama gitmen lazım."

Tané ona teşekkür edemeden gitti.

Merdivende tutacak yoktu. Tané solundaki kayaya tutundu, ayaklarına bakıyor ve adımlarını dikkatli atıyordu. Ardından merdiven bir uçurumun kenarına doğru döndü ve Tané onu gördü.

Loth bir portakal ağacından bahsettiğinde Tané ağacı Seiiki'de büyüyenler gibi küçük ve dikkat çekmeyen türde hayal etmişti. Bu, sedir ağacı kadar yüksekti ve kokusu bile Tané'nin ağzını sulandırıyordu. Komoridu'daki dut ağacının yaşayan bir kız kardeşiydi.

Ağacın dallarını beyaz çiçekler süslüyordu. Yaprakları parlak yeşildi. İç içe geçmiş kökler gövdesinin etrafına yayılıyor, ipeğin üstündeki desenler gibi vadinin zeminini kaplıyordu. Minara Nehri köklerin etrafından ve altından akıyordu.

Hayranca izlemeye vakit yoktu. Bir gölge yanından uçup geçti, o kadar yakından geçmişti ki Tané'nin saçları bozuldu. Tané sırtını kayaya yasladı ve bir avcının izlediği bir av kadar hareketsiz bir şekilde göğü izledi.

Uzunca bir süre sadece sessizlik vardı. Sonra gecenin içinde bir ateş fırtınası patladı.

Zihni tepki veremeden bedeni verdi. Kendini fırtınanın yolundan kurtardı ancak merdiven dar ve tehlikeliydi; Tané aniden kendini kontrolsüzce yuvarlanırken buldu, basamaklar sırtına inen çekiçler gibiydi. Panikten yarı kör halde düşüşünü engelleyecek bir şeyler aramak için uzandı, bu esnada bedeni dik bir uçuruma doğru yuvarlanıyordu.

Nihayet bir elini uzatıp merdiveni yakaladı. Nefesi kesilmiş halde orada asılı kaldı.

Kendini tekrar Tego Dağı'nın tepesinde hayal etti. Sinirlerine hâkim olarak neler olduğunu görmek için başını çevirdi.

Ateş soluyanlar. Her yerdelerdi. Nereden geldiklerini sorgulamak için duraksamadan başını çevirip aşağı baktı. Vadi zeminine düşündüğünden daha yakındı ve vakit tükeniyordu. Merdiveni bıraktı, sırtını kayaya verip kayadan kaydı ve dizlerini titreten bir kuvvetle çimlere çakıldı.

Kökler. Kökler onu koruyacak kadar kalın ve yoğundu. Tané köklerin içine dalarken bir ateş soluyan haykırıp nehre çakıldı, o kadar yakındı ki Tané o darbeyle sıçrayan suları hissetti. Ateş soluyanın boğazına beyaz tüylü bir ok saplanmıştı. Vadide kaos yayılıyordu. Etraftaki ağaçlar çoktan yanmaya başlamıştı. Tané yerde sürünerek ilerledi, başının üstünden ne zaman sıcak bir rüzgâr esse geriliyordu. Köklerin arasında bir açıklık bulunca tekrar çimlerin üstüne tırmandı ve sendeleyerek ağacın dibine ilerledi.

Bir şekilde ne yapması gerektiğini biliyordu. Dizlerinin üstüne çöküp avuçlarını açtı.

Küller, kar misali saçlarına yağıyordu. Tané başarısız olduğunu düşünmüştü ki yukarıdan nazik bir *çat* sesi geldi ve yusyuvarlak, altın renkli bir küre yukarıdan düştü. Tané'nin ellerini ıskalayıp dev köklerden oluşan bir yığının içine yuvarlandı. Tané alçak sesle küfrederek meyvenin peşine düştü.

Meyve Minara'nın hızlı akan sularına doğru yuvarlandı. Tané kendini öne atıp meyveyi tek eliyle durdurdu.

Yanıp sönen bir ışık dikkatini çekti. Köklerin arasına bir kuşun indiğini gördü ve o büyülenmiş şekilde izlerken kuş, çıplak bir kadına dönüştü.

Tüyler, uzuvlar olana kadar uzadı. Gaga, bir çift kırmızı dudak oldu.

Bakır rengi saçlar şelale misali ince sırtına akıyordu.

Bir şekil değiştiren. Seiiki'deki herkes ejderhaların bir zamanlar biçim değiştirebildiğini bilirdi ancak biri bunun kanıtını kendi gözleriyle görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Başka bir kadın daha vadiye yaklaşıyordu. Koyu renk bir saç örgüsü omzunda kıvrılmıştı. Altın bir kolye takmış, uzun kollu, kırmızı bir cübbe giymişti, cübbesi diğer kadınlarınkinden daha koyu renkte ve daha süslüydü. Bir ateş soluyan onu kapmak için daldığında yaratığın ateşini bir sinek misali kenara savurdu. Boynunun etrafındaki zincirin ucundaysa yükselen cevher vardı.

"Kalyba," dedi.

"Mita," diye yanıtladı kızıl.

Bir süre birbirlerinin etrafında dolaşarak atıştılar. Tané bu diyaloğun çok azını anlayabiliyor olsa da zaten içeriği pek önemli değildi. Tek önemli olan hangisinin zafer kazanacağıydı.

Başrahibe diğer kadına doğru ilerledi. Yüzü nefretle gerilmişti. O, kılıcını savururken güneş kılıcından yansıdı. Kalyba bir şahine dönüşüp onun başının üstünden uçtu. Bir kalp atımı sonra tekrar insan biçimine dönüştü. Gülüşü Tané'nin iliklerine kadar buz kesmesine neden oluyordu. Başrahibe sinirle bağırarak bir avuç dolusu kırmızı ateş fırlattı.

Savaşları onları köklere daha da yaklaştırıyordu. Tané gölgelerin içine çekildi.

Kadınlar ateş ve rüzgârla savaşıyorlardı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca savaştılar. İkisi de birbirini asla yenemeyecekmiş gibi göründüğünde Kalyba ortadan kayboldu, sanki hiç oraya gelmemiş gibi. Başrahibe şimdi o kadar yakınındaydı ki Tané onun nefeslerini duyabiliyordu.

İşte o anda cadı, uzun çimlerin arasından sessizce doğruldu. Görülemeyecek kadar küçük bir şeyin –belki bir böceğin– biçimini almış olmalıydı. Başrahibe birkaç salise fazla geç döndü.

Bir kabuğun ezilmesi gibi bir ses çıktı ve Başrahibe'nin dizleri boşaldı. Kalyba bir çocuğu avuturcasına bir elini onun başına koydu. Mita Yedanya çimlere yığıldı.

Kalyba düşmanının kalbini havaya kaldırdı. Parmaklarının arasından kan süzülüyordu. Konuştuğunda Tané'nin hiç duymadığı bir dilde konuştu. Sesi tüm vadide yankılandı.

Tané elini ağzından çekti. Ceset dokunabileceği kadar yakındı. Son bir risk aldıktan sonra bu deliliği ardında bırakabilirdi. Tekrar karnının üstüne yatıp ölü Başrahibe'ye doğru sürünmeye başladı.

Açıklıktan bir yerden bir ok geldi ve Kalyba'yı ucu ucuna ıskaladı. Tané irkilerek geriledi. Cesede uzanırken yanağından ter akıyordu ancak parmakları fazla sakardı. Nefes almaya bile zor cesaret ederek cesedin üstüne eğildi, eskiden kalbin olduğu

kratere baktı. Parmakları titreyerek zinciri çekti, kendi kafasından geçirdi ve cevheri tuniğinin altına soktu.

Kalyba arkasına baktığında o da Tané de donakaldılar. Kalyba'nın gözlerinde karşısındakini tanıdığını belli eden bir ışıltı belirdi.

"Neporo."

Tané cadının yüzünde duyguların hızla gelip geçmesini izledi. Kalyba gülmeye başladı. "Neporo," diye haykırdı. "Ben... bunca asır boyunca hâlâ yaşayıp yaşamadığını çok sık merak etmiştim kardeşim. Bunun yanıtını aldığım yerin burası olması ne kadar da mükemmel ve tuhaf." Güzel fakat korkunç bir gülümsemeyle dudakları büküldü. "Yaptıklarıma bak. Bütün bu yıkım *senin* yüzünden. Şimdi de portakal ağacından merhamet dilenmek için emekleyerek gelmişsin."

Tané koşuşturarak geriledi, ayakkabıları çamurun içinde kaydı. Hayatında hiç savaşmaktan korkmamıştı ancak bu kadın, bu *yaratık*, Tané'nin kanındaki bir şeyin kınından çıkarılan bir kılıç misali haykırmasına neden oluyordu.

"Çok geç kaldın. İsimsiz Olan yükselecek ve hiçbir yıldız yağmuru onu zayıflatamayacak. Seni açık kollarla karşılar Neporo." Kalyba ona doğru ilerledi, avucundaki kalpten kan damlıyordu. "Komoridu'nun İnsan Kraliçesi."

"Ben Neporo değilim." Tané sesini karanlık bir delikten bulup çıkardı. "Adım Tané."

Kalyba durdu.

Cadı *yanlıştı*. Kehribarın içinde sarmalanmış bir hamam böceği gibi yanlış zamanda muhafaza edilmişti.

Buna rağmen Tané ona karşı koyulamaz biçimde çekiliyordu. Eti ondan tiksinse de kanı bu kadına sesleniyordu.

"Çocuğu olduğunu neredeyse unutmuştum," dedi Kalyba. "Soyundan gelenlerin benden habersiz bu kadar zaman hayatta kalmış olması ancak senin benimle aynı gün burada olman nasıl mümkün olabilir?" Kaderin bu ufak oyunu onu eğlendirmiş

gibiydi. "Şunu bil, dut ağacının kanı. Bunun sorumlusu senin atan. Lanetli tohumdan olmasın sen."

Nehrin sesi şimdi daha da yakındı. Kalyba, Tané'nin köklerin içine daha da ilerlemesini izledi.

"Ona... çok benziyorsun." Cadının sesi yumuşadı. "Onun hayaleti gibisin."

O anda açıklıktan bir ok süzüldü ve Kalyba'yı omzunun arkasından vurdu, cadı öfkeyle arkasını döndü. Mağaralardan altın gözlü bir kadın çıkmıştı, ikinci oku çoktan yerine takmıştı. Doğrudan Tané'ye baktığında bakışları bir emir veriyordu.

Kaç.

Tané tereddüt etti. Onuru ona kalıp savaşmasını söylüyordu ancak içgüdüsü daha baskındı. Şu anda önemli olan tek şey Inys'e varmasıydı ve Kalyba onun Inys'e ne götürdüğünden habersizdi.

Tané kendini nehre attı ve nehir onu tekrar kollarının arasına aldı.

Uzun bir süre boyunca tek bildiği başını suyun üstünde tutmak için savaşmaktı. Nehir onu vadiden uzaklaştırırken tek kolunu meyvenin üstüne kapadı, diğer kolunu da yüzmek için kullandı. Duman onu nehrin çatallandığı yere kadar takip etti, Tané nihayet çatala ulaştığında akıntıdan çıktı; sırılsıklamdı, her yeri çürüklerle doluydu, o kadar yorgundu ve ayakları o kadar ağrıyordu ki tek yapabildiği yere uzanıp titremekti.

Alaca karanlık gün batımına döndü, gün batımı da aysız bir geceye. Tané titreyen bacaklarla ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

İçgüdüsel olarak cevheri kılıfından çıkardı, cevher yolunu aydınlattı. Tané ağaç dalları arasından doğru yıldızı bulup ışıltısını takip etti. Bir kere onu ağaçların arasından izleyen bir hayvanın gözlerini gördü ancak hayvan mesafesini korudu. Her şey mesafesini koruyordu.

Bir ara ayakkabıları sert topraktan bir patika buldu ve Tané ağaçlar seyrelmeye kadar yürümeye devam etti. Nihayet ormandan çıkıp gökyüzünün altına vardığında yere düştü.

Saçı yastığıydı. Boğazındaki düğümü aşmaya uğraşarak nefes aldı ve sevdiği her şey adına evinde, Seiiki'de, tatlı kokulu ağaçların olduğu yerde olmayı diledi.

Yeri sarsan bir *dan* sesi gözlerini açmasına neden oldu. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve Tané yukarı baktığında üzerinde süzülen bir kuş gördü. Ay ışığı kadar beyaz, bronz kanatlı bir kuş.

Ascalon Sarayı güneşin ilk ışıkları altında parlıyordu. Nehrin kıvrımlarını izleyen yüksek kulelerden yapılma bir yüzük gibiydi. Tané yataklarından kalkmış şehirlilerin yanlarından sendeleyerek geçip saraya doğru ilerledi.

Büyük beyaz kuş kıyı savunmaları arasında bir boşluk bulmuş ve onu Ascalon'un kuzeyindeki bir ormana götürmüştü. Tané oradan itibaren sık kullanılan bir yolu takip etmişti ve nihayet ufukta şehri görmüştü.

Saray kapıları çiçeklerle süslenmişti. Tané kapılara yaklaştığında bir dizi gümüş zırhlı muhafız yolunu engelledi.

"Durun." Mızraklar göğsüne döndü. "Daha ileri gidemezsiniz hanımefendi. Buradaki işinizi belirtin."

Tané muhafızların yüzünü görebilmesi için başını kaldırdı. Muhafızlar ona şaşkınlıkla bakarken mızraklar daha da havaya kalktı.

"Aziz aşkına," diye mırıldandı içlerinden biri. "Bir Doğulu."

"Kimsiniz siz?" diye sordu bir diğeri.

Tané bir şeyler demeye uğraştı ancak ağzı kuruydu ve dizleri titriyordu.

İkinci adam somurtarak kılıcı tutuşunu gevşetti. "Mentendon Mukim Elçisi'ni çağır," dedi yanındaki kadına.

Kadın giderken zırhı tangırdadı. Diğerleri mızraklarını yabancıya doğru tutmaya devam etti.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra başka bir kadın kapılara yaklaştı. Örülü saçı koyu kızıldı, göğüslerini ve belini düzleştiren siyah bir elbise giymişti, elbisenin belden genişleyen etekleri vardı. Dantel, kadının kahverengi tenini boğazına kadar sarmalıyordu.

"Kimsiniz onurlu yabancı?" dedi kusursuz bir Seiikiceyle. "Neden Ascalon'a geldiniz?"

Tané ona adını söylemedi. Bunun yerine yakut yüzüğü ışığa tuttu.

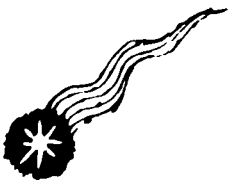
"Beni Leydi Nurtha'ya götürün," dedi.

VI

Boşluk'un Anahtarları

Bir yerden düşen her neyse,
medcezirle gelir bir başkası:
Zira yoktur kayıp olan bir şey
arayınca bulunamayan.

– Edmund Spenser

66

Batı

Dünyası yıldızsız bir geceye dönüşmüştü. Uykudaydı ama değildi, tek bir ruhun yarattığı sonsuz bir karanlıktı. Oraya bin yıldır zincirliydi ancak şimdi nihayet kıpırdanıyordu. Altın bir güneş, içindeki canı alazladı. Ateş yılan misali onun derisini değiştirirken zalim rahibenin ısırığını hatırladı. Etrafındaki yüzlerin ana hatlarını görebiliyordu ancak detaylar bulanıktı.

"Ead."

Mermerden oyulmuş gibi hissediyordu. Sonsuza dek mezara bağlı bir heykel misali uzuvları yatağa yapışmıştı. Görüşündeki karanlık noktalarda birisi onun ruhu için dua ediyordu.

Ead, bize dön.

O sesi, meyan kökü kokusunu tanıyordu ancak dudakları taştandı ve birbirinden ayrılmıyordu.

Ead.

Kemiklerinin derinlerinde yeni bir sıcaklık alevlendi, kemiklerini hapseden bağları yakıp kül etti. Onu sarmalayan taç yaprakları dağıldı ve ısı nihayet boğazını açtı.

"Meg," diye fısıldadı, "galiba bu seni benimle ilgilenirken bulduğum ikinci sefer."

Boğuk bir gülüş duyuldu. "Öyleyse bana seninle ilgilenmem gerektirecek sebepler vermeyi bırakman lazım budala kaz." Margret onu kollarına aldı. "Ah, Ead, bu lanet meyvenin işe yaramayaca-

ğından korktum." Hizmetkârlarına döndü. "Majestelerine derhal Leydi Nurtha'nın uyandığını söyleyin. Hekim Bourn'e de."

"Majesteleri konseyde Leydi Margret."

"Ona haber vermezseniz sizi temin ederim ki majesteleri hepinizi hadım ettirir. Gidin hadi."

Lanet meyve. Ead, Margret'ın ne dediğinin farkına vardı ve omzunun üstünden arkasına baktı. Komodinin üstünde bir ısırık alınmış bir portakal vardı. Meyvenin sarhoş edici tatlılığı Ead'ın duyularını bulandırıyordu.

"Meg." Boğazı kupkuruydu. "Meg, benim için Manastır'a gitmediğini söyle."

"Ejderha avcılarıyla dolu bir evde savaşarak ağaca ulaşabileceğimi düşünecek kadar aptal değilim." Margret, Ead'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Aziz'e inanmayabilirsin ama yüce bir güç seni kolluyor olmalı Eadaz uq-Nāra."

"Aynen öyle. O yüce güç Leydi Margret Beck." Ead onun elini tuttu. "Meyveyi kim getirdi?"

"O," dedi Margret, "harika bir hikâye. Sen biraz hasta şerbeti içer içmez anlatacağım."

"O iğrenç şeyin düzelteceğini düşünmediğin bir şey var mı hiç?"

"Pamukçuk. Onun dışında hayır."

Ead'ın yatağına hasta şerbetini getiren Tallys'di. Ead'ı görünce gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, Bayan Duryan," dedi hıçkırarak. "Öleceğinizi sandım leydim."

"Aksi yöndeki çabalara rağmen henüz ölmüyorum Tallys." Ead gülümsedi. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Tallys çok kez reverans yaptıktan sonra odadan çıktı. Margret arkasından kapıyı kapadı.

"Şimdi," dedi Ead, Margret'a, "şerbetimi içiyorum. Bana her şeyi anlat."

"Üç büyük yudum daha almanı rica edeceğim."

Ead yüzünü buruşturdu ancak denileni yaptı. O, şerbeti zorla yuttuktan sonra Margret da sözünü tuttu.

Loth'un Doğu'daki Inysli elçi olmak için gönüllü olduğunu ve Ebedî İmparator'a teklifte bulunmak için Boşluk'u geçtiğini anlattı. Haftalar geçmişti. *Wyvern*'lar tarlaları yakmıştı. Elleri kanlı Seiikili bir kız altın bir meyve ve Loth'a verilmiş olan Inys taç giyme yüzüğüyle beraber sarayın kapısında belirmişti.

"Üstelik yanında sadece onlar yoktu." Margret kapıya bir bakış attı. "Ead, diğer cevher onda. Yükselen cevher."

Ead neredeyse bardağını düşürüyordu.

"Olamaz," dedi boğuk bir sesle. "Cevher Doğu'da."

"Artık değil."

"Görmem lazım." Doğrulmaya çalışırken kolları gösterdiği çabayla titriyordu. "Cevheri göreyim."

"Yeter." Margret onu zorla tekrar yastığa yatırdı. "Haftalarca sadece ufak bal damlalarıyla beslendin."

"Kızın cevheri *tam olarak* nasıl bulduğunu anlat bana."

"Bilseydim anlatırdım. Bana meyveyi verir vermez yorgunluktan yere yığılıverdi."

"Onun burada olduğunu kim biliyor?"

"Ben, Hekim Bourn, birkaç Zümre Şövalyesi. Tharian bir Doğulunun Ascalon Sarayı'nda olduğunu gören olursa zavallı çocuğu kazığa sürükleyeceklerinden korktu."

"İhtiyatlı davranmasını anlıyorum," dedi Ead, "ama onunla konuşmam lazım Meg."

"Konuşurken suratının üstüne düşmeyeceğinden emin olduğum zaman istediğin kişiyle konuşabilirsin."

Ead dudaklarını büküp şerbeti yudumladı.

"Canım Meg," dedi daha alçak sesle, Margret'ın eline dokundu, "düğününü kaçırdım mı?"

"Tabii ki hayır. Senin için düğünü erteledim." Margret bardağı geri aldı. "Ne kadar yorucu olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Annem şimdi beyaz giymemi istiyor. Kim düğün gününde *beyaz* giyer ki?"

Ead onun beyazlar içinde çok güzel görüneceğini söylemek üzereydi ki kapı hızla açıldı, kızıl ipeklere bürünmüş ve nefes nefese olan Sabran gelmişti.

Margret ayağa kalktı.

"Hekim Bourne de haberi almış mı kontrol edeyim," dedi çok hafif bir gülümsemeyle.

Kapıyı arkasından yumuşak bir tavırla kapattı.

Uzunca bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Ead elini uzattı ve Sabran yatağa oturup ona sarıldı, fersah fersah koşmuş gibi nefes nefeseydi. Ead onu kendine çekti.

"Lanet olsun sana Eadaz uq-Nāra."

Ead yarı iç çekip yarı gülerek nefesini verdi. "Birbirimize kaç kez lanet ettik şimdiye kadar?"

"Yeteri kadar değil."

Bıkkın görünen Tharian Lintley onu Konsey Odası'na götürmek için gelene dek Sabran, Ead'ın yanında kaldı. Tanrısal Dükler Loth'un yolladığı mektubu inceliyorlardı ve Sabran'ın orada olması gerekiyordu.

Öğleyin Margret, Aralaq'ın odaya girmesine izin verdi. Aralaq, Ead'ın yüzünü sırılsıklam edene dek onu yaladı, zehirli dartların üstüne yürümemesi gerektiğini söyledi ("Evet, Aralaq, bunu ben niye düşünemedim merak ediyorum") ve günün geri kalanını kürkten battaniye gibi Ead'ın üstüne yayılarak geçildi.

Sabran, Ead ayağa kalkmadan önce Kraliyet Hekimi'nin onu muayene etmesi konusunda ısrar etmişti ancak güneş battığında Ead gerinmek ve bacaklarını açmak için can atıyordu. Hekim Bourn nihayet geldiğinde bilgece bir tavırla Ead'ın ayağa kalkabilecek kadar iyi olduğuna kanaat getirdi. Ead bacaklarını bir

şekerlemeye dalmış Aralaq'ın altından kurtardı ve dev mongosun kulaklarının arasına bir öpücük kondurdu. Aralaq'ın burnu seğirdi.

Yarın yabancıyı ziyarete gidecekti. Bu geceyi ise Sabran'a ayırmıştı.

Kraliçe Kulesi'nin en tepesinde bulunan odada devasa bir gömme banyo vardı. Su bir kaynaktan çekiliyor ve Mahrem Mutfak'ta sobayla ısıtılıyordu, böylece kraliçe tüm yıl sıcak suyla yıkanabiliyordu.

Tek ışık, ağır ağır yanan bir mumdan geliyordu. Odanın geri kalanı buhar ve gölgelerden ibaretti. Ead büyük pencerelerden Ascalon'un tepesinde yanıp sönen yıldızları görebiliyordu.

Sabran banyonun kenarında iç eteğiyle oturuyordu, saçı incilerle örülmüştü. Ead cübbesini çıkarıp buharlar tüten suya adımını attı. Bir yandan sıcaklığın tadını çıkarırken bir yandan da bir kavanoz merhemkabından azıcık eline döktü, merhemkabını avuçları arasında köpürttü ve saçına yedirdi.

Başını suya daldırıp tatlı kokulu köpüğü duruladı. Omuzlarına kadar suya gömülmüş halde Sabran'ın yanına yüzüp başını onun kucağına koydu. Serin parmaklar Ead'ın buklelerini taradı. Sıcaklık Ead'ın uzuvlarını gevşetmişti, tekrar canlı hissettiriyordu.

"Bu defa beni temelli terk ettin sandım," dedi Sabran ona.

Sesi duvarlardan yankı yapıyordu.

"Bana verilen zehir, ağacın meyvesi çürüyünce yapılıyor. Öldürmek için yapılır," dedi Ead. "Nairuj bana bilerek seyreltilmiş bir doz vermiş olmalı. Canımı bağışladı."

"Sırf o değil, diğer cevher de bize geldi. Sanki gelgit getirmiş gibi." Sabran parmaklarını suyun içinde gezdirdi. "Sen bile bunu ilahi bir müdahale olarak görmek zorundasın."

"Olabilir. Sabah Seiikili misafirimizle konuşacağım." Ead geriye doğru süzüldü ve saçlarının suyun yüzeyine yayılmasına izin verdi. "Loth iyi mi?"

"Anlaşılan evet. Daha da çok macera yaşamış, bu defaki macerasında korsanlar da varmış," dedi Sabran kuru bir sesle,

"ama evet, iyiymiş. Ebedî İmparator ondan Bin Çiçek Şehri'nde kalmasını istemiş. Loth ona zarar verilmediğini yazmış."

Sabran söz verdiği şeyi ödeyene dek Loth'un orada tutulacağından şüphe yoktu. Alışılagelmiş türde bir anlaşmaydı. Loth başının çaresine bakardı, çok daha karmaşık sarayların üstesinden gelmişti.

"İnsanlığın son direnişi dünyanın iki ucunun ortasında yer alacak yani," diye mırıldandı Sabran. "Boşluk'ta uzun süre dayanamayız. Tahta gemilerle olmaz. Lord Amiral gemilerimizi ateşten koruyacak yöntemler olduğu ve alevleri söndürecek de çok suyumuz olacağı konusunda beni temin ediyor ama bu yöntemler bize sadece dakikalar kazandırır." Sabran bakışlarını Ead'a çevirdi. "Sence cadı gelecek mi?"

Geleceği neredeyse kesindi.

"Bahse girerim seni Gerçek Kılıç'la öldürmeye çalışacak. Galian'ın hürmet ettiği kılıç, onun soyunu bitirmekte kullanılacak. *Onların* soyunu," dedi Ead. "Bu şairane olay onun çok hoşuna gider."

"Ne kadar da sevgi dolu bir atam var," dedi Sabran sakince.

"Sana anlattığımı kabul ettin yani." Ead onun yüzünü inceledi. "İçinde büyücü kanı olduğunu kabul ettin."

"Çok şey kabul ettim."

Ead bunun hakikat olduğunu Sabran'ın gözlerinde görebiliyordu. Bakışlarında yeni, soğuk bir kararlılık vardı.

Zor gerçeklerle dolu bir yıl olmuştu. İnançlarını korumak için inşa ettikleri duvarlar paramparça olup ayaklarının dibine yayılmıştı ve Sabran kendi inancının da o duvarlarla beraber çürümeye başlamasını izlemişti.

"Ömrüm boyunca kanımda, bir canavarı zincirli tutan bir güç olduğuna inandım. Şimdi bunun aksinin gerçek olduğunu bilerek canavarla yüzleşmek zorundayım." Sabran gözlerini kapadı. "O günün ne getireceğinden korkuyorum. Yazın ilk ışıklarını göremeyeceğimizden korkuyorum."

Ead ona doğru yüzdü ve Sabran'ın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Korkacak hiçbir şeyimiz yok," dedi hissettiğinden daha inançlı bir şekilde. "İsimsiz Olan bir kere yenildi. Tekrar yenilebilir."

Sabran başını salladı. "Bunun doğru olması için dua ediyorum."

İç etekliği suyu emiyordu. Sabran, Ead'i gülümseyerek banyodan çıkarırken Ead her uzvunun uyuştuğunu hissetti.

Dudakları karanlıkta birbiriyle buluştu. Ead, Sabran'ı kendine çekti, Sabran onun tenindeki damlaları öptü. İki kez ayrı düşmüşlerdi ve Ead gerek savaş gerek kader yüzünden çok geçmeden tekrar ayrı düşeceklerini biliyordu, hep bilmişti.

Ellerini iç eteğin saten kumaşının altına kaydırdı. Avuçları alev alev yanan teni bulduğunda geri çekildi.

"Sabran," dedi, "yanıyorsun."

Ead bunun banyonun sıcaklığı olduğunu düşünmüştü ancak Sabran çıra misali yanıyordu.

"Önemli bir şey değil Ead, cidden." Sabran başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Hekim Bourn yangı zaman zaman alevlenir demişti."

"Öyleyse dinlenmen lazım."

"Böyle bir anda gidip yatamam."

"Ya yatağa yatarsın ya tabuta. Tercih senin."

Sabran yüzünü ekşiterek doğruldu. "İyi ama bakıcılık yapmayacaksın." Ead sudan çıkıp kurulanırken onu izledi. "Yarın Doğulu'yla konuşman lazım. Her şey barış içinde bir arada var olabilmemize dayanıyor."

Ead üstüne geceliğini geçirdi.

"Söz vermiyorum," dedi.

Güney Evi'nde eğitim alarak geçirdiği yıllarda Tané'ye Inys Kraliçeliği'ne dair sadece gerekli görülen bilgiler anlatılmıştı. Tané ülkenin monarşisini ve Altı Erdem dinini öğrenmişti. Başkentin

Ascalon olduğunu, dünyadaki en büyük ve en iyi silahlanmış donanmaya sahip olduklarını biliyordu. Şimdi ayrıca nemli ve soğuk bir yerde yaşadıklarını, yatak odalarında heykelcikler tuttuklarını ve hastalara, dişlerini kamaştıran yumrulu bir bulamaç verdiklerini de öğrenmişti. Neyse ki bu sabah kimse ona bulamaç yedirmeye çalışmamıştı. Bir hizmetkâr ona bir sürahi bira, kalın dilimlenmiş tatlı ekmek ve kahverengi etten bir yahni getirmişti. Hepsi midesine oturmuştu. Tané daha önce sadece bir kez bira denemişti, o da Susa, Orisima'dan onun için bir kupa çaldığındaydı ve tadının kötü olduğunu düşünmüştü.

Güney Evi'nde asgari sayıda eşya ve çok az sanat eseri olurdu. Tané o basitliği hep sevmişti zira basitlik ona düşünebileceği alan bırakıyordu. Kaleler daha süslüydü tabii ancak Inysliler aşırılıktan, süsten zevk alıyor gibiydi. Perdeler bile kederli görünüyordu. Bir de yatak vardı tabii: O kadar çok örtü vardı ki yatak Tané'yi yutuyor gibiydi.

Bütün bunlara rağmen ısınmak güzeldi. O kadar uzun bir yolculuktan sonra bütün bir gün boyunca tek yapabildiği uyumak olmuştu.

Mentendon Mukim Elçisi öğle vakti odasına geldi.

"Onurlu Tané, Leydi Nurtha geldi," dedi Seiikice. "Onu içeri alayım mı?"

Nihayet.

"Evet." Tané yiyecekleri kenara koydu. "Onunla görüşeceğim."

Tané yalnız kalınca yorganların üstünde ellerini birleştirdi. Midesinde yılan balıkları dolaşıyor gibiydi. Leydi Nurtha'yı ayakta karşılamak istemişti ancak Inysliler Tané'yi, onu budala gibi gösteren dantel işlemeli kıyafetlerin içine sokmuşlardı. Bir nebze de olsa itibarlı görünmek daha iyiydi.

Çok geçmeden kapının girişinde bir kadın belirdi. Binici ayakkabıları ses çıkarmıyordu.

Tané katili inceledi. Teni pürüzsüz ve altın kahveydi; odun yongaları gibi bukleli, koyu renk ve gür saçları omuzlarına düşü-

yordu. Çenesi ve kaşlarının hatlarında Chassar'ı, Tané'yi kurtaran adamı andıran bir şeyler vardı ve Tané akraba olup olmadıklarını merak etti.

"Mukim Elçi bana Inysce konuştuğunu söyledi." Güney aksanı vardı. "Seiiki'de öğretildiğini hiç bilmiyordum."

"Herkese öğretilmez," dedi Tané. "Sadece Açık Deniz Muhafızı olmak için eğitim alanlara öğretilir."

"Anladım." Katil kollarını kavuşturdu. "Adım Eadaz uq-Nāra. Bana Ead diyebilirsin."

"Tané."

"Soyadın yok."

"Eskiden Miduchi'ydi."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hayatımı kurtarmak için Manastır'a çok tehlikeli bir yolculuk yaptığını söylediler. Bunun için teşekkür ederim." Ead pencere oturağına geçti. "Lord Arteloth sana kim olduğumu söylemiştir."

"Wyrm avcısı."

"Evet. Sen de *wyrm* sevicisin."

"Burada olsaydı ejderhamı öldürürdün."

"Birkaç hafta önce olsaydı haklı olurdun. Kardeşlerim bir keresinde Lasia'nın üstünden uçacak kadar kurnaz olduğunu sanan Doğulu bir *wyrm*'u öldürmüştü." Ead hiç pişmanlık göstermeden konuşuyordu ve Tané'nin, içinde yükselen nefret dalgasıyla savaşması gerekti. "Bu yolculuğa nasıl başladığını dinlemek isterim Tané, sen de anlatmak istersen."

Katil medeni davranacaksa Tané de davranacaktı. Ead'a yükselen cevherin nasıl eline geçtiğini, korsanlarla kavgasını ve Manastır'a yaptığı kısa ancak vahşi ziyareti anlattı.

Bu noktada Ead volta atmaya başlamıştı. Kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi.

"Yani Başrahibe öldü ve Inysca Cadısı portakal ağacını ele geçirdi," dedi. "Umalım da ağacı kendine saklamayı planlıyor olsun, İsimsiz Olan'a hediye etmeyi değil."

Tané onun birkaç saniye kendini toplamasına izin verdi. "Inysca Cadısı kim?" diye sordu sonunda sessizce.

Ead gözlerini kapadı.

"Uzun hikâye," dedi, "ama istiyorsan anlatırım. Bu yıl bana olan her şeyi anlatırım sana. O yolculuktan sonra gerçeği hak ediyorsun."

Yağmur pencereye çarparken Ead ona hakikati anlattı. Tané araya girmeden dinledi.

Ead ona Portakal Ağacı Manastırı'nın tarihini ve Neporo'dan gelen mektubu buluşunu anlatırken dinledi. Inysca Cadısı ve Berethnet Hanesi'nin hikâyesini dinledi. Büyünün iki dalını, kuyruklu yıldızı ve Ascalon kılıcını, cevherlerin bütün bu olaylar içindeki rolünü dinledi. Ead konuşurken bir hizmetkâr onlara sıcak şarap getirdi ancak o konuşmayı bitirdiğinde ikisinin de kadehleri dokunulmamış halde soğumuştu.

"Bunlara inanmak zor gelirse anlarım," dedi Ead. "Hepsi kulağa bayağı saçma geliyor."

"Hayır." Tané saatlerdir tutuyormuş gibi hissettiği nefesini bıraktı. "Tamam, evet saçma geliyor ama sana inanıyorum."

Titrediğini fark etti. Ead parmaklarını kıpırdatınca şöminede bir ateş yanmaya başladı.

"Neporo'nun dut ağacı vardı," dedi Tané, büyünün kanıtını izlerken. "Onun soyundan geliyor olabilirim. Yükselen cevher bu yüzden bende."

Ead bir süre bunu sindirmeye çalışır gibi göründü. "Bu dut ağacı canlı mı?"

"Hayır."

Ead çenesini sıktı.

"Cleolind ve Neporo," dedi. "Bir Güneyli büyücü, bir Doğulu. Anlaşılan tarih tekerrür ediyor."

"Ben de senin gibiyim yani." Tané ızgaranın ardında dans eden alevleri izledi. "Kalyba'nın da bir ağacı vardı, Kraliçe Sabran da onun soyundan geliyor. Bu ikimizi de efsuncu mu yapar?"

"Büyücü," diye düzeltti Ead ama dikkati dağılmış gibiydi. "Büyücü kanı taşımak seni büyücü yapmaz. Öyle olmak için meyveden yemen gerekir ama ağacın sana meyve vermesinin sebebi *bu*." Pencere oturağına oturdu. "Kardeşlerimin *wyrm*'unu yere indirdiklerini söyledin. Inys'e nasıl vardığını sormak hiç aklıma gelmedi."

"Devasa bir kuşla."

Ead'ın bakışları aniden ona döndü.

"Parspa," dedi. "Chassar göndermiştir."

"Evet."

"Sana güvenmesine şaşırdım. Manastır *wyrm* sevicilere pek kibar davranmaz."

"Doğu ejderhalarına dair bir şeyler bilseydiniz onlardan nefret etmezdiniz. Ateş soluyanlarla alakaları yok onların." Tané ona dik dik baktı. "İsimsiz Olan'dan nefret ediyorum. Hizmetkârları Büyük Matem'de tanrılarımızı devirdiler, ben de bunun cezası olarak onu devirmeyi planlıyorum. Her şekilde," dedi, "bana güvenmek dışında seçeneği yok."

"Seni öldürüp cevheri alabilirim."

Bakışlarındaki ifadeye bakılırsa Ead bunu yapabilirdi. Kalçasındaki bir kılıfta bir bıçak vardı.

"Sonra iki cevheri de kendin mi kullanacaksın?" dedi Tané, korkmamıştı. "Nasıl yapacağını biliyorsundur herhalde." Kendi kılıfını yastığının altından çıkarıp yükselen cevheri avucuna aldı. "Cevherimi, rüzgârsız bir denizde bir gemiyi yönlendirmek için kullandım. Dalgaları kumsala çekmek için kullandım. Bu yüzden de cevherin insanı tükettiğini biliyorum. Başta katlanabileceğin kadar yavaş oluyor, çürük diş ağrısı gibi. Sonra kanın buz kesiyor, uzuvların ağırlaşıyor ve yıllarca uyuyasın geliyor." Cevheri uzattı. "Bu yükün paylaşılması gerekiyor."

Ead yavaşça cevheri aldı. Diğer eliyle boynuna asılı bir zinciri çıkardı.

Alçalan cevher. Yuvarlak ve süt rengi, küçük bir ay. İçinde bir yıldızdan gelen düzenli bir ışık vardı, ikizinin ışığı parıldarken onunki sakindi. Ead iki cevheri de birer avucunda tuttu.

"Boşluk'un anahtarları."

Tané ürperdi.

Cevherleri bir araya getirebilmiş olmaları imkânsız gibi geliyordu.

"İsimsiz Olan'ı yenmek için yürürlükte olan bir planımız var. Loth sana anlatmıştır diye varsayıyorum." Ead mavi cevheri geri uzattı. "Sen ve ben bu anahtarları kullanarak onu sonsuza dek derinlere hapsedeceğiz."

Neporo'nun yanında bir büyücüyle bin yıl önce yaptığı gibi.

"Seni uyarayım," dedi Ead, "İsimsiz Olan'ı Ascalon'suz öldüremeyiz. Biz cevherleri kullanmadan önce birinin kılıcı onun kalbine saplaması lazım, ateşini söndürmek için. Inysca Cadısı'nın kılıcı bize getireceğini, bizim de ondan alabileceğimizi umuyorum. Bunu yapamazsak senin Doğu ejderhalarının onu... bizim kılıç olmadan cevherleri kullanabileceğimiz kadar zayıflatması mümkün olabilir. Belki o zaman onu bin yıl daha bağlayabiliriz. Bu seçenek pek hoşuma gitmiyor çünkü başka bir neslin daha bu yükü tekrar üstlenmesi anlamına geliyor."

"Katılıyorum," dedi Tané. "Her şey burada sona ermeli."

"Güzel. Beraber cevherlerle alıştırma yapacağız."

Ead çantasına uzanıp Tané'nin Inys'e getirdiği altın meyveyi çıkardı.

"Bundan bir ısırık al," dedi. "Sidenin bu savaşta sana faydası dokunabilir. Özellikle de Kalyba gelirse." Ead meyveyi komodinin üzerine bırakırken Tané onu izledi. "Çok geçmeden ye. Bugün çürüyecek."

Tané bir an sonra başını salladı.

"İsimsiz Olan'ı bağlamak ikimizin de sonu olabilir," dedi Ead daha yumuşak bir sesle. "Bu riski almak istiyor musun?"

"Daha iyi bir dünyaya hizmet ederken ölmek, en yüce onur olur."

Ead hafifçe gülümsedi. "Bence birbirimizi anlıyoruz. En azından bu konuda."

Tané kendini de şaşırtan bir şekilde ona gülümsediğini fark etti.

"Daha güçlü hissettiğinde gelip beni bul," dedi Ead. "Kestane Ormanı'nda bir göl var. Cevherleri kullanmayı orada öğrenebiliriz. Birbirimizi öldürmeden ne kadar dayanabileceğimizi de görürüz."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı. Tané hâlâ ışıldayan yükselen cevheri tekrar kılıfına koydu.

Altın meyve parıldıyordu. Tané uzunca bir süre onu avucunda tuttu, ardından meyvenin etinin tadına baktı. Dişlerinin altında bir tatlılık patlaması oldu, diline yayıldı. Yuttuğu lokma sıcaktı.

Meyve yere düştü ve Tané alev aldı.

Büyük Yatak Odası'ndaki Inys Kraliçesi yanıyordu. Hekim Bourn tüm gün onu gözetim altında tutmuştu ama şimdi Ead verdiği söze uymayarak onun yanına gidiyordu.

Sabran ateşler içinde yatıyordu. Ead yatağa oturup bir bezi ıslattı.

Başrahibe ölmüştü, Manastır cadının elindeydi. Kan Vadisi'nin oraya bir büyücü tarafından getirilen *wyrm*'larla dolu olması fikri, Ead için pelin otu kadar acıydı.

En azından Kalyba portakal ağacına zarar vermezdi. Özlemini duyduğu sidenin tek kaynağı ağaçtı.

Ead, Sabran'ın sıcak alnını bezle serinletti. Mita Yedanya'nın yasını tutamazdı ama iki yılda ikinci liderlerini kaybeden kardeşleri için yas tuttu. Başrahibe öldüğüne göre ya başka bir yere kaçıp yeni bir lider seçeceklerdi ki bu muhtemelen Nairuj olurdu ya da ağacın yakınında kalabilmek için Kalyba'ya boyun eğe-

ceklerdi. Ne seçerlerse seçsinler Ead, Chassar'ın güvende olması için dua ediyordu.

Gün batarken Sabran sakinleşmiş, kıpırdamaz olmuştu. Ead mumların fitillerini kırparken sessizlik bozuldu.

"Doğulu ne dedi?"

Ead omzunun üzerinden arkasına baktı. Sabran onu izliyordu. Ead kapının dışındaki kimsenin kulak kabartamayacağı kadar alçak sesle Tané'yle konuşmasını anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde Sabran bulanık gözlerle yatağın tavanına baktı.

"Yarından sonraki gün halkımın önünde konuşacağım," dedi. "Onlara ittifaktan bahsedeceğim."

"İyi değilsin. Bir iki gün erteleyebilirsin herhalde."

"Bir kraliçe önemsiz bir ateş yüzünden planlarını bozmaz." Ead onun üstüne yorganı çekerken Sabran iç çekti. "Sana bakıcılık yapma demiştim."

"Ben de sana senin kulun olmadığımı söylemiştim."

Sabran yastığına doğru mırıldandı.

O tekrar uykuya daldığında Ead alçalan cevheri çıkardı. *Yabancı* büyüyü sezmiş ve ona tutunmuştu, hem de cevherin doğası Ead'ınkinin zıddı olmasına rağmen.

Kapı tıklayınca cevheri tekrar kaldırdı. Kapıyı açtığında eşikte Margret'i buldu.

"Ead." Gergin görünüyordu. "Güney hükümdarları az önce Yazliman'dan buraya geldi. Sence ne istiyorlar?"

67

Batı

Terli deri onun tenine dokundu, bir el nazikçe saçlarını düzeltti. Izdırap, kesin ve intikam dolu bir şekilde uykusunu bölmeden önce fark ettiği ilk şeyler bunlardı.

Sülfür kokan hava ağzını yakıyordu. Dudaklarından bir inleme kaçtı.

"Jan."

"Şişş Niclays."

O sesi tanıyordu. "Laya," demeye çalıştı ama dudaklarından sadece bir inleme döküldü.

"Ah, Niclays, tanrılara şükürler olsun." Niclays hafif iniltiler çıkarırken Laya alnına bir bez bastırdı. "Sessiz olman lazım."

Komoridu'da yaşananlar bir şimşek hızıyla Niclays'in zihnine doldu. Laya'nın kıpırdamaması için yalvarmalarını görmezden gelerek körlemesine boğazına uzandı. İkinci bir ağzın olduğu yerde şimdi parlak, hassas bir derinin olduğunu hissedebiliyordu; bu, dağlamadan sonra kalan yaraydı. Kolunu kaldırdı, kolunun siyah dikişlerle çevrelenmiş ve kabarık bir şekilde son bulduğunu görebiliyordu. Gözlerinden yaşlar aktı.

O bir anatomiciydi. Şimdi bile bu yaranın onu büyük ihtimalle öldüreceğini biliyordu.

"Şişş." Laya onun saçlarını okşadı. Onun da yanakları nemliydi. "Çok üzgünüm Niclays."

Kolu mide bulandıran bir ağrıyla zonkladı. Niclays, Laya'nın ona uzattığı deri parçasını aldı ve çığlık atmamak için tüm gücüyle ısırdı.

Gergin bir gıcırtı dikkatini çekti. Yavaşça, sallanmalarının sebebinin acı değil, Laya'yla beraber demir bir kafeste hapsedilmiş olmaları olduğunu fark etti.

Korku daha önce onu ele geçirmişse Niclays şimdi korkudan aklını yitirecek seviyedeydi. İlk düşüncesi Altın İmparatoriçe'nin onları kıyıya çıkarıp açlıktan ölmeleri için orada bıraktığıydı ancak sonra, bayılmadan önce duyduğu son şeyi hatırladı: Ejderik yaratıkların kanat sesleri.

"Neredeyiz?" dedi zorla. Her sözcüğün ardından kusabilecek gibi hissediyordu. "Laya. Neredeyiz?"

Laya, Niclays'in onun boğazının hareketini görebileceği kadar sert bir şekilde yutkundu. "İfritdağı." Onu kendine çekti. "Kayalarda kızıl damarlar var. Başka hiçbir dağda böyle bir şey yok."

İsimsiz Olan'ın doğum yeri. Niclays korkudan altına etmesi gerektiğini biliyordu ancak tek düşünebildiği Brygstad'a ne kadar yakın olduğuydu.

Hıçkırıklarını yuttu. Parmaklıklar aralarından geçebilecekleri kadar genişti ama düşüş ikisini de öldürürdü. Güneş görmeyen mağarada devasa pulları zar zor seçebiliyordu.

Kırmızı pullar.

Pullar canlı bir yaratığın üstünde değildi. Hayır, bu mağaranın duvarına boyanmış olan şey bir hatıraydı. Lasia savaş başlığı giyen bir kadının İsimsiz Olan'la yüzleşmesini, kılıcını onun göğsüne saplamasını gösteriyordu.

Kılıcın Ascalon olduğu sugötürmezdi. Kılıcı kullanan da Lasia Bölgesi Prensesi Cleolind Onjenyu'ydu.

O kadar çok yalan söylenmişti ki.

Kızıl pullar. Kızıl kanatlar. Canavarın devasa cüssesi, duvarın çoğunu kaplıyordu. Niclays hezeyanlı bir halde pulları saymaya başladı, Laya onun alnını siliyordu. Niclays acıya odaklanma-

masını sağlayacak her şeyi yapardı. Pulları iki kez saymıştı ki uykuya daldı ve rüyasında kılıçlar, kan, kızıl saçlı bir ceset gördü. Yanındaki Laya kaskatı kesildiğinde gözlerini açtı.

Kafesin içinde baştan aşağı beyazlara bürünmüş bir kadın belirmişti. Niclays hezeyan geçirdiğine o an emin oldu.

"Sabran," dedi nefes nefese.

Ateşi olmasından kaynaklanan bir rüyaydı bu. Sabran Berethnet, bembeyaz tenine zıt simsiyah saçlarıyla karşısında dikiliyordu. Bu sözde güzellik Niclays'i hep ürpertmişti, sanki bir ayağını buza sokmuş gibi.

Sabran'ın yüzü ona iyice yaklaştı. Yumuşak bir yeşilden, yeşim gibi gözler. "Merhaba Niclays," dedi. "Adım Kalyba."

Niclays tek bir ses dahi çıkaramıyordu. Bedeni sinirleri olmayan, hareketsiz ve soğuk bir şeydi.

"Kafan karışmıştır diye düşünüyorum." Dudakları elma gibi kıpkırmızıydı. "Seni bu kadar uzağa getirdiğim için üzgünüm ama ölümün kıyısındaydın. Canın yitip gitmesini çok tatsız buluyorum." Buz gibi elini Niclays'in başına koydu. "Açıklayayım. Ben Komoridu'da hikâyesini okuduğun Neporo gibi İlk Kan'ım. Inys'in daha bir kraliçesi yokken alıç ağacının meyvesini yedim."

Niclays inlemek yerine konuşabiliyor olsaydı bile bu varlığın karşısında ne diyeceğini bilemezdi. Laya titreyerek onu iyice kendine çekti.

"Herhalde nerede olduğunu biliyorsundur. Seni korkuttuğunu tahmin edebiliyorum ama burası güvenli bir yer. Burayı hazırlıyorum. Bahar için." Kalyba gözlerine düşen bir tutam siyah saçı geri itti. "Cleolind onu yaraladıktan sonra İsimsiz Olan buraya geldi. O gün Lasia'da neler yaşandığına dair hikâyeyi boyaması için bir ressam tutmamı söyledi. Bu şekilde olanları hep hatırlayabilecek."

Niclays onun deli olduğunu düşünürdü, tabii kendisi de delirmiş gibi hissetmeseydi. Bunların hepsi bir kâbus olmalıydı.

"Ölümsüzlük bir armağan," diye fısıldadı Kalyba. "Nepo-ro'nun aksine ben bu armağanı paylaşmayı öğrendim. Hatta ölüleri diriltmeyi bile."

Jannart.

Kalyba'nın nefesi, kış ortası havası kadar soğuktu. Niclays gözlerinden büyülenmiş halde onu izledi.

"Simyacı olduğunu biliyorum. İzin ver bu armağanı seninle paylaşayım. Sana yaşlılığın dikişlerini nasıl sökeceğini göstereyim. Bir adamı, kemiklerinin küllerinden nasıl tekrar oluşturabileceğini öğretebilirim."

Yüzü değişmeye başladı. Gözlerinin yeşili solarak griye, saçlarıysa kan kırmızısına döndü.

"Karşılığında tek ihtiyacım olan," dedi Jannart, "ufak bir iyilik."

Berethnet Hanesi on yıllardır ilk kez Güney hükümdarlarını ağırlıyordu. Ead, Sabran'ın sağında dikilmiş onları izliyordu.

Lakabı Görkemli olan Jantar Taumargam gerçekten de unvanını yansıtıyordu. Azameti fiziksel görünüşünden gelmiyordu: Jantar narin görünüşlüydü, tüy kadar inceydi, ilk bakışta neredeyse kırılgan görünüyordu ancak gözleri zindanlar gibiydi. Sizi bakışlarıyla bir kere yakaladı mı o sizi bırakana kadar onun olurdunuz. Yüksek yakalı, işlemeli, safir rengi bir cübbe giymiş, altın bir kemer takmıştı. Kraliçesi Saiyma çoktan Brygstad'a doğru yola çıkmıştı.

Jantar'ın yanında Lasia Yüce Hükümdarı vardı.

Yirmi beş yaşındaki Kagudo Onjenyu bilinen dünyadaki en genç hükümdardı ancak duruşu, onu hafife alanların ağır bir bedel ödeyeceğini apaçık belli ediyordu. Teni koyu kahveydi. Boynunu ve bileklerini deniz kabukları çevreliyor, parmaklarının her biri altınla ışıldıyordu. Omuzlarına deniz ipeğinden,

Kumenga tarzında örülmüş bir şal sarmıştı. Manastır'dan dört rahibe, doğduğu günden itibaren Kagudo'yu korumaya atanmıştı.

Kagudo'nun korunmaya ihtiyacı olduğundan değildi tabii. Söylentiye göre Cleolind kadar iyi bir savaşçıydı.

"Bildiğiniz üzere Ment kara ordusu küçük," diyordu Sabran. "Hróth'un donanmasının bu savaşta yanımda olması kadar kurt kürklülerin de faydası olacak ama daha çok askere ihtiyacımız var." Nefes almak için durdu. Combe ona endişeli bir bakış attı. "Elinizin altında Sigoso'nun ordularına zarar verebilecek kadar güçlü askerler ve silahlar var."

Gözlerinin altı morarmıştı. Güneyli hükümdarları karşılamak için yataktan çıkma konusunda ısrar etmişti ama Ead, Sabran'ın teninin hâlâ yandığını biliyordu. Tané de ateşlendiği için yataklara düşmüştü. Meyveden yemişti. Sabran Doğulu'nun da yanında olmasını istemişti ancak Tané'nin uyuması daha iyiydi. Önlerindeki görev için gücünün yerinde olması gerekecekti.

"Ersyr çatışmaya girme konusunda aynı fikirde değil," dedi Jantar. "Şafakokuyan savaş aleyhine konuştu. Yine de ülkeme yayılan söylentiler doğruysa elimize silah almaktan başka seçeneğimiz yok gibi."

Güneyli hükümdarlar gece karanlığında gelmişlerdi. Buradan sonra Brygstad'da Saiyma'ya katılacak ve Yüce Prenses Ermuna'yla görüşeceklerdi. Stratejiyi mektupla tartışmak fazla riskli olurdu.

Hükümdarlardan hiçbiri tacını takmamıştı. Bu masada birbirlerinin dengi olarak oturuyorlardı.

"Cárscaro daha önce hiç fethedilmedi," dedi Kagudo. Sesinde, herkesin biraz daha dik oturmasına neden olan zengin bir ton vardı. "Vetaldalar şehri dağların içine inşa ederken iyi bir sebepleri vardı. Volkanik ovadan oraya yaklaşmayı denemek delilik olur."

"Katılıyorum." Jantar haritayı incelemek için öne eğildi. "Eğirmenler *wyrm*'larla dolup taşıyor." Bir parmağıyla haritada dağları gösterdi. "Yscalin'in her yönden doğal savunması var, biri hariç: Lasia sınırı."

Kagudo yüz ifadesi değişmeden haritaya baktı.

"Lord Arteloth Beck yazın Kurtuluş Sarayı'ndaydı," dedi Sabran. "Cárscaro halkının İsimsiz Olan'ın gönüllü hizmetkârları olmadığını öğrendi. Kral Sigoso'yu ortadan kaldırabilirsek Cárscaro içten düşer, belki hiç kan akmadan." Haritada şehri işaret etti. "Sarayın altından geçen bir kuşatma geçidi var. Anlaşılan Donmata Marosa müttefikimiz ve bize içeriden yardım edebilir. Küçük bir grup asker savaşarak geçide ulaşır ve asıl saldırı başlamadan saraya girebilirse Sigoso'nun sonunu getirebilirsin."

"Bu, Cárscaro'yu savunan *wyrm*'ları öldürmez," dedi Kagudo.

Bir hizmetkâr kadehlerine daha fazla şarap doldurmak için geldi. Ead istemedi. Zihninin berrak olması gerekiyordu.

"Şunu bil ki Sabran," diye devam etti Kagudo, "bu kuşatma Lasia için hayat memat meselesi olmasaydı asla mührümü basmazdım. Açık konuşmak gerekirse sen İsimsiz Olan'la yüzleşirken bizim dikkat dağıtmak için askerlerimizi feda etmemiz fikri tartışmaya açık. Sen kediyle savaşırken bizim yavrularla savaşmamıza karar vermişsin ama sana ne kadar hızlı saldıracaksa benim üstüme de o kadar çabuk atılır."

"Dikkat dağıtma benim önerimdi majesteleri," dedi Ead.

Lasia Yüce Hükümdarı o anda ilk kez Ead'a baktı. Ead'ın ensesi karıncalandı.

"Leydi Nurtha," dedi Kagudo.

"Cárscaro'ya saldırmayı teklif eden Kraliçe Sabran'dı ama ben ona Boşluk'ta İsimsiz Olan'la yüzleşmesini önerdim."

"Anladım."

"Elbette," dedi Ead, "siz İsimsiz Olan'ın diğer yerlerden önce tehdit ettiği topraklardan geliyorsunuz, Onjenyu Hanesi'nin kanı ve vârisisiniz. İsimsiz Olan'ın halkınıza yaptığı zulmün intikamını almak isterseniz Cárscaro kuşatmasını yönetmesi için arkanızda generallerinizden birini bırakın, denizde bize katılın."

"Benim cephemi seçersen," dedi Sabran. "Kılıcın için minnettar olurum Kagudo."

"Tabii." Kagudo şarabını yudumladı. "Bir kâfirin yanında olmasından çok keyif alırsın eminim."

"Artık size kâfir demiyoruz. Mektubumda söz verdiğim üzere o günlerin sonu geldi."

"Anlaşılan Berethnet Hanesi'nin nezakete dair öğretilerine kendisinin uyması için bin yıl ve bu büyüklükte bir kriz yeterli olmuş."

Sabran bilgece davranarak Kagudo'nun düşüncelerini yeniden gözden geçirmesine izin verdi. Kagudo bir süre Ead'ı izledi.

"Hayır," dedi nihayet. "Raunus seninle gelsin. O denizcidir, ayrıca halkım için eski bir kin daha önemlidir. Hükümdarlarını evlerine en yakın savaş alanında görmek isterler. Her halükârda Cárscaro bölgemizi fazla uzun zamandır tehdit ediyordu zaten."

O andan sonra sadece stratejiye dair konuşmalar döndü. Ead konuşmaları dinlemeye çalışsa da aklı başka yerdeydi. Konsey Odası üstüne geliyor gibiydi ve nihayet, "Majestelerinin izni olursa çıkayım," dedi.

Hepsi konuşmayı kestiler.

"Elbette Leydi Nurtha," dedi Jantar kısa bir gülümsemeyle.

Sabran, Ead'ın odadan çıkmasını izledi. Kagudo da.

Dışarıda sabah olmak üzereydi. Ead anahtarını kullanarak Mahrem Bahçe'ye girdi ve taştan bir bankın üstüne oturup kenarını kavradı.

Düşüncelerinde kaybolmuş şekilde orada saatlerce oturmuş olmalıydı. Sorumluluğunun ağırlığını ilk kez sırtındaki bir kaya misali hissediyordu.

Her şey onun Tané'yle beraber cevherleri kullanabilme becerisine dayanıyordu. Binlerce can ve bizzat insanlığın hayatta kalması bu mecburi beceriye bağlıydı. Başka bir plan yoktu. Tek umutları bir efsanenin iki parçasının Dağın Canavarı'nı bağlayabilecek olmasıydı. İsimsiz Olan'ın yaşamaya devam ettiği her dakika Cárscaro'nun eteklerinde daha çok asker ölecekti. Her dakika başka bir gemi yanacaktı.

"Leydi Nurtha."

Ead başını kaldırdı. Gökyüzüne ilk ışıklar yayılmıştı ve Kagudo Onjenyu, Ead'ın önünde duruyordu.

Ead, "Majesteleri," deyip ayağa kalktı.

"Lütfen," dedi Kagudo. Kürk işlemeli bir pelerin giymiş, bir omzunda bir broşla bağlamıştı. "Manastır rahibelerinin Ana dışında bir hükümdarı tanımadığını biliyorum."

Ead yine de hürmetle başını eğdi. Manastır'ın Başrahibe dışında hiçbir hükümdara hesap vermediği doğruydu ancak Kagudo, Ana'nın hanedanı olan Onjenyuların kanındandı.

Kagudo onu açık bir ilgiyle süzdü. Yüce Hükümdar insanın kalbini bir anlığına durduracak kadar güzeldi. Geniş elmacık kemiklerinin hemen üstündeki çukur gözleri uzun ve kısıktı, kenarları yukarı doğruydu. Şimdi ayakta olduğundan Ead, ağaç kabuğu kumaşlı eteğinin parlak turuncu rengini görebiliyordu. Saçlarının üstüne bir kraliyet savaşçısının başlığını yerleştirmişti.

"Derin düşüncelere dalmış gibiydin," dedi.

"Düşünmem gereken çok şey var majesteleri."

"Hepimiz için öyle." Kagudo, Kaymaktaşı Kule'ye bir bakış attı. "Savaş konseyimiz şimdilik bitti. Belki benimle yürümek istersin. Hava almaya ihtiyacım var."

"Şeref duyarım."

Mahrem Bahçe'de kıvrıla kıvrıla ilerleyen çakıl patikada yürümeye başladılar. Kagudo'nun muhafızları –üst kollarına altın halkalar takmışlardı ve ölümcül görünen mızraklar taşıyorlardı– pek uzaklaşmadan arkalarından geliyorlardı.

"Kim olduğunu biliyorum Eadaz uq-Nāra." Kagudo Selinyi dilinde konuşuyordu. "Chassar uq-Ispad yıllar önce bana Inys Kraliçesi'ni korumakla görevlendirilen genç kadından bahsetmişti."

Ead hissettiğinden daha az şaşkın göründüğünü umdu.

"Sanırım Başrahibe'nin öldüğünü duymuşsundur. Manastır da bir cadı tarafından ele geçirilmiş."

"Bunların gerçek olmaması için dua etmiştim," dedi Ead.

"Dualarımız her zaman meyve vermez," dedi Kagudo. "Senin halkınla benimkinin uzun zamandır bir anlaşması vardı. Lasialı Cleolind benim hanemdendi. Tıpkı atalarım gibi ben de onun nedimeleriyle olan ilişkisini onurlandırdım."

"Desteğiniz başarımızda çok önemli rol oynadı."

Kagudo durup ona döndü. "Açık konuşacağım," dedi. "Benimle yürümeni istedim çünkü kendimi tanıtmak, seninle şahsen tanışmak istedim. Sonuçta Kızıl Hanımlar'ın yeni bir Başrahibe seçmesinin vakti yakında gelecek."

Ead'ın midesine bir şey oturdu. "O konuda söz hakkım olmayacak. Manastır beni hain kabul ediyor."

"Belki ama Manastır'ın en eski düşmanıyla yüzleşmek üzere olabilirsin. İsimsiz Olan'ı öldürebilirsen... suçların kesinlikle affedilir." Keşke bu doğru olsaydı. "Selefinin aksine Mita Yedanya bakışlarını sadece Manastır'ın içlerine çevirmişti. Biraz içe bakmak makul, hatta gereklidir ama Inys Sarayı'nda bu konuma yükselmiş olmana dayanarak senin dışarı baktığını da söyleyebiliriz Eadaz. Bir hükümdar ikisini de nasıl yapacağını bilmelidir."

Ead bu sözcüklerin içine kök salmasına izin verdi. Hiç meyve vermeyebilirlerdi ama tohum içine ekilmişti.

"Hiç Başrahibe olmayı hayal etmedin mi?" diye sordu Kagudo. "Sonuçta Siyāti uq-Nāra'nın soyundan geliyorsun. Cleolind'in halefi olmasına layık gördüğü kadın oydu."

Ead elbette Başrahibe olmayı hayal etmişti. Manastır'daki her kız Kızıl Hanım olmak ister, her Kızıl Hanım da bir gün Ana'nın temsilcisi olmanın hayalini kurardı.

"Dışarı bakmanın bana iyi gelip gelmediğinden emin değilim," dedi Ead sessizce. "Sürgün edildim, cadı damgası yedim. Beni öldürmek için kız kardeşlerimden biri gönderildi. Ana'nın soyundan gelmiş olabileceğine inanarak Kraliçe Sabran'ı korumak için sekiz yılımı verdim ve bunun gerçek olmadığını öğrendim." Kagudo bunu duyunca hafifçe gülümsedi. "Siz hiç inanmamış mıydınız?"

"Ah, bir an bile inanmadım. İkimiz de biliyoruz ki halkı için ölmeyi göze alan Cleolind Onjenyu onları Galian Berethnet için asla bırakmazdı. Kanıtın olmasa bile bunu sen de biliyordun ama... hakikat hep bir şekilde ortaya çıkar."

Yüce Hükümdar başını kaldırdı. Ay gökyüzünden solup gidiyordu.

"Sabran bana savaştan sonra, bin yıl önce İsimsiz Olan'ı gerçekten kimin yendiğini tüm dünyanın öğreneceğine dair garanti verdi. Ana'ya hak ettiği önemi verecek."

Gerçek, Erdemlik'i temellerine kadar sarsacaktı. Kıtalar arasında bir çan misali çınlayacaktı.

"Sen de benim kadar şaşırmış gibisin," dedi Kagudo, pek de gülümsemeyi andırmayan bir gülümsemeyle. "Asırlar süren yalanlar bir günde geri alınamaz tabii. Geçmişin çocukları Galian Berethnet'in kılıcı savurduğuna ve Cleolind Onjenyu'nun da ona hayran bir gelinden ibaret olduğuna inanarak öldüler. Bu geri alınamaz ya da toparlanamaz ama... Geleceğin çocukları gerçeği bilecek."

Ead bunun Sabran'a nasıl acı vereceğini biliyordu. Küçük Hanım olarak tanıdığı, hakkındaki hakikati hiç bilmediği kadınla bağlarını herkesin önünde nihayet koparacaktı.

Ne var ki bunu yapacaktı zira bu yapılacak doğru şeydi, tek şeydi.

"Manastır'a güveniyorum. Hep güvendiğim gibi," dedi Kagudo ve bir elini Ead'ın omzuna koydu. "Tanrılar senin yanında yürüyor Eadaz uq-Nāra. Tekrar karşılaşmamızı çok isterim."

"Ben de."

Ead, Onjenyu kanından gelen kadına eğilerek selam verdi. Kagudo da ona aynısını yaptığında şaşırdı.

Mahrem Bahçe'nin kapısında ayrıldılar. Şafak göğü aydınlatırken Ead sırtını duvara yasladı. Başı yeni ve belirsiz ihtimallerle dönüyordu.

Başrahibe. İsimsiz Olan'ı yenebilirse Yüce Hükümdar bu konuma dair iddiasını destekleyecekti. Bu ufak bir şey değildi. Geçmişte Onjenyu desteğiyle onurlandırılan sadece birkaç başrahibe vardı.

Bir ses adını söylediğinde irkilerek şimdiki ana döndü. Margret ona doğru etekleri elverdiğince hızlı koşuyordu. "Ead," dedi onun ellerini tutarak, "Kral Jantar mektubumu almış. Cesur'u getirmiş."

Ead zorla gülümsedi. "Sevindim."

Margret somurttu. "Sen iyi misin?"

"Hem de çok."

İkisi de saray kapılarına doğru döndüler, saray mensupları Sabran'ın konuşmasını dinlemek için oraya toplaşıyorlardı. Margret, Ead'ın koluna girdi. "Bugünün asla gelmeyeceğinden emindim," dedi, ikisi yavaşça saray halkının kalanını takip ederken. "Bir Berethnet kraliçesinin Ejderik Ordu'yla tekrar savaşa girdiğimizi duyurmak zorunda kalacağı gün hiç gelmez sanıyordum."

Saray kapıları henüz açılmamıştı. Şehir muhafızları kapıların dışında yerlerini almıştı, saray mensupları da onların arkasında toplanıyordu. Lordlar ve köylüler parmaklıkların arasından birbirlerine bakıyorlardı.

"Düğünümü sormuştun. Sen uyanır uyanmaz Tharian'la evlenmeyi planlamıştım," dedi Margret, "ama şimdi Loth yokken hayatta yapamam."

"Ne zaman evleneceksiniz o zaman?"

"Savaştan sonra."

"O kadar bekleyebilecek misin?"

Margret ona dirsek attı. "Dostluk Şövalyesi o kadar beklememi *emrediyor*."

Dışarıdaki kalabalık gitgide arttı, kraliçelerine sesleniyorlardı. Saatin kolları altıya yaklaşırken Tané yanlarına geldi. Biri saçlarındaki düğümleri tarayarak çözmüş, ona gömlek ve pantolon giydirmişti.

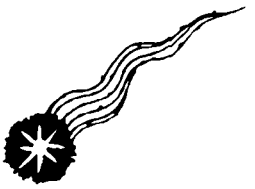
Tané başını salladı, Ead karşılık verdi. Şimdi Doğulu'nun içinde sıcak bir kömür kadar parlak yanan sideni hissedebiliyordu.

Kuledeki çanlar çaldı. Kraliyet müziği de başlayınca kalabalık nihayet sessizleşti. Çok geçmeden nal sesleri sessizliği bozdu. Sabran tam zırhlı, beyaz bir atın üstünde, en önde at sürüyordu.

Kışlık, gümüş kaplama zırhı giymişti. Pelerini kızıl kadifedendi, beline astığı tören kılıcının görülebileceği şekilde ayarlanmıştı ve dudakları da bir gonca kadar kırmızıydı. Saçı, Üçüncü Glorian'ın sevdiği gibi salyangoz şeklinde örülmüştü. Tanrısal Dükler onun arkasında at sürüyor, her biri aile sancaklarını taşıyordu. Tané onların geçişini donuk bir ifadeyle izledi.

Savaş atı kapıların hemen dışında durdu. Sabran atın dizginlerini kavrarken Aralaq arkalardan bir yerden sessizce geldi ve Sabran'ın yanında savunma pozisyonu aldı. Alçak sesle hırladı. Başını kaldıran Inys Kraliçesi, şehrinin serseme dönmüş bakışlarıyla yüz yüze geldi.

"Erdemlik'in müşfik halkı," dedi, gücü sesinde yatıyordu, "Ejderik Ordu geri döndü."

68

Doğu

Bir Doğu filosunun Boşluk'u en son aştığından beri asırlar geçmişti. Zıpkınlar, döner toplar ve kuşatma arbaletleriyle tepeden tırnağa silahlı olan kırk gemi, devasa demir levhalarla kaplıydı. Yelkenleri bile yanardöner bir mumla kaplanmıştı, Seiikili *wyrm*'ların safralarından yapılan bu mum, kumaşın daha zor yanmasını sağlıyordu. Devasa *Dans Eden İnci* en öndeydi, Seiiki Savaş Beyi'ni taşıyan *Başkaldıran* da onun yanındaydı.

Her yerde ejderhalar yüzüyordu.

Loth onları *Dans Eden İnci*'nin lüks kamaralarından birinden izliyordu. Arada bir ejderhanın başı yüzeye çıkıyor, böylece eyerde oturan binicisi nefes alabiliyordu. Kadın yüz zırhı giymiş ve boynunu korumak için levhalı bir miğfer takmıştı. Gemide sıcak ve kuru kalabilirdi ancak *wyrm*'uyla beraber o siyah suda kalmayı tercih etmişti.

Dünyanın iki tarafı uzlaşabilirse bu manzara yakında tüm denizlerde görülebilirdi.

Ebedî İmparator bir kadeh Göllü pembe şarabını yavaş yavaş yudumluyordu. Loth'un ona önceki gün öğrettiği Oğlanlar ve Hanımlar oyununa dalmışlardı.

"Bana kraliçenizden bahsedin."

Loth elindeki kartlardan başını kaldırdı. "Majesteleri?"

"Neden sorduğumu merak ediyorsunuz." Ebedî İmparator gülümsedi. "Boşluk'un diğer kıyısındaki hükümdarlara dair çok az şey biliyorum lordum. Kraliçe Sabran ülkemin müttefiki olacaksa ona dair meşhur ismi dışında bir şeyler bilmem icap eder, değil mi?"

"Evet, Majesteleri İmparator." Loth boğazını temizledi. "Ne bilmek istersiniz?"

"Onun dostu olan sizsiniz."

Loth bir süre düşündü. Altı yaşından beri hayatında olan Sabran'ı nasıl tasvir edeceğini düşündü. Düşündükleri tek şeyin bir güne kaç macera sığdırabilecekleri olduğu zamandan beri tanışıyorlardı.

"Kraliçe Sabran ona sadık olanlara sadıktır. İyi kalplidir," dedi nihayet, "ama kendini korumak, dokunulmamış görünmek için bunu iyi saklar. Halkı kraliçelerinden bunu bekler."

"İnsanlar tüm hükümdarlardan bunu bekler."

Bu muhtemelen doğruydu.

"Bazen üstüne büyük bir keder çöker," diye devam etti Loth, "ve günlerce yataktan çıkmaz. O zamanlara gölge saatler der. Annesi Kraliçe Rosarian o on dört yaşındayken öldürüldü. Sabran oradaydı. O zamandan beri hiç gerçekten mutlu olamadı."

"Ya babası?"

"Eskiden İtidal Dükü olan babası Wilstan Fynch de öldü."

Ebedî İmparator iç çekti. "Korkarım ki ikimiz de öksüzmüşüz. Ben sekiz yaşındayken annemle babam çiçek hastalığına yenik düştü ama büyükannem onlar hastalanınca beni aceleyle kuzeydeki av köşkümüze götürmüştü. Veda edemediğim için çok içerlemiştim. Şimdi bunun bir lütuf olduğunu görebiliyorum." Şarabını yudumladı. "Majesteleri taç giydiğinde kaç yaşındaydı?"

"On dört."

Taç giyme töreni karanlık ve karlı bir sabahta, Hanımımızın Mabedi'nde yapılmıştı. Herkesin bildiği üzere taç giyme törenine bir mavnayla giden annesinin aksine Sabran sokaklardan

at arabasıyla geçmişti, o geçerken de Inys'in dört bir yanından prenseslerinin genç bir kraliçe oluşunu izlemek için gelen iki yüz bin müstakbel kulu ona tezahürat yapmıştı.

"Herhalde bir naip vardı," dedi Ebedî İmparator.

"Babası Devlet Koruyucu Lord'du, Adalet Düşesi Leydi Igrain Crest tarafından destekleniyordu. Daha sonra Crest'in, Kraliçe Rosarian'ın ölümünde ve... başka vahşetlerde parmağı olduğunu öğrendik."

Ebedî İmparator kaşlarını kaldırdı. "Bir ortak noktamız daha çıktı. Ben tahta geçtikten sonra yaklaşık dokuz yıllık bir naiplik süreci oldu. O naiplerden biri o kadar güç açlığı yaşadı ki sarayda kalamayacak hale geldi." Kadehini indirdi. "Başka?"

"Avlanmayı ve enstrüman çalmayı sever. Çocukken dans etmeyi çok severdi. Her sabah altı gallardo dansı yapardı." O günleri düşününce göğsü sıkıştı. "Annesinin vefatından sonra yıllarca hiç dans etmedi."

Ebedî İmparator, Loth'un yüzünü izledi. Masadaki bronz fenerin ışığında gözleri sonsuz gibiydi.

"Şimdi," dedi, "bana bir âşığı olup olmadığını söyleyin."

"Majesteleri," diye konuşmaya başladı Loth, ne demek üzere olduğunu bilemeden.

"Sakin olun. Sizi okuması o kadar kolay ki korkarım pek iyi bir hükümdar olmazdınız." Ebedî İmparator başını iki yana salladı. "Merak ettim. Evlenmek istemeyince. Onu suçlayamam." Tekrar şaraptan yudum aldı. "Belki majesteleri gelenekleri değiştirmeye çalışmak konusunda benim olduğumdan daha cesurdur."

O kendine biraz daha şarap doldururken Loth onu izledi.

"Bir keresinde âşık olmuştum. Onunla sarayda tanıştığımda yirmi yaşındaydım. Size onun güzelliğini anlatabilirdim Lord Arteloth ama tarihteki en iyi yazar bile hakkını veremez, zaten ben de hiç o kadar yetenekli bir yazar olmadım. Ne var ki size, başka kimseyle konuşamadığım halde onunla saatlerce konuşabildiğimi anlatabilirim."

"Adı neydi?"

Ebedî İmparator bir anlığına gözlerini kapadı. Loth onun boğazındaki hatların kasılmasını izledi.

"Biz ona... Denizkızı diyelim."

Loth imparatorun anlatmaya devam etmesini bekledi.

"Tabii başkaları da konuşuyordu. Ulu Müsteşarlık çok geçmeden ilişkimizi öğrendi. Hiç de mutlu olmamışlardı zira Denizkızı'nın konumu düşüktü ve ben de daha uygun bir kadınla evlenmemiştim ama ben gücümü biliyordum. Onlara istediğimi yapacağımı söyledim." Burnundan keskin bir şekilde nefesini verdi. "Ne kibir ama. Çok güçlüydüm fakat gücümü, kılavuz yıldızım olan İmparatorluk Ejderhası'na borçluydum. Ona yalvardım ama acımı gördüğü halde Denizkızı'yla evlenmemi onaylamadı. Sevgilimde kimsenin kontrol edemeyeceği bir gölge olduğunu, kudretin o gölgeyi serbest bırakacağını söyledi. İkimizin de iyiliği için ondan ayrılmalıydım.

"Başta direndim. İnkâr ettim ve ilişkimizi bitirmedim. İstediği zaman onu kutsal göllerde yüzmeye götürmeye, saraylarımda onu hediyelere boğmaya devam ettim. Ne var ki topraklarımın istikrarı insan ve ejderhanın ittifakına dayanıyordu. Bir kuyruklu yıldızı nasıl durduramazsam bu ittifakı da bozamazdım ve... sevdiğim kadınla evlenirsem Ulu Müsteşarlık onu bir şekilde ortadan kaldırır diye korktum. Ona bir mahkûmmuş gibi davranıp her yerini korumalarla çevirmek istemiyorsam denileni yapmak zorundaydım."

Loth, Erdemler Konseyi'nin Ead'ı nasıl sürgüne gönderdiğini düşündü. Hepsinin sebebi olan suç, aşktı.

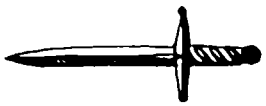
"Ona beni bırakmasını söyledim. Reddetti. Nihayetinde ona onu asla istemediğimi, asla imparatoriçem olamayacağını söyledim. Bu defa içinde acıyı ve... öfkeyi gördüm. Bana meydan okuyarak kendi imparatorluğunu kuracağını ve bir gün bıçağını göğsüme saplayacağını söyledi, tıpkı ona yaptığım gibi." Çenesi kasıldı. "Onu bir daha hiç görmedim."

Bu defa kendine içki dolduran Loth olmuştu.

Hayatı boyunca bir eş bulmak istemişti. Şimdi hiç âşık olmadığı için şanslı mıydı, merak ediyordu.

Ebedî İmparator yatağına uzandı, başını koluna yasladı ve düşmüş gözlerle tavanı izledi.

"On İki Göl İmparatorluğu'nda mor tüylü bir kuş yaşar." İçkinin etkisi sesine yansıyordu. "Kuşu uçarken görsen kanatları olan bir mücevher zannedersin. Onu avlayan çok oldu ama... Kuşu kavramaya kalkarsan ellerin yanar. O tüyler ne kadar değerli olursa olsun aynı zamanda zehirlidir." Gözlerini kapadı. "Lord Arteloth, şövalyelerinize minnettar olun ki bir tahta oturmak için doğmamışsınız."

69

Batı

Uzaklarda, Boşluk'un ötesinde Seiiki'nin kıyıları onu çağırıyordu. Erik yağmurunun, siyah kumların, güneşle ısınmış denizin tenine bıraktığı öpücüğün günlerce hayalini kurmuştu. Tütsülerin, dağı çevreleyen sisin kokusunu özlemişti. Kış ortasında sedir ormanlarında yaptığı yürüyüşleri özlemişti. Her şeyden öte tanrılarını özlemişti.

Baharın ikinci günüydü ve Nayimathun hâlâ gelmemişti. Tané onun tekrar uçabilmesinin zaman alacağını biliyordu ancak Nayimathun denize ulaşmışsa deniz, yaranın iyileşmesine yardım ederdi. Geriye kalan tek ihtimal Nayimathun'un denize hiç ulaşamamış olmasıydı. Büyücülerin onu avlayıp katletmiş olması ihtimali.

Suçluluğunu bırak gitsin binici.

Denileni yapmak istiyordu ancak zihni bunu yapmıyordu. Tekrar kanayana dek eski yaralarını kaşıyıp duruyordu.

Kapının tıklatılmasıyla volta atmayı bıraktı. Dışarıda, saçları yağmur damlalarıyla ışıldayan Ead vardı.

Tané kamarasındaki don yağından yapılma mumun kalanını yaktı. "Nasıl hissediyorsun?" dedi Ead, içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Daha güçlü."

"Güzel. Sidenin oturdu." Ead onun gözlerine baktı. "İyi olup olmadığına bakmaya gelmiştim."

"İyiyim."

"Öyle görünmüyorsun."

Tané ranzasına oturdu. Aksi yönde davranmak istese de Ead'ın yanındayken aklındakileri anlatabilirmiş gibi hissediyordu.

"Ya başarısız olursak?" diye sordu. "Cevherleri Cleolind ve Neporo gibi kullanamazsak ne olacak?"

"Sen Neporo'nun kanını taşıyorsun, ayrıca haftalarca antrenman yaptın." Ead kısaca gülümsedi. "Ne olursa olsun bence Ascalon elimize geçecek Tané. Bence bu defa onu tamamen yenmeyi başaracağız."

"Neden?"

"Çünkü sterren sterreni çağırır. Cevherleri kullandığımızda Kalyba'ya seslenecekler. İkimiz onları kullanmaya başladığımızdan beri ona sesleniyorlar bana kalırsa." Yüzü sertti. "Kalyba gelecektir."

"Umarım haklısındır." Tané saçından bir bukleyle oynadı. "Onu nasıl yeneceğiz?"

"Kalyba çok güçlü. Tercihen ikimiz de onunla bire bir dövüşmekten kaçınmalıyız ama iş ona gelirse bir teorim var," dedi Ead. "Kalyba şekil değiştirme gücünü yıldız küfünden alıyor ve elinde çok yıldız küfü kalmamış olmalı. Kendi biçimi olmayan bir forma bürünmek yıldız küfünü tüketiyor ve bana kalırsa ne kadar çok biçim *değiştirirse* tüketme o kadar fazla oluyor. Çok kez biçim değiştirmeye zorlamak onu zayıflatabilir. Tek bir biçime hapsedebilir."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun."

"Hayır," diye kabul etti Ead, "ama elimde sadece bu var."

"Çok rahatladım."

Ead tekrar gülümseyerek yatağın ayak ucundaki sandığın üstüne oturdu. "İkimizden biri Ascalon'u kullanıp onu İsimsiz Olan'a saplamalı," dedi. "Sen senelerce yükselen cevherin

içindeki sterrene maruz kaldın. Kılıç senin ellerine daha istekle yanıt verebilir."

Tané'nin anlaması bir anını aldı. Ead ele geçirmek için savaştığı, dininin kilit taşlarından biri olan kadim bir nesneyi bir ejderha binicisine teklif ediyordu. Usule göre hâlâ düşmanı kabul etmesi gereken birine.

"Kılıcı ilk kullanan Prenses Cleolind'di," dedi Tané bir anlık tereddüdün ardından. "Şimdi de onun nedimelerinden biri kullanmalı."

"Bu konuda tartışamayız. İsimsiz Olan yarın ölmek zorunda, yoksa hepimizi yok edecek."

Tané ellerine baktı. En yakın arkadaşının kanıyla lekelenmişti ellerine. Ascalon'a layık değildi.

"Bir fırsat olursa," dedi, "kullanırım."

"Güzel." Ead hafifçe gülümsedi. "İyi geceler binici."

"İyi geceler avcı."

Kapı, buz gibi bir rüzgârla kapandı.

Dışarıda Boşluk'un üstündeki yıldızlar ışıl ışıl parlıyordu. Düşmüş ve doğmamış ejderhaların gözleri. Tané şimdi onlardan bir iyilik daha istiyordu. *Yapmam gerekeni yapayım*, diye dua etti, *daha fazlasını istemeyeceğim.*

Uzlaşma devasa bir savaş gemisiydi. Doğu'da kaybolmuş olan *Ölümsüz Gül* haricinde Inys donanmasındaki en büyük ve en iyi silahlanmış gemiydi.

Kraliyet kamaralarından birinde Ead kürk yorganlardan oluşan bir yığının altında uzanıyordu. Sabran yanında uyukluyordu. Günlerdir ilk kez huzurlu görünüyordu.

Ead nevresimlerin içine gömüldü. Zalim rahibe içinde bir yerlerde bir iz bırakmıştı ve o iz Ead'ın iliklerine kadar üşümesine neden oluyordu.

Yarın gece diğer gemilerin görüş alanına gireceklerdi. Loth'u tekrar görme fikrinin mutluluğu, Margret'ı düşündüğünde zihnine yayılan ağrıyı durdurmaya yetmiyordu. Margret şimdiye Nzene'e varmış olmalıydı.

Güney hükümdarları Ascalon'dan ayrılmadan önce Sabran'dan, şifacı becerileri olan gönüllü Inyslileri Eğirmenler'e göndermesini istemişlerdi. Margret bir Taht Nedimesi olmasına rağmen bu çağrıya uymak için Sabran'dan izin istemişti. *Gemide anca size ayak bağı olurum*, demişti ona. *Kılıç kullanamam ama açtığı yarayı sarabilirim.*

Ead, Sabran'ın bu isteği reddetmesini beklemişti ancak Sabran en sonunda Margret'ı sıkıca tutmuş ve ona güvende olmasını, Ascalon'a geri dönmesini emretmişti. Protokolü bir kez daha bozarak Sör Tharian Lintley'ye de nişanlısına eşlik etmesi ve Inysli askerlere liderlik etmesi emrini vermişti. Zümre Şövalyeleri Yüzbaşısı bile kraliçesini İsimsiz Olan'dan koruyamazdı. Lintley, Sabran'dan gönüllü olarak ayrılmamıştı ancak emre karşı gelemezdi.

Sabran kıpırdandı. Ead onun omzuna bir öpücük konduruken başını çevirip ona baktı.

"Bir keresinde beni *bir yerlere* götüreceğini söylemiştin," dedi Sabran yumuşak bir sesle.

Ead, Sabran'ın elmacık kemiklerinde gezdirdi parmağını. Sabran ona bakmak için döndü.

"Götürmeni istiyorum," diye devam etti. "Bir gün."

Sabran bir bacağını ona doladı. Ead onu kendine çekti, böylece bedenlerinin ısısını paylaşıyorlardı.

"Görevlerimizin bitmiş olacağını söylemiştik," diye mırıldandı Ead, "ama ikimiz de bunun boş bir umut olduğunu biliyorduk." Sabran'ın bakışlarını yakalamaya uğraştı. "Sen çok sevilen bir kraliçesin Sabran. Inys'in ihtiyaç duyduğu bir kraliçesin. İsimsiz Olan yenilse de yenilmese de yarın tahtından vazgeçemezsin. Ben de Manastır'dan vazgeçemem."

"Biliyorum." Sabran ona sokuldu. "İkimiz de karlar altında fısıldarken de biliyordum. İkimiz de görevlerimizle evliyiz."

"Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi Ead. "Bir şekilde."

"Bu gece geleceği düşünmeyelim," dedi Sabran yumuşak bir sesle. "Daha şafak sökmedi." Hafif bir gülümsemeyle Ead'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hâlâ boş umutlara kapılacak vaktimiz var."

Ead alnını Sabran'ın alnına yasladı. "Şimdi sevimli sözler söyleyen sen oldun."

Dikkatleri dağılıyordu ancak Ead bu dağınıklığa seve seve razı oluyordu. Mum yanıp bitene dek parmaklarını bedenleri arasında kaydırdı, Sabran da onu sırayla coşku ve hassasiyetle öptü.

Yakında İsimsiz Olan'la yüzleşeceklerdi. Sabran kollarındayken ve kendi teni ihtirasla yanarken, birleşmelerinin sarhoşluk veren konforu içinde Ead bu gerçeği unutmak için kendine izin verdi. Sırtı yükseldi, birbirlerine daha da yakınlaştılar. O anlatması zor *bir yerlere* yaklaştılar. Karanlıkta göremediği, tenindeki nazik temaslar onu titretti, karşılığında bahşettiği dokunuşlarla Sabran'ın ürpermesinin tadını çıkardı.

Sonra ikisi de sarmaş dolaş halde kıpırdamadan uzandılar.

"Bir mum daha yakabilirsin," dedi Ead ona. "Işık uyumama engel olmaz."

"Gerek yok." Sabran bir elini Ead'ın ensesine kaydırdı. "Seninleyken ihtiyacım olmuyor."

Ead başını Sabran'ın çenesinin altına yaslayıp onun kalp atışlarını dinledi. Bu sesin asla kesilmemesi için dua etti.

Kapının tıklatılması yüzünden aynı pozisyonda uyandığında hava hâlâ karanlıktı.

"Majesteleri."

Ead geceliğine uzandı. Sabran kapıyı açıp alçak sesle Zümre Şövalyeleri'nden biriyle konuştu.

"Mürettebat denizden birini kurtarmış," dedi Ead'a yatağa dönünce.

"Biri nasıl yüzerek Boşluk'a bu kadar açılabilir?"

"Sandaldaymış." Yeni bir mum yaktı. "Benimle gelir misin?"

Ead başını sallayıp giyinmek için ayağa kalktı.

Altı Zümre Şövalyesi onlara eşlik etti ve *Uzlaşma*'nın güvertesinden geçip kaptan kamarasına girdiler. Şu anda kamarada sadece bir kişi vardı.

Biri adamın omuzlarına battaniye sarmıştı. Adamın beti benzi atmıştı, soğuk ve yapış yapıştı, yolculuğu yüzünden lekelenmiş bir Göllü tuniği giymişti, tuzlu su yüzünden keçeleşmiş gri saçları vardı. Sol kolu dirseğinin altından kopmuştu. Kokuya bakılırsa kolunu kaybedeli çok olmamıştı.

Kanlı gözlerle onlara baktı. Ead onu derhal tanısa da ilk konuşan Sabran oldu.

"Hekim Roos," dediğinde sesi buzdandı.

Dokuzuncu Sabran. Berethnet Hanesi'nin otuz altıncı kraliçesi. Niclays neredeyse on yıldır ondan uzaktan nefret ediyordu ve Sabran şimdi buradaydı.

Yanında da buraya öldürmesi için gönderildiği kadın vardı.

Niclays'in sarayda geçirdiği günlerde kadın Ead Duryan olarak tanınıyordu. Soylular Kamarası'nda nispeten alçak bir konumda bulunan bir Ersyrliydi. Şimdi konumunun o kadar da alçak olmadığı ortadaydı. Niclays onun koyu renk, delici gözlerini ve gururlu duruşunu hatırlıyordu.

"Hekim Roos," dedi Sabran.

Bir sıçanla konuşuyor gibiydi.

"*Majesteleri*," dedi Niclays hor gören bir sesle. Başını eğdi. "Sizi tekrar görmek ne büyük zevk."

Inys Kraliçesi masanın diğer ucundaki sandalyeye oturdu. "Bayan Ead Duryan'ı hatırlıyorsunuzdur," dedi. "Kendisi şimdi Nurtha Vikontesi Dam Eadaz uq-Nāra."

"Leydi Nurtha," dedi Niclays başını eğip. Genç nedimenin böyle yüksek bir unvan almak için ne yapmış olduğunu hayal edemiyordu.

Ead oturmadı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hekim Roos."

Yüzünden Niclays'e karşı hissettiklerinin emaresi okunmuyordu ancak Sabran'ın yanında neredeyse korumacı bir duruşa geçtiğinden Niclays, Ead'ın ona karşı pek de sıcak hissetmediğinden şüpheleniyordu.

Niclays onun bakışlarına karşılık vermemeye uğraştı. Niyetini yeterince saklayabiliyordu ancak kadının gözlerindeki bir şey, Ead'ın onun ruhunu görebileceği hissi uyandırıyordu.

Avucundaki bıçak soğuktu. Kalyba onu Ead Duryan'ın normal bir kadından çok daha hızlı olduğu konusunda uyarmıştı ama Ead'ın, Niclays'in ona zarar verebilecek bir şey taşıdığından haberi olmayacaktı. Hızlı ve sert bir darbe indirmeliydi. Hem de kullanmadığı eliyle.

Sabran ellerini masada birleştirdi, parmak uçları belli belirsiz dokunuyordu. "Boşluk'a nasıl bu kadar açıldınız?"

Yalan söylemenin vakti gelmişti.

"Beni gönderdiğiniz sürgünden," dedi, "kaçmaya uğraşıyordum hanımefendi."

"Yani Boşluk'u bir sandalla geçebileceğinizi düşündünüz."

"Çaresizlik her erkeği aptallığa sürükler."

"Ya da kadını. Belki bu, o kadar yıl önce neden sizi işe aldığımı açıklıyordur."

Niclays'in ağzının bir kenarı hafifçe havaya kalktı. "Majesteleri," dedi, "etkilendim. Bir kalp bu kadar kin tutamaz sanıyordum."

"Hafızam iyidir," dedi Sabran.

Niclays'in nefretten midesi bulanıyordu. Orisima'da mahkûm hayatı yaşadığı yedi yılın Sabran için hiç önemi yoktu. Niclays onu utandırdı diye hâlâ onun Mentendon'a dönmesine engel olurdu zira Niclays bir kraliçeyi zayıf hissettirmişti. Bunu o zalim gözlerde görebiliyordu.

Kalyba o gözlerden yaşlar akmasına neden olabilirdi. Cadı, Niclays'e, Ead Duryan'ın ölümünün Sabran Berethnet'i mahvedeceğine dair söz vermişti ve Sabran mahvolunca Kalyba onu İsimsiz Olan'a verecekti. Niclays, Sabran'a bakarken bunu istiyordu. Onun acı çekmesini, pişman olmasını istiyordu. Tek yapması gereken nedimesini öldürüp taşıdığı beyaz cevheri almaktı.

Muhafızlar onu delik deşik ederse Kalyba, Niclays'i diriltecekti. Mentendon'a sadece bir servetle değil, yanında Jannart'la dönecekti. Kalyba ona Jannart'ı geri verecekti.

Niclays onun dediğini yapmazsa Laya ölecekti.

"Şunu bilmeni istiyorum Sabran Berethnet," diye fısıldadı Niclays. Kolundaki acı gözlerinin yaşarmasına neden oluyordu. "Senden tiksiniyorum. Gözündeki her kirpikten, elindeki her parmaktan, ağzındaki her dişten tiksiniyorum. Senden iliklerine kadar tiksiniyorum."

Sabran irkilmeden onun gözlerinin içine baktı.

"Sana karşı hissettiğim nefretin derinliğini aklın almaz. Her gün doğumunda sana lanet okudum. Bir gün yaşam iksiri yaratıp sonra onu senden esirgemekti her yaptığım hareketin amacı. Tek istediğim bu konudaki hırsına köstek olmaktı."

"Majesteleriyle böyle konuşamazsın," diye araya girdi parlak zırhlı şövalyelerinden biri.

"Majesteleriyle istediğim gibi konuşurum. Susmamı istiyorsa," diye çıkıştı Niclays, "metal kaplı mankenine yaptırmak yerine beni kendisi sustursun."

Sabran hâlâ tek kelime etmiyordu. Söz konusu şövalye önce ona baktı, ardından dudaklarını birbirine bastırıp vazgeçti.

"O adada geçirdiğim onca yıl." Niclays sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Hisan Burnu'na bağlı bir avuç toprakta, gözetim altında tutulan ve güvenilmeyen bir yerde geçirdiğim onca yıl. Evimi özleyerek aynı sokaklarda yürüdüğüm onca yıl. Hepsi de sana daha önce hiç bahşedilmemiş bir armağan sözü verdiğim ve Inys Kraliçesi olan sen de bu teklifi yutacak kadar saf

olduğun için. Evet, cezayı hak ediyordum. Evet, itin tekiydim ve uzakta geçireceğim bir iki yıl bana iyi gelebilirdi ama *yedi* yıl... Aziz aşkına hanımefendi, buna kıyasla yakılarak öldürülmek bile daha merhametli olurdu."

Bıçağı öyle sıkı kavradı ki tırnakları avucuna battı.

"Paramı çalmanı affedebilirdim. Yalanlarını affedebilirdim," dedi Sabran, "ama sen benden faydalandın Roos. Gençtim, korkuyordum, en derin korkumu sana açtım. O korku Taht Nedimeleri'mden bile sakladığım bir şeydi."

"Bu da yedi yıl sürgüne denk geliyor."

"Bir şeye denk geliyor. Belki yalanlarını çok az da olsa telafi etmeye niyetin olunca ben de özür dilerim."

"Sana bir mektup yazdım, yalvardım," dedi Niclays tükürürcesine, "çünkü Aubrecht Lievelyn eve dönmeme izin vermeyi reddetti. Pek kıymetli kutsal kancığına o kadar arzu duyuyordu ki..."

Sabran'ın yüzünden kan çekildi, ayağa kalktı ve odadaki her partizanın ucu Niclays'in göğsüne döndü.

"Aubrecht Lievelyn hakkında tek kelime daha etmeyeceksin," dedi ölümcül bir yumuşaklıkla, "yoksa seni bu gemiden parça parça attırırım."

Fazla ileri gitmişti. Zümre Şövalyeleri içeride siperlik takmadıklarından Niclays yüzlerinde yazılı olan şoku görebiliyordu, alelade bir hakaretin uyandıramayacağı kadar derin bir tiksinti vardı suretlerinde.

"O öldü," diye çıkarımda bulundu Niclays. "Değil mi?"

Sessizlik tahminini onaylıyordu.

"Bana mektup gelmedi." Sabran alçak sesle konuşuyordu. "Mektupta yazanları bana şimdi anlat."

Niclays karanlık bir ifadeyle kıkırdadı. "Ah, Sabran. Yedi yıl seni hiç değiştirmemiş. Sana gerçekte neden burada olduğumu anlatayım mı?"

Sıcacık elindeki bıçak buz gibiydi. Sabran'ın arkasındaki Ead Duryan da hâlâ elindeki silahtan bihaberdi. Niclays'in bir kere atılması yeterdi, bıçağı Ead'ın boğazına saplayabilirdi. Sabran'ın atacağı çığlığı duyabiliyordu. Maskeyi andıran o yüzün çatlayıp yarılmasını izleyebilirdi.

Tam o anda kapı açıldı ve kamaraya Tané Miduchi girdi.

Niclays'in ağzı açık kaldı. Zümre Şövalyeleri partizanlarını derhal onun önünde çaprazladılar ama Tané onları itti, Niclays'in boğazını parçalamaya dünden hazır görünüyordu.

"Bu adama güvenemezsiniz," diye bağırdı Sabran'a. "O bir şantajcı, bir *canavar*..."

"Ah, Leydi Tané," dedi Niclays kuru bir sesle. "Tekrar karşılaştık. Kaderlerimizin ipliği birbirine dolanmış anlaşılan."

Aslında onu gördüğü için afallamıştı. Tané'nin boğulduğunu ya da Altın İmparatoriçe'nin onu öldürdüğünü sanmıştı. Inys kraliçesiyle ne işi olduğunu hayal dahi edemiyordu.

"Komoridu'da seni sağ bıraktım," diye tısladı Tané ona, "ama bu kadarı yeter. Hep geri geliyorsun. Yabani bir ot gibi." Zümre Şövalyeleri'nin elinden kurtulmaya uğraştı. "Seni kendi kılıcımla deşeceğim seni ruhsuz..."

"Dur." Ead onun omzunu kavradı. "Hekim Roos, bize *gerçekte* neden burada olduğunuzu anlatacağınızı söylediniz. Bunu şimdi, ardınızda bıraktığınız yıkım silsilesi sizi yakalamadan yapmanızı öneririm."

"Bize kendi çıkarı için zarar vermeye gelmiş," dedi Miduchi ona dik dik bakarak. "Hep öyledir."

"Öyleyse bırak itiraf etsin."

Miduchi silkinerek kendini Ead'ın elinden kurtardı ama muhafızları itmeyi bıraktı. Dar omuzlarını kaldırdı.

Niclays tekrar sandalyesine gömüldü. Kolu ateşler içindeydi. Başı zonkluyordu.

"Miduchi haklı," dedi zorlukla nefes alırken. "Beni buraya bir... efsuncu ya da şekil değiştiren gönderdi. Kalyba."

Ead ona bakmak için aniden döndü. "Ne?"

"Böyle şeylerin var olduğunu biliyorsam ne olayım ama herhalde artık şaşırmamam lazım." Koluna keskin bir bıçak misali bir ağrı saplandı. "Size bunu anlatarak bir dostumu ölüme mahkûm ediyorum." Çenesi titredi. "Ancak... bence o dostum bunu yapmamı isterdi."

Metal parçasını çıkarıp masaya koydu. Zümre Şövalyeleri'nden biri bıçağı almaya yeltense de Ead elini sallayarak ona engel oldu.

"Bunu bana Kalyba verdi. Beni sandala bırakan o... oydu. Size yaklaşmak için gemiye varmamı söyledi Leydi Nurtha," dedi Niclays. "Bu... bunu kalbinize saplamak için."

"Sterrenden bir bıçak," dedi Ead silahı inceleyerek. "Ascalon gibi. İsimsiz Olan'a karşı kullanılabilecek kadar büyük değil ama *benim* derimi gayet güzel delerdi." Bakışları yukarı kaydı. "Benden, eskiden olduğundan daha çok korktuğunu varsayabilirim ancak. Belki de cevherlerin çağrısını duymuştur."

"Cevherler." Niclays kaşlarını kaldırdı. "İkisi de sizde mi?"

Ead başıyla onaylayarak Sabran'ın yanına oturdu.

"Inysca Cadısı çok ikna edicidir," dedi ona. "Size istediğiniz tüm serveti alacağınıza dair söz vermiş olmalı. Niye itiraf ettiniz?"

"Ah, bana servetten çok daha kıymetli bir şey teklif etti Leydi Nurtha. Bana kalan çok az miktardaki paramı bile seve seve uğruna feda edeceğim bir şey," dedi Niclays acı bir gülümsemeyle. "Bana tek aşkımın yüzünü gösterdi ve onu bana geri vereceğine söz verdi."

"Yine de istediğini yapmıyorsunuz."

"Bir zamanlar," dedi, "yapardım. Onun yüzünü giymemiş olsaydı, sadece onu tekrar göreceğime söz vermiş olsaydı onun yardakçısı olabilirdim ama onu görmek... beni iğrendirdi çünkü Jannart..." O isim boğazını sarmaladı. "Jannart öldü. Nasıl öleceğini kendisi seçti ve Kalyba onu öyle dirilterek Jannart'ın anısına saygısızlık etti."

Ead onu izledi.

"Ben simyacıyım. Hayatım boyunca simyanın nihai amacının kusuru ihtişamlı bir şekilde saflığa dönüştürmek olduğuna inandım. Kurşunu altına, hastalığı sağlığa, çürümeyi ölümsüz hayata. Ne var ki artık anlıyorum. Görebiliyorum. Onlar yanlış hedeflerdi."

Öğretmeni her zamanki gibi haklıydı. Niclays'e sık sık gerçek simyanın çalışmanın tamamlanması değil, kendisi olduğunu söylerdi. Niclays bunun, öğretmeninin hiç ilerleme kaydedemeyenleri avutmak için söylediği bir şey olduğunu düşünmüştü.

"Kulağa aptalca geliyor biliyorum," diye devam etti. "Deli bir adamın zırvalamaları gibi ama... Jannart'ın hep bildiği ve benim görmeyi başaramadığım şey buydu. Ona göre Doğu'daki dut ağacını araması onun büyük çalışmasıydı. Son parça elindeydi ama gerisi değildi."

"Jannart utt Zeedeur," dedi Ead yumuşak bir sesle.

Niclays yanan gözlerle ona baktı. "Jannart benim gece yarısı güneşimdi," dedi kesik nefeslerle. "Takip ettiğim ışıktı. Tuttuğum yas beni Inys'e gönderdi, o adım da beni Doğu'ya götürdü. Orada beni ona yaklaştıracağını umarak onun çalışmasını bitirmeye çalıştım. Tüm bunları yaparak da farkında olmadan simyanın, *kendi* çalışmamın ilk aşamasını tamamladım. Ruhumu çürüttüm. Onun ölümüyle benim çalışmam başladı. İçimdeki gölgelerle yüzleştim."

Kimse hareket etmedi ya da konuşmadı. Ead ona tuhaf bir ifadeyle bakıyordu, acıma gibiydi ama tam değildi de. Niclays alnındaki yanmayı görmezden gelmeye çalışarak ısrarla konuşmaya devam etti. Hem bedenen hem zihnen yanıyordu.

"Yani," dedi, "çalışma benim içimde yatıyor. Gölgelere düştüm, şimdi de yükselmeliyim ki daha iyi bir adam olabileyim."

"O çok zaman alır," dedi ejderha binicisi.

"Ah, alacak," diye onayladı onu Niclays, yaradan olduğu kadar heyecandan da yanıyordu, "ama amaç da *bu*. Anlamıyor musunuz?"

"Deli saçması şeyler söylüyorsun."

"Hayır hayır. Dönüşümün sonraki aşamasına yaklaşıyorum. Beyaz güneşe. Kusurların temizlenmesine, aklın aydınlanmasına! Bir aptal bile hiçbir şeyin Jannart'ı geri getiremeyeceğini söyleyebilir," diye ısrarla konuşmaya devam etti Niclays, "bu yüzden Kalyba'ya *direneceğim*. O benim eski kusurlarımı temsil ediyor, ilerlememi yok etmeye ve beni eski içgüdülerime döndürmeye çalışıyor. Beyaz güneşi hak etmek için size tüm karanlığı yok etmenin anahtarını vereceğim."

"Ne o?" diye sordu Ead.

"Bilgi," diye bitirdi Niclays lafını muzaffer bir şekilde. "İsimsiz Olan'ın bir zayıflığı var. Göğüs zırhının yirminci pulu, Cleolind Onjenyu'nun o kadar zaman önce zarar verdiği pul. O hedefi bulamadı ama belki bir kapı açmıştır. İsimsiz Olan'ın zırhında açık bir kapı."

Ead onun yüzünü inceledi, gözlerini hafifçe kıstı.

"Ona güvenemezsiniz," dedi Miduchi. "Bir avuç gümüş için ruhunu satar o."

"Satacak ruhum yok onurlu Miduchi ama hâlâ bir ruhu hak etme şansım var," dedi Niclays. Aziz aşkına, yanıyordu. "Jan ardında birini bıraktı, hâlâ değer verdiğim birini. Torunu Truyde utt Zeedeur. Jannart'ın ona büyükbabalık ettiği gibi ben de etmek istiyorum ve bunu yapmak için da daha iyi olmalıyım. *Kalben iyi* olmalıyım. Bunun yolu da bu."

Laflarını bitirdiğinde etrafa fal taşı gibi açılmış gözlerle, heyecanla baktı ama kimseden ses seda çıkmıyordu. Sabran bakışlarını yere çevirdi, Ead bir anlığına gözlerini kapadı.

"Truyde hâlâ Inys'de. Onur Nedimesi." Niclays bakışlarını ikisi arasında gezdirirken gülümsemesi soldu. "Değil mi?"

"Bizi yalnız bırakın," dedi Sabran Zümre Şövalyeleri'ne. "Lütfen."

Kraliçelerine itaat ettiler.

"Hayır," diye fısıldadı Niclays titreyerek. "Hayır." Sesi çatladı. "Ne yaptın ona?"

"Igrain Crest yaptı." Konuşan Ead'dı. "Truyde sevgilisi Triam Sulyard'la beraber Doğu'yla Batı arasında bir birlik yaratmak için plan yaptı. Kraliçe Sabran'a bir saldırı düzenledi, Crest de saldırıya sızıp Aubrecht Lievelyn'in ölümüne neden oldu."

Niclays duyduklarını sindirmeye çalıştı. Truyde siyasi görüşünü hiç güçlü bir şekilde belirtmemişti ancak Niclays onu son gördüğünde on yaşından büyük değildi zaten.

Olanları dinlerken uyuşukluk hissi onu sardı. Kulakları çınladı. Görüş alanının köşelerindeki her şey karanlığa boğuldu, bir zincir onu sarmalayıp nefesini kesti. Ead konuşmayı bitirdiğinde kolunun ucundaki kör acı dışında hiçbir şey hissedemiyordu.

İçindeki ateşler bir anda ölmüştü. Gölgeler geri dönmüştü.

"Onu Yalnız Kule'de bıraktın." Zorla konuşuyordu. "Brygstad'a gönderilip adilce yargılanması gerekiyordu ama hayır. Tıpkı bana yaptığın gibi onun da cezasını uzattın." Bir damla yaş ağzının kenarına süzüldü. "Kemikleri dünyanın bir ucunda yatıyor, Triam Sulyard'ın kemikleriyse diğer ucunda. İpleri kendi ellerine almak yerine fikirlerini seninle paylaşabilecek kadar güvende hissetselerdi ne kadar ızdıraptan kaçabilirdik bir düşün Sabran."

Sabran bakışlarını kaçırmadı.

"Beyaz güneşi arayan sadece sen değilsin," dedi.

Niclays yavaşça ayağa kalktı. Alnında soğuk terler birikmişti. Kolundaki acı o kadar artmıştı ki zar zor görebiliyordu.

"Crest öldü mü?"

"Evet," dedi Sabran. "Tahtın gölgesindeki hükümdarlığı sona erdi."

Bu, Niclays'e huzur vermeliydi. Bir gün verirdi belki ancak bu, Truyde'u geri getirmeyecekti.

Truyde'u hayal etti, hiç sahip olmadığı ve olamayacağı torununu. Gözlerini ve çillerini annesinden almıştı ama kızıl saçı ona büyükbabasının armağanıydı. Hepsi yitip gitmişti. O, İpek

Salon'u ziyaret ettiğinde Truyde'un yüzünün nasıl parladığını, kucak kucak kitap taşıyarak nasıl yanına koştuğunu, kitaplardan bir şeyler öğrenmesine yardım etmesi için Niclays'e nasıl yalvardığını hatırlıyordu. *Her şeyi*, demişti. *Her şeyi bilmek istiyorum.* Her şeyden öte Jannart'a en çok benzediği yanı, hep meraklı olan parlak zihniydi.

"Yüce Prenses Ermuna eve dönmen için sana bir davet gönderdi," dedi Sabran sessizce. "Inys'den izin beklemiyor, bekleseydi bile itiraz etmezdim."

Niclays'in yedi sene boyunca duymak istediği tek şey bu olmuştu. Zaferin tadı daha önce hiç bu kadar külü andırmamıştı.

"Ev. Evet." Neşesiz bir gülüş kaçtı dudaklarından. "Sana hediye ettiğim bilgiyi al. İsimsiz Olan'ı yok et ki dünyayı değiştirmek için çaba gösteren başka çocuklar da olabilsin. Sonra da sana yalvarırım majesteleri, beni gölgelerimle baş başa bırak. Korkarım ki elimde sadece onlar kaldı."

Ayışığı Kitaplığı

70

Boşluk

Uzaktaki *Uzlaşma* bir hayalet gemiyi andırıyordu. Loth onun arkasından başka gemilerin sisin içinde belirmesini izledi.

Baharın ikinci günü bitmek üzereydi ve Boşluk'un en derin kısmı olan Kemikevi Çukuru'nun üstündelerdi. Carscáro'da bir grup paralı asker, Kral Sigoso'yu öldürmek ve Donmata Marosa'yı korumak için dağ geçidinden geçiyor olmalıydı.

Tabii Donmata Marosa hâlâ yaşıyorsa. İnsan Kral çoktan ölmüşse kızı şu anda bir kukla olabilirdi.

Gemilerde biri hariç her ülkenin arması dalgalanıyordu. Ebedî İmparator ellerini arkasında kavuşturmuş, gemileri izliyordu. Koyu renk bir cübbenin üstüne pullu bir göğüs zırhı geçirmiş, onun üstüne ağır bir ceket giymiş, başına da gümüş ay ve yıldızlarla işlenmiş süslü, demir bir miğfer takmıştı.

"Başlıyor," dedi. Loth'a bir bakış attı. "Teşekkür ederim Lord Arteloth. Sohbetinizle zevk verdiğiniz için."

"O zevk bana aitti majesteleri."

Gemilerin birbirine bağlanması zaman aldı. Nihayet Sabran iki yanında Leydi Nelda Stillwater ve Lord Lemand Fynch'le beraber *Dans Eden İnci*'ye geldi, Zümre Şövalyeleri'nin çoğu ve Inys deniz subayları askerlerinden oluşan bir ekip de onu izliyordu.

Kıyafeti duruma uygun olarak, gösteriş ve pratiklik arasında hassas bir denge kurmuştu. Bir ceketi andıran, dar olmayan,

ayak bileğine kadar inen bir elbise giymişti, ayağına da binici botları geçirmişti. Örgülü saçlarının üstünde, aralara dans eden inciler serpiştirilmiş, on iki yıldız şeklindeki bir taç yerleştirilmişti. Savaşçı olmamasına rağmen de Ascalon'un yerine beline Erdemlik Kılıcı'nı takmıştı.

Loth grubun içinde kürk yakalı bir pelerine sarınmış olan Ead'ı görünce günlerdir ilk kez rahat bir nefes aldı. Ead hayattaydı. Tané sözünü tutmuştu.

Gemiye geçenlerin arasında o da vardı, gerçi ejderhası etrafta değildi. Bakışları buluştuğunda Tané başını eğdi, Loth da bu jesti iade etti.

Ebedî İmparator, Sabran'dan kısa bir mesafe ötede durdu.

O eğildi, Sabran da reverans yaptı.

"Majesteleri," dedi Ebedî İmparator.

Sabran'ın yüzü mermerdendi. "Majesteleri İmparator."

Birbiriyle uzlaşmayan buyruklarla hükmeden, hayatlarını devlerin gölgesinde geçirmiş iki hükümdar bir an birbirlerini inceledi.

"Dilinizi bilmediğimiz için bağışlayın," dedi Sabran nihayet. "Bizim dilimizi konuşuyormuşsunuz."

"Evet," dedi Ebedî İmparator, "fakat sizi temin ederim ki dil dışında Inys meselelerini pek bilmiyorum. Dil öğrenmek çocukken çok heves duyduğum bir şeydi." Nazik bir gülümseme bahşetti. "Siz de benim dünyamdan bir şeye heves duyuyorsunuz gördüğüm kadarıyla. Dans eden inciler."

"Dans eden incileri çok severiz. Bu taç Keder Çağı'ndan önce, Inys hâlâ Seiiki'yle ticaret yaparken yapılmış."

"Dans eden incilerin çok ince bir güzelliği vardır. On İki Göl İmparatorluğu'nda da güzel incilerimiz var, tatlı su incileri."

"O incileri de görmek isteriz," dedi Sabran. "Yardım isteğimizi hızlı bir şekilde kabul ettiğiniz için siz Majesteleri İmparator'a ve çok onurlu Savaş Beyi'ne minnettarlığımızı sunmak isteriz."

"Durumumuzun aciliyeti düşünülünce silah arkadaşım da ben de isteğinizi reddedemezdik majesteleri. Lord Arteloth'un bu ittifakı coşkuyla savunmasının da etkisi var tabii."

"Biz de bunu beklemiştik." Loth, Sabran'ın bakışlarını yakalayınca Sabran ona çok hafif gülümsedi. "Doğu ejderhalarının yakınlarda olup olmadığını sorabilir miyiz?" diye ekledi. "Onları görebileceğimizi düşünmüştük. Düşündüğümüzden daha küçük de olabilirler elbette."

Birkaç gergin gülüşme duyuldu.

"Eh," dedi Ebedî İmparator, "efsanelere göre kendilerini bir erikten daha küçük boyutlara sokabilirlermiş. Ne var ki şu anda hayal ettiğiniz kadar büyükler." Dudağının kenarı seğirdi. "Dalgaların altındalar majesteleri. Kendilerini suyla sarmalıyor, güçlerini topluyorlar. Savaştan sonra kılavuz yıldızım İmparatorluk Ejderhası'yla tanışma şansınız olmasını çok isterim."

Sabran tarafsız yüz ifadesini korudu. "Onur duyacağımıza eminiz," dedi. "Majesteleri İmparator," sesi biraz gerildi, "bu... varlığa biniyor mu?"

"Resmî gezilerde. Belki bu gece de binerim." Sabran'a doğru çok hafif eğildi. "Ne var ki itiraf etmem gereken bir şey var, ben yüksekten çok korkarım. Erdemli büyükannem bana bu konuda Lakseng Hanesi'ndeki seleflerime hiç benzemediğimi söyler."

"Belki bu iyiye işarettir. Sonuçta," dedi Sabran, "gün, yeni geleneklerin günü."

Ebedî İmparator gülümsedi. "Öyle."

Tekrar tantana yaşandı ve Seiiki Savaş Beyi görüşmeye katıldı. Gümüş saçlı, ince bıyıklı Pitosu Nadama bir zamanlar savaşçı olan bir adamın yapısı ve cüssesini taşıyordu ancak yıllardır silahlanmasını gerektiren bir durum olmamıştı. Kolsuz, altın renkli bir ceket zırhını kaplıyordu. Yanında otuz Seiikili ejderha binicisi vardı, hepsi de yabancı hükümdarlara eğilerek selam verdi.

Loth'un suda gördüğü binici de onların arasındaydı. Miğferini ve maskesini çıkarmıştı, güneşten yanmış bir yüzü vardı, saçlarını topuz yapmıştı. Tané'ye bakıyordu, Tané de doğruca ona baktı.

Nadama önce Ebedî İmparator'u kendi dilinde selamladı, ardından Sabran'a döndü.

"Majesteleri." Sesi bile askeri andırıyordu, kısa ve net konuşuyordu. "Binicilerim bugün sizin yanınızda savaşacak. Farklılıklarımıza rağmen." Ebedî İmparator'a bir bakış attı. "Bu defa İsimsiz Olan'ın dönüp tekrar bize musallat olmayacağından emin olacağız."

"Inys'in sizi desteklediğinden emin olabilirsiniz çok onurlu Savaş Beyi," diye yanıt verdi Sabran. Dudaklarından beyaz buharlar yükseliyordu. "Bugün ve ebediyen."

Nadama başını salladı.

O anda trompetler çalmaya başladı ve Hraustr Hanesi'nden Kral Raunus'un gelişini duyurdu. Soluk benizli, dev gibi, altın rengi saçları olan bir adamdı; gözleri demiri andırıyordu, vücudu da bayağı kaslıydı. Sabran'a kemiklerini kıracak kadar sıkı sarıldı, ardından kaba bir şekilde kendini Doğu hükümdarlarına tanıttı. Eli, belinden sarkan altın kaplama ince kılıçtan uzaklaşmıyordu.

Bu dostça başlangıca rağmen dördü arasındaki gerginlik alçak yanan bir ateş gibiydi. Serseri bir meltem, ateşi anında söndürebilirdi. Loth, asırlar süren yabancılaşmadan sonra hükümdarların birbirlerine ihtiyatla yaklaşmasına pek de şaşırmıyordu.

Alçak sesle bir süre müzakere ettikten sonra hükümdarlar kendi gemilerine çekildi. Ejderha binicileri Savaş Beyi'ni takip etti. Onlar ayrıldığı an Tané de arkasına dönüp diğer tarafa yürümeye başladı.

Ead kamarasına geçen Sabran'ın peşine takılsa da onlara katılması için Loth'a işaret etti. Loth misafirlerin çoğunun güverteden ayrılmasını bekledi. Zümre Şövalyeleri'ni geçip kapıdan içeri girdiği an Ead'ı kucaklayıp ayaklarını yerden kesti.

"Dostun olmak bayağı yorucu bir iş," dedi, Ead'ın gülümsemesini yanağında hissederken. Diğer koluyla Sabran'ı yanına çekti. "Bu ikiniz için de geçerli."

"Dedi korsanlarla Doğu'ya yelken açan adam," dedi Sabran yüzünü onun omzuna gömüp.

Loth kıkırdadı. Ead'i yere indirdiğinde dudaklarındaki lekenin kaybolduğunu fark etti, gerçi Ead hâlâ yorgun görünüyordu. "İyiyim," dedi Ead ona. "Tané ve senin sayenizde."

Loth bir eliyle Ead'ın elini kavradı. "Tenin hâlâ soğuk."

"Geçecek."

Loth, Sabran'a dönüp sarılmaları esnasında yamulan incili tacı düzeltti. "Annenin bu tacı taktığını hatırlıyorum. Bu ittifaktan gurur duyardı Sab."

Sabran gülümsedi. "Umarım öyledir."

"Baharın üçüncü gününün başlamasına bir saat var. Meg'le görüşsem iyi olur."

"Meg burada değil," dedi Ead.

Loth durdu. "Ne?"

Ead ona ölüm uykusundan uyandığından beri yaşanan her şeyi anlattı. Tané'nin meyveyi yemesinden, Güney hükümdarlarının ittifak yapmak için saraya gelmesinden bahsetti. Meg'in tam olarak nerede olduğunu nihayet söylediğinde Loth derin bir nefes aldı.

"Onun Cárscaro'ya gitmesine izin verdiniz." İkisine de diyordu bunu. "Bir kuşatmaya."

"Loth," dedi Ead, "Meg kendi kararını kendisi verdi."

"Kendi rolünü oynamaya kararlıydı, ben de ona itiraz etmek için bir sebep görmedim," diye açıkladı Sabran. "Yüzbaşı Lintley de yanında."

Loth kız kardeşini çorak düzlüklerde, savaşın kiriyle kanının içindeki bir sahra hastanesinde yere çömelmiş halde hayal etti. Margret'ın kan alazına yakalandığını hayal etti ve midesi bulandı.

"Inysli denizcilere seslenmeliyim," diye mırıldandı Sabran. "Umarım şafağı görebiliriz."

Loth boğazındaki dehşeti yuttu. "Cleolind hepimizi korusun," dedi.

Dans Eden İnci'nin güvertesindeki Tané, vaktin gelmesini bekleyen askerler ve okçuların arasında dikiliyordu.

Ebedî İmparator üst güvertedeydi. Arkasındaki İmparatorluk Ejderhası muazzam bir gölge gibi yükseliyordu. Pulları en koyu altın rengindeydi, gözleri buz dağları kadar maviydi. Uzun bıyıkları, boynuzlarının beyazıyla aynı tondaydı. Seiikili ejderha atalarından üç tanesi geminin kıçındaydı. Tané ejderhalarla o kadar vakit geçirmesine rağmen daha önce hiç onlar kadar devasasını görmemişti.

Ataların yakınındaki Seiiki Savaş Beyi, Deniz Generali'nin yanında nöbet tutuyordu. Tané eski kumandanının onun varlığının gayet farkında olduğunu biliyordu. Bakışlarını ne zaman ondan ayırsa Deniz Generali'nin dikkatinin anında yüzüne döndüğünü hissedebiliyordu.

Ejderha binicilerinin arasında Onren ve Kanperu da vardı. Kanperu'nun gözünde, Tané onu en son gördüğünde olmayan bir yara izi vardı. Ejderhaları *Başkaldıran*'ın arkasında bekliyordu.

Biri koluna dokununca arkasına baktı. Arkasındaki gölgelerden, başlıklı pelerin giymiş olan bir figür belirdi.

Ead.

"Roos nerede?" diye sordu Tané ona yumuşak bir sesle.

"İyice ateşlendi. Bugün canı için savaşacak." Ead bakışlarını Sabran'dan hiç ayırmıyordu. "Ejderhan geldi mi?" Tané başını iki yana salladı. "Başkasına binebilir misin?"

"Artık binici değilim."

"Ama bugün..."

"Anlamıyorsun," dedi Tané kısaca. "Ben gözden düştüm. Benimle konuşmazlar bile."

Ead nihayet başını salladı. Gölgelerin arasına dönmeden önce tek dediği, "Cevheri yanından ayırma," oldu.

Tané odaklanmaya çalıştı. Bir meltem omurgasını okşadı, saçlarını dağıttı ve yükselip *Dans Eden İnci*'nin yelkenlerini doldurdu.

Boşluk'un derinliklerinde bir hareketlenme vardı. Kelebeğin kanat çırpışından ya da rahimdeki bir çocuğun kıpırdanmasından daha öte değildi.

"Geliyor," dedi İmparatorluk Ejderhası. Sesi gemiden gemiye yayıldı.

Tané cevherin kılıfına uzandı. Cevher o kadar soğuktu ki Tané onun varlığını tahtanın ve lakenin üstünden bile hissedebiliyordu.

Rüzgâr uğuldayarak yelkenleri şişirdi. Vakit gelmişti. Gemilerin üstünde bulutlar toplandı. İmparatorluk Ejderhası ejderhaların dilinde türdeşlerine seslendi. Seiikili ejderhaların sesleri ona eşlik etti. Pullarının üstünde kabarcıklar belirdi. Onlar fırtınayı ve beraberinde güçlerini çağırırken pus iyice yoğunlaştı. Sudan yükseldiler, üstlerinden süzülen sular aşağıdaki insanları ıslattı. Tané gözlerindeki suyu sildi.

Her şey çok hızlı oldu. Bir an yağmur dışında mutlak bir sessizlik vardı.

Sonra kaos patlak verdi.

Kuzeyde yanan ışık o kadar kuvvetliydi ki Tané'nin ilk düşündüğü şey, güneşin doğmuş olması gerektiğiydi. Ardından nefesini kesen bir sıcaklık geldi. Seiiki savaş gemisi *Kasımpatı*'da bir anda alevler patladı, saniyeler sonra ikinci bir patlama Kuzeyli kralın filosunu yakıp geçti ve derin bir kükreme, düşmanın gelişini ilan etti.

Siyah Ulu Batılı belirdiğinde uçuşundan kaynaklanan rüzgâr her gemideki her feneri söndürdü. "Fýredel," diye haykırdı biri.

Fýredel'in kanatlarından yükselen sıcak, iğrenç koku Tané'nin öksürmesine neden oldu. Çığlıklar yankılandı. Ateşin ışığında Loth'un Kraliçe Sabran'ı Zümre Şövalyeleri'ne doğru yönlendirdiğini ve İmparatorluk Muhafızları'nın Ebedî İmparator'un etrafını sardığını gördü, o anda bir omuz Tané'nin göğsüne indi ve onu yere yapıştırdı.

Karanlığın içinde bir savaş kabuğu öttü. Biniciler ejderhalarıyla beraber denizin içinde kayboldular. Kaos etrafında alev alev yanarken bile Tané onların arasında olmak için yanıp tutuşuyordu.

Siyah Ulu Batılı filonun üstünde daireler çiziyordu. Hizmetkârları gemilerin üstüne fırlıyor, Doğu ejderhalarıyla kapışıyorlardı. Yarasalarınkini andıran sayısız kanat vardı. Kuyrukları gökte şimşek kadar hızlı savruluyordu.

Bir *wyvern* doğrudan *Uzlaşma*'nın ana direğine doğru uçtu. Direk inledi, eğildi ve en yüksek yelkeni yere indirdi. Güverteden acı dolu bir çığlık yükseldi.

Demir zırhlı *Kasımpatı*'nın yelkenleri alevlere boğulmuştu. Tané elinde tabancasıyla kalabalıkla beraber koştu. İçindeki gücün –sideninin– kuvveti ikinci bir kalp misali nabzında atıyordu.

Bir ateş soluyan hemen önüne indi. Bir attan daha iriydi. İki bacaklıydı. Kırmızı bir dili vardı.

Wyvern.

Tané hayatı boyunca buna hazırlanmıştı. Bunu yapmak için doğmuştu.

Yükselen cevheri çıkardı. Cevherden beyaz ışık saçıldı ve *wyvern* kendini cevherin ışığından kanadıyla koruyarak öfkeyle kükredi. Tané onu geriye, okçulardan uzağa itti.

Hemen arkasında bir *wyvern* daha yere indi ve güverteyi sarstı, gözleri canlı kömürler gibiydi. İkisi arasına sıkışan Tané bir eliyle cevheri tekrar kılıfına koydu, diğer eliyle Inys kılıcını kınından çıkardı. Kılıcın ağırlığı dengesini bozduğundan ilk darbesi hedefini bulmadı ancak ikincisi buldu. Kılıç pulu, eti

ve kemiği deşerken kızıl, sıcak kan fışkırdı. *Wyvern* güverteye yığıldığında kellesi kopmuş olan bedeni hâlâ çırpınıyordu.

Tané bir an o kan gölünde Susa'yı gördü, koyu renk saçlı bir kafanın bir çukura yuvarlanmasını izledi ve donakaldı. İlk *wyvern* sırtına alevler kustu.

Tané tam vaktinde döndü. Elini farkında olmadan havaya kaldırdı ve avuçlarından altın rengi ışık boşaldı. Ejderik ateş üstünden sekti, gömleğinin omzunu yakıp yanıklar oluşurken Tané'nin çığlık atmasına neden oldu ancak alevlerin kalanı pusun içinde yitip gitti.

Wyvern göz bebekleri kısılı halde başını yana eğdi, ardından iğrenç bir hırlamayla mavili alevler püskürttü. Tané geriledi, kılıcı elindeydi. Bir Seiiki bıçağına ihtiyacı vardı. Elinde böyle ağır bir silah varken kimse su gibi hareket edemezdi.

Düşmanı patlamalar halinde ateşini tükürüyordu. Yağmur derisini dövüyordu. *Wyvern* yeterince yaklaşınca çürümüş dişleriyle onu ısırmaya yeltendi, Tané eğilerek ısırıktan kurtuldu ve kılıcını yaratığın bacaklarına savurdu. Sonraki hareketi fazla yavaştı, iri bir kuyruk karnına yapıştı, dikenler onu kıl payı ıskaladı. Tané güvertenin diğer ucuna uçtu.

Kılıç elinden kopup gitti, hemen sonra Tané direklerden birine çarpıp tekrar darbe yedi ve başını vurdu. Darbenin şoku kıpırdamasını engelliyordu. Kaburgalarından en azından biri kırılmıştı. Sırtı lime lime edilmiş gibiydi. *Wyvern* burun deliklerinden dumanlar yükselerek ona doğru yürürken Seiikili bir asker kılıcını, yaratığın gövdesinin yanına sapladı. *Wyvern* hiddetlenirken asker canavarın etrafından dolaştı ve gözünü hedef aldı. *Wyvern* dişlerini askerin bacağına geçirdi ve onu güverteye tekrar tekrar çarptı, ileri geri salladı, sanki asker bir et parçasıymış gibi. Tané askerin kemiklerinin kırılmasını, çığlıklarının boğulmasını dinledi. Canavar, adamdan geriye kalanları geminin yanından aşağı fırlattı.

Tané'nin yakınında mavi gümüş zırhlı, yanmaktan kapkara olmuş bir asker vardı. Tané, Hróth Krallığı'nın armasını taşıyan bir kalkanı kapıp sol koluna geçirdi, kaburgalarındaki ağrıya karşılık çenesini sıktı. Diğer eliyle kanlı kılıcını kaldırdı.

Ateşlerden yükselen sıcaklık terlemesine neden oluyordu. Avuçları terlediğinden kılıç elinden kayıyordu.

Artık diğer gemilerin üstüne çöken, yelkenleri yırtıp devasa ateş bulutları üfleyen diğer ateş soluyanların ya da kendi etrafında savaşan askerlerin farkında değildi. Tek farkında olduğu *wyvern*'dı ve wyvernın da tek dikkat ettiği oydu.

Canavar üstüne atıldığında ısırığından kaçmak için kenara yuvarlandı ve dizlerine doğru savrulan kuyruğun üstünden atladı. *Wyvern*'ın ön kolları olmaması onu, bir insan kadar küçük ve hızlı bir varlıkla yakın mesafede savaşamayacak kadar hantal kılıyordu. Bu tür, bir yırtıcı kuş gibi aniden saldırıp kapmak için doğmuştu. *Wyvern* onu takip ederken Tané'nin kılıcı askerin açtığı yarayı deşti. Kalkanı alevleri engelledi. *Wyvern* kalkanı Tané'den söküp aldı. Tané kılıcını yukarı itti, *wyvern*'ın çenesinin altından damağına kadar bir çatırtıyla soktu ve canavarın gözlerindeki alevler söndü. Tané cesetten uzaklaştı.

Bitkinlik kendini hissettiremeden sideni yenilendi. Hiçbir şey ona dokunamazdı. Ölüm bile. Siyah Ulu Batılı *Su Ana*'nın direğini yerle bir ederken Tané yerden bir mızrak kaptı.

Uzlaşma, *Dans Eden İnci*'den uzaklaşmıştı, *Başkaldıran* ve *Kasımpatı* da aynı şekilde. Topları yukarıya dönüyordu. Tané mil üzerinde dönen topların seslerini duydu, ardından *Uzlaşma* elindeki her şeyi salıverdi. Zincirli gülleler göğe fırladı, kanatlara ve kuyruklara dolandı. Toplar ateş ederken kulakları sağır eden *güm, güm* sesleri başladı. Göllü gemilerden arbalet okları uçuşuyor, bronz oklar ateşin ışığını yansıtıyordu. Tané kaptanların emirler haykırdığını, *Başkaldıran*'ın güvertesinden ateş açan tabancaları, filodaki yay kirişlerinin sesini duyabiliyordu.

Gürültü çok fazlaydı. Başı dönüyordu. Siden sarhoşuydu ve tüm savaşı bir rüya misali görüyordu.

Silah. Başka bir silah bulması lazımdı. *Başkaldıran*'a ulaşabilirse bir şeyler bulabilirdi. Attığı adım onu küpeşteye çıkardı, ardından Tané denize daldı.

Suyun altındaki sessizlik içindeki ateşi serinletti. Yüzeye çıkıp son hız *Başkaldıran*'a doğru yüzdü. Yakınlarda bir yerlerde Ersyr gemilerinden biri alevlere boğulmuştu ve mürettebat dört bir yandan suya atlıyordu.

O gemide kara barut olmalıydı. Hem de çok. Tané derin bir nefes alıp aşağı yüzmeye başladı.

Gemi havaya uçtuğunda o sıcaklık patlamasını suyun içinden bile hissetti. Tuhaf, turuncu bir ışık Boşluk'u lekeledi. Patlamanın kuvveti Tané'yi yakalayıp rotasından savurdu. Tané kendi saçıyla kör olmuş halde ayaklarını aksi yöne doğru çırptı. *Başkaldıran*'a yaklaşınca tekrar yüzeye çıktı.

Geminin alevler içindeki enkazından siyah dumanlar yükseliyordu. Bir anlığına Tané'nin tek yapabildiği, karşısındaki yıkımı izlemek oldu.

Siyah Ulu Batılı bir tahta yerleşirmiş gibi enkazın üstüne kondu. Etle beslenmiş, kaslı canavar devasa boyutlardaydı. Kuyruğundaki dikenlerin her biri üç metre uzunluğundaydı.

Fýredel.

"Sabran Berethnet." Sesinden nefret akıyordu. "Efendim nihayet senin için geldi. Onu uzak tutacak çocuk nerede?" O, Inys Kraliçesi'yle alay ederken her yanı parıldayan Seiikili bir ejderha atası Boşluk'un yüzeyinden fırladı. Büyük bir sıçramayla *Dans Eden İnci*'nin tepesine yükselip bir *wyvern*'ı ağzıyla yakaladı. Dişlerinin arasında şimşekler çaktı. Gözleri mavi beyaz ışıldadı. Tané *wyvern*'ın beyaz ateşlere boğulduğunu gördü, ardından ejderha ödülünü yanında götürerek tekrar suya daldı.

Fýredel bu gösteriyi dişlerini göstererek izledi.

"Dranghien Lakseng." İsim suyun üstünde yankılandı. "Yüzünü göstermeyecek misin?"

Tané yüzmeye devam etti. *Başkaldıran*'ın toplarının sesi gök gürültüsünden farksızdı. Tané tutacakları bulup tırmandı.

"Karlarda saklanan Hróth'un Kükreyişi'ne bakın," diye hırladı Fýredel tekrar dişlerini göstererek. Yanıt olarak Ayı Muhafızı'ndan toplar haykırdı. "İnsanlarla deniz böceklerinin birlik olmasını öğütleyen Seiiki Savaş Beyi'ne bakın. Muhafızlarınızı indirip onları koyunlar gibi darmadağın edeceğiz, asırlar önce yaptığımız gibi. Kıyı kıyı dolaşacak, geride siyah kumdan başka bir şey bırakmayacağız."

Tané *Başkaldıran*'ın güvertesine ulaştı. Seiikili askerler uzun yaylar ve tabancalar kullanıyorlardı. Bir ok, bir *wyvern*'dan sekip düştü. Tané ölü bir kadının elinden kılıcını aldı. Gece karanlığında bir yerlerde bir ejderha ağıt yakıyordu.

"Kahramanların zamanı geçti artık," dedi Fýredel. "Kuzey'den Güney'e, Batı'dan Doğu'ya, dünyanız cayır cayır yanacak."

Tané yükselen cevheri kılıfından çıkardı. Kalyba yakınlardaysa cevherin gücüne çekilirdi.

İpeğin içinden geçen iğne misali sterren de dalgaları delip geçti ve onları bir kefen gibi Fýredel'in üstüne örttü. Fýredel hırlayarak göğe doğru fırladı, kanatlarından damlalar düşüyor, pullarından buharlar yükseliyordu.

"Kara yelkenler, güney güneybatı!" diye bir haykırış duyuldu.

Uzakta bir yerlerde, dumanın sisi içinde Tané yelkenleri görebiliyordu.

"Yscal arması!" diye bağırdı *Uzlaşma*'nın kaptanı. "Ejderik Donanma!"

Tané gemileri saydı. Yirmi gemi vardı.

Başka bir *wyvern* gemiye saldırdı, Tané yuvarlanarak bir direğin arkasına geçti. *Wyvern* bir sıra okçuyu kuyruğuyla indirdi. Bir asker baltalı kargısını canavara fırlattı, kargı doğrudan *wyvern*'ın kalçasına gömüldü.

Bir okçu küpeştenin üstüne yığıldı, kemikleri çatırdadı. Tané cevheri kaldırıp okçunun yayını ve sadağını aldı. Sadece dört ok vardı.

"Ateş soluyan," diye bağırdı yukarıdaki gözcü. "İskele tarafı, iskele tarafı!"

Kalan okçular dönüp yaylarını çektiler, bu esnada çakmaklı tabancalar da yeniden dolduruldu. Tané de kirişe bir ok yerleştirip yayını gerdi.

Gecenin içinden bir turna kuşu kadar beyaz ikinci bir Ulu Batılı belirdi. Tané kanatların öne doğru katlanmasını, pulların hiç iz kalmadan deriye dönüşmesini, yeşil gözlerin beyazlarını geri kazanmasını ve boynuzların olduğu yerden siyah saçlar çıkmasını izledi. *Wyrm Başkaldıran*'a indiğinde Tané'nin Lasia'da gördüğü kadına dönüşmüştü. Kırmızı dudaklar son kez görülen çatallı dilin üstüne kapandı.

"Çocuk," dedi Kalyba Inysce, "o cevheri bana ver."

Tané'nin içindeki bir şey onu itaat etmeye teşvik ediyordu.

"O bir silah değil. O dengesizlik." Cadı ona doğru yürüdü. "Onu bana *ver*."

Tané sarsılmış halde yayın kirişini gerdi ve kendini Kalyba'nın tuttuğu şeye bakmamaya zorladı. Kılıç bir yıldızın parlak, saf gümüşündendi.

Ascalon.

"Bir yay. Ah, hayatım. Eadaz seni bir cadıyı bir parça odun ya da ateşle öldüremeyeceğin konusunda uyarmalıydı." Kalyba ona doğru ilerlemeye devam etti, çıplaktı ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Neporo'nun tohumunun başkaldıracağını beklemem gerekirdi."

Kalyba güvertede her adım attığında Tané bir adım geriledi. Çok geçmeden geminin sonuna gelecekti. Yayı işe yaramazdı, düşmanı bir saniye içinde biçim değiştirerek oktan kurtulabilirdi, kılıcın da onunla beraber dönüşebildiği de aşikârdı. Kılıç onun elindeyken bir uzuv gibiydi.

"Merak ediyorum," dedi Kalyba, "acaba beni teke tek dövüşte yenebilir misin? Sonuçta İlk Kan'sın." Dudakları kıvrıldı. "Hadi dut ağacının kanı. Hangimiz daha iyi bir cadıymış görelim."

Tané yayını yere bıraktı. Ayaklarını ayırdı ve sideninin ellerine bir güneş gibi doğmasına izin verdi.

71

Boşluk

Uzlaşma'daki Loth kıç güvertesinin altındaki gölgede, kraliçesinin yanındaydı, on iki Zümre Şövalyesi de Sabran'ın etrafını sarmıştı.

Pik yelkenlerden biri yanıyordu. Güverteler cesetlerle doluydu. Topların zincirli ve çubuklu gülle atarken çıkardığı gürültüler bazen güverte lostromosunun, "Ateş!" haykırışlarıyla kesiliyor, bu esnada Tünemiş'ten getirilen mancınıklar da bacaklarla kanatlara dolanan çengeller fırlatıyordu.

Topçuların Doğu ejderhalarına isabet ettirmemek için yapabilecekleri tek şey buydu. Ejderhalardan bazıları uçuyor ve avını ezen yılanlar gibi alevli türleri boğuyor olsa da diğerleri farklı bir öldürme biçimi benimsemişti. Dalgaların altına dalıyor, sonra tüm kuvvetleriyle yüzüp sudan fırlıyorlardı. *Wyvern*'ları aniden yakalayıp sertçe ısırıyor, sonra avlarını tekrar suyun derinliklerine çekiyorlardı.

Onlar *Uzlaşma*'nın üstünde süzülürken pullarından sular akıyordu. Üstünden geçtikleri yerlerdeki ateşler sönüyordu.

Sabran bir elini Erdemlik Kılıcı'ndan ayırmıyordu. Solgun *wyrm*'un bir kadına dönüşüp *Başkaldıran*'ın güvertesine inmesini izlediler.

Kalyba.

Inysca Cadısı.

"Ead onun yanına gidecek," diye bağırdı Sabran ona gürültünün üstünden. "Ead'ın ona bir darbe indirebilmesi için birinin cadının dikkatini dağıtması lazım."

Ejderik Donanma her an daha da yaklaşıyordu. Kırmızı yelkenli, kabasorta donanımlı bir gemi *Uzlaşma*'ya doğru yol alıyordu.

"İskele alabanda!" diye bağırdı kaptan. "Top mürettebatı, son emri unutun! Gemiye ateş açın!"

Odun ve metalden korkunç bir gıcırtı yükseldi. Gemi dosdoğru yakınlardaki *Deniz Kraliçesi*'ne tosladı.

"Pekâlâ," diye seslendi Loth, Sabran'a. "*Başkaldıran*'a geçiyoruz."

Zümre Şövalyeleri çoktan harekete geçmişti. Sabran'ı aralarında tutarak güvertede ilerlemeye başladılar. Koşarken bir yandan da en ağır zırhlarını çıkarıp atıyorlardı. Arkalarında göğüslükler, bacak zırhları ve omuzluklar bırakıyorlardı. Toplar düşman gemiyi delik deşik ediyordu.

"Kılıcınızı çekin!" Kaptan da kendi denizci kamasını çekti. "Majestelerini sandala bindirin!"

"Vakit yok," diye bağırdı Loth.

Kaptan dişlerini gıcırdattı. Saçları yüzüne yapışmıştı. "O zaman majestelerini alıp götürün Lord Arteloth ve arkanıza bakmayın," diye yanıt verdi. "Acele edin!"

Sabran geminin kenarına tırmandı. Loth onun yanına geldi, Sabran onun elini tuttu.

Dalgalar hepsini yuttu.

Tané *Başkaldıran*'ın diğer ucuna, Kalyba'ya ateş fırlatıyordu. Güvertede alevler dans ediyor, Ejderik kandan oluşmuş gölcüklerden yansıyordu. Cadı, Tané'nin saldırısına neredeyse havadaki nemi kurutacak kadar sıcak, parlak kırmızı bir ateşle yanıt verdiğinde Tané yükselen cevheri kavradı. Deniz suyu gemiye çarptı, gemi ayaklarının altında sallandı ve ateşler söndü.

Her asker ve okçu bu düellodan kaçıyordu. Gemi Tané ve Kalyba'nın savaş alanıydı.

Kalyba akıcı ve bir şimşek kadar hızlı bir şekilde kuştan insana dönüşüyordu. Bir gaga yanağını yarar ve pençe neredeyse gözünü çıkarırken Tané öfkeyle haykırdı. Cadı her dönüştüğünde Ascalon da onunla beraber dönüşüyordu. Kalyba tekrar insana dönüşünce kılıcı savurdu, Tané karşılık verip de kılıçları çarpıştığında yükselen cevher Ascalon'a yanıt verircesine şakıdı.

"Cevheri duyabiliyorum," dedi Kalyba nefes alarak. "Onu bana ver."

Tané kafasını Kalyba'ya gömdü ve gizli bir bıçakla saldırıp cadının yanağını kesti. Kalyba sersemledi, gözlerini öfkeyle açtı, yüzüne kırmızı kan sıçradı. Ardından kafasından boynuzlar fırladı ve bir anda kanlar içindeki beyaz bir erkek geyiğe dönüştü, ölüm kadar beyaz ve *devasaydı*, kılıç da tekrar ortadan kaybolmuştu.

Tané cevheri kullanarak bir horozbaşı geri püskürttü. Geyik güvertede koşarken siden duyularını keskinleştiriyor, uzuvlarının da hayal edemeyeceği kadar hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Tané boynuzlardan birinin ucunun gümüş rengi olduğunu gördü ve geyik onu deşmek için başını eğdiğinde kılıcını kaldırıp boynuzunu kesti.

Kalyba insan biçiminde güverteye yapıştı. Bir parça etin koparıldığı omzunda kanlar birikiyordu, Ascalon da yakut rengine bulanmış halde yanındaydı. Tané kılıcı kapmak için atıldı ama cadının ellerinde çoktan ateş belirmişti bile.

Tané kendini ana direğin arkasına attı. Kırmızı ateş kalçasını yalayıp geçti, o kadar sıcaktı ki –derisine değen erimiş demir gibi– neredeyse çığlık atmasına sebep olacaktı. Deniz suyu dolu gözlerle o acı hissini ezdi, güvertenin öbür ucuna fırladı. Geminin kıçına neredeyse varmıştı ki olduğu yerde kalakaldı.

Kraliçe Sabran *Uzlaşma*'daydı. Geniş kılıcını çekmiş olan Loth yanındaydı, on iki koruma da etraflarını sarmıştı. Hepsi sırılsıklamdı.

"Sabran," dedi Kalyba nefes nefese.

Kraliçe atasına baktı. Yüzleri tıpatıp aynıydı.

"Majesteleri," diye kekeledi korumalardan biri. Hepsinin bakışları kraliçeleriyle görsel ikizi arasında gidip geliyordu. "Efsunculuk bu."

"Geri çekilin," dedi Sabran korumalarına.

"Evet, *geri çekil* cesur şövalye. Dölümün dediği gibi yap." Kalyba parmaklarını, avucundaki ateşe doğru kıvırdı. "Inys'in atası Küçük Hanım'ınız olduğumu göremiyor musunuz?"

Ne şövalyeler kıpırdadı ne kraliçe. Kraliçe sol eliyle kılıcının kabzasını sımsıkı kavradı.

"Sen benim bir taklidimsin," dedi Kalyba zehir akan bir sesle. "Tıpkı bunun ucuz bir kopyası olan kılıcın gibi."

Ascalon'u kaldırdı. Sabran irkildi.

"Ead'a inanmak istememiştim," diye yanıtladı, "ama şimdi seninle olan akrabalığımın inkâr edilemeyeceğini görebiliyorum." Kalyba'ya doğru bir adım attı. "Çocuğumu benden aldın Inysca Cadısı. Söylesene, Berethnet Hanesi'ni kurmak için o kadar çaba harcadıktan sonra neden haneyi yok etmek istiyorsun?"

Kalyba avucunu kapattı, alev söndü.

"Ölümsüzlüğün kusurlarından biri," dedi, "inşa ettiğin her şeyin çok küçük, çok fâni gelmesidir. Resim, şarkı, kitap, hepsi çürür gider ama yıllar, asırlar boyu yapılmış bir şaheser... Onun getirdiği memnuniyeti anlatamam. Hayattayken, eylemlerinin bir mirasa dönüştüğünü görmek..." Ascalon'u kaldırdı. "Galian, Cleolind Onjenyu'yu görür görmez onu arzuladı. Onu göğsümde emzirdiğim, tüm başarılarımın özü olan kılıcı ona verdiğim halde ve güzelliğime rağmen her şeyden öte Cleolind'i istedi. Benden öte onu istedi."

"Olay karşılıksız aşktı yani," dedi Sabran. "Yoksa kıskançlık mıydı?"

"İkisinden de biraz sanırım. O zaman daha gençtim. Nazik bir kalbin esiriydim."

Tané gölgeler arasında bir kıpırdanma gördü.

Sabran biraz sola kaydı. Kalyba onun hareketini taklit etti. Burada, bu geminin üstünde sanki ikisi fırtınanın gözündelerdi. Cadının yanında hiçbir *wyrm* ateş solumuyordu.

"Inys'in büyüyüp azametli bir ülke olmasını izledim. Başta bu yetiyordu," diye itiraf etti Kalyba. "Kızlarımın büyük işler başarması bana yetiyordu."

"Hâlâ öyle olabilir," dedi Sabran ona yumuşak sesle. "Artık annem yok Kalyba. Başka bir anneyi açık kollarla karşılarım."

Kalyba duraksadı. Bir anlığına yüzü de en az vücudu kadar çıplaktı.

"Hayır, *lykyng*'im," dedi aynı yumuşak tonda. "Bir zamanlar olduğum gibi yine bir kraliçe olacağım. Artık elinde tutamayacağın o tahta oturacağım." Sabran'a doğru ilerledi. Zümre Şövalyeleri kılıçlarını ona doğrulttular. "Bin asır boyunca kızlarımın bir ülkeyi yönetmesini izledim. İsimsiz Olan'a karşı vaazlar vermeni izledim. Geleceğe ilerlemenin tek yolunun ona katılmak olduğunu göremedin.

"Kraliçe olduğumda Inys bir daha hiç yanmayacak. Ejderik bir ülke olacak, korunacak. Halkın gittiğini hiç anlamayacak. Bunun yerine, İsimsiz Olan'la arasındaki farklılıklarının üstesinden gelen Dokuzuncu Sabran'ın onun ölümsüzlüğüyle kutsandığını görüp mutlu olacaklar. Kraliçeleri sonsuza dek hüküm sürecek."

Sabran kılıcını daha sıkı kavradı.

Tané onun bir şeyi beklediğini fark etti. Bakışları atasından uzaklaşıp geminin pruvasına döndü.

"Bu şaşaalı söylevine inanmıyorum," dedi kraliçe acıyan bir tonda. "Bence bu, almak istediğin intikamdaki son perde. Tek arzun Galian Berethnet'ten kalan tüm izleri yok etmek." Yüzündeki tebessüm Kalyba'ya acır gibiydi. "Hep olduğun kadar kalbinin esirisin."

Kalyba aniden onun önünde belirdi. Zümre Şövalyeleri hareketlendi ancak Kalyba çoktan çok yakındı, şimdi ona karşı bir

hareket yaparlarsa kraliçelerini öldürebilecek kadar yakın hem de. Cadı, onun bir tutam ıslak saçını yüzünün arkasına doğru iterken Sabran kıpırdamadan durdu.

"Canını yakmak," diye fısıldadı Kalyba, "canımı yakacak. Sen benimsin ama... İsimsiz Olan bu dünyaya muhteşem şeyler getirecek. Senin getirebileceğinden çok daha yüce şeyler." Sabran'ın alnını öptü. "Seni ona verdiğimde nihayet her şeyden öte onun üstüne titrediğimi anlayacak."

Sabran aniden kollarını cadının etrafına sardı. Tané afallayarak kaskatı kesildi.

"Bağışla beni," dedi kraliçe.

Kalyba gözleri alev alev yanarken kendini onun kollarından kurtardı. Bir akrep kadar hızlı şekilde arkasını döndü, elinde tekrar bir ateş yükseldi.

İnce bir bıçak onu deşti. Sterren bıçak. Kuyruklu yıldızın parçası.

Kalyba keskin bir nefes aldı. O göğsündeki metal parçasına bakarken başlıklı katili de yüzünü açık etti.

"Bunu senin için yapıyorum." Ead bıçağı daha da derine itti. Yüzünde kötü niyet yoktu. "Seni alıç ağacına götüreceğim Kalyba. Umarım ağaç sana burada bulamadığın huzuru bahşeder."

Cadıdan koyu kırmızı kan fışkırdı, göğsünden aşağı ve karnının kenarına aktı. Ölümsüzler bile kanıyordu.

"Eadaz uq-Nāra." Dudaklarından dökülen isim bir lanet gibiydi. "Cleolind'e o kadar benziyorsun ki." Dudaklarına kan damlaları yayıldı. "Bu kadar zaman sonra bile onun ruhunu görüyorum. Bir şekilde... benden uzun yaşamış."

Ölümcül yarasının üstüne eğilerek yere çöktüğünde Inysca Cadısı bir çığlık patlattı. Çığlık suyun üstünde, Boşluk'un derinliklerine kadar yankılandı. Ascalon elinden düştü, Sabran kılıcı kaptı. Nihayet Kalyba onu boğazından yakaladı.

"Hanen," diye fısıldadı kraliçeye, "çorak toprak üzerine kurulmuş." Sabran onun tutuşundan kurtulmaya çalıştı ama

cadının eli bir kıskaç gibiydi. "Kaos görüyorum Dokuzuncu Sabran. Tatlı sudan sakın."

Ead bıçağını çekip çıkardı ve kaptan dökülen şarap misali Kalyba'dan daha çok kan fışkırdı. Güverteye yığıldığında gözleri zümrütler kadar soğuk ve ölüydü.

Sabran atasının çıplak cesedine sessizce baktı, bir eli çoktan parmak izlerinin belirmeye başladığı boğazındaydı. Ead pelerinini çıkarıp cadının üstünü örttü, Tané de o esnada başka bir kılıç kaptı.

Inys filosundan bir çan çaldı. *Başkaldıran*'ın yelkenleri dalgalandı. Tané aynı rüzgârın bir Seiiki bayrağını dans ettirmesini izledi. Doğaüstü bir sessizlik çökerken top sesleri bile hafifliyor gibiydi.

"Vakti geldi," dedi Ead sakin bir sesle. "Geliyor."

Gökyüzündeki ateş soluyanlar şimdi sığırcıklar gibi kanattan oluşan büyük bulutlar halinde uçuşuyorlardı. Bir hoş geldin dansıydı bu.

Uzaklarda bir yerde deniz yukarıya doğru patladı.

Boşluk'un suları şiddetle sarsıldı. Dalgalar gemilerin tepesine ulaşırken panik dolu haykırışlar geceyi deldi. *Başkaldıran* yalpalanırken Tané küpeşteye çarptı, bakışlarını ufuktan ayıramıyordu.

Su patlaması yıldızları yutacak kadar yüksekti.

Kaosun içinde bir şekil biçimlendi.

Canavara dair hikâyeler duymuştu. Her çocuk, dağdan çıkıp tüm dünyayı yok etmek isteyen kâbusa dair şeyler duyarak büyürdü. Tané onun resimlerini görmüştü: altın yaprak ve kırmızı lake üstüne parlak renklerle boyanmış, gözlerinin olması gereken yerde is mürekkebinden noktalar olan yaratık.

Hiçbir sanatçı, düşmanın devasa boyutunu ya da içindeki ateşin onu nasıl için için yaktığını tam olarak yansıtamamıştı. Onu hiç kendi gözleriyle görmemişlerdi. Kanat boyu, iki Göllü hazine gemisi kadar uzundu. Dişleri de gözleri kadar karaydı. Dalgalar çarpıştı, gök gürledi.

Her dilden dualar duyuldu. Ejderhalar düşmanlarıyla yüzleşmek için sulardan yükseldiler, insanın içini ürperten çığlıklar atıyorlardı. *Başkaldıran*'daki askerler kılıçlarını çıkardı ve *Gök Gürültüsü Tanrısı*'nda okçular oklarını mor tüylü, daha uzun oklarla değiştirdiler. Zehirli oklar bir *wyvern* ya da horozbaşı indirebilirdi ancak o pulların ardına hiçbir şey işlemezdi. Sadece tek bir kılıcın bir şansı vardı.

Ead, Ascalon'u aldı.

"Tané," diye bağırdı gürültünün üstünden, "kılıcı al."

Tané terli ellerle Ascalon'u aldı. Kılıcın ağır olmasını beklemişti ama neredeyse içi boş gibi hissettiriyordu.

Doğu'nun başdüşmanını öldürebilecek kılıçtı bu. Ona onurunu geri kazandırabilecek kılıç.

"Git." Ead onu itti. "Git!"

Tané tüm korkusunu toparlayıp içindeki karanlık bir yere tıktı. Ödünç aldığı kılıcın yanında, sağlamda olup olmadığını kontrol etti. Ardından elinde Ascalon'la en yakındaki yelkene koştu. Rüzgâr ve yağmurla savaşarak tirizlere tırmandı, ta ki en tepeye ulaşana kadar.

"Tané!"

Sese doğru döndü. Gümüş pullu bir Seiiki ejderhası dalgaların arasından yükseliyordu.

"Tané!" Binici ona gelmesini işaret etti. "Atla!"

Tané'nin düşünecek vakti yoktu. Kendini kemereden boşluğa bıraktı.

Zırh eldivenli bir el, kolunu yakalayıp onu eyerin üstüne çekti. Ascalon neredeyse elinden düşüyordu ama Tané dirseğiyle kılıcı yakaladı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye seslendi Onren.

Eyer ikisini ucu ucuna alabilecek büyüklükteydi ama ikinci bir biniciyi eyerin üstünde tutacak hiçbir şey yoktu. "Onren," diye konuşmaya başladı Tané, "onurlu Deniz Generali beni yanına aldığını öğrenirse..."

"Sen de bir binicisin Tané." Sesi maske yüzünden boğuk çıkıyordu. "Ayrıca kuralların uygulanacağı bir yerde değiliz."

Tané, Ascalon'u eyerin üstündeki bir kına itip kılıcı sağlama aldı. Parmakları ıslak ve buz gibiydi, kabzayla uğraşırken sakarlık ediyordu. Kın bu kadar uzun bir kılıç için yapılmamış olsa da Ascalon'u, Tané'nin tutabileceğinden daha iyi tutardı. Tané'nin zorlandığını gören Onren eyerin ceplerinden birine uzanıp ona bir çift zırh eldiveni verdi. Tané eldivenleri ellerine geçirdi.

"Herhalde seyahatlerin esnasında İsimsiz Olan'ı öldürmenin bir yolunu bulmuşsundur," dedi Onren.

"Göğüs zırhındaki bir pul gevşek." Silahların şangırtısı ve *wyrm*'larla ateşin kükreyişinin üzerinden sesini duyurabilmek için bağırması gerekiyordu. "O pulu söküp altındaki ete bu kılıcı saplamamız lazım."

"Sanırım halledebiliriz." Onren eyerin tutacağını kavradı. "Sence Norumo?"

Ejderhası tıslayarak onayladı. Burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Tané, Onren'e tutundu, saçları yüzüne çarpıyordu.

Seiiki ejderhaları bir araya toplanıyordu. Binicilerinin çoğunun elinde uzun yaylar ya da tabancalar vardı. Aynı esnada ateş soluyanlar da efendilerini korumak için toplaştılar ve onun önünde insanı dehşete düşüren bir sürü halinde uçmaya başladılar. Tané, Onren'in donup kaldığını hissetti. Öğrendikleri, feda ettikleri her şeyden sonra aldıkları eğitime dair hiçbir şey onları buna hazırlamamıştı. Bu, savaştı.

Ataların arkasında, dizilişin önlerine yakınlardı. Saldırıya yüce Gümüş Tukupa liderlik ediyordu, sırtındaki eyerde Deniz Generali oturuyordu. Onun yanında Göllü ejderhalara önderlik eden İmparatorluk Ejderhası uçuyordu. Tané elini yağmura siper edip etrafını görmeye uğraştı. Beraber hüküm sürdüğü ejderhanın sırtındaki ufak figür de Ebedî İmparator'du.

Tané kendini hazırlayıp kollarını Onren'in etrafına sımsıkı sardı. Yüce Norumo bir hırlamayla başını eğdi.

Sürüye çarptıklarında çarpışmanın etkisi Tané'yi neredeyse eyerden atıyordu. O, Onren'e sımsıkı tutunurken Onren kılıcını kanatlara ve kuyruklara savuruyor, bu esnada Norumo da önüne çıkan her şeye boynuzlarını geçiriyordu. Her şey kargaşadan ve gök gürültüsünden, çığlıklardan ve ölümden, yağmurdan ve yıkımdan ibaretti. Tané çok kısa bir an bunun korkunç bir kâbus olduğu hissiyatına kapıldı.

Şimşek göz kapaklarını delip geçiyordu. Başını kaldırdığında İsimsiz Olan'la göz göze geldi. Canavar onun ruhunu görüyordu. Ağzını açtığındaysa Tané kıyameti gördü.

Canavar ateş ve duman püskürttü.

Gecenin ortasında bir yanardağ patlamış gibiydi. Ejderha ataları ikiye ayrılıp İsimsiz Olan'ın iki yanını sardılar ve onu ısırmaya çalıştılar ancak Norumo da binicisi gibi kuralları çiğnemeye meyilliydi.

Cehennemin hemen altına daldı ve kendi etrafında döndü. Dünya tepetaklak olurken Tané kollarını Onren'e daha sıkı sardı. Başka bir ejderha da o mağarayı andıran ağızdan kaçmaya çalıştı ancak İsimsiz Olan onu ısırıp iki parçaya ayırdı. Dişleri pulları dağıtırken pullar, havaya atılmış bir avuç sikke misali parlıyordu. Tané midesi bulanarak izlerken ejderhanın iki yarısı denize doğru düştü.

Duman göğsüne, gözlerine işlemişti. Kan beynine yükseldi. İsimsiz Olan'ın altından geçtiler, o kadar yakından geçmişlerdi ki canavarın karnından gelen ısı Tané'nin derisini kuruttu ve nefesini tamamen kesti. Norumo kendi etrafında dönerken Onren kılıcını yukarı uzattı. Kırmızı pullara çarpan kılıç kıvılcımlar çıkarsa da hiç iz bırakmıyordu. Norumo sonsuz bir kuyruğun dikenleri arasından dönerek geçti, ardından daha da yükseğe uçmaya başladılar, canavarın üstünden tekrar sürüye dönüyorlardı.

Seni görüyorum binici.

Tané, İsimsiz Olan'a bakakaldı. Canavarın gözü onun üstündeydi.

İyi tanıdığım bir kılıcı taşıyorsun. Sesi, Tané'nin zihninin köşesinde yankılanıyordu. *En son Beyaz* Wyrm*'un elindeydi. Kılıcı almak için onu öldürdün mü, şimdi beni öldürmeyi umduğun gibi?*

Tané elini irkilerek şakağına götürdü. İsimsiz Olan'ın hiddetini iliklerinde, başındaki boşluklarda hissedebiliyordu.

"Daha da yaklaşmamız lazım," dedi Onren nefes nefese.

Norumo tekrar dizilişteki yerine doğru ilerliyordu ancak o da Onren kadar zor nefes alıyordu. Isı pullarındaki nemi kurutmuştu.

İçindeki ateşin kokusunu alıyorum Doğu'nun kızı. Çok yakında küllerin denize dağılacak. Deniz böcekleriyle yüzenlere uygun bir son.

Tané'nin gözlerinden yaşlar akıyordu. Başı çatlayıp ikiye ayrılacak gibiydi.

"Tané, ne oldu?"

"Onren," dedi nefes nefese, "sesini duyuyor musun?"

"Kimin sesini?"

O beni duyamaz. Sadece irfan ağaçlarının tadına bakmış olanlar duyabilir, dedi İsimsiz Olan. Tané ızdırap içinde hıçkırdı. *Ben gizli ateşten doğdum, size sadece bir kıvılcım veren hayati ocakta işlendim. Yaşadığınız sürece ben de içinizde yaşayacağım, her düşünce ve her hatıranızda.*

Dizilişin kalanından ayrılmış olan Seiiki ejderhalarından biri İsimsiz Olan'a çarptı. Tané'nin zihnindeki bozukluk bir anda patladı. Tané titreyerek Onren'in üstüne yığıldı.

"Tané!"

Sürü Norumo'ya saldırıyordu. Neredeyse canavar kadar büyük olan İmparatorluk Ejderhası zorla sürünün içinden kendine bir yol açtı, heybetli bir şekilde kükredi ve İsimsiz Olan'a pençeleriyle saldırdı. Altın kıvılcımlar uçtu ve o asırlık zırhta ilk kez oluklar belirdi. İsimsiz Olan dişlerini göstererek başını çevirdi ama İmparatorluk Ejderhası onun ulaşamayacağı kadar uzaklaşmıştı bile.

Onren elini yumruk yapıp havaya salladı. "Seiiki için!" diye haykırdı. Diğer biniciler de onu tekrar etti.

Tané boğazı acıyana kadar bağırmaya devam etti.

Deniz Generali savaş kabuğunu üfleyerek ikinci bir akın için ejderhaları çağırdı. Bu defa yüzleştikleri sürü daha da büyüktü, kanatlardan oluşan bir duvar gibiydi. Dört bir yandaki ateş soluyanlar gemilerle uğraşmayı bırakıp efendilerini savunmaya geliyorlardı. İsimsiz Olan'ın etrafında safları sıklaştırdılar, canavarsa filoya gitgide daha da yaklaşıyordu.

"Onları aşamayız." Onren eyeri tuttu. "Norumo, bizi öne götür."

Norumo alçak sesle hırlayıp ataların yanına geçti. Deniz Generali onlara doğru dönerken Tané gerildi. Onren bir yelpaze açıp Deniz Generali'ne taarruza ara vermesini işaret etti.

Deniz Generali de yelpazeyle karşılık verdi. Onların İsimsiz Olan'a tepeden yaklaşmasını istiyordu. Diğer biniciler de mesajı ötekilere iletti.

Yukarı, aya doğru uçtular. Kusursuz bir uyumla aşağı dalmaya başladıklarında Tané gözlerini kıstı. Rüzgâr saçlarını sökecekmiş gibi esiyordu. Ascalon'a uzanıp kılıcı kınından çıkardı.

Bu defa İsimsiz Olan'a darbe indirecekti.

Bir an, ateş soluyanlar onları karşılamak için yükseliyorlardı. Sonraki an Tané'nin tek görebildiği karanlıktı.

Norumo kükredi. Pullarının arasından mavi bir ışık parladı, ardından ağzından şimşek patladı. Tané'nin bütün tüyleri diken diken dolu. Norumo bir kanatlı yılanı boynuzlarıyla deşerken kargaşanın içinde bir şimşek daha çaktı. Onren'in yanından geçti, zırhından sekti ve Tané'nin kolundaki çıplak deriye çarptı.

Tané kalbinin durduğunu hissetti.

Şimşek bir *wyvern*'a çarptı ama ondan önce Tané'nin giysileri alev almıştı. Onren onun adını haykırırken Tané ejderhanın sırtından fırladı ve gökteki kaosun ortasına düştü.

Rüzgâr gömleğindeki ateşi söndürse de derisinin altındaki beyaz, sıcak alevi söndüremiyordu. Bir anlığında Tané ağırlığı yokmuş gibi hissetti. Hiçbir şey duyamıyor, göremiyordu.

Etrafında olup bitenleri tekrar fark edebilmeye başladığında ateş soluyanlar çok yukarısındaydı, altındaki siyah denizse hızla yaklaşıyordu. Ascalon elinden fırlayıverdi. Bir saniyeliğine gümüşün ışıltısını gördü, ardından kılıç yok oldu.

Başarısız olmuştu. Kılıç kaybolmuştu. Bugünün sonunda onları bekleyen tek şey ölümdü.

Umudunu yitirmişti ancak bedeni pes etmeyi reddediyordu. Uzun zaman önce içine gömdüğü bir içgüdü, eğitimine uymasını söylüyordu. Öğrenme Evleri'ndeki her öğrenci, ejderha sırtından düşerlerse hayatta kalma şanslarını nasıl artırabileceklerini öğrenirlerdi. Tané yüzünü Boşluk'a döndü ve denizi bağrına basacakmış gibi kollarını açtı.

Sonra altında puslu yeşilden bir bayrak belirdi. Bir kuyruk kıvrılarak Tané'yi yakaladı.

"Seni tuttum küçük kardeşim." Nayimathun, Tané'yi kaldırıp sırtına koydu. "Sıkı tutun."

Tané parmaklarını ıslak pullara dayadı.

"Nayimathun," dedi nefesi kesilerek.

Omzundan sağ koluna, oradan da boynuna kadar parlak kızıl dallar yayılıyordu.

"Nayimathun," dedi nefes nefese, "Ascalon'u kaybettim."

"Hayır," dedi Nayimathun. "Bu iş bitmedi. Kılıç *Dans Eden İnci*'nin güvertesine düştü."

Tané aşağıdaki gemilere baktı. Kılıcın sonsuz siyah sudan kaçabilmiş olması imkânsız görünüyordu.

Kara barut patlarken gemilerden biri daha parçalara ayrıldı. Kanayan ve kanadı yaralanmış olan Fýredel başını geriye atıp derinlerden gelen bir sesle uzun uzun haykırdı. Tané bile bunun ne olduğunu biliyordu. Bir savaş narası.

Başlarının üstündeki sürü bir anda karmaşaya boğuldu. Tané onları izlerken ateş soluyanların yarısı İsimsiz Olan'dan ayrılıp Fýredel'e doğru uçmaya başladı.

"Şimdi," diye bağırdı Tané. "Şimdi Nayimathun!"

Ejderhası tereddüt etmedi. Düşmana doğru uçtu.

"Göğsünü hedef al." Tané beline astığı kılıcı kınından çıkardı. Yağmur yüzünü dövüyordu. "Zırhın pullarını delip geçmemiz lazım."

Nayimathun dişlerini gösterdi. Öncü kıtadan geriye kalan ateş soluyanların arasından onlara toslayarak geçti. Diğer ejderhalar ona seslense de Nayimathun onlara kulak asmıyordu. Ateş kükreyerek üzerlerine gelirken İsimsiz Olan'ın üstünden uçtu ve kendini onun bedenine sardı, böylece başı onunkinin altında, dişlerinin ve alevinin erişemeyeceği yerdeydi. Tané, Nayimathun'un pullarının cızırdamaya başladığını duydu.

"Git Tané," dedi Nayimathun zorla.

Tané korkusunu unutarak ejderhanın sırtından atladı ve bir pula tutundu. Sıcaklık zırh eldivenini bile aşarak elini yaktı ama Tané, İsimsiz Olan'a tırmanmaya devam etti; zırhının her levhasına birer birer uzanıyor, jilet keskinliğindeki kenarları tutunmak için kullanıyor, boynunun tepesinden aşağıya doğru pulları sayıyordu. Yirminci pula ulaştığında levhadaki kusuru gördü; pul, altındaki yara izi yüzünden düzgün bir şekilde oturmuyordu. Tané bir eliyle tutunarak kılıcını pulun altına soktu, ayaklarını bir aşağıdaki pula bastı ve tüm gücüyle kılıcın kabzasına asıldı.

İsimsiz Olan ağzını açıp cehennemi püskürttü, ateş onu ter içinde bırakmasına ve nefes almasını zorlaştırmasına rağmen Tané pula asılmaya devam etti. Harcadığı çaba yüzünden haykırarak tüm ağırlığını kılıca verdi.

Kılıç kırıldı. Üç metre kadar düşmüştü ki elini uzatıp başka bir pulu yakaladı.

Kolları titriyordu. Kayıp düşecekti.

Ardından Tané'nin iliklerine işleyen bir savaş çığlığı atan Nayimathun şaha kalktı. Kılıcın kabzasını dişleriyle yakaladı. Başını sertçe çevirdi ve pulu zırhtan kopardı.

İsimsiz Olan'ın etinden buhar yükseldi. Tané buharın onu yakmasına engel olmak için bir kolunu uzattı ve... Zırhtan düştü.

Parmakları nehirotundan bir yeleyi buldu. Tané tekrar Nayimathun'un sırtına tırmandı. Ejderhası anında İsimsiz Olan'ı bıraktı ve yanarak kurumuş pullarla okyanusa doğru daldı. Tané sıcak metalin iğrenç kokusuyla boğuluyordu. İsimsiz Olan arkalarından geldi, açık ağzından boğazındaki kıvılcımlar görülebiliyordu. Jilet keskinliğindeki dişler kuyruğuna iyice yaklaşırken Nayimathun ağıt yaktı.

Ses Tané'nin içinden çığlıklar atarak geçti. Bıçağı eline aldı, arkasını döndü ve bıçağı, siyah gözlerin deliklerine fırlattı. İsimsiz Olan ağzını açtı ama et ve pul paramparça olup dört bir yana saçılmıştı bile. Nayimathun sarsılarak ondan uzaklaştı, etrafına kanlar saçarken Boşluk'a doğru düştü.

"Nayimathun..." Tané onun ismini söylerken hıçkırdı. "Nayimathun!"

Yağmur gümüşe döndü.

Ejderhasının tek söyleyebildiği, "Kılıcı bul," oldu. Sesi gitgide soluyordu. "Bu iş burada bitmeli. Şimdi."

Asker partizanıyla Ead'a doğru hamle yaptı, neredeyse silahını Ead'ın yanağına indiriyordu. Yüzü terliydi, altına işemişti ve öyle titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu. "Savaşmayı kes kafasız budala," diye bağırdı Ead ona. "Silahını bırak, yoksa bana başka seçenek bırakmazsın."

Asker zincir zırh ve pullu bir miğfer giymişti. Yorgunluktan gözlerine kan oturmuştu ama akla mantığa sığmayan bir şeyin pençesindeydi. Silahını tekrar Ead'a doğru savurdu, hamlesi sarsaktı, Ead onun kolunun altına eğilip kılıcını yukarı doğru sapladı ve adamı karnından omzuna kadar ikiye yardı.

Adam Ejderik Donanma'dan geliyordu. Donanmanın askerleri ele geçirilmiş gibi savaşıyorlardı, belki gerçekten de öylelerdi. Bu savaşı kaybederlerse Cárscaro'daki ailelerine neler olacağının korkusu onları ele geçirmişti.

İsimsiz Olan gemilerin çok yukarısında daireler çiziyordu. Ead o çırpınır ve soluk yeşilden bir kurdele düşerek ondan uzaklaşırken canavarı izledi. Ejderik dilin sesi dalgaların üstünde yankılandı.

"Kılıç," diye haykırdı Fýredel. "Kılıcı bulun!"

Yscal askerlerin yarısı emre uymak için çırpındı, diğerleri denize atladı. Gemileri koruması için kullanılan mumla beraber suyun içinde kan da yayılıyordu.

Bir *wyvern* tepelerinden uçup bir dizi enkazı ateşe verdi. Askerler ve denizciler canlı canlı yanarken ulumalar yükseldi.

Ead kanlar içindeki elini alçalan cevherin üstüne örttü. Cevherin hafif bir uğultusu vardı. Ufak bir nabız.

Kılıcı bul.

Cevher kendine sesleniyordu. Yıldızları arıyordu.

Başka bir cesedin üstünden geçip pruvaya doğru ilerledi. Uğultu kayboldu. Tekrar geminin kıçına doğru yürümeye başladığında ses tekrar arttı. En yakınlardaki gemi *Dans Eden İnci*'ydi, dosdoğru karşısındaydı ve hâlâ batmamıştı.

Ead suya daldı. Bedeni suyun derinliklerine dalıp dalgaları ikiye yardı. Daha çok barut alev alırken bir ışık patlaması yolunu aydınlattı.

Zāla'nın kızı.

Kafasının içindeki sesi tanıyordu. Ses fazla berrak, fazla yumuşaktı, sanki konuşan kişi Ead'ın onun nefesini hissedebileceği kadar yakındaydı ama suyun altındayken ses Boşluk'un kendisinden yükseliyor gibiydi.

İsimsiz Olan'ın sesi.

Adını biliyorum Eadaz uq-Nāra. Hizmetkârlarım korku dolu seslerle fısıldarlardı adını. Portakal ağacının köklerinden birinden bahsederlerdi, o kök dünyanın en uzak köşelerine kadar uzanır ve hâlâ güneş kadar altın rengi bir ışıkla yanarmış.

Ben Cleolind'in nedimesiyim yılan. Onunla nasıl konuşacağını bir şekilde biliyordu. *Bu gece onun görevini tamamlayacağım.*

Ead yüzmeye başladı. Tenine değen beyaz cevher şakıyordu sanki.

Canını vermene gerek yok. Ead yüzeye çıkıp yüzmeye devam etti. *Kalbinde başka bir ateş yanıyor. Onun yerine benim hizmetkârım ol, ben de Sabran Berethnet'in canını bağışlayayım. Bunu yapmazsan,* dedi ses, *onu mahvederim.*

Önce beni mahvetmen gerekir. Gördük ki o da hiç kolay değil.

Gemiye tırmanıp doğruldu.

Öyle olsun.

İsimsiz Olan, tüm halkların yıkımı, gemiye doğru atıldı.

Boşluk'taki her ateş söndü. Ölüm yukarıdan bir gölge olarak inerken Ead'ın tek duyabildiği korku dolu çığlıklardı. Karanlığı yalnızca yıldız ışığı deliyordu ancak Ascalon o ışıkta parıldıyordu.

Ead *Dans Eden İnci*'nin bir ucundan ötekine koştu. Dünya kararda da kararda, ta ki geriye sadece kalbinin atışı ve kılıcın kendisi kalana dek. O gün Lasia'da hissettiği gücü tekrar ona bahşetmesi için Ana'ya dua etti.

Doğaüstü metal dokunuşuna yanıt veriyordu, canlıydı. İsimsiz Olan ağzını açtı, ağzında beyaz bir güneş yükseldi. Ead onun zırhının koptuğu yeri görebiliyordu. Kalyba'nın yaptığı, Cleolind'in kullandığı, bin yıl boyunca şarkılarda yaşamış olan kılıcı havaya kaldırdı.

Kabzasına kadar ete soktu.

Ascalon onu kör edecek kadar parladı. Bir an ellerindeki derinin ateşle içten içe kaynadığını gördü, ardından –bir an, bir çağ, arada bir süre geçti– kılıç ellerinden zorla koparıldı. Ead güvertenin öbür ucuna fırladı, küpeştenin üstünden suya düştü. Pullar *Dans Eden İnci*'nin üstüne yığılıp gemiyi sancak misali böldü.

Az önceki hissettiği güç geldiği gibi hızla kaybolmuştu.

Ana'nın aksine Ead kılıcı İsimsiz Olan'ın kalbine saplamıştı ancak bu yeterli değildi. Canavarın ölmesi için Boşluk'a zincirlenmesi gerekiyordu. Ead'ın da bir anahtarı vardı.

Cevher önünde, suyun içinde süzülüyordu. İçindeki yıldız karanlığı aydınlatıyordu.

Ead sonsuza dek uyumak istiyordu.

Gölgelerin arasında başka bir ışık parladı. Engin bir çift gözde ışıldayan şimşek.

Tané ve ejderhası. Bir el suyun içinden ona uzandı, Ead eli tuttu.

Okyanustan çıkıp yıldızlara doğru yükseldiler. Tané bir elinde mavi cevheri tutuyordu. İsimsiz Olan Boşluk'ta çırpınıyordu, başını geriye atmıştı, dünyanın kabuğundan lav fışkırır gibi ağzından ateşler fışkırıyordu. Ascalon hâlâ göğsüne saplıydı.

Tané sağ eliyle Ead'ın elini tutup parmaklarını parmaklarına doladı, böylece alçalan cevheri ikisi de tutuyordu. Cevher Ead'ın yavaş yavaş ölen nabzına yaslandı.

"Beraber," diye fısıldadı Tané. "Neporo için. Cleolind için."

Ead yavaşça diğer eliyle uzandı ve yükselen cevherin etrafında parmaklarını birbirine doladılar.

Düşünceleri aldığı her nefesle beraber bayılmaya yaklaştığını söylüyordu ancak damarlarında akan kan ne yapacağını biliyordu. İçgüdüydü bu, ağacın kendisi kadar derin köklü ve kadim bir içgüdü.

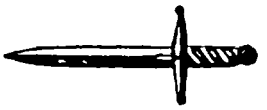
Okyanus emirlerine uyarak yükseldi. Bu nihai oyunu sırayla oynuyorlardı, birbirlerini hiç bırakmadan.

Onu bir koza misali sardılar, dalgalarla dikiş yapan iki terzi gibilerdi. İsimsiz Olan'ı denizle iç içe dikerler ve karanlık, kalbinde yanan sıcak kömürü söndürürken havaya buhar saçılıyordu.

İsimsiz Olan son bir kez Ead'a baktı, Ead da ona. Ascalon'un yara açtığı yerde kör edici parlaklıkta bir ışık vardı. Dağın Canavarı bir çığlık attı, ardından kayboldu.

Ead nefes aldığı sürece o sesi duyacağını biliyordu. Çölde yankılanan bir şarkı misali o ses de huzursuz rüyalarına yayılacaktı. Doğu ejderhaları, düşmanlarının mezarına girdiğini görmek için onun ardından suya daldılar. Deniz hepsinin tepesine kapandı.

Boşluk artık hareketsizdi.

72

Batı

Eğirmenler'in eteğinde *wyrm* Valeysa bir zıpkınla öldürülmüştü. Dört bir yanındaki topraklar insan ve *wyrm* cesetleriyle doluydu.

Fýredel, Ejderik bölgeyi savunmak için geride kalmamıştı. Onun yerine Kuzey, Güney ve Batı'nın birleşmiş ordusunu tarumar etmeleri için erkek ve kız kardeşini çağırmıştı. Kardeşleri başarısız olmuştu. Fýredel'e gelince, İsimsiz Olan dalgaların altında kaybolur kaybolmaz havalanmıştı ve canavarın takipçileri bir kez daha dağılmıştı.

Yscalin'de güneş doğuyordu. Gün ışığı kan ve yanıkların, ateş ve kemiklerin üstüne düştü. Onren adındaki Seiikili bir kadın, Loth'u ejderha sırtında buraya getirmişti, böylece Loth, Margret'ı bulabilecekti. Harap olmuş düzlüklerde beklerken Loth bakışlarını zorla Cárscaro'ya çevirdi.

Bir zamanlar muhteşem olan şehirden dumanlar yükseliyordu. Kimse ona Donmata Marosa'nın bu geceden sağ çıkıp çıkamadığını söyleyememişti. Bilinen *bir şey* vardı: Kraliçeler katili Kral Sigoso ölmüştü. Mahvolmuş cesedi Niunda Kapısı'nda asılıydı. Cesedi gören askerler görevlerini terk etmişti.

Loth prensesin sağ olması için dua ediyordu. Tüm kalbiyle Donmata'nın sarayda, taç giymeye hazır olması için dua etti.

Sahra hastanesi savaşın başladığı yerden bir fersah uzaktaydı. Bir yabani derenin yakınlarına çok sayıda çadır kurulmuştu, çadırların dışında her ulusun bayrağı dalgalanıyordu.

Yaralılar acıyla haykırıyorlardı. Bazılarında kemiklerine kadar inen yanıklar vardı. Bazıları o kadar kanla kaplıydı ki tanınmayacak haldelerdi. Loth ölümcül seviyede yaralananlar arasında Ersyr Kralı Jantar'ı gördü, savaşçılarının arasında yatıyordu, dört bir yandan onunla ilgileniliyordu. Bacağı parçalanmış olan bir kadın bir deri parçasını ısırırken berber hekimler bacağını dizinin altından testereyle kesiyordu. Şifacılar kova kova su getiriyorlardı.

Margret'ı Inys yaralılarına ayrılmış bir çadırda buldu. Sirke kokusu dışarı çıksın diye çadırın etekleri açıktı.

Margret eteğinin üstüne bir önlük bağlamıştı, önlük kan lekeleriyle doluydu. Bir ot yatağın üstünde kıpırdamadan uzanan, yara bereyle dolu Sör Tharian Lintley'nin yanında diz çökmüştü. Lintley'nin çenesinden şakağına uzanan derin bir yara vardı. Yara özenle dikilmiş olsa da iz kalacaktı.

Margret başını kaldırıp Loth'a baktı. Bir an boyunca onun kim olduğunu unutmuş gibi bakışları mahmurdu.

"Loth."

Loth kız kardeşinin yanında diz çöktü. Margret ona yaslanınca onu kollarının arasına aldı, çenesini başının üstüne koydu.

"Bence iyileşecek." Meg duman kokuyordu. "Onu yaralayan bir askerdi. *Wyrm* değil."

Kız kardeşi iyice onun göğsüne sokuldu.

"İsimsiz Olan öldü." Loth onun alnına bir öpücük kondurdu. "Bitti Meg."

Margret'ın yüzünde kül lekeleri vardı. Gözleri yaşlarla doldu, titreyen elini ağzına bastırdı.

Dışarıda, bir yaban gülü kadar pembe bir ışık çizgisi ufka yayıldı. Yeni bir bahar şafağı Eğirmenler'e yayılırken birbirlerine sımsıkı sarılıp şafağın göğü süslemesini izlediler.

73

Batı

Mentendon Bağımsız Devleti'nin başkenti Brygstad, Batı'da eğitimin ve öğrenmenin merkeziydi. Niclays yıllarca bu sokaklara dönmeyi hayal etmişti.

Hepsinde çan duvarı olan uzun ve dar evler karşısındaydı. Güzel çatılar karşısındaydı. Şehrin kalbinden yükselen Aziz'in Mabedi'nin kanca süslü kulesi karşısındaydı.

Niclays Roos ısıtmalı bir at arabasında, kürk işlemeli bir pelerine sarınmış halde oturuyordu. Ascalon Sarayı'nda geçirdiği nekahet dönemi esnasında Yüce Prenses Ermuna mektup yazarak onu sarayında görmek istediğini söylemişti. Doğu'ya dair bilgisinin Mentendon'la Seiiki arasındaki ilişkiyi zenginleştirmeye faydası olacağını yazmıştı. Hatta On İki Göl İmparatorluğu'yla yeni bir ticaret anlaşması yapmak amacıyla düzenlenecek müzakereleri başlatmaya yardım etmesi de istenebilirdi.

Niclays hiçbirini istemiyordu. O saray hayaletlerle doluydu. O koridorlarda yürürse tek göreceği, geçmişinin hayaletleri olacaktı.

Yine de gidip kendini göstermesi gerekiyordu. Kimse kraliyetten gelen bir daveti reddetmezdi, özellikle de tekrar sürgüne gönderilmek istemiyorsa.

Fayton Güneş Köprüsü'nün üstünden geçti. Niclays camdan, donmuş Bugen Nehri'ne ve yitirdiği şehrin karla örtülü kulelerine baktı. Saraya ilk geldiğinde bu köprüden yaya olarak

geçmişti, Rozentun'dan buraya saman arabasıyla gelmişti. O günlerde faytonlara parası yetmiyordu. Annesi pek de haksız olmayan biçimde eğitiminin ücretine denk olan mirasını ondan esirgemişti. Elindeki tek şey sivri dili ve sırtındaki gömleğiydi.

Bunlar Jannart'a yetmişti.

Şimdi sol kolunun dirseğinden aşağısı yoktu. Kolu zaman zaman ağrısa da acıyı görmezden gelmek kolaydı.

Dans Eden İnci'de ölüm yanağına bir öpücük kondurmuştu. Inysli hekimler en kötüsünü atlattığına, kolundan geriye kalan kısmın iyileşeceğine dair ona güvence vermişlerdi. Niclays Inysli hekimlere hiç güvenmemişti –birçoğu sahte hekimlerdi– ancak onlara inanmak dışında bir şansı yoktu.

İsimsiz Olan'ı Gerçek Kılıç'la ölümcül olarak yaralayan Eadaz uq-Nāra'ydı. Sonra bir de bu bir gece için yeterli bir kahramanlık değilmiş gibi o ve Tané Miduchi, cevherlerle İsimsiz Olan'ın sonunu getirmişlerdi. Bu efsanevi bir şeydi, bir şarkıda kutsallaştırılacak bir hikâyeydi ve... Niclays bütün olay boyunca uyumuştu. Bu düşünce dudaklarının hafifçe kıvrılmasına neden oldu. Jannart duysaydı gülmekten karnına ağrılar girerdi.

Şehrin bir yerinde çanlar çalıyordu. Birileri bugün evlenmişti.

At arabası Bağımsız Devlet Tiyatrosu'nun yanından geçti. Bazı geceler Edvart önemsiz bir lord kılığına girip bir opera, konser ya da oyun izlemek için Jannart ve Niclays'le beraber saraydan sıvışırdı. Daha sonra hep Eski Mahalle'ye içmeye giderlerdi ki Edvart bir süreliğine kafasını dağıtabilsin. Niclays gözlerini kapadı, uzun zaman önce ölmüş olan arkadaşlarının kahkahalarını hatırladı.

En azından dostlarından bazıları ölmemeyi başarabilmişti. Cárscaro Kuşatması'ndan sonra Laya'yı bulmak için bir arama ekibi gönderilmişti. Niclays *Dans Eden İnci*'de alevler içinde yatarken mahkûm edildikleri mağaraya dair belirli şeyler hatırlayabilmişti, özellikle de duvarlardaki kıvrım kıvrım kırmızı damarları.

Onu İfritdağı'nda bulmuşlardı. Susuzluktan ölmek üzere olan Laya'yı bir sahra hastanesinde tekrar sağlığına kavuşturmuşlardı, Yüce Hükümdar Kagudo onu Nzene'ye bizzat kendi gemisiyle götürmüştü. Laya onlarca yıl sonra nihayet evine kavuşmuştu ve onu ziyaret etmesi için çoktan Niclays'e mektup yazmıştı bile.

Niclays yakında gidecekti, Mentendon'un yerli yerinde olduğuna emin olacak kadar burada vakit geçirdikten sonra. Her şeyin gerçek olduğundan emin olmak için.

Fayton Brygstad Sarayı'nın kapılarının dışında durdu; saray, koyu renk kum taşından yapılma, ağırbaşlı görünen ancak içinde beyaz mermer ve yaldızlı bir iç mekân saklayan bir yapıydı. Bir uşak faytonun kapısını açtı.

"Hekim Roos," dedi. "Majesteleri Yüce Prenses Ermuna, sizi Ment Sarayı'nda ağırlamaktan onur duyar."

Niclays'in gözleri yandı. En üstteki odanın renkli camlı çatı penceresini görebiliyordu.

"Henüz değil."

Uşak afallamış gibiydi. "Beyefendi," dedi, "Majesteleri Prenses öğle vakti sizinle görüşecek."

"Öğle vakti diyorsun evladım. Henüz öğle olmadı." Arkasına yaslandı. "Eşyalarımı alabilirsin ama Eski Mahalle'ye gideceğim."

Uşak pek de istekli olmayan bir şekilde diğerlerine emir verdi.

Fayton şehrin kuzeyinde dolaştı; kitapçıların, müzelerin, belediye binalarının, fırınların yanından geçti. Bu manzaralara aç olan Niclays dirseğini pencereye yaslayıp başını dışarı uzattı. Açık pazardan kokular yükseliyordu, Niclays Orisima'dayken bu kokuları o kadar sık hayal etmişti ki. Zencefilli çörek ve şekerli ayva. Bıçağın düz yüzüyle ortadan ikiye ayırıp içindeki armudu, peyniri ve haşlanmış yumurtayı ortaya çıkaracağınız turtalar. Üstüne tatlı konyak dökülmüş krepler. Nehir kenarında yaptığı yürüyüşler esnasında yemeyi sevdiği elma tartları.

Her köşedeki tezgâhlarda kitapçıklar ve makaleler satılıyordu. Bu manzara Niclays'in aklına dünyanın öbür tarafındaki dostlarını, Purumé ve Eizaru'yu getirdi. Deniz yasağı kalkarsa belki bu sokaklarda beraber dolaşabilirlerdi.

Fayton Brunna Meydanı'na çıkan bir sokak üstündeki pejmürde görünüşlü bir hanın önünde durdu. Hanın tabelasındaki altın rengi boya dökülmüştü ancak içeri girdiğinde Şaşaalı Güneş tıpkı hatırladığı gibiydi.

Sarayla yüzleşmeden önce Niclays'in yapması gereken bir şey vardı. Hayalet onu bulmadan o, hayaletleri bulacaktı.

Mentendon halkı için, doğulan yere gömülmek bir gelenekti. Sadece nadir durumlarda insanların başka bir yerde toprağa verilmesine izin verilirdi.

Jannart da o nadir vakalardan biriydi. Geleneğe göre Zeedeur'a gömülmesi gerekse de yasla kendini kaybetmiş olan Edvart, Lievelyn Hanesi üyelerinin toprağa verildiği Gümüş Mezarlık'a gömülme onurunu bahşetmişti en yakın dostuna. Çok geçmeden Edvart da daha bebek olan kızıyla beraber terleme hastalığına yakalanmış ve ikisi de Jannart'ın yanına gömülmüşlerdi.

Eski Mahalle'den mezarlığa kısa bir yürüyüşle gidilebiliyordu. Mezarlığın topraklarını örten kar kalın ve dokunulmamıştı.

Niclays anıt mezarı hiç ziyaret etmemişti. Onun yerine inkârla sarsılmış halde Inys'e kaçmıştı. Ahirete inanmadığından bir parça taşla konuşmanın mantığını hiç anlamamıştı.

Anıt mezarın içi buz gibiydi. Kaymak taşından yapılma bir heykel, mezarın üstünde uzanıyordu.

Niclays heykele yaklaşırken derin bir nefes aldı. Heykeltıraş her kimse, Jannart'ı kırklarının başlarındayken iyi tanıyor olmalıydı. Heykelin üstünde, Aziz'in ölümde ona inananları korumasını temsilen bir kalkan vardı, kalkanın üstündeyse bir yazı yazıyordu.

JANNART UTT ZEEDEUR
GECE YARISI GÜNEŞİNİ DÜNYADA DEĞİL KENDİ İÇİNDE ARA

Niclays elini sözcüklerin üstüne koydu.

"Kemiklerin arkamda kaldı, önümdeyse hiçbir şey yok. Sen ölüsün, ben de yaşlı bir adamım," diye mırıldandı. "Çok uzun zaman senden nefret ettim Jannart. Senden önce öleceğime inanırken çok rahattım. Belki bunu sağlama almaya bile çalışmıştım. Senden nefret ettim, hatırandan nefret ettim çünkü ilk sen gittin. Beni terk ettin."

Boğazında bir yumruyla arkasını döndü. Sırtını mezara yaslayıp yere çöktü ve kollarını dizlerinin arasında birleştirdi.

"Onu yüzüstü bıraktım Jan." Sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı. "Kendimi kaybettim, torununu unuttum. Kurtlar Truyde'u sardığında yanında değildim, onları kovamadım.

"Ben..." Niclays başını iki yana salladı. "Ölmeyi düşündüm. Beni *Dans Eden İnci*'nin güvertesine çıkardıklarında denizin yanmasını izledim. Karanlıktaki aydınlığı. Ateşi ve yıldızları. Boşluk'a baktım, az kalsın kendimi suya bırakacaktım." Kuru bir şekilde güldü. "Sonra geri adım attım. Yaşayamayacak kadar kederli, ölemeyecek kadar korkaktım ama... Sen beni o seyahate bir sebepten yolladın. Seni onurlandırmak için düşünebildiğim tek yol yaşamaya devam etmekti.

"Sen beni sevdin. Koşulsuzca. Olabileceğim adamı gördün. Ben de o adam olacağım Jan. Dayanacağım gece yarısı güneşim." Bir kez daha o taştan yüze, yaşadığı zamankine çok benzeyen o dudaklara dokundu. "Kalbime tekrar atmayı öğreteceğim."

Onu karanlıkta bırakmak acı veriyordu. Yine de bıraktı. O kemikler Jannart'ı özgür bırakalı çok olmuştu.

Dışarıda kar biraz hafiflemiş olsa da hava hâlâ ayazdı. Niclays yanaklarındaki buz gibi gözyaşlarıyla mezarlığın çıkışına ilerlerken dövme demirden kapılar aralandı ve mezarlığa, samur

kürkü işlemeli bir pelerin giyen bir kadın girdi. Kadın başını kaldırdığında dudakları aralandı ve Niclays donakaldı.

Onu çok iyi tanıyordu.

Aleidine Teldan utt Kantmarkt mezarlıkta dikiliyordu.

"Niclays," diye fısıldadı.

"Aleidine," diye yanıtladı Niclays şaşkınlıkla.

En güzel yaşlarında olduğu kadar hoş bir kadındı hâlâ. Her zamanki gibi gür, kızıl kahve saçlarına aklar düşmüştü, saçlarını topuz yapmıştı. Aşk düğümü yüzüğü hâlâ elindeydi ancak olması gerektiği gibi işaret parmağında değildi. Yine de onun yerine başka yüzük takmamıştı.

Birbirlerine bakakaldılar. Kendini ilk toparlayan Aleidine oldu. "Gerçekten de dönmüşsün." Neredeyse bir gülüşü andıran bir ses döküldü dudaklarından. "Dedikodular duymuştum ama inanmaya cesaret edemedim."

"Evet, döndüm. Bazı zorlukların ardından." Niclays kendini toparlamaya uğraşsa da yutkunamıyordu bile. "Ben, şey... Şimdi burada mı yaşıyorsun yani? Brygstad'ı kastettim tabii. Mezarlığı değil."

"Hayır hayır. Hâlâ İpek Salon'da yaşıyorum ama Oscarde artık Brygstad'da yaşıyor. Onu ziyaret etmeye gelmiştim, Jannart'ı da ziyaret edeyim dedim."

"Tabii."

Bir anlığına aralarında bir sessizlik oldu.

"Beraber bir oturalım Niclays," dedi Aleidine kısacık gülümseyerek. "Lütfen."

Niclays bunun ne kadar akıllıca olduğundan emin olamasa da mezarlık duvarının yanındaki taş banka ilerleyen Aleidine'i takip etti. Aleidine banktaki karı süpürüp oturdu. Niclays onun, kakma işi cilalamak ya da Jannart'ın eve astığı portrelerin tozunu almak gibi genelde hizmetkârların yaptığı işleri yapmak için ne kadar ısrarcı olduğunu hatırlıyordu.

Bir süre sessizlik bölünmeden devam etti. Niclays düşen kar tanelerini izledi. Aleidine'i tekrar görürse ona ne söyleyeceğini yıllar boyu düşünmüştü. Şimdiyse aklına tek kelime dahi gelmiyordu.

"Niclays, kolun."

Pelerini açılmış, kolunun kesik kısmını ortaya çıkarmıştı. "Ah, evet. İster inan ister inanma ama korsanlar yaptı," dedi zorla gülümseyerek.

"İnanıyorum. Bu şehirde halk çok dedikodu yapıyor. Bir maceracı olarak ün kazanmışsın bile." Aleidine de karşılığında hafifçe gülümsedi. Gülümsemesi gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları derinleştiriyordu. "Niclays, Jannart'ın ölümünden sonra hiç... doğru düzgün konuşamadığımızın farkındayım. Çok çabuk Inys'e gittin ve..."

"Yapma." Sesi boğuktu. "Fark etmişsindir, biliyorum. O kadar yıl..."

"Seni kınamak değil amacım Niclays." Aleidine nazik bir tonla konuşuyordu. "Jannart'a çok değer veriyordum ama kalbi bana ait değildi. Bildiğin üzere evliliğimizi ailelerimiz ayarladı. Onun tercihi değildi." Kar taneleri kirpiklerine düşünüyordu. "Jannart olağanüstü bir adamdı. Tek istediğim onun mutlu olmasıydı. O mutluluk da sendin Niclays ve ben sana kin tutmuyorum. Hatta sana teşekkür ederim."

"Jannart senin dışında kimseyi sevmeyeceğine yemin etti. Bir mabette, şahitlerin önünde," dedi Niclays gergince. "Sen hep dindardın Ally."

"Öyleydim, öyleyim," dedi Aleidine. "Bu yüzden Jannart bana ettiği yemini bozmasına rağmen ben kendi yeminimi bozmayı reddettim. Öncelikle onu sevip korumaya yemin ettim." Narin elini Niclays'in elinin üstüne koydu. "Senin aşkına ihtiyacı vardı. Ona verdiğim sözleri onurlandırmanın en iyi yolu, senin aşkını yaşamasına izin vermekti. Senin de onu sevmene izin vermek."

Ciddiydi. İnancının içtenliği yüzünün her çizgisinden okunuyordu. Niclays konuşmaya uğraştı ancak sözcükler –her

neydilerse– boğazına takılmışlardı. Bunun yerine elini çevirip Aleidine'in elini tuttu.

"Truyde," dedi sonunda. "O nerede toprağa verildi?"

Aleidine'in gözlerindeki acı dayanılmazdı. "Kraliçe Sabran kemiklerini bana gönderdi," dedi. "Zeedeur'daki aile mezarımıza gömdük."

Niclays onun elini daha sıkı tuttu.

"Seni deli gibi özlüyordu Niclays," dedi Aleidine. "Jannart'a o kadar çok benziyordu ki. Gülümsemesinde, saçlarında, zekâsında onu görüyordum. Keşke onu bir kadın olarak görebilseydin."

Bir şeyler Niclays'in göğsünü itiyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Bunu içinde tutarken harcadığı çabayla çenesi titriyordu.

"Şimdi ne yapacaksın Niclays?"

Niclays ağzındaki keder tadını yuttu. "Genç prensesimiz bana sarayda bir yer teklif etmek istiyor," dedi, "ama profesör olmayı tercih ederim. Beni profesör olarak alacak bir yer olduğundan değil tabii."

"Prensesten iste," dedi Aleidine. "Brygstad Üniversitesi'nin seni açık kollarla karşılayacağına eminim."

"Amatörce simyayla uğraşan ve haftalarca korsanlar için çalışmış, sürgüne gönderilmiş bir adam," dedi Niclays kuru bir sesle. "Evet, sonraki neslin zihnini biçimlendirmesi için tam olarak da böyle birini isterler."

"Başkaları dünya hakkında yazı yazar, sen onların yazdığından kat kat fazla gördün dünyayı. Öğrencilere sunabileceğin irfanı bir düşün Niclays. Kürsülerin tozunu alıp ders kitaplarına can verebilirsin."

Bu olasılık Niclays'in içini ısıtıyordu. Bu fikri daha önce ciddi ciddi düşünmemişti ama belki de üniversiteyle onun adına görüşüp görüşemeyeceğini Ermuna'ya *gerçekten* sorabilirdi.

Aleidine anıt mezara doğru baktı. Nefesi gümüş bir duman halinde titreyerek yükseldi.

"Niclays," dedi, "hayatını burada farklı bir adam olarak geçirmek istersen anlarım ama... Zaman zaman gelip bana varlığınla keyif verirsen..."

"Elbette." Niclays onun eline hafifçe vurdu. "Elbette seni ziyarete gelirim Aleidine."

"Çok mutlu olurum. Bir de tabii seni sosyeteyle tekrar tanıştırabilirim. Çok sevdiğim bir arkadaşım üniversitede çalışıyor, bizim yaşlarımızda, seninle tanışmaktan çok memnun olacaktır. Adı Alariks. Astronomi öğretiyor." Gözleri parlıyordu. "Onu seveceğine *bayağı* eminim."

"Kulağa harika..."

"Ayrıca Oscarde, Oscarde seni tekrar görünce mutluluktan havalara uçacak. Tabii istediğin kadar benimle de kalabilirsin..."

"Fazlalık etmeyi kesinlikle istemem ama..."

"Niclays," dedi Aleidine, "sen ailedensin. Asla fazlalık etmezsin."

"Çok naziksin."

Birbirlerine baktılar, nezaketle içlerini dökmekten nefessiz kalmışlardı. Nihayet Niclays gülümsemeyi başardı, Aleidine de tebessüm etti.

"Şimdi," dedi, "Yüce Prenses'le görüşmen olduğunu duymuştum. Hazırlanman gerekmiyor mu?"

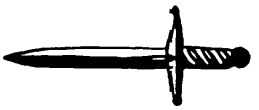
"Gerekiyor," diye kabul etti Niclays, "ama önce ufak bir iyilik isteyebilirim belki."

"Elbette."

"Bana," cep saatine baktı, "iki saat içinde gittiğimden beri Ostendeur'da olan her şeyi anlatmanı istiyordum. Yedi yıllık siyasete ve haberlere yetişmem lazım, yeni prensesimizin önünde aptal gibi görünmek de istemiyorum. Tarihçi olan Jannart'tı biliyorum," dedi neşeyle, "ama konu dedikodulara geldi mi işin ustası sendin."

Aleidine kıkırdadı. "Çok hoşuma gider," dedi. "Gel. Bugen boyunca yürüyebiliriz, sen de bana maceranı anlatırsın."

"Ah, canım leydim," dedi Niclays, "bir kitabı dolduracak kadar uzun bir hikâye o."

74

Batı

Kanaryaköşk'te Lord Arteloth Beck bir çalışma odasında çalışıyordu, bir tomar mektup ve deri kaplamalı bir defter de yanındaydı. Ebeveynleri bir haftalığına sözde manzara değişikliği olsun diye gitmişlerdi ancak Loth, annesinin onu geleceğe hazırlamaya çalıştığını biliyordu. Loth, Inys'deki en geniş bölgeden sorumlu, Erdemler Konseyi'nde yeri olan Altınhuş Kontu olacaktı.

Yıllar geçerken Loth da çalışmaya başlayan bir saat mekanizması gibi içinde bir şeylerin değişmesini ve kont olmaya hazır hissetmeyi ummuştu. Bunun yerine sarayda olmak için yanıp tutuşuyordu.

En yakın dostlarından biri ölmüştü. Ead'a gelince, Loth onun sonsuza dek Inys'de kalmayacağını biliyordu. İsimsiz Olan'ı öldürdüğü haberi yayılmıştı ve Ead bununla beraber gelen şöhreti istemiyordu. Er ya da geç rotası Güney'e dönecekti.

Saray onlarsız asla aynı olmayacaktı. Yine de Loth'un kendini bulduğu yer orasıydı. Sabran'ın daha birçok yıl hüküm süreceği yer de orasıydı. Loth onunla beraber sarayda, ülkelerinin kalbinde olmak ve Inys için yeni bir çağ, altın bir çağ başlatmak istiyordu.

"İyi akşamlar."

Margret çalışma odasına girdi.

"İnsan kapıyı çalar," dedi Loth esnemesini bastırmaya çalışarak.

"Çaldım ağabey. Hem de kaç kez." Bir elini Loth'un omzuna koydu. "Al. Sıcak şarap."

"Teşekkürler." Loth minnettarlıkla bir yudum aldı. "Saat kaç?"

"Yatmamız gereken saati çoktan geçti." Margret gözlerini ovuşturdu. "Tek başımıza olmak tuhaf, annemle babam olmadan. Burada ne yapıyorsun saatlerdir?"

"Her şeyi."

Defteri kapatırken Margret'ın onu izlediğini hissetti. Defter hane harcamalarıyla doluydu.

"Sarayda olmayı tercih edersin," dedi Margret nazikçe.

Onu fazla iyi tanıyordu. Loth şarabı içmekle yetindi, şarap karnındaki boşluğu ısıtıyordu.

"Ben Kanaryaköşk'ü hep sevdim. Sen de sarayı. Ne var ki ben ikinci çocuk olarak doğdum, sen de ilk çocuk, bu yüzden Altınhuş Kontu sen olmak zorundasın." Margret iç çekti. "Annem büyüdüğünde Altınhuş'a kök salacağın için buradan uzakta geçireceğin bir çocukluğu hak ettiğini düşündü muhtemelen. Aslında ikimizin de yanlış yere âşık olmasına neden oldu."

"Evet." Loth bu durumun abesliğine gülümsedi. "Yapacak bir şey yok."

"Bilmem. Inys değişiyor," dedi Margret gözünde bir parıltıyla. "Önümüzdeki birkaç yıl zor olacak ama bu ülkeye yeni bir suret kazandıracaklar. Ufkumuzu genişletmek için kendimize izin vermeliyiz."

Loth kaşlarını çatarak başını kaldırıp ona baktı. "Çok tuhaf şeyler söylüyorsun Meg."

"Bilgeler kendi zamanlarında pek takdir edilmezler." Loth'un omzunu sıktıktan sonra önüne bir mektup bıraktı. "Bu, bu sabah geldi. Biraz uyumaya çalış ağabey."

Odadan çıktı. Loth mektubun önünü çevirip mührü gördü.

Mühür Vetalda Hanesi'nin armudunu taşıyordu.

Loth'un kalbi sıkıştı. Mührü kırdı, zarif bir el tarafından rulo yapılmış mektubu açtı.

O mektubu okurken açık pencereden içeri bir meltem esti. Meltem, taze biçilmiş çimen, saman ve evinden çok uzaktayken özlemini duyduğu hayat gibi kokuyordu. Altınhuş'un kokularıydı bunlar.

Şimdi bir şeyler değişmişti. Kıyıya vuran köpüklü dalgalar misali başka kokular da karışıyordu hayallerine. Tuz, zift, soğuk deniz rüzgârı. Sıcak şarap, tarçın ve Hindistan ceviziyle tatlandırılmış. Bir de lavantayla. Yscalin rüyasını süsleyen o çiçeğin kokusu.

Tüy kalemini alıp yazmaya başladı.

Gül Köşkü'ndeki Mahrem Oda'da şömine için için yanıyordu. Buz her pencereyi dantel misali kaplamıştı. Loş odadaki Sabran tahta kanepeye sırtüstü uzanmıştı, şarap gevşemesine neden olduğundan her an uykuya dalabilirmiş gibi görünüyordu. Şöminenin yanında, yorgunluklarının zirvesini çoktan geçmiş halde Ead onu içine çekti.

Bazen Sabran'a bakarken kumulların tepesinde bir serabı kovalayan Kasvetli Kral olduğuna inanacak oluyordu. Sonra Sabran dudaklarını dudaklarına değdiriyor ya da ay ışığının altında yatağının yanına geliyor, böylece Ead da yaşadıklarının gerçek olduğunu anlıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Sabran ona baktı.

"Birkaç gün önce Sarsun geldi," diye mırıldandı Ead. "Chassar'dan mektup getirdi."

Kum kartalı süzülerek Ascalon Sarayı'na girip Ead'ın koluna konmuştu, yanında bir not taşıyordu. Ead'ın o notu okuyacak cesareti toplaması uzun zaman almış, okuduğunda duygularını toparlamasıysa daha da uzun sürmüştü.

Canım,

Boşluk'ta yaptıklarını duyduğumuzda hissettiğim gururu veya kalbinin her zamanki gibi güçlü attığını öğrenince hissettiğim rahatlamayı sözcüklerle tarif edemem. Başrahibe seni susturması için rahibeyi gönderdiğinde hiçbir şey yapamadım. Tam bir korkaktım ve seni yüzüstü bıraktım, Zâla'ya bunu asla yapmayacağıma dair söz vermeme rağmen.

Ne var ki asla benim korumama ihtiyacın olmadığını hatırlattın bana, sık sık yaptığın gibi. Sen kendi kalkanınsın.

Sana uzun zamandır beklediğin haberleri veriyorum. Kızıl Hanımlar, Başrahibe pelerinini kuşanman için Lasia'ya dönmeni istiyorlar. Kabul edersen kışın ilk günü seninle Kumenga'da buluşacağım. Rahibelerin, senin titremeyen eline ve mantıklı zihnine ihtiyaçları var. Hepsinden öte de yüreğine.

Umarım beni bağışlayabilirsin. Her halükârda portakal ağacı seni bekliyor.

"Katilin ben olduğuma dair haberler yayılmış," dedi Ead. "Bahşedebilecekleri en büyük onur bu."

Sabran yavaşça doğruldu.

"Senin adına mutluyum." Ead'ın elini tuttu. "İsimsiz Olan'ı öldürdün. Senin hayalindi bu." Bakışları buluştu. "Kabul edecek misin?"

"Gidersem," dedi Ead, "Manastır'ın geleceğini şekillendirebilirim." Parmaklarını parmaklarına doladı. "Ulu Batılılar'dan dördü öldü. Bu da *wyvern*'larının ve onların döllerinin ateşlerini kaybettiği anlamına geliyor ama ateşleri olmasa da dünyaya tehdit oluşturuyorlar. Nerede saklanıyorlarsa avlanıp öldürülmeleri lazım. Tabii bir de... Ortalarda dolaşan daha büyük bir düşman var."

"Fýredel."

Ead başını salladı. "Avlanması gerek," dedi, "ama Başrahibe olarak Kızıl Hanımlar'ın bu yeni dünyanın istikrarını korumak

için çalışmasını da sağlayabilirim. İsimsiz Olan'ın gölgesi dışındaki bir dünya bu."

Sabran ikisine de birer kadeh daha armut şarabı doldurdu. "Lasia'da yaşayacaksın," dedi dikkatli bir tonda.

"Evet."

Aralarındaki hava bir anda gerildi.

Ead beraber Inys'de bir yaşam kurabileceklerini düşünecek kadar saf olmamıştı hiç. Bir vikontes olarak bir kraliçeyle evlenebilecek konumdaydı ama kraliçenin eşi olamazdı. Daha fazla unvan ya da lütuf, mermer tahtın yanında bir yer istemiyordu. Bir kraliçeyle evlenmek yalnızca o kraliçenin diyarına sadık olmak demekti ve Ead'ın sadakati sadece ama sadece Ana'yaydı.

Ne var ki aralarındaki şeyi de inkâr edemezlerdi. Onun ruhuna şakıyan kişi Sabran Berethnet'ti.

"Seni ziyaret ederim," dedi Ead. "Çok... sık olmaz, biliyorsun. Başrahibe Güney'e aittir ama bir yolunu bulurum." Kadehi aldı. "Bunu sana daha önce söylemiştim Sabran, biliyorum ama böyle yaşamak istemezsen seni suçlamam."

"Seninle bir gün geçirmek uğruna elli yıl yalnız yaşarım ben."

Ead rahatlayıp onun yanına geçti. Sabran yukarı kaykıldı, bacakları birbirine sarmaş dolaş halde oturdular.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var," dedi Sabran. "On yıl kadar sonra tahttan feragat etmeyi düşünüyorum. Bu süreci de güç, Berethnet Hanesi'nden başka bir hükümdara yumuşak biçimde geçsin diye kullanacağım."

Ead kaşlarını kaldırdı.

"Halkın senin hanenin kutsallığına inanıyor," dedi. "Bunu onlara nasıl açıklayacaksın?"

"Onlara İsimsiz Olan öldüğü için Berethnet Hanesi'nin bin yıllık yemininin –onu uzak tutma sözünün– tamamlandığını söyleyeceğim. Sonra da Kagudo'ya verdiğim sözü onurlandıracağım," dedi. "Halkıma gerçeği söyleyeceğim. Galian konusunda. Cleolind konusunda. Büyük Erdemlik Reformu yaşanacak." Uzun

bir nefes verdi. "Çok zor olacak. Yıllarca inkâr edecek, öfkelenecekler ama bunun yapılması gerekiyor."

Ead onun bakışlarındaki çelikten iradeyi görebiliyordu. "Öyle olsun." Başını Sabran'ın omzuna koydu. "Peki senden sonra kim hüküm sürecek?"

Sabran yanağını Ead'ın alnına yasladı. "Bence başta Tanrısal Dükler'in sıradaki neslinden biri tahta geçmeli. Yeni hükümdar aristokrasiden gelirse insanlar onu benimsemeyi daha kolay bulur ama işin doğrusu... Geleceği çocuk peydahlamaya bağlı olan hiçbir ülkenin istikbalini iyi görmüyorum. Bir kadın, tohum bırakılacak bir rahimden daha ötedir. Belki bu Büyük Reform'da daha ileri gidebilirim. Belki verasetin temellerini sarsabilirim."

"Bunu yapabileceğine inanıyorum." Ead parmaklarını Sabran'ın köprücük kemiğinde gezdirdi. "Çok ikna edici olabiliyorsun."

"Bana atamdan kalma bir armağan olsa gerek."

Ead, Kalyba'nın ona nasıl musallat olduğunu biliyordu. Kalyba'nın ve kehanetinin. Sabran yüzü kendininkinin aynası olan cadıyı hatırlayarak geceleri sık sık uyanıyordu.

Ead iyileştikten sonra Kalyba'nın cesedini Nurtha'ya götürmüştü. Onu sandalla adaya götürecek birini bulmak zor olmuştu ama nihayet Ead'ın Nurtha Vikontesi olduğunu fark eden genç bir kadın, onu Küçük Deniz'den geçirmişti.

Nurtha'da yaşayan çok az sayıda kişi de sadece Morgca konuşuyordu, kapılarına alıç ağacından yapılma çelenkler asmışlardı. Ead ormanda ilerlerken kimse onunla konuşmamıştı.

Alıç ağacı devrilmiş fakat çürümemişti. Ead ağacın bir zamanlar Güney'deki kardeşi kadar azametli olduğunu görebilmişti. Dallarının arasında dikilmiş, Inysli bir genç kızın o dallardan kırmızı bir meyve kopardığını hayal etmeye çalışmıştı. Onu ebediyen değiştirmiş bir meyve.

Inysca Cadısı'nı ağacın altına yatırmıştı. Kalan tek İlk Kan artık Sabran'ın ve Tané'nin içinde yaşayandı.

Bir süre sadece ateşin çıtırtısı sessizliği bozdu. Nihayet Sabran, Ead'ın önündeki tabureye oturdu –böylece yüz yüze bakabileceklerdi– ve parmaklarını parmaklarına doladı.

"Bana gülme."

"Saçma bir şey mi söylemek üzeresin?"

"Muhtemelen." Sabran kendini toparlamak ister gibi duraksadı. "Erdemlik'ten önceki günlerde Inysca halkı sevdikleri kişiyle nişanlanırlarmış. Beraber bir yuva kuracaklarına dair bir sözmüş bu." Bakışlarını Ead'ınkilerden ayırmadı. "Senin Başrahibe olarak görevini yapman lazım, benim de Inys Kraliçesi olarak. Bir süre yollarımız ayrılmak zorunda ama... On yıl sonra seninle Tünemiş'in kumsallarında buluşacağım. Beraber olacağımız o yeri bulacağız."

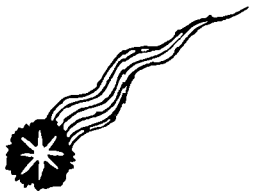
Ead başını eğip ellerine baktı.

Her günü onsuz geçireceği on yıl. On yıllık bir ayrılık. Bu fikir içine bir oyuk açıyordu sanki.

Fakat Ead çok uzaklardaki bir şeyi nasıl özleyeceğini biliyordu. Nasıl dayanacağını biliyordu.

Sabran onun yüzünü izledi. Ead nihayetinde ona yaklaşıp Sabran'ı öptü.

"On yıl," dedi, "bir şafak daha fazla değil."

75

Doğu

İmparatorluk Sarayı, Miduchi Klanı'ndan Leydi Tané bu salonlara en son ayak bastığı zamankiyle neredeyse aynıydı. Güneş batarken Düşmüş Yıldız Salonu'ndan uzaklaştı, küreklerle yolları küreyen hizmetkârların yanından geçerken ellerini kavuşturup hohladı.

Açık Deniz Muhafızları'na resmî olarak dönüşüne hazırlanmak amacıyla gücünü geri kazanırken bir yandan da Seiiki'yle On İki Göl İmparatorluğu arasında gayriresmî bir elçi konumunu üstlenmişti. Ebedî İmparator her zamanki gibi nazikti. Sık sık yaptığı gibi Tané'ye Ginura'ya götürmesi için bir mektup vermişti ve diğer kıtalarda ne yaşandığına dair bir süre konuşmuşlardı.

Dünyadaki her şey sükûnet içinde gibiydi, ne var ki Tané huzursuzdu. Uzak bir geçmişten kalma bir şey ona sesleniyordu.

Büyük Avlu'da onu bekleyen Nayimathun'un etrafı, kutsanmak için dikkatlice onun pullarına dokunan, şık giyimli Göllü saray mensuplarıyla çeviriliydi. Tané eyere tırmanıp el zırhlarını giydi.

"Mektup yanında mı?" diye sordu ejderha.

"Evet." Tané onun boynunu okşadı. "Hazır mısın Nayimathun?"

"Her zaman."

Nayimathun göğe yükseldi, çok geçmeden Güneşdansı Denizi'nin üstündelerdi. Denizin sularında hâlâ korsanlar cirit atıyordu.

Inys'le görüşmeler başlamış olmasına rağmen kızıl hastalık hâlâ hafiflememişti ve Büyük Ferman geçerliliğini korumaya devam ediyordu. Tané bunun bir süre daha böyle devam edeceğini düşünüyordu.

Altın İmparatoriçe dışarıda bir yerdeydi. Deniz yasağı sürdükçe yaşamaya devam edecekti ve o nefes alırken ejderha eti ticareti de bitmeyecekti. Tané, Komoridu'da, dut ağacının gölgesinde ona ettiği yemini yerine getirmeyi planlıyordu. Yaraları iyileştikten sonra Onren ve Dumusa'yla çalışarak tekrar gücünü kazanmaya başlamıştı. Yakında dalgalara dönmeye hazır olacaktı.

Seiiki Savaş Beyi, Boşluk'ta yaptıkları için onu ödüllendirmişti. Ona Nanta'da bir köşk armağan edilmiş ve hayatı geri verilmişti.

Susa hariç. O kayıp ruhunda, çıkaramayacağı kadar derinlerdeki bir ok başı gibi kalmaya devam edecekti. Her gün denizden başka bir su hayaletinin çıkmasını bekleyip duruyordu. Başı olmayan bir hayalet.

Nayimathun onu Ginura'ya götürdü, Tané mektubu teslim edip Tuz Çiçeği Kalesi'ne döndü. Saçını tararken bakışları bronz aynaya kaydı, yanağındaki yara izinde dolaştı. Boşluk'a giden yolculuğa çıkmasına neden olan şey o yara iziydi. Yolculuktan kirlenmiş kıyafetlerini çıkarıp pelerinini astı. Gün batımında Ginura Koyu'na yürüdü, Nayimathun daha önce tutsak edildiği kumsalda suyun içinde yıkanıyordu. Tané sığ sulara girdi.

"Nayimathun," dedi bir elini onun pullarının üstüne koyarak. "Şimdi gitmek istiyorum. Beni götürürsen."

O vahşi bakışlar onunkilere kilitlendi.

"Götürürüm," dedi ejderha. "Komoridu'ya gidiyoruz."

Kısa zaman önce Tané, Komoridulu Neporo'ya ait herhangi bir iz bulmak için Ampiki köyüne geri dönmüştü, çocukluğundan beri ilk ziyaretiydi bu. Köy yangından sonra yeniden inşa edil-

memişti. Oradaki insanlar sadece kıyıdan yalos toplayan genç adam ve kadınlardı.

Vara Ata'yla konuşmak için Tüy Adası'na dönmüştü, Vara Ata onu sevinçle karşılaşmıştı. Tané'ye çok az da olsa Neporo'ya dair bildiği her şeyi anlatmıştı. Neporo'nun bir ressamla evlendiğine dair belgeler, Doğu'da yeni bir hükümdarın yükselişiyle ilgili çok sayıda mektup ve Komoridu kraliçesinin nasıl görünmüş olabileceğine dair şaşaalı çizimler bulunuyordu.

Nihayetinde onu bulabileceği sadece tek bir yer vardı.

Nayimathun uçarken bedenindeki ışık bir nabız gibi atıyordu. Komoridu görüş alanlarına girince –denizin ortasındaki bir damla mürekkep gibiydi– kumlara kondu, Tané de eyerden indi.

"Burada bekleyeceğim," dedi Nayimathun.

Tané onu okşamakla yetindi. Fenerini yakıp ağaçların arasına doğru yürüdü.

Ona kalan miras buydu. Dışlanmışlar için bir ada.

Kaderin ağlarını ördüğü o gün, Ampiki'de bir çocuk olan Tané bir kelebeği denize kadar takip etmişti. Vara Ata ona bazı hikâyelerde kelebeklerin ölülerin ruhları olduğunu ve yüce Kwiriki tarafından gönderildiklerini anlatmıştı. Tıpkı ejderhalar gibi kelebekler de biçim değiştirdiklerinden yüce Kwiriki bilgece bir tavırla onları göksel düzlemden gelen ulakları olarak seçmişti. O kelebek olmasaydı Tané de anne babasıyla beraber ölecek, belki cevher de kaybolacaktı.

Sessizlik içindeki ormanda saatlerce yürüdü. Bazen bin yıl önce burada bulunan şeylerin kalıntılarını buluyordu etrafta. Çoktan yıkılmış evlerin temelleri. Üstünde ip izleri olan seramik parçaları. Bir baltanın kafası. Yüzeyin altındaki toprağın kemiklerle dolu olup olmadığını merak etti. Neyi, neden aradığını bilmeden yürüdü, ta ki bir mağara bulana kadar. Mağaranın içinde kayaya oyulmuş bir kadın heykeli vardı, heykelin yüzü yıpranmış ancak tamdı.

Tané o yüzü tanıyordu. Kendi yüzüydü.

Feneri yere bırakıp İlk Kan'ın önünde diz çöktü. Ona söylemek istediği şeyleri zihninden birer birer geçirmişti ancak şimdi buradayken demek istediği sadece tek bir şey vardı.

"Teşekkür ederim."

Neporo gözlerini kırpmadan ona baktı.

Tané onu izledi, bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Fener sönene kadar orada kaldı. Karanlıkta, daha önce bir kez tırmandığı merdiveni tekrar çıktı ve yıldızların altında ölmüş olan, yerden sökülmüş dut ağacının yanına çıktı. Tané ağacın yanına uzanıp uykuya daldı.

Sabah olduğunda avucunda beyaz bir kelebek vardı ve karnının yanı kanla ıslanmıştı.

76

Batı

Ölümsüz Gül Yscalin'in batı kıyısında dolaşıyordu. Fýredel ortadan kaybolduğundan beri Yscal halkı Ejderik Yıllar'da verilen hasarı toparlamaya başlamıştı. Harabelerin arasından ibadet yerleri ve mabetler yükseliyordu. Yanmış tarlalara lavantalar ekilmişti. Çok geçmeden kırmızı armut ağaçları Cárscaro sokaklarını tekrar tatlı kokulara boğacaktı.

Deniz domuzları denizden sıçrıyor, etrafa su sıçratıyorlardı. Güneş batmıştı ancak Ead daha önce hiç bu kadar uyanık hissetmemişti. Tuzlu rüzgâr saçlarında dans ediyordu, Ead derin bir nefes alarak rüzgârı içine çekti.

Başrahibe. Ana'nın bir zamanlar üstlendiği konumu üstlenen kişi. Portakal ağacının koruyucusu.

Ead hayatı boyunca hep nedime olmuştu. Hükmetmek ne demek hiç bilmemişti. Bir tacın ağır bir yük olduğunu bilecek kadar Sabran'la vakit geçirmişti ancak Portakal Ağacı Manastırı'nda bir taç yoktu. Ead bir imparatoriçe ya da kraliçe değil, birçoğu arasındaki başka bir pelerindi.

Fýredel'in nereye saklandığını bulacak ve efendisini öldürdüğü gibi onu da öldürecekti. Yükselen tek ateş portakal ağacının ve onun meyvesinden yiyen büyücülerin ateşi olana dek dinlenmeyecekti. Uzun Saçlı Yıldız bir kez daha geldiğinde de dünya dengesini geri kazanacaktı.

Gian Harlowe elinde bir seramik pipoyla geminin kıçında duran Ead'ın yanına geldi.

Pipoyu ince bir mumla yaktı, derin bir nefes çekti ve mavi lekeli bir duman üfledi. Ead dumanın sürüklenip uzaklaşmasını izledi.

"Kraliçe Marosa bu baharda yabancı hükümdarları sarayına davet edecekmiş diye duydum," dedi Harlowe. "Yscalin'i yeniden dışarıya açmak için."

Ead başını salladı. "Umalım da barış devam etsin."

"Evet."

Bir süre sadece dalgaların sesi duyuldu.

"Kaptan," dedi Ead, Harlowe homurdandı, "Inys Sarayı'nın gölgelerinde sizinle ilgili dedikodular dönüyor. Kraliçe Rosarian'la sevgili olduğunuza dair dedikodular." Harlowe kaşlarını çatarken Ead onu izledi. "Onu Süt Lagünü'ne götürmek istemişsiniz."

"Süt Lagünü bir masaldan ibaret," dedi Harlowe kısaca. "Çocuklara ve umutsuz âşıklara fısıldanan bir hikâye."

"Bir keresinde bilge bir genç kadın bana tüm efsanelerin bir gerçek tohumundan büyüdüğünü söylemişti."

"Gerçeği isteyen sen misin, Inys kraliçesi mi?"

Ead onun yüzünü izleyerek bekledi. Harlowe'un gözleri uzak bir geçmişe dalıp gitmişti. "Rose'a hiç benzemiyor." Sesi yumuşadı. "Gece doğdu o. Bunun bir çocuğu kederli yaptığını söylerler ama... Rose tarla kuşunun ötüşüyle beraber doğmuş."

Piposundan tekrar bir nefes çekti.

"Bazı hakikatlerin," dedi, "gömülmesi en güvenlisidir. Bazı kalelerin gökte kalması en doğrusudur. Hikâyelerde henüz verilmemiş sözler vardır. Gölgeler diyarında, sadece birkaç kişinin bildiği sözlerdir bunlar." Ead'a bir bakış attı. "Sen de bunu biliyorsundur Eadaz uq-Nāra. Senin sırların da bir gün şarkı olacak."

Ead ufacık bir gülümsemeyle bakışlarını göğe çevirdi. "Belki bir gün," dedi. "Ama bugün değil."

Hikâyedeki Kişiler

Doğu adları, önce soyadları yer alacak şekilde sıralanmıştır.
Batı, Kuzey ve Güney adları ise isimlere göre sıralanmıştır.

+

HİKÂYEYİ ANLATANLAR

- **Arteloth "Loth" Beck:** Inys'in kuzeyindeki varlıklı Çayırlar vilayetinin ve Altınhuş malikânesinin meşru vârisi. Lord Clarent ve Leydi Annes Beck'in büyük çocuğu, Margret Beck'in ağabeyi ve Inys Kraliçesi IX. Sabran'ın en yakın dostu.
- **Eadaz du Zāla uq-Nāra** (*namıdiğer* Ead Duryan)**:** Portakal Ağacı Manastırı mensubu, şu anda Inys Kraliçesi IX. Sabran'ın Soylular Kamarası'nda Sıradan Nedime kılığında çalışmakta. Cleolind Onjenyu'nun en yakın dostu olan Siyāti uq-Nāra'nın soyundan gelmektedir.
- **Niclays Roos:** Mentendon Bağımsız Devleti'nden bir anatomici ve simyacı, II. Edvart'ın eski dostu. Inys Kraliçesi IX. Sabran tarafından, Seiiki'deki son Batılı ticaret merkezi olan Orisima'ya sürgüne gönderilmiştir.

❖ **Tané:** Açık Deniz Muhafızları'na katılmak amacıyla eğitim görmesi için Öğrenme Evleri'ne alınan Seiikili bir öksüz. Güney Evi'nin başçırağı.

DOĞU

❖ **Altın İmparatoriçe:** Doğu'daki en çetin korsan filosu olan ve 40.000 civarı korsan barındıran Kaplan Göz Filosu'nun lideri ve filonun en büyük hazine gemisi *Arayış*'ın kaptanı. Ejderha etiyle yapılan yasa dışı ticareti yöneten kişi.

❖ **Büyük Dul İmparatoriçe:** Evlilik yoluyla Lakseng Hanesi'ne katılmıştır. Reşit olmadığı dönemde torunu On İki Göl Ebedî İmparatoru'nun resmî olarak naipliğini yapmıştır.

❖ **Deniz Generali:** Seiiki Açık Deniz Muhafızları'nın kumandanı. Miduchi Klanı'nın lideri. Gümüş Tukupa'nın mevcut binicisi.

❖ **VI. Dranghien:** On İki Göl İmparatorluğu'nun Ebedî İmparatoru, Lakseng Hanesi'nin mevcut lideri. Aynı kanı paylaştığı herkes gibi Işığın Taşıyıcısı'nın soyundan geldiğini iddia ediyor. Işığın Taşıyıcısı, Göllülerin inancına göre bir ejderha göklerden düştüğü zaman onunla dostluk kuran ilk insandır.

❖ **Dumusa:** Batı Evi'nin başçırağı, Miduchi soyundan gelmektedir. Baba tarafından büyükbabası Güneyli bir kâşiftir ve Büyük Ferman'ı ihlal ettiğinden idam edilmiştir.

❖ **Ghonra:** Kaplan Göz Filosu'nun veliahdı, Altın İmparatoriçe'nin evlatlık kızı ve *Beyaz Kuzgun*'un kaptanı. Kendine "Güneşdansı Denizi'nin Prensesi" adını takmıştır.

❖ **Ginura Valisi:** Seiiki'nin başkenti Ginura'yı yönetme sorumluluğunu taşıyan görevlidir. Ayrıca Seiiki'nin başhâkimidir. Geleneksel olarak bu rütbe hep Nadama Hanesi'nden birine verilir.

- **Hisan Burnu Valisi:** Seiiki bölgesi olan Hisan Burnu'nu yönetme sorumluluğunu taşıyan yetkili. Göllü ve Ment yerleşimcilerin Seiiki yasalarına uymasını sağlamakla görevlidir.
- **Ishari:** Güney Evi'nden bir çırak. Tané'nin oda arkadaşı.
- **Kanperu:** Batı Evi'nden bir çırak.
- **Laya Yidagé:** Altın İmparatoriçe'nin çevirmeni. Maceraperest babasının peşine Seiiki'ye yelken açmayı denerken Kaplan Göz Filosu tarafından esir alınmıştır.
- **Moyaka Eizaru:** Ginuralı bir hekim. Purumé'nin babası. Niclays Roos'un dostu ve eski öğrencisi.
- **Moyaka Purumé:** Ginuralı bir anatomici ve botanikçi. Eizaru'nun kızı. Niclays Roos'un dostu ve eski öğrencisi.
- **Muste:** Niclays Roos'un Orisima'daki yardımcısı. Panaya'nın eşi.
- **Nadama Pitosu:** Seiiki Savaş Beyi ve Nadama Hanesi'nin mevcut lideri. Düşmüş Noziken Hanesi'nin intikamını almak için silahlanan İlk Savaş Beyi'nin soyundan gelmektedir.
- **Onren:** Doğu Evi'nin başçırağı.
- **Orisima Naibi:** Orisima ticaret merkezinden sorumlu Ment yetkili.
- **Padar:** *Arayış*'taki rotacı.
- **Panaya:** Hisan Burnu sakini ve Orisima yerleşimcilerinin çevirmeni. Muste'un eşi.
- **Susa:** Hisan Burnu sakini ve Tané'nin çocukluk arkadaşı. Sokak çocuğu olan Susa, bir hancı tarafından evlat edinilmiştir.
- **Turosa:** Kuzey Evi'nin başçırağı. Miduchi soyundan gelmedir ve bıçaklar konusundaki becerisiyle ünlüdür. Tané'nin çok uzun zamandır rakibidir.
- **Vara Ata:** Tüy Adası'nda bulunan Yelkovan Yurdu'ndaki şifacı ve arşivci.

DOĞU'DAKİ MÜTEVEFFA VE TARİHÎ KİŞİLER

- **Karda Yürüyen Bakire:** Yarı efsanevi bir figür. Kwiriki bir kuş biçimindeyken yaralandığında onunla ilgilenip sağlığını geri kazanmasını sağlayan kişi. Kwiriki ona teşekkür etmek için Gökkuşağı Tahtı'nı oymuş ve ona Seiiki'ye hükmetme gücü vermiştir. Karda Yürüyen Bakire, Noziken Hanesi'nin kurucu üyesi ve ilk Seiiki İmparatoriçesi'dir.
- **Küçük Gölgekız:** Mitolojik bir figür. Bahar Ejderhası'na ondan çalınan inciyi geri vermek için canını feda eden bir köylü.
- **Neporo:** Kendini hükümdar ilan eden Komoridu Kraliçesi. Hakkında çok az şey bilinir.
- **Noziken Mokwo:** Eski bir Seiiki İmparatoriçesi. Hükümdarlığı esnasında Noziken Hanesi'nin lideriydi.

GÜNEY

- **Chassar uq-Ispad:** Portakal Ağacı Manastırı büyücüsü ve manastırın dış dünyayla olan temel bağı. Ersyr Kralı Jantar ve Kraliçesi Saiyma'nın elçisi rolü yaparak yabancı saraylara erişim sağlamaktadır. Eadaz uq-Nāra'nın öz annesinin ani ölümünün ardından onun büyütülmesine yardım etmiştir. Chassar kuşları evcilleştirmekte yeteneklidir, işlerini halletmek için sık sık Sarsun ve Parspa'yı kullanır.
- **I. Jantar** (Görkemli Jantar)**:** Ersyr Kralı ve Taumargam Hanesi'nin mevcut lideri. Kraliçe Saiyma'nın eşi ve Portakal Ağacı Manastırı'nın müttefiki.
- **Jondu du Ishruka uq-Nāra:** Eadaz uq-Nāra'nın çocukluk arkadaşı ve akıl hocası. Ascalon'u bulmak için Inys'e gönderilmiştir. Tıpkı Eadaz gibi Siyāti uq-Nāra'nın soyundan gelmektedir.
- **Kagudo Onjenyu:** Lasia Bölgesi Yüce Hükümdarı ve Onjenyu Hanesi'nin mevcut lideri. Andiçen Selinu'nun oğlu, Cleolind'in yarı kardeşinin soyundan gelmektedir. Kagudo

Portakal Ağacı Manastırı'nın müttefikidir ve doğduğu günden beri Kızıl Hanımlar tarafından korunmaktadır.

- ❖ **Mita Yedanya:** Portakal Ağacı Manastırı rahibesi. Eskiden *munguna* yani meşru vâristi.
- ❖ **Nairuj Yedanya:** Portakal Ağacı Manastırı'ndaki bir Kızıl Hanım ve *munguna* olacağı varsayılan kişi.
- ❖ **Saiyma Taumargam:** Ersyr kraliçesi ve I. Jantar'ın eşi.

GÜNEYDEKİ TARİHÎ VE MÜTEVEFFA VE TARİHÎ KİŞİLER

- ❖ **Andiçen Selinu:** İsimsiz Olan, Yikala'ya yerleştiği esnadaki Lasia Yüce Hükümdarı ve Onjenyu Hanesi lideri. Canavarı yatıştırmak için her gün kurayla bir kişiyi ona feda etmiştir, bu durum ancak kendi kızı Cleolind kurban olarak seçildiğinde sonra ermiştir.
- ❖ **Cleolind Onjenyu** (Ana *ya da* Küçük Hanım)**:** Lasia Bölgesi'nin veliaht prensesi ve Andiçen Selinu'nun kızı. Portakal Ağacı Manastırı'nın kurucusu. Şövalyeliğin Erdemleri dinine göre Sör Galian Berethnet onu kurtarmak için İsimsiz Olan'ı alt ettikten sonra onunla evlenerek Inys kraliçesi olmuştur. Manastır'ın üyeleri canavarı yenenin Cleolind olduğuna inanır, birçoğu da Galian'la beraber Inys'e gitmediğini düşünür. Cleolind Manastır'ı kurduktan kısa bir süre sonra bilinmeyen bir iş için oradan ayrılmış ve hayatını kaybetmiştir.
- ❖ **Kasvetli Kral:** Yarı mitolojik bir figür, Taumargam Hanesi'ndeki ilk krallardan biri olduğu söylenir. Eşi Kelebek Kraliçe'nin serabını takip ederek çölde dolaşmış ve susuzluktan ölmüştür. Ersyrliler Kasvetli Kral'ı ders veren bir hikâye olarak, genellikle körü körüne âşık olmaya karşı bir uyarı şeklinde anlatırlar.
- ❖ **Kelebek Kraliçe:** Yarı mitolojik bir figür. Çok sevilen bir Ersyr kraliçesiydi ancak genç yaşta öldü ve kralın sonsuz bir kedere gömülmesine neden oldu.

- **Siyāti uq-Nāra:** Cleolind Onjenyu'nun yakın dostu ve nedimesi. Cleolind yurt dışında öldükten sonra Portakal Ağacı Manastırı Başrahibesi olmuştur. Manastır'ın rahibe ve rahiplerinin çoğu, Siyāti'nin yedi çocuğunun soyundan gelmektedir.
- **Şafakokuyan:** Kadim Ersyr peygamberi. Kehanetleri arasında güneşin İfritdağı'ndan yükselerek Gulthaga'yı süpürüp yok edeceği vardır. Gulthaga o esnada Şafakokuyan'ın halkıyla acımasız bir savaştaydı.
- **Zāla du Agriya uq-Nāra:** Portakal Ağacı Manastırı rahibesi ve Eadaz du Zāla uq-Nāra'nın öz annesi. Eadaz altı yaşındayken zehirlenerek öldürülmüştür.

ERDEMLİK

- **Aleidine Teldan utt Kantmarkt:** Varlıklı Teldan ailesinin bir üyesidir. Müstakbel Zeedeur Dükü olan Lord Jannart utt Zeedeur'la evlenerek soylular sınıfına geçmiştir. Şimdi Zeedeur Dul Düşesi olarak bilinmektedir. Truyde'un büyükannesidir.
- **Annes Beck** (Leydi Altınhuş)**:** Çimen Baron ve Baronesi'nin kızı. Lord Clarent Beck'le evlenerek Altınhuş Kontesi olmuştur. Arteloth ve Margret'ın annesidir. Eskiden Inys Kraliçesi IV. Rosarian'a Taht Nedimeliği yapmıştır.
- **Arbella "Bella" Glenn** (Vikontes Suth)**:** IX. Sabran'ın üç Taht Nedimesi'nden biri, Kraliçenin Mücevherlerinin Koruyucusu ve sütannesi. Ölen IV. Rosarian'ın Taht Nedimesi ve Esvap Hanımı'ydı. Rosarian'ın ölümünden beri hiç konuşmamıştır.
- **Askrdal Reisi:** Hróth'taki antik Askrdal Düklüğü'nde en yüksek rütbeli soylu. Leydi Igrain Crest'in arkadaşı.
- **II. Aubrecht** (Kızıl Prens)**:** Mentendon Bağımsız Devleti Yüce Prensi, Brygstad Arşidükü ve Lievelyn Hanesi'nin mevcut lideri. Ölen Prens Leovart'ın büyük yeğeni, ölen Prens

Edvart'ın yeğeni. Ermuna, Bedona ve Betriese'in kardeşi, kardeşlerin en büyüğü.

- **Bedona Lievelyn:** Mentendon Bağımsız Devleti Prensesi. Aubrecht, Ermuna ve Betriese'in kız kardeşi.
- **Betriese Lievelyn:** Mentendon Bağımsız Devleti Prensesi. Aubrecht, Ermuna ve Bedona'nın kız kardeşi. Kardeşlerin en küçüğüdür ve ikizi Bedona'dan hemen sonra doğmuştur.
- **Calidor Stillwater:** Adalet Düşesi Nelda Stillwater'ın ikinci oğlu. Leydi Roslain Crest'in eşi ve Leydi Elain Crest'in babası.
- **Clarent Beck** (Lord Altınhuş)**:** Altınhuş Kontu ve Çayırlar Korucusu. Leydi Annes Beck'in eşi. Arteloth'la Margret'ın babası.
- **Elain Crest:** Leydi Roslain Crest'le Lord Calidor Stillwater'ın kızı. Sıradaki vâris olan annesinden sonra Adalet Düklüğü'nün vârisi olması beklenmektedir.
- **Ermuna Lievelyn:** Mentendon Bağımsız Devleti veliaht prensesi ve Ostendeur Arşidüşesi. Aubrecht, Bedona ve Betriese'in kız kardeşi.
- **Estina Melaugo:** *Ölümsüz Gül*'ün güverte lostromosu.
- **Gautfred Plume:** *Ölümsüz Gül*'ün serdümeni.
- **Gian Harlowe:** Inysli bir yasal korsan ve *Ölümsüz Gül*'ün kaptanı. Gemiyi ona hediye eden Inys Kraliçesi IV. Rosarian'ın âşığı olduğu söylenir.
- **Grance Lambren:** Zümre Şövalyeleri'nden biri.
- **Gules Heath:** Zümre Şövalyeleri arasında en uzun süredir hizmet eden kişi.
- **Hallan Bourn:** Inys Kraliçesi IX. Sabran'ın Kraliyet Hekimi.
- **Helchen Roos:** Niclays Roos'un annesi. Onlarca yıldır oğluyla arası bozuktur.
- **Igrain Crest:** Adalet Düşesi, Inys Yüce Hazinedarı ve Crest ailesinin mevcut lideri. IX. Sabran'ın reşit olmadığı esnada

her açıdan kraliyet naibiydi, ismen hariç. Hâlâ Erdemler Konseyi'nde kraliçenin güvenilir danışmanıdır.

- **Jillet Lidden:** Inys Kraliçesi IX. Sabran'ın Soylular Kamarası'ndaki bir Onur Nedimesi'dir. Sık sık sarayda şarkı söyler.
- **Joan Dale:** Zümre Şövalyeleri'nden biri ve Sör Tharian Lintley'nin komutan muavini. Sör Antor Dale'in uzak bir akrabası.
- **Kalyba** (Ormanın Hanımı *ya da* Inysca Cadısı)**:** Inys tarihindeki gizemli bir figür. Ascalon'un yaratıcısı. Inys'in kuzeyindeki kargışormanda yaşadığı ve çocukları kaçırıp öldürdüğü söylenir.
- **Katryen "Kate" Withy:** IX. Sabran'ın Esvap Hanımı ve üç Taht Nedimesi'nden biri. Dostluk Dükü Lord Bartal Withy'nin en sevdiği yeğeni.
- **Kitston Glade:** IX. Sabran'ın sarayındaki bir şair ve Lord Arteloth Beck'in dostu. Baldere Kont ve Kontesi'nin tek vârisi. Aşağılar vilayetinin meşru vârisi.
- **Küçük Ranulf Heath:** Deorn Kontu ve Göller Korucusu. Babası Büyük Ranulf Heath, IX. Sabran'ın büyükannesi olan VI. Jillian'ın eşiydi.
- **Lemand Fynch:** Kayıp amcası Lord Wilstan Fynch'in vekili olarak İtidal Dükü ve Inys Lord Amirali olarak görev yapmaktadır, Erdemler Konseyi'nde onun yerini üstlenmiştir. Amcasını vekâleten Fynch ailesinin mevcut lideridir.
- **Linora Payling:** Payling Tepesi kont ve kontesinin kızıdır. IX. Sabran'ın Soylular Kamarası'nda bir Sıradan Nedime'dir.
- **Margret "Meg" Beck:** Lord Clarent'la Leydi Annes Beck'in kızı ve küçük çocuğu. IX. Sabran'ın Soylular Kamarası'nda bir Sıradan Nedime ve Mahrem Kütüphanenin Korucusu'dur. Arteloth Beck'in kız kardeşidir.
- **Marke Birchen:** Zümre Şövalyeleri'nden biri.
- **Marosa Vetalda:** Yscalin Donmatası. III. Sigoso ve ölen eşi Kraliçe Sahar'ın kızı.

- **Nelda Stillwater:** Cesaret Düşesi ve Inys Şansölyesi. Stillwater ailesinin mevcut lideri.
- **Oliva Marchyn:** Onur Nedimeleri'yle ilgilenen Onur Nedimeleri mürebbiyesi.
- **Oscarde utt Zeedeur:** Zeedeur Dükü ve Inys Kraliçeliği'nin Ment elçisi. Lord Jannart utt Zeedeur'la Leydi Aleidine Teldan utt Kantmarkt'ın oğlu.
- **Priessa Yelarigas:** Yscalin Donmatası Marosa'nın baş Taht Nedimesi.
- **III. Raunus:** Hróth Kralı ve Hraustr Hanesi'nin mevcut lideri.
- **Ritshard Eller:** Cömertlik Dükü ve Eller ailesinin mevcut lideri. Tanrısal Dükler'den biri.
- **Roslain Crest:** IX. Sabran'ın Başhanım'ı ve Adalet Düklüğü'nün meşru vârisi. Annesi Leydi Helain Crest de IV. Rosarian için aynı görevi üstlenmişti. Roslain Lord Calidor Stillwater'ın eşi, Leydi Elain Crest'in annesi ve Leydi Igrain Crest'in torunudur.
- **IX. Sabran** (Muhteşem Sabran): Inys'in otuz altıncı kraliçesi ve Berethnet Hanesi'nin mevcut lideri. IV. Rosarian'ın kızı. Hanedanının tüm üyeleri gibi Sör Galian Berethnet'le Lasia Prensesi Cleolind'in soyundan geldiğini iddia etmektedir.
- **Seyton Combe** (Gece Şahini): Nezaket Dükü, IX. Sabran'ın başmüsteşarı ve istihbarat şefi.
- **III. Sigoso:** Yscalin kralı ve Vetalda Hanesi'nin mevcut lideri, şu anda kendine *İnsan Kral* demektedir. Bir zamanlar Erdemlik'e sadıkken Şövalyeliğin Erdemleri dininden vazgeçerek İsimsiz Olan'a bağlılığını ilan etmiştir. Sahar Taumargam'dan olan kızı Marosa Vetalda'nın babasıdır.
- **Tallys:** IX. Sabran'ın Avam Kamarası'ndan bir bulaşıkçı.
- **Tharian Lintley:** Zümre Şövalyeleri Yüzbaşısı, IX. Sabran'ın şahsi koruması. Avam kandan gelen Lintley şövalye ilan edildiğinde Erdemler Konseyi'nin üyesi olmuştur.

- **Thim:** *Siyah Güvercin* firarisi, şimdi *Ölümsüz Gül*'de topçudur.
- **Triam Sulyard:** Eskiden IX. Sabran'ın Avam Kamarası'nda iç oğlanıyken daha sonra Sör Marke Birchen'in şövalye yaveri olmuştur. Leydi Truyde utt Zeedeur'la gizlice evlenmiştir.
- **Truyde utt Zeedeur:** Zeedeur Düklüğü'nün meşru vârisi. Oscarde utt Zeedeur'la ölen eşinin kızı. IX. Sabran'ın Soylular Kamarası'nda Onur Nedimesi olarak hizmet vermektedir.
- **Wilstan Fynch:** İtidal Dükü, Inys Lord Amirali ve ölen IV. Rosarian'ın eşi. IV. Rosarian'ın ölümünden sonra Yscalin Krallığı'nda mukim Inys elçisi olmuştur. Yokluğunda Erdemler Konseyi'ndeki yerini ona vekâleten yeğeni Lord Lemand Fynch üstlenmektedir.

ERDEMLİK'TEKİ MÜTEVEFFA VE TARİHÎ KİŞİLER

- **Antor Dale:** I. Rosarian'la halka açık bir aşk oyunu oynadıktan sonra onunla evlenen şövalye. I. Rosarian'ın babası Yscalin Kralı IV. Isalarico, halkın onları ne kadar sevdiğini görünce evlenmeleri için özel izin vermiştir. Sör Antor centilmenliğin ideallerini temsil eder.
- **Arondineli Edrig:** Sör Galian Berethnet'in şövalyesi ve çok güvendiği dostudur. Galian, Inys kralı olarak taç giyince Edrig'e Çayırlar Korucusu rütbesi ve *Beck* soyadı verilmiştir.
- **Brilda Glade:** VII. Sabran'ın Başhanım'ı, sonunda eşi olmuştur.
- **I. Carnelian** (Ascalon'un Çiçeği)**:** Berethnet Hanesi'nin dördüncü kraliçesi.
- **III. Carnelian:** Berethnet Hanesi'nin yirmi beşinci kraliçesi. Kızı Prenses Marian için bir sütanne tutmayı reddederek sansasyon yaratmıştır. Lord Rothurt Beck'e âşık olmuş ancak onunla evlenememiştir.

- **V. Carnelian** (Yaslı Güvercin): Berethnet Hanesi'nin otuz üçüncü kraliçesi, güzel sesi ve yaşadığı keder dönemleriyle ünlüdür. IX. Sabran'ın büyük büyükannesidir.
- **II. Edvart:** Mentendon Bağımsız Devleti Yüce Prensi. Edvart ve kız bebeği, Jannart utt Zeedeur'dan kısa bir süre sonra, Ment Sarayı'nın yarısının terleme hastalığından öldüğü Brygstad Dehşeti esnasında vefat etti. Edvart'ın yerine amcası Leovart geçti.
- **Galian Berethnet** (Aziz *ya da* Düzenbaz Galian): İlk Inys kralı. Inysca köyü Altınhuş'ta doğan Galian rütbece yükselerek Arondineli Edrig'in yaveri olmuştur. Galian'ın şövalyelik kanunlarını temel aldığı Şövalyeliğin Erdemleri dinine göre Galian Lasia'da İsimsiz Olan'ı alt etmiş, Onjenyu Hanesi'nden Prenses Cleolind'le evlenmiş ve onunla beraber Berethnet Hanesi'ni kurmuştur. Erdemlik âleminde tapılan ancak Güney'in çoğu bölgesinde kötülenen Galian, inananlarına göre cennet sarayı Halgalant'ta hüküm sürmekte ve Büyük Masa'da ona katılacak erdemlileri beklemektedir.
- **II. Glorian** (Geyikkatili Glorian): Berethnet Hanesi'nin onuncu kraliçesi. Yetenekli bir avcı. Yscalin Kralı IV. Isalarico'yla evliliği, Yscalin'in Erdemlik'e dâhil olmasına neden olmuştur.
- **III. Glorian** (Kalkanyürek Glorian): Berethnet Hanesi'nin yirminci kraliçesi, muhtemelen Inys'in en iyi tanınan ve en çok sevilen hükümdarı. Keder Çağı esnasında Inys'e liderlik etmiş ve herkesçe bilinen şekilde yeni doğmuş kızı VII. Sabran'ı savaş alanına götürmüştür. Bu hareket askerlerine sonuna dek savaşmaları için ilham vermiştir.
- **Haynrick Vatten:** Keder Çağı esnasında Mentendon Refakatçi Delegesi. Dört yaşındayken ileride Inys kraliçesi olacak VII. Sabran ile sözlendirilmiştir. Mentendon'u asırlar boyunca Hraustr Hanesi adına yönetmiş olan Vattenlar nihayetinde

devrilmiş ve Hróth'a sürgün edilmişlerdir ancak soylarından gelenler Mentendon'da hâlâ güç sahibidir.

- **Hiç Kraliçe:** IV. Marian'ın kızı Inys Prensesi Sabran'ın lakabı. Berethnet Hanesi'ndeki yirmi dördüncü soylu kadındır ancak taç giyemeden II. Rosarian'ı doğururken ölmüştür.
- **IV. Isalarico** (Müşfik Isalarico)**:** Yscalin kralı ve evlilik yoluyla Inys prensi. Inys Kraliçesi II. Glorian'la evlenmesinin ardından ülkesini Erdemlik'e dâhil etmiştir.
- **Jannart utt Zeedeur:** Önceden Zeedeur Markizi olan müteveffa Zeedeur Dükü. Mentendon Kralı II. Edvart'ın yakın dostu, Niclays Roos'un gizli âşığı ve Leydi Aleidine Teldan utt Kantmarkt'ın eşidir. Tutkulu bir tarihçidir.
- **VI. Jillian:** Berethnet Hanesi'nin otuz dördüncü kraliçesi. Inys Kraliçesi IX. Sabran'ın büyükannesi. Jillian müzikte yetenekliydi, dinî açıdan hoşgörülüydü ve Erdemlik'le dünyanın kalanı arasında daha sıkı bağlar olması gerektiğini savunurdu.
- **I. Leovart:** Mentendon Bağımsız Devleti Yüce Prensi. Normal koşullarda tahta oturmaması gereken Leovart, fazla nazik ve hükmedemeyecek kadar deneyimsiz olduğunu iddia ettiği büyük yeğeni Aubrecht'in yerini doldurmak amacıyla tahta oturmak için Mahrem Konsey'i ikna etmiştir. Sayısız kraliyet soylu ve asil kadına evlilik teklifinde bulunmasıyla ünlüdür.
- **Lorain Crest:** Kutsal Maiyet'in altı üyesinden biri, Sör Galian Berethnet'in arkadaşı. Dam Lorain Inys'de Adalet Şövalyesi olarak hatırlanır.
- **I. Rosarian** (Göz bebeği Rosarian)**:** Berethnet Hanesi'nin on birinci kraliçesi. Popüler saltanatı sayesinde babası IV. Isalarico'nun krallığı Yscalin'in gelenekleri Inys'e geçmiştir.
- **II. Rosarian** (Inys Mimarı)**:** Berethnet Hanesi'nin yirmi dördüncü kraliçesi. Gençliğinde hâlâ bir prensesken çok seyahat etmiş yetenekli bir mimardır. Ascalon Sarayı'ndaki

mermer yüzlü saat kulesi de dâhil olmak üzere Inys'deki binaların çoğunu şahsen tasarlamıştır.

- ❖ **IV. Rosarian** (Deniz Kraliçesi): Berethnet Hanesi'nin otuz beşinci kraliçesi, IX. Sabran'ın annesi. Zehirli elbiseyle suikasta uğramıştır.
- ❖ **Rothurt Beck:** Bir Altınhuş kontu. III. Carnelian ona âşık olmuştur ancak Rothurt Beck zaten evlidir.
- ❖ **V. Sabran:** Berethnet Hanesi'nin on altıncı kraliçesi. Saltanatıyla beraber üst üste üç sevilmeyen kraliçesinin hükümdarlığı anlamına gelen Hoşnutsuzluk Çağı başlamıştır. Zalimliği ve aşırı lüks yaşam tarzıyla ünlüdür.
- ❖ **VI. Sabran** (Hırslı Sabran): Berethnet Hanesi'ni on dokuzuncu kraliçesi. Bardholt Hraustr'a evlenerek Hróth Krallığı'nı Erdemlik'e dâhil etmesiyle ünlüdür. Taç giymesiyle beraber Hoşnutsuzluk Çağı sona ermiştir. Sabran'la Bardholt Fýredel tarafından öldürülmüş ve kızları III. Glorian'ın Keder Çağı'yla baş etmesi gerekmiştir.
- ❖ **VII. Sabran:** Berethnet Hanesi'nin yirmi birinci Kraliçesi. III. Glorian'ın kızı. Doğduğu gün Mentendon Refakatçi Delegesi Haynrick Vatten'la sözlendirilmiştir. Haynrick'in ölümünün ardından ve tahttan indikten sonra Sabran baş Taht Nedimesi Leydi Brilda Glade'le evlenmiştir.
- ❖ **Sahar Taumargam:** III. Sigoso'yla evlenerek Yscalin kraliçesi olan bir Ersyr prensesi. Ersyr Kralı I. Jantar'ın kız kardeşi. Şüphe uyandıran koşullar altında ölmüştür.
- ❖ **Wulf Glenn:** III. Glorian'ın dostu ve koruması. Inys tarihindeki en meşhur şövalyelerden biridir, cesaret ve centilmenlik örneğidir. Leydi Arbella Glenn'in atasıdır.

İNSAN OLMAYAN KARAKTERLER

- ❖ **Aralaq:** Eadaz ve Jondu uq-Nāra tarafından Portakal Ağacı Manastırı'nda büyütülmüş bir dev mongos.

- **Derin Karlar'dan Nayimathun:** Büyük Matem'de savaşmış Göllü ejderha. Doğuştan gezgin olan Nayimathun şimdi Seiiki Açık Deniz Muhafızları'nın bir üyesidir.
- **Fýredel:** Ejderik Ordu'nun lideri, İsimsiz Olan'a sadıktır ve onun *sağ kanadı* olarak bilinir. MS 511'de insanlığa karşı acımasız bir mücadele sürdürmüştür. Bazıları İfritdağı'ndan İsimsiz Olan'la aynı anda çıktığını söylerken bazıları da İkinci Büyük Patlama esnasında kardeşleriyle aynı zamanda çıktığını söyler.
- **İmparatorluk Ejderhası:** Bütün Göllü ejderhaların lideridir, lider gizli bir yöntemle seçilmektedir. Mevcut İmparatorluk Ejderhası, MS 209'da Altın Yapraklar Gölü'nde yumurtadan çıkmış bir dişidir. İmparatorluk Ejderhası geleneksel olarak On İki Göl İmparatorluğu kraliyet ailesine danışmanlık yapar ve hangi vârislerin tahta geçeceğini seçer.
- **İsimsiz Olan:** Devasa boyutlarda kırmızı bir *wyrm*'dur, dünyanın merkezindeki sidenin bir tomurcuğundan yaratılmıştır. İfritdağı'ndan çıkan ilk yaratık olduğuna ve Fýredel'in onun için yarattığı Ejderik Ordu'nun asıl lideri olduğuna inanılır. İsimsiz Olan hakkında çok az şey bilinse de nihai hedefinin kaos yaratıp insanlığı fethetmek olduğu varsayılır. MÖ 2'de Cleolind Onjenyu ve Galian Berethnet'le olan savaşı, tüm dünyada din ve efsanelerin temelini oluşturmuştur.
- **Kwiriki:** Seiikililer tarafından bir binici kabul eden ilk ejderha olduğuna inanılır, bir ilah olarak tapılır. Şu anda yok edilmiş olan Gökkuşağı Tahtı'nı boynuzundan oyarak yapmıştır. Seiikililer Kwiriki'nin göksel düzleme gittiğine ve Büyük Matem'i sona erdiren kuyruklu yıldızı gönderdiğine inanırlar. Kelebekler onun ulaklarıdır.
- **Norumo:** Seiikili bir ejderha ve Seiiki Açık Deniz Muhafızları'nın bir üyesi.
- **Orsul:** Keder Çağı esnasında Ejderik Ordu'yu yöneten beş Yüce Batılı'dan biri.

- **Parspa:** Bilinen son *hawiz*. *Hawiz*, Güney'e özgü, bitkiyle beslenen dev bir kuş türüdür. Parspa sadece onu evcilleştiren Chassar uq-Ispad'ın sözünü dinlemektedir.
- **Sarsun:** Kum kartalı. Chassar uq-Ispad'ın dostu ve Portakal Ağacı Manastırı'nın ulağı.
- **Tukupa** (Gümüş Tukupa)**:** Kwiriki'nin soyundan gelen Seiikili bir ejderha atası. Geleneksel olarak binicisi Seiiki Deniz Generali'dir ancak Seiiki Savaş Beyi'ni ve onun aile fertlerini de taşıyabilir.
- **Valeysa:** Keder Çağı'nda Ejderik Ordu'yu yöneten beş Ulu Batılı'dan biri.

Sözlük

Ağaç sarmaşığı: Morsalkım. Yazın çiçek açar.

Armut şarabı: Tatlı armuttan yapılan şarap türü. Yscalin'in Córvugar şehrinde meşhur kırmızı şarap üretilmektedir, Inys içkisine ilham kaynağı olan da budur.

Ateş Rahmi: Dünyanın çekirdeği. Sidenin kaynağı ve İsimsiz Olan'la Ulu Batılılar'ın doğum yeridir. Siden evrensel dengenin bir parçası olan siden ağaçları sayesinde Ateş Rahmi'nden doğal yollarla yeryüzüne çıkmaktadır ancak Ateş Rahmi'nin –dengesizliğin sonucu olarak– yarattığı Ejderik varlıklar İfritdağı'ndan çıkmıştır.

Attifet: Inys'in kuzeyinde kadınların taktığı bir başlık. Başlığın ortası çökük olduğundan şekli kalbi andırmaktadır.

Ay kemiği: Dev mongos kemiği. Portakal Ağacı Manastırı dev mongos kemiklerini yay yapmak için kullanmaktadır.

Baldaken: Bir *mabedin topuzunun* tepesinde bulunan süslü bir tente.

Baltalı kargı: Bir ucunda geniş, kavisli bir bıçak olan, iki elli bir Seiiki silahı.

Bodmin: Inys bozkırlarında dolaştığı bilinen bir yaban kedisi. Kürkü sıcak tutmaktadır ve nadir olduğundan pahalıdır.

Bonbon: Şekerle kaplı rezene tohumu.

Cehennemyakan: Bir fitili ateşe vermek için saat mekanizması kullanarak devasa bir patlamaya sebep olan, bir çeşit Ment ateş gemisi.

Deniz domuzu: Bir yunus ya da musur.

Deniz perisi: Efsanevi deniz insanlarından biri için kullanılan cinsiyetsiz, Eski Morgca terimlerden biri.

Denizısırganı: Bir tür denizanası.

Dipsas: Ersyr'e özgü küçük bir yılandan elde edilen zehir.

Eria: Ungulus Kapısı'nın ardındaki devasa tuz çölü. Bilindiği kadarıyla yaşayan kimse çölü geçememiştir.

Fistan: Tek parça kolsuz bir elbise. Tek başına ya da daha resmî bir kıyafetin altına ek katman olarak giyilebilir.

Gece yarısı güneşi: Niclays Roos'a eğitim veren simya okulunda gece yarısı güneşi (kırmızı güneş ya da Rosarian'ın Güneşi olarak da bilinir) Büyük Çalışma'nın son aşamasını temsil eder. Birinci aşama çürüme, ikinci aşama saflaşmayı temsilen beyaz güneş, üçüncü aşama da kırmızı güneştir.

Göl yaratığı: Bir deniz ineği.

Güneş taşı: Hróth'ta çıkarılan renksiz bir kristal, antik dünyanın denizcileri bu taşı bulutlu bir günde güneşin yerini bulmak için kullanmıştır. Güneş taşı geleneksel olarak portakal çiçeği şeklinde kesilir ve Portakal Ağacı Manastırı'ndaki Kızıl Hanımlar'a verilen yüzüklere koyulur. Bir Kızıl Hanım'la ağacın ışığı arasındaki çekimi ve Kızıl Hanım'ın o ışığı her daim bulabilme becerisini simgeler.

Güneş: Ersyr'in mevcut para birimi.

Halgalant: Şövalyeliğin Erdemleri dinine göre ahiret, ölümünden sonra Sör Galian Berethnet tarafından semada inşa edildiği söylenir. Verimli topraklardaki güzel bir kaledir, Kral Galian da erdemlilerle beraber Büyük Masa'da sohbet etmektedir.

İç oğlanı: Inys kraliyet sarayında genelde altı ila on iki yaşları arasındaki hizmetkâr. Soylu kişilerin mesajlarını iletir ve onlara verdikleri görevleri yaparlar.

İlahların Bahçesi: Lasia'da yaygın olan çok tanrılı dine göre ahiret.

Jüpon: Balina kemiğiyle sertleştirilmiş çember şeklinde bir etek. Inysli ve Yscal kadınlar elbiselerine belirgin bir çan şekli vermek için elbiselerinin altına jüpon giymektedir.

Kabukkanı: Güneşdansı Denizi'ndeki deniz salyangozlarından elde edilen mavimsi bir boya. Seiiki boyalarında ve kozmetiklerinde kullanılır.

Kalkan: Yaratmak için *siden* gereken koruyucu bir büyü. Kalkanların iki çeşidi vardır: toprak kalkanları ve rüzgâr kalkanları. Bir toprak kalkanı toprağa, tahtaya ya da taşa çizilebilir ve biri yaklaştığında büyücüyü uyarır. Daha çok siden gerektiren rüzgâr kalkanıysa Ejderik ateşe karşı bir bariyer görevi görür.

Kargışorman: Inys'in kuzeyindeki balta girmemiş orman. Çayırlar ve Göller vilayetleri arasında sınır teşkil eder. Ormanın Hanımı efsanesiyle bağdaştırılır.

Kaya güvercini: Mektup taşımak için kullanılan bir posta güvercini.

Kederlibaş: Inyslilerin depresyon ya da moral bozukluğu için kullandığı terim. Berethnet Hanesi'nde görülmektedir.

Kıran: Hıyarcıklı veba. Bir zamanlar büyük bir tehdit olmasına rağmen hastalık tamamen ortadan kalkmıştır.

Kırlangıçbalığı: Dipte beslenen bir balık. Inys'de hakaret olarak kullanılır.

Kuşak: Bir kemer misali bele takılan, değerli taşlarla süslü zincir.

Mabet: Inys'de Şövalyeliğin Altı Erdemi'ne inananların dua edip vaazları dinleyebileceği ibadet evleri. Mabetler, şövalyelerin huzur ve kılavuzluk aradığı eski *manastırları* temel almıştır. Bir mabedin ana odası bir kalkan misali yuvarlaktır ve merkezi *topuz* olarak bilinir. Yakınlarda da genelde bir *mezarlık bahçesi* bulunur.

Manastır: Antik zamanlarda Inysca Adaları şövalyelerinin toplandığı bina. Şövalyelerin ardından *mabet* kurulmuştur.

Mangonel: Mancınık benzeri bir silah. Bir zamanlar kuşatma silahı olarak kullanılan mangonel, Keder Çağı'nda Ejderik Ordu'ya karşı kullanılmak üzere değiştirilmiştir.

Marzipan: Badem ezmesi.

Matemci: Mızırdanan bir bebeğe benzeyen şekilde öten siyah bir Seiiki kuşu. Efsaneye göre bir Seiiki imparatoriçesi, kuşun ötüşüyle aklını kaybetmiştir. Bazıları matemcilerin ölü doğan çocukların

ruhunu taşıdığını söyler, bazılarıysa ötüşlerini duyan kadınların düşük yapacağına inanır. Bu nedenle kuşlar Seiiki tarihi boyunca belirli aralıklarla avlanmışlardır.

Merhemkabı: Inys çiçeği. Çiçeğin sapı değerli bir üründür ve suyla karıştırıldığında saçı temizleyip güzel kokmasını sağlayan kalın bir merhem oluşturur. Doğru hazırlandığında kökü uyku da verir.

Meşe faresi: Sincap.

Mezarlık bahçesi: Kemiklerin gömüldüğü ve genelde bir *mabede* bağlı olan yer.

Morgca: Inys Adası Morga kökenli bir dil.

Muhbir: Casus.

***Munguna*:** Portakal Ağacı Manastırı'nın vârisi olacağı varsayılan kişi.

Mürit cübbesi: Inys'de müritler tarafından giyilen, genelde yeşil ve beyaz kumaştan yapılan kıyafet. Bazıları bu renklerin alıç ağacının yapraklarını ve çiçeklerini temsil ettiğine inanır.

***Pargh*:** Genelde Ersyr'de kullanılan, gözleri kumdan korumak için yüz ve başın etrafına sarılan kumaş.

Partizan: Mızrağı andıran bir Inys silahı.

Peri ateşi: Çürüyen mantarların ürettiği ışık.

Sancak misali (bölmek): Yatay biçimde, bir hanedan sancağı şeklinde.

Selinyi dili: Kökeninin *Eria*'nın ötesine dayandığı düşünülen kadim bir Güney dili. Selinyi dili nihayetinde çeşitli Lasiaca lehçelerine dönüşmüştür ancak Onjenyu Hanesi ve Portakal Ağacı Manastırı nedimeleri dili hâlâ özgün biçiminde konuşmaktadır.

Siden: Dünyevi büyünün diğer bir adı. *Ateş Rahmi*'nden gelmektedir, siden ağaçları büyü için kanal görevi görür. *Sterren* sideni kontrol altında tutar.

Sterren: Semavi büyünün diğer bir adı. Uzun Saçlı Yıldız'dan, "yıldız küfü" adı verilen bir madde halinde gelmektedir.

Şövalye yaveri: Bir şövalye ya da gezgin şövalyenin hizmetindeki yardımcı, genelde on dört ile yirmi yaşları arasındadır.

Topuz: Bir kalkanın ortasındaki çıkık kısım. Inys'de *mabedin* merkezinde bulunan, başmüridin vaaz verdiği ve törenlerin gerçekleştiği platforma da bu ad verilir.

***Wyvern*:** İki bacaklı, kanatlı bir Ejderik yaratık. Ulu Batılılar gibi *wyvern*'lar da İfritdağı'ndan çıkmıştır. Fýredel, horozbaş gibi Ejderik Ordu askerleri yaratmak için *wyvern*'ları çeşitli hayvanlarla çiftleştirmiştir. Her *wyvern* bir Ulu Batılı'ya bağlıdır. Ulu Batılı ölürse *wyvern*'larının ve o *wyvern*'ların soyundan gelen tüm yaratıkların alevi söner.

Yavru *wyvern*: Genç ya da küçük *wyvern*.

Ayışığı Kitaplığı

Kronoloji

MİLATTAN ÖNCE (MÖ)

MÖ 2: İlk Büyük İfritdağı Patlaması. İsimsiz Olan Ateş Rahmi'nden çıkar ve Lasia şehri olan Yikala'ya yerleşir, beraberinde Ejderik vebayı getirir.

İsimsiz Olan yenilir ve ortadan kaybolur.

Portakal Ağacı Manastırı kurulur.

MİLATTAN SONRA (MS)

MS 1: Ascalon'un Kuruluşu

MS 279: IV. Isalarico II. Glorian'la evlenince Erdemlik Zinciri kurulur.

MS 509: İkinci Büyük İfritdağı Patlaması'yla Ulu Batılılar ve *wyvern*'ları ortaya çıkar.

Fýredel Ejderik Ordu'yu yaratır.

MS 511: Keder Çağı ya da Büyük Matem başlar, Ejderik veba dünyaya tekrar yayılır.

MS 512: Noziken Hanesi düşer. Keder Çağı ya da Büyük Matem, Uzun Saçlı Yıldız'ın gelişiyle sona erer.

MS 960: Niclays Roos II. Edvart'ın sarayına gelip Jannart utt Zeedeur'la tanışır.

MS 974: Prenses Rosarian Berethnet Inys Kraliçesi olarak taç giyer.

MS 991: Kraliçe IV. Rosarian ölür. Kızı Prenses Sabran kraliçe olarak taç giyer ve reşit olmadan hüküm sürdüğü dönem başlar. Tané Açık Deniz Muhafızları için resmî olarak eğitim görmeye ve idman yapmaya başlar.

MS 993: Jannart utt Zeedeur ölür, eşi Aleidine Teldan utt Kantmarkt dul kalır. II. Edvart ve kızı birkaç ay sonra terleme hastalığından ölür. Edvart'ın tahtına amcası Leovart geçer.

MS 994: Yscalin Kraliçesi Sahar ölür, Prenses Marosa Vetalda Kral Sigoso'nun tek vârisi olur.

MS 995: Kraliçe Sabran reşit olur. Niclays Roos onun kraliyet simyacısı olur.

MS 997: Ead Duryan saraya gelir. Tané, Susa'yla tanışır.

MS 998: Niclays Roos saraydan sürgün edilip Hisan Burnu'ndaki Ment ticaret merkezine gönderilir.

MS 1000: Berethnet hükümdarlığının bininci yılı kutlanır.

MS 1004: Truyde utt Zeedeur, Inys Sarayı'na gelir. Fýredel, Fruma Dağı'nın altında uyanıp Cárscaro'nun kontrolünü ele geçirir. Onun emri altındaki Yscalin, İsimsiz Olan'a bağlılığını ilan eder.

MS 1005: *Portakal Ağacı Manastırı* başlar. Tané on dokuz, Ead yirmi altı, Loth otuz ve Niclays altmış dört yaşındadır.

Teşekkür

Portakal Ağacı Manastırı basılmış en uzun kitabım ve bitirmesi üç yıldan uzun sürdü. İlk sözcükleri Nisan 2015'te yazdım, kitabı son kez Haziran 2018'de düzenledim. Böyle bir yolculuğa çıktığınızda sona ulaşmanız için bir orduya ihtiyacınız olur.

Bu dünyaya benimle beraber adım attığınız için size teşekkür ederim okurlarım. Sizsiz ben sadece kafası ilginç fikirlerle dolu bir kızdan ibaretim. Kim olursanız ve nerede olursanız olun, macera diyarının kapılarının size asla kapanmayacağını unutmayın. Siz kendinizin kalkanısınız.

Portakal Ağacı Manastırı'na da *Kemik Mevsimi*'ne inandığı kadar inanan ve beni teşvik edip desteklemek için hep yanımda olan temsilcim David Godwin'e teşekkür ederim. Her zaman harika olmaya devam ettikleri için Heather Godwin, Kirsty McLachlan, Lisette Verhagen, Philippa Sitters ve DGA'in kalanına teşekkür ederim.

Editörlerden oluşan Kutsal Maiyet'ime; Alexa von Hirschberg, Callum Kenny, Genevieve Herr ve Marigold Atkey'ye teşekkür ederim. *Portakal Ağacı Manastırı*'nı en iyi haline getirmek konusunda muhteşemdiniz. Sabrınız, bilgeliğiniz, bağlılığınız ve bu hikâyede elde etmek istediğim her şeyi anladığınız için size minnettarım.

Dünya çapındaki Bloomsbury ekibine; Alexandra Pringle, Amanda Shipp, Ben Turner, Carrie Hsieh, Cesca Hopwood,

Cindy Loh, Cristina Gilbert, Francesca Sturiale, Genevieve Nelsson, Hermione Davis, Imogen Denny, Jack Birch, Janet Aspey, Jasmine Horsey, Josh Moorby, Kathleen Farrar, Laura Keefe, Laura Phillips, Lea Beresford, Marie Coolman, Meenakshi Singh, Nancy Miller, Sarah Knight, Phil Beresford, Nicole Jarvis, Philippa Cotton, Sara Mercurio, Trâm-Anh Doan ve geri kalan herkese, tuhaf hayal gücümün sonuçlarını basmaya devam ettiğiniz için teşekkürler. Sizinle çalışmak bir ayrıcalık ve rüya gibi.

Muhteşem kapağın arkasındaki yeteneklere, David Mann ve Ivan Belikov'a teşekkür ederim. Detaylara verdiğiniz önem, hikâyenin özünü bu kadar iyi kavradığınız ve önerilerimi hazır ve nazır biçimde dinlediğiniz için çok teşekkürler.

Lin Vasey, Sarah-Jane Forder ve Veronica Lyons'a, kaçırdığım incileri bulmak için bu kitap denizine daldıkları için teşekkür ederim.

Portakal Ağacı Manastırı'nı bu kadar güzelleştiren haritalar ve çizimler için Emily Faccini'ye teşekkür ederim.

Katherine Webber, Lisa Lueddecke ve Melinda Salisbury'ye teşekkür ederim. Acele edip hakkında anlaşılmaz yorumlar yaptığım ejderhalı kitabı size göstermemi söylediğinizi çok net hatırlıyorum. *Portakal Ağacı Manastırı*'na dair coşkulu teşvikleriniz ve bitmek tükenmek bilmeyen heyecanınız sayesinde aylarca, sonra yıllarca devam edebildim. Arkamda olduğunuzu ve sonraki kısmı beklediğinizi bilmeseydim kitabı bitirmem çok daha uzun sürerdi. Teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Batı Londra ekibim Alwyn Hamilton, Laure Eve ve Nina Douglas'a teşekkür ederim. Kahveler, kahkahalar, yazma günleri ve dizüstü bilgisayarımdaki sonu gelmez yapısal düzenleme dağlarına tırmanma iradesi verdiğiniz için hepinize teşekkürler.

Aralarında Dhonielle Clayton, Kevin Tsang, Molly Night, Natasha Pulley ve Tammi Gill de olmak üzere bana *Portakal Ağacı Manastırı*'nın çeşitli kısımları hakkında geri bildirim yapıp

yardımda bulunan muhteşem insanlara görüşleri ve cömertlikleri için teşekkür ederim.

Claire Donnelly, Ilana Fernandes-Lassman, John Moore, Kiran Millwood Hargrave, Krystal Sutherland, Laini Taylor, Leiana Leatutufu, Victoria Aveyard, Richard Smith ve Vickie Morrish'e harika arkadaşlar ve destekçiler oldukları için teşekkürler.

Beni Eski İngilizceyle tanıştırdığı ve etimolojiye olan ilgimi uyandırdığı için Doçent Dr. Siân Grønlie'ye teşekkürler.

Hep harika olan savunucularım da dâhil olmak üzere, devam eden *Kemik Mevsimi* serimin hayranlarına ben başka bir yerdeyken sabırla bekledikleri ve yeni bir yolculukla bana katıldıkları için teşekkür ederim.

Her türlü platformdaki kitap satıcıları, kütüphaneciler, yorumcular ve blog yazarlarına, yazar dostlarıma ve genel olarak kitap kurtlarına teşekkür ederim. Bu kadar yüce gönüllü bir topluluğun parçası olduğum için çok gururlu ve şanslıyım.

Portakal Ağacı Manastırı çeşitli mitlerin, efsanelerin ve tarihî kurgu eserlerin unsurlarına karşı çıkmış, bunları bünyesine katmış, yeniden hayal etmiş ve/veya bu unsurlardan etkilenmiştir. Bunlar arasında *Kojiki* ve *Nihongi*'de anlatıldığı şekliyle Hodohemi'nin öyküsü, Edmund Spenser'ın *The Faerie Queene*'i ve Jacobus de Voragine'in *The Golden Legend*'ında, Richard Johnson'ın *The Renowned History of the Seven Champions of Christendom*'ında ve *Codex Romanus Angelicus*'da anlatıldığı şekliyle Aziz George ve Ejderha'nın çeşitli versiyonları da vardır.

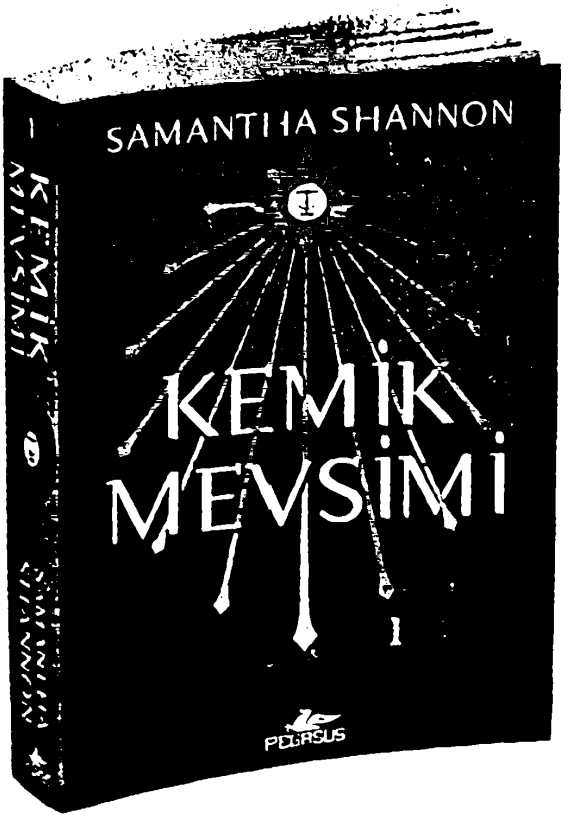
Geçmişte yaşanan gerçek olaylar ve durumlara da büyük ilham borcum var. Basılan yayınları sayesinde bu olayları *Portakal Ağacı Manastırı*'nda nasıl işleyeceğime, dünyasını nasıl oluşturacağıma, mekânları ve karakterleri nasıl isimlendireceğime karar vermemi sağlayan tarihçilere ve dil bilimcilere minnet duyuyorum. Britanya Kütüphanesi araştırmam esnasında ihtiyaç duyduğum yazıların çoğuna erişme imkânı sağladı. Hikâyelerin önemini sık

sık unutuyor gibi görünen bir dünyada kütüphanelerin değerini ya da onları korumanın aciliyetini asla küçümsememeliyiz.

Son teşekkürüm de muhteşem aileme ve özellikle de annem ve en yakın dostum Amanda Jones'a. Bu dünyayı ulu olduğu kadar engin de yaratmam için bana ilham verdin.

Ayışığı Kitaplığı

İNSANLARIN ZİHNİNE SIZAN BİR CASUS
İKİ YÜZ YIL BOYUNCA GİZLİ KALMIŞ BİR HAPİSHANE
YIKILMASI GEREKEN DUVARLAR

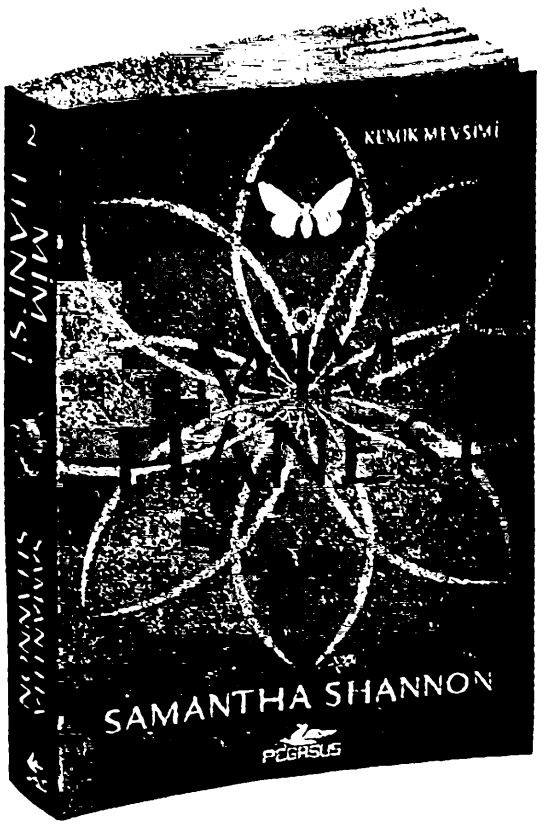

"Biraz fantastik, biraz distopik ama tamamı entrika dolu. Müthiş boyutlarda bir dünyaya Tolkienvari terimler ve haritalar eklenmiş."
Vogue

"Zekice yazılmış, cesaret ve iyilik dolu, her şeyin üstünde bir sevgiyi ve özgürlüğe ulaşmayı anlatan bir öykü... Oldukça yetenekli bir yazarın ilk fantastik eseri."
Booklist

"Altı kitap olması planlanan seride Shannon yarattığı eşsiz dünyanın derinliklerine inerken okurlarının onu takip edeceği şüphesiz."
Tom Shippey, *Wall Street Journal*

TÜM HIZIYLA DEVAM EDEN BİR RÜYAGEZER AVI
HAREKETE GEÇEN ŞEHİR ÇETELERİ
GÖLGELERDEN ÇIKAN CANAVARLAR

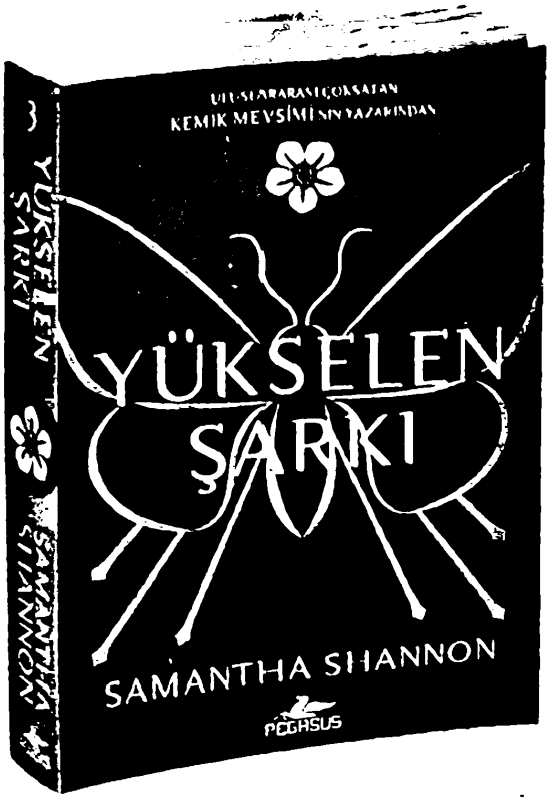

"*Mim Hanesi*, serinin en iyi fantezi, bilimkurgu ve distopik kurguların arasında yer alacağını gözler önüne seriyor."
Shelf Awareness

"Okurlar Shannon'ın aksiyon ve sürpriz dolu sahneler kaleme almasına alışkın ancak bu kitap sürprizleri bambaşka bir seviyeye taşıyor."
Library Journal

"Shannon'ın kurduğu dünya orijinal ve ilgi çekici, özellikle de karmakarışık, hatta neredeyse mitik durugörücü yeraltı dünyası."
Publishers Weekly

KRALİÇE OLAN BİR ASİ
İNTİKAM PEŞİNDE DÜŞMANLAR
ÖLÜMCÜL BİR SİLAH

"Shannon'ın fütürist ve tehlikeli Avrupa tasviri merak uyandırıyor... sürekli bir heyecanın yanında her an çatışmayla karşılaşıyorsunuz."
Publishers Weekly

"Zeki ve heyecan verici... Shannon'ın capcanlı ve detaylı anlatımıyla Londra'nın yeraltı tünellerinden İskoçya kasabalarına kadar hayal gücünü, tutkusunu ve insanlığın uzun ve kanlı tarihine dair görüşlerini görebiliyorsunuz."
Booklist

"Tek kelimeyle büyüleyici."
Kirkus Reviews

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP